IŞIKTAN GELENLERİN HÜKÜMRANLIĞI

4

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI

MARAL ATMACA

EPHESUS

IŞIKTAN GELENLERİN HÜKÜMRANLIĞI

Canından daha çok sevdiği birinin kaybını yaşayan Elzem, intikam uğruna yeni bir yolculuğa daha çıkar ve bu onun son yolculuğudur. Çıktığı bu macerada varoluş sebebinin sırlarını öğrendiğinde ise her şey kökünden sarsılmak üzeredir. Artık sona gelmiştir ve elinde kalan son şeyin, yani kendi hayatının üzerine büyük bir kumar oynar. Araf'taki tüm ölümsüzlerin sonunu getirecek bir işe kalkıştığında bunun bir dönüşü olmadığını bilir ancak yapmak zorundadır. Onun artık Tanrılardan ve Araf halkından bir alacağı vardır, ya her şeyi kaybedecektir ya da istediği her şeyi elde edecektir.

"BEN YA BU DÜZENİ BOZACAKTIM YA DA ASLA ALIŞMAYACAKTIM."

9 786256 090354

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI - IV

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Kapak İllüstrasyon: Ekin S. Koch
Cilt İllüstrasyon: Ekin S. Koch

1. Baskı: Haziran, 2025
ISBN: 978-625-6090-35-4

Duzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Maral Atmaca
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 874 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI

IV

MARAL ATMACA

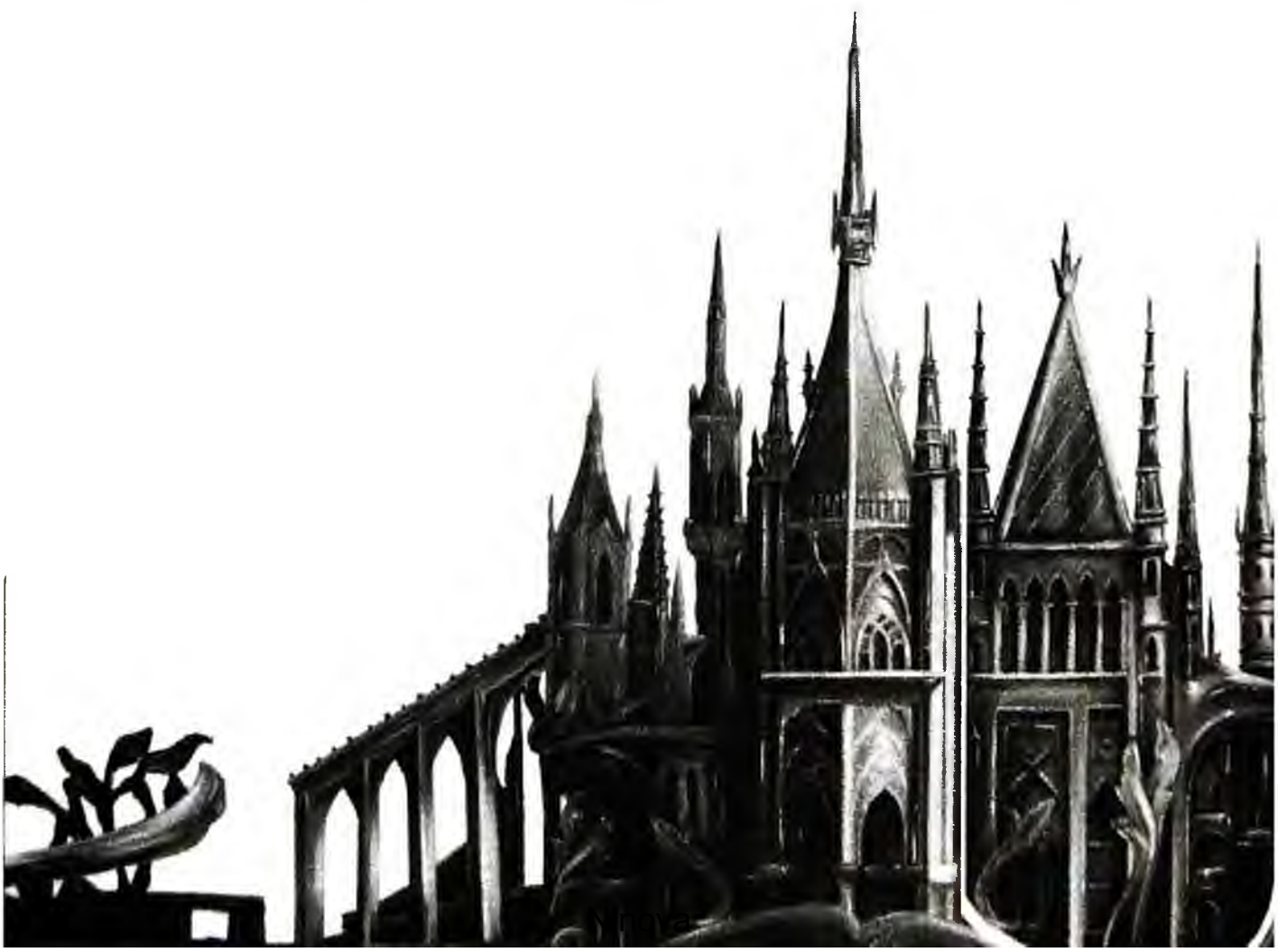
EPHESUS

Ninova

Bölüm 1
Bir Oyunbazın Anıları

"Boşa geçirdiğiniz her anın bir daha geri dönmeyeceğini fark ettiğinizde yolun sonuna geldiğinizi anlarsınız."

Her insanın kafasının içinde taşıdığı bir dünya, karmaşık bir evren vardı. Zihin adı verdiğimiz o diyarda sadece anılarımız ve düşlerimiz yer alırdı. Sadece bize özel mahrem bir yerdi ve orada olanları bizden başka kimse bilmezdi.

Son olanlardan sonra herkes kişisel haklarımı ihlal etmiş ve kafamın içindeki dünyaya iznim olmadan girmişti. Savcı'nın kız kardeşi Afra'nın açtığı ruh kapanı yüzünden arena olarak benim zihnimi seçmişlerdi. Herkes rakipleriyle benim anılarımın içinde mücadele edecekti. Beni en çok endişelendirense burada ölen birinin gerçekte de ölecek olmasıydı. Hepsinin ruhu anılarıma süzülmüştü ama bedenleri Araf'taydı.

Belki de ilk kez gerçek anlamda korkuyordum zira benim zihnim bir ölüm çukuruydu, sevdiklerimi kendi gardiyanlarımdan koruyamamaktan korkuyordum.

"Elzem..." Yüzüme küçük dokunuşlar yapan parmakların sahibi Savcı olmalı ki onun sesini duydum. "Elzem uyanır mısın?" Gözlerimi açınca Savcı'nın üzerime eğildiğini gördüm, endişeyle yüzümü avuçlarının arasına almıştı. Uyandığımı görünce rahatlayarak nefesini verdi. "İyi misin?" Omuzlarımı kavrayıp uzandığım yerden ayağa kalkmama yardım etti. Bir süre daha iyi olacağımı sanmıyordum. Özellikle herkesi zihnimin içinde ağırlarken.

Savcı'nın desteğiyle ayakta dururken kar beyaz bir koridorda olduğumuzu gördüm. Koridorun her iki yanında sırasıyla duran kapılar bile beyazdı. Yerdeki fayanslar dâhil buradaki her şey kar beyazıydı ve en küçük bir toz zerresi yoktu. Sanki her yer yeni yıkanmış gibi ışıl ışıldı. Başımı yukarı kaldırdım, tavan bile beyazdı ve tavanın her yerinde ışık saçan avizeler vardı.

Savcı'nın gözlerinin ardında alaycı parıltılar vardı. "Fazla temiz ve aydınlık." Başını hafifçe iki yana sallayarak güldü. "Senin zihninde olduğumuz çok açık." Zihnimin koridorları benim arzuladığım gibi temizdi ama kapıların ardındaki şeyler öyle değildi.

"Diğerleri nerede?"

Savcı da bunu merak ediyor olmalı ki ikimizden başka kimsenin olmadığı uzun koridora baktı. "Bilmiyorum, insan zihninde birçok oda ve gizem saklıdır. İnsanların zihnini bir kale gibi düşünebilirsin. Biz şu

anda en masum anılarının olduğu en alt kattayız." Kararsız bir şekilde dudaklarını büktü. "Onlar da belki üst katlardadır." Savcı benim tanığım olduğu için aynı yere savrulmuştuk. Acaba rakibim hangi kattaydı?

Başımı salladığım esnada Savcı arkamda bir yere bakıyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm varken yüzü gevşemişti. Omuzlarımdan tutarak yönümü baktığı yere çevirdi. "Bu sen misin?"

Başımı kaldırınca tam karşımda altı yaşlarında küçük bir kız çocuğu gördüm. Sarı saçlarını her iki yanından kırmızı bir kurdeleyle bağlamıştı ve yeşil irisleri burada ne işimizin olduğunu sorgularcasına bize bakıyordu. Üzerinde beyaz bir tişört ve kırmızı bir etek vardı. Ayaklarındaki kırmızı pabuçlarıyla fazla sevimli görünüyordu. "Altı yaşındaki çocukluğum ve aynı zamanda bu katı koruyan gardiyan."

Yaptığım açıklamayla Savcı onu küçümsercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "O mu burayı koruyacak? Bir gardiyan olamayacak kadar küçük ve masum." Bence buna karar vermek için henüz çok erkendi.

Kenara çekilerek Savcı'ya yol verdim. "Onu geçmeyi dene." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bu kapılardan birine gir." Sanırım beni çocukken diğer sıradan çocuklar gibi sanıyordu.

Savcı sözlerimdeki gizli uyarıyı ciddiye almadığı için bize en yakın olan odaya yürüdü. Kapının kolunu kavrayınca şiddetli bir fırtına çıkmış gibi arkaya doğru savruldu. Savcı'nın o iri bedeni savrularak sertçe duvara çarpmıştı. Dizlerinin üzerine düştüğünde canı yanmış gibi sıktığı dişlerinin arasından kısık bir inilti döküldü.

"Bu da neyin nesi?" Kapı kolunu tutan eli yanmış gibi elini tutup çatık kaşlarla küçük gardiyana döndü. "Burada olanları açıkla!" Olamaz, başlangıç için çok yanlış cümleler kurmuştu. O yaşlarda emir almaya şimdikinden daha fazla tahammülsüzdüm ve Savcı'nın kullandığı üslup çok yanlıştı.

"Açıkla?" Küçük gardiyan alay ederek başını omzuna doğru eğdi. "Açıklama olmadan bir şeyleri idrak edecek zekânızın olmadığını mı söylüyorsunuz?" İğneleyici bir sesle konuştuktan sonra gözlerini Savcı'nın kızgın irislerine kenetledi. "Ben açıklamasına açıklarım da..." İşaret parmağıyla iki kez kendi şakağına vurdu. "Siz de bunu anlayacak kapasite var mı?" Savcı'yı sinirden deli ederek ona göz kırptı. "Bilirsiniz, zekâ meselesi." Savcı'nın bozulan suratına bakıp kıkırdadım. Bunu duymayı bekliyordum.

"Zekâ meselesi mi?" Homurdanarak ayağa kalkan Savcı'nın sinirli bakan gözleri beni buldu. "Bu gerçekten senin çocukluğun." Daha önce ona buna benzer birkaç şey söylediğim için ikimizin aynı kişi olduğunu anlamaması imkânsızdı.

"Bana bırakın lütfen." Savcı daha fazla hakarete uğramasın diye küçük çocuğun karşısında diz çökerek onunla aynı hizaya geldim. "Kapılara tuzaklar yerleştirdin, değil mi? Açmak için uzun süre dokunan herkesin ruhunu emiyor?"

Küçük gardiyan başını sallayarak Savcı'ya beni gösterdi. "Demiştim zekâ meselesi diye." Savcı çıldırmak üzereydi. Ters gözlerle bize bakarken hangimizi daha çekilmez bulduğunu anlamak zordu.

Gülümseyerek elimi küçük gardiyana uzattım fakat aklıma gelenlerle elimi hemen çektim. Ona çocuk muamelesi yapıp saçlarını karıştıran insanlardan nefret ederdi. "Bize geçiş izni verebilir misin?"

"Olumsuz." İnatçı bir tutumla çenesini dikleştirdiğinde metalik bir robottan farklı değildi. "Beni alt etmeden bu kapıları geçemezsiniz."

"Seninle savaşmak istemiyorum. Bana geçiş hakkı vermenin başka bir yolu yok mu?"

"Hayır, yok." Küçücük boyuna rağmen önümde dağ gibi dikilirken fazla kararlıydı. "Zihnini bir bilgisayar gibi düşün," diye bana küçük bir açıklama yaptı. "Siz sisteme sızan virüslersiniz ve ben de tüm virüsleri yok edecek bir programım." Aynı kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. "Geçiş yok."

"Ama bu benim zihnim!"

"Ve ben de senin kendi zihnine koyduğun gardiyanlardan biriyim." Kaşlarını usulca çatarak ne zaman aynaya baksam kendimde gördüğüm o sıkkın ifadeyi takındı. "Israr etme, kendimi tekrarlamaktan hoşlanmam." Kenara çekilerek bana yol verdi. "Koridoru geçip üst katlara çıkabilirsiniz ancak bu odalardan birini bile açmaya çalışırsanız ikinizi de yok etmekten çekinmem."

Onun benimle kibirli bir üslupla konuşması Savcı'yı kızdırdığı için çenesini sıkmıştı. "Bacaksız bir bücürü alt etmek bizim için zor mu sanıyorsun?"

Küçük gardiyanın yeşil gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçtiğinde dudağının köşesi yavaşça kıvrılmıştı. "Bana meydan mı okuyorsunuz?"

"Ne münasebet." Hızlıca konuşup hemen Savcı'ya yaklaştım ve tırnaklarımı koluna geçirdim. "Ona sataşmayı bırakın lütfen. Meydan okumalara kayıtsız kalmaz." Kısık sesle konuşarak ona kendimi gösterdim. "Beni tehlikeli buluyorsanız onunla henüz hiç tanışmadınız."

"Alt tarafı bir çocuk."

"Benim çocukluğum." Ona sağlam bir yumruk atıp aklını başına getirmek istiyordum. "Tanrılarınıza bile kafa tutabilirim ama kendime asla." Beni alt edecek tek şey benim farklı versiyonlarımdı. Buradaki

gardiyanlar bendim. Her biri benimle aynı zekâ ve güçteydi. Onları hafife almak aptallık olurdu, ben her yaşta çok tehlikeliydim.

Yönümü çocuk gardiyana çevirsem de Savcı bir çılgınlık yapmasın diye kolunu bırakmadım. "Buradaki tüm kapılar mı yasaklı?" Sonuçta daha önce Hafız da zihnime girmişti ve bazı bilgileri çalmayı başarmıştı.

Onu küçümseyip durduğu için Savcı'ya ölümcül bakışlar atan ufaklık sorumu yanıtladı. "Sadece mühürlü kapılar korunuyor ve bu kattaki tüm kapılar mühürlü."

Kapılara göz gezdirdim ve hepsinin beyaz mühürle korunduğunu görünce tebessüm ettim. "Zararsız anılarım olmalı." Evet, öyleydi, tehlikeli anıların mührü beyaz olmazdı.

"Öyle ya da değil." Onun alanını işgal ettiğimiz için küçük gardiyanın ifadesi bezgindi. "Benim işim bu katı korumak." Elinin tersiyle bir tutam saçını omzunun arkasına savurup gözlerime baktı. "Hem de herkesten." Kısacası bu anıların tek sahibi olmama rağmen bana bile geçiş izni yoktu.

"Ne sinir bozucu bir çocuk, bir o kadar da kibirli." Bunları söyleyen Savcı'ya aynı anda kaşlarımızı çattığımızda bana gardiyanı gösterdi. "Ona söyledim." O dediği çocuğun ben olduğumu unutmuş olmalıydı. "Gidelim artık." Savcı beni buradan götürmek için kolumu tutarken agresif bakışları çocuk gardiyanı buldu. "Endişelenme, buradaki kapıları açmayacağız."

Ufaklık başını omzuna doğru eğerek küçümsercesine onu süzdü. "Endişelenecek kişi ben değilim."

"Gördüğüm en küstah çocuk!" Bunu çok sık duyduğumuz için çocukluğumun pek alındığını sanmıyordum.

Küçük gardiyanı daha fazla kızdırmamak için bu sefer Savcı'yı peşinden sürükleyen bendim. Birlikte bir üst kata çıktığımızda görünürde herhangi bir gardiyan yoktu. Kapıların üzerinde hiç mühür görmeyince Savcı vakit kaybetmeden bir kapıyı açtı. "Hey!" diye kızıp onu durdurmaya çalıştım. "Bana sormadan anılarıma bu şekilde giremezsiniz!" Beni hiç dinlemeden içeri girince oflayarak peşinden gittim.

Umarım banyo yaptığım bir anının içine destursuz dalmıyoruzdur.

Kapıdan içeri girdiğimizde kendimizi bir bahçede bulduk. Güneş tüm kızıllığıyla gökyüzünü süslüyordu ve sebze bahçesi yeşilin en güzel tonuna bürünmüştü. "Burası çiftlik evimizin bahçesi." Savcı'nın bileğini tutarak onu peşimden çekiştirdim. "Konakta ne zaman boğulduğumu hissetsem hep buraya kaçardım."

Birlikte sebze ve meyve bahçesinin içinde yürürken böğürtlen çalılarına yaklaştım. Elime dikenlerin batmamasına dikkat ederek birkaç böğürtlen

kopartıp Savcı'ya uzattım. "Bu bahçenin bakımını anneannemle ikimiz yapardık. Böğürtlenleri denemek ister misiniz?"

Heyecanlı çıkan sesimle tebessüm ederek uzattığım böğürtlenleri aldı. "Bunları çok seviyor olmalısın?"

"Eskiden severdim ama uzun zamandır hiç yemedim."

"Neden?"

Konuyu değiştirerek parmaklarının arasında duran böğürtlenleri işaret ettim. "Tadına hâlâ bakmadınız."

Bir kez daha kendi hakkımdaki bir soruyu yanıtsız bıraktığım için Savcı hiç beklemediğim bir şey yaptı. Ona verdiğim böğürtlenleri avucunun içinde sıkarak ezdi. Parmaklarının arasından böğürtlenlerin suyu akarken yaptığı şeye üzüldüğümü görünce derin bir nefes aldı. "Zihnindeki anılar bir halüsinasyondan ibaret, Elzem. Buradaki yiyecekleri yiyemezsin."

"Hayır, yiyebilirim." Bir tane koparıp ağzıma atarak çiğnedim. Uzun zamandır yemediğim için özlemini çektiğim böğürtlenden aldığım tat tebessüm etmemi sağlamıştı. Bu mutluluktan değil, hüzünden kaynaklı buruk bir tebessümdü. "Tadı hâlâ çok güzel."

Savcı'nın yüzünde manidar bir ifade varken gözleri fazla anlamlı bakıyordu. "En azından uzun zaman sonra yeniden bunları tattın." Beni tuzağa düşürdüğü için kaşlarımı çatınca dudağının kenarı kıvrıldı. "Buradaki her şey bir yanılgı. Tadını almak istedin ve aldın, hepsi bu."

Olabilirdi ama sonuç olarak düşünürsek her şey fazla gerçekçiydi.

Yeni böğürtlenler kopartıp ona uzattım. "Tadını almak isteyin ve tat alın lütfen."

"Neden bunları yemem konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Burası benim zihnim, yani benim evim ve ben evime gelen birine mutlaka ikramda bulunurum." Her ne kadar onun evinde defalarca aç kalmış olsam da.

Uzanıp böğürtlenleri aldığı esnada, "Hadi Elzem!" diye bağıran küçük bir çocuğun sesini duyduk. Sesin geldiği yöne dönünce yedi yaşlarında küçük bir kız çocuğunun koşarak bahçeye girdiğini gördük.

Savcı bu çocuğun kim olduğunu bilmediği için küçük bir varsayımda bulunup, "Sıraç veya Yavuz mu?" diye sordu. Bu soru beni güldürmüştü çünkü ikisi de değildi.

Her şeyiyle erkek çocuklarına benzen çocuğa bakarken, "Bu Itır," dedim gülümseyerek. "Biliyorum, hiç kıza benzemiyor." Itır saçlarını erkekler gibi kısacık kestirmişti ve üzerinde kurukafa baskılı siyah bir tişört vardı. Pantolonundaki zincirlere tuhaf gözlerle bakıyordum. Gerçekten de onu gören herkes erkek olduğunu düşünürdü.

Itır ikimizin yanından süratle geçince bizi görmedi. "Sadece gardiyanlar bizi görebilir, kapıların ardında olan anılar değil." Daha ben sormadan Savcı bu konuda beni yanıtladı.

"Küçük hanım, koşmayı derhâl bırakın!" Aradan yıllar geçse de dadımın sesini hemen tanımıştım. Sekiz yaşındaki Elzem, elindeki hasır sepetle koşarak bahçeye girerken dadısı, yani Suat Hanım onu azarlayarak peşinden geliyordu.

Savcı'nın gözleri sekiz yaşındaki kız çocuğunu bulunca dudaklarında içimi eriten bir gülümseme oluştu. "Garip," diye fısıldadı. "Sana bakarken sevgi hissediyorum ama ona bakarken içimde oluşan tek duygu merhamet." Çocukların böyle sihirli bir özelliği vardı. Herkesin içindeki gizli merhameti uyandırırlardı.

Küçük Elzem yanımıza gelip böğürtlenleri toplamaya başladı. "Son zamanlarda hiç söz dinlemez oldunuz!"

Suat Hanım'ı görmezden gelerek böğürtlenleri toplamaya devam ediyordu. Bunu yaparken de kısık bir sesle, "Git başımdan cadı," diye mırıldanıyordu.

Küçük bir çocuk tarafından görmezden gelinmek dadımı kızdırdığı için onun kolunu sertçe sıkarak kendisine bakmaya zorladı. "Biri sizinle konuşurken ona sırtınızı dönemezsiniz." Kısık gözleri kolunu sıktığı çocuğa karşı fazla tahammülsüzdü. Tel tokalarla saatlerce şekil verdiği kıvırcık saçları yine güneş görünce koyun yünü gibi kabarmıştı. Her gün cenazeye gider gibi giyindiği için bugün de siyahlara bürünmüştü. Ona baktıkça bu sıska cadıyı hiç özlemediğimi fark ediyordum.

"Neden işi bırakmıyorsunuz?" Çocuk Elzem kolundaki parmaklara bakarken çok sakin görünüyordu. Genelde acısını ve öfkesini iyi gizlerdi. "Bana şiddet uygulayarak beni disiplin edemezsiniz. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" O kadar sakindi ki... Şu anda canı yanıyordu ama bunu dışarıya hiç yansıtmıyordu. "Bir çocuğa şiddet uygularsanız ya içine kapanık ürkek biri olur ya da şiddete meyilli."

Suat Hanım, şu zamana kadar baktığı çocuklara benzemediğim için benden gizliden gizliye nefret ediyordu. O yıllarda da bunu biliyordum ama şimdi bakınca daha iyi anlıyordum. Karşısında dünya dışı bir yaratık varmış gibi eleştirel gözlerle çocuk Elzem'i izliyor, bunu yaparken aynı zamanda onun kolunu sıkmaya devam ediyordu. "Ama sende o saydığın iki belirti de yok, değil mi?"

"Siz diyeceksiniz bana." Suat Hanım'ı ikaz ederek başını kaldırıp ona sakince baktı. "Bana *sen* diye hitap edecek konumda değilsiniz. Evet, bende her iki belirti de görülmüyor ama..." Tehdit eder gibi gözlerini kolunu sıkan kadına kenetledi. "Bu görülmeyecek anlamına gelmiyor.

Şimdi kolumu derhâl bırakın." Suat Hanım bırakmak yerine kaşlarını çatarak daha fazla sıkınca Elzem, "Son kez uyarıyorum," dedi. "Kendimi tekrarlamaktan nefret ederim ve bunu çok iyi biliyorsunuz."

"Elzem!" Anneannemin sesini duyunca Suat Hanım hemen onun kolunu bırakmıştı. Anneannem ikisinin yanına gelerek sırasıyla önce dadıya, daha sonra da Elzem'e baktı. "Burada neler oluyor?" Sanki çok umurundaydı.

Suat Hanım elini karnında birleştirerek az önce şiddet uyguladığı çocuğu gösterdi. "Hep olduğu gibi bana yine işi bırakmamı söyledi, efendim. Sanırım küçük hanım onun için yeterli bir eğitmen olmadığımı düşünüyor."

"Bu doğru mu, Elzem?"

"Evet, ona işi bırakmasını söylediğim doğru ama..."

"Yeterli bu kadar."

"Henüz bitirmedim, anne." Anneanneme anne dediğim yıllardı.

Anneannem dadının sözüne itimat ederek çatık kaşlarla beni susturmuştu. "Sana daha fazla konuşma hakkı vermiyorum, Elzem. Sus dediğimde susmasını bilmelisin." Ve sustu. Evet, hiç itiraz etmeden susmuştu.

"Neden susacakmış?" Itır tişörtünün eteğini domateslerle doldurmuş bir hâlde onların yanına geldi. Kızgın gözlerle anneanneme dadıyı gösterdi. "Bu kadının Elzem'in kolunu acıttığını gördüm ama sen benim kardeşimi susturuyorsun!"

Itır ona sesini yükseltince iyice sinirlenen anneannemin gözü seğirdi. "Bu ne cüret!" diye elini kaldırdı. Anneannem Itır'a zarar vermek için bahane arayan bir kadındı, bu yüzden ona vurmak için bu fırsatı kaçırmadı. Ancak onun tokadı Itır'ın değil, benim yanağımda patladı. Çocuk Elzem tam zamanında Itır'ın önüne geçtiği için anneannemin hoyrat eli onun yanağıyla buluşmuştu.

Gördükleri karşısında Savcı kan beynine sıçramış gibi öne atılınca kolunu tutarak onu durdurdum. "Yaşananlara müdahale edemezsin." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Acımamıştı." Acımıştı, her zaman acırdı.

"Elzem?" Anneannem afallayarak vurduğu çocuğa bakıyordu çünkü o tokadın hedefi o değildi. Elzem ise yediği sert fiskeye rağmen hâlâ fazla soğukkanlı ve sakindi. Yüzüne dağılan saçlarını yavaşça düzeltti ve derin nefes alarak başını kaldırıp anneanneme baktı. Yeşil irisleri o kadar hissizdi ki çocukken bir buz kütlesine benzediğimi bilmiyordum. Belki de hâlâ öyleydim.

"Sanırım turtayı başka zaman yapmalıyız, anne." Sesi hep aynı desibelde çıktığı için sakince konuşarak Itır'ın kolunu tuttu. Itır'ın gözlerinde

gördüğü acıyı ve suçluluk duygusunu ondan almak istercesine kardeşine gülümsemişti. "Hadi gel, domatesler ezilmeden onları mutfağa bırakalım." Itır'ı anneannemle yalnız bırakmaktan korktuğu için onu da yanında götürdü.

Savcı tek kelime etmeden giden çocukların arkasında bakıyordu. Üzülmüştü çünkü beklediği böyle bir çocukluk değildi. İşin gülünç tarafı bu anı en zararsız olanlardan biriydi. "Sen..." Bana dönünce bu konuda yorum yapmasın diye gülümseyerek bileğini tuttum.

"Kazaydı çünkü o tokadın sahibi ben değildim. Hadi gelin, size çiftliğin içini göstermek istiyorum." Bir şekilde yasaklı anılarımı görmemesini sağlamalıydım ama zihnime girmişken onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Birlikte çiftlik evine girdik, buranın dekorasyonu eski olduğu için Savcı pek yabancılık çekmemişti. Duvardaki eski tablolara incelerken sehpanın üzerinde duran ahizeli ev telefonu çalmaya başladı. Savcı telefona çok yakın olduğundan telefon çalınca irkilerek arkasını döndü. Telefon ahizenin üzerinde titreyerek sesler çıkarttıkça Savcı'nın endişesi arttı. "Bu ne çeşit bir büyü?" Daha ben açıklama yapmadan saldırıya uğradığını düşünmüş olmalı ki kılıcını çıkarttı.

"Lütfen dur." Ona doğru koştum fakat Savcı tehdit altında hissettiği için kılıcını kaldırıp telefona geçirdi. Üst üste defalarca zavallı telefona kılıçla saldıran adama hayretler içinde bakıyordum.

Ev telefonuna kılıçla mı saldırdı? Sonra ben barbar deyince kızıyordu!

Telefonla işi bitince bana ne yaşattığından habersiz güven vermek isteyen gözlerini bana dikti. "Korkmana gerek yok." Paramparça ettiği telefonu gösterdi. "Büyü yok oldu." Söyleyecek tek kelime bulamıyordum.

"Sana minnettarım." Homurdanarak elini tutup onu çiftlikten çıkardım. Evdeki her şeyi parçalamadan bu anının içinden çıkmalıydık.

"Nereye gidiyoruz?" Durup içime işleyen gözlerini kıstı. "Hani bana evin içini gösterecektin?"

"İçinde çok fazla büyü var."

"Hepsini senin için yok edebilirim."

Yüksek sesle gülerek ona uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Zaten bu yüzden gidiyoruz çünkü hepsini yok edeceğine olan inancım tam."

Hiçbir şey anlamıyordu ve bu onu çok şapşal gösteriyordu. Üzerime eğildiğinde gözleri hafifçe kısılmıştı. "Onları yok etmem iyi bir şey değil mi?"

"Hangi açıdan baktığınıza göre değişir."

"Neden benimle alay ettiğini düşünüyorum, Elzem?" Bu aptal hâlleri hoşuma gittiği için gülerek koluna girdim.

"Buna asla cüret etmem. Sen benim koruyucu kahramanımsın." Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olmadım. "O kötü büyüyü kılıcınla nasıl parçaladığını hep hatırlayacağım." Demek ki kendi dünyasının dışına çıkınca sudan çıkmış balığa dönüyordu. Hiç sorun değildi, ben ruhumun şapşalını her hâliyle seviyordum.

Ona parçaladığı şeyin büyü olmadığını söyleyebilirdim ama bu onu hem utandırırdı hem de mahcup ederdi. Bir erkek sevdiği kadının yanında kendisini yetersiz hissetmemeliydi.

✦

Başka bir kapıdan dışarı nefes nefese çıktığımızda çıldırmak üzereydim. Şu ana kadar dört odaya girmiştik ve Savcı her anıyla sorun çıkartacak bir şeyler buluyordu. Üstelik alt kattaki çocuk gardiyan az önce bizi kontrol etmek için buraya gelmişti ve yine Savcı'yı kızdırıp öyle gitmişti. "Derhâl çıkar bizi bu labirentten!" Yanılmıyorsam bu adam zihnime girmeye pek istekliydi, değil mi?

"Rica ederim üzerime gelme. Çıkışı bulsam çıkartacağım bizi ama burada onlarca kapı var." Diğerleri ne durumda bilmiyordum, onları hâlâ bulamamıştık.

"Çocukluğunla tanışmak çok garip bir duygu." Sinirden Savcı'nın yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. "O bücür gardiyan az önce beni çok ağır bir şekilde rencide etti!"

"İftira atmayın lütfen, yaptığı şey rencide değil, eleştiriydi."

"Ben varken onu mu savunuyorsun?"

"Kendimi savunuyorum ve burada benden çok var," demiştim ki Savcı kapılardan birini açıp kafasını içeriye uzatınca yüz kızartıcı küfürler ederek bana döndü.

"Bu odada bir deniz var ve içinde onlarca çıplak insan var." İfadesi gülmek ve küfretmek arasında bir yerdeydi. "Sanırım Yıkım'ı bulduk." Başıyla bana içeriyi işaret etti. "Kızlara asıldığı için kız kardeşin tarafından öldürülmek üzere." Gediz gibi bir sapığın plaja gittiğim anılarımdan birinde olmasına hiç şaşırmamıştım.

Hemen Savcı'nın koluna yapışarak onu kapıdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bence bırakalım Itır onu öldürsün. Neden şansımızı başka kapılarda denemiyoruz?" Bu kapıdan içeri girerse beni bikinili bir hâlde bulacağı için onun kıskançlıklarıyla uğraşamazdım.

Onu kapıdan uzaklaştırmaya çalışmamla Savcı'nın gözlerinde şüphe belirdi. "Neden bu odaya girmemi istemiyorsun?" Başını çevirip arkasındaki kapıya baktığında omuzları gerildi. "Ne saklıyorsun?" Sorun da bu ya, içeri girince hiçbir şey saklamadığımı görecekti. Buna kıyafetlerimi çıkarmak da dâhil.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım hocam." İşaret parmağımla ona kendimi gösterdim. "Burada medeni olan benim." Parmağımın ucunu ona doğrulttum. "Çağ dışı olan sizsiniz."

Gerginliği artmıştı. "Ve?"

"Ve medeni bir kadının zihnindesiniz."

"Yani?"

"Göreceklerinize hazırlıklı olmalısınız." Ben böyle gizemli konuşunca daha fazla dayanamayıp içeri daldı. Hadi ama!

Peşinden içeri girdiğim an bir anda kendimizi Bodrum sahilinde bulmuştuk. Yazın tatil için bir haftalığına Itır ve Doğa ile yaptığımız küçük bir kaçamaktı. Gözlerimi Savcı'dan ayırmadan verdiği tepkileri izliyordum, gerçek anlamda şoke olmuştu. Etrafındaki yarı çıplak insanlara hayretler içinde bakıyordu. Onun dünyasında erkekler kısacık bir şortla gezmezdi veya kadınlar herkesin içinde bu kadar açık giyinemezdi.

El kadar bikiniyle salına salına yürüyen kadınları görünce hemen başını yere eğdi. "Elzem!" Adım âdeta dişlerinin arasında öfkeyle çıkmıştı. "Anılarının içinde iskele evinin ne işi var!"

Ne? Sahili fuhuş evi mi sanmıştı?

"Hayır hocam, burası o tür bir yer değil. Buradaki insanlar fuhuş, yani cinsellik yapmıyorlar."

Çenesini sıktığı için dişlerinin gıcırtısını duydum. "Hepsi soyunmuş ne halt ediyor o vakit, hatun!"

"Denize giriyorlar."

"Soyunarak mı?"

"Kıyafetlerle girmek biraz garip olmaz mıydı?"

"Elzem?" Diğerlerine bakmamaya çalışarak tehditkâr bakışlarını bana çıkardı. Çatık kaşlarının arasındaki çizgiler derinleştiğinde saklanacak yer arıyordum. "Sen nasıl giriyorsun denize?" Öyle bir bakıyordu ki insan cevap vermeye korkuyordu.

"Ben mi?" Gülmek için kendimi zorladım fakat delici bakışları bana hiç yardımcı olmuyordu. "Pantolon ve kazakla." Hızlıca başımı salladım. "Evet, evet pantolon ve kazakla."

Olamaz, zaten birazdan görecek, ne diye yalan söyledim ki!

Rahatlayarak nefesini verdiği esnada kızacak yeni bir şeyler buldu. "El âlemin çıplak heriflerine ne bakıyorsun, Elzem!" Ensemi kavrayıp

yüzümü göğsüne bastırınca çıldırmak üzereydim. Bu adam benim dünyamda bir gün kalsa katil olup çıkardı.

"Ama ben böyle bir şey görmüyorum."

"Görmen de gerekmiyor."

"Itır ve sapık kardeşinizi nasıl bulacağız? Bari siz bakın, olmaz mı?"

"Etrafta onca çıplak kadın varken mi? Benim olmayan bir kadına bakmam." Bana hiç yardımcı olmuyordu!

"Hepsi sizin olabilir, bakın lütfen."

Başım göğsüne yaslı olduğu için son söylediklerimle göğüs kafesinin kasıldığını hissettim. "Senin dışında başka kadın istemiyorum." Hırıltılı sesiyle bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı ve ekledi. "Ayrıca bana sen demeye kendini alıştır artık. Sık sık resmiyete kayman canımı sıkıyor." Bunu deniyordum ama günlerin alışkanlığını hemen bırakamıyordum. Bazen aramızdaki resmiyeti kaldırıyordum ama çoğunlukla farkında olmadan tekrar ona *siz* demeye başlıyordum.

Buradaki yarı çıplak erkekleri görmeyeyim diye yüzümü göğsüne bastırdığı için sızlanmaya başladım. "Bana izin vermiyorsunuz, en azından siz bakın ve bizimkilerin nerede olduğunu bulun. Daha önce beni çıplak gördünüz, değil mi? Ha bir tane çıplak kadın, ha onlarcası, ne fark eder?"

"Kendini onlarca kadınla kıyaslayıp asabımı bozma, hatun! Kendi kadınımdan başka diğer kadınların mahremi beni ilgilendirmiyor." Ne desem karşı çıkıyordu!

"Itır!" Onun göğsündeyken bağırdım. "Itır yanındaki sapığı da al, buraya gel!" Madem bir şeyler görmem yasaktı, bari bağırarak onlara sesimi duyuyayım.

Birkaç kez daha yüksek sesle bağırdığımda şükürler olsun ki Itır'ın sesini duydum. "Elzem!" O da bağırıp koşarak yanımıza geldi. "Siz ikiniz neden sarılıyorsunuz?" Romantizmden değil herhâlde!

Savcı'dan ayrılıp sadece Itır'a baktım çünkü başımı diğerlerine doğru çevirmem yasaktı. "Sen neden o sapık Azınlık'ı kıskanıyorsun?" Kaşlarımı çatarak Itır'ın üzerine yürüdüm. "Kime baktığı seni neden ilgilendiriyor?"

"Kıskanmak mı?" Itır yüzünü buruşturarak güldü. "Onu kıskanmam için bir sebep yok hatta ona fazladan birkaç kadını ayarlayabilirim." Bu söylediklerinden gerçekten ciddi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Neyse ki Itır'ın ruhunda Gediz'e yönelik en küçük bir duygu yoktu.

"O zaman sorun ne?" diye sorduğumda Itır kolumdan tutarak beni yanına çekti ve Savcı duymasın diye kulağıma eğildi. "Doğa ile ikiniz de burada bikiniylesiniz. O sapığın size asıldığını görürsem bu sefer kimse

onu elimden alamaz!" Demek ki bu yüzden Gediz'i buradan çıkarmaya çalışıyormuş.

"Elzem!" Doğa bağırarak kalabalığın içinden çıkıp bize doğru koştu. Hayır, bu anılarımdaki Doğa değildi, bu bağıran anılarıma sızan Doğa'ydı. "Asil..." Nefes nefese karşımızda durarak bize bir yönü gösteriyordu. "Asil çıldırdı, hemen bir şeyler yapın! Ona bir türlü anılardaki kişilere müdahale edemeyeceğini anlatamadım. Ceketini geçmişteki Doğa'ya giydirmeye kararlı." Bir bu eksikti! Daha Gediz sapığını durdurmadan şimdi de Asil çıkmıştı başımıza. Hepsi nasıl bu anıda toplanmayı başardı, aklım almıyordu.

"Ben Yıkım'ı getiririm, siz Asil'in yanına gidin." Bunları söyler söylemez Itır ve Savcı'nın itiraz etmesine izin vermeden hemen yanlarından ayrıldım.

Onların aksi yönüne giderek Gediz'e doğru yürüdüm. Gediz şezlonga uzanmış, sırıtarak bikinili kızları dikizliyordu. Savcı başını kaldırıp bakmaya cesaret edemezken bu sapık herif onun tam tersiydi. Gediz'in önünde durup manzarasını kapatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim, İnsan Yıkımı?"

Çok normal bir şeyden bahseder gibi sırıtarak etrafındaki kadınları gösterdi. "Düştüğüm cennetin keyfini sürüyorum, Oyunbaz. Kafanın içinde böylesine bir yer vardı ama bana hiç çaktırmadan, öyle mi?" Kınarcasına dilini damağına vurdu. "Bana olan garezini daha sonra konuşacağız. Şimdi önümden çekil, manzaramı kapatıyorsun." Eğer bir hanımefendi olmasaydım üzerine atlayıp kırılmadık yerini bırakmazdım.

"Kalk şuradan, Azınlık!" Kolunu tutarak onu zorla ayağa kaldırıp peşimden sürükledim. "Yeterince anılarımın ırzına geçtin, daha fazla sorun çıkarmıyorsun."

"Bu iskele evinden senin dünyanda çok var mı?" Neden anlamak istemiyorlar, burası iskele evi değildi.

"Burası o biçim bir yer değil, benim dünyamdaki insanların normali bu."

Gözleri ışıldadığında heyecanlanmıştı. "Senin dünyandaki herkes böyle mi giyiniyor?"

"Sadece denize girerken."

"Deniz dışında nasıl giyinirler?"

"İsteyen açık, isteyen muhafazakâr." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Herkesin kendi seçimi."

"Peki, çoğunluk nasıl giyinir?"

"Açık." Ona doğru döndüm. "Neden soruyorsun?"

Şeytani bir gülüşle bana yaklaşıp kolunu omzuma attı. "Kendi dünyana dönerken bana haber vermezsen bozuşuruz. Araf'tan taşınmamın zamanı gelmişti."

Duyduklarımla onu sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. "Sırf kadınlar için seni yanımda götürmeyeceğim." Itır bana yeterince sorun çıkartıyordu, bir de bununla uğraşamazdım.

Gediz bir kez daha dilini damağına vurarak cık cık gibi kınayan sesler çıkarmaya başladı. "Günlerdir sen ve kardeşlerin benim ailemin evinde yiyip içiyorsunuz ama beni kendi dünyana götürmeyecek kadar nankörsün."

Sinirlerimi bozduğu için gülmeye başladım. "Senin dışında herkesin sorumluluğunu alırım ama sen olmaz."

"Neden?" Gücenmiş gibi kendisini gösterse de takındığı alıngan tavır ruhundaki arsızlıkla örtüşmüyordu. "Bana karşı neden bu kadar tepkilisin? Araf'taki en uysal insanlardan biriyim."

"Her gün karakoldan Itır sayesinde yeterince telefon alıyordum. Bir de seni fuhuş evlerinden toplayamam. Şimdi yürü artık."

"Telefon nedir?"

"Kara büyü!"

"Kara büyü mü?"

"Telefon!"

"Ne diyorsun sen, Elzem?"

"Bilmiyorum, yürü!"

"Sen iyi misin?" Ürkmüş gibi benden uzaklaştı. "Biraz garip görünüyorsun." Araf'taki her çeşit insan zihnimin içine girmişken istesem de iyi olamıyordum.

Beş dakika boyunca Gediz ile atışarak nihayet Asil ve diğerlerinin olduğu yere gelmiştik. Tam bu esnada Gediz beni afallatan bir şey yaptı. Yol boyunca gözlerini etrafındaki kadınlardan ayırmayan bu sapık herif, ne gördüyse hızlıca başını yere doğru eğmişti. Ona bunu yaptıran sebebi merak ettiğim için başımı çevirince Doğa ve ikimizi bikinilerle şezlonga uzanmış bir hâlde gördüm.

Gülmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Seni anlamakta güçlük çekiyorum, Azınlık." Diğer kadınlara bakmaya çekinmezdi ama bizim çıplak bedenlerimize bakmayı kendine yakıştırmıyordu.

"Asil lütfen artık sakin olur musun?" Doğa, Asil'in kolunu çekiştirirken Asil çıldırmış gibi etraftaki erkekleri gösterdi. Kaskatı bir hâldeydi.

"Senin böyle bir yerde ne işin var, Günışığı?" Elindeki ceketi beyaz mayo giyip güneşlenen kıza doğru fırlattı. "Git söyle kendine hemen

bunu giysin!" Bunları söylerken ne Doğa'ya ne de bana bakıyordu. İnat etti ya bir kere, illa o ceketi giydirecekti.

"Elzem!" Savcı'nın sinirli sesini duyunca yutkunarak ona doğru döndüm. Gözleri, öfkeyle kumları aşındıran ayaklarına bakarken elini kaldırdı ve kırmızı bikiniyle şezlongda dergi okuyan Elzem'i gösterdi. "Pantolon ve kazak, öyle mi?"

"Aradaki kültür farkından dolayı bizi suçlayamazsınız." Onlara çıkışı gösterdim. "Lütfen artık şuradan çıkalım."

"Bir şartla!" Asil sıktığı dişlerinin arasından soğuk ve tehditkâr bir sesle konuşmuştu. "Bu anıyı beyninden söküp atıyorsun!"

Hızlıca başımı salladım. "Derhâl imha edeceğim." Bu barbarlarla ters düşüp beynimde darbe çıkarmalarına izin veremezdim.

Güçlükle kendimizi tatil anılarımdan dışarı attığımızda hemen kapıyı sıkıca kapattım. Savcı ve Asil hâlâ burnundan soluyordu ama Gediz'in keyfine diyecek yoktu. "Afra nerede?" Onu bulmaya çalışarak merak dolu bakışlarımı Gediz'e çıkardım. "Sen onun tanığısın, aynı yere düşmeniz gerekmiyor muydu?" Hemen sonrasında Itır'a döndüm. "Senin tanığın nerede?" Itır, tanık olarak Yavuz'u seçtiği için abimin nerede olduğunu bilmek istiyordum.

"Afra'nın nerede olduğunu bilmiyorum." Koridordaki kapılara bakarken Gediz de onu bulmak ister gibiydi. "Burası labirent gibi, kim bilir hangi anının içine düştü."

"Doğa'nın bu kapıdan içeri girdiğini gördüğüm için peşinden gitmiştim." Itır az önce çıktığımız kapıyı gösterdi. "İçeride ne olduğunu bilmediğimden Yavuz'u başka bir anıya sakladım." Hemen arkasındaki kapıyı açarak içeri girdi. Yavuz'u o kapının ardına saklamış olmalıydı.

On dakikaya yakın Itır'ı bekledik ama Itır dışarı çıkmadı. Dayanamayıp peşinden tam içeri girecektik ki Itır dışarı çıktı ama görmeyi beklediğimiz bir şekilde değil. Itır ince ve narin bedenine rağmen Yavuz'u kucağında taşıyarak dışarı çıkmıştı. Gördüğümüz bu manzara karşısında hepimiz birbirimize tuhaf bakışlar atıyorduk. Yavuz, Itır'ın neredeyse iki katıydı ama Itır onu taşırken hiç zorlanmıyordu. Kız kardeşim sahip olduğu Tenebris güçleri sayesinde Yavuz'un ağırlığını pek hissetmiyordu.

"Itır ne yapıyorsun sen?" Güçlükle konuşup gördüğüm manzarayı idrak etmeye çalışıyordum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum, Elzem?" Kucağındaki Yavuz'u gösterdi. "Sana zorla korku filmi izlettiğim anılardan birine onu sakladığımı fark etmemiştim." Başını eğip ona sıkıca sarılan Yavuz'a bakıp güldü. "Dolabın içine saklandığı için onu taşımaktan başka şansım yoktu." Yavuz onun kucağındayken kollarını ahtapot gibi Itır'ın boynuna dolamıştı.

Kollarında tir tir titreyen Yavuz'un bu kadar çok korkması Itır'ı kızdırdığı için kaşlarını çattı. "Onların hepsi efekt, abi. Eğer ağlamayı bırakmazsan döverek sustururum seni!" Yavuz korkudan kesik kesik nefesler alırken hemen ağlamayı kesti. Bu kız her defasında Yavuz'a fiziksel ve psikolojik şiddet uyguluyordu.

Yavuz sonunda ayaklarının üzerine yere inince yanına gittim. "İyi misin?" Uzanıp ıslak gözlerini sildim. "Hangi film seni bu kadar korkuttu abi?" Film çok korkunç olmalı ki zavallı adamın rengi atmıştı.

Yavuz burnunu çekerek derin nefes aldı. "*Oz Büyücüsü.*" Ne? *Oz Büyücüsü* mü? Ciddi olamazdı!

"Yalnız o animasyon bir film, Yavuz."

"Biliyorum Elzem ama oradaki aslan çok gerçekçiydi."

"Hangisi? Hani şu cesaretini yitiren korkak aslan mı? Hani şu zararsız olan mı? Film boyunca bir kez bile kükremeyen aslandan mı bahsediyorsun? Tanrı aşkına abi, sen onun nesinden korktun?"

"Bahsettiğim aslan o değildi ki Elzem." Yavuz yutkunarak bana Itır'ı gösterdi. "Bu psikopat içeride seninle film izliyordu. Tüm film boyunca aslanın çıktığı her sahnede ona kükremeyi öğretmeye çalıştı." Itır'a olan bakışları ölümcüldü. "On iki yaşındaki bir çocuğun film boyunca kükreyişlerine maruz kaldım!"

Itır kaşlarını çatarak onun üzerine yürüyünce Yavuz'un arkama saklanması beni güldürdü. Haklı olabilirdi çünkü Itır filmleri izlemez, yaşardı. "Nankör!" derken omzumun arkasından Yavuz'a kızgınlıkla bakıyordu. "Sıkıysa Elzem'in arkasına saklanmadan bunları söyle."

Yavuz arkadan sırtıma yapışırken bir yandan da Itır'a laf yetiştiriyordu. "Çocukken çok korkunç olduğunu inkâr edemezsin. Gerçi hâlâ öylesin."

"Şimdi seni dövdüğümde bakalım böyle konuşacak mısın?" Itır ona saldırınca ikisini birbirinden uzak tuttum.

"O senin büyüğün, Itır kendi büyüğüne şiddet uygulamayı bırak."

"Ne garip bir aile," diyen Gediz'in kafası karışmıştı. "Burada bir terslik olduğunu düşünen sadece ben miyim? Kız çocukları ağlayıp erkek kardeşlerinin arkasına saklanır diye biliyordum." Söz konusu Yavuz olduğu sürece bizde durum tam tersiydi.

"Yavuz hakkında konuşma lütfen, en az Itır kadar senden de korkuyor," dediğimde Gediz güldü.

"Bence onun korkmadığı hiçbir şey yok." Ne yazık ki haklıydı.

Gediz'in söyledikleriyle Itır yumruklarını sıktı. "Sen benim abimle alay mı ediyorsun?" Onun üzerine yürüyünce Gediz hemen ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu.

"Amacım alay etmek değildi." Arkama saklanan Yavuz'a bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Her koşulda kendi gibi davrandığı için onu takdir ediyorum. Özgürce duygularını ifade etmesi alay edilecek bir durum değil, aksine cesaret ister çünkü bir erkek için bunu yapmak hiç kolay değil." Gediz belki de ilk kez mantıklı bir şey söylemişti.

Bir süre sonra rakiplerimizi bulmak için kaldığımız yerden aramaya devam ettik. Koridorda yürüyüp birbirinin aynısı kapılara bakarken Itır sıkılmış gibi yanaklarının içini havayla doldurdu. "Buranın bir çıkışı olduğunu sanmıyorum, etraftaki tüm kapılar farklı anılara açılıyor. Sizce çıkışa açılan bir kapı var mıdır?"

"Hafız zihinler konusunda usta olduğu için ondan birkaç şey öğrenmiştik." Gediz bir elini cebine koymuş, rahat bir şekilde yürürken bizi bilgilendiriyordu. "Ruh kapanında arena olarak birinin zihni seçilirse dışarı çıkmanın tek yolu rakibini öldürmek." Endişesini gizlemeden Itır'a döndü. "Anneanneni öldürebilecek misin?"

Itır'ın siyah gözleri doğrudan beni bulduğunda bana olan bakışları içliydi. "Evet," derken anneannem yüzünden geçmişte yaşadıklarımızı hatırladığını biliyordum. "Onu öldüreceğim."

"Rakiplerimizin hangi anılarda olduklarını bilmiyoruz." Rastgele bir kapıyı açtım. "Onları bulmak için anıları kontrol etmeliyiz." Açtığım kapıdan içeri girdiğimde diğerleri beni takip ediyordu. Kapı mühürlü olmadığı için endişeleneceğim bir şey yoktu. Mühürsüz kapılar genelde basit anıları içinde barındırıyordu.

İçeri girdiğimizde kendimizi benim yatak odamda bulduk. Duvardaki takvime baktığımda Araf'a geldiğim bir yılı saymazsak iki yıl öncesini gösteriyordu. "Burada yirmi iki yaşında olmalısın, Elzem," diye mırıldandı Itır. Ve o da yirmi bir.

"Fazla temiz ve düzgün bir oda." Gediz kendi etrafında dönerek düzen içinde olan odamı inceledi. Kitaplar rafta alfabetik sıraya göre dizilmişti, yatağın örtüsünde tek bir kırışık dahi yoktu ve dolaptaki bibloların hepsi aynı çizgideydi. "Bu kadar düzgün olması rahatsız edici." Benim içinse huzur vericiydi.

"Elzem odasına kimsenin girmesine izin vermezdi." Itır masanın üzerinde duran kalemlerin cetvel yardımıyla nasıl bir sıraya dizildiğini gösterdi. "Takıntıları olduğu için odasının temizliğini bile kendisi yapardı."

Sadece Savcı'yı izlediğim için dolaptaki kitaplardan birini alıp karıştırdığını gördüm. "Senin dünyanın dilinde yazılmış." Okuyamadığı için onu geri yerine koydu. Ortak bağımız lanetlenmek olduğu için birbirimizi anlıyorduk fakat bizler onların bazı kitaplarını okurken onlar

bizimkileri okuyamıyordu. Çünkü onların kitaplarını yazanlar da lanetli kişilerdi fakat bizim kitapları yazanlar öyle değildi.

Banyonun kapısı açılınca içeriden ıslak saçlarıyla yirmi iki yaşındaki hâlim çıktı. Elindeki havluyla saçlarını kurutuyordu ve banyo yaptığı için vücuduna sadece bir havlu sarılıydı. Erkekler hemen arkasını dönünce güldüm. "Endişe etmeyin, asla yatak odasında giyinmez." Öyle de olmuştu. Benden birkaç yaş genç olan Elzem dolaptan kendisine yeni kıyafetler aldıktan sonra tekrar banyoya girmişti.

Banyo kapısının sesiyle hepsi yeniden başını kaldırdı. "Neden?" diye soran Savcı'nın gözlerinde saf merak vardı. "Neden odanda giyinmiyorsun?"

Ona boy aynasını gösterdim. "Şu anda yirmi iki yaşında, yani hâlâ ruhunda bir canavarla yaşıyor. Aynalar başta olmak üzere tüm yansımalarında canavar onu izler." Bu yüzden aynaların karşısında asla soyunmazdım. Banyodaki küçük aynadan saklanmak daha kolaydı.

Elzem banyodan çıktığında üzerinde kalın askılı sporcu atlet ve mini şort olması erkeklerin tekrar küfrederek başını eğmesine neden olmuştu. "Giyinmemişsin!" Sürekli sorun çıkartan Savcı beni güldürdü.

"Bu giyinmiş hâlim, burada böyle giyiniriz." Alışmaları biraz zaman alacaktı.

Elzem saç kurutma makinesini çıkartıp aynanın karşısına geçti ve makineyi çalıştırdı. Makinenin sesiyle Savcı, Asil ve Gediz hemen kılıçlarına davranınca onlara engel oldum. "Büyü değil! Şu anda modern çağdayız ve bu alet sıcak hava üfleyerek saçları kurutuyor." Üçü Elzem'in vücudunun alt kısmına bakmamaya çalışarak kafasına bakınca şaşkınlıkları arttı. Elzem'in uçuşan saçlarına hava üfleyen cihaz onlar için inanılmaz bir buluştu.

Asil gözlerini irice açarak sertçe yutkundu. "Bu şey ateş olmadan sıcak buhar mı çıkartıyor?"

Doğa gülümseyerek onu yanıtladı. "Elektrikle çalışır." Doğa parmağının ucundan küçük bir kıvılcım elektrik çıkartınca Asil kaşlarını çatarak bana döndü.

"Saçlarını kurutmak için Günışığı'nı kaynak olarak mı kullanıyorsun?" Doğa kıkırdadı, bu kanıya nasıl vardığını aklım almıyordu. Bahsettiğimiz elektrik Doğa değildi ki.

"Kablolardan sızan elektrik ve bunun için Doğa'ya ihtiyacımız yok." Daha detaylı bir açıklama yapardım ama kafasını daha fazla karıştırmak istemiyordum.

Elzem saçlarını kuruttuktan sonra onları geriye savurup aynaya tebessüm etti. "Günaydın, sence bugün sorunsuz bir gün olur mu?" Saç

kurutma makinesini düzgün bir şekilde çekmeceye koyarken kimse onun kiminle konuştuğunu sormadı çünkü az önce onlara canavardan bahsetmiştim.

Elzem odadan çıkınca biz de peşinden çıkarak onu takip ettik. Alt kata indiğimizde Araf'taki erkekler salondaki eşyalara garip bakışlar attı. Elzem koltuğa oturup dergileri karıştırdığında Asil büyük ekran televizyona yaklaştı. "Bu ne?" Eğilip parmaklarını televizyonun siyah camından gezdirmeye başlamıştı.

"Of! Çok sıkıldım Elzem!" İçeri giren Itır'ın yirmi bir yaşındaki hâli ablasının yanına oturdu ve koltuğun üzerinde duran kumandayı aldı.

"Ah, hayır!" demiştim ki Itır kumandanın düğmesine bastı. Televizyon bir anda açılınca Asil irkildi.

Televizyonda bir film oynuyor, sandalyeye bağlı bir kadın çığlık atıyordu. "Yardım edin!" Kadın bağırınca Savcı, Gediz ve Asil dehşete kapılmış bir şekilde ekrana bakmaya başladı.

"Elzem?" Savcı irice açtığı gözleriyle bana döndü. "Kadını bu kutunun içine sen mi hapsettin?" Olamaz, yine başlıyoruz!

"Aslında öyle değil," demiştim ki kadın ağlayarak çığlık atınca Asil, "Bu trajediye daha fazla kayıtsız kalamam!" dedi ve hiç zorlanmadan duvardaki devasa televizyonu söküp yere attı.

"Onu çıkarmalıyız!" diyen Gediz kılıcıyla ekranı parçalayınca ben ve kızlar hayretler içinde onlara bakakaldık. Şaka gibilerdi.

"Eee?" diyen Gediz başını eğmiş kırdığı televizyonu inceliyordu. "Kadın yok?" Televizyonu parçaladıkları için artık hiçbir şey göstermiyordu!

"Acaba bu gizli bir kapı olabilir mi?" Asil çenesini kaşırken Itır yüzünü buruşturarak onlara bakıyordu.

"Sizden utanıyorum."

"Oradakiler gerçek değildi, Asil." Doğa ona yaklaşarak koltukta oturan Akay kızlarını gösterdi. Itır hâlâ kanal değiştiriyordu çünkü anılara müdahale edemezdik. Biz şu anda parçalanmış bir televizyon görüyorduk ama onun için hiçbir şey değişmemişti.

Doğa, Asil'e koltukta oturan kızları gösterdi. "Gördün mü, buradaki şeyleri değiştiremezsin. Sizin dünyanızda tiyatro var, değil mi? Bu da onun gibi bir şey. Oyuncular rolünü oynar ve kamera adı verdiğimiz bir cihaz onların her hareketini çeker. Modern teknoloji sayesinde onların sergilediği oyunlar bu parçaladığınız aletler sayesinde evlerimize gelir." Doğa onun anlayacağı şekilde anlatmaya çalışmıştı ama bence üçü de bir şey anlamadı. Alışık olmadıkları bir dünyadaki şeyleri birkaç açıklamayla anlayacaklarını sanmıyordum.

"Efendim?" İçeriye Sadık Bey girince Itır televizyonu kapattı.

"Bir şey mi oldu, Sadık abi?" diye sordu ama yakın korumam ona cevap vermeden koltukta dergisini okuyan kıza, yani bana yaklaştı.

Geçmişteki Elzem kafasını hiç dergiden kaldırmadan sayfaları karıştırmaya devam ettiği için Itır, "Elzem!" diye onun kolunu sertçe kavradı. "Sadık abiyi bekletiyorsun."

Hepimiz onları izlerken Elzem bir diğer sayfaya geçti. "Bunun için ona ödeme yapıyorum, Itır, beklemek de işinin bir parçası." Bu sözlerle şimdi herkesin ayıplayan bakışları benim üzerimdeydi.

"Ne kadar da küstahça." Asil ve Gediz aynı anda konuşsa da onları umursamadım. Bu tür eleştirileri ilk kez duymuyordum.

Elzem nihayet dergiden kafasını kaldırıp korumasına baktı. Burada bizden sadece birkaç yaş küçük oldukları için şimdiki hâlimizden farklı değillerdi. Umursamaz gözlerle yakın korumasına bakıp, "Söyle," deyince yine birçok kınayan bakışların esiri olmuştum.

Sadık abi ellerini önünde birleştirerek başını hafifçe eğdi. "Anneniz konağa yanında bir misafirle geldi, efendim."

"Ona salonda olduğumuzu bildir." Elzem'in bu sözleri karşısında Sadık abi dışarı çıkınca buradaki herkes misafirin kim olduğunu merak ettiği için beklemeye başladı.

Sadece birkaç dakika içinde Munure Akay salona girince anılarda olduğumuzu unutup, "Anne," diye atıldım ancak gerçeklere çok çabuk uyanınca yutkunarak durdum. Siyahlar içindeki bu soğuk bakışlı kadın benim annem değildi, içi boş bir kabuktan ibaretti.

Dolan gözlerimi gizlemek için derin derin nefesler aldığımda herkesin üzülerek bana baktığını gördüm. Omuzlarımı dikleştirip kendime çekidüzen verdim. "Gerçek olmadığını zaten biliyordum." Saçlarımı savurup umursamaz bir tavır takındığımda Savcı yanıma geldi. Bana olan bakışları sıcacıktı.

"Anneni özlemen yanlış bir şey değil, Elzem." Beni göğsüne çekerek saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Duyguların konusunda kendine yaptığın bu şey hiç hoşuma gitmiyor." Anılarımda olduğu için neden böyle olduğumu çok yakında öğrenecektim.

Meliz, annemin bedeniyle kızların karşısında durdu. "Sizlerle tanıştırmak istediğim biri var ve bundan sonra bizimle burada yaşayacak." Doğa yutkunurken Itır ile birbirimize baktık, bu anıyı hatırlamıştık. Doğa'nın konağa geldiği ilk günün anısıydı.

Meliz başını çevirip kapıya baktı. "Gelebilirsin."

Gözleri ürkekçe etrafına bakan genç bir kız içeri girdi. Şu anda bulunduğum yaştaydı lakin yirmi dört yaşındaki birine göre çocukça bir

ürkekliğe sahipti. Saçlarını tek örgü yapmış ve yıkanmaktan rengi solmuş kıyafetlerin içinde bir deri bir kemik kalmıştı. Doğa'nın şimdiki hâline göre çok ama çok zayıftı.

"Vay canına, Doğa," diye mırıldandı Itır. "Elzem dünyadaki iki yılda sana resmen evrim geçirtmiş. Eski hâlini görünce bunu fark ettim." Haklıydı, şu anda salona giren kızın giydiği şeyler ve zayıf vücudu berbat durumdaydı.

Doğa tepkisiz gözlerle eski hâline bakarken Asil gülümsedi. "O zamanlarda bile fazla güzelmiş." Sesli düşünüyor gibi bir hâli vardı.

"Işığının sefil bir durumda olduğunu görmüyor sanırım." Asil'in Gediz'in homurdanarak söylediklerini de duyduğunu sanmıyordum.

Meliz, Doğa'yı bizlere, yani geçmişteki bizlere gösterdi. "Adı Doğa Kanık, bundan sonra konakta yaşayacak."

"Peki, ne sıfatla?" Evet, bunu söyleyen Elzem'di. Kendimden başka biri gibi bahsetmek berbat bir duyguydu. "Sokaktan birini kolundan tutup eve getiriyorsun ve burada kalacağını söylüyorsun, öyle mi?" Elindeki dergiyi usulca koltuğa bırakıp ayağa kalktı ve Meliz'in karşısına dikildi. "Benim niye bu kararından haberim yok?" O kadar sakin ve kontrolcüydü ki dışarıdan böyle kibirli göründüğümü bilmiyordum.

"Kararlarım konusunda ne zamandır sana danışıyorum?" Meliz'in eski hâli de şimdikinden çok uzaktı. Buz gibi donuk bir suratla bakıyordu ve şimdiki Meliz ile yakından uzaktan alakası yoktu. Sanırım sadece yakınlık duyduğu kişilerin yanında kendi gibi oluyordu.

"Bu evle ilgili ne zamandır kararları sen alıyorsun?" Elzem dimdik bir şekilde onun karşısında dururken ona bir şeyi hatırlatmak ister gibi iğneleyiciydi. "Şu zamana kadar bu evde olanlarla hiç ilgilenmediysen bundan sonra da karışamazsın." Başıyla Doğa'nın bulunduğu yönü gösterdi. "Bu kızı konakta istemiyorum."

Elzem kısa bir an Doğa'ya baktığında yüzünü buruşturdu. Baştan ayağa onu izlerken yeşil gözlerinde olan tek şey iğretiydi. Tiksinti dolu bakışları karşısındaki kızı daha fazla utandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ne idüğü belirsiz birini kardeşimin yaşadığı bir eve getiremezsin." O an aklımda olan tek şey Itır'ın güvenliğiydi fakat şu anda dışarıdan bu olaya tanık olan herkes için ben bir kalpsizdim.

"Yakın arkadaş olduğunuza emin misiniz?" Asil hoşnutsuz bir şekilde Doğa'ya beni gösterdi. "Bu anıda onun sana olan davranışları tam tersini gösteriyor." Kızmakta haklıydı, daha önce de dediğim gibi dışarıdan böyle bir izlenim yarattığımı bilmiyordum.

"Elzem kötü biri değil." Doğa hep olduğu gibi yine beni savundu. "Sizlere gösterdiği Elzem ve benim tanıdığım Elzem çok farklı." Beni

tanıması koskoca iki yılını almıştı. Araf'ta geçirdiğimiz bir yılın toplamıyla bu sayı üç yıla çıkıyordu.

"Kardeşin için tehdit oluşturduğunu mu düşünüyorsun?" Meliz'in tekrar konuşmasıyla susarak yeniden onları izlemeye başladık. "Asıl tehdidin kardeşin olduğunu iyi biliyorsun." Meliz hizmetçilerden birini çağırıp ona Doğa'yı gösterdi. "Müştemilattaki boş odalardan birine onu yerleştirin," dedikten sonra her zamanki gibi kendini çatı katına kapatmaya gitmişti.

Doğa suspus bir hâlde hizmetçiyi takip ederek dışarı çıkınca Itır, ablasına döndü. "Kıza karşı bu kadar acımasız olmak zorunda değildin. Tüm gün senin kibirli yüzünü görmek yerine konakta farklı birilerini görmek bence iyi olur," dedi ve o da dışarı çıktı.

Itır gittikten sonra Elzem'in yakın koruması içeri girdi. Sadık abi kısa bir an Itır'ın çıktığı kapıya bakıp Elzem'e döndü. "Sanırım yine herkesi kızdırmayı başardınız, efendim." Bu benim en iyi yaptığım şeydi.

"Öyle görünüyor, Sadık abi." Ona abi demesiyle Itır ve Doğa gözlerini irice açarak bana döndü.

"Sen ona abi mi dedin?" Itır şaşkındı. "Evdeki çalışanların yüzüne bile bakmazsın, Elzem." Ona cevap vermek yerine tırnaklarımın kontrolden çıkan hâline baktığımda Savcı güldü.

"Anlaşılan burada geçirdiğimiz süreçte bizden sakladığı Elzem'i daha yakından tanıyacağız." Bu onun hoşuna gidebilirdi fakat benim için berbat bir durumdu. Düşünsenize, birileri tüm hayatınızı film izler gibi izleyecekti. Herkes rakibini bulup bu işi bitirerek zihnimi terk etmeliydi!

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" Yalnız kalınca yakın korumasına olan samimi tavrımı herkes garipsiyordu. "Şu kızı, yani Doğa Kanık'ı araştır bakalım. Kimdir, kimin nesidir, annemle ne tür bir bağı var öğren." Son derece ciddi gözlerle, "O kızla ilgili her şeyi bilmek istiyorum," dedi. Sadık abi başını sallayarak dışarı çıktı.

Yalnız kalınca Elzem yorgunlukla koltuğa yığılmıştı. Başını geriye atarak gözlerini yumdu ve ağrıyan başına masaj yapmaya başladı. Migreni çoğu zaman ona hep böyle sıkıntılar çıkartıyordu. Etrafımızdaki her şey değişmeye başlayınca, "Neler oluyor?" diye sordum. Salondaki eşyalar yok oluyor, salon küçülerek yerini farklı bir oda ve eşyalara bırakıyordu.

Savcı etrafımızda değişen eşyalara bakarak sorumun cevabını verdi. "Doğa ile olan en önemli anıların bu kapının ardında olduğu için şimdi bize farklı bir sahneyi gösteriyor."

Etrafımızdaki kargaşanın durulmasıyla şimdi çalışma odasındaydık ve masasında oturan Elzem, kafasını dosyalara gömmüş çalışıyordu. Üzerindeki atlet ve şort değişerek yeşil bir elbiseye dönüşmüştü. Sadık abi elinde

bir dosyayla içeri girdi. Bu sahneyi hatırlamıştım. Ona en son verdiğim görevin üzerinden dört gün geçmiş ve Doğa'nın dosyasını bana getirmişti. Tüm bu süreçte Doğa'yı hiç görmemiştim, bana görünmemek için hizmetçilerle birlikte yemeğini yer ve tüm gün odasından çıkmazdı.

"Doğa Kanık'ın dosyası, efendim." Sadık abi dosyayı ona uzatırken Gediz huysuzca bana döndü.

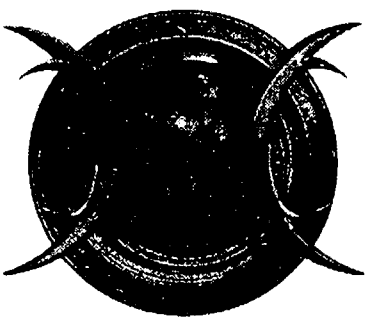
"Sana ne söyledi? Lanetli olmayanların dilini anlamıyoruz." Aramızdaki lanet bizim için dil sorununu ortadan kaldırıyordu ama Sadık abi ve onun gibi lanetli olmayanlarla ortak noktaları olmadığı için onları anlamıyorlardı.

"Doğa'nın dosyasını ona verdi," diye küçük bir açıklama yaptım. Sadık Bey kapıyı kapatarak dışarı çıkınca dosyayı açan kızı gösterdim. "Sanırım birazdan Itır içeri girecek ve Itır dosyayı benden alıp sesli okuyacak. Eğer Doğa sorun etmezse dosyada yazanları dinleyebilirsiniz." Dosyada yazanlar Doğa'nın tüm geçmişiydi ve ne yazık ki içindeki şeyler birazdan herkesin kanını donduracak türdendi.

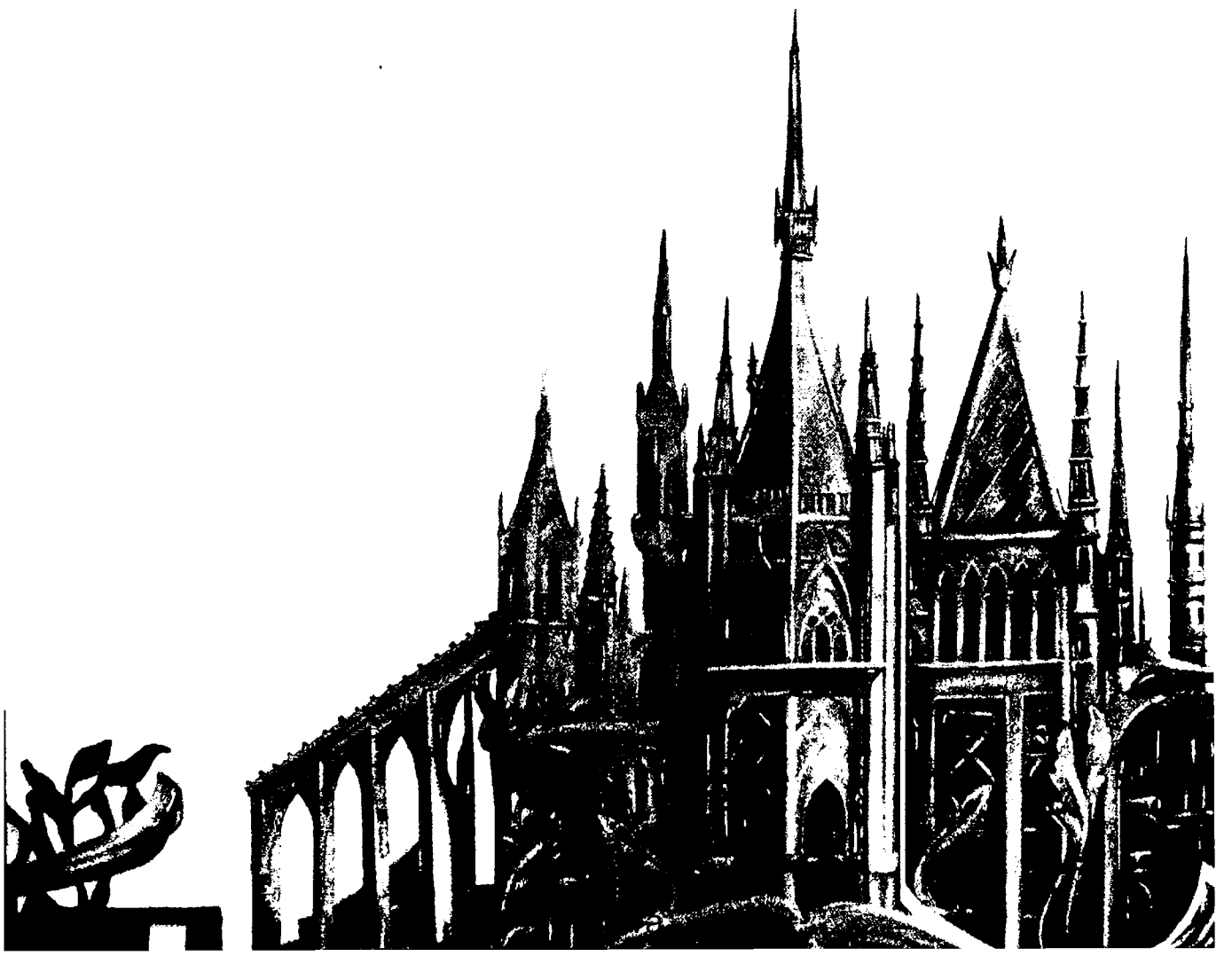
Zaten bu dosyadan sonra Doğa'ya olan tutumum değişmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 2
Saklı Masumiyet

"Beyaz gül de artık beyaz değildi,
kan bulaşmıştı."

Bazı insanlar sır küpü gibidir. Bir herkese gösterdikleri yüzü vardır bir de sadece kendilerine sakladıkları. Herkesin kendisine sakladığı bazı şeyleri vardır, değil mi? Kimse çıkıp aksini iddia edemezdi çünkü küçük veya büyük mutlaka gizledikleri bir şeyler vardır. En basitinden banyo anında mahremiyetleri vardı. İnsanların gözleri önünde değil, kendilerini rahat ve güvende hissettikleri bir yerde yıkandıkları andan bahsediyordum. Diğer her şeyi bir kenara iterek bu basit olaya odaklanalım.

Kimse tarafından izlenmediğine eminsin ve rahat rahat sıcak suyun keyfini çıkartıp yıkanıyorsun. Peki, sonra ne mi oluyor? Birileri elinde bir CD ile geliyor ve çırılçıplak yıkandığın tüm o görüntülerin CD'de olduğunu söylüyor. Tüm dünyaya görüntülerini dağıtmaktan bahsediyor. Böyle bir şey karşısında insanlar ne hissederdi? Şu anda içinde bulunduğum durum da aynen böyleydi hatta çok daha fazlasıydı. Dostum, düşmanım, ailem ve tanıdıklarım şu anda tüm anılarıma sızmış bir hâldeydi. Yaşadığım her şeyi ama her şeyi görme ihtimalleri vardı ve bu, benim ecel terleri dökmem için yeterliydi.

Ölüler Diyarı'na gitmeden önce Savcı'yla yaşadıklarım bile bu kapılardan birinin ardındaydı! Bu kapılardan birinde onunla seviştiğimiz bir anımız vardı. Itır ve diğer kimsenin görmesini istemediğim en mahrem anılarım halka açık bir şekilde sergileniyordu. Bu yüzden hiç rahat değildim. Ruh kapanı için zihnimin arena olarak seçilmesinden nefret etmiştim.

"Ne düşünüyorsun?" Itır'ın koluma dokunmasıyla kendime gelip derin bir nefes aldım.

"O kadar çok şey düşünüyorum ki Itır, bazen sadece birkaç dakikalığına da olsa düşünmeyi bırakmak istiyorum." Fakat çok istesem de yapamıyordum çünkü bir Oyunbaz düşünmeyi bırakamazdı. Her şeyi önceden hesaplayıp planlar doğrultusunda yaşamak berbat bir duyguydu. Bazen hayatımda doğaçlama adımlar atmak isterdim.

"Cevap vermedin?" Asil'in sorduğu soruyla kendi sıkıntılarımı bir kenara ittim. Doğa'ya bakıyordu, dosyasının okunmasını isteyip istemediğini sormuştu. O dosya her şekilde okunacaktı ama Itır'ın geçmişteki hâli içeri girmeden biz çıkarsak bir şey duymazdık.

"Bilemiyorum." Doğa kararsızca yüzünü ovuşturdu. "Yaşadığım şeyleri dinlemek mi daha güç yoksa dinlediğim her şeyi yaşamış olmak mı?" Doğa'nın buğulu gözleri çalışma masasında oturan Elzem'deydi. "Dinleyelim," diye başını salladı. "Elzem'in ilk gün görüntüsünden dolayı aşağıladığı birinin hayatını öğrendikten sonra verdiği tepkiyi merak ediyorum."

Tüm vücudum gerilmişti. Bir önceki anıda olanlardan sonra bunu hak etmiştim, değil mi? Her ne kadar daha sonra aramızda güçlü bir yakınlık oluşsa da bu ilk gün onu kırdığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bu sözlere karşı kendini savunacak bir şeylerin var mı?" Itır'ın kollarını göğsünde birleştirmesiyle burukça tebessüm ettim.

"Yok." Nasıl ki haklı olduğum konularda susmuyorsam haksız olduğum yerlerde de konuşmazdım.

"Elzem!" Tıpkı onlara söylediğim gibi Itır büyük bir hiddetle çalışma odasına girdi. "Kız geldiğinden beri senin korkundan odasından dışarı çıkmıyor. Söylediklerin için gidip ondan özür dilemelisin." Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. Kardeşim aslında hep fazla yufka yürekli biri olmuştu fakat öfkesi bunu gizlerdi.

Elzem elindeki dosyayı usulca masaya koydu ve soğuk tavrından ödün vermeden gözleriyle açık kapıyı gösterdi. "İçeri girmeden önce izin istemelisin. Şimdi dışarı çık ve çalışma odama girmeden önce müsaade iste." Yanımdaki kardeşim bana tersçe bakarken omuz silktim. İçeriye destursuz dalmak onun hatasıydı.

Geçmişteki Itır'ın kaşlarını çatması uzun sürmemişti. "Sen ve saçma kuralların bana bunu yaptıramaz."

"Bu konuda bana meydan mı okuyorsun?" Hepimiz sessizce onları izlerken Elzem koltuğuna yaslandı. "Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim ve bana itiraz etmemen gerektiğini iyi biliyorsun. Şimdi dışarı çık ve izin iste."

"Ama..."

"Sana konuş demedim, Itır. Sus dediğimde susmasını bilmelisin." Buz gibi gözlerle ona kapıyı gösterdi. "Dışarı çık ve girmek için izin iste." Savcı'nın gözleri anında beni bulsa da tepkisizliğimi korudum. Şu anda ne düşündüğünü ve bana bakarken kimi gördüğünü çok iyi biliyordum. Onunla bu sahnenin bir benzerini izlemiştik. Savcı buradaki Elzem'e baktıkça anneannemi görüyordu, Itır'a bakınca da benim bir zamanlar olduğum o çocuğu.

Itır homurdanarak dışarı çıkıp girmek için izin istedi ve bir süre sonra yeniden içeri girdi. Az önce zoraki bir şekilde yaptığı şey için surat asarak

oturmaya başlayınca Elzem ona gülümsedi. "Somurtmak dışında beni görmeye gelmenin sebebi nedir?"

"Senden gerçekten nefret ediyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, başka bir şey yoksa işlerim var." Itır'ın nefretini ustaca göğüsleyip masadaki dosyayı aldı.

Itır onu izlerken siyah gözlerine keder işlenmişti. "Bazen senin de benden nefret ettiğini hissediyorum." Itır'ın kısık çıkan sesiyle Elzem'in dosyayı tutan parmakları hareketsiz kalmış ve hiç kıpırdamadan öylece durmuştu.

"Sana bunu düşündüren sebep nedir?" Bunu sorarken başını dosyadan kaldırıp Itır'a bakmamıştı.

"Sadece bir his." Alay edercesine gülerek ablasına baktı. "Artık sana bakarken Elzem'i değil, Suzan Dilzah'ı görüyorum." Itır çok doğru bir noktaya değinirken sesi titriyordu. "Bir zamanlar onun sana yaptığı her şeyi bana yapıyorsun. Gittikçe daha fazla ona dönüşüyorsun." Eskiden bunu hep inkâr ederdim fakat yeni yeni bazı şeyleri anlıyordum. Itır haklıydı, ben hep korktuğum ve nefret ettiğim birine dönüşmüştüm.

Elzem'in omuzları gerildiğinde parmaklarının arasında tuttuğu dosyanın kenarlarını sıkmıştı. "Onun bana yaptığı şeylerin aynısını sana mı yapıyorum?" Başını kaldırıp Itır'a soğukça güldü. "Şu ana dek sana hiç el kaldırmadım, Itır." Bu aslında her şeyin cevabıydı ama ne Itır ne de buradakiler bu sözlerle ne demek istediğini anlamıştı.

Itır fevri biri olduğu için hiçbir zaman satır aralarını okuyamazdı. Eleştirel gözlerle ablasına bakarken, "Ne var bunda?" diye sordu umursamazca. "Anneannem de sana hiç el kaldırmazdı ama tıpkı bana yaptığın gibi o da seni kısıtlardı."

"Bu kadar yeterli." Elzem, Doğa'nın dosyasını açıp ilk sayfaya göz gezdirdi. "Bitirmem gereken işler var. Neden beni biraz yalnız bırakmıyorsun?"

"Sen neden şu saçma işlere ara vermiyorsun?" Itır uzanıp onun elindeki dosyayı aldı. Onu Elzem'den kaçırmak üzereyken dosyanın üzerinde Doğa'nın resmini görünce kaşlarını çatarak ablasına döndü. "Bunu yapmadığını söyle!" İnanamayan gözlerle Elzem'e bakıyordu. "Onu da mı araştırdın?" Itır'ın kimlerle arkadaşlık kurduğunu öğrenmek için çevresindeki herkesi araştırırdım.

Elzem onun elindeki dosyaya hissiz gözlerle bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Annemin sürpriz bir şekilde eve getirdiği kişiyi araştırmakta bir sakınca görmüyorum."

"Ne bekliyorsun? Azılı bir suçlu çıkmasını mı?" Ben ne yapsam bu Itır'ı hep kızdırırdı. Tahammülsüz gözlerle beni izlerken hep olduğu gibi

yine çok sinirli görünüyordu. "Her gün bu konağı havaya uçurmaya çalışıyorum, Elzem! Sen tüm delilleri yok etsen de adam yaralamaya kadar birçok sabıkam var. Bir katil arıyorsan bu ben bile olabilirim ama o kız olamaz."

"Kendinden bu şekilde bahsetmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama bu gerçek. Sen uzlaşmacı olabilirsin fakat benim uzlaşma şeklim yumruklarım. Daha önce birine tokat bile atmayan biri anlamaz kanamaktan ve kan dökmekten." Itır başını eğip Doğa'nın dosyasını okumaya başladığı için Elzem'in yutkunuşlarını görmemişti. Elzem şu anda her gün kanının bedeninden ilmek ilmek aktığını düşünüyordu ve sebep olduğu cinayetin izlerini görmek ister gibi ellerine bakıyordu.

Ne garip, değil mi? Itır karanlığını gizlemeden ona kim olduğunu söylüyordu. Fakat Elzem sığındığı ışığın ardından tüm pis işlerini halledip herkese sadece güneşi gösteriyordu. Kimse o güneşin gerçek yüzünü bilmiyordu.

"Doğa Kanık." Sessizce mırıldanan Itır onun dosyasını okumaya başladı. "Bakalım dosyanda Elzem'i haklı çıkartacak bir şeyler var mı?"

Itır sessizce dosyayı okumaya başladığında Elzem tarafından izlendiğini biliyordu. "O da bizim gibi Ankara doğumluymuş." Ara ara ablasına bakıp dosyada okuduğu şeyler hakkında onu bilgilendiriyordu. "Doğa'nın annesine hamileliğin ikinci aylarında pankreas kanseri teşhisi konulmuş." Itır dosyadaki bir satırı Elzem'e gösterirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Şuraya bak, birkaç hafta sonra kadının hastalığı gizemli bir şekilde yok olmuş." Doğa'nın annesinin Meliz'den istediği şey bu olmalıydı. Eminim Meliz eski kitapları karıştırıp onu iyileştirecek bir büyü bulmuştur.

"Annesi doğumdan kısa süre sonra lohusa sendromu geçirmiş olmalı ki bebeği kabul etmemiş. Hastalığı bile iyileşmişken kadın yaşadığı ruhsal sorunlardan kurtulamamış." Itır yutkunarak başını kaldırdı. "Doğa henüz üç yaşlarındayken annesi canına kıymış."

Bir Avcı olarak lanetli bir çocuk doğurunca bununla yüzleşememişti, değil mi? Belki de bütün bunlara sebep olduğunu bilmek vicdanına ağır gelmiştir. Ne de olsa hastalığının tedavisi için bir iblisle anlaşma yapmıştı ve bu anlaşmanın sonucunda karnındaki bebeği lanetlenmişti.

"Olamaz, bu da ne?" Itır gözlerini irice açarak Elzem'e dosyayı gösterdi. "Buradaki hastane kayıtları ve polis tutanaklarına bakılırsa babası defalarca kez Doğa'yı öldürmeye çalışmış." Asil başta olmak üzere herkes kaskatı kesilirken geçmişteki Itır hâlâ dosyada okuduğu şeyleri Elzem'e anlatıyordu. "Doğa'yı babasından alıp çocuk esirgeme yurduna vermişler ama orada bile o adam zavallı kızın peşini bırakmamış. Adam ifadesinde

sürekli *o ölmeli* diyormuş!" Beklediği şeylerin tam tersini duymak Elzem'i afallatmıştı çünkü bir aile dramıyla daha yüzleşiyordu.

Doğa sessizliğini koruyordu ama ifşa olan hayatı aslında onun için hiç kolay değildi. Herkesin duymasına izin vermesini gerçekten takdir ediyordum, ben geçmişim hakkında bu kadar cesur olamazdım. Asil gergin bir suratla Doğa'yı izliyordu, daha önce ona Doğa'nın geçmişi hakkında bir şeyler anlatmıştım. Bu yüzden Asil bu konuda herhangi bir yorum yaparak Doğa'yı utandırmak istemedi.

Itır'ın anlattıklarından sonra Elzem en küçük bir üzüntü belirtisi göstermeden ona kapıyı gösterdi. "Dışarı çık Itır ve yarım saat sonra Doğa'yı odama gönder." Hiç etkilenmemiş gibi Itır'ın elindeki dosyayı alıp çekmeceye sakladı. Itır sorun çıkarmadan dışarı çıkınca Elzem yine parmaklarıyla kafasına masaj yapmaya başlamıştı. "Kendi öz kızına biri bunları neden yapar ki?" Sessiz fısıltısını hepimiz duymuştuk ve aynı şekilde artık bunun cevabını biliyorduk.

Elzem'in yeniden dosyayı çıkartıp okumaya başladığını gördük. Sessizlik içinde Doğa'nın dosyasını okurken her satırda kaşlarını çatıyordu. Neredeyse yarım saat boyunca dosyayı sonuna kadar okumuştu. "Saçmalık!" Kısık bir sesle konuşup dosyayı çekmeceye fırlatmıştı. Kızdığı şey Doğa'nın babası değildi, Doğa'nın yaşamak zorunda kaldıklarıydı.

Bir süre sonra Doğa odanın kapısını tıklatıp ürkek adımlarla içeri girdi. Elzem eliyle masanın karşısında duran tekli koltuğu gösterdi. "Otur." Yine herkesin bakışları beni bulunca içten içe sinir krizleri geçiriyordum. Eskiden insanlara karşı bu kadar sık emrivaki cümleler kurduğumu yeni fark ediyordum. Gerçi hâlâ öyleydim ama eskisine göre daha yumuşak cümleler kurmayı öğrenmiştim.

Doğa onun karşısına oturunca bir süre ikisi de sessizliğini korudu. Doğa başını eğmiş kucağındaki elleriyle oynuyordu, Elzem ise konuya nasıl giriş yapacağını düşünüyordu. "Bir şey içer misiniz?" Fazla resmî, değil mi? Genelde kolay kolay resmiyeti kaldırmazdı.

Doğa utangaç bir tavırla, "Sadece su," deyince Elzem ayağa kalktı ve boş bardağı alıp masadaki sürahiden onun için su doldurdu. Suyu Doğa'nın önüne koyup tekrar yerine oturdu.

Doğa'nın ürkekçe içtiği birkaç yudum su Elzem'in bakışları altında zavallı kızın boğazına dizilmişti. Elzem sakin ama aynı zamanda soğuk bir sesle, "Sizi korkutuyor muyum?" diye sorduğunda Gediz'den, "Bir de soruyor mu?" diye bir homurtu çıktı.

Doğa onun karşısında gergince otururken başını aceleyle iki yana salladı. "Ha-hayır." Bunun evet anlamına geldiğini herkes anlamıştı.

"Aslında korkulması gereken biriyim." Bunları söylerken sevimlice gülümsemesi yok mu, izledikçe kendime hayran kalıyordum. "Size bir sır vereyim mi?" Ellerini masaya bastırıp Doğa'ya doğru eğildi ve yeşil gözlerini ona dikti. "Görüp görebileceğiniz en tehlikeli kadına bakıyorsunuz." Doğa'nın boğazında bir düğüm oluştuğunda her an çığlık atmak üzere olduğuna yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

"Bana bunu neden söylüyorsunuz?" Elzem ile göz teması kurmaktan bile korkuyordu. Sürekli kucağındaki parmaklarıyla oynuyor ve başını yerden kaldırmıyordu.

"Hayattaki tek şansınızı iyi tanımanız için." Elzem geriye çekilerek rahatça koltuğuna yaslandı. "Şans neye benzer bilir misiniz?" Ona kendini gösterdi. "Bazen güzel bir kadına bazense çok çirkin birine," diye omuz silkti. "Şans çoğu zaman bazı kişilerin ayağına kadar gelir fakat herkes onu elinden kaçırır. Oysaki tek yapmaları gereken ellerini uzatıp onu saçından yakalamak." Koltuğunda hafifçe dikleşip gözlerinin radarına Doğa'yı aldı. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kafası karışan Doğa onun altın sarısı gür saçlarına bakınca bu Elzem'i güldürdü. "Mecazları, atanmayı başarırsam küçük öğrencilerime anlatmayı düşünüyorum. Fakat anladığım kadarıyla sizin de bu konuda bilinçlenmeye ihtiyacınız var." İnceden göndermeler hep en sevdiğim şeyler olmuştur.

"Öğretmen misiniz?"

"Olma yolundayım ama henüz atanmam gerçekleşmedi."

"Neden? İstediğiniz her şeye kolayca sahip olacak bir aileye sahipsiniz." Doğa'nın sesindeki iğretiyi o zaman da anlamıştım, şimdi de anlıyordum. "Annenize istediğiniz okulun ismini söylemeniz yeterli," derken o da alttan alta Elzem'i iğneliyordu. "Eminim atanmanızı bir gün içinde halleder."

Elzem onun sözlerindeki kinayeyi sezmeyecek biri değildi ama bunu irdelemedi. "Kendi işimi kendim hallederim." Sakince konuşup Doğa'nın küçük saldırısını soğukkanlılıkla savuşturdu. "Çok istediğim mesleğime kolay yollardan ulaşırsam benim için ne değeri kalır?" Her şeyi zor yollardan kazanmaya alışıktım. Benim için hiçbir zafer kolay yoldan olmamıştı.

Doğa'nın gözlerinde gizleyemediği bir kinaye varken küçük bir dudak bükmesiyle onu süzdü. "Zorluk nedir bilir misiniz?"

Elzem alay edercesine güldü. "Siz bilir misiniz?" Ne de olsa zenginim ve bir elim yağda diğer elim baldaydı, değil mi? Ben ne anlardım ki zor şeyleri.

Derin bir nefes alan Elzem başını usulca salladı. "Aslında pek bilmem." Yalan söylemişti. "Ama zorbalığı bilirim. Size küçük bir anımı anlatmak isterim." Masadan geri çekilerek koltuğuna yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ortaokuldayken bir yıl boyunca bana zorbalık eden bir kız grubu vardı. Bir seferinde çok ileri gittiler ve beni kızlar soyunma odasının dolabına kilitlediler." Hatırlamak istemediğim berbat bir anıydı bu. Küçücük bir dolapta geçirdiğim panikatak ve karanlık korkum hiç iyi bir ikili değildi.

Nihayet Doğa'nın ilgisini çekmiş olmalıyım ki öne doğru eğildi. "Kurtulmayı başardınız mı?"

Geçmişteki Elzem başını salladı. "Başaramayacağım hiçbir şey yoktur benim. Peki, devamında ne oldu biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Ertesi gün hepsini okulun kazan dairesine kilitledim." Doğa sertçe yutkunduğunda Elzem'in dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrılmıştı. "O günden sonra ben onlarla uğraşmaya başladığım için hepsi okuldan ayrıldı."

"Bu korkunç! Sana yapılmasını istemediğin şeyleri başkalarına yapmamalısın." Doğa sinirlendiği için resmiyeti bir kenara atmaktan çekinmemişti.

Elzem ise onun aksine çok sakindi. "Bu kavram hangi açıdan baktığınıza göre değişir, Doğa Hanım." Ellerini koltuğunun kenarlarına bastırarak yavaşça ayağa kalktı. "Onlar kendilerine yapılmasını istemedikleri şeyleri bana yaptılar ve bunun karşılığında aynı şeyleri onlara yapmam beni korkunç biri yapmaz." Omuz silkerek pencereye doğru yürüdü. "Bir şeyleri başlatan hiçbir zaman ben olmam ama bitiren daima ben olurum."

"Bunlar fazla iddialı sözler."

"Karakteri henüz oluşmamış biri beni anlayamaz." Yavaşça Doğa'ya döndü. "Amacım sizi rencide etmek değil fakat gerçekten bir karakteriniz olduğunu düşünmüyorum." Evet, bu sözlerle yine yanımda olan kişilerin öldürücü bakışlarına maruz kalmıştım.

"Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin." Savcı'nın bana tersçe bakmasıyla umursamaz bir şekilde omuz silktim.

"Söylediklerim onu küçük düşürmek için değildi, aksine eleştiriydi."

Savcı beni açık şekilde ayıplıyor, bunu yeteri kadar saklayamıyordu. "Eleştirini daha yumuşak cümlelerle yapabilirdin."

"Bu ona acımak olurdu," derken en az odadaki diğer Elzem kadar sakin ve acımasız görünüyordum. "Bazen sözlerin keskinliği bizi gerçeklere uyandırabilir." Doğa bu odada olan konuşmamızdan sonra kendisine

çekidüzen vermeye başlamıştı. Aksi takdirde kendi hayatının ipleri hep başkalarının elinde olmaya devam edecekti.

Yanımdaki Doğa değil ama geçmişteki Doğa üzülmüştü çünkü yeşil gözleri kırgın bir şekilde Elzem'e bakıyordu. "Beni küçük düşürmekten zevk alıyor olmalısın." Her şeye duygusal anlamda yaklaşmaya bayılıyordu.

"Bunlar sadece size bakarken gördüklerim." Elzem yürüyüp çekmeceden onun dosyasını çıkartarak önüne attı. "Bir karakterinizin olmadığını düşünüyorum, karakter sahibi biri bu kadar haksızlık karşısında kendi tepkisini ortaya koyardı." Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Babanız size onca işkenceyi yaparken neden sustunuz? Neden karakoldaki ifadelerinizde gördüğünüz şiddeti yalanladınız? Orada susmanız sizi benden daha saf, masum veya iyi biri mi yapar? O hâlde hakkını arayan herkese kötü mü demeliyiz?"

"Hayır!" Doğa dosyasını görünce onu önceden araştırmış olmama kızmıştı. "O benim babam!" diye bağırınca Elzem yanında duran elini sıkmaya başladı.

"İşte tam da bu sebeple bir karakteriniz olduğunu düşünmüyorum! Babanız diye size her şeyi yapabilir, öyle mi? Dünyaya gelmenize vesile oldu diye sizi öldürme hakkına sahip mi? Dosyanızı okuyunca size babalık yaptığı tek bir detay bulamadım. Size acı bir gerçeği söyleyeyim mi?"

Yürüyüp Doğa'nın üzerine eğildi ve ellerini onun koltuğunun kenarlarına bastırdı. "Sizi hiç önemsemedi!" Doğa sertçe yutkunduğunda Elzem acımasızca gözlerini onun nemli gözlerine kenetledi. "Varoluş sebebiniz bile onun kendi cinsel dürtülerini tatmin ettiği bir gecenin eseri. Siz onun için sadece bir gecenin sonunda var olan bir hatasınız ve o hatayı ortadan kaldırmaya çalışan birine baba diyecek kadar karaktersizsiniz!"

Elzem, Doğa'nın damarına basarken elinin tersiyle onun dosyasını yere itti. "Babamdır, ne yapsa haklıdır, öyle mi? Saçmalık! Ondan şikâyetçi olduğunuzu gösteren tek bir evrak yok!" Ona karşı sert bir üslup kullandığım için herkes beni yargılayabilirdi fakat ne o gün ne de şimdi pişmandım. O gün söylediklerimin hâlâ arkasındaydım. Şiddet karşısında susması onu benden daha masum kılmıyordu, aksine bu onu bana göre daha aptal yapıyordu. Ben Itır için susmuştum, yani haklı bir sebebim vardı. Peki, Doğa ne için susmuştu? Onu hak etmeyen bir adamın sevgisini dilenmek dışında hiçbir şey!

Çok fazla üzerine gittiğim için Doğa'nın gözleri dolmuştu. "Beni yargılamak kolay!" Islak gözlerle yerdeki dosyasını gösterdi. "Burada yazan şeylere göre beni değerlendirmek kolay. Annem bile doğumumdan dolayı

kendi canına kıymışken küçük bir şikâyet dilekçesi beni babamdan koruyabilir miydi?" Elzem'den yani benden nefret etmiş gibi bakıyordu. "Defalarca kaçtım ondan ve her defasında beni bulup eve getirdi. Kaçtığım için verdiği cezalar bir diğerinden daha ağırdı!"

Elzem donup kaldığında Doğa titreyen elini karnına bastırdı. "Henüz sekiz yaşındayken ölümü yaşadım." Dudakları titreyerek başını sallarken kendisini korumak ister gibi elleri karnındaydı.

"O gün beni çok fazla dövmüştü." Gözlerinden bir damla yaş süzülürken acısına güldü. "Suçum neydi, biliyor musun?" Başını kaldırıp ıslak gözlerini Elzem'e dikti. "Tüm yaşıtlarım gibi ben de okula gitmek istemiştim. Hep evdeydim, sokağa çıkmam bile yasak olduğu için hiç arkadaşım yoktu.

Sekiz yaşında henüz okumayı bile bilmiyordum, okula gidersem evdeki kitapları okuyarak yalnızlığımı dindiririm diye düşünmüştüm. Hani çok zor ama..." Bir suçlu gibi başını eğip gözlerini yumdu. "Belki okulda arkadaşlarım olur ve birileri beni sever diye düşünmüştüm." Asil yumruklarını sıkarak çaresizlik içinde bir küfür savurdu, bu sözler hepimizi derinden sarsmıştı. Kimseler tarafından hiç sevilmemiş bir kadının küçük sitemi bile kendisini suçlarcasına çıkmıştı.

Doğa ise içi acıyarak geçmişteki Doğa'yı izliyor ve gözyaşlarını içine akıtıyordu. Geçmişteki Elzem'in gözleri zaten hep ağlamaklı bakardı fakat yaşlar gözlerini zorlayınca hemen arkasını dönmüştü. Doğa görmeden akmayan yaşlarını durdurup pencereye doğru yürüdü.

"Sen hiç hayalet olmayı istedin mi?" Doğa gözyaşlarını silerek ona sırtını dönen kadına baktı. "Ben çok istedim. Babam tarafından görülmeyen biri olmak için bir hayalet olmayı çok istedim." Dudaklarını birbirine bastırıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. "Biliyor musun, ben yürürken hiç adım seslerim çıkmaz. Henüz çocukken parmak uçlarıma basarak evde hareket ederdim. Eski fayanslardan ses çıkmasın diye bunu hep yapardım, küçücük evde babam beni bulmasın isterdim. Çok değil, sadece bir gece için kan revan bir hâlde yatağa girmeyeyim isterdim." Doğa konuştu ve Asil onun her kelimesinde acılar içinde kıvrandı. Doğa konuştukça geçmişe gidip onu babasından korumayı her şeyden çok istediğini görebiliyordum. Çenesini sıkıyor, Doğa'nın dudaklarından dökülen her cümle onu deliye çeviriyordu. Hangisi için daha zordu? Anlatmak mı yoksa sadece dinlemekle yetinmek mi?

"O gece hiç ses çıkarmamıştım ki." Doğa'nın gözleri geçmişi tekrar ve tekrar yaşar gibi yerdeki fayanslara dalıp giderken iç çekti. "Sabahında okuldan bahsetmek zaten ölümü göze almaktı benim için. O an beni öldüresiye dövmesini bekliyordum ama yapmadı."

Gülerek başını iki yana salladı, bir gülüşün içine onlarca acıyı sığdırmayı başarmıştı. "Yapmadı çünkü tüm gün okulla ilgili hayaller kurmama izin verdi. Gece sekiz yaşındaki bir çocuğu tokatla uyandırmak onun için daha etkili bir işkence yoluydu. Saçlarımdan sürükleyerek beni odadan çıkartıp koridora fırlatması okul talebime en güzel karşılıktı." Doğa bunları anlattıkça ruh kapanındaki rakibi konusunda daha fazla endişeleniyordum çünkü Doğa'nın rakibi babasıydı. Eğer babasını öldüremezse babası Ölüler Diyarı'ndan çıkacaktı ve Doğa ölerek oraya gidecekti.

Geçmişteki Doğa, Elzem'in sırtıyla bakışırken titreyen bir sesle o gün yaşadıklarını anlatmaya devam etti. "O gece babam defalarca bana vurdu. Çığlıklarım ve yalvarışlarım onu durdurmak için yeterli değildi. O kadar çok dövdü ki öldü diye bıraktı beni."

Gözyaşları akarken dudaklarındaki buruk tebessümle başını salladı. "Düşünebiliyor musun? Öz babam öldü sandığı için bana vurmayı bırakmıştı." En çok bu yakıyordu ya canını. Ona bütün bu acıları yaşatan kişinin başkası değil de öz babası olması.

"Ama ölmemiştim ve kısık iniltim bunu doğruluyordu. Beni bırakıp gittiğini güçlükle araladığım gözlerle görmüştüm. *Tamam* dedim, *yoruldu, bu gece artık daha fazla beni kanatmaz.* Böyle düşünerek gözlerimi yummuştum." Başını eğip ellerini bastırdığı karnına baktı. "Ama yanılmışım çünkü daha bitmemişti. Odasına gitmemişti ki mutfağa gitmişti."

Hıçkırarak başını kaldırıp ona dönmemi ister gibi sırtıma baktı. Oysaki Elzem duyduklarından sonra ona dönecek hâlde değildi. "Bir bıçak alıp yarım bıraktığı işi tamamlamak istemişti. Karnıma sağladığı bıçak acıtmamıştı, zaten aldığım darbeler yüzünden hiçbir şey hissetmiyordum. Fakat gözlerinde bana yönelik gördüğüm o nefret çok acıtmıştı," dediği an Asil'in yumruk yaptığı parmakları arasında siyah dumanlar yükselmeye başladı. Dişlerini sıkarken yüzü seğiriyordu. Ben bile duyduklarım karşısında ikinci defa bu kadar kötü olmuşken Asil'in nasıl hissettiğini düşünemiyordum.

Doğa onun her an patlamaya hazır bir volkana dönüştüğünü görünce endişeyle Asil'in elini tuttu. "İstersen çıkabiliriz bu anıdan." Onu sakinleştirmek ister gibi parmaklarından sızan ışık Asil'in karanlığına bulaştı. "Hepsi geçmişte kaldı, Asil." Boştaki elini kaldırıp onun göğsüne bastırdı ve aynı ışık hüzmesi Asil'in göğsüne doğru süzüldü. "Beni duyuyor musun?"

Doğa sessizce fısıldarken ellerinden süzülen saf ışık daha yoğun bir şekilde Asil'in vücuduna akın edince, Asil acı içinde inleyerek hemen

ondan uzaklaştı. "Bana karşı ışığını kullanma!" Kaşlarını çatarak onu azarlamıştı. "Ben karanlığım ve ışıktan nefret ederim."

"Ben de ışığım!" Onun ters çıkışı karşısında Doğa'nın da sinirleri bozulduğu için ona bağırdı. "Ve karanlıktan nefret ederim!"

Asil burnundan derin derin nefesler alarak bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Anlamıyorsun hatun." Gömleğinin yakasını sıyırarak sol göğsünün üzerinde oluşan kızarıklığı Doğa'ya gösterdi. "Işığın bedenime sızarsa bu beni öldürür. Işık karanlığın tek düşmanı."

"Senin karanlığın da benim bedenime sızarsa beni öldürür." Doğa kızgın gözlerle ona bakarken iki adım geriye çekilerek Asil'den uzaklaştı. "Fakat ben bunun için sana bağırmıyorum!" Şu anda bağıran tek kişinin kendisi olduğunun farkında değil miydi?

Asil sabır dilenir gibi hayıflanıp burnunun kemerini sertçe sıktı. "Ben senin gibi kontrolsüz müyüm, Doğa? Şu zamana kadar karanlığımı asla sana yansıtmadım."

"Ben de az önce bilinçli bir şekilde bunu yapmadım. Bir ışığa gönül verirken bütün bunları düşünmeliydin. Kontrolümü kaybettiğim her an bana kızacak mısın?" Doğa'nın sinirleri bozulmuş olmalı ki dolu dolu gözlerle Asil'e bakıyordu. "Tamam, sen de karanlığınla benim canımı yak, ödeşelim."

Son söyledikleri Asil'i daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Çenesini sıkan Asil onun derdinin ne olduğunu anlayamıyordu. "Seni asla incitmem!" Hızlı adımlarla Doğa'ya yaklaşıp çenesini tutarak başını kaldırdı. "Senin nazarında bu kadar acımasız biri miyim?"

"Evet, öylesin çünkü az önce bana yine ismimle hitap ediyordun ve sen bana kızdığında adımı söylersin." Doğa'nın bu ani çıkışı Asil'i güldürdüğü için çok çabuk sakinleşmişti.

"Kızgın olduğum sen değilsin, geçmişte yaşamak zorunda kaldıkların." Gülüşü solduğunda pişmanlık içinde iç çekti. "Seni üzmek istemediğimi biliyorsun." Başını çevirip Itır'ı göz hapsine aldı. "Benim adıma Günışığı'ndan özür dile." Itır gülerek başını iki yana salladı.

"Elzem'den bile hiç özür dilemedim." Asil onun da bir Tenebris olduğunu unutmuş olmalıydı. Tenebrisler kibarlıktan yoksundu.

Asil beklenti dolu gözlerini bana çıkartınca aptalı oynadım. "Neden bana bakıyorsun?" Gözleriyle Doğa'yı işaret edince olmaz dercesine omuz silktim. Bu sefer kaşlarını çattı.

"Bilerek mi damarıma basıyorsun?" Bunu söylerken yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Gün içinde senden çok özür dileyen ve teşekkür eden başka kimse yok. Gördüğüm en sinir bozucu kibar kadınsın ve

benim adıma özür dilemiyor musun?" Herkes kendi yaptıklarından sorumluydu. Onun yerine ben niye özür diliyormuşum?

"Her tartışmanızda senin adına özür dileyecek birilerini bulamazsın, değil mi?" Olmaz dercesine başımı iki yana salladım. "Bence artık bir yerden başlamalısın."

"Ne sinir bozucu bir kadın." Homurdanarak Doğa'ya döndü. "Sen özür diledim farz et." Doğa gülerek başını sallayınca ona da çok kızmıştım. Ben olsaydım inadına özür diletmeye çalışırdım.

Gediz'in sitemkâr bakışları sırasıyla Asil ve Savcı'nın üzerinde gidip geliyordu. "Kendi sonunuzu bu kadar iyi hazırlayamazdınız." Onlara Doğa ile ikimizi gösterdi. "Endişe, korku ve en önemlisi tutku lanetimizi tetikler ve böyle anlarda yanlış eşleşmelerde öldürücü olabiliriz. Asil ve Doğa'nın ilk yakınlaşmasında olacakları sadece ben mi merak ediyorum? Ya ışık karanlığı yok edecek ya da karanlık ışığı."

Gediz bu sefer de beni gösterdi. "Savcı'nın ilişkisinde ise yok edici taraf bu baş döndürücü yaratık." Unuttuğu bir diğer ayrıntı ise benle Doğa'nın Aykırı olduğuydu. Bizler kendimizi kontrol edebilirdik ve aynı şeyleri Asil de başarırsa ortada bir sorun kalmazdı. Savcı ile daha önce cinsel anlamda yakınlaşmıştık ve güçlerimi kontrol altında tutmayı başarmıştım. Doğa bir Aykırı olduğu için o da bunu yapabilirdi.

Gediz'in ima ettiği şeyler Doğa'yı utandırmıştı. Yanakları kızarırken sitemli gözlerle Gediz'e ters ters bakıyordu. "Aklın hep aynı şeye çalışıyor."

Gediz keyifli bir şekilde sırıttı. "Senin yüzünden arkadaşımın yatak hayatı bitmiş durumda. En basitinden seni öpmeye kalkıştığında az önceki gibi ışık yayarsan olacakları düşünebiliyor musun?"

Kendi aramızda tartışacağız diye geçmişteki Doğa'nın birçok konuşmasını kaçırmıştık. Yeniden ona odaklandığımızda hisli bir ifadeyle geçmişinde olan şeyleri Elzem'e anlatmaya devam ediyordu. "Hastaneden çıktığımda komşuların gürültüden eve gelip beni kurtardığını ve babamın hapiste olduğunu öğrendim."

"Peki, ya sonra?" Elzem bunu sorarken ona sırtı dönük bir şekilde camdan dışarıyı izliyordu.

Doğa kendini toparlamaya çalışıp derin derin nefesler alırken yüzünü ıslatan yaşları sildi. "Kimsesiz çocukların olduğu yurda verildim, babam da sıklıkla karşıma çıkıyordu. Her denemesinde beni öldürmeye çalışıyordu ve ben her defasında gözlerimi bir hastanede açıyordum. Babam sadece birkaç yıl ceza alıp hapis yatıyordu. Bir şekilde büyüdüm işte." Omuz silkerek ayağa kalktı. "Bir mesleğim olmadı ama kendime küçük bir ev ve bir iş bulmayı başarmıştım."

Burada olmaktan nefret etmiş gibi Doğa etrafına hoşnutsuz bakışlar atıyordu. "Yıllar sonra tam düzenimi kurmuşken babam hapisten çıktı ve annen beni işimden, evimden etti. Tehditler eşliğinde beni buraya zorla getirdi. Evet, en az senin kadar ben de burada olmaktan hoşlanmıyorum." Bunları söyledikten sonra kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Doğa gittikten sonra Elzem masadaki telefonu aldı ve hepimizin bakışları eşliğinde birini aradı. "Ne yapıyor?" Savcı'nın garipseyen bakışlarına ben cevap verdim.

"Yardımcısını arıyor. Elinde tuttuğu o şey bir telefon ve sesinizi dünyanın öbür ucundaki kişiye bile duyurur." Hiçbirinin bana inanmadığını görebiliyordum. Onların atlı ulakları varken telefonun varlığı hepsi için hayal güçlerinin çok ötesindeydi.

"Sadık abi," diyen Elzem konuşmaya başladı. "Doğa Kanık'ın babasını benim için bul ve ortadan kaldır." Doğa başta olmak üzere herkes bana döndü.

Yutkunarak başımı *hayır* anlamında salladım. "Bu doğru değil." Az önce birinin ölüm emrini vermişim gibi bana bakıyorlardı. Aslında olan bu değildi.

"Elzem?" Doğa hayretler içinde bana bakıyordu. "Babamın ölümünden sen mi sorumlusun?" Ne demekti şimdi bu? Gerçekten böyle bir şeye teşebbüs edeceğimi düşünüyor olamazdı, değil mi?

Sakinliğimi koruyarak ona telefon görüşmesi yapan Elzem'i gösterdim. "Bu konuşmayı tam olarak hatırlamıyorum ama cinayet emri vermediğime eminim." Savunmam karşısında herkes susup yeniden geçmişteki Elzem'e döndü. "Hayır, adamı öldürmeyeceksin, sadece Türkiye'den çıkışını sağla," dedikten sonra Elzem telefonu kapattı ve tekrar bir yeri aradı. "Serap ne iş yapıyorsan bırak ve Doğa Hanım'ın eşyalarını konağa taşı. Hayır, artık müştemilatta kalmayacak."

Elzem'in yaptığı telefon görüşmesiyle Savcı omzunun üzerinden beni izlemeye başladı. Diğer Elzem'e değil, bana bakıyordu. Bana değen bakışlarında her şeyin çok ötesinde bir sıcaklık vardı. Onun gözlerinde gördüğüm o yoğun sevgi yavaşça ama derinden yüreğime işliyordu. "Kendini bir şeytan gibi göstermeye çalışan bir melek olabilir misin?" diye sorduğunda gülümsemeden edemedim. En küçük bir cümlesiyle kalbim rotasından şaşıyordu.

Bu anıda görecek bir şey kalmadığı için dışarı çıktık. Koridorun sonundaki odadan sinirli bir şekilde çıkan Sıraç ve Soya'yı gördüm. Soya'nın yüzü görünmüyordu çünkü tıpkı bir çuval gibi Sıraç onu omzuna atmış bu tarafa getiriyordu. "Sana gerçek kimliğimi açıklayacaktım ama

hiç fırsatım olmadı! Ayrıca bir Gorgon'u zorla bir yerlere götüremezsiniz!" Soya çırpınıp bağırdıkça Sıraç'ın ruhunda yükselen öfke daha da çoğalıyordu.

"Ne tür bir yaratık olduğun umurumda değil!" Sıraç kaşlarını çatarak Soya'yı koridorun ortasına kabaca fırlattı. Oturur pozisyonunda yere düşen kadının üzerine yürürken gerçekten çok sinirli görünüyordu. "Keyfimden senin gibi bir sahtekârı yanımda taşımıyorum." Bu evrenin en tehlikeli kadınlarından birini tehdit ederken yumruğunu sıkıyordu. "Bizi kendi dünyamıza götürene kadar ölemezsin ve o ana dek yanımdan ayrılmıyorsun!" Şimdi neden Soya'yı omzuna atıp zorla buraya getirdiğini anlıyordum. Soya'nın Tohadors tarafından öldürülmesi elli yıl boyunca burada kalmamıza sebep olurdu. Sıradaki Kanlı Ay'a yıllar vardı.

"Bu..." Yavuz sertçe yutkundu. "Soya mı?" Karşımızda tam bir afet durduğu için hâliyle herkes ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Soya'nın bedeni ruh kapanında kalmıştı ama ruhu zihnimdeydi. Ruhu bedenindeki çirkin maskelerden arındığı için gerçek güzelliği tüm çıplaklığıyla karşımızdaydı.

Soya'nın kumral saçları canlı olduğu için suyun altındaymış gibi büyük bir ahenkle dans ederek dalgalanıyordu. Sanki her daim saçlarına ılık nefesiyle üfleyen bir rüzgâr varmış gibi saçları tatlı bir esintiyle uçuşuyordu. Kan kırmızısı gözleri ürkütücü görünmeliydi fakat öyle değildi. Bir yakuttan daha koyu ve kırmızı olan gözleri bir çift mücevheri andırıyordu. Eğer hepimiz burada bir ruh konumunda olmasaydık onun gözlerine baktığımız an taşa dönüşürdük.

Binlerce asırlık yaşına rağmen yirmilerinin ortasına yeni girmiş gibi çok genç görünüyordu. Soya'nın cildi o kadar pürüzsüz görünüyordu ki en küçük bir leke veya güneş yanığı bulamazdınız. Savcı başta olmak üzere buradaki herkesin bakışları Soya ve benim üzerimde gidip geliyordu. Sırasıyla önce yerdeki kadına, daha sonra da bana bakıyorlardı. Eminim hangimizin daha güzel olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Diğerlerinin aksine Savcı bu ikilemdeki doğru cevabı bulmuş gibi bana baktı. Hangimizin daha güzel olduğunu anlamış gibi gözlerinin son durağı ben olmuştum. Onun bakışlarında büyük bir beğeni ve aynı zamanda sonsuz bir hayranlık vardı. Seven sevdiğini dünyanın en çirkin kadını bile olsa tüm kadınlardan daha güzel görürmüş. Kaldı ki onun sevdiği kadın gerçekten tüm kadınlardan daha güzeldi. Soya'nın varlığı tacımı sallandırıyordu, ikimiz arasında seçim yapmak çok zordu.

Hayır Elzem, ona karşı suikast girişiminde bulunmak yok.

Kendine gel, kadın bir Gorgon!

"Sizce hangisi?" Gediz şaşırmış bir şekilde önce beni, daha sonra Soya'yı gösterdi. "Ben bir türlü karar veremiyorum."

"İkisi de," diyen Itır güldü. "Ve anlaşılan sen dünya üzerindeki iki güzelliğe de sahip olamayacaksın çünkü birileri senden önce onların kalbini fethetmiş."

Gediz umursamazca bir hareket yaptı. "Yazık oldu."

"Senin için mi?" diye sordu Itır.

"Hayır, onlar için."

"Neden?"

"Çünkü ikisi de yanlış seçimler yaptıkları için asla bana sahip olamayacaklar."

Itır yüzünü buruşturarak, "Ne büyük kayıp," diye homurdandığında Gediz güldü. Itır nereden bilsin ki Gediz'in Soya veya benimle ilgilenmediğini. Bu hayvan herifin ruhunda Itır'a yönelik büyük bir aşk ve tutku vardı. Kardeşimi ayartmaya kalkışmadığı sürece platonik bir şekilde takılabilirdi.

Sıraç'ın sadece portalı açmak için onu yanında istediğini öğrenmek Soya'yı kızdırmıştı. Oturduğu yerden kaşlarını çattığı an kumral saçlarının her bir telinde yılan tıslamasını andıran sesler çıktı. "Demek kapıyı açmak için bir süre daha yakınınızda olmalıyım?" Düştüğü yerden başını kaldırıp saçlarının arasında Sıraç'a dik dik baktı. "Korkarım ki kurtarıcınız ben değilim, Meliz. O da ancak elli yıl sonra *Medusa'nın Ölü Kumları*'nı yapabilir!"

Sıraç gerilerek kızgın bir şekilde Soya'nın tepesinde dikilmiş hesap soruyordu. "Sen varken neden ona ihtiyaç duyayım?"

Soya güldü. "Çünkü ben ruh kapanından sağ çıkamayabilirim." Ortada çok komik bir şey varmış gibi kahkaha attı. "Tohadors uzun yıllar önce tanrılarınız tarafından silindi!"

Sıraç buz kestiğinde Soya onu şoke etmenin hazzıyla başını salladı. "Kuzenimin silindiğini gördüm çünkü onun yerini ifşalayan bendim. Bu gelen kişi gerçekten kuzenim mi sanıyorsun?" Ne demek kuzeni değildi? Madem öyle Soya'nın rakibi kimdi ve Soya neden ruh kapanında onu ele vermek yerine kuzeniymiş gibi davranmıştı? Bu kadın telkin edilmiş gibi davranarak Afra'yı bile kandırmışken çok güzel aptal rolü oynuyordu.

Duydukları Sıraç'ın hoşuna gitmemişti. Vücudundaki her kas seğirdiğinde onun ruhunda soluduğum şeylerle afalladım. Sıraç saklamaya çalışıyordu ama endişeliydi. Soya'nın rakibinin kim olduğunu bilmemek Soya için endişelenmesine neden oluyordu. Ruhunda soluduğum şeylerle iliklerime kadar titremiştim. Hayır, Sıraç geçit kapısı için

endişelenmiyordu, Soya'ya bir şey olmasından endişeleniyordu. Olamaz, Sıraç ondan hoşlanıyordu.

Abim ona karşı gizlice beslediği hisleri öfkesiyle çok iyi gizleyerek, "Daha açık konuş," diye Soya'yı sıkıştırmaya devam etti.

Soya küçük bir çocuğun haylazlığıyla ona sevimlice gülümseyerek kollarını Sıraç'a uzattı. "Beni yere attığın gibi kaldırmazsan tek kelime etmem." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldadı. "Kucağına alarak kaldır." Sıraç sinir krizleri geçirirken gülüşümü zor durdurdum. Bu kadının cüretkârlığı onu deli ediyordu.

"Eğer hemen şimdi ayağa kalkmazsan..." Sıraç dudaklarındaki adi gülüşünü saklamadan iyice onun üzerine eğildi. "Bu sefer saçlarının hepsini keserim." Adi derken şaka yapmıyordum.

"Bunu yapamazsın çünkü yaparsan ölürüm." Soya yerde otururken rahatı yerindeymiş gibi ayaklarını uzattı. "Ölürsem hepiniz Araf'taki hayatınıza alışmak zorunda kalırsınız. Ayrıca saçlarım herkesin onlara dokunmasına izin vermez."

"Bunu neden test etmiyoruz?" Abim tek kaşını kibirli bir ifadeyle yukarı kaldırıp elini onun saçlarına uzattı. Soya'nın ipeksi saçları dalgalanarak Sıraç'ın eline doğru süzülmüştü. Kumral saçlarının her bir tutamı Sıraç'ın parmaklarına sürtündüğünde Sıraç kaskatı kesildi, Soya ise afalladı. Saçlarının ondan bağımsız hareket etmesini beklemiyordu.

Soya şaşkınlıkla olanları izlerken saçları evcil bir hayvan gibi Sıraç'ın iri avucuna kıvrılmıştı. Onun parmaklarına sürtünüyor, bileğine küçük dokunuşlar yapıyor ve bükülüp avucuna sığınıyordu. Soya gözlerini kocaman açmış, sağ omzundan toplanan saçlarının Sıraç'a nasıl gittiğine bakıyordu. Sıraç ise ona kendisini sevdiren saçlara farkında olmadan gülümsemişti. Ruhunda fırtınalar koparken yüreğinde taşan derin bir merhamet ve tutkuyla Soya'nın saçlarını izliyordu.

Sıraç parmaklarının ucuyla ondan beklenmedik bir kibarlıkla avuçlarındaki saçı okşuyordu. "Gerçekten canlılar." Sesi mest olmuş gibi çıkmıştı.

"Daha önce kimsenin onlara dokunmasına izin vermediler." Soya'nın aklı karışmıştı. "Sana geleceklerini nasıl anladın?"

Sıraç avuçlarındaki saçları izlemeyi bırakıp bakışlarını onun kan kırmızısı gözlerine dikti. Eğlenen gözlerinde sadece Soya'nın anlayabileceği bir ima ve yüzünde muzır bir ifade vardı. "Duyguların saçlarına yansıyor, bunu unutmuş olamazsın, değil mi?" Soya hemen Sıraç'ın boynundaki madalyona baktı, utandığını görebiliyordum. Sıraç'a duyduğu sıcak hislerden dolayı saçları da Sıraç'ı seviyordu. Saçlarının sırrını daha önce

Sıraç'a söylediği için Sıraç onun hislerinin farkındaydı. Gerçi Soya da abimden hoşlandığını pek saklamıyordu.

Gülmemek için yanaklarının içini ısıran Sıraç, "Şimdi," derken ciddi görünmeye çalıştı. "Yerden kendin kalkıyor musun yoksa gerçekten ikinci defa saçlarını keseyim mi?"

Soya bakışlarını eğince Sıraç'ın parmaklarının ucuyla avucundaki saçları okşadığını görerek güldü. "Artık istesen de onları kesemezsin çünkü seninle bir bağ kurdular. Saçlarımı sevdiğini inkâr edemezsin."

"Kendini böyle mi kandırıyorsun?"

"Saçlarıma dokunmak hoşuna gitti."

"Bir yaratığın saçları ilgimi çekmiyor!"

"O hâlde neden hâlâ onları tutuyorsun?" Sıraç başını eğip avucunda tuttuğu saçı görünce hemen elini çekip Soya'dan uzaklaştı.

"Kalk artık yerden." Konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama ruhunda soluduğum şeyler çok farklıydı. Soya'nın saçlarına dokunurken mutluydu.

Soya ağzının içinden homurdanarak ayağa kalktı. "Güzelliğim bile seni etkileyemezken saçlarımdan etkilenmen küfür gibi geliyor." Soya söylenerek bize doğru gelirken arkasından onu takip eden Sıraç sabır dileniyordu.

"Siz üçünüz?" diyen Sıraç'ın gözleri Itır, Yavuz ve benim üzerimde oyalandı. "İyi misiniz?" Hızlıca onu onaylayıp Soya'ya döndüm.

"Rakibin Meliz'in babası değil mi?" Şu an için bilmek istediğim tek şey buydu.

"Hayır." Soya'nın sesi fazla düşünceli ve sıkıntılı çıkmıştı. "Tohadors hep fazla işe yaramaz biriydi. Birlikte kaçtığımızda ben insanları tanrılara karşı kışkırtıp savaş çıkartırken onun hedefinde sadece kadınlar vardı. Tohadors'ın dünyaya gelişiyle erkek egemenliği başlamıştı ve bu durum benim hiç hoşuma gitmiyordu."

Mazi anılarında canlanıyor, o yıllarda olanları hatırlamak bile onu kızdırıyordu. "Onu defalarca uyardım ama hiç durmadı." Ne hatırladıysa Soya'nın dudakları düz bir çizgide buluştu ve kaşları çatıldı. "Tecavüzler patlak vermeye başlayınca Tohadors ile artık karşı saflardaydık. Kendi ailesine olan şeyleri başka kadınlara yaşatıyordu." Ne demek istediğini hepimiz çok iyi anlamıştık. Medusa da aynı şeyi yaşamıştı ve o Soya'nın birinci dereceden akrabasıydı.

Soya elini gelişigüzel sallarken derin bir nefes aldı. "Nihayetinde ikimiz de birbirimiz için tehdit oluşturmaya başlamıştık. Ya o beni öldürecekti ya da ben onu. Bu savaş artık iki kuzen arasındaydı. Beni öldürmeyi defalarca denedi hatta bir seferinde bunu yapmaya çok yaklaşmıştı." Eli

istemsizce saçlarına uzandığında kan kırmızısı gözleri puslandı. "Ağır bir şekilde yaralanmıştım ama o saldırısından kurtulmayı başardım."

Soya birini arar gibi etrafına bakıyor, bir yandan da bize asırlar önce yaşananları anlatıyordu. "O yıllarda son uğrak yerimiz Araf'tı ve Tohadors benden kurtulmak için Meliz'e sığınmıştı. Meliz'i merak edip görmeye hiç gitmemiştim ama Tohadors'ın bir kızı olduğunu biliyordum." Umursamaz görünmeye çalışarak dudaklarını büktü. "Onlar kolay kolay beni bulamaz ama ben istediğimde tanrılara ulaşabilirim. Küçük bir ulakla onlara haber gönderip kuzenimin yerini bildirdim. Tohadors'ı ölümcül bir şekilde yaralamıştım ama onu öldürme işini tanrılara bıraktım." Kendi kanından olan birini öldürememişti.

Göğüs kafesini şişiren bir nefesten sonra Soya, "Tanrıların yardımıyla Meliz babasını öldürdü," deyince herkes şaşırdı, Meliz'in böyle bir şey yapmasını beklemiyorlardı. "Biz Gorgonlar tıpkı Işıktan Gelenler gibi birbirimizi hissederiz ve o gün Tohadors'ın silinen ruhunu hissettim. Her bir saniyesini uzaktan izledim." Tohadors bir nevi kendi sonunu kendisi getirmişti, teyzesi Medusa'ya olanlardan sonra kadınları hedef alması fazla düşüncesizce bir hareketti.

"Peki, bu gelen kim?" diye sorduğumda Soya başını iki yana salladı.

"Tanrıların benim için gönderdiği karanlık ruhlardan biri olmalı. Beni kırmızı mühürle lanetleyip sonsuz bir hayat sundular. Bu benim cezamdı çünkü bir yerden sonra yaşam katlanılmaz bir acı olmaya başlıyordu."

Ruhunda buram buram yükselen kederi solurken neşeli bir şekilde gülümsedi. Soya acısını iyi saklayan kadınlardandı. "Ölmek için diz çöküp onlardan af dilenmemi bekliyorlardı. Ancak Zeus'un sarayındaki kimse bana bunu yaptıramadı ve bu onları daha fazla kızdırdı. Bu sefer beni doğrudan öldürmeye çalıştılar. Her defasında farklı bir savaşçı gönderdiler ama hepsinden kurtuldum. Bu da onlardan biri olmalı." Umarım bu seferki suikastçısı da başarısız olurdu, bu kadına ihtiyacımız vardı.

"Senin için onu alt etmek zor olmasa gerek." Sıraç'ın sesindeki bu soğukluk karşısında gözlerimi devirmek istedim. Soya ölürse diye endişeden deli oluyor ama ona hep soğuk davranıyordu. Eleştirel gözlerle Soya'yı izlerken ısrarla onun bam teline basıyordu. "Dünya üzerindeki en yaşlı yaratıksın, rakibini alt etmen senin için zor olmamalı." Soya'ya yaşlı diyordu ama kadın ondan daha genç görünüyordu.

"Neden ona karşı bu kadar kabasın?" Kendimi tutamayıp Sıraç'ı azarladım. "Ölümsüzlerin de bir kalbi var, tıpkı Itır ve..." dedim ama devamını getiremedim.

Fakat Sıraç kaşlarını yukarı kaldırıp bana baktı. "Ve senin gibi mi?" deyince derin bir nefes aldım. Bunu uzun süre onlardan gizleyemeyeceğimi biliyordum.

Sırasıyla buradaki herkese baktığımda hepsi fazla tepkisizdi ve bu da onların da gerçeği bildiğini gösteriyordu. "Siz de mi biliyordunuz?" dedim hayretler içinde. "Peki nasıl?"

Hepsi adına Savcı beni yanıtladı. "Geri döndüğün günden beri fânilere özgü enerjin yok, Elzem. Anlamamaları imkânsızdı." Ayak bileğimdeki mührü saklayabilirdim ama kendimde olmayan bir enerjiyi geri getiremezdim.

Meraklı bakışlarım sırasıyla her birinin üzerinde gezindi. "Neden bu konuda sustunuz?"

"Birçok olay oldu." Sıraç sıkıntıyla yüzünü ovuşturduğunda bir ölümsüz olmamdan memnun olmadığını görebiliyordum. "Bunu konuşacak vakti bulamadık."

"Veya hiçbiriniz nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu." Soya iğneleyici gözlerle onlara bakarken alay ederek güldü. "Sonuçta geri döndü ya, neler yaşadığı neden umurunuzda olsun ki?" Herkesin gözden kaçırdığı bir gerçeği onlara hatırlatarak beni gösterdi. "Daha önce hiçbiriniz ona nasıl olduğunu sormadı, değil mi?" Bana döndü. "Sormazlar da... Bana da hiç sorulmadı çünkü güçlü olanlar hep iyidir." Bunları söyledikten sonra bizi bırakıp uzaklaşmaya başladı. İşin acı tarafı söylediklerinde haklı olmasıydı, bana da nasılsın diye pek sormazlardı. Tıpkı Ölüler Diyarı'nda neler yaşadığımı sormadıkları gibi.

Tüm gözlerin bana dönmesinden hoşlanmadığım için onlara giden kadını gösterdim. "Sıraç ile olanlar yüzünden kızgın olduğu için fazla duygusal. Sormanıza gerek yok, benim hep iyi olduğumu herkes bilir." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup üst kata çıkmak için Soya'yı takip ettim.

Üst kata çıktığımız an bir odadan yuvarlanarak koridora fırlayan birini gördük. Dehliz'in karısı İkra değil miydi bu? Burnundan kanlar fışkırarak yere düşmüştü ve hemen ardından aynı odadan Mara çıkmıştı. "Demek yıllardır gördüğüm tüm kâbuslar senin yüzünden!" Mara sinirden bağırarak yerdeki kadına yaklaştı ve onun saçlarını eline dolayıp yüzünü üst üste yere vurmaya başladı. Bekle, Mara bir ölümsüzü hırpalıyor muydu? Vay canına.

Sinirden zangır zangır titreyen Mara kontrolsüz bir güçteydi. İkra'nın saçlarını eline dolamışken ona karşı atak şansı tanımıyordu. "Bakalım şimdi seni kim benden kurtaracak!" Kocaman gözlerle karşımızdaki manzaraya bakıyorduk, hiçbirimiz şaşkınlıktan konuşacak durumda

değildik. Mara kendi rakibini çoktan bulmuş, hatta kadına yapmadığını bırakmamıştı.

Tabii en az İkra kadar ağır hasar almıştı, onun da omzundan kanlar akıyordu. Sadece bu da değildi, alnından akan kanlar yüzünün bir bölümünü kırmızıya boyamıştı. Üstelik dudağı patlamıştı ve sağ boynunda derin bir kesik vardı. Ne yazık ki Mara'nın elbisesi aldığı yaralardan dolayı kan içinde kalmıştı. Ancak buna rağmen mavi gözlerinde yakıcı bir öfke vardı ve bu öfkeyi İkra'nın üzerinde kullanmayı iyi biliyordu. Öfkesini bir silaha çevirmişti.

İkra dirseğini onun karnına geçirip saçlarını Mara'dan kurtararak onu yere serdi. "Sen benim dengim bile olamazsın!" Gırtlağından çıkan bir sesle bağırarak Mara'nın üzerine atladı. İkra, Mara'nın karnının üzerine oturup onun yüzüne tüm gücüyle yumruk atmaya başlayınca Itır, "Mara!" diye ona koştu fakat Mara yediği yumruklara rağmen, "Sakın!" diye bağırdı. "Benim dışımda biri rakibime müdahale ederse bu müsabakaya gerek kalmadan onu özgür bırakır!" Böylece Dehliz'in eski karısı Araf'a geri dönerdi.

Mara, İkra'dan sert bir yumruk daha yiyince kan kusarak öksürdü. İkra'nın altında can çekişirken bile bizi ruh kapanının kuralları hakkında bilgilendiriyordu. "Yanımızda getirdiğimiz tanıklarımızın müdahalesi ruhumuzun silinmesine neden olur. Adil bir şekilde kaybettiğimizde ise ruhumuz Ölüler Diyarı'na gider ve bedenlerimiz rakibimize geçer!" Bu duyduklarımızla hepimiz kaskatı kesilmiştik. Ruh kapanında kaybedersek öleceğimizi biliyorduk ama bedenlerimizi de kaybedeceğimizi hiçbirimiz bilmiyorduk.

Biraz düşününce aslında bu olanlar mantıklıydı. Rakiplerimiz farklı boyutlardan geldiğinden hiçbirinin bir bedeni yoktu. Neredeyse hepsi yıllar önce öldüğü için bedenleri toprağın altında çürümüştü. Ruh kapanındaki müsabakayı kazanırlarsa aynı zamanda bedenlerimizin de tek sahibi olacaklardı. Olamaz, bizler Ölüler Diyarı'nda sürünürken onlar burada bizim bedenlerimizle uzun bir hayat yaşayacaktı. Hiçbirimiz bu müsabakayı kaybetmemeliydik. Mara Bilgelerdendi ve o bunları söylüyorsa yanılgı payı sıfırdı.

"Sözlü uyarılar için de geçerli mi?" Ben telaşa kapılarak bunu sorarken Mara, İkra'yı güç bela üzerinden attı.

"Ha-hayır." Ayağa kalkmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Dışarıdan gelen sesli müdahaleler ruh kapanına etki yapmaz." Mara duvara sırtını yaslayıp soluklanırken İkra da çok yorulduğu için Mara'nın karşısındaki duvara yaslanmıştı. İkisi de tekrar birbirlerine saldırmadan önce nefeslerini düzene koymaya çalışıyordu.

"Peki, nasıl kanıyorsunuz?" Doğa kafası karışmış gibi ikisine baktı. "Ruhlar kanamaz ve acı hissetmezler sanıyordum?"

"Ne zavallıca bir soru." İkra elinin tersiyle dudaklarındaki kanı silerken gözleri öfkeden kor gibi yanıyordu. "Ruh kapanına giren her ruh sıradan insanlar gibi kanar ve acı çeker, ahmak! Aksi takdirde nasıl bir müsabaka olurdu?" Düşününce haklıydı.

"Ama avantajlı olan bizleriz." Mara çektiği acıyı umursamadan güldü. "Rakiplerimizin bir bedeni yok ama bizim var." Elinin tersiyle dudaklarındaki kanı silerken gözlerini İkra'dan ayırmıyordu. "Sizler ruh kapanında ölürseniz silineceksiniz çünkü bunu göze alarak ruh kapanına girdiniz. Ancak bizler burada ölürsek Ölüler Diyarı'nda yaşamaya devam edeceğiz." Ölüler Diyarı'nın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsa bence bunun güzellemesini yapmasındı. Oraya tekrar dönmektense silinmeyi yeğlerdim. Bence oradakiler de geri dönmemi istemezdi.

"Her neyse, bitirelim artık bu işi!" İkra tekrar Mara'ya saldıracağı esnada hemen ona doğru koşup araya girdim.

"Mara'dan ben de nefret ediyorum, ona istediğin her şeyi yapabilirsin." Aceleyle kolunu tutarak onu durdurdum. "Ama öncesinde bana birkaç saniyeni ayır lütfen."

İkra bir an önce Mara ile olan işini bitirip buradan çıkmak istediği için sabırsız ve sinirli bir şekilde kolunu çekti. "Ne istiyorsun, Oyunbaz!"

Kaba ve sert tutumuna rağmen alttan alıp dostane bir şekilde tebessüm ettim. "Dehliz'in lanetini nasıl yaptığını çok merak ediyorum." Ona hayran kalmış bir şekilde bakıyordum. "Aykırı yeteneğim kara büyü ve lanetleri görmek, ancak Dehliz'in kara büyüsünde hiçbir açık bulamadım." Yaptığı büyüden çok etkilenmiş gibi abartılı tepkiler veriyordum. "Böyle bir büyüyü yapan birini tanımayı çok isterim."

Mara'yı iki kuruşa satmış gibi davranarak İkra'nın dibine kadar girip ona methiyeler dizmeye başladım. "Sen şu zamana kadar gördüğüm en yetenekli Azınlık olabilirsin." Egosunu okşayarak koluna yapıştım. "Geri döndüğümüzde seni yakından tanımayı çok istiyorum." Onun yalakası gibi davranmaya başlamış ve bundan nefret etmiştim.

Kısa bir an Mara'ya baktığımda İkra'nın görebileceği şekilde yüzümü buruşturdum. "Ondan kurtulmak senin gibi biri için çok kolay olacaktır." Mara kaşlarını çattığında tekrar İkra'ya dönüp hayran gözlerle ona gülümsedim. "Lütfen geri döndüğümüzde bana da bildiklerini öğret. Dehliz'e yaptığın büyüyü sence ben de nefret ettiğim insanlara yapabilir miyim?" Gerçekten etkilenmiş bir şekilde ona bakıyordum çünkü yaptığı şey hafife alınmayacak kadar büyüktü.

"Onu takdir mi ediyorsun?" Mara duydukları karşısında çıldırmış bir hâlde bana bakıyordu. Öfkesinin ardında gizleyemediği bir hayal kırıklığı vardı. "Bu kadının Dehliz'i lanetlediğini daha yarım saat önce öğrendim. Doğduğumda Dehliz'in kaderine yazılmışım!" Ona ihanet ettiğimi düşündüğü için parmaklarını kızıl saçlarının arasına daldırıp her bir tutamını sinirle dağıttı. "Bu yüzden her gece yüzü görünmeyen bir adam ve kuşlar görüyordum, o adam Dehliz'di!" Bunun için bana kızabilirdi ama başına gelenlerin romantik bir tarafı da yok değildi.

Şahsen ben her gece kaderimde olan adamı rüyalarımda görmek isterdim. Mara bunu o kadar romantik bulmadığı için yüzündeki her kas, her sinir belirginleşmişti. "Rüyalarımda gördüğüm o yüzü belirsiz adam her defasında benden yardım istiyordu ama kuşların saldırısını geçip ona yardım edemiyordum!" Demek bu yüzden kuşlardan bu kadar çok korkuyordu, Dehliz'le karşılaşana kadar onları neredeyse her gece rüyasında görmüştü.

Mara, İkra'nın yanında durmamdan nefret etmiş gibi çatık kaşlarla üzerime yürüdü ve beni göğsümden sertçe itti. "Sen nasıl bir insansın!" Benden hesap sorarken boynundaki nabzı hızla atıyordu. "Benden nefret ediyor olabilirsin ama bana karşı nasıl bu kadının yanında olabilirsin!"

Kontrolünü yitirip suratıma sert bir tokat atınca başım omzuma düştü. Yanağımda Mara'nın tokadının sızısını hissederken hiç kıpırdayamamıştım. Neredeyse gülecektim çünkü bunu yapması işime gelirdi. İkra'nın birbirimizden nefret ettiğimize inanması gerekiyordu. Mara farkında bile olmadan planladığım şekilde hareket ediyordu.

Başımı ona doğru çevirip yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bunu yaparken sakinliğimle Mara'yı delirtiyordum. "Sana olanlar neden umurumda olsun?" Planımın iyi işlemesi için Mara'nın her tepkisinin doğal ve inandırıcı olması gerekiyordu. Bunun için de neyin peşinde olduğumu bilmemeliydi.

Tokadıyla patlattığı dudağımdaki kanı silerek soğukça güldüm. "Senin gibi paragöz biri Dehliz'i hak etmiyor." Ona İkra'yı gösterdim. "Ona karşı gerçekten bir şansın olduğunu düşünüyor musun? Güldürme beni lütfen."

Oysaki Mara dışında kimse Dehliz ile olamazdı, ikisinin kaderi birbirine kenetlenmişti. Mara doğduğunda Dehliz'in kaderine yazılmıştı ve sürekli onu rüyasında görmesi aslında Dehliz'in de uzun zamandır onu Araf'ta beklediğini gösteriyordu. Kaderine yazılan kadın farklı bir dünyadaydı ve o, kurtarıcısının kim olduğunu sürekli düşündüğü için Mara'nın rüyalarına giriyordu.

Belki de aralarındaki derin bağ farklı bir dünyada olsalar da birbirlerini rüyalarda görmelerini sağlıyordu. Kim bilebilir, belki Dehliz de Mara'yı hep rüyasında görmüştü çünkü tanıştıkları ilk günden beri Mara ne yaparsa yapsın Dehliz ona hiç kızmıyor veya aralarına mesafe koymuyordu.

Mara'yı iyice kızdırdığımı bilerek İkra'ya olan sıcak tutumumu sürdürdüm. "Bir şeyleri başaran insanlar takdir edilmeli." Ona İkra'yı gösterdim. "Üstelik o senin aksine bir şeyleri hakkıyla yapan biri," dediğimde Mara kaşlarını çatarak ikinci kez bana vurmak için elini kaldırdı ancak arkasında beliren biri onun elini havada yakaladı.

Mara başını çevirince ona engel olan kişinin Dehliz olduğunu gördü. Bu onu olduğundan daha büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Güzel yüzü bembeyaz kesildiğinde inanamayan gözlerle Dehliz'e bakıyordu. "Sen de mi onu haklı buluyorsun?" Hırçınlaşarak bileğini sertçe Dehliz'den kurtarıp ondan uzaklaştı. "Tabii ya, eski karını savunan herkes senin için haklıdır!" Dehliz hiçbir şey duymamıştı, kafasının üzerinde çalan çanları görebiliyordum.

Dehliz'e Mara'yı gösterip abartıyla yüzümü buruşturdum. "Uzaklaştır şu hadsizi benden." Dudaklarımdan çıkan her cümleyle buradaki çoğu kişi sabrının sonuna gelmek üzereydi.

"Yeter artık, Elzem!" Sıraç yanıma gelerek canımı yakarcasına kolumu sıktı. Kontrolünü kaybettiği için canımı yaktığının farkında değildi. "Meliz ile arkadaş olduğun yetmezmiş gibi bir ölümsüzün karısı için Mara'yı satıyorsun!" Abimin delici kızgın bakışları kanımı dondurduğunda sert tutuşu yüzünden acıdan kıvranıyordum. "Senin sorunun ne? Gittikçe çığırından çıkıyorsun."

Daha ben ona cevap vermeden Sıraç bir anda benden uzaklaşmıştı ama bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. Biri onun omzunu tuttuğu gibi onu kendisine çevirmiş ve attığı yumrukla Sıraç'ı geri püskürtmüştü. Bu kişi Savcı'dan başkası değildi. Sıraç'ın beni hırpaladığını görünce içinde patlayan öfkenin şiddeti tüm vücuduna yayılmıştı.

Savcı'nın koyulaşan gözleri neredeyse kör bir şekilde Sıraç'a odaklanmıştı. "Sevdiğim kadına kardeş acısı yaşatmamı istemiyorsan ona bir daha elini sürmezsin!" Parmak uçlarında biriken gerilimi yumruklarını sıkarak dindirmeye çalışırken açık ve aleni bir şekilde abimi tehdit ediyordu. "İkinci kez onun canını yakarsan sen de yanacak bir can bırakmam!"

İkisi düşman gözlerle birbirine bakıyordu. Sıraç'ın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu, çenesini sıktıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu. "Kız kardeşimle olan şeylere karışamazsın!" Sıraç, Savcı'nın üzerine yürüyünce Gediz hemen araya girerek onu durdurdu.

Savcı ise zerre kadar korku duymadan küstah sayılacak gözlerle Sıraç'ı izliyordu. "Elzem'in abisi olman çok mu umurumda sanıyorsun?" Dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrılmıştı. "Konu Elzem olunca sana neler yapacağımı hayal bile edemezsin."

"Sen kimi tehdit ettiğini sanıyorsun?" Soya kaşlarını çatarak Sıraç'ın önüne geçti ve Savcı'nın tam karşısında durdu. Konu Sıraç olunca bir anda pençelerini çıkartarak Savcı'nın karşısına dikilmişti. Vücut dili bile fazla gerginken sıktığı dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı. "Canına susamış olmalısın, daha sen gözlerini bile kırpmadan senden kurtulabilirim!"

"Sevdiğim adamı tehdit ederek canına susamış olmalısın," diyerek Soya'nın son sözlerine atıfta bulundum. "Daha sen gözlerini bile kırpmadan ruhunu kâinat üzerinden silebilirim!" Savcı'nın önüne geçerek Soya'nın tam karşısında durdum. "Kimi tehdit ettiğine dikkat et, kimse beni geçmeden ona ulaşamaz!" Herkesin içinde Savcı'yı tehdit edeceğini sanıyorsa büyük yanılıyordu.

"Demek öyle?" Soya'nın omuzları gerildiğinde kan kırmızısı gözleri bir ateş gibi parıldadı. "O hâlde ben de seni geçerim!"

Gözlerimi yumdum ve iki saniye içinde açtığımda artık yeşil gözlerim kanın koyu kızılıydı. İçimdeki Oyunbaz'ı dışarı çıkartıp saldırgan bir şekilde üzerine yürüdüm. "Hadi, neler yapabileceğini göster bana!" Soya ile aynı anda birbirimize atıldığımızda arkamızdaki erkeklerin savurduğu küfürleri duymuştuk. Savcı belimi kavrayıp beni ondan uzaklaştırmaya çalışırken Sıraç da aynı şeyi Soya'ya yapıyordu. Bu iş artık erkeklerin kavgası olmaktan çıkmıştı.

Savcı ve Sıraç sıkıca bizi tutmuş, arkaya çekiyordu. Bıraksalar birbirimizi parçalayabilirdik. Gorgon olması umurumda bile değildi, kimse yanımda Savcı'yı tehdit edemezdi! Çatık kaşlarla bana ulaşmaya çalışan Soya, "Bırak beni!" diye Sıraç'a kızdı. "Herkes gördü, ilk o başlattı!" Sıraç onu benden uzak tutmaya çalışırken istemsizce güldü.

"İlk o mu başlattı? Çocuk musun sen?" Sıraç'ın gülüşü Soya'yı saniyesinde sakinleştirdiği için homurdanarak çırpınmayı bırakmıştı.

"Lütfen siz de beni bırakır mısınız?" Savcı'ya bakarak belimdeki ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Tamam, onun canını bağışlıyorum." Bu sözlerle Soya tekrar delirip çırpınmaya başlayınca Savcı gülerek beni göğsüne bastırdı.

"Sana bayılıyorum." Savcı arkadan bana sarılırken ellerini karnımın üzerinde birleştirmişti. Üzerime eğilip çenesini omzuma yaslayarak aşk dolu gözlerle bana gülümsedi. "Sen muazzam bir detaysın, Elzem Akay."

Ona olan korumacı tutumum hoşuna gittiğinden ruhundaki mutluluk gözlerine yansıyordu.

Her iki taraf da sakinleşince bizi tutan erkekler nihayet ellerini çekerek biz kadınları rahat bırakmıştı. Ancak ikisi de her an Soya ile birbirimize saldıracağız diye tetikteydi. "Burada olmaktaki amacım sizin tartışmalarınızı izlemek değil." İkra'nın daha fazla bekleyecek sabrı kalmadığı için Mara'ya doğru yürürken bana gülümsedi. "Seni sevdim, bu zavallıyla işim bittiğinde birlikte daha çok vakit geçirebiliriz."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. "Bunu çok isterim."

İkra daha şimdiden kendine Oyunbazlardan güçlü bir müttefik bulmuş gibi sırıttı. "Birlikte çok eğleneceğimize eminim. Belki daha sonra çok merak ettiğin lanetin açıklarını sana öğretebilirim." Onun için Mara, hatta Sıraç'la bile ters düştüğümü görünce onun tarafında olduğuma ikna olmaya başlamıştı.

Heyecanımdan hiçbir şey kaybetmeden hızlı adımlarla ona yaklaştım. "Gerçekten büyünün bir açığı var mı?" Buna inanamıyormuş gibi başımı iki yana salladım. "O kadar profesyonelce hazırlanmış ki ben bulamadım."

Başından beri İkra'nın egosuna oynadığım için övünürcesine güldü. "Tabii ki de var." Diğerleri duymasın diye bana doğru eğilip dudaklarını kulağımın yakınına getirmişti. "Kara büyü kuzgun üzerinden Dehliz'e yapıldı ve kuzgun bana bağlı çünkü benim kuşum. Büyü benim dışımda kimsenin Dehliz'e yakın olmasına izin vermez."

İşin en zevkli kısmı buymuş gibi yüzünde sadistçe bir ifade belirmişti. "Dehliz, Mara'yla konuşamaz, onu yeteri kadar duyamaz ve ona yakın olamaz. Büyüyü bozmak çok basit, ben gerçek anlamda yok olduğumda büyü de yok olur."

İkra küçümseyen gözlerle bana Mara'yı gösterdi ve kısık bir sesle anlatmaya devam etti. "Kara büyüyü Dehliz'in kaderine yazılan kadından başka kimse bozamaz." Mara'yı izlerken neredeyse kahkaha atacaktı. "Bu acınası yaratık beni yok edecek güçte değil." Bu kadar mıydı? İkra'ya yakın davranarak herkesi sinirlendirmiş olsam da istediğim yanıtı ondan alarak gülümsedim.

Mara aslında bu yüzden rüyasında hep Dehliz'in yardım çağrısını duyuyordu, onun kurtuluşu gerçekten Mara'ydı. Sadece sevdiği kadının İkra'yı yok etmesiyle özgür kalacaktı. İkra'nın yok oluşu bir başkasının elinde olursa Dehliz sonsuza kadar böyle kalırdı. Onu bir tek Mara yok etmeliydi.

İkisinin müsabakasına karışmaya hakkımız olmadığı için kenara çekilerek onlara yeterli alanı sağladık. Eğer biz müdahale edersek Mara,

Ölüler Diyarı'na bile gitmeden doğrudan silinirdi. Bu yüzden ne yazık ki izlemekten başka bir çaremiz yoktu. Mara ve İkra karşı karşıya durduklarında Dehliz'in endişe dolu bakışları Mara'nın üzerinde geziniyordu. Biz gelmeden önce birbirlerine yeteri kadar zarar verdiklerinden biri sadece birkaç darbeyle rakibini nakavt edebilirdi.

İlk atak İkra'dan gelmiş, Mara son anda kendisini ondan kurtarmıştı. Onlar kozlarını paylaşırken yavaşça Dehliz'e yaklaştım. Başımı kaldırıp tepesinde çanları çalan hayaletin durmasını bekliyordum. Otuz saniye sonra çanlar durunca hemen parmak uçlarımdan yükselip kulağına doğru konuştum. "Bu ikisi kendilerini bu hâle getirirken sen nereye kaybolmuştun?" Cümlemi beş saniyeye sığdırmak hiç kolay değildi. Kara büyüdeki yaratık her beş saniyede bir Dehliz'i sağır eden çanları çalıyordu.

Dehliz bana koridorun bitişiğindeki üçüncü odayı gösterdi ve elimi tutup parmağıyla avucuma yazmaya başladı. "*Oradaki odada kayboldum. Gökyüzünde uçan devasa boyutlarda metalik bir şey gördüm ve onun etkisinden çıkmam çok uzun sürdü.*" Sanırım havaalanında olan anılarımdan birine girmişti ve uçak görmek kolay sindireceği bir şey değildi.

Yeniden Mara'nın müsabakasına döndüğümde İkra'nın karnına tekme atarak onu geri püskürttüğünü gördüm. Mara kızgın gözlerle yerinde sendeleyen kadına bakıp kılıcını çıkardı. "Rakibim olarak gelmekle hayatının hatasını yaptın!" Hızlı adımlarla İkra'ya yaklaşıp kılıcını onun boynuna doğru savurdu. Fakat her ne olduysa Mara'nın eli havada kaldı. "Se-sen..." Konuşmakta güçlük çekiyordu, kazanmaya bu kadar yaklaşmışken kılıç elinden düştü.

Neler olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak Mara'ya bakıyordum. Yüzü şişmeye başlamış ve yüzündeki damarlar ortaya çıkmıştı. Yanakları havayla dolmuş gibi şiştiğinde Mara karnını tutarak eğildi ve ağız dolusu kan kustu. Tüm vücudum gerginlikten titremişti. İkra ona karşı kazanmak için Azınlık gücünü kullanıyordu. Dehliz, Mara'ya doğru atılınca kolunu tutarak onu durdurdum. "Bizim yardımımız onu yok eder." Beni duydu mu bilmiyorum fakat uyarımı dikkate alması gerekiyordu.

Mara karnını tutarak sesli bir şekilde öğürerek kan kusarken İkra güldü. "Saniyeler içinde ölmüş olacaksın." Başını çevirip Dehliz'e baktı. "Sana söylemiştim, bu hayatta benim dışımda kimseyle olamazsın!" Bu sevgi değildi. Hastalıklı bir takıntı bile olabilirdi ama sevgi değildi.

İkra'nın mavi göz rengi kırmızıya dönüştüğü an Mara dizlerinin üzerine düştü. İkra'nın ona ne tür bir acı verdiğini bilmiyordum fakat Mara ellerini başına bastırıp haykırdı. Çığlığı hepimizin kulağında yankılanırken, "Kalk!" diye bağırdı Itır dolan gözlerle. "Ona karşılık ver!"

Bu mümkün değildi, bir Azınlık'ın yaşattığı fiziksel güç ölümcüldü. Zindanda Gediz yüzünden buna maruz kaldığım için az kalsın ölüyordum. O kadar kötü olmuştum ki ruhum bedenimdeki tehlikeyi hissederek vücudumdan çıkmıştı. Mara'ya da aynısı oluyordu, bunu daha önce yaşamayanlar onu anlayamazdı. Dudaklarından akan kanlar çenesine ve boynuna doğru yol alsa da hiçbirimiz müdahale edemiyorduk.

Mara'nın nefesi kesilmiş olmalı ki elini göğsüne bastırdığında gözlerinden yaş yerine kan geldi. Onu bu hâlde daha fazla izlemeye dayanamayan Dehliz, koşarak Mara'nın yanına gitti ve onun karşısında diz çöktü. Elini uzatıp Mara'nın kalbine bastırdığı elinin üzerine koyduğunda ondan onu taklit etmesini isteyerek derin derin nefesler aldı. Dehliz göğsünü havayla doldurup bıraktı, daha sonra Mara'nın da aynı şeyi yapmasını bekledi.

"S-senden..." Mara onun istediği şekilde nefes almaya çalışırken konuşmak için kendisini zorladı. "Nefret ediyorum." İkra ona verdiği acıyı arttırınca Mara çığlık atarak ellerini Dehliz'in omuzlarına bastırdı. Peki daha sonra ne mi yaptı? Acıdan dolayı attığı haykırışların içinde bir anda Dehliz'i öptü. Evet, bu kız ölümcül bir müsabakanın içinde ve en önemlisi kanlı dudaklarıyla Dehliz'i öpmüştü.

Aynı durumda olsaydım birini öpmek için defalarca ağzımı yıkardım. Hepimiz kafası karışmış bir hâlde birbirimize bakıyor, çember şeklinde durmuş Mara ve İkra'nın müsabakasını izliyorduk. Fakat bir anda Dehliz halkanın içine girmiş ve Mara onu öpmüştü. Hem de kan kustuğu dudaklarıyla. Dehliz beklemediği bu hareket karşısında hiç karşılık vermeden ani bir refleksle Mara'yı hafifçe iterek kendisinden uzaklaştırdı.

Ancak Dehliz'i öptüğü için sinirlenen İkra, Mara'ya daha fazla acı verince Mara'nın iç acıtan yeni çığlığını duyduk. Dehliz belki de sırf onun acısını duymamak için yaptı, bilmiyorum ama bu sefer Mara'yı kendisine çekip dudaklarına kapanan kişi Dehliz'di. Mara gözlerinden kanlı yaşlar akıtarak ona karşılık verdi, bu ikisi ne yapmaya çalışıyordu, hiçbirimiz anlamamıştık. İkra, Mara üzerindeki gücünü arttırdıkça ikisinin öpüşü daha hararetli olmaya başlamıştı.

Mara için gerçekten çok üzülüyordum, belki de bu onun için hayatının en acı öpüşüydü. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum fakat canı yandıkça daha büyük bir tutkuyla Dehliz'e karşılık veriyordu. Bunu yapmak için ölümcül bir dövüşü mü beklemişlerdi? Biz de hâlâ burada, onları izliyorduk. Onların bu sıcak yakınlaşmasıyla İkra'nın kan beynine sıçramıştı.

İkra'nın yüzü sinirden seğirirken gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Benim olana dokunamazsın!" diye bağırarak kılıcını çıkartıp hızlı adımlarla Mara'ya yürüdü.

Bundan sonra olanlar ise hepimizin aklını başından almıştı. Daha İkra onlara yaklaşmadan Dehliz bir anda Mara'yı öpmeyi bırakıp hızlıca aradan çekildi. Mara ise İkra'nın ona doğru savurduğu kılıçtan sağ tarafa doğru yuvarlanarak kurtulmuştu. İkra ona dönüp bir adım atınca Mara yerdeki kılıcını aldı ve sırtüstü yattığı yerden öne doğru büküldü. Hemen sonra da elindeki kılıcı tıpkı bir mızrak gibi tüm gücüyle bağırarak İkra'ya fırlatmıştı.

Kılıç İkra'nın boğazına saplanınca hepimiz nihayet az önce olanları anlamıştık. İkra acı vererek Mara'yı öldürmeye konsantre olmuştu. Mara kurtuluşu olmadığını anlayınca İkra'nın konsantrasyonunu bozmak için onun eski kocasını öpmüştü. Dehliz ilk bunu anlamadığı için herkesin içinde ona karşılık vermeyip onu itmişti. Lakin Mara'nın attığı çığlık ona Mara'nın ne yapmak istediğini anlatmıştı. Dehliz gereken uyarıyı alınca hiç vakit kaybetmeden Mara'yı öpmüştü ve ikisi bu şekilde İkra'nın dikkatini dağıtmıştı.

Vay canına, bu gerçekten çok iyi bir ekip işiydi. Dehliz, Mara'nın tanığı olduğu için İkra'ya müdahale edemezdi ama Mara'yı öpmesi kural dışı değildi. İkra o kadar sinirlenmişti ki Dehliz ve Mara'nın yakınlaşması tüm dikkatini dağıtmıştı. Bu da Mara'nın son darbeyi vurmasını sağlamıştı. Dehliz ikisinin müsabakasına karışıp iki taraftan birine zarar vermediği için kural ihlali olmuyordu. Aksine Mara, kurallardaki açıklardan birini yakalamış ve bunu kullanmıştı.

İkra boynuna saplanan kılıç yüzünden gözlerini irice açarak sırtüstü yere düşünce Mara ayağa kalktı. "Senin olana dokunamam, öyle mi?" Koluyla çenesindeki kanları silerek yerde yatan İkra'ya yürüdü. "Eskiden senindi!" Kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayıp sertçe onun boynundan çıkardı.

Kılıçtan açılan boşluktan kanlar fışkırınca Mara yerde son nefeslerini tüketen kadının üzerine eğildi. Dudağının köşesi kıvrılırken İkra'nın gözlerinin içine bakıp ona Dehliz'i gösterdi. "Artık benim!" dedi ve kılıcı havaya kaldırıp tüm gücüyle İkra'nın boynunu deşti.

Dehliz için benim mi dedi o?

İkra'nın ruhundan kabarcıklı buharlar çıkmış, saniyeler içinde ruhu silinip yok olmuştu. Mara ağır bir müsabakadan çıktığı için nefes nefese ayakta dururken elindeki kılıç yere düşmüştü. Kanlar içinde kalan kız daha fazla dayanamayıp yere yığılacağı esnada Dehliz onu yakaladı. Göğsünde soluklanması için Mara'yı kucağına almıştı. "Beni öptüğün

her saniye için..." diyen Mara başını yorgunlukla onun göğsüne yasladı. "Bana ödeme yapmak zorundasın."

Vücudundaki tüm güç çekilmiş gibi Dehliz'in göğsüne sokulurken kısık bir sesle ona hâlâ kızıyordu. "Seni psikopat karından kurtardığım için de yüklü bir ödeme istiyorum."

Dehliz acılar içinde kıvranan kadına gülümseyip onu göğsüne bastırdı. "S-sana olan borcum gün geçtikçe çoğalıyor," dediğinde hepimizden bir uğultu yükseldi. Evet, sesi yıllar sonra kısık ve hırıltılı çıksa da bu konuşan kişi Dehliz'den başkası değildi.

Mara başını hızla kaldırıp ona bakarken çektiği acıyı unutmuş gibiydi. Mavi gözleri irice açılmış, dudakları O şeklini almıştı. Gözlerini kırpıştırarak şaşkın bir suratla Dehliz'i izliyordu. "Sen az önce konuştun mu?" Hemen onun kucağından atlayıp karşısına dikildi. "Sen mi konuştun yoksa aldığım darbelerin şiddetiyle kulaklarımda bir hasar mı oluştu?" Çok fazla heyecanlandığı için onun sesini ikinci kez duymak için çıldırıyordu.

Dehliz onun bu çocuksu heyecanını duyunca içten bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Sadece konuşmuyorum, aynı zamanda artık seni duyabiliyorum." Mara yutkunurken Dehliz kurtarıcısı olan kadını büyülenmiş gözlerle izliyordu. Uzun yıllardır hiç konuşmadığı için sesi çatallı ve pütürlü çıkıyordu. Fakat konuştukça paslanan ses telleri açılacak ve eski sesine yeniden kavuşacaktı.

Gediz başına masaj yaparak olanları anlamaya çalıştı. "İkra sana büyü mü yapmıştı? O yüzden mi duyamıyor ve konuşamıyordun? Bütün olanlar fazla anlamsız, beynim yanmış gibi!"

Itır gülerek elini onun omzuma koydu. "Beynin konusunda endişe etme dostum, hiç çalışmayan bir şey yanmaz." Sonuna kadar haklıydı.

Gediz'in bir çift dipsiz kuyuyu andıran siyah gözlerinde rahatsız edici bir his belirdi. "Ordudan arkadaşım mısın sen, Tenebris?" Ters gözlerle omzunda duran Itır'ın elini gösterdi. "Seninle kız muhabbeti de yapalım, tam olsun. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Itır elini onun omzundan çekmeden ona çapkınca göz kırptı. "Kızları konuşacaksak baştan söyleyeyim, ben sarışın severim." Itır sırıtarak beni gösterdi ve baştan ayağa beni süzerken ıslık çaldı.

Gediz ise tersçe Itır'ın elini omzundan itmişti. "Sinirlerimi bozuyorsun!"

Savcı kardeşine yürüyüp Dehliz'in karşısında durdu. "Şimdi her şey normale döndü mü?" Dehliz başını sallayınca rahat bir nefes aldı. Kardeşinin özgür kalması şu an için onu mutlu eden tek şeydi. Dehliz'e

baktığımda kafasının üstünde ona işkence eden büyünün artık olmadığını gördüm.

"Kazandın Mara!" Itır gülücükler saçarak Mara'nın yanma gidince birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı.

"Bana öğrettiğin tüm o dövüş teknikleri sayesinde bu kadar uzun süre dayandım." Mara kollarını ona sarınca aralarındaki dostluğu sevmeye başladığımı itiraf ediyorum.

"Elzem." Doğa yanıma geldi. "Biz neden hiç sarılmıyoruz?" Ciddi olamazdı.

Hemen ondan bir adım uzaklaşıp aramıza mesafe koydum. "Aklından bile geçirme." Birkaç kişi gülerken Doğa kafama bir tane geçirip yeniden Asil'in yanına gitti. Onlar sarılıyor diye biz de bunu yapmak zorunda değildik.

Mara kardeşimden ayrıldıktan sonra nefret dolu bakışlarını yine bana çıkarmıştı. "Kazandığım için üzülmüş olmalısın, ne de olsa İkra'yı pek sevmiştin."

Omuz silktim. "Bu konudaki duygularım nötr."

"Sen gerçekten kalpsiz birisin!" Bana bağırdığında Dehliz yine ona müdahale etti.

"İkra'yı konuşturup büyüyü nasıl bozacağını öğrenmeye çalışıyordu." Bu küçük detayı yeni fark eden herkes bana dönünce tepkisizliğimi korudum.

"Sadece Dehliz için." Mara'ya yardım etmeye çalıştığımı düşünmelerini istemiyordum çünkü bu gerçek değildi.

"Gereksiz bir bilgi için uğraşmış." Mara kindar bakışlarını bir saniye olsun üzerimden çekmiyordu. "İkra'yı öldürerek zaten büyüyü kaldırdım."

"Ama büyüyü bozmanın yolu İkra'nın ölümünden geçmiyor da olabilirdi, değil mi? Ve sen onu öldürdüğünde aradığımız cevap onunla yok olabilirdi." Dehliz bunları söyleyerek Mara'nın bana olan düşmanca tutumunu kırmaya çalışıyordu. "Elzem tüm bunları önceden düşündüğü için hep olduğu gibi işini şansa bırakmıyordu." Dehliz'in neden aramızı yapmaya çalıştığını anlamıyordum, Mara ile iyi geçinmeye ihtiyacım yoktu.

Dehliz bakışlarını yumuşatarak Mara'nın üzerine eğildi ve ona belli belirsiz tebessüm etti. "Ona olan nefretin gerçekleri görmeni engelliyor ama Elzem kötü biri değil." Neredeyse gülecektim çünkü buradaki kimse onun gibi düşünmüyordu.

Savcı ilk kez televizyonu görünce bir kadını oraya hapsettiğimi düşünmüştü. Demek onun için bir kadını hapsedecek kadar acımasızdım.

Farklı bir anıda da Doğa babasını öldürdüğümü kısa bir anlığına düşünmüş ve sorgulayan gözlerini bana dikmişti. Sıraç nedenini sorgulamadan Mara'ya olan tavrım yüzünden üzerime yürümüştü. Hepsinin bana daha önce yaptıklarını saymıyordum bile.

Aslında herkesin hikâyesindeki kötü kadın bendim. Bir tek Dehliz anlayıp dinlemeden beni yargılamıyordu. Bunun nedeni ise uzun yıllar boyunca konuşup duyamadığı için etrafındaki insanları gözlemlemeyi öğrenmesiydi. Benim hakkımda ne düşündüklerini artık umursamıyordum, her hikâyeye bir kötü gerekiyordu ve buradaki çoğu kişi o role çok uygun olduğumu düşünüyordu.

Bu konuyu fazla uzatmayıp üst katın merdivenine tırmanmaya başladık. Yukarı çıkan her basamakla merdivendeki kanlarla herkes fısıltıyla konuşup gizlice bana bakıyordu. "Elzem?" Sıraç daha fazla dayanamayıp yerdeki kanları gösterdi. "Bunlar da nedir?" Sonuncu kata doğru çıkıyorduk. En karanlık anılarımın olduğu yere yürüyorduk.

Ona cevap vermeden merdiveni bitirip çıktığımda gördüğümüz manzara ürkütücüydü. Bu koridor zihnimin diğer koridorlarına göre daha pisti. Beyaz duvarlardan kanlar süzülüyordu. Kanın kaynağı yoktu, sürekli duvar ve tavanın bitişiğinden akıyordu. Tavandaki avizeler yeteri kadar ışık yaymadığı için kanın kırmızıya boyadığı koridor loş ışık altındaydı. Avizeler cızırtılı ışıklar çıkartarak sönecek gibi oluyordu ama sönmüyordu. Her kapı kan ile yıkanmıştı ve kapıların ötesinde acı dolu çığlıkların sesleri hiç kesilmiyordu.

"Elzem?" Herkes hayretler içinde bulunduğumuz yeri incelerken Itır yanıma geldi. "Korku evini anımsatan bu yerin zihninde ne işi var?" Ne işi mi var? Bunlar benim gerçeğimdi.

Herkes beni izlerken pıhtılaşıp yapışkan bir hâle gelen kanlara çıplak ayaklarla basarak yürüdüm. "Bu koridor benim gerçeğim." Etrafımdaki kapıları gösterdim. "Gerçek Elzem Akay bu kapıların ardında." Madem iş bu buralara kadar gelmişti, o vakit herkes her şeyi öğrensin. Etrafımdaki insanların beni yargılamasından çok yorulmuştum.

Tüm hayatım iki canavarın ellerinde can vermekle geçmişti ama kime sorsan asıl canavar bendim.

Koridorun karşısında bize doğru yürüyen on dört yaşındaki bir kız çocuğunu gördüm. Evet, bu bendim ve burada ortaokul çağlarında ergen biriydim. Hep olduğu gibi altın sarısı saçları yine açıktı ve yine güneşi kuşanmış gibi pırıltılıydı. Küçük beyaz güllerden oluşan bir taç takmıştı. Üzerinde dizlerine kadar uzanan ince, askılı beyaz bir elbise vardı. Aynı şekilde sandaletleri de beyazdı ve beyazın saflığını kuşanan bu çocuk bir meleği andırıyordu. Düşmüş bir meleğe benziyordu çünkü etrafındaki her şey kanın koyu kızılıydı.

On dört yaşındaki gardiyanın buğulu ıslak yeşilleriyle göz göze gelince dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Burada olmamalısın." Arkamda bizi izleyen kalabalığı gösterdi. "Onlar da öyle..." En büyük kâbuslarımı koruyan gardiyan gelip tam karşımda durmuştu. "Dostlarını da alıp çık buradan."

"Bu kız çocuğu senin geçmişin mi?" Asil'in hayranlıkla çıkan sesi Savcı'yı güldürdü.

"O bir gardiyan ve sakın onu hafife alma çünkü Elzem'in çocukluğu da çok fena." İlk kattaki küçük gardiyanın ona olan davranış şeklinden iyi bir ders almıştı.

"Gardiyan bu mu?" Itır alay ederek öne çıktı. "Onu atlatmak fazladan bir dakikamı bile almaz." Itır tıpkı daha önce Savcı'nın yaptığı gibi kapılardan birine yaklaştı. Kapı kulpuna elini uzatmıştı ki önümde duran gardiyanı bir anda tam karşısında buldu. Itır'ın bileğini yakalayıp ters yöne bükerken yüzünde en küçük bir kas bile oynamamıştı.

Itır acıdan inlerken gardiyanın dudakları usulca kıvrılmıştı. "Hiçbir zaman beynini kullanmayı öğrenemedin, Itır." Söz dinlemeyen kardeşimin karnına attığı tekmeyle onu karşı duvara doğru savurdu.

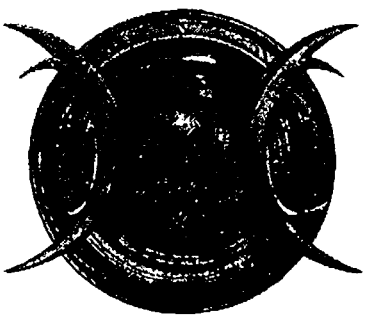
Itır yerdeki kanların üzerine düştüğünde küçük gardiyan aynı şeye diğerleri de kalkışmasın diye sırasıyla hepimize baktı. "Sadece en masum olanınız kapıları açabilir, onun dışındakiler kapıya dokunduğu an silinir." Başını çevirip küçümsercesine gözlerini Itır'a dikti. "Az önce hayatını kurtardığımı anlamayacak kadar ahmak olduğunu bildiğim için bu açıklamayı yapıyorum."

Itır'ı iyice çileden çıkarttığını umursamadan gelip yanımda durdu ve diğerlerine buradaki kapıları gösterdi. "Masum olduğunuza inanıyorsanız kapıları açmayı deneyin ama öyle değilseniz dokunduğunuz an silineceksiniz." Bu ölümcül kurala hiç şaşırmamıştım çünkü bu katı kuralı zihnime ben eklemiştim.

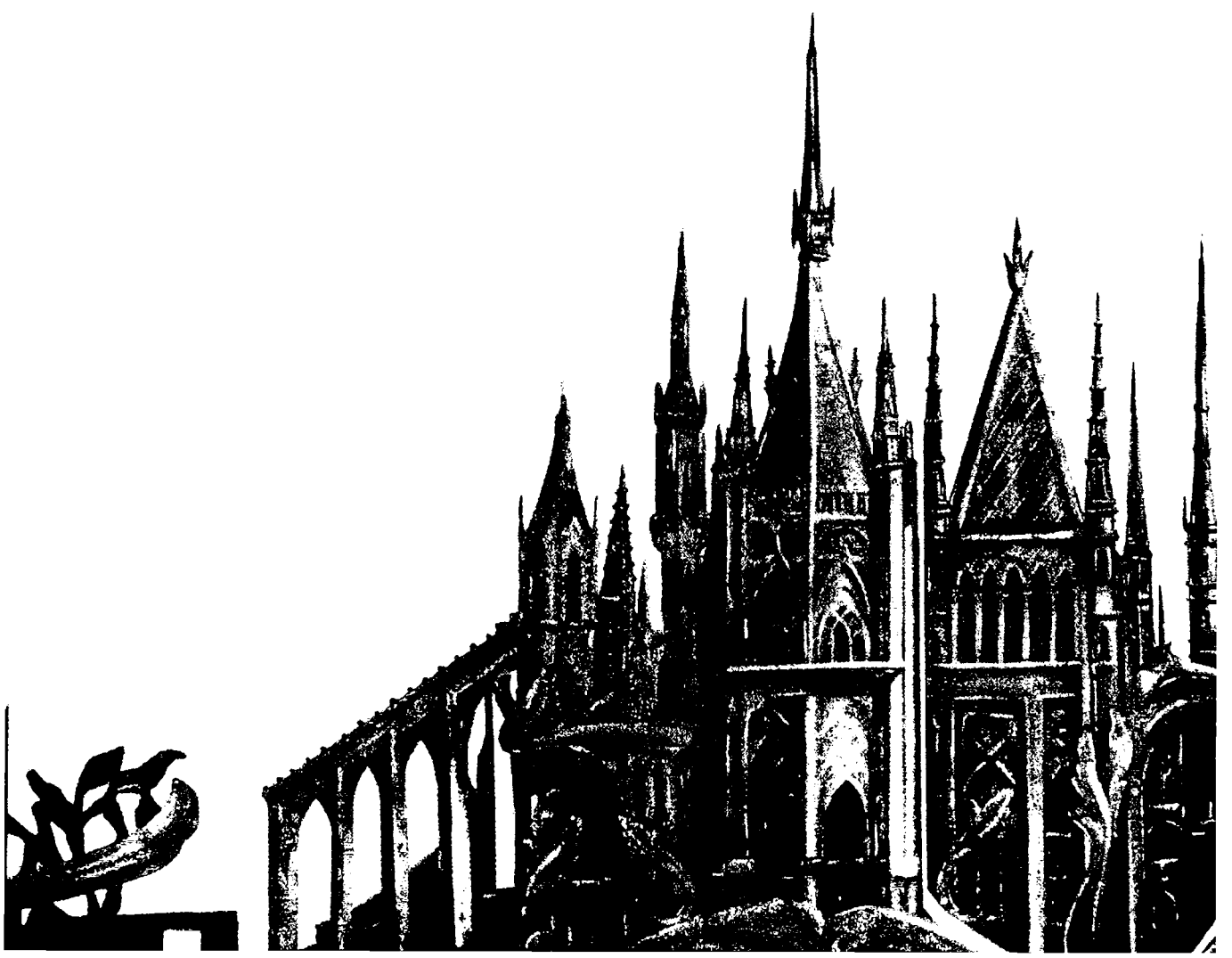
Biri karanlık anılarımın olduğu kapıları açarsa öğrendiklerini bana karşı kullanmayacak kadar iyi biri olmalıydı. Eğer kötü biri zihnime sızarsa hakkımdaki bilgileri bana karşı kullanamadan silinmeliydi. Zihnimdeki tüm tuzakların yegâne sahibi bendim. Biz Oyunbazların işi zihin ve strateji olduğundan kafamızın içindeki dünyayı kontrol etmek bizim için çocuk oyuncağıydı. Üstelik ben tüm bunları bir Oyunbaz olduğumu bilmeden yapmıştım.

Buradaki herkes endişeyle birbirine bakıp onlar için kapıyı açacak masumiyeti arıyordu. "Doğa kapıyı açsın." Küçük önerimle Yavuz ve Asil başta olmak üzere birkaç kişi beni onayladı. Bence en doğru seçim Işığın Kızı olabilirdi.

Bölüm 3
Benim Şarkım

"En acısı da kimse beni aramadı çünkü onlar kaybolduğumu bile anlamadı."

Bir çeşit masumiyet testine girmek zorundaydık. Açıkçası buradakilerin o testi geçeceğini sanmıyordum. Benim mühürlü kapılarımı geçecek kişi saf ve masum olmalıydı, böyle birilerini bulmak çok zordu. Zaten bunu bildiğim için zihnimin yasaklı kapılarına böyle bir kural koymuştum. Sırlarım konusunda fazla ketum olduğumdan herkesin onlara kolayca sahip olmasına izin veremezdim. Rakiplerimizi bulmak için zihnimin koridorlarında olan bu arayışımız bir anda benim geçmişime olan merakla yer değiştirmişti.

Şimdi kimse rakiplerini aramıyordu. Herkes amacından saparak mühürlü kapıların ardında olan şeyleri öğrenmek istiyordu. İlk başlarda buna şiddetle karşıydım ancak artık herkes her şeyi öğrensin istiyordum. Ben bir şeyleri anlatamıyordum, onlar bizzat seyirci olarak öğrenmelilerdi. Neden zayıflık gösteremediğimi, neden kontrolcü olmam gerektiğini ve en önemlisi neden böyle olduğumu öğrenmelilerdi. En yakınımdakiler tarafından o kadar çok yargılanmıştım ki artık bitsin istiyordum.

Hani diyorlar ya, "Sormuyoruz çünkü doğru cevapları almayacağımızı biliyoruz," diye ama kimse de gerçek anlamda sormadı ki. Ben cevapları onlara veremiyordum lakin onlar da hiç ısrarcı olmamıştı.

Ben öğrenirdim. Sevdiklerim bana içinin yangınını anlatamıyorsa ben ne yapar eder bir yolunu bulup öğrenirdim. Fakat kimse beni öğrenmek istememişti. Anlatmıyorsam gerçekten birilerinin merak etmediğini bildiğimdendi. "Yine daldın." Yavuz elini omzuma koyarken benim için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Zihnine girdiğimizden beri fazla durgun gibisin." Kendimle yüzleştiğim için bu normal bir durumdu.

Doğrularımı ve yanlışlarımı film izler gibi uzaktan izliyor ve kendi eleştirimi yapıyordum. Hayatım film olmuş gibiydi ve ben seyirci konumundaydım. Dışarıdan bir bakış açısıyla her şeyi daha iyi anlıyordum. O gün geldi çattı, Suzan Hanım. Zihnime olan bu yolculukta yıllardır kaçtığım yüzleşme yaşanacak ve sadece birimiz çıkacak buradan. Bakalım ikinci kez kardeşimi senden korumayı başarabilecek miyim?

"Film gibi geliyor, Yavuz." Itır'ın kapıya yaklaşıp kendi masumiyet testini yaptığını izlerken iç çektim. "Uzun yıllar sonra hayatım bana film gibi geliyor ve finali beni korkutuyor."

Abim bana tebessüm etti. "Bu senin filminse korkmana gerek yok kardeşim."

"Neden?"

"Çünkü başrol ölürse film biter."

"Peki ya filmin son dakikalarına girdiysek?"

Bu soru onu rahatsız etmiş gibi bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim dolduğunda ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Peki ya başrol finalde ölüyorsa?"

Yavuz yutkunarak bakışlarını kaçırdı. "Ben mutsuz son sevmem."

"Ben de mutlu son bilmem..." Mutluluk hiç sahip olmadığım bir duyguydu. Çok garip değil mi? Hayatımda arzuladığım her şeye bir şekilde sahip olmuştum ama asla sahip olamadığım tek şeyin adı mutluluktu. Gerçekten de çok garipti.

Itır'ın elini uzatmasıyla kapının menteşelerinden kanlar akmaya başlayınca hemen uzaklaştı. "Saçmalık!" diyerek kaşlarını çattı. Masumiyet testinden başarısız olmak onu kızdırmıştı.

Erkekler önceliği kadınlara verdiği için sıra Doğa'ya gelmişti. O da yürüyüp kapıya yaklaştı. Derin bir nefes alıp elini kapıya uzatınca aynı belirtiler görüldü ve kapı kanadı. Doğa'nın başarısız olması herkesi şaşırtmıştı, kadınlarda masum gördükleri tek kişi oydu. Asil bu işte bir terslik arayarak kapıya dik dik bakmaya başladı. "Kapı bozuk olabilir mi?" Doğa'dan çok emindi.

"Anlaşılan ışığın göründüğü kadar masum değil." Gediz sırıtarak Doğa'yı gösterdi. "Yıldırımlar çıkartıp çarptığı kişilerin ahını almıştır." Kendisini kastediyordu çünkü Doğa en çok onu çarpıyordu.

Doğa'dan hemen sonra Soya denemişti. Ancak Soya daha kapıya yaklaşmadan kapının gösterdiği kanlı tepkilerle durdu. "Öldürdüğüm insanların ahı peşimi bırakmıyor," diye sızlanınca Sıraç'ın bakışları anında onu buldu. Soya kendine çekidüzen vererek masumu oynadı. "Sandığın kadar çok kişi öldürmedim." Bir gözünü kısarak dudaklarını büzerken kafasında küçük bir hesap yapar gibiydi. "Sanırım birkaç ülke edecek kadar." Neyse ki çok değilmiş. Alt tarafı birkaç ülke edecek kadar insan öldürmüş!

Soya da başarısız olunca Yavuz dâhil herkes sırasıyla denemiş fakat hepsi başarısız olmuştu. Kapı Yavuz'a bile geçit izni vermemişti. Geriye kalan kişiler Gediz ile ikimizdik. Herkes bana bakınca umursamaz görünerek on dört yaşındaki gardiyanın yanında dikilmeye devam ettim. "Bakışlarınızı üzerimden çekin çünkü ben kendimi masum olarak adlandırmazdım." O testi yapmayacaktım.

Bu sefer tüm gözler Gediz'e dönünce küfreder gibi, "Ciddi misiniz?" dedi. "Görüp görebileceğiniz en adi insanım. Masumiyetin kelime anlamı bile midemi bulandırır." İnsanın kendisini bilmesi iyi bir şeydi. Gediz en azından nasıl biri olduğunu inkâr etmiyordu.

Asil gülerek onu kapıya doğru sürükledi. "Kapıyı açan kişi sen olursan tüm Araf'a masumiyetini duyururum, Azınlık."

Gediz panikleyerek onu durdurup arkaya çekildi. "Bu testi yapmayı reddediyorum!" Masum çıkma ihtimali bile onun ödünü koparmıştı. "Araf'taki saygınlığıma gölge düşüremem." Bu herifin saygınlık anlayışı şerefsiz biri olmaktan geçiyordu. Yaptığı rezilliklerden sonra adının yanına masumiyet kelimesini getirmek ona küfür gibi geliyordu.

"Uzatma İnsan Yıkımı." Arkadan yaklaşarak onu kapıya doğru ittim. "Endişelenme, kötü şöhretine zeval gelmeyecektir."

Gediz tereddüt ederek kapıya bakıyordu. "Eğer açılırsa kapının bozuk olduğunu teyit edeceksin, Elzem," deyince başımı salladım. "Söz veriyorum."

Duraksayıp bana döndüğünde ifadesi küfür gibiydi. "Sen verdiğin sözleri tutmazsın ki!"

"İftira!" diyerek başımı iki yana salladım. "Kim söylediyse yalancının teki."

"Savcı söyledi."

Kaşlarımı çatarak Savcı'ya döndüm. "Şu zamana kadar tutmadığım tek bir sözü söyleyin lütfen!" derken *sıkıysa söyle* der gibi ona bakıyordum.

Savcı'nın yüzünden muzırlık akarken tebessüm ederek başını salladı. "Yıkım'a böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum." Büyük bir imayla beni izliyordu. "Sen genelde verdiğin tüm sözleri tutarsın." Bu söylediklerine zerre kadar inanmıyordu.

Kazanmış olmanın mutluluğuyla Gediz'e döndüğümde yüzünü buruşturarak kapıya yürüdü. "Siz kadınlar korkunç yaratıklarsınız. Savcı'nın daha önce yalan söylediğini hiç duymamıştım." Her şeyin bir ilki vardı. Savcı bu kadar insanın içinde duymak istediğim şeyleri söylemezse başına gelecekleri iyi biliyordu.

Hepimizin meraklı bakışları eşliğinde Gediz kapıya yaklaşıp elini uzattı. Fakat kapı Gediz'de de kanayınca nefesini sesli bir şekilde vermesi hepimizi güldürdü. Bu çocuk gerçekten de masum çıkmaktan korkuyordu. "Araf'ta şeytan olmak moda olmalı," diye homurdandım. Gediz ise trendlere girecek kadar bu işte iyiydi.

Şimdi geriye kalan tek kişi bendim. Mara gözlerini belerterek, "Elzem mi?" deyip güldü. "Bize açılmayan kapı ona hiç açılmaz. Anlaşılan

hiçbirimize geçit yok." Savcı dışında herkesten onaylayan mırıltılar çıkınca içim acıdı. Onlar için gerçekten bu kadar mı kötü biriydim?

"Masumiyet her zaman saf ruhlarda olmaz." Bana karşı takındıkları tutumdan hoşlanmadığı için Savcı her birinin suratına tek tek bakıyordu. "Çoğu zaman masumiyet günahkâr bedenlerin içinde gizlenir." Ne hatırladıysa Savcı'nın dudağının köşesi usulca kıvrılmıştı. "Ben Elzem'in ruhunun ışığını ve bedenindeki duruluğu gördüm. Bu kapıları o açamazsa ondan başka kimse açamaz." Konu masumiyet testiyken keşke bu kadar büyük konuşmasaydı.

Savcı yanıma gelip bileğimi tutarak beni kapıya yaklaştırdı. "Hadi sen de dene, hatun." Bu kapı bana açılmazdı. Ellerimde birinin kanı varken hiç açılmazdı.

Derin derin nefesler alarak elimi kapıya uzattım. Herkes beni izlerken parmaklarım kapıya doğru süzüldü. Diğerleri daha dokunmadan kanayan kapı bende kanamamıştı. Parmaklarım kapıya değmek üzereyken kapının menteşelerinden sadece bir damla kan süzülmüştü. Evet, sadece bir damla kanla bana da geçit izni vermemişti. Mara şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış bir hâlde, "Bu da ne demek?" diye soludu. "Elzem'e verdiği tepki sadece bir damla kan mı?" Hepsi onlara kıyasla en masum çıkmamın şaşkınlığını yaşıyordu.

On dört yaşındaki gardiyan gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Büyük hayal kırıklığına uğramış olmalısınız?" diyerek alay etti. "En günahkâr gördüğünüz sizlere kıyasla kapıyı neredeyse hiç kanatmadı sayılır." Bu konuda onları suçlamıyordum. Onlara ne yansıttıysam beni öyle görüyorlardı.

Gardiyana dönerek konuyu hemen değiştirdim. "Görünüşe göre hiçbirimiz mühürlü kapıları açamayız. Neden alt katlara inerek rakiplerimizi aramıyoruz?" Böylelikle bir an önce zihnimden çıkardık.

Hepsi geçmişimi öğrenmek için fazla hevesli olduğu için teklifim onları memnun etmemişti. "Aslında bir yolu daha var," diyen Savcı gülümsedi. "Hemen dönerim." Bizi bırakıp hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Bu adam şimdi nereye gidiyordu?

Sıraç sıkılmış gibi bir ayağını yere vurarak ofladı. "Elzem ne saklıyor olabilir ki? Bu kapıların ardında göreceğimiz hiçbir şey yok. Beklemek yerine bence de rakiplerinizi arayalım." Bu kapıların ötesinde neler olduğunu hayal dahi edemezdi.

Soya sırıtarak onun yanına gitti. "Sıkıldın mı?" Sırnaşık bir hâlde Sıraç'ın elini tuttu. "Kim olduğumu öğrendiğine göre daha samimi olabiliriz."

Sıraç elini çekerek Soya'dan uzaklaştı. Canından bezmiş gibi bıkkın gözlerle ona yılışıp duran kadını izliyordu. "Önceden çok mesafeliymiş gibi davranma, Soya." Doğru söylüyordu, Soya önceden de abimin peşinden ayrılmıyordu.

"Sizi vahşi barbar!" diyen tanıdık bir ses duyunca hepimizin gözleri merdivenleri buldu. "Derhâl beni bırakıyorsun!" Duyduğum çocuk sesiyle Savcı'nın nereye gittiğini anladım. En alt kattaki çocuk gardiyanı getirmeye gitmişti.

Saniyeler içinde Savcı, çocuk Elzem'i tıpkı bir sepet gibi kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde merdivenleri çıktı. Yüzü yere bakan çocuk öfke içinde bağırarak kurtulmaya çalışıyordu. Savcı onu yukarı çıkartıp yere fırlatınca küçük çocuk çıldırdı. "Bu ne cüret!" Sinirden bağırarak düştüğü yerden ayağa kalktı. "Bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağ dışısınız!"

Herkes gülüşerek küçük çocuğu izlerken Sıraç yüzünü buruşturdu. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmemiş." Çocuk gardiyana yapılan saygısızlık kimsenin dikkatini çekmiyordu anlaşılan. Onu yere atması çok kaba bir davranıştı.

Küçük gardiyan üzerini düzelterek Savcı'nın karşısında durdu. "Az önce bana yaptığınız saygısızlık için bir özür talep ediyorum!" Zoraki bir şekilde onu buraya getirdiği için istediği özür onun hakkıydı.

Talebi kesin reddedilecekti.

Özür talebini duyan Savcı'nın bakışları ben ve küçük çocuğun üzerinde gezindi. Daha sonra gülümseyerek küçük çocuğa baktı ve "Reddedildi!" dedi büyük bir keyifle. Bana yaptığı şeyi çocukluğuma da yapıyordu! Bu adam her şekilde taleplerimi reddetmek için doğmuştu.

"Çok da umurumda." Küçük kız saçlarını arkaya savurarak Savcı'ya meydan okudu. "Bir dakika içinde kendi isteğinizle benden özür dileyeceksiniz," dedikten sonra gelip yanımda durdu.

Küçük gardiyan sağımda, ergenliğim solumda duruyordu ve ben de bir yetişkin olarak tam ortalarındaydım. Buradaki herkesin gözleri sırasıyla üçümüzün üzerinde geziniyordu. Yavuz bize bakarken, "Çok garip hissettiriyor," diye mırıldandı. "Çocukken neyse şimdi de o. Sanki hiç değişmemiş." Gözleri küçük Elzem'i bulunca gülümsedi. "Hâlâ aynı güçlü tavırlar. Demek ki bir insan yedisinde neyse yetmişinde de o oluyor." Bende değişmeyen tek şey yaşadıklarımdı.

Savcı küçük çocuğa kapıyı gösterdi. "Kapıyı bizim için açar mısın?" diye sorunca çocukluğum ona sevimlice gülümsedi ve onu taklit ederek, "Reddedildi!" dedi. Savcı'nın değişen yüzünü görmek gülmemi sağladı. Bunu yapmayı hep istemiştim, küçük Elzem'e kısmetmiş.

Çocuklar en masum olanlarımızdı. Bizim açamadığımız kapıyı çocuk Elzem açabilirdi. Sıraç, Savcı'ya gövde gösterisi yaparak göğsünü kabarttı. "Ben hallederim." Küçük çocuğun yanına gelip onun karşısında diz çöktü. Ellerini onun omzuna koyup gülümsedi. "Elzem hadi abim, inadı bırak ve bize kapıyı aç." Güldüm çünkü işe yaramayacaktı. Hangi yaşta olursam olayım sahte sevgi gösterilerini ucuz numaralardan ibaret görürdüm.

Tam da beklediğim gibi küçük Elzem, Sıraç'a gülümseyip, "İyi denemeydi," diyerek onun ellerini itti. "Ama sahte sevgi gösterileri bende işe yaramıyor." Ondan da uzaklaştı.

Sıraç da onu ikna edemeyince gülerek Savcı'ya döndüm. "Çocukken şimdi olduğumdan daha fazla inatçıydım. Eğer özür dilemezseniz bu kapıyı açmayacaktır."

Savcı kafası karışmış bir hâlde yüzünü ovuşturdu. "Hanginizden?" Bunu söylerken üçümüze bakıyordu. "Şu anda karşımda üç Elzem var."

Ben ve on dört yaşındaki Elzem bir adım geriye çekilince şimdi karşısında tek bir Elzem kalmıştı. Küçük gardiyana bakarak kaşlarını çattı. "Bu baş belası çocuktan özür dilemeyeceğim! Çocuk hâlin hiç çekilmiyor, Elzem." *Acaba benden bir kızı olsaydı nasıl olurdu* diye düşünmeye başladım. Kızım bana benzerse büyük ihtimalle her gün baba kız kavgasına maruz kalırdım.

Küçük gardiyan kollarını göğsünde birleştirerek Savcı'ya meydan okudu. "Bak kapıyı açmam, ona göre," deyince Savcı ona öldürecekmiş gibi dişlerini sıktı.

"Özür dilerim!" Kimse ne bana karşı ne de benim farklı versiyonlarıma karşı kazanabilirdi.

Küçük kız çocuğu Savcı ondan özür dilediği hâlde kapıyı açıp açmamak konusunda tereddüt yaşıyordu. Küçük gardiyan koridordaki kalabalığı bana gösterdi. "Yorulduğunu anlıyorum, Elzem ama bu insanlar bencil. Ne sanıyorsun? Geçmişini öğrendiklerinde seni anlayacaklarını mı?"

Diğer gardiyan onu desteklercesine başını iki yana sallayarak gözlerime baktı. "Asıl ruh emici onlar. Senden geriye bir şey kalmayana dek ruhunu tükettiler ve görecekleri hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Alt katın küçük gardiyanı söze girip elimi dostane bir sıcaklıkla tuttu. "Kötü olan hiçbir zaman sen değildin, kötü olan başından beri onlardı. Bu insanlar için kapıyı açmayı doğru bulmuyorum." Gardiyanların varoluş sebebi benim hislerimdi ve bu ikisi her şeyi biliyordu.

Onlarla aynı fikirde olduğumu göstermek için başımı salladım. "Hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum ama sona geldiğimi hissediyorum.

Anlayın lütfen, bunu yapmalıyım." Daha fazla akıllarda bir soru işareti olarak kalmak istemiyordum.

Bunu onlar için değil, kendim için istiyordum. Geçmişimle yüzleşmedikçe yitirdiğim Elzem'e asla sahip olamayacaktım. Ben artık hayatımda huzur olsun istiyordum. Kendimle ve başkalarıyla olan savaşım bitsin, geriye sadece huzur kalsın istiyordum. Yaşadıklarım hiç kolay şeyler değildi. Ben kendimle olan harbimde yenildiğim için artık durmak ve biraz nefes almak istiyordum. Yirmi dört yıl süren bu yolcuğumda küçük bir molaya ihtiyacım vardı.

Belki de istediğim şey tüm sırları açığa çıkardıktan sonra yok olmaktı. Ruhum yüzlerce toz zerresine dönüşürken hiçliğin içinde hayatımı noktalamaktı. Uzun yıllardır kendimle ne kavgam bitti ne de ben. Fakat şimdi durmak ve kendimle birlikte her şeyi durdurmak istiyordum. Zamanın bile var olmadığı bir sonsuzlukta küllerim savrulmalı ve ben yeniden doğmalıydım. Farklı bir zamanda, farklı bir yerde ve farklı bir ailede doğmak için her şeyi yapardım.

Hayır, bir başkası olarak değil, yeniden Elzem olarak doğmak isterdim. Kendim büyümek zorunda kalmayacağım bir hayat istiyordum. Yeniden doğmalı ve bu kez annem beni büyütmeliydi. Biliyorum, çok şey istiyordum ama istiyordum işte.

"Pekâlâ," diyen çocuk gardiyan başını salladı. "Sırf senin için bunu yapıyorum." Ona tebessüm ettiğimde kapıya doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden elini kaldırıp kapıya bastırmıştı. Silinecek olmasını umursamadan bunu yapmıştı çünkü gerçekte sadece benim zihnimdeki bir kurgu olduğunun farkındaydı.

Hepimiz nefesimizi tutarken kapıdaki kanlı mühür parçalanarak kırılmıştı. Küçük kız çocuğu kapıyı iterek geçmemiz için bize izin verdi. "Göreceklerinize hazırlıklı olun," dedikten sonra bizi bırakıp merdivene yürüdü. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve bana doğru döndü. "Diğer kapılar için beni düşünmen yeterli. Yeniden gelir ve senin istediğin kapıyı açarım." Bunları söyledikten sonra kendi bölgesini korumak için gitmişti.

Herkes birbirine baktıktan sonra içeriye ilk giren Sıraç olmuştu. Sıraç'tan sonra hepsi içeri girince Savcı yanıma geldi. Bileğimi tuttu ve dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Biliyorum, korkuyorsun ama ben yanındayım." Doğrudan elini tutamamak içimi acıtıyordu.

"Biliyorum." Ona tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Lütfen bugün tanık olacağınız şeyler yüzünden beni yargılamayın."

"Ben seni hiç yargılamadım, Elzem." Gözlerinde histeri bir sitem vardı. "Sana kızdığım zamanlarda bile bunu hiç yapmadığımı biliyorsun."

"Bir kez dışında."

"Hatırlatma bunu," diye homurdanınca açık kapıya yürüdüm. Keng Kralı yüzünden beni bir kez yargılamış ve kırmıştı. Fakat bu konuda karşılıklı hatalarımız olduğu için onu affetmem uzun sürmemişti.

Birlikte içeri girince kendimizi konakta bulmuştuk. Yemek salonundaydık ve Akay ailesi birlikte akşam yemeği yiyordu. Annem, yani Meliz'in nadiren bize eşlik ettiği yemeklerden birindeydik. Anneannem masanın başındaki yerini almıştı ve masanın diğer ucunda Meliz vardı. Ben ve Itır ise karşı karşıya oturuyorduk. Burada on yaşlarındaydım. Onlar bizi görmese de masaya yaklaşıp onları izlemeye başladık.

Yemek çok sessiz geçiyordu fakat zihnimdeki bu anıda bir şeyler olmalı ki kapı mühürlüydü. Çocuk Elzem peçeteyle dudaklarını silip anneanneme döndü. "Yemeğim bitti, izin verirsen odama çekilmek istiyorum."

Tabağındaki yeşil fasulyeyi yemeyi bırakan anneannem gözlerini ona dikip belli belirsiz tebessüm etti. Dışarıdan ona bakan herkes onun beni çok sevdiğini düşünürdü. "Son zamanlarda çok az yiyorsun, Elzem. En azından biraz meyve yemelisin. Vitamine ihtiyacın var."

Sıraç ve Yavuz iç çekerek anneanneme bakıyordu. "Sana karşı hep fazla ilgili olmuştur," diyen kişi Yavuz'dan başkası değildi. "Kıskanmamak elde değil."

Sözleri karşısında kendimi tutamayıp alay edercesine güldüm. "Haklısın, bana karşı hep fazla düşünceli olmuştur." Hem de haddinden fazla.

Elzem meyve tabağını önüne çekerek içlerinden böğürtlenleri ayırdı. Farklı bir tabağa ayırdığı böğürtlenlere gülümseyip bir tane almıştı ki anneannem, "Böğürtlenden başka meyveler de tüketmelisin," diye onu durdurdu ve ona bir tane elma uzattı. "Elmayı dene."

Elmaya tiksinen gözlerle bakan küçük çocuk huysuzluk çıkartarak onu almadı. "Üzgünüm anne ama elma midemi bulandırıyor." Bunları söylerken bir tane böğürtleni ağzına atmıştı.

Tıpkı buradaki herkes gibi Doğa da şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "Elma mideni mi bulandırır?" Bu inanması çok güç bir olaymış gibi afallamıştı. "Sen elmalara âşıksın. Sanırım çocukluk alışkanlıklarının çoğu geçmişte kalmış." Oysaki alışkanlıklarım dâhil bendeki her şey eskisi gibiydi.

"Sanırım öyle." Dil ucuyla konuşup Doğa'yı geçiştirdiğimde Savcı gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Elzem ikinci kez böğürtlenlere uzandığında anneannem böğürtlen tabağını kendi önüne çekti. "Sana farklı meyveleri tüketmen gerektiğini söyledim," diyerek onları yemesine izin vermedi. "Tüm meyvelerden vitaminini almalısın."

Itır elindeki çatalı sertçe masaya bırakıp anneanneme döndü. "Elma yemek istiyorsan kendin ye ama onu zorlamayı bırak. Kardeşimden bir Suzan daha yaratmayı kes!" Sesini haddinden fazla yükselterek yine anneannemi kızdırmıştı.

Anneannem kaşlarını çatarak ona döndü ve yüzünde eksik etmediği tiksintiyle gözlerini Itır'a dikti. "Asla sofra adabını öğrenemeyeceksin. Keşke sen de az da olsa Elzem'in meziyetlerine sahip olsaydın." Küçümsercesine güldü. "Ama onun tek bir saç teli bile olamazsın." İşte yine aynı şeyleri yapıyordu. İkisini birbirleriyle kıyaslayıp Itır'ın küçücük kalbine kıskançlık tohumları ekiyordu.

Meliz iğneleyici gözlerle tam karşısındaki kadını izlemeye başladı. "Yeni taktiğin bu mu? İçlerine nifak tohumları ekerek onları böyle mi ayıracaksın?" Başını iki yana sallayarak ona Itır'ı gösterdi. "Sen ne yaparsan yap, ablasını bırakmaz," dedikten sonra şimdi de beni işaret etti. "Itır bıraksa bile Elzem onu bırakmaz. İki kardeşin arasındaki bağı göremeyecek kadar kör olamazsın, değil mi?" Meliz'in konakta konuştuğu nadir anlardan birine tanık oluyordum.

Yavuz ve Sıraç'ın kafası karışmıştı. "Bu iblis neyden bahsediyor?" Sıraç'ın meraklı bakışları Itır ile ikimizin üzerinde gezindiğinde huzursuzluğunu saklayamıyordu. "Anneannem neden sizi ayırmak istesin ki?" İkimiz de ona herhangi bir cevap vermedik. Bu soruyu şimdi değil, yıllar önce sormalıydı. Geç kalmış bir sorunun yanıtı olamazdı.

Itır, anneannemin önündeki böğürtlen tabağını alıp ablasına uzattı. "İstediğin kadar yiyebilirsin," deyince Elzem tebessüm ederek tabağı aldı ve yemeye başladı. Anneannemin ona yönelttiği öfkeli bakışlardan habersizdi.

Salondaki eşyalar silinmeye başlayınca zaman geçişi yaptığımızı anladım. Etrafımızdaki tüm eşyalar değişmeye başladığında bir anda kendimizi yatak odamda bulmuştuk. Yemekten sonra yatak odama çekilmiştim ve burada Itır'a kitap okuyordum. Yerdeki halının üzerine oturup sırtımı yatağın kenarına yaslamıştım. Elimdeki kitabı sesli bir şekilde okurken Itır, başını dizlerime koymuş bir hâlde yere uzanmıştı. Ben on, Itır ise dokuz yaşındaydı.

"Genç kız kapıya yaklaştı," diyen Elzem elindeki kitabı okumaya devam ediyordu. "Kapının arkasında onu bekleyen canavardan habersiz kapının kolunu kavradı. Ürkek kalbinin çırpınışları kulaklarına geliyor, aldığı hızlı soluklar koridorda duyuluyordu. Bir sır perdesini aralamak üzereyken korktuğunu gizleyemiyordu."

Ablasının dizinde huzurla uzanan Itır güldü. "Keşke konakta da canavarlar olsaydı." Bunun düşüncesi bile onu heyecanlandırdığı için siyah gözleri ışıldıyordu. "Çok eğlenceli olmaz mıydı?"

Elzem'in yeşil gözlerinin ardında kimsenin anlamayacağı bir hüzün geçtiğinde iç çektim. On yaşındaki bir çocuğun gözlerinde olmaması gereken bir kedere sahipti. "Canavarlar sandığın gibi eğlenceli değildir, Itır." Kitabı yan tarafa koyup Itır'ın saçlarını okşamaya başladı. "Öyle olsaydı bile ben seni konaktaki tüm canavarlardan korurdum." Yutkunarak iki çocuğu izliyordum. Elzem, Itır'ın saçlarını okşuyordu ve onunla konaktaki canavarları konuşuyordu.

"Sen mi beni koruyacaksın?" Itır ablasının dokunuşlarıyla kedi gibi mırıltılar çıkartırken alay ederek güldü. "Sen fazla nahifsin, Elzem. Eğer konakta canavarlar olsaydı hepsini senin için döverdim."

"Sandığın kadar güçsüz ve zayıf değilim."

"Sandığım kadar güçsüz ve zayıfsın ama sorun değil. Ben seni tüm canavarlardan korurum."

"Şu anda tanıdığım tek canavar dizlerimde uyuyor. Şimdi bu canavar odasına gidecek ve erkenden uyuyacak."

"Of, Elzem! Annem gibi davranmayı bırak." Dudaklarından çıkan sözlerle Itır'ın tüm neşesi kaçtığı için mahsun gözlerini Elzem'e dikmişti. "Anneler böyle mi davranır?"

Çocuk Elzem kardeşi için üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak gülümsedi. "Annemize biraz zaman ver, Itır. O sadece bunalımda ama bir gün iyileşecek ve derslerin için sana yardım edecek." Elzem kendinden sadece bir yaş küçük kardeşini avuturken parmakları onun saçlarından geziniyordu. "Annemiz depresyondan çıkınca sen okula giderken beslenme çantanı bizzat o hazırlayacak. Sen kirlendikçe banyo için seni zorlayacak ve her düştüğünde büyük bir şefkatle yaralarını saracak," diyerek her zamanki gibi onu teselli etti. Ne yazık ki bu saydıklarımın hiçbiri olmamıştı.

"Bana masal da okuyacak mı?" Sesi boğuk çıkmış, Itır'ın gözleri dolmuştu. "Dizlerinde uyutup saçlarımı da okşayacak mı?" Gözlerinden bir damla gözyaşı süzülürken, "Elzem," diye fısıldadı. "Bu saydıklarını sadece sen yapıyorsun. Annemin rolünü üstlenmiş gibisin, peki, senin için kim bunları yapıyor?" Cevap hiç kimseydi.

Itır'ı büyütmek için gösterdiğim hassasiyet ve önemi kimse bana göstermemişti. Ben kardeşime anne olmaya çalışırken kimse bana anne olmadığı için Suzan gibi bir şeytana anne demeye başlamıştım çünkü benim de bir anneye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki benim kendim için

seçtiğim anne figürü canımı çok yakmış ve hiçbir zaman benim Itır'a gösterdiğim şefkati bana göstermemişti.

Elzem burada daha on yaşında olmasına rağmen duygularını çok iyi gizliyordu. "Geç uyumak için konuyu değiştirmeye çalıştığını anlamadım sanma." Okları kendi üzerinden çekip Itır'ı zorla ayağa kaldırdı. "Yarın okul var, şimdi doğru yatağa kardeşim." Itır'a gülümseyerek onu omuzlarından itmiş ve odasından çıkarmıştı. Kapıyı içeriden kapattığında ise Elzem'in sahte tebessümü silinmişti. Gözleri fazla durgun bakıyordu çünkü odada yalnızdı ve rol yapmak zorunda değildi.

Yerdeki kitabı alıp komodinin üzerine koyduktan sonra boy aynasının önüne geçti. "Bir annem var." Yansımasını izlerken ağlamamak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Aynı zamanda yok."

Elzem uzun süre aynadaki yansımasıyla konuşmuştu. Bir arkadaşıyla sohbet eder gibi kendi yansımasına içini dökmüştü. Yalnızlığını yansımasıyla paylaşmak ister gibiydi. Saat geç olmaya başlayınca odasından çıkan çocuğu takip etmeye başladık. Herkes çoktan uyuduğu için konak sessizliğin hükmündeydi. Doğa meraklanarak önde yürüyen çocuğu gösterdi. "Nereye gidiyor?"

Derin nefes alıp geçmişimde bıraktığım ve anılarımdan ibaret olan çocuğa baktım. "Susadı." Hizmetçilerin odama girmesi yasak olduğu için odama içmem için su bırakmıyorlardı. Bu saatlerde mutfağa giderdim ve kendi suyumu alırdım.

Elzem alt kata inmek için merdivene yöneldiği esnada durdu. Etrafına bakınan çocuk havayı koklamaya başlamıştı. "Bu koku da nedir?" diyerek kaşlarını çattığını gördüm. "Berna Hanım bu saatte yemek yapıyor olamaz, değil mi?" Sessizce konuşup merdivenleri inmeye başlayınca hepimiz onu takip ettik.

Alt kata inip mutfağın ışıklarını yaktı. Sürekli havayı kokluyor, burnuna gelen kokunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Mutfakta kimsenin olmadığını görünce bir tabure alarak ocağa yaklaştı. Kısa boyundan dolayı taburenin üzerine çıkan çocuk eğilip ocağı kokladı. Savcı, "Ne yapıyor?" diye sorunca gülümsedim.

"Henüz Oyunbaz olduğunu bilmediği için aldığı kokunun kaynağını bulmaya çalışıyor. Herhangi bir gaz sızıntısı var mı diye kontrol ediyor. Ocağa yöneldiğine göre yanık kokusu gibi bir şeyler solumuş olmalı."

Küçük Elzem ocağı kontrol ettiğinde gaz sızıntısı olmadığını anlayıp geriye çekildi. Tabureden aşağıya inmeye çalışırken yere düşünce ayağındaki terliklerden biri çıkmıştı. "Şaka gibi!" Homurdanarak ayağa kalkıp terliği alacağı vakit yutkunarak durmuştu. Çocuk Elzem başını kaldırdığında gözlerinin yeşili değişmeye başlamıştı. Çıplak ayakla olması aldığı

kokuyu daha yoğun solumasına neden olmuştu. Gittikçe değişen gözleri çıplak ayağında takılı kaldı.

Bir şeyi test etmek için diğer terliği de çıkarınca gözleri kan kırmızısına dönüşmüştü. Yanımda duran Mara yutkunarak arkaya çekildi. "Daha çocukken lanetin ortaya çıkmış ama bunu çok iyi gizlemişsin." Her defasında yaşadıklarımı kendime unutturduğum için başta kendim olmak üzere gerçekleri herkesten gizlemiştim. Mara ile benzer bir şaşkınlığı yaşıyordum, bu anıya girene kadar ben de lanetimin çocukken uyandığını bilmiyordum.

Elzem çıplak ayakla yürürken kırmızıya dönüşen gözlerinin farkında değildi. Başını kaldırıp tavandaki lambaya kısık gözlerle bakınca Gediz de tavana baktı. "Meşaleleriniz çok garip, ayrıca neden onlara bakıyor?"

"Şu anda her şeyi kırmızı görüyor ve bunun ışıktan kaynaklandığını düşünüyor," diye onu yanıtladım. "Çıplak ayakla olduğu için ortaya çıkan açlığı gözlerinin değişmesine neden oldu." Sorunun tavandaki lambadan kaynaklandığını düşünüyordu, oysaki değişen gözleriydi.

Çocuk Elzem tavana bakmayı bırakıp başını iki yana salladı. Hâlâ kırmızı görüyor olmalı ki korkarak mutfaktan çıkmıştı. Hepimiz onu takip ederken odasına gitmek için birkaç adım attı. Fakat her ne olduysa yine durmuştu. Gözleri yeniden normal rengine dönmüştü. Az önceki gibi burnunu kırıştırarak havayı koklamıyordu. Etrafına bakınınca aldığı kokuyu aradığını anladım. Çıplak ayakla olmasına rağmen gözlerindeki kızıllığı nasıl bastırdığını merak ettim çünkü şu anda göz rengi yeşildi.

"Bu da ne?" Diğerlerine çocukluğumun önünde durduğu duvarı gösterdim. "Siz de görüyor musunuz? Elzem'in duvara yansıyan gölgesi farklı." Küçük bir çocuğun gölgesine göre oldukça dağınık bir gölgesi vardı. Fazla biçimsiz ve dağınıktı.

Yanımda kaskatı kesilen Savcı'nın çatılan kaşlarını gördüm. "Bu bir sanrı." Gergin sesinde beni endişelendiren bir şey vardı. "Şekil değiştiren sanrılardan biri." Savcı bir şeyi yeni fark etmiş gibi hemen bana döndü. "Bu sanrı senin rakibin. Geçmişinde var olduğunu tahmin etmiştim!" Dilimi yutmuş gibi şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Bu mümkün değildi. Geçmişimde bir sanrı olsaydı mutlaka hatırlardım. Unuttuğum her şeyi tekrar hatırlamak için kendime küçük ipuçları bırakıyordum.

Küçük Elzem'in arkasındaki gölge duvardan ayrılarak ona yaklaştı. Şekli olmayan gölge şu anda onun tam arkasındaydı. Küçük çocuk ensesinde bir soğukluk hissetmiş olmalı ki ürkerek arkasını döndü. Fakat gölge hızlıca kaybolmuş ve yeniden onun arkasına geçmişti. "A-ayaklarım." On yaşında olmasına rağmen Elzem burada tehlikeli bir şeyler

olduğunu sezmiş olmalı ki kekelemişti. "Ayak tabanlarım yanıyor." Arkana bak ufaklık. O korkunç sanrı onun tam arkasındaydı.

Elzem onun varlığını arkasında hissettiği için aceleyle arkasını döndü ama yine onu bulamadı. Sanrı bir kez daha ondan saklanıp onun arkasında belirmişti. Elzem titreyerek bembeyaz bir suratla kendi etrafında dönmeye başladı. Hangi yöne dönerse dönsün sanrı hızla ortadan kayboluyor ve hemen onun arkasında beliriyordu. Şimdi ise Elzem'in kafasının üzerinde uçuşuyordu.

Elzem tir tir titrerken tırnaklarını bacaklarının iki yanına geçirerek kendi etrafında dönmeyi sürdürdü. "Neredesin?" Korkuyordu ama aynı zamanda fazla cesurdu. Onun yerinde başka bir çocuk olsaydı çığlık çığlığa bağırıp çoktan üst katın merdivenine koşmuştu.

Sanrının yoğun kül kokusunu soluduğu için havayı içine çekerek, "Burada benim için yoğun bir tehlike var," diye fısıldadı. O tehlike baş ucunda süzülüyor ve ona saldırmak için doğru zamanı kolluyordu.

Yukarıdaki gölge onu ele geçirmek için tam ona saldıracaktı ki Elzem bir anda başını yukarı kaldırdı. Onu görünce irkilerek arkaya çekilince kendi ayağına takılıp yere düşmüştü.

"Elzem?" diyen bir ses onun kurtarıcısı gibiydi. Merdivenlerin en üstünde annem, yani Meliz duruyordu. Meliz'in ortaya çıkmasıyla sanrı kaybolmuştu. Basamakları hızlıca inen Meliz korkudan tir tir titreyen çocuğa yaklaştı. "Sorun nedir?" diye sorsa da gözleri yine fazla boş bakıyordu.

Elzem elini kaldırıp ona yukarıyı gösterdi. "B-ben..." diye mırıldanırken çok fazla korktuğu için titriyordu. "Az önce bir şey gördüğümü sandım. Fazla gerçek gibiydi anne."

Meliz başını kaldırıp tavanı kontrol etti. Siyah gözleri bir tehdit arar gibi tavana bakıyordu. "Gördüğünü sandığın şey neye benziyordu?" Bir şey gördüğümü biliyordu fakat beni daha çok korkutmamak için bunu benden gizliyordu.

"Bir karaltı, daha çok bir gölge," diyen çocukluğum ayağa kalktı. "Yanık ve kül kokan bir gölgeydi. Onu gördüğüm an daha da büyüdü sanki..." Başını eğip sustuğunda Meliz gözlerini kısarak onun üzerine eğildi.

"Sanki?" diyerek onu konuşması için teşvik etti.

"Sanki..." dedi ve Elzem bir kez daha gözlerini kaçırdı. "Güçleniyordu anne. Biliyorum, bu çılgınlık ama onu görünce korktum ve tam o esnada güçlendiğini hissettim."

Meliz iyice onun üzerine eğilip ikisinin yüzünü aynı hizaya getirdi. "Korkularınla büyüyüp güçlendiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne münasebet!" Çocukluğum bir anda agresifleşip ondan uzaklaştı. "Ben hiçbir şeyden korkmam." *Ah, şu lanet gururum.*

Meliz yüzünü buruşturarak onunla arasına mesafe koymuştu. "Suzan'ın küçük versiyonu," diye homurdanırken küçük bir çocuğa ters gözlerle bakıyordu. "Az önce korktuğunu itiraf ettin, Elzem."

On yaşındaki çocukluğum omuzlarını dikleştirince Sıraç güldü. "Birazdan saçlarını savuracak." Sıraç'ı boğabilirdim.

Küçük Elzem annesi sandığı kadına alayla bakıp omuzlarını dikleştirdi. "İlk değil, son söylediklerim kayda geçmeli. Polis soruşturmalarında daima bir suçlunun son söyledikleri işe yarar," dedikten sonra elinin tersiyle saçlarını arkaya doğru savurunca Sıraç sesli bir şekilde gülmüştü.

Dehliz bana dönerek, "Neden?" diye sordu. "Soruşturmada neden son söylenenler dikkate alınır?"

"Çünkü ilk verdikleri ifadeler kendini kurtarmak için tamamen yalanlar üzerine kuruludur," diyerek ona göz kırptım.

Bu sefer de Meliz aynı soruyu küçük Elzem'e sormuştu. "Soruşturmada neden son söyledikleri işe yarar?"

Çocukluğum böbürlenerek güldü. "Çünkü ilk verdikleri ifadeler kendini kurtarmak için tamamen yalanlar üzerine kuruludur," diyerek annesi sandığı kadına göz kırptı.

Gördüğü manzara hoşuna gitmiş gibi Savcı gülümseyerek başını iki yana salladı. "Gerçekten hiç değişmemişsin." Bunları söylerken sitem eder gibi bir hâli yoktu.

Küçük Elzem yukarı çıkınca Meliz düşünceli gözlerle etrafını kontrol etmeye başladı. "Bir sanrının konakta ne işi var?" diye sessizce konuşmuştu. Bana yansıtmamıştı ama gördüğüm şeyin bir sanrı olduğunu anlamıştı.

Bu anıdan çıkarak kendimizi yine kanlı koridorda bulduk. Küçük gardiyan, bu koridorun sorumlusu olan gardiyanla bizi bekliyordu. Savcı hınzır gözlerle on yaşındaki gardiyana yaklaştı. "Az önce senin anılarındaydık, minik cadı," deyince çocuk gardiyan yanaklarının içini havayla doldurdu.

"Benim değil." Ona beni gösterdi. "Elzem'in anılarındaydınız. Tanrım, siz erkekler bazen fazla aptal oluyorsunuz," diyerek yine Savcı'yı kızdırmıştı.

Savcı eğilip onu kabaca tutarak omzuna attı. "Bana karşı özellikle bu kadar tepkili olduğunu düşünmeye başladım!" Onu sıradaki kapıya götürüyordu.

Omzuna attığı çocuk ise çırpınıp bağırmaya başladı. "Ben sadece bir zihin gardiyanıyım, aptal barbar! Bir nevi his canavarıyım! Elzem kime

karşı ne hissediyorsa biz gardiyanlar da aynı şeyleri hissederiz. Şimdi düşünün bakalım neden sizden nefret ediyorum?"

Savcı yürümeyi bırakıp bana döndüğünde az kalsın gülecektim. "Neyden bahsediyor bu çocuk?" diye sorarken yüz ifadesi çok komikti. Çocukla çocuk oluyordu.

Aptalı oynayıp omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir fikrim yok."

Savcı bu sefer aynı soruyu omzunda çuval gibi taşıdığı çocuğa sordu. "Neyden bahsediyorsun?"

"Önce düzeltin beni! Sürekli sırtınızla bakışmak hoşuma gitmiyor!"

Savcı tek bir hareketle onu kucağına aldı ve onun yüzüne bakarak, "Konuş," dedi düz bir sesle.

Küçük baş belası eliyle beni gösterdi. "Onun içinde size karşı bir nefret var ve bu da biz gardiyanlara yansıyor."

"Elzem'in benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?" Savcı buna ihtimal bile vermeyerek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Bu mümkün değil."

Şimdi, "Neden?" diye soran çocuk gardiyandı.

"Çünkü bana yakın."

"Meliz'e hatta canavara bile yakın. Elzem en çok nefret ettiği kişilere yakın olur." Küçük bücür onun kucağına iyice yerleşerek sinsice sırıttı. "Az önce size yakın olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Savcı'nın endişeli gözleri hızla beni buldu. "Benden nefret mi ediyorsun?" Çıldırmak üzereydim.

"Kollarınızda tuttuğunuz küçük canavarın sizi tuzağa düşürmesine izin veriyorsunuz." Uzanıp çocuk gardiyanı kucağıma aldım. "Sen!" derken ona olan bakışlarım tehditkârdı. "Daha fazla ortalığı karıştırmıyorsun."

Kollarını boynuma sararak güldü. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Biraz daha konuşursan seni aşağıya atacağım."

"Kendine kıyamayacak kadar vücuduna âşıksın ve bil bakalım ben şu anda kimin formundayım?"

"Sinirlerimi bozuyorsun."

"Senin diğer herkesin sinirlerini bozduğun gibi mi?"

"Kendimden nefret etme sebebim olacaksın. Lütfen sessiz olur musun?"

"Madem öyle, o zaman hiç çocuk yapma."

"Neden?"

"Senden doğacak çocuk büyük ihtimalle senin çocukluğun, yani benim gibi olacak."

"Bu da asla anne olmamam için güzel bir sebep," dediğimde Savcı'nın gerginliğini soludum.

"Ne demek asla anne olmayacağım?" Olamaz, bu adamın benimle ilgili çocuk hayalleri vardı.

İkinci bir Elzem vakasına ne ben hazırdım ne de bu dünya. Konuştuklarımız diğerlerini güldürürken Sıraç'ı kızdırmıştı. "Kapatın şu sikik konuyu." Abim yanıma gelip küçük gardiyanı kollarımdan aldı. "Özellikle burada bir çocuk varken!" Onun bir his canavarı olduğunun farkında değil miydi?

Küçük yaratık kollarını bu sefer de abimin boynuna dolayıp, "Yeni nesil gençler işte," deyince onu boğarak susturmayı istedim.

Soya ise hülyalı gözlerle Sıraç ve kucağındaki çocuğa bakıyordu. "Kollarına çocuk çok yakışıyor." Abime asılmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığı için baba olma fikrini ona aşılamaya başladı. "Belki de baba olma zamanın gelmiştir, Sıraç." Bu kadın yürümüyor, bildiğin koşuyordu.

Sıraç gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. "Çocuklardan hoşlanmam." Başını eğip küçük gardiyanın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ama Elzem hep sevilesi bir çocuk olmuştur."

Kıskanan Itır, "Peki ya ben?" diye sorunca Gediz güldü.

"Genelde erkek çocukları pek sevilmez." Itır'ı nasıl kızdıracağını iyi biliyordu.

Daha fazla oyalanmak yerine yeni bir kapı daha seçtik ve küçük gardiyan bizim için kapının mührünü kırdı. Derin bir nefes alarak diğerlerinin peşinden içeri girdim. Kendimizi bu sefer konağın bahçesinde bulmuştuk. Yerler beyaz örtünün hâkimiyeti altındaydı, kar yağıyordu. "Hadi Elzem!" diyen anneannemin sesini duydum. Sıkıca montuna sarılmış arabanın yanında bekliyordu.

Anneannemin saçlarındaki beyaz gül desenli tokayı görünce yutkundum. "Olamaz!" Endişelenerek Itır'a döndüm. "Bu anıdaki tarihi hatırlıyor musun?" Aceleyle aramızdaki mesafeyi kapatıp koluna yapıştım. "Itır hangi ayın hangi günündeyiz?" Şubatın beşinde olamayız, değil mi? Anneannemin taktığı tokayı, o gün ilk kez o uğursuz günde görmüştüm!

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş,

Beş gün, günlerden salı,

Hava sisli karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk!"

Itır başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum Elzem," diyerek benden kurtulmaya çalıştı. "Geçmişteki bu sahnenin henüz çok başında olduğumuz için hatırlamıyorum." Ama ben hatırlıyordum.

"Burada bekleyin," dedikten sonra konağa koştum. Hemen mutfağa girip Berna Hanım'ın sıklıkla duvara astığı takvimin önünde durdum. Gördüğüm tarih yüzünden donup kalmıştım. "Şubatın beşi..." Evet, 5 Şubat'taydık. Bugün beni bekleyen büyük bir cehennem vardı. Karanlıktan gerçek anlamda korkmama neden olan bir cehennem.

Yenilgi içinde bahçeye çıktığımda on bir yaşındaki Elzem ve ondan bir yaş küçük Itır'ı gördüm. Elimde küçük bir bavulla anneanneme doğru yürüyordum. Hava çok soğuk olduğu için kırmızı bir kaban ve yün şapka takmıştım. Itır ise somurtarak, "Ben neden sizinle gelemiyorum?" diye sorun çıkartıyordu.

İki kardeş arabanın yanında durunca Elzem, Itır'a dönerek tebessüm etti. "Anneannem sadece ikimizin geçireceği iki günlük bir tatil planlamış. Senin de gelmeni çok isterdim ama yine onu kızdırmak istemiyorum." İyi ki Itır onlarla gitmemişti.

Dudaklarını sarkıtan Itır küskün bir suratla anneanneme baktı. "Beni bu ailenin bir parçası olarak görmediği için gelmemi istemiyor." Böyle düşünmekte hakkı vardı.

Elzem gülümseyerek elini uzatıp onun koluna dokundu. "Böyle düşünme lütfen. Eğer istediğin bir tatilse döndüğümde seninle ikimiz bir yerlere gideriz." Uzanıp Itır'a sımsıkı sarıldı. "Ben dönene kadar beladan uzak duruyorsun. Eğer bunu yaparsan dönünce seninle top oynarım."

Itır zoraki bir gülümsemeyle kollarını ablasına sardı. "Hani bir hanımefendi barbarca top peşinden koşmazdı?"

"Seni mutlu eden şeyleri yapmaktan gocunmam kardeşim." Itır'dan ayrılıp ona konağı gösterdi. "Şimdi hasta olmadan eve gir."

İki kardeşin vedalaşmasını izleyen Itır yutkunarak bana döndü. "Eskiden beni severdin, Elzem," dediğinde ruhundaki hüznü soluyordum. "Bana sarılırken bedenin gerilmezdi. Bana karşı soğuk bir tavır takınmak yerine tebessüm ederek bazı şeyleri anlatırdın." İki adım atarak tam karşımda durup benden hesap sormaya başladı. "Ben sana ne yaptım ki bana olan sevgin bir anda yerini hissizliğe bıraktı? Çok yakınken neden bir anda iki yabancı olduk? Neden Elzem? Neden bu kadar değiştin?" Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Itır'ın söyledikleri herkesin merakını cezbettiği için hepsi bana bakıyordu.

Ben onun için çocuk yaşta birini öldürmüştüm. Onun için canımdan bir parçayı koparıp atmışken hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Ne Itır bana yaşattıklarımı unutturabilirdi ne de ben döktüğüm kandan kurtulabilirdim. Ortada benim sebep olduğum bir günah vardı ve ikimizi de yakıp kül ediyordu.

İçimde can çekişen benliğime inat boş gözlerimi Itır'a diktim. "Büyüdük kardeşim, artık iki çocuk değiliz ve bunları konuşmak çok yersiz," diye kestirip attım. Nasıl olsa yakında tüm sorularının cevabını alacaktı. Ben şimdi ona ne söylersem söyleyeyim bana inanmazdı. Anneannemi bu kadar çok severken onu öldürdüğüme kim inanırdı ki?

Anneannem ve çocukluğum arabaya bindiğinde Araf erkekleri şaşkınlık içinde arabaya bakıyordu. Savcı tuhaf bir yüz ifadesiyle, "Yine rezil olmamak için susuyorum ama..." diyerek arabayı gösterdi. "Bu şey nedir?"

Doğa gülümseyerek siyah arabayı işaret etti. "Sizdeki at arabasının gelişmiş versiyonu."

Asil ciddi bir şekilde arabaya yaklaşıp başını eğdi. "Çok açıklayıcı oldu Günışığı," deyip kafasını kaldırdı. "Atlar nerede?"

Açıklama konusunda berbat olan Doğa, "İçinde," deyince gülmeye başlamıştım. "Buradaki atlar küçülmüş durumda. Şey, biz onlara motor diyoruz." Asil'in akıl sağlığı için bence Doğa susmalıydı.

Gözlerini irice açan Asil eğilip tekrar arabaya baktı. "Atları küçülttünüz mü? Hangi büyü bu?" Doğa yüzünden iyice kafası karışmıştı.

Aklıma gelenlerle kızlara döndüm. "Neden onlara küçük bir Ankara gezisi düzenlemiyoruz? Anneannem çocukluğumu çiftliğe götürecek. Oradaki olaylar zaten akşam başlayacak. İsteyen şimdiden gözlerini kapatıp kendisini orada bulabilir ama ben..." dedikten sonra Savcı'nın bileğini tuttum. "Savcı Hoca'yla küçük bir yolculuk yapacağım." Benimle gelmesi için Savcı'yı peşimden garaja doğru çekiyordum.

Benim dünyama gelmesi imkânsıza yakın olduğu için ona her şeyi göstermek istiyordum. Garaj kapısından içeri girdiğimizde bu fikir Sıraç, Yavuz ve Soya'nın ilgisini çekmediği için onlar çiftliğe gitmişti. Fakat Kalkan kızları ve Araf erkekleri bizi takip ederek garaja gelmişti. Bir zihinde hayalle gerçeklik vardı ve biz şu anda ikisini aynı anda yaşıyorduk. Zihnimde yaptığımız hiçbir şey buradaki yaşanmışlıklara müdahale etmezdi, zamanın herhangi bir yerinde değil, anılardaydık.

Nasıl ki daha önce Asil televizyonu parçaladığı hâlde televizyon hâlâ eski yerinde duruyorsa, bizim aldığımız arabalar aslında gerçekliği etkilemiyordu. Zihnimin hayal kısmını kullanıp arabalarla buradan ayrılacaktık ve biz bir hayali yaşarken aslında arabalar hâlâ bagajda duruyor olacaktı. Itır, Kerim'in motorunu garajdan çıkartmıştı. Kerim, Sadık abinin yurt dışında okuyan oğluydu. Sadık abi ve ailesi müştemilatta yaşadığı için oğlunun motoru garajdaydı.

Bir yıl sonra Kerim abi Türkiye'ye dönecekti ve annesiyle tartışacaktı. Gecenin bir yarısı motora atlayıp evden çıkan çocuğun haberini polisler

bize getirecekti. Alkollü bir hâlde motor kullanırken kaza yapacağı için ölüm haberi gelecekti. Sadık abi oğlunun motorunu tamir ettirip yine garaja koyacaktı. Sanki oğlu hiç yurt dışından dönmemiş ve buraya gelip ölmemiş gibi. Bir gün onu havaalanından alıp evine getirecekmiş gibi bu motora bakacaktı. Evlat acısını anlatacak bir kelime olduğunu sanmıyordum.

Itır kendi kaskını takarken diğer kaskı Gediz'e uzattı. "Benimle yolculuk yapmaya cesaretin var mı?"

Gediz kibrinden ödün vermeyerek ona yaklaştı. "Bu şey beni korkutur mu sanıyorsun?" Itır'ın tarif ettiği şekilde kaskı takıp kardeşimin arkasına oturdu. O motoru kullanan kişi eğer Itır gibi bir hız delisiyse bence korkmalıydı.

Hepimiz onları izlerken Itır başını çevirip arkasında oturan Gediz'e bakarak sırıttı. "Sıkı tutun," dedikten sonra motoru çalıştırıp gaza yüklendi. Gözden kaybolmadan hemen önce Gediz'in bağırarak Itır'ın beline sarıldığını gördüm.

"Bu da nedir? Durdur şu şeyi hemen!" diye bağırıyordu. Evet, son duyduğumuz şey Gediz'in bağırışlarıydı.

Asil yutkunurken tozu dumana katarak giden motoru gösterdi. "Günışığı ben bu şeylere binmem. Yok mu burada dört ayaklı bir atınız?" Asil o kadar masum görünüyordu ki Doğa gülümseyerek onun elini tuttu.

"Merak etme, benim hız korkum var. Kaplumbağa hızıyla akşama ancak çiftliğe varmış oluruz." Asil'i korumalardan birinin arabasına doğru çekiyordu.

Doğa, Asil'i uzun uğraşlar sonucu ön koltuğa oturmaya ikna ettikten sonra nihayet kendisi de şoför koltuğuna geçmişti. Arabanın camlarını açtığı için konuştukları her şeyi duyuyorduk. Asil kaskatı bir şekilde koltuğa otururken Doğa arabayı çalıştırdı. Motorun çıkardığı seslerle Asil kılıcına davranınca Doğa hemen müdahale etti. "Hayır Asil, arabayı parçalamak yok. Bu sadece ileri teknolojinin bizlere sağladığı bir araç. Atlar yerine her yere bunlarla gidiyoruz."

Doğa yumuşak sesiyle onu yatıştırarak gözlerini onun gözlerine dikti. "Hazır mısın? Şimdi hareket edeceğiz. Bak o kılıcı çekmek yok, Asil. Elini çek şu kılıçtan diyorum!" Kendimi tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladım. Umarım Asil arabayı kılıçtan geçirmeden önce çiftliğe gitmeyi başarırlardı.

Doğa arabayı hareket ettirince Asil yine yapmıştı yapacağını. "Durdur şunu Günışığı, midem bulandı!" Panikleyerek kılıcını da çoktan kınından çıkarmıştı.

Zavallı Doğa arabayı minimum hızda kullanırken şoke olarak yanındaki çocuğa bakıyordu. "İyi de daha garajdan bile çıkmadık!"

"Ben at istiyorum, bu şey midemi bulandırıyor."

"Tamam, yol üzerinde bir oyuncakçıya uğrayıp sana at alırız. Tanrı aşkına Asil, o kılıcı sok yerine!"

"Bu şey hareket ederken mümkünatı yok kılıcımı indirmem. Bize ne zaman saldıracağını bilemeyiz!"

"Elzem haklı! Hepiniz çağ dışı kalmış mağara adamlarısınız!" diye bağıran kız sinirden arabayı hızlandırınca Asil'in ettiği küfürler eşliğinde gitmişlerdi. Çiftliğe ulaşana kadar o araba Asil tarafından parçalanmazsa ben de hiçbir şey bilmiyordum.

Mara'nın gözleri beni bulunca güldüm. "Ne?" dedim aptalı oynayarak. "Benim mülkümde ve bana ait olan arabalardan birini kullanmak mı istiyorsun?" Çok yakında eve döndüğümüzde bu hadsiz kıza kimin patron olduğunu gösterecektim.

Mara'nın yüzsüzce, "Evet," demesi yok mu, çıldırma sebebimdi. Ben olsam gurur yapar asla kabul etmezdim.

Onunla uğraşıp sinirlenmek istemediğim için geriye kalan üç arabayı gösterdim. "Anneannemin arabası dışında diğerlerini alabilirsin." Dehliz'in yanında üzerine giderek onu utandırmak istemiyordum. Her ne kadar bunu hak etmiyor olsa da.

Tüm arabaların genelde yedek anahtarı garajdaki gömme dolapta olduğu için Mara da rastgele bir anahtar aldı. Neyse ki anneannemin arabasını almamıştı, Suzan Hanım benim dışımda kimsenin onun arabasına binmesine izin vermiyordu. Mara arabanın kapısını açarak Dehliz'e döndü. "Lütfen bana arabaya binince Gediz ve Asil gibi tepki vermeyeceğini söyle." Araf erkekleri hepimizin psikolojisini bozmuştu.

Dehliz tepkisizliğini koruyarak Mara'nın açtığı kapıdan arabaya bindi. "Uçan devasa bir şey gördükten sonra sanırım bu şeyin üstesinden gelebilirim." Bir ara ona gördüğü devasa şeyin bir uçak olduğunu anlatacaktım.

Mara arabayı çalıştırınca Dehliz irkildi ama diğerlerine göre daha olgun olduğu için hemen kendisini toparladı. Araba hareket edip garajdan çıktığında bile Mara'ya herhangi bir zorluk çıkarmamıştı. Geriye sadece Savcı ile ikimiz kalmıştık. Anneannemin arabasının anahtarını alıp ona döndüm. "Şu siyah araba," diyerek ona bineceğimiz arabayı gösterdim. "Onunla gideceğiz."

Savcı arabaya yaklaşınca elimdeki anahtarın düğmesine basarak onun için kapıların kilidini açtım. Direksiyonun olduğu tarafa yönelince tebessüm ederek onu durdurdum. "Ben kullanacağım, sen diğer tarafa geç." Daha hangi tarafta oturacağını bilmiyordu.

Savcı homurdanarak arabanın etrafında dönüp ön koltuğa oturdu. Şoför koltuğuna geçtiğimde alışkanlık bu ya, "Bir dakika lütfen," dedim ve uzanıp emniyet kemerini taktım. Önceden yaşanmış bir evrenin içindeyken emniyet kemerini takmam çok yersizdi ama alışkanlıktı işte.

Savcı göğüs kafesinde çapraz bir şekilde duran emniyet kemerine bakıp kaşlarını çattı. "Neden beni bağladın?" Bağlamak mı? Şaka yapıyor olmalıydı.

Gayet ciddi olduğunu görünce kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Seni bağlamadım." Ona göstermek için kendi kemerimi de taktım. "Bu sadece güvenlik amaçlı önceden aldığımız bir önlem. Herhangi bir kazaya karşı bizi koruyor." Daha önce hiç arabaya binmediği için bu tür önlemleri bilmiyordu.

Arabayı çalıştırdığımda Savcı tepkisizliğini koruyordu fakat ruhundaki gerginliği soluyordum. Gülümseyerek ona döndüm. "Eğer benim yanımdaysanız endişe etmeyin lütfen."

"Neden?" diye sorduğunda konaktan çıkarken omuz silktim.

"Çünkü ben yanımda olanları korurum."

✦

Yolculuk boyunca farklı yerlerde durarak Savcı'ya yabancısı olduğu şeyleri göstermeye çalıştım. Son uğrak yerimiz bir antikacıydı. Birçok şeyin kırılmasına sebep olsa da genel olarak çok eğlenmiştik. Şimdi ise çiftliğin yakınlarında arabayı durdurmuş ve onu çok sık geldiğim kırsal obaya getirmiştim. Savcı karın içinde dağa tırmanırken çok huzursuzdu. "Elzem hava soğuk ve ayağında ayakkabı yok." Saatlerdir yaptığı gibi yine bana kızacak bir şey bulmuştu. "Hasta olacaksın!" Ruh formundayken hasta olmam mümkün değildi ama haklıydı, üşüyordum.

Çıplak ayaklarla daha da üşüyordum ancak buna alışıktım. Bir Oyunbaz olduğum için ayak tabanlarımdaki deri onlara kıyasla daha dayanıklıydı. Biz Oyunbazlar gücümüzü topraktan alırdık ve bunu en iyi çıplak ayaklarla yapardık. Bu yüzden ayak tabanımdaki katman ince bir zırh gibiydi. En tepeye çıktıktan sonra eğilip Savcı'yı tutarak onu da yukarıya çektim. "Yaşlı insanlar gibi sürekli huysuzluk yapıyorsunuz."

Savcı çıktığı tepenin üzerinde paçalarına yapışan karı temizledi. "Seninle kıyaslanınca çok yaşlıyım." Bunları söylerken yakışıklı yüzünde rahatsız edici bir gerginlik vardı. Aramızdaki yaş farkını içten içe sorun ediyordu.

"Aynı yaşlarda göründüğümüz sürece kaç yaşında olduğunu sorun etmiyorum." Uçurumun kıyısında durup ona elimi uzattım. "Lütfen yaklaş."

Savcı yanıma gelip uzattığım elimi tuttuğunda nefesini sesli bir şekilde verdi. "Ellerin üşümüş." İri parmakları ellerimi hapsettiğinde ellerim onun avuçlarında kaybolmuştu. Başını eğip ellerimi dudaklarına yaklaştırdı ve nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Ruh formundayken bile bu küçük temasımız ruhuna karşı acıkmama neden oluyordu.

Yüksek uçurumun en tepesinde dururken ona aşağıdaki manzarayı gösterdim. "Nasıl?" diye sorduğumda Savcı yüzümü izlemeye daldığı için gibi büyülenerek, "Çok güzel," deyince kıkırdadım. "Bana değil." Kolunu tutarak yönünü manzaraya doğru çevirdim. "Oraya bakmalısın."

Gözlerime bakarken hissettiği heyecan, beyaz karın süslediği manzaraya bakınca kaybolmuştu. Uçurumdan biraz uzakta oturduğumda yanımdaki yerini almıştı. "Bu yerin senin için özel bir anlamı var mı?"

"Ne zaman çiftliğe gelsem buraya uğrar ve atlamayı düşünürdüm." Savcı'nın tüm vücudu gerilse de ona bakmak yerine karşımızdaki boşluğu izliyordum. Defalarca kez intihar etmeyi düşünerek kendimi burada bulmuştum. Yorgun düştüğüm her an soluğu burada alırdım ama bir süre sonra geri dönerdim. Bir türlü intiharı kendime yakıştıramamıştım, bir gün buna bizzat kalkışacağımı bilmeden...

Savcı'nın gözlerindeki tüm yaşam enerjisi çekildiğinde dudaklarını aralamak için kendini zorladı. "Hâlâ ölümü arzulamıyorsun, değil mi?" Hem de eskisinden daha fazla.

"Hayır," diyerek alay ettim. "Ölüler Diyarı'nı gördükten sonra ölüm kulağa korkunç geliyor ama..." Ayağa kalkıp serin havayı içime çektim. Bunu yaparken fazla huzurlu göründüğüme emindim. "Yok olmayı isterdim, sanırım siz buna silinmek diyorsunuz." Ona bakarken arkamdaki uçuruma doğru bir adım attım. Bu hareketimle Savcı panikleyerek hemen ayağa kalktı.

"Elzem, bu tarafa gel!" Farkında olmadan sesini yükseltmişti.

Ona gülümseyip arkaya doğru bir adım daha attım. "Dünya üzerinden silinmeyi isterdim," dedim buruk bir sesle. "Bir yıldız tozuna dönüşüp onlarca parçaya bölünmek güzel olurdu." Üzerimize yağan karı gösterdim. "Her bir parçam gökyüzüne yağmalı, sonra yere düşüp yok olmalı. Önce hiçliği tatmalı, daha sonra yeniden doğmalıyım."

Sustum ve gözlerine baktım. "Bir Kader Sarmalı'nda olmak gibi bir gizin içinde kaybolmalıyım." Geriye doğru son adımımı attım. Bir adım ötesi uçurumdu. "Ölümden doğmak mümkün müdür?" diye sorduğumda Savcı'nın korku dolu gözleri arkamdaki uçurumdaydı.

Her an atlayacakmışım gibi Savcı bana doğru temkinli bir adım attı. "Sen zaten ölümden doğan tek fânisin. Bu saçma merakını anlamıyorum." Bana doğru attığı ikinci adımı beni ürkütmekten korkar gibi yavaştı. "Sana neler olduğunu anlamıyorum. Zihnine girdiğimizden beri kendin gibi davranmıyorsun."

"Daha önce de dediğim gibi ben asla boş konuşmam." Uçurumun kıyısında dururken son derece ciddi gözlerle ona bakıyor ve ruhsuz bir şekilde bana duyduğu endişeyi soluyordum. "Herkese saçma gelen sözlerimde bile bir gerçeklik vardır." Başımı omzuma doğru eğerek gelişigüzel onu süzdüm. "Hatırla."

Savcı neler olduğunu bir türlü anlayamadığı için kaskatı kesilerek arkamdaki boşluğu kontrol ediyordu. "Beni endişelendiriyorsun." Sinirden parmaklarını saçlarına geçirip dağıttı. "Çok tuhaf davranıyorsun."

İkinci kez, "Hatırla," dedim katı bir sesle.

"Elzem neyi hatırlamamı istiyorsun?"

Bilinçaltında yer edinmek ister gibi üçüncü kez gözlerinin içine bakarak, "Hatırla," diye sözlerimi tekrarladım. "Sonrasını değil, öncesini hatırla."

Ona yaşattığım stresten çenesini sıkarken çatık kaşlarının altından bana bakıyordu. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

İntihar etmemle ilgili korkularının yersiz olduğunu ona göstermek için öne doğru adımlar atmaya başladım. Uçurumu arkamda bırakıp adım adım ona yaklaştıkça Savcı'nın gergin vücudu gevşiyor ve rahat bir nefes alıyordu. "Sakin ol Savcı, intiharı âcizlik olarak görüyorum." Kollarının arasına sokulup başımı göğsüne yasladığımda kaburgalarının arasındaki kalbi çok hızlı atıyordu. "Buradayım, yanındayım." Atlayacağım diye çok korkmuştu.

Başını eğip dudaklarını saçlarıma bastırarak beni iri kollarının arasına hapsetmişti. "Beni endişelendirmediğin tek bir anın yok." Burnunu saçlarımın tepesine sürtüp kokusunu içine çekmeye çalıştı. Ruhların kokusu var mı, bilmiyordum ama Savcı saçlarımda alıştığı kokuyu bulmayı umuyordu. "Hatırlamakla ilgili söylediğin o tuhaf şeyler de neyin nesiydi?"

"Hiçbir şey." Yanağımı yasladığım göğüs kafesine biraz daha sığındım. "Şu an için fazla önemsiz sözlerdi."

"Peki, ya ilerisi için?"

"Kim bilir..."

Çiftliğin bahçe kapısından içeri girerken Savcı bir kez daha, "İyi misin?" diye sorunca sinirden çığlık atabilirdim.

"Bu soruyu tekrar sorarsan sana gerçek bir kötü nasıl olunur zevkle gösteririm," diye sızlandığımda gülerek omzumu tutup beni göğsüne çekti.

"Senin için endişelendiğim için bana kızamazsın." Uçurumun tepesinde ona yaptığım küçük şakayı fazla ciddiye almıştı. İntiharı daha önce düşündüğüm doğruydu ama asla denememiştim.

Çiftliğe girdiğimizde çoktan hava kararmaya başlamıştı. Kapıya hafifçe vurunca Doğa bizim için kapıyı açtı. İkimize sırasıyla baktıktan sonra geçmemiz için kenara çekildi. Savcı içeri girerken Doğa hemen kolumu tutup beni kenara çekmişti. "Nerede kaldınız, Elzem?" Gözlerini kısarak iyice bana yaklaştı. "Şu saate kadar ne yaptınız?" Gerçekten bilmek istediğine emin değildim.

Kapıyı kapatarak oturma odasına yürüdüm. "Siz Asil'le ne yaptınız?"

Doğa keyifsiz bir şekilde gülerek peşimden geldi. "Yolun geri kalanını yürüyerek gelmek zorunda kaldık. Asil dikkatimi dağıttığı için kaza yaptık. Araba yoldan çıkıp bir ağaca çarparak durdu."

Baştan ayağa onu süzdüm. "Sende bir çizik bile yok."

"Evet ama psikolojimin çok şeyi var." Hatırladıklarıyla güzel yüzünde gülmek ve ağlamak arasında garip bir ifade oluştu. "Ağaca çarparak durduğumuzda Asil arabanın bize saldırmak üzere olduğunu düşündü. En son gördüğümse arabanın aynasına doğru savurduğu kılıcıydı ve bunu yaparken arabanın üzerinde duruyordu." Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Asil'i arabanın üstüne çıkmış bir şekilde hayal edemiyordum. Özellikle kılıcını rastgele arabaya doğru savururkenki hâlini.

"Sana büyük travma yaşatmış olmalı."

Doğa kıkırdayarak başını hafifçe salladı. "Hiç sorma, o görüntüyü zihnimden sileceğimi sanmıyorum."

Salona girdiğimizde herkes bulduğu boş yerlere oturmuştu. Kimisi koltuktaydı kimisi ise şöminenin yanındaki minderlerde. "Neyi bekliyorsunuz?" diye sorduğumda anneannemin sallanan sandalyesinde oturan Sıraç, "Onları," diyerek yemek masasını gösterdi. Anneannem ve çocukluğum akşam yemeği yiyordu.

Duvardaki büyük guguklu saati kontrol ettim. Saatin sekiz olduğunu görünce derin bir nefes aldım. "Şu anda içtiğim mantar çorbasının içinde uyku ilacı var. On dakika içinde küçük Elzem uykuya dalacak ve gözlerini açtığında hiç iyi şeyler yaşanmayacak." Bunları söyleyerek onları önceden olacaklara hazırlıyordum.

Yavuz ayağa kalkarak yanıma geldiğinde duyduklarına inanmak istemedi. "Anneannem sana uyku ilacı mı verdi?" Bana öyle bir bakıyordu ki evet desem bile inanmayacak gibiydi. Ona cevap vermedim. Her şeyi izleyip tüm cevapları almalıydı.

Küçük Elzem çorbadan bir kaşık daha alarak anneanneme döndü. "Çiftliğe geleceğimizi önceden söyleseydin Itır'ı da getirirdim. Ayrıca şoförü neden konağa gönderdiğini anlamış değilim." Bir şeylerin ters gittiğini hissedecek kadar zeki bir çocuktu.

Anneannem kendi çorbasını içerken uyarıcı bakışlarını ona çıkarmıştı. "Ne zamandan beri yemek yerken sohbet ediyoruz? Son zamanlarda sana öğrettiklerimin dışına çıkıyorsun."

"Bağışla ama şu anda sohbet etmiyoruz anne. Merak ettiğim bir soruyu sordum."

"Yemeğin bittiğinde sorabilirsin."

"Sen de beni azarlamak için harcadığın cümlelerin içine küçük bir cevabı sığdırabilirsin."

Anneannem sinirli gözlerini ona dikerken çenesini sıkıyordu. "Bu küstah tavrından hiç hoşlanmıyorum, Elzem. Büyüdükçe annene benziyorsun!" Annem gibi olmamam için elinden geleni yapıyordu.

"Ne fiziksel olarak ne de karakter olarak anneme benzediğimi düşünüyorum." İnce omuzlarını usulca silkerek önüne döndü. "Annemin yaşayan bir ölüden farkı yok."

"Bir zamanlar öyle değildi." Anneannemin yeşil gözleri üzgünce bakmaya başladığında kaybettiği kızına duyduğu özlemi gizleyemiyordu. "Munure hayat dolu biriydi ancak tıpkı senin gibi kural tanımaz bir asiydi. Onu iyi eğitemedim." O yıllarda anlamamıştım ama artık annemin yaptığı hata yüzünden kendisini suçladığını biliyordum. "Eğer ona gereken eğitimi verseydim bu kadar zayıf biri olmazdı. Kızımı kaybetmezdim, Elzem."

"İyi ki onu eğitmemişsin anne," diyen çocukluğum iç çekti. "Bana yaptığın şeyleri anneme de yaptığını bilmek canımı yakardı."

Duydukları karşısında anneannem yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemedi. "Sana işkence yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Çocukluğum burukça tebessüm ederek başını salladı. "Eğer bana yaptığın şeyin adı işkenceyse evet anne, sen bana işkence yapıyorsun."

"Ben ne yapıyorsam senin iyiliğin için!" diyen kadın kontrolünü kaybedip ona bağırmıştı. Çok hızlı sinirleniyordu.

Uyku ilaçları etkisini göstermeye çalıştığı için esneyen küçük çocuk, "İyiliğim için değil anne," diyerek çorbadan bir kaşık daha içti. "Sen ve bazı dış etkenler beni tüketiyorsunuz. Bazen kimsenin benim iyiliğimi

düşünmediğini hissediyorum." Gözleri dolarak anneanneme baktı. "Ben bile anne." Titreyen sesi dudaklarından güçlükle çıkmıştı. "Ben bile kendi iyiliğimi düşünmüyorum. Tıpkı bir kukla gibiyim. Kim iplerimi elinde tutsa onun istekleri doğrultusunda hareket ediyorum."

"Elzem..."

"Gel, git, konuş, sus, ye ve yat anne. Gördüğün gibi hayatım komutlar üzerine kurulu." Ağlamamak için kendisiyle cebelleşirken bir gram merhamet dilenir gibi boynunu büktü. "Canımı yakıyorsunuz anne."

Anneannem ona olan katı tutumundan vazgeçmediği gibi onu yargılıyordu. "Bir çocuğa göre bunlar fazla büyük sözler, Elzem."

Burukça gülümsedi. "Bir çocuğa göre belki ama ben çocuk olamıyorum ki anne. Çok istiyorum ama olamıyorum." Çocukluğuma baktıkça geçmişte bana neler yaşattıklarını hatırladığım için gözlerim dolmuştu. Bu insanlar bana bir çocukluk borçluydu. Oradaki masada oturan benim çocukluğumdu ama bir yetişkin gibi oturuyor ve bir yetişkin gibi konuşuyordu. Oysaki o daha on bir yaşındaydı.

Elzem'in gözleri kapanmaya başlayınca önündeki çorba kâsesini son anda kenara çekmişti. "Çorbanın içinde ne vardı anne?" diye fısıldarken başı masaya düştüğü için gözleri kapanmıştı. Uyandığında kendisini korkunç bir kâbusun içinde bulacak ve geriye kalan tüm hayatında bir şarkının aynı sözlerini mırıldanacaktı.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş,

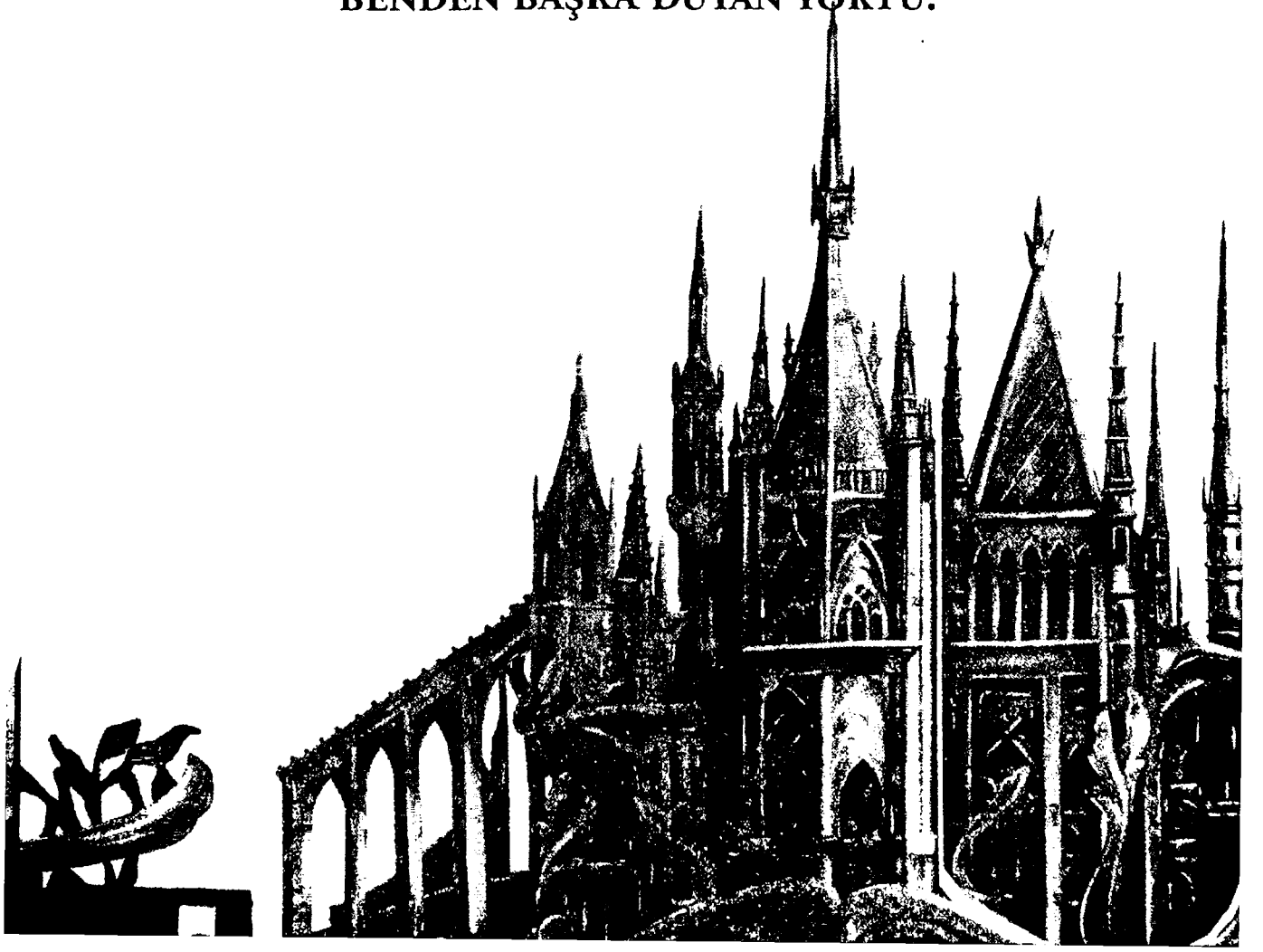
Beş gün, günlerden salı,

Hava zifirî karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk!"

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 4
Sessiz Çığlıklar

"Hani derler ya, 'Ah, şu duvarların bir dili olsa da konuşsa,' diye. Benim kanımın sıçradığı duvarlarım konuşuyordu ama benden başka duyan yoktu."

Benim bile yapamayacağım şeyler vardı, geçmişimi değiştirmek de bunlardan biriydi. Ortada bir yaşanmışlık vardı ve benim payıma düşen tüm yaşananlara seyirci kalmaktı. Daha on bir yaşındaydım burada. Bir tas çorbayla uyutulduğumda henüz küçük bir çocuktum. Anneannem ayağa kalktığında herkes merakla neler olacağını bekliyordu. Ben ise anneannemin saçındaki tokayı gördüğüm andan beri her şeyi hatırlamıştım. Tıpkı toka detayındaki beyaz gül gibi unuttuğum her anıda kendime küçük ipuçları bırakırdım.

Karanlık, beyaz güller, elmalar, şarkı ve daha birçok şey... Şimdilerde hayatımda olan çoğu şey aslında anılarımdaki küçük ipuçlarıydı. Her biri zihnimin yasaklı kapıları için bir anahtar görevi görüyordu. Ve ben kalan tüm hayatımda o anahtarlara sıkıca sarılmıştım. Hepsini hayatımın merkezine koyarak geçmişimdeki kasveti bugünüme taşımıştım. Bir tek beyaz güllere çok üzülmüştüm. Ben onları gerçekten çok seviyordum fakat anneannem sevdiğim gülleri böyle bir gecede saçına takarak onları da kanatmıştı.

Nefret ettiğim her şeyi sevmeye çalışıp hayatımda tutarken hepsinin kötü bir mazisi vardı. Çok sevdiğim çiçekleri hayatımda tutmaya devam ettiysem bunun tek sebebi güllerin de mazisinin kirlenmesiydi. Böyle olmasaydı belki de tıpkı böğürtlenler, piyano ve sevdiğim diğer her şey gibi onları da hayatımdan çıkaracaktım. Lakin beyaz güller korkunç bir geceye tanık olmuş ve onları hayatımdan çıkarmama izin vermemişti.

Oysaki benim beyaz güllerime böyle bir gecede kan sıçramıştı... Benim kanım.

Buradaki herkes merakla bu anıda bizi neyin beklediğini düşünürken ben sessizce olanları izliyordum. Çocuk Elzem içtiği çorba yüzünden masada uyuyakalmıştı. Anneannem bir sandalyeyi alıp şöminenin yakınına koydu. Daha sonra uyuyan küçük kızı kucağına aldı ve o sandalyeye oturttu. Küçük çocuğun başı önüne düşünce anneannem yavaşça onun yüzünü tuttu ve başını sandalyenin arkasına yasladı.

Anneannem onu bırakıp salondan çıkınca küçük adımlarla çocukluğumun yanına gittim. Üzerine eğilip yüzündeki saçları çekerken içim buruktu. "Uyan." Onun çoktan yaşanılmış bir geçmişe ait olduğunu bilmeme rağmen çaresizce onu uyandırmaya çalışıyordum. Oysaki

yaşanılan hiçbir şeyi değiştiremezdim. "Lütfen uyan ve çok geç olmadan çık bu yerden." Keşke beni duysaydı ama bu mümkün değildi.

Anneannem içeriden kalın bir iple gelmişti. Elindeki ipi sandalyede uyuyan çocuğa sıkıca sarıp onu bağlarken Yavuz öne atıldı. "Ne yapıyorsun anneanne?" Yavuz sarsıldığında Sıraç sertçe yutkunarak olacakları beklemeye başladı. İkisi de artık en kötüsüne kendilerini hazırlamaları gerektiğini biliyordu.

Anneannem küçük Elzem'i sıkıca bağladığında devamında neler olduğunu izleyemedik. Geçmişe yolculuk yapsaydık belki ben uyuduğumda neler olduğunu görürdük fakat şu anda zihnimin geçmişindeydik. Sadece bilincim açıkken tanık olduğum şeyleri görebilirdik. Bu yüzden ben uyurken yaşadığım şeyleri görememiştik. Evet, masada bayılınca sandalyeye getirilip bağlandığını görmüştük çünkü bu kısım aslında benim hayal ürünümdü.

Uyandığında kendisini bir sandalyede bulan çocuk, o esnada masada uyuduğunu ve anneannemin onu sandalyeye taşıyıp bağladığını düşünmüştü. Bu kısımları kafasında canlandırdığı için bir anı olarak görmüştük. Tıpkı merdivenleri çıkarken Meliz'in sanrı hakkında söylediklerini duyduğu gibi. Bu yüzden Elzem giderken biz Meliz'i görmüş ve söylediklerini duymuştuk. Elzem gittiğinde arkasında bıraktığı her şey siliniyordu. Böyle olunca bizlere de görecek hiçbir şey kalmıyordu.

Önce anneannem silinmişti, daha sonra ise buradaki her şey. Bir deprem olmuş gibi her şey yıkılarak yok olmuştu. Bizler daha önceki zaman geçişlerinde yaşandığı gibi bir fırtınanın içinde kalmıştık. Sanki bir hortumun içinde öylece duruyorduk. Oysaki hiç rüzgâr yoktu, saçlarımız bile uçuşmuyordu. Fakat etrafımızdaki tüm eşyalar havada uçuşup bizi çemberin içine alıyordu. Her şey etrafımızda süratle dönüyor, hemen sonra her şey duruyordu.

Farklı bir yerde kendimizi bulacağımız zaman etrafımızda uçuşan eşyalar değişerek kendi yerini alıyordu. Böylelikle salondayken bir anda kendimizi yatak odasında bulduğumuz oluyordu. Şimdi ise yine her şey uçuşup silinmeye başlamıştı ve saniyeler içinde eski düzenine dönmüştü. Yine aynı yerdeydik ama az önceki belirtiler aslında birkaç saat zaman geçişi yaptığımızı gösteriyordu. Elzem'in uykuda geçirdiği saatleri geride bıraktığımızı artık biliyordum.

Küçük çocuk sayıklayarak gözlerini açmaya başladığında anneannem onun karşısındaki sandalyede oturuyordu. Elinde ise bir fincan sıcak kahve vardı. Yüzsüzce, "Uyandın mı?" diye sorması beni kızdırmıştı.

Küçük Elzem gözlerini tamamen açtığında bağlı olduğunu görünce hiç şaşırmamıştı. "Bu tatilin farklı bir amacı olduğunu tahmin etmiştim."

Yarı uykulu gözlerle anneannemi izliyordu. "Saat kaç? Uyku saatimi geciktirmekten hoşlanmıyorum." Onu bağlayan biriyle oldukça sakin bir şekilde konuşuyordu. Hep böyle duygusuz muydum?

Küçük Elzem'in bu sakinliği anneannemin yine onun akıl sağlığından şüphe etmesine sebep olmuştu. "Sen gerçekten hastasın, Elzem." Bunları inanarak söylüyordu.

Elzem onu izleyen kadına sadece hissiz gözlerle baktı. "Böyle düşünmene sebep olan şeyi bana da söyleyebilir misin?"

"Sana ilaç verip seni bağladım. Bunun farkında mısın?"

Çocukluğum masumca başını salladı. "Evet anne, farkındayım. Ellerimi kullanamadığıma göre beni bağladığın çok açık."

"Hepsi bu mu?"

"Bağışla ama seni anlamakta güçlük çekiyorum. Lütfen daha açık konuşur musun?"

Küçük Elzem'in bu soğukkanlı tavrı gittikçe onu çileden çıkartıyordu. Anneannemin çatılan kaşlarının arası derinleşmişti. "Özellikle böyle davranıyorsun, değil mi?" Suratı gerilirken sıktığı dişlerinin arasında tıslamayı andıran bir ses çıkarmıştı. "Özellikle beni çıldırtmaya çalışıyorsun!"

Çocukluğum onu küçümsercesine izlerken dudağının köşesi yavaşça kıvrılmıştı. "Emin ol sana karşı özellikle bir şeyler yapsaydım şu anda farklı konumlarda olurduk."

"Elzem!"

"Pekâlâ, sana görmek istediğin sahneyi yaşatacağım." Bunları söyledikten hemen sonra telaşa kapılmış gibi kendini iplerden kurtarmaya çalıştı. Bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyor ve onu tutan ipleri çekiştiriyordu. "Anne!" diye bağırıp daha fazla çırpındı. "Beni neden bağladın?"

Anneannemin ona cevap vermesini bile beklemeden ürkmüş gibi gözlerini büyütüp ciğerlerini delercesine çığlık attı. "Yardım edin! Anne lütfen, çöz beni!" Deli gibi çırpındıkça yeşil gözleri ürkekçe etrafına bakıyordu. Şiddetli çırpınışları yüzünden sarı saçları yüzüne savrulurken ıslak gözlerle anneanneme yalvardı. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

Küçük çocuğun çenesi titrerken her an ağlayabilirdi. "Anne çöz beni!" Çığlık çığlığa bağırarak ipleri çekiştirmeye devam etti. Savcı ve Sıraç daha fazla dayanamayıp ona doğru atıldığında çocukluğum bir anda çırpınmayı bıraktı. Çığlık atan kız susarak başını yan tarafa eğdi ve gözlerini anneanneme dikti. "Nasıl? Bu yeterli oldu mu?" diye sorunca yanımdaki herkes ağız dolusu küfretmişti. Az önce hepsini kandırmayı başarmıştı.

Gediz hayretler içinde sandalyedeki çocuğa bakıyordu. "Onun on bir yaşında olduğuna emin miyiz? Bu kız çocuğu fazla ürkütücü." Hiçbir zaman normal bir çocuk olduğumu savunmamıştım.

Anneannem az önce tanık olduğu gösteri karşısında çenesini sıkıyordu. "Küstah!" diye hiddetlenip elindeki sıcak kahveyi onun dizlerine fırlattı. "Aklınca benimle alay mı ediyorsun?" Öfkelendiğinde gözleri hiçbir şey görmezdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Kahve fincanı küçük Elzem'in dizine çarptığı için sıcak kahve bacağına dökülmüştü. Canı yanan çocuk acıyla inlediğinde Itır dayanamayıp, "Elzem!" diye hemen onun yanına koştu. Beyaz eteğini sıyırıp bacağına dokunmak istedi fakat son anda bir gerçeği fark etmişti. Geçmişi değiştiremezdi.

"Şaka mı bu!" Itır bağırarak bize döndü. "Sadece izleyecek miyiz?" İnleyerek bacağına bakan küçük kızı görünce gözleri doldu. "Canı yanıyor."

"Bırak yansın," dedim acımasızca. "O alışık." Sözlerim Itır dâhil herkesi susturmaya yetmişti. Sonuçta daha kötüsünü tatmış biriydim. Küçük bir kahve yanığı çok dokunmazdı bana.

Hızlı hızlı nefesler alan küçük Elzem, acısını kendi içinde yok etmeye çalışıyordu. Anneannem onun canını yaktığını görünce yutkunmuştu. Öfkesi çok hızlı yerini pişmanlığa bırakmıştı. "Hastasın Elzem," diye mırıldanırken sesi ağlamaklıydı. "Seni iyileştirmeliyim." Olamaz, yine başlıyorduk.

Küçük çocuk yanan bacağına bakmayı bırakıp derin nefesler eşliğinde gözlerini anneanneme dikti. Acınası bir şeye bakar gibi onu izliyordu. "Çoklu kişilik bozukluğu veya şizofreni." Alayla sarf ettiği sözlerden sonra soğukça güldü. "Bunlardan hangisi? Bence de bir tedavi şart."

Anneannem sonunda istediğini almanın mutluluğuyla ona yaklaşıp gülümsedi. "Seni her ikisinden de kurtaracağım."

Elzem'in gözlerinin ardında histerik bir parıltı belirdi. "Sanırım yanlış anlaşıldım." Gözleriyle anneannemi gösterdi. "Senin için konuşuyordum." Anneannemin suratı değiştiğinde gülüşü kaybolmuştu. Küçücük bir çocuğun onu bozguna uğratmasını hoş karşılamadığı için tokadının şiddeti Elzem'in suratında patlamıştı. Gülmeye başladığımda küçük Elzem'in de güldüğünü gördüm. Anneannemin suratındaki o ifadeyi görmek için yediğimiz tokada değmişti.

Sıraç'ın tüm vücudu acıyla dolduğunda gözlerini küçük çocuğun yanağındaki kızarıklıktan ayırmıyordu. Ağzını sımsıkı kapatmış, dişlerini sıktığı için çenesi kasılıyordu. Anneannemle olan ilişkime hep gıpta etmişti ama perde arkasında böyle şeyler görmeyi beklemiyordu. Sıraç gözlerini güçlükle çocuktan ayırıp şaşkın bakışlarını bana çıkardı. "Gülüyor musun?" Başıyla yanağında parmak izi olan çocuğu gösterip beni deli olmakla suçlar gibi bakmaya başladı. "Sana vuruyor Elzem, vuruyor ve sen buna gülüyor musun?"

Hissiz bir şekilde omuz silktim. "Karşıdakine daha beterini yaşattığım sürece aldığım darbelerin bir önemi yok." Abime kıkırdayan küçük çocuğu gösterdim. "Bak, o da gülüyor. Neden biliyor musun? Çünkü asıl şiddeti o uyguluyor." Psikolojik şiddet en etkili olanıydı. Eğer gerçekten isteseydim anneannemi bir akıl hastanesine kapatacak kadar onunla uğraşabilirdim ama bunu yapmamıştım.

Ona vurmasına rağmen gülen çocuğu görmek anneanneme hiç yardımcı olmuyordu. "Aslında sorun sende değil." Sinirli bir şekilde başını sallayarak bunu kabul etmişti. "Sorun içindeki karanlıkta."

"Seni anlamıyorum, anne."

"Doğduğundan beri etrafında karanlık bir enerji var kızım." İçimdeki kötülükten şüphe eden anneannem kalktığı sandalyeye geri oturdu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama hep hissettim. Seni bundan kurtarabilirim."

Küçük Elzem alaycı bir şekilde güldü. "Ah, sen beni bir rahat bıraksan ben zaten kendimi kurtaracağım ama durmuyorsun ki," diye iç çekerek başını eğdi. Şu anda aklında olan tek şey hangi birinden kendisini kurtaracağıydı. Malum, dert bir tane değildi ki.

Biraz kırgınlık biraz da yenilmişlikle başını kaldırıp yorgunca gülümsedi. "Etrafımdaki tek karanlık sensin anne. Farklı şeyler düşünerek ikimizi de yorma."

Anneannem onu hiç duymuyormuş gibi gözlerini kuşkuyla kısmıştı. "Bir seferinde bana sürekli bir şeylerin sana zarar verdiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Ve sen de bir yıl boyunca beni psikiyatristlere götürmüştün. Nasıl hatırlamam."

"Şu anda bana hiç yardımcı olmuyorsun, Elzem."

"Sen de bana."

"Elzem!"

"Ses tonuna dikkat et lütfen çünkü ben hâlâ bir çocuğum ve sen de bir çocuğa bağırıyorsun. Aynı zamanda bir çocuğu bağladın, üzerine sıcak kahve döktün ve ona vurdun. Anne ben daha on bir yaşında bir çocuğum."

"O vakit bir çocuk gibi davran!"

"Çocuk olmak mı?" Gözlerinin yeşiline yaşlar akın ederken iğneleyici bir ifadeyle anneannemi izliyordu. "Bana öğretmediğin tek şey bu, anne." Ne haklı bir isyandı. Herkesi sessizliğe boğan ve düşündüren bir sitemdi bu.

Onun sözlerinin anneannem üzerinde zerre kadar etkisi olmamıştı. Az önce üzgün bakan yeşilleri şimdi yine hissiz bakıyordu. Ucu kendisine dokunan şeylerden hemen sıyrılırdı. Asla durup kendisini sorgulamazdı.

Nerede hata yapıyorum, demezdi çünkü hiçbir zaman yaptığı hataları görmezdi. O kendini her konuda haklı çıkarmayı iyi biliyordu. "Bu kadar konuşmak yeterli." Söylenecek her şey söylenilmiş gibi ayağa kalktı. "Ben ne yapıyorsam senin iyiliğin için yapıyorum. Bir gün bu gerçeği sen de göreceksin."

Küçük çocuk gerçeklikten uzak bir şekilde tebessüm etti. "Teşekkür ederim, bunun için sana minnettarım."

Anneannem sert bakışlarıyla ona gözdağı vermeye başlamıştı. Sandalyedeki çocuğa dik dik bakması bile insanı ürkütüyordu. "Yine ukalalık yapıyorsun, Elzem."

"Ne haddime, böyle hissettirdiysem bağışla." Başını kaldırıp bir süre anneannemi izlerken fazla masum görünüyordu. "Amacım sana saygısızlık yapmak değildi. Lütfen çocukluğuma ver ve bugün söylediğim her şeyi unut." Hep olduğu gibi yine alttan almıştı. Eğer üzerine giderse daha kötü şeyler yaşanacağını biliyordu.

Anneannem rahatlayarak nefesini verdiğinde gergin vücudu gevşemeye başlamıştı. "İşte şimdi benim torunum gibi davranmaya başladın." İstediği torun figürü ona her daim itaat edecek bir köleydi.

"Ruhunu arındırmanın bir yolu var," diyen anneannem birkaç adım geriye çekilmişti. "Bugün seni hasta eden her şeyden kurtulmanı sağlayacağım." Bana güven vermek ister gibi gülümsedi. "Annen yanında, Elzem. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Birazdan göreceğin şey için endişelenme." Bunları söylerken bir şeyi arar gibi etrafına bakıyordu. "Ortaya çıkabilirsin, zaman geldi." Nefesim kesilmişti. Ne yazık ki kaçınılmaz olan gelmişti.

Film izler gibi sessizlik içinde onları izlerken anneannemin arkasındaki duvarda bir karaltı belirmişti. Önce duvara sıçrayan siyah boya gibiydi fakat gittikçe daha koyu bir renk aldı. Bir kova boyanın duvara savrulması gibi hissettiriyordu. Akışkan bir şekilde yere doğru süzüldü ve zeminde balçık gibi birikti. Yerdeki yapışkan şey gittikçe yukarıya doğru yükseliyordu. Siyah bir çamurun yerden yükselmesi gibiydi her şey. Anneannemin boyuna kadar uzadığında ise yoğun bir sis tabakası yaymaya başlamıştı.

Şimdi yapışkan şekli kaybolmuş, tamamen bir gölgeye dönüşmüştü. Yanımdaki herkes artık bunun bir sanrı olduğunu biliyordu. Fakat küçük Elzem bilmiyordu ve ona baktıkça rengi atıyor, gözleri büyüyüp nefesi sıklaşıyordu. "B-bu da ne?" Kuruyan boğazı yüzünden doğru düzgün konuşamadı. Doğru kelimeleri bir araya getirmek şöyle dursun, şu anda adını bile hatırlamayacak durumdaydı. Korktuğunu biliyordum çünkü o gün gerçekten çok korkmuştum.

Anneannem yanındaki şekilsiz karaltıyı ona gösterdi. "Bu bir sanrı, Elzem. Ondan korkmana gerek yok." Sözleriyle sinirlerimi bozduğu için güldüm. Hayır, çocuk Elzem gülmüyordu, bu sefer gülen sadece bendim. Küçük bir kız çocuğunu bağlayıp ona bir yaratık takdim ediyor ve *korkmana gerek yok* diyordu. Bu komik değildi ama gülünçtü.

"Sen..." Yutkunan çocuk bu sefer gerçekten kendini iplerden kurtarmaya çalıştı. "Sen bana uyku ilacının yanı sıra ne verdin? B-ben bir şeyler görüyorum anne." Korkudan sesi fısıltıyla çıkarken gözlerini sanrıdan ayırmıyordu.

Bunu komik bulmuş gibi gülen kadın, "Gördüğün şey gerçek, Elzem," dedi arsızca. "Bir yıl önce ruhunu kötü enerjiden arındırsın diye onu çağırmıştım. Fakat bir yıldır bir türlü sana ulaşamadı." Sandalyeye bağlı olan çocuğu baştan ayağa süzdü. "Bana seni bağlamaktan başka bir şans bırakmadın. Birazdan seninle bütünleşecek ve tıpkı bir sülük gibi ruhundaki karanlık enerjiyi emecek." Bunları ne kadar da kolay söylüyordu. Tanrı aşkına, muhatabı henüz bir çocuktu, çocuk!

Bütünleşmek kelimesini duyan çocuğun gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Ürkerek başını iki yana salladıkça açık saçları yüzüne yapışıyordu. "Hayır, bu olmayacak! Karanlık bir enerjim yok benim, bu bana zarar verir!" diye bağırırken çok fazla çırpındığı için her an sandalyeyle birlikte düşebilirdi.

"Karanlık bir enerjin yok, öyle mi?" Anneannem sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdığında mümkün olsa onu boğabilirdim. "Ama bir şeyler var, değil mi? Benden gizlediğin bir şeyler içinde yer edinmiş." Evet, bir şeyler vardı ve uzun süre bunu ona anlatmaya çalışmıştım.

Üstesinden gelemiyordum ve yardım bekliyordum. O yıllarda anneannem beni dinlememiş, deli olmakla suçlamıştı. Ben de bir süre sonra bununla yaşamayı öğrenmiştim. Uzun uğraşlar sonucu bir düzen tutturmuşken artık kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. Çünkü artık yardım beklemeden yaşamayı öğrenmiştim ve bu da sorunlarımı kendime saklamama sebep olmuştu.

Anneannem sıkıca sandalyeye bağladığı çocuktan cevap alamayınca onun çenesini sertçe sıktı. Onun yüzüne karşı, "Konuş Elzem!" diye bağırdı. "Benden ne gizliyorsun?"

Başını geriye çekip anneannemden kurtulmaya çalışan çocuk, "Zaten biliyorsun," diye fısıldadı. "Sen, babam, Sıraç ve Yavuz en başından beri bendeki sorunu biliyordunuz! Hadi inkâr et, Suzan Hanım." Dökemediği yaşlar gözlerine akın ederken hayal kırıklığı içindeydi. "Bana *hiçbir şey bilmiyorum* diyebilir misin? Baban ve kardeşlerin de bilmiyor desene!" Kaşlarını çatarak anneanneme baktı. "Bir Avcı nasıl hissetmez içimdeki

karanlığı? Evet, hepinizin ne halt olduğunu biliyorum!" diye bağırdığında yüzüne yediği şiddetli tokatla susturulmuştu. Ne zaman sesini duyurmaya çalışsa hep böyle susturulurdu.

Onca yıl gözden kaçırdığım bir gerçeğe çocukluğum beni uyandırmıştı. Avcılar tüm ruhları hissederdi, değil mi? Annemin içine giren iblisin ruhunu hisseden ailem, nasıl benim içimdeki ruhu hissetmemişti? Hepimizin bakışları erkek kardeşlerimi bulmuştu. Küçük Elzem ile aynı hayal kırıklığını içimde taşıyarak abilerime bakıyordum. "Sıraç?" diye fısıldadım. "Doğru mu söylüyor?" Gözlerinin içine baktım. "Başından beri biliyor muydunuz?" Bunu da yapmış olamazlardı.

Sıraç nemli gözlerim karşısında acıyla titreyerek kaşlarını büktü. "Bilmiyordum, Elzem!" İzledikleri karşısında şoke olmuşken güçlükle kendisini savunarak başını eğdi. "İnandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki bilmiyordum be kızım."

Yenilgi içinde küçük Elzem'in yanağındaki tokat izine bakınca ruhuna sızan koyu acıyı soludum. "Seninle ilgili hiçbir şeyi bilmiyordum. Bu izlediklerim gerçekten yaşanmış olamaz!" derken ayakta güçlükle duruyordu. "Sendeki karanlık enerjiyi hep sezdim ancak bunun bir canavardan kaynaklandığını bilmiyordum." Yalan söylemiyordu çünkü tüm çıplaklığıyla soluduğum ruhunda en küçük bir yalan belirtisi yoktu.

Yavuz'a baktığımda hiçbir şey söylemedi ama sadece bakışlarıyla bile hiçbir şey bilmediğini bana gösteriyordu. Ruhuma karışan yaratık benimle bütünleştiği için Avcılar onu hissediyor ancak tam olarak emin olamıyorlardı. Elzem'in son söyledikleriyle şoke olan anneannem sesli yutkunmuştu. "Biliyor muydun?" Avcı olduklarını nasıl bildiğimi merak ediyordu.

"Anlatıyor bana." Elzem kısık bir sesle mırıldanırken gözleri durgunca yerdeki fayansa bakıyordu. "Konuşuyor benimle. Yansımama baktığımda kafamın içinde onun sesini duyuyorum. Ben ona kendimi anlatıyorum, o da bana kendiyle ilgili birçok şeyi." Ammamet'ten bahsediyordu.

Yeşil gözlerini yerdeki çirkin fayanstan ayırmadan iç çekti. "Canavar bana her şeyi öğretiyor anne. Özellikle nasıl güçlü olmam gerektiğini öğretiyor çünkü o da acı çekiyor. Yaratık değil ki o." Başını kaldırdı ve yeşil irislerini anneannemin gözlerine kenetledi. "O da aslında bir insan." Kaskatı kesildiğimde şimdi şaşırma sırası bendeydi. Bu çocuk neyden bahsediyordu?

Küçük Elzem burukça tebessüm ederken çok uzaklara dalıp gitmiş gibi içliydi. "Zaman geçtikçe lanetimiz güçlendiği için biz zayıflıyoruz ve o, daha fazla insani yönünü kaybediyor. Korkuyorum, ya birkaç yıl sonra tamamen bir yaratığın içgüdülerine sahip olursa?" Gözlerinin ardı

sızlamış gibi dudakları titrediğinde içindeki yaratığı sahiplenmiş gibiydi. "Ya lanetimiz yüzünden artık bir insan gibi konuşmayı unutup bir canavara dönüşürse? O da bundan korkuyor."

Dudaklarından çıkan her kelime beni bozguna uğrattığı için çok şaşkındım. Bu küçük kız çocuğu bana ne hissettirdiğinden habersiz, "O gün geldiğinde ona karşı koyacak güçte olmamı istiyor," dedi. "Beni öldürmek isteyen canavar tarafı ama geriye kalan insanlığı beni hayatta tutmak için çok uğraşıyor." Hızlanan nefeslerimin arasında kalbim rotasından şaşmıştı.

Canavar aslında bir insan mıydı? Onu yaratığa çevirip bir Ammamet yapan şey lanetlenmiş olması mıydı? Kahretsin, bu mümkündü! Yaratıkların insani yönü olamazdı, içgüdüsel olarak saldırgan olurlardı. Fakat ben üç gözyaşını döktüğümde bile canavar kalbimle beslenmemiş ve ölümü göze almıştı. Özgür kalmasına rağmen açlık çekmişti çünkü ölüm orucunu bir tek benim kalbimle bozabilirdi. Bunları bildiği hâlde kalan son iradesine tutulmuş ve bana zarar vermemişti.

Bunu yaparsa acıların en büyüğünü yaşayacaktı. Ben ölmediğim sürece lanetimiz tam olarak kırılmayacaktı. Acıyla bana bağlıydı ve son kez acı çekip kalbimle beslenerek laneti bitirebilirdi. Fakat o bunu yapmamıştı, her şeye rağmen bir zamanlar o da bir insandı. Ölüler Diyarı'na gidince kısmen ölü sayıldığım için tekrar beslenmeye başlamıştı. Ancak bu şekilde bizi birbirimize mecbur eden tüm bağlarımızı koparmıştık.

Tüm bunlara rağmen canavar beni bırakmamıştı. Aylar boyunca vedalaştığımız nehir kıyısında beni beklemişti. Ölüler Diyarı'ndan yaralı bir şekilde döndüğümdeyse bıraktığım yerdeydi. Anlattıklarım anneannemin ilgisini çektiği için yaşadığı hastalıklı heyecanı gizleyemiyordu. "İçinde bir canavar mı var? Eskiden insan mıydı?" Bu olayın gizemine duyduğu şaşkınlıkla küçük çocuğa bakıyordu. "Peki, nasıl yaratığa dönüştü ve senden ne istiyor?"

"Bilmiyorum!" diye bağıran çocuk artık iplerden kurtulup gitmek istiyordu. "Aptal bir kadının cezasını ben çekiyorum!" dedi yüksek sesle. "Nişanlısı bir gölge ciniyle anlaşıp onu lanetleyerek cehenneme sürgün etmiş. Bana söylediği tek şey bu!" diye haykırınca beynimdeki şimşekler çakmıştı. Fark ettiğim küçük detay aslında tüm sorularımın cevabıydı.

Gölge cini mi? Afra'nın rakibi de bir gölge ciniydi, değil miydi?

Canavar aslında Afra'nın kayıp nişanlısıydı. Bu yüzden gölge cini ona rakip olarak gelince Afra'nın gözleri dolmuş ve çok üzülmüştü çünkü eski nişanlısını hatırlamıştı! Savcı, Dehliz ve Gediz'in birbirine attıkları tuhaf bakışların nedeni çok açıktı. Buradaki herkes gibi artık onlar da gerçeği biliyordu. Afra'nın kayıp nişanlısının cehennemden kaçıp yıllarca

bedenimden gizlendiğini artık herkes anlamıştı. Üç kardeşin yüzünde küfür gibi sarsıcı bir ifade vardı.

Afra şeytanı daha ben doğmadan farkında olmadan hayatımı kararacak en büyük adımı atmıştı. İleride birbirimizden nefret edeceğimizi bilmeden hayatımın içine etmişti. Kadın bu oyuna 1-0 önde başlamıştı ben ise o yıllarda daha doğmamıştım bile. "Ben bilirim o skoru eşitlemeyi! Kalpsiz şeytanın rastgele attığı taş bile gelip kafama düşmüş!"

Savcı bana karşı duyduğu mahcubiyetin pençelerinde kıvranırken ne diyeceğini bilmez bir hâldeydi. Afra'yı kurtarmak için doğduğumda beni bir takasa kurban etmişti. Buna karşılık olarak Afra da döner dönmez bana saldırmış ve bizi bir ruh kapanına hapsetmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yıllarca içime hapsolup bana işkence eden yaratığın sorumlusu da oydu. Bu yüzden Savcı ablasını savunacak hiçbir girişimde bulunamıyordu.

Tek yaptığı kol kaslarını çıkartacak bir şekilde gergince ellerini ensesinden birleştirmek ve tavana bakıp derin derin nefesler almaktı. "Afra'yı Ölüler Diyarı'ndan çıkardığıma daha önce hiç bu kadar pişman olmamıştım!" Yaptığı şeyin ne kadar büyük bir hata olduğunu artık daha iyi anlıyordu.

"Bunca zaman Bahoz senin ruhunda mıydı?" Gediz hayretler içinde beni izlerken yüzü sertleşmişti. "Hepimiz onun bir korkak gibi kaçıp saklandığını düşünmüştük." Aslında Bahoz hiç kaçmamıştı, başından beri bir sürgündeydi. Afra'nın bir Aykırı olduğunu ifşalayınca herkes Afra'nın peşine düşmüştü. Buna karşılık olarak Afra da nişanlısını lanetlemiş ve ona ihanet etmesinin cezasını en ağır şekilde vermişti.

Aklım Afra ile meşgul olduğu için anneannem ve küçük Elzem arasındaki çoğu konuşmayı kaçırmıştım. Şimdi ise anneannem çocukluğuma, "Seni ondan kurtaracağım," diyordu. Sanrıya dönüp, "Başla," deyince çocukluğum itiraz ederek şiddetle karşı çıktı.

"Hayır, bu asla işe yaramaz anne! Buna kalkışırsanız sonuçları çok daha kötü olur!" Kaşlarını çatarak sanrıyı gösterdi. "Bu işte onun ne çıkarı var?" Güzel bir soru.

Anneannem nadiren aptallaşırdı ve bu da o anlardan biriydi. "Hiçbir şey," derken aptallığı karşısında şaşkındım. "Onun bu işten hiçbir çıkarı yok." Hayır, anneannem bu kadar aptal bir kadın olamazdı. Biraz düşününce hatırladıklarımla yalan söylediğini anladım. Sanrıya vadettiği şeyi bundan üç yıl sonra öğrenecektim, yani on dört yaşında.

Ben on dört yaşındayken anneannem ölmüştü. Anneannem sanrıya vadettiği şeyin bedelini üç yıl sonra kendi canıyla ödeyecekti. Şu anda ne anneannem biliyordu üç yıl sonra öleceğini ne de ben biliyordum

onu öldüreceğimi. "Demek hiçbir beklentisi yok?" Küçük çocuğun gözlerinde büyük bir öfke vardı. "Ben aptal biri değilim, Suzan Dilzah!" diye sinirle bağırdı. "Karşılıksız hiçbir kazanç olmadığını sen bana öğrettin."

Anneannem onun ne kadar zeki bir çocuk olduğunu unutmuş olmalı ki küçük Elzem'i kandırmak için ona bakışlarını yumuşattı. "Beni Munure ile karıştırma, hayatım. Bize zarar verecek hiçbir anlaşma yapmam."

Hep diyorum ya, şimdi nasılsam çocukken de öyleydim, yani fazla akıllı ve kurnaz. Bu yüzden anneannemin oyunlarına aldanmadım. Küçük Elzem'in yeşil gözlerindeki öfkede değişen hiçbir şey olmamıştı. Saf bir kararlılıkla anneanneme bakarken ifadesi buz gibiydi. "Benden ne gizliyorsun bilmiyorum ama ucu sevdiklerime dokunursa söz veriyorum sana farklı bir Elzem tanıtırım. Ve beni bilirsin anne, verdiğim sözleri hep tutarım!" deyince buradaki herkes yutkunarak bana dönmüştü. Evet, bir zamanlar verdiğim tüm sözleri tutardım.

Tuttuğum son söz hayatımı bitirmişti. Ben de o günden sonra her şey gibi verdiğim sözleri de tutmayı bırakmıştım. Ben kendimle ilgili o kadar çok şeyi geride bırakmıştım ki hangi birini sayacaktım. Sıraç yürüyüp tam karşımda durdu, benimle ilgili bir gizin kapılarını aralarken bakışları pusluydu. Yüreğinden kopan kısık bir feryatla, "Bir zamanlar sözlerini tutar mıydın?" diye sordu.

Bu konudaki şaşkınlığını gizleyemeyen adama burukça gülümsedim. "Beni tanımak için beni bana mı soruyorsun abi?" Bunları söyledikten sonra ona sırtımı dönerek yönümü başka bir tarafa çevirdim. Bir insan kendi kardeşini tanımaz mıydı? Biz Akaylar birbirimizi tanımıyorduk.

Bu anıdaki çoğu şeyi kendime unutturduğum için ben bile kendi hakkımdaki birçok gerçeği burada öğreniyordum. Aslında anlamalıydım. Israrla her sözümü çiğnemeye çalışmam bunun en büyük kanıtıydı. Bir şey sizi korkutuyorsa o şeyin yakınından bile geçmezdiniz. Ben de tutulan sözlerin yakınına bile uğramamıştım. Yaptığım her şeyin bir sebebi, bir mazisi vardı, değil mi?

Elzem deyince insanların aklına şunlar geliyordu: elmalar, beyaz güller, tutulmayan sözler, karanlık korkusu ve güç. Oysaki bu saydıklarımın hepsi kaçtığım ve sıkı sıkıya tutunduğum şeylerdi. Bir seferinde Savcı bana, "Anlaşılmazsın," demiş ve beni bir labirente benzetmişti. Haklıydı, ben gerçekten anlaşılmazdım ve bir o kadar da anlaşılırdım. Tabii doğru açıdan bakmasını bilene.

Hep derim ya, ben bir şey yapıyorsam mutlaka bir sebebi vardır. Tıpkı tutmadığım sözlerde olduğu gibi. Tutmuyorsam verdiğim bir sözü, illaki vardır bir sebebi. Küçük Elzem'in çığlıklarını duyunca aklımı meşgul eden şeylerden uzaklaşıp hemen ona döndüm. Sanrı onun etrafını sarmış,

bedenine girmeye çalışıyordu. Dumana dönüşen yaratık onun ağzından ve burnundan içine sızıyordu. Çığlık çığlığa bağıran küçük çocuk acılar içinde kıvranıyordu.

Kardeşlerim bu görüntü karşısında çıldırmıştı. Elzem'in çığlıkları onun sesini bile tanımayacağımız kadar boğuklaşmıştı. Yoğun bir acıyla dudaklarından çıkan her feryat, Savcı ve kardeşlerimi bir bıçak gibi kesiyordu. Savcı dudaklarını sinirle birbirine sımsıkı bastırmıştı, dişlerini sıktıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu.

Savcı sandalyeden çırpınıp acıyla bağıran çocuğu gördükçe yumruklarını sıkarak buna direnmeye çalışıyordu. "Gidelim buradan!" Kalıp geçmişte yaşadıklarımı izlemeye dayanamıyordu.

Itır'ın gözlerinden bir damla yaş süzülürken attığım çığlıkları duymamak için kulaklarını kapatmıştı. Yıllardır büyük bir ön yargıyla yaklaştığı bir kızın hayatındaki ağır gerçekler yüreğine çökmüştü. "Canı yanıyor!" Siyah gözlerinden birbiri ardına yaşlar dökerek ablasının işkence görmesini izliyordu. Bir zamanlar beni hep eleştirip *düş Elzem* dememiş gibi benim için acı çekiyordu.

Sanrı içine girdikçe çocuk Elzem yüksek sesle feryat edip sandalyenin kenarlarını sıkıyordu. İçinde zaten bir canavarın ruhu varken başka bir yaratık daha onu ele geçirmeye çalışıyordu. Itır bu görüntü karşısında dizlerinin üzerine düşerek benim yirmi dört yıl boyunca dökemediğim gözyaşlarını döküyordu. "Anneannem severdi Elzem'i. Ona böyle şeyler yapmazdı."

Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını kabullenmek buradaki herkesten daha fazla Itır'ı kanatıyordu. Çünkü Itır herkesten daha fazla üzerime gelmişti. Tüm hayatımız boyunca beni suçlamış, hakaret etmiş ve her konuda zorlamıştı. Hakkımda öğrendiği her gerçekle bana yaptığı şeylerin pişmanlığını misliyle çekiyordu. Itır yalvaran gözlerle ıslak bakışlarını Sıraç'a çıkardı. "Abi bir şey yap, kardeşimin canı yanıyor. Sana yalvarıyorum, bir şey yap!" diye bağırırken bile konuşmakta güçlük çekiyordu.

Belki de en çok Itır yanıyordu benimle. Geçmişi izlediğimizi bile bile dayanamayıp en çok o kanıyordu bana. Sıraç'a sandalyedeki çocuğu gösterip hıçkırmıştı. "Abi ben koruyamıyorum onu, sen bir şey yap."

Sıraç'ın en çaresiz kaldığı anlardan biriydi. Gözlerinden bir damla gözyaşı süzülürken başını eğdiğini gördüm. O her zaman dik duran omuzları yenilgi içinde düştü ve başını eğdi tüm gerçeklere. Bakamıyordu çığlık çığlığa bağıran küçük kardeşine. Pişmanlık dört bir yanını sararken bir gecede on yıl yaşlanmış gibi tüm yaşam enerjisi çekilmişti. "Hepsi benim suçum." Bunu bize değil, kendisine söylediği için sesi kısık çıkmıştı. "Sizi

konakta bırakmak benim suçum," derken babamın günahını üstlenmişti. Evet, Sıraç da suçluydu ama babam kadar değildi.

Yavuz ise yoktu ortalarda. Gözlerim onu aradı ama bulamadım. Derin nefes alan Savcı, "Dışarı çıktı," diyerek çocukluğumu gösterdi. "Dayanılacak bir manzara değil." O da çekip gitmeyi istiyordu ama yapamıyordu. Sanrı çocuk bedenime girmek için saldırılarına sürdürürken Savcı'nın da buradan çıkmayı her şeyden çok istediğini görebiliyordum.

Elzem'in bu kadar çok acı çekmesinin bir nedeni de sanrıya direnmesiydi. Vücudunu ona teslim etmemek için üstün bir çaba gösteriyordu. Sandalyenin kol dayanaklarını tırnaklarını geçirmiş, acıyla karışık çığlıklar atarak ona karşı koyuyordu. Bağlı olduğu ipler yüzünden kaçıp gidemiyordu ama savaşmayı da bırakmıyordu. Ağzından ve burnundan içine sızan sanrıyı kendinden uzaklaştırmak için gücünün son demlerine tutunuyordu.

Çocuk Elzem'in yüzündeki kaslar seğiriyor, dişlerini sıkarak ona karşı koyuyordu. Anneannem bu işin bir an önce bitmesini istediği için sabırsızca, "Elzem karşı koyma," diye bağırarak onu sarsmaya başladı. "Bırak işini yapsın!"

Elzem'in yüzü balon gibi şiştiğinde yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. Derin derin nefesler alırken çektiği acının içinde bile anneannemi korumak için, "Git!" diye haykırdı. Gözlerinin yeşili gittikçe daha da koyulaşıyordu ve yüzünde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Direniyordu ama sadece sanrıya değil. Sanrıyı vücudundan atmak ve canavarı vücudunda tutmak için direniyordu.

Her iki yaratığın baskısı onu çok zorladığı için acılar içinde haykırıp, "Anne git!" diye bağırdı bir kez daha. "Anne zarar göreceksin, derhâl uzaklaş benden!" Boğazından kükremeyi andıran bir ses çıktığında kollarını sertçe kendine doğru çekti ve onu tutan tüm ipleri kopartarak özgür kaldı. Öyle bir veryansın etmişti ki küçücük bedeninden yoğun bir güç fışkırarak bir halatı aratmayan ipleri parçalamıştı.

Elzem hızlı hızlı nefesler alırken başını yukarı kaldırdı ve yumruklarını sıkarak kükredi. Bu kükreyen aslında o değildi, dışarı çıkan canavardı. Elzem'in boğazından çıkan korkunç kükremenin şiddetiyle anneannem ve sanrının duvara savrulduğunu gördüm. Yaratığın kükremesiyle aynı anda bir patlama olduğu için eşyaların her biri bir yere savrulmuştu. Küçük Elzem bu patlamanın içinde nefes nefese ayakta duruyordu.

Sanrı ortadan kaybolmuş ve anneannem düştüğü yerde bayılmıştı. Şu anda bilinci açık olan tek kişi çocukluğumdu. Önce bir patlama olmuştu ve hemen sonrasında büyük bir sessizlik. Tavandaki lamba cızırtılar çıkartarak yanıp söndüğünde Elzem ter içinde başını kaldırıp ışığa baktı.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen," diye fısıldayıp telaşa kapılmıştı. "B-benim suçum değildi." Hıçkırığı gözlerinden akmayan yaşların kuru isyanıydı.

Cehenneme dönen odanın içinde arkaya doğru küçük adımlar atarken yerdeki kırık eşyalara çarpıyordu. Korkuyordu, yalnızdı ve çocuktu. Tavandaki yanıp sönen lambaya bakıp tir tir titriyordu. "Bunun için beni cezalandırma. Bu gece için yapma," deyip ona yalvardığında tam arkasından tüm kâinatı yerinden sarsacak bir kükreme duyulmuştu. Büyük hataydı çünkü birilerine yalvaramazdı. Bu zayıflıktı ve zayıflıklar canavarı daha fazla kızdırırdı.

Canavar onun tam arkasında duruyordu.

Neredeyse tavana değecek devasa vücuduyla bir anda ortaya çıkan yaratık herkesin aklını başından almıştı. Her uzvundan yoğun bir güç fışkırdığı için onu gören herkes korku içinde arkaya doğru bir adım atmıştı. Ateşten bir lav canavarından kim korkmazdı ki? Bir tek Savcı kendi canının derdine düşmeyerek kolumu tuttuğu gibi beni arkasına çekmişti. Oysaki biz burada görünmezdik, yani canavar hiçbirimize zarar veremezdi. Ancak Savcı bunu unuttuğu için beni korumaya çalışmıştı.

Buradaki herkes iri gözlerle onca zamandır içimde saklanan yaratığa bakıyordu. Ağaç kabuğunu andıran pütürlü ve sert derisi taştan yapılmış gibiydi. Bedenindeki çatlaklardan görünen kor ateş akıllara durgunluk verecek türdendi. Özellikle iri kolları insanı şoke ediyordu. Sadece bir koluyla bir insanın tüm kemiklerini kırabilirdi ve onun dört kolu vardı. Her bir kolu şişkin ateşten kaslardan yapılmışken sivri pençeleri ürkütücüydü.

Ateşten gözleri küçük Elzem'in üzerindeydi. Bu sefer haddinden fazla öfkelendiği için sivri dişlerinin arasından hırlayarak nefes aldıkça içindeki yangının dumanı her uzvundan fışkırıyordu. Başını kaldırıp odaya sığmayan devasa yaratığa bakan Savcı, "Bu şey gerçek mi?" diye yutkundu. Sesi şaşkın çıkıyordu lakin ruhunda herhangi bir korkunun emaresi yoktu. Sadece şaşkındı, belki de ilk kez böyle bir yaratık görüyordu.

Sıraç ise küfrederek geriye çekilmişti. "Elzem, küçücük bedenine böylesine bir yaratığı nasıl sığdırdın?" diye sorarken hayretler içinde kalmıştı. "Bu korkunç yaratık neredeyse tavana değecek!" En azından korktuğunu gizleyemiyordu.

Başımı çevirdiğimde Mara ve Itır'ın titreyerek sıkıca birbirine sarıldığını gördüm. Mara, "Bize saldırmaz, değil mi?" diye fısıldarken Itır, "Nereden bileyim ben," diye sızlandı. "Bu şey beni bile korkutuyor. Düşünebiliyor musun, beni bile!" Oysaki Itır'ı kolay kolay bir şeylerden korkarken göremezdik.

Doğa ise titreyerek başını Asil'in göğsüne saklamış, canavara sırtını dönmüştü. "Asil bu yaratık gidince haber ver lütfen," deyince Asil gülerek kollarını ona sardı ve Doğa'yı iyice göğsüne çekti.

"Sen bana böyle sarıldıkça bu yaratık hiç gitsin istemiyorum, Günışığı." Asil'in rahatlığı karşısında neredeyse gülecektim. Böyle bir durumda bile hiçbir fırsatı kaçırmayıp Doğa'ya yakın olmanın derdine düşmüştü.

Gediz'e baktığımda gayet rahat bir şekilde Ammamet'i izlediğini gördüm. "Bahoz piçi çok şanslı, hep böyle görünmeyi istemiştim." Bir elini cebine koyarak hayranlık içinde yaratığın iri cüssesine baktı. "Böyle bir şeye dönüşseydim ünüme ün katardım." Aklına gelenlerle dudağının köşesi kıvrıldı. "Afra'dan beni de lanetlemesini isteyeceğim." Savcı ve Dehliz bir küfür savurarak hiçbir koşulda iflah olmayan kardeşlerine tersçe bakıyorlardı. Her evin bir haylazı vardı ve Gevheri ailesinin baş belası da Gediz'di.

İçeriye giren Yavuz daha yeni kendisini toparlamıştı ki yaratığı görünce, "Hadi ama," diye fısıldadı ve yere düşüp bayıldı. Kahkaha attım. Abim gerçekten bayılmıştı. Ruh formundayken bayılmayı başaran tek insan olmak büyük bir meziyetti. Yavuz bunun için bir madalyonu hak ediyordu.

Gediz ona bakıp gülerek başını iki yana salladı. "Anlaşılan sadece kadınları değil, erkekleri de korkutuyormuş." Yürüyüp Yavuz'u sırtlanarak köşedeki koltuğa bırakmıştı.

Soya ise tebessüm ederek Sıraç'a yaklaşıp onun elini tuttu. "Korktun mu? Benim yanımdayken korkmana gerek yok, ben seni her şeyden korurum." Bu kadın tam bir çılgındı.

Soya'nın korkuyla ilgili söylediklerini gurur meselesi yapan Sıraç, hemen elini çekerek ondan uzaklaştı. "Bu şey beni korkutmuyor!" diye sinirli bir suratla onu azarladı. "Aptalca düşüncelerini kendine sakla."

"O zaman ben korkuyorum." Soya zerre kadar korku belirtisi göstermezken abime yaklaşıp sevimlice gülümsedi. "Madem hiç korkmuyorsun o hâlde sen beni koru." Korkuyormuş gibi rol yapıp Sıraç'ın dibine kadar girmişti. "Bana sarılırsan belki korkum geçer." Sıraç içten içe sinir krizleri geçirirken bir kez daha ondan uzaklaşmıştı. Soya ile başı dertteydi.

Ne kadar kaçsam da dayanamayıp kendi çocukluğuma döndüm. Sırtı canavara dönüktü ve nemli gözlerle karşısındaki duvara bakıp titriyordu. Biliyordu arkasında duran tehlikeyi ama dönüp onunla yüzleşemiyordu. Karşısındaki duvara yaratığın iri cüssesinin gölgesi yansımıştı. "Işıklar..." diye fısıldadı ürkek bir sesle. "Bu sefer ışıkları söndürmeyecek kadar çok mu kızdın bana?"

Elzem derin bir nefes alıp kendisini cesaretlendirmek istedi. Işıkların sönmeyeceğini anlayınca dudaklarında cılız ve titrek bir inilti dökülmüştü. "Seni göremem, eğer görürsem karanlığa her baktığımda seni hatırlayıp daha çok korkarım." Onu görmese bile karanlıktan çok korkuyordu çünkü karanlıkta ona gelen bir canavar olduğunu biliyordu.

Canavar hep karanlıkta bana gelirdi, canını yaktığı kızı korkunç görüntüsüyle daha fazla ürkütmek istemiyordu. Fakat bu gece canavar da kontrolünü kaybetmişti. Sanrı sadece bana değil, ona da işkence etmişti ve bunun için beni suçluyordu. Zayıf olmam bana işkence etmesine sebep oluyordu.

Işıklar sönmedi fakat laneti baskın gelen yaratık ilk darbesini küçük çocuğun sırtına geçirdi. Pençeleri küçük Elzem'in sırtını yarıp geçtiğinde çocukluğum haykırdı, Savcı gözlerini yumarak başını eğdi. Tüm bedeni gerilirken yumruklarını sıkıyordu. Bir an önce bu işkencenin bitmesini istiyordu, küçük çocuk bendim ve benim acıma dayanamıyordu. "Sikeyim, burada daha çocuksun!" diye hiddetlendiğinde bile başını yerden kaldırmamıştı.

Canavarın pençesiyle yere düşen küçük çocuk daha ayağa kalkmadan ikinci bir darbe omzuna gelmişti. "Yapma!" diye bağırıp kanayan omzunu tuttu. "Acıyor, yapma!" diye hıçkırdığında onun dökemediği gözyaşlarını dökmek istedim ama yapamadım. *Yapma, acıyor* demeyi başardığım nadir anlardan biriydi. Oysaki şimdilerde acısa da yapma diyemiyordum.

Elzem ona doğru dönmedi ama canavar da durmadı. Onun küçük bedenini duvara fırlattığında bile durmadı. Çocukluğumun yaralı sırtı duvara çarpınca dudaklarında acı dolu bir inilti dökülmüştü. Yere yığıldığında ise duvarda kendi kanının izi kalmıştı. Abim Sıraç'ın, "Yeter!" diyen sesi boğulmuş gibi titrek bir feryada dönüşmüştü. Gördükleri karşısında bir şeyler yapmak istiyordu ama tüm çabaları yersizdi. Yanında duran sandalyeye tekme atıp sarı saçlarını hırsla çekiştirdi. "Yeter, bitsin artık!" Oysaki daha yeni başlıyorduk.

Elzem düştüğü yerde başını güçlükle kaldırdığında sırtı kanıyordu. Canavarın derin pençesi sırtını yardığı için kanıyordu. Acılar içinde kıvranırken dağınık saçlarının arasından baygın yatan anneannemi gördü. "A-anne yardım et." Kısık bir sesle konuştuğunda canavarı daha fazla kızdırdığını unutmuştu. "Anne lütfen bana yardım et. Canım yanıyor anne, birileri bana yardım etsin," diye yalvarınca Sıraç'ın dizlerinin üzerine yere yığıldığını gördüm.

Küçük kardeşinin acı dolu yakarışları elini kolunu bağlayıp onu bitirmişti. Acıyı yaşamak mı daha zordu yoksa seyirci kalmak mı? Diğerlerini bilmem ama ben şu anda ikisini de yaşıyordum. Acıyan bendim ve aynı

zamanda bu acıya seyirci kalan da benden başkası değildi. Ne büyük çelişkiydi ama.

Çocukluğum anneanneme ulaşmak istedi. Kanlar içinde ona doğru süründü fakat anneanneme dokunamadı. Bunun yerine anneannemin saçlarından düşen beyaz gül tokasını avuçladı. Tokayı avucunda sıkarken, "Anne," diye fısıldadı. "Yardım et, canım çok yanıyor." Ondan yardım istemesiyle canavar onun ensesini sertçe tutarak onu havaya kaldırdı.

Küçük bedeni havada sallandıkça başını kaldırıp ayaklarını yerden kesen yaratığa bakıyordu. Çıplak gözlerle onu ilk kez tam burada görüyordu. Nefesi kesilmiş, korkusu çığ gibi büyümüştü. Canavarı hep aklında farklı şekillerde canlandırmıştı. Böylesine korkunç bir yaratıkla karşılaşmak hayal gücünün çok ötesindeydi. Göz göze geldiklerinde küçük çocuğun çığlığı her yerde yankılanmıştı. Canavarın yüzüne karşı sesi kısılana kadar bağırınca canavar tuttuğu kızı yemek masasına doğru fırlatmıştı.

Elzem masanın üzerinde yuvarlanarak yere düşünce akşam yemeğine dair her şey üstüne dökülmüştü. Asıl sorun bu değildi. Yere düşerken kafasını sehpanın köşesine çarpmıştı. Artık sadece sırtı değil, kafası da kanıyordu. Elzem kırılan eşyaların içinde sayıklayarak yerde iki büklüm yatarken kendisini savunacak güçte değildi. Binbir zorlukla ayağa kalkıp kendini hole atarak merdivene koştu.

Basamakları yeni yarılamıştı ki ayak bileğinden yakalandı. Merdivenin tırabzanlarını sıkıca tutarak onu çeken canavara direniyordu. Öfkeyle kükreyen yaratık sivri pençelerini bıçak gibi kullanıp onun bacağına saplayınca yaşlar gözlerime akın etmişti. Bu darbe Elzem'in kalan son iradesini kırdığı için tırabzanları tutan parmakları gevşemişti. Canavar onu tuttuğu gibi kendisine çekti ve pencereye doğru savurdu.

Elzem korkulukların olmadığı cama çarpınca cam paramparça olduğu için pencereden dışarı fırlamıştı. Koşarak dışarı çıktığımızda Elzem buz gibi havada karın içinde yatıyordu. Camlar bir bıçak gibi her yanını kesip kanatmıştı. Elzem beyaz karı kendi kanıyla yıkayarak yerde cansızca yatıyordu. Canavar pencereden ona bakınca gözlerinden lavı andıran bir damla yaşın aktığını gördüm. Canavar ona ağlamıştı.

Küçücük bir çocuğa çektirdiği bu işkenceyi aslında o da istemiyordu ama tanrılar onu bunu yapmakla lanetlemişti. Elzem'in bu perişan hâli öfkesini dindirdiği için onu rahat bırakmıştı. Siyah bir dumana dönüşen yaratık geldiği yere, yani küçük Elzem'in bedenine süzülüp yok olmuştu. Fakat çocukluğum bunu anlamadı. Canı o kadar çok yanıyordu ki canavarın artık gittiğini bile anlamamıştı.

Sırtüstü yattığı yerde karanlık gökyüzüne ıslak gözlerle bakıyordu. Yüzüne düşen her kar tanesi kanlar içinde kalan vücuduna soğuk bir esinti bırakıyordu fakat o, yaşadığını hissedemiyordu. Vücudundan akan kan altındaki karı eritip kırmızıya boyadığında bile hiç kıpırdayamadı. Sırtı yara bere içindeydi ve vücudunun diğer kısımlarını kanatan birçok cam vardı. Kırılan pencerenin camları hâlâ onun vücudundaydı.

Bir süre sonra kıpırdamak için kendini haddinden fazla zorlamıştı. Yattığı yerde kıpırdanıp oturması hiç kolay olmamıştı. Kanamayan ve acımayan tek bir yeri bile yoktu. Kafasından akan kanlar sarı saçlarını kızıla boyamıştı, yüzü kandan görünmüyordu. Alnından akan kan yüzünden gözlerini her kırptığında kirpiklerinden kan damlıyordu. Burnunda aldığı hızlı nefeslerin buharı karanlığa karışırken dudağı kanıyordu. Yüzü çizikler içindeydi ve canavarın pençesini geçirdiği bacağında büyük bir cam parçası vardı.

Elzem sürekli çiftliği kontrol ediyordu ve bunu yaptıkça acıyla karışık titremelerini durduramıyordu. Bacağındaki cam parçasını görünce gözleri doldu ama ağlayamadı, ağlaması yasaktı. "A-acımayacak." Kendini kandırırken küçük elleri camı iki yanından tutmuştu. Bir anda camı çekince bağırarak başını gökyüzüne kaldırıp gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Çığlığı karanlık havayı delip geçerken sürekli yukarı bakıp gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu.

Berbat görünüyordu. Onu izlerken bir enkaza bakar gibiydim. Ben tüm bunlara nasıl dayanmıştım? Kıyafetleri yemek artıkları ve kan içindeydi. Sırtında derisini yaran pençe izlerinin acısını taşırken kanayan omzu ve bacağı içler acısıydı. Parmaklarının arasından kendi kanı süzülürken elindeki tokayı tüm gücüyle sıktı. "H-hiçbir şey olmadı."

Beyaz gül baskılı tokayı sıkarak acısını bastırmaya çalışıyordu. "Ben iyiyim, hiçbir şey olmadı," dedi ve bu geceye dair her şeyi kendisine unutturmaya başladı. "Sorun yok Elzem, sen iyisin." Başını ağır ağır sallayarak bu yalanı kendine aşılamaya çalışıyordu. "Geçti," diye mırıldandı. "Ama çok acıyor." Elini dudaklarına bastırarak gözyaşlarını tutmak için uğraştı.

Kanlı parmaklarının arasından sesi boğuk ve hırıltılı çıkarken hıçkırmıştı. "Çok acıyor, çok." Biliyordum. Ne yazık ki acısını bir tek ben biliyordum. "Yapma dedim anne, yapma." Anneme ettiği sitemi bile fazla masumdu. Gözlerime biriken yaşlarla buna dayanmaya çalıştım. Canım yanıyordu, o bendim ve burada daha çocuktum.

Küçük Elzem başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı, bu karanlığın içinde yaralı bir şekilde tek başına olmak onu korkutmuştu. Bu gece çok fazla karanlık tanımıştı: Sanrının karanlığı, kendi karanlığının korkunç silüeti ve gökyüzündeki karanlık. Kalkıp ışığa gidemeyecek kadar yitik

bir hâldeydi. Kar taneleri üzerine yağarken acılar içinde bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

Hastalıklı zihni ona bu geceye dair her şeyi unutturmaya başladığı için bir şarkıyla kendisine küçük ipuçları bırakıyordu. Böylelikle bir şarkıyla bu gece yaşananları daima zihninin bir yerinde tutabilirdi.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı,

Hava sisli karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk."

Kırmızı kar onun kanının rengini alan kardı.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş,

Beş gün, günlerden salı,

Hava puslu karanlık, dışarıda korku ve korkunun yanında bir çocuk."

Yalnız ve kendisini koruyamayacak kadar yaralı olması şu anda tek korkusuydu.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı,

Hava zifirî karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk."

Giz diye bahsettiği sanrıydı ve tekrar ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordu.

"On iki ay, aylardan iki,

İki ay, günlerden beş.

Beş gün, günlerden salı,

Hava ürkütücü karanlık, dışarıda bir uğultu ve yatağının altına saklanan bir çocuk."

Rüzgârın korkunç uğultusu ve bir yerlere saklanma ihtiyacı. Artık şarkının sırrını gerçek anlamda biliyordum.

Mırıldandığı bu şarkıdan sonra Elzem'in başı yere düşmüş ve kendi kırmızı karının içinde gözlerini yummuştu. Çok fazla kan kaybettiği için bilincini kaybetmişti. Aldığı derin yaralar onu öldürmezdi, bir şifacı olduğu için çok geçmeden yaraları kapanacaktı. Fakat böyle olması o yaraları alırken acı çekmediği anlamına gelmiyordu. Birazdan anneannem uyanacak ve onu içeri taşıyıp yaralarını saracaktı.

Elzem sabah uyandığında anneannem onun bu geceye dair her şeyi unuttuğunu fark edecekti. Artık onun içindeki canavarı bildiği için bu konuda sorular sorarak Elzem'i daha fazla bunaltmayacaktı. Her şeyi unutması anneannemin işine gelecekti ve bu gece bana yaşattığı şeyler hiç olmamış gibi davranacaktı. Diğerlerini ise vahşi bir hayvanın saldırısına uğradığım yalanıyla kandıracaktı. Aslında yalan da sayılmazdı, korkunç bir hayvanın saldırısına uğramıştım.

Buz gibi havada titreyerek yerde sayıklayan küçük çocuğa doğru yürüdüm. Herkes beni izlerken çocukluğuma yaklaşıp onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Ona bakınca dudaklarım titremiş, gözlerimin ardı sızlamıştı. "Unut," dedim onun küçücük ellerini tutarken. "Sen geçmişim olan küçük çocuk, gelecekten çıkıp sana geldim." Küçücük eli avucumun içinde kaybolmuştu. "Bana bir iyilik yap ve bu gece yaşayacağın her şeyi unut." Aslına bakarsak öyle de yapmıştı. Her şeyi unutmuştu. Unutursa geçer sanmıştı ama hiçbir şey geçmemişti.

"Büyüyünce de geçmiyor çocuk." Kirpiklerim titreşirken kanlar içinde kalan yüzünü izliyordum. Onu bu hâlde görmek bile hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olabilirdi. "Şimdi unut ki bir süre daha bizi kurtar. Üzgünüm ama ben şimdilerde senin kadar güçlü değilim, şimdilerde hayatımda daha fazla canavar var."

Keşke ona sesimi duyurmamın bir yolu olsaydı. Keşke geçmişe müdahale etmek mümkün olsaydı. O zaman tutardım çocukluğumun ellerinden. Alıp götürürdüm onu buralardan. Gelecekten gelerek geçmişimi yeniden büyütürdüm. Ben kendimin annesi olur, büyütürdüm onu.

Geçmiş ve gelecek neden birbirinden bu kadar uzaktaydı? Neden böyle olmak zorundaydı? Oysaki geçmişteki çocuğun gelecekteki Elzem'e ihtiyacı vardı. Kurtulmak için büyümek istemiştim. Tüm sıkıntıları büyümek için çekmiştim. Fakat gözden kaçırdığım bir şey vardı: Ben büyümüştüm ama küçük bir kız çocuğunu arkamda bırakmıştım. Oysaki o çocuk, beni şimdiki günlerime getirmek için neler çekmişti.

"Özür dilerim." Gözlerimden akan bir damla yaşla dudaklarımı avucunun içine bastırdım. Ben Elzem Akay, kimsenin önünde eğilmeyen o

güçlü kadın, kendi çocukluğumun önünde diz çöküp ondan özür dilemiştim. Ben bugün kendimden çok özür diliyordum çünkü ben kendimi bitirmiştim. Kendi çocukluğumun katiliydim.

Hani dedi ya, "*Bazen kimsenin benim iyiliğimi düşünmediğini hissediyorum. Ben bile anne. Ben bile kendi iyiliğimi düşünmüyorum.*" Haklıydı, orada doğruları söylemişti. Ben asla kendimi düşünmedim. İşte bu yüzden yıllar sonra ilk kez kendimden özür diliyordum. Benim tüm özürlerim kendime olmalıydı.

Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken onu yavaşça tutup başını göğsüme yasladım. Kollarımı ona sararken dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. "Çok özür dilerim. Bize yaşattığım her şey için özür dilerim." Değmedi ki... Ne sevdiklerime değdi ne de çektiğim acılara. Bir hiç uğruna tükettim hayatımın en güzel yıllarını.

Elimi uzatıp yüzündeki saçları çekerken içim acıyordu. Sarı saçlarının büyük bir kısmı kanın kırmızı rengini almıştı. "Keşke..." diye fısıldadım. "Mümkün olsaydı da ben kendimin annesi olsaydım." Ne çok keşke vardı hayatımda. Sol eli güçsüzce yan tarafına düşünce elindeki kanlı toka göründü. Benim beyaz güllerime ilk kez bu gece kan sıçramıştı. Her şey gibi güller de mazimdeki günaha bulanmıştı. Hayatımda güzel olan her şey kanıyor ve kanatıyordu.

Bu anıdan gitme vaktimiz geldiği için geçmişimi yavaşça yere yatırdım. Ona son kez bakıp isteksiz bir şekilde ayağa kalktım. Başımı çevirdiğimde herkesin üzgün ve pişman gözlerle bana baktığını görmek hoşuma gitmemişti. Onların acınası bakışlarından rahatsız olduğum için hemen kendimi toparlayıp gözlerimdeki yaşı sildim. Mara bile büyük bir kederle beni izliyordu.

Her birine sırasıyla bakarken alay ederek güldüm. "Sanırım böyle bir mazi görmeyi beklemiyordunuz." Yüzüme dahi doğru düzgün bakamayan Sıraç, Itır ve Yavuz'u gördüm. En azından Yavuz ayılmıştı. Kardeşlerimin geç kalmış özrü ve pişmanlıklarıyla ilgilenmiyordum. Onların mahcubiyeti yaşadıklarımı değiştirmeyecekti.

Bu anıdan gitme vaktimiz geldiği için herkes buradan ayrılmış, geriye sadece Savcı kalmıştı. "Ne o?" diye sordum iğneleyici bir sesle. "Beni teselli mi edeceksiniz?"

Savcı tek kelime etmeyip ağır adımlarla bana doğru yürürken benden daha çok teselliye ihtiyacı vardı. Gözlerinde yer edinen ızdırabı görebiliyordum. Bir zamanlar ona baktığımda gözlerinde oluşan o keyifli ışıltı kaybolmuştu. "İyi olduğunu söyle." Tam karşımda durduğunda bakışları sık sık arkamdaki çocuğa kayıyordu. O çocuğun geçmişim olması Savcı'nın burnunun direğini sızlatıyordu. "Biliyorum, iyi değilsin ama yine

kandır beni." Gözlerini yumarak omuzlarını düşürmüştü. "Yalan söyle, inanırım." Kalbim titrediğinde yanağıma süzülen bir damla yaşın sıcaklığıyla kavrulmuştum.

Duymak istediklerini söylememi istiyordu. Yalan olmasına rağmen benim sesimden yalanlarla avutulmaya ihtiyacı vardı. "İyi olduğumu söylersem daha iyi hissedecek misin?"

Gözlerini açtığında boğazında bir yumru oluşmuş gibi sesi çıkmamıştı. Birkaç kez yutkunarak sesini bulmaya çalıştı. "Hayır."

"İyi olduğumu söylersem iyi olduğumu düşünecek misiniz?"

"Hayır."

Yarınlara ertelediğim gözyaşları bir bir yanağımdan süzülüyordu. "Peki ya kötü olduğumu söylersem?"

Arkamda geçmişim kanlar içinde yatıyorken Savcı'nın gözleri puslanmıştı. Acıyı içinde tutmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırarak burnundan derin derin nefesler aldı. Üzerime eğilip yüzümü ellerinin arasına aldığında ellerindeki titremeyi yanaklarımda hissettim. "Eğer kötü olduğunu söylersen buradan çıkmanı sağlar ve Bülbül'ü bulup zamanı senin için geriye alırım."

Kaskatı kesildiğimde Savcı tereddütsüz bir şekilde başını hafifçe salladı. "Sana yeni bir geçmiş vermek için bunu yaparım, Elzem!" Bu konudaki kararlılığı içimde bir şeylerin yeşermesini sağlamıştı. İri parmaklarını yanaklarıma bastırıp başımı kaldırdı ve alnını alnıma yasladı. "Şimdi bana nasıl olduğunu söyle." Gerçekten söylediği çılgınlığı yapacakmış gibi bakarken ona ne diyebilirdim ki?

Bülbül'ün kim olduğunu en başından beri biliyormuş. "Bana yeni bir geçmiş verirsen geleceğimde siz olmazsınız." Alnı alnıma yaslıyken bu yakınlıkta düşüncelerimi toplayamıyordum. "Hâlâ bunu istiyor musun?"

Aramızdaki sessizlik o kadar derin ve ağırdı ki bunun hiç son bulmayacağını düşündüm. Ta ki Savcı tereddüt bile etmeden, "Evet," diyene kadar. Basit ve kısaydı cevabı.

İçime çektiğim her soluk beni biraz daha yalnızlaştırdığı için yavaşça ellerinin arasından sıyrılıp arkaya doğru bir adım attım. Aramıza koyduğum mesafeyle verdiği yanıt karşısında gücendiğimi ondan saklayamıyordum. "Beni hayatında istemiyor musun?"

Doğrudan gözlerime bakarken cevabı oldukça netti. "Her şeyden çok istiyorum." Sesli bir şekilde soğuk havayı ciğerlerine çekip beni gösterdi. "Tüm hayatım seni beklemekle geçmiş gibi."

"O zaman neden gelecekte sana gelmeyeceğim bir geçmişi bana vermek istiyorsun?"

Savcı'mn gözleri yerde kanlar içinde yatan küçük çocuğu bulduğunda soluğu kesilmişti. Yüzünü sertçe ovuşturduğunda boğulur gibi hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Daha iyi şartlarda büyütülmeyi hak ediyorsun, Elzem."

Bakışlarını yerdeki çocuktan çekip gözlerini bana diktiğinde fazla içten ve samimiydi. "Eğer çocuk olmayı başaracaksan varsın gelecekte yolun benim yolumla kesişmesin, hatun." Anılarıma olan yolculuğunda ağır yara aldığını acıyla kasılan yüz hatlarından görebiliyordum. "Sen bir yerlerde mutlu olacaksan ben, seni beklediğimden habersiz yine beklerim." Bizi bekleyen bir gelecek var mıydı sahiden? Gittikçe yaklaşan ayrılığı bir ben mi hissediyordum?

"İstemem yeni bir geçmiş." Ona yaklaşıp başımı göğsüne yasladım ve onu kaybetmekten korkarak ona sarıldım. "Yolum senin yolunla kesişmeyecekse istemem daha güzel bir geçmiş." Çenemi göğsüne yaslayıp yüzüne baktım. "Ben iyiyim." Ağlamaklı çıkan sesimi kontrol edemiyordum. "Seninle iyiyim."

Eğilip dudaklarını saçlarıma bastırırken derin bir nefes almıştı. "Ben de iyiyim," dedi. "Seninle iyiyim." Ait olduğumuz farklı dünyalar bizi bize bırakmazdı. Fakat şu an için birbirimizle iyiydik.

Bu yasaklı anıdan en son biz çıkmıştık. Koridorda bekleyenler gördükleri şeylerden sonra bu sefer yeni bir anıya girmeye pek istekli değildi. Beklentilerin üstünde bir geçmişle karşılaşmışken benzer şeyler görmeye korkuyorlardı. Sıraç bana bakıp, "Elzem..." dedi ama devamını getiremedi. Bir şeyler söylemesini bekledim fakat içinin yangını dilinden dökülmemişti.

Abimin yeşil gözleri pişmanlık içinde kıvranıyordu ama tek kelime edemiyordu. Daha fazla dayanamayıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve ensemden tutarak başımı göğsüne bastırdı. Kollarını bana doladığında tüm bedeni gerginlik içinde kıvranıyordu. "Göremedim kardeşim," diye fısıldadı. "Anneannemin sahte ilgisine kandım, sana yaptıklarını göremedim." Bunları söylerken sesi her an ağlayacakmış gibi boğuk çıkıyordu. "Bilemedim Elzem, bilemedim." Yıllarca bizi anneannem ve Meliz ile tek başına bırakmanın pişmanlığını bir ömür çekecek gibiydi.

Meliz'in sesini duyunca hemen abimden ayrıldım. İblisin sesi merdivenlerin orada geliyordu. Hepimizin bakışları merdiveni bulurken Meliz biriyle tartışarak çıkıyordu. "Az kalsın ikimizin de silinmesine sebep olacaktın! Senin yüzünden o yaratığı kaçırdım!" Anlaşılan kendi rakibiyle karşılaşmış ve onu elinden kaçırmıştı.

Saniyeler içinde Meliz ve Kırım yukarı çıkarak görüş açımıza girmişti. Yaralı kolunu tutan kadını tek parça hâlinde görmek beni mutlu etmişti. Şu anda ruh formunda olduğu için kendi görünüşüyle karşımızdaydı.

Sarı saçları tıpkı Soya'nın saçları gibi uçuştuğu için Kırım'ı ne denli etkilediğinin farkında değildi. Meliz'in telaşlı yeşil gözleri herkesi hızlıca kontrol ederken birini arar gibiydi.

Onunla göz göze geldiğimizde, "Elzem!" diye coşkuyla bağırıp bana doğru koşunca güldüm.

"Seni görmek de güzel, iblis." Yanıma gelip bana sımsıkı sarılınca gülüşüm büyüdü. Kim derdi ki bu baş belası kadınla bu kadar yakın olacağımızı.

"Sit şeytanıyla karşılaştım, Elzem!" Meliz boğmak ister gibi sımsıkı bana sarılırken heyecanla başına gelenleri anlatıyordu. "Derisi yanmış o yaratık gerçekten çok korkunçtu!"

Homurtular çıkartarak ondan ayrıldım. "Senden daha mı korkunç?"

Hızlıca başını salladı. "İnanır mısın evet," deyince ikimiz de gülmeye başladık. Bu konuşmayı çok sık yapıyorduk.

Kırım sinirli bakışlarını Meliz'e dikmişti, bir konudan dolayı ona çok kızgındı. "Şimdi gülüyor musun? Rakibinle dövüşürken bile aklın Elzem'de olmasaydı şimdiye kazanmıştın."

Alaycı bakışlarımla Meliz'i köşeye sıkıştırırken tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Benim için endişelenmiş olamazsın, değil mi?"

Yüzünü buruşturarak hemen benden uzaklaştı. "Zindanda birlikte cehenneme gideceğimizi söylemiştik. Her şeyde olduğu gibi yine bu konuda da aceleci davranıp davranmadığını merak etmiştim." Yalancı şeytan.

Meliz'e az önce sarıldığımı gören kardeşlerimin bakışları düşmancaydı. Özellikle Sıraç fazla sinirli görünüyordu. "Bu kadına tebessüm mü ediyorsun?" Buz gibi bir sesle bana doğru bir adım attı. "Yaşadığınız her şeyin tek suçlusu o!"

Yeteneklerimiz Avcılara işlemediği için Meliz, Sıraç'tan korkarak bir adım arkaya çekilmişti. Onun korktuğunu gören Kırım kolundan tuttuğu gibi Meliz'i arkasına çekti ve aynı öfkeli gözlerle Sıraç'ın karşısına dikildi. "Kız kardeşlerinin başına gelenlerin tek suçlusu Meliz değil! Şu ana kadar birçok kapıdan geçtik ve geçidi açmak dışında Meliz'in onlara herhangi bir zararı dokunmamış."

Kırım ona bir gerçeği hatırlatmak ister gibi gergin bir suratla Sıraç'ın sinirli yüzüne bakıyordu. "Ruh kapanına girdiğimizden beri Elzem'in anılarındayız." Parmaklarını avucunun içine bükerek yumruğunu sıktığında dik dik Sıraç'a bakıyordu. "Elzem'in '*Koru beni baba, korkuyorum,*' diyen bir anısını gördüm. Sen de oradaydın Avcı!"

Kırım'ın çenesi kaskatı kesilirken bir duvar gibi Meliz'in önünde duruyor ve Sıraç'tan hesap soruyordu. "Bir yemine bağlı kalıp kardeşlerini

ateşe atacağına çekip alsaydın onları konaktan!" Sakinleşmek için derin derin nefesler alıp öfkesine hâkim olmaya çalıştı. "Buraya bir suçlu aramak için gelmedik. Önce buradan çıkalım, daha sonra konuşursunuz," diyerek abimi susturmuştu. Sıraç çok sinirli olsa da Kırım'ın haklı olduğunu bildiği için susmak zorunda kalmıştı.

Soya, Meliz'in yanına giderek onun yaralı koluna yakından baktı. "İyi misin?" diye sorarken teyze yeğeni yan yana görmek biraz garipti. Özellikle her ikisinin canlı ve uçuşan saçlarını görmek.

Itır durgun gözlerle annesine bakarken hatırladıklarıyla alayla güldü. "Munure Akay'a göre fazla genç gösteriyorsun." Benim dışımda buradaki çoğu kişi ilk kez Meliz'i gerçek hâliyle görüyordu. Burada bir ruh olduğu için tıpkı Soya gibi gerçek formundaydı. Itır haklıydı, Meliz annemden daha genç görünüyordu hatta Kırım'dan bile küçük gösteriyordu. Oysaki ikisinden de yaşça büyüktü. İşin garip yanı teyzesi Soya da Meliz'e göre daha küçük gösteriyordu.

"Bu katta son bir anı daha var görmenizi istediğim," diye mırıldandım. "Ona baktıktan sonra aşağıya inip rakiplerimizi buluruz." Yıllardır içimde tuttuğum son bir anı daha vardı. Bunun dışında diğerlerini görmeseler de olurdu. Buraya tüm geçmişimi öğrenmeye gelmemiştik ama onca yıl omuzlarıma yük olan bir anıyı daha görmeliydi herkes. Eğer şimdi görmezlerse bir daha ne göstermeye cesaretim olurdu ne de anlatmaya.

Kendimi anneannemden kurtarmam için o anıyla yüzleşmeliydim. Kimse itiraz etmeyince on dört yaşındaki gardiyana yaklaştım. "Anneannemin öldüğü günün anısını görmek istiyorum." Hep kaçtığım ama artık köşeye sıkıştığımı hissettiğim tek anıyla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Genç gardiyan başını çevirip koridorun sonundaki kırmızı kapıyı gösterdi. "Orada," dediğinde on yaşındaki gardiyanla birlikte kapıya yürüdük. Hepimiz kapının önünde durduğumuzda içeriden hıçkırıklarla ağlayan sesim geliyordu. Bu kapıya yaklaşmak bile insana yas dolu bir kasveti yaşatırken içeri girmek hiç kolay değildi.

On yaşındaki gardiyan elini kapıya bastırarak kanlı mührü kırdı. Kapıyı bizim için açıp kenara çekilmişti. Herkes derin nefesler alarak içeri girince on yaşındaki çocuk gardiyan Savcı'yı durdurdu ve ona beni gösterdi. "Belli etmiyor ama korkuyor. Bu kapıdan girdiğinizde sakın onu yalnız bırakma." Bunları söyledikten sonra buradaki işi bittiğinden kendi bölgesine gitmek için yanımızdan ayrılmıştı.

Savcı giden çocuğun arkasında bakarken bileğimi tuttu. "His canavarı olduğu için tedirginliğini hissediyor." Bileğimi sıkıca kavrayıp bana döndü. "Ben de öyle." Tebessüm ederek başımı salladım. En azından birileri hâlâ beni hissediyordu.

Birlikte içeri girdiğimizde kendimizi okulda bulmuştuk. Burada ortaokul son sınıftım ve öğretmenler odasındaydım. Matematik öğretmenimiz Faik Bey'in karşısındaki sandalyede gergin bir şekilde oturuyordum. Gediz etrafına bakınıp, "Burası neresi?" diye sorunca Itır onu yanıtladı.

"Burası bir okul, sizdeki akademiyle aynı işlevi görüyor."

Beyaz gömlek ve çizgili etekle öğretmenin karşısında oturan kıza bakan Mara'nın mavilerinde merak vardı. "Sen hep okul birincisi olmuştun, öğretmenler odasında ne işin var?"

Kaygısız görünmeye çalışarak omuz silktim. "Kendim için burada değilim." Çoğu zaman Mara ve Itır için öğretmenlerle konuşmak için gelirdim.

Faik Bey başını olumsuz anlamda sallayıp, "Olmaz Elzem," dedi ve masadaki sınav kâğıtlarından birini ona gösterdi. "Bu onun sınav kâğıdı ve bir tane bile doğrusu yok. Böyle bir öğrenciye kurtarma sınavı yapmam vakit kaybı olur," deyince Itır homurdanırken Mara kahkaha attı.

"Şimdi Elzem'in neden burada olduğunu anladım. Her zamanki gibi Itır için." Itır'ın dersleri berbat olduğundan böyle düşünmekte hakkı vardı.

Alınganlık yapan Itır, "Bu komik değil, Mara," demişti ki fark ettiği şeylerle gözlerini irice açtı. "Bu adam matematik öğretmeni değil mi? Elzem'in konaktaki işkenceleri yüzünden matematik notlarım hep iyiydi diye hatırlıyorum!" Başını iki yana sallayarak, "Elzem benim yüzümden burada olamaz," dedi.

Mara gülerek beni gösterdi. "Elzem'in benim için bir şeyler yapacağına inanıyor musun? Ben olmayacağıma göre kesin senin için burada. Hem itiraf et, pek de örnek bir öğrenci değildin."

"Okulu kırmak ve okulda başarısız olmak arasında çok fark var, Mara."

"Her ikisi de sende mevcuttu. Elzem'in yardımları olmasaydı üniversiteyi bile bitiremezdin."

"Yanlış hatırlamıyorsam sen de onun baskısıyla üniversiteyi güçlükle bitirmiştin. Burada sınıf tekrarı yapan sadece ben değilim!" Haklıydı, aynı yaşta olmamıza rağmen Mara üniversiteyi Itır ile aynı yılda bitirmişti. Üstelik Itır ilkokulda sınıfta kalmayı başararak ilk rekorunu kırmıştı. Diğer rekoru ise üniversitede kırılmıştı.

Bu anıdaki Elzem'in, "Hocam lütfen," demesiyle ikisi tartışmayı bırakmıştı. "Haklısınız, Mara son zamanlarda derslerde gereken verimliliği gösteremiyor ama ona bir şans daha verirseniz düzeleceğini umuyorum." Adını duyunca yanımdaki kızıl şeytan afallayarak bana döndü.

"Benim için mi buradasın?" Mavi gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi bakarken bunu kesinlikle beklemiyordu.

Onu düşündüğümü sanması hoşuma gitmemişti. "Berna Hanım için," diye kestirip attım. "Sana ne olduğu umurumda değil ama annenin üzülmesini istemedim." Bu doğru değildi, Mara'nın kendi hayatını kurmasını her şeyden çok istemiştim. Fakat okul konusunda ne yazık ki Mara da en az Itır kadar büyük bir hayal kırıklığıydı.

Bu ikisi bir konuda başarılı olsunlar diye az uğraşmamıştım. Evet, Mara için de çok uğraşmıştım. Evimde bir hizmetçi olmasına rağmen tıpkı ben ve Itır gibi en iyi okullarda okumuştu. Peki, buna değmiş miydi? Hayır! Mara çalışmak yerine tüm hayatını beni kıskanmakla geçirmeyi daha çok sevmişti.

Matematik öğretmenimiz Faik Bey, "Arkadaşın için olan bu çabanı takdir ediyorum, Elzem," diyerek öne doğru eğildi. "Ancak Mara dersleri konusunda senin kadar istikrarlı değil. Kurtarma sınavını yapsam bile sonuç değişmeyecek."

"Çok şey değişecek hocam," diyen Elzem pes etmeyi bilmiyordu. "Eğer dersinizden geçemezse sınıfta kalacak. Mara gerçekten zeki biri," derken bunu inanarak söylüyordu, gerçekten öyleydi. "Benim gece gündüz çalıştığım konuları sadece bir kez okumakla ezberlediğini fark ettim."

Çünkü Mara Bilgelerden biriydi. O yıllarda bunu bilmiyordum fakat aylaklık yapmak yerine derslerine ağırlık verseydi istediği her bölümü kazanacağını artık biliyordum. Lakin Mara'nın para dışında bu dünyada bir hedefi yoktu ve çalışarak para kazanmak hedeflerinin içinde yer almıyordu. Bu yüzden hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Ben doğuştan Bilgelerden olsaydım o bilgilerle neler yapmazdım ki. Oyunbazlar da doğuştan zekiydi fakat bilgiler doğrudan beynimizde oluşmuyordu, biz o bilgileri kovalayarak yakalıyorduk. Ortaokuldaki Elzem ısrarını sürdürerek yeşil gözlerini Faik Bey'e dikti. "Bu sefer başarılı olacak. Dersiniz için Mara'yı çalıştıracağım, lütfen ona bir şans daha verin. Eğer dersinizde kalırsa iyice amaçsız biri olup çıkacak."

"Bu kız senden nefret etmiyor mu?" diyen adam onun için uğraşmamı anlamıyordu. "Defalarca seni küçük düşürdüğünü gördüm. Bu çaban neden, Elzem?"

"Mara'nın asıl nefret ettiği şey ben değilim, sahip olduğum şeyler." Elzem'in yeşil gözleri odadaki her eşyada gezinirken derin bir nefes almıştı. "Ona istediği kadar para verebilirim ama nasıl kullanacağını bilmediği bir paranın ona faydası olmaz. Ben Mara'ya bir konum vermek istiyorum. Okusun ve kendi mesleğini edinsin istiyorum." Hatırladıklarıyla soğuk bir şekilde güldü. "Gerekirse kazandığı ilk parayı benim yüzüme çarpsın

ama dönüp arkasına baktığında nefretle tükenmiş bir hayat bulmasın." Onu dinlerken Mara buz kesmişti, yüzüne karşı ona hep kızarken arkasından onu savunmamı beklemiyordu.

Elzem tırnaklarıyla oynamayı bırakıp öğretmenine burukça gülümsedi. "Herkes benden nefret ediyor ama bu, benden nefret eden herkesten nefret ettiğim anlamına gelmiyor." Mara'nın sertçe yutkunuşunu duydum. Bu sözler benden duymayı beklediği son sözler bile değildi.

Faik Bey kolay kolay pes etmeyeceğimi anlayınca manidar bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ, bu sınavı onun için yapacağım."

Elzem istediğini almanın mutluluğuyla ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim hocam, buna pişman olmayacaksınız." Olmamıştı da çünkü bir hafta boyunca Mara'yı çalıştırıp sınavdan geçmesini sağlamıştım.

Kapıdan çıkmak üzereyken Faik Bey onu durdurdu. "Bazı şeylerin oluru yoksa zorlama, Elzem," derken fazla düşünceli görünüyordu. "Bu seni daha fazla yorar." Beni en iyi tanıyan öğretmenlerden biri olduğu için kendimi yormamı istemiyordu. Genelde okulda öğretmenler tarafından hep sevilen bir öğrenciydim.

Başını sallayarak öğretmenine tebessüm etmişti. "Bunu dikkate alacağım hocam," dedi ve öğretmenler odasından çıktı.

Onun peşinden biz de koridora çıkmıştık. Kısa eteğiyle yürüyen öğrenciye bakan Savcı, rahatsızlığını dile getirmemek için kendisini zor tutuyordu. Etraftaki öğrencilerin de benim gibi giyinmesini umursamıyordu. Oysaki bu okul üniformasıydı, yani kasıtlı olarak böyle giyinmemiştim. Bahçeye çıktığımızda geçmişteki Elzem çimlerin üzerine oturan Mara'ya doğru yürüdü. Onu takip ederek Mara'nın yanına gelmiştik.

Elindeki dergiyi karıştıran kız modayı yakından takip ediyordu. "Yeni katalog öyle mi?" Elzem eğilip onun elindeki dergiyi çekip aldı. "Benden aldığın paraları bunlara harcamak yerine daha yararlı şeyler için kullanabilirsin." İki Mara da aynı anda bıkkınlıkla solumuştu.

Geçmişteki Mara da tıpkı Elzem gibi henüz on dört yaşındaydı. Elzem'e söylenerek ayağa kalktı. "Bana hayrına para veriyormuşsunuz gibi davranmayın." Uzanıp onun elindeki dergiyi aldı. "Çalışıp kazandığım parayı nereye harcayacağımı size soracak değilim."

Yanımdaki kızıl şeytan onu destekledi. "Haklı."

Sarı saçlarını arkaya savuran kız, "Evet, beni ilgilendirmez," diyerek onu onayladı. "Ama kazancının fazlasını sana veriyorsam bu beni ilgilendirir." Başımı çevirip Mara'ya baktım ve onu taklit ederek, "Haklı," diyerek ben de kendimi destekledim.

Ergenliğini had safhada yaşayan Mara yanaklarının içini havayla doldurup yanaklarını şişirmişti. "Neden ne istediğinizi söyleyip beni rahat bırakmıyorsunuz?" Bana olan tahammülsüzlüğü gözlerinden okunuyordu.

Aynı şekilde ben de ona tahammül edemediğim için fazla uzatmadım. "Az önce Faik Bey'le koridorda karşılaştık. Bir hafta sonra matematikten kurtarma sınavın varmış."

Mara kaşlarını çatarak buna itiraz etti. "Ben ondan kurtarma sınavı falan istemedim. İkinci kez sınava girmeyeceğim!"

"Hayır, gireceksin Mara çünkü seni ben çalıştıracağım."

"Itır'a yaptığınız gibi bana da işkence yapacağınızı mı söylüyorsunuz?" Elindeki dergiyi sıkarak şiddetle karşı çıktı. "Hayır, Elzem Hanım, bunu kabul etmiyorum!"

"Sana fikrini sormuyorum, gireceksin dediysem konu kapanmıştır. Faik Bey rica etmeseydi senin gibi bir aptalı çalıştırmakla değerli zamanımı harcamazdım." Bir kez daha uzanıp onun elindeki dergiyi aldı. "Sınavdan geçene kadar bu tür saçmalıkları sana yasaklıyorum," diyen kız Mara'nın aksine fazlasıyla sakin ve kibardı.

İki kızın konuşmasını izleyen Mara tek kaşını alayla yukarı kaldırıp kollarını göğsünde birleştirmişti. "Demek Faik Bey rica etti, öyle mi?" deyince tepkisizliğimi korudum. Az önce öğretmenler odasında olduğumuz için bu konuda gönüllü olduğumu biliyordu. Geçmişteki Mara bunu bilmiyor sonuçta.

"Elzem!" Duyduğumuz sesle yutkunarak başımı çevirdim. Aradan yıllar geçse de bu sesi unutmazdım. Selim bana seslenerek bu tarafa geliyordu. Henüz on dört yaşlarında olan bu çocuk benim beşinci sevgilimdi. Bir hafta önce çıkmaya başlamıştık ve bu ayın sonunda son sevgilim olacaktı. Tıpkı eski sevgililerim gibi o da ilişkimizin ilk ayında bir mesajla beni terk edecekti.

Selim hızlı adımlar attıkça dalgalanan siyah saçlarına tebessüm ederek baktım. Öğretmenler defalarca uyarsa da saçlarını kesmeye yanaşmıyordu. Güldüğünde kısılan gözleri saçlarıyla aynı renkteydi. Beyaz gömleği her zamanki gibi ütülüydü ve pantolonun paçasında toz vardı. Yine top oynamış olmalıydı. Yanında en yakın arkadaşı Namık ile buraya geliyordu. Geçmişteki Mara yüzünü buruşturarak gelenlere bakıyordu. "Yine geldi," dedi. "Bu aptalda ne buluyorsunuz anlamıyorum. Üstelik burslu."

Elzem ona doğru gelen çocuğa gülümserken, "Sevgilim hakkında konuşmaktan seni menederim," dedi kısık bir sesle. "Ders notları senden daha iyi olan birine aptal diyemezsin. Ayrıca bursluysa ne olmuş? Ona bakarsan sen de hizmetçisin ama ben bunu her saat başı sana hatırlatıyor muyum?"

"Aslında her yarım saatte bir hatırlatıyorsunuz."

"Bak her saat başı hatırlatmıyormuşum."

"Sinirlerimi bozuyorsunuz!"

"Sen de benim Mara, sen de benim."

Selim ve Namık gelince kızlar onun hakkında konuşmayı bırakmıştı. Selim elindeki ay çöreğini ve sıcak kahveyi bana, yani geçmişteki Elzem'e uzattı. "Yine kahvaltı yapmadın değil mi?" deyince Elzem ona gülümsedi.

"Sen bana bunları al diye kahvaltı etmeden çıkıyorum."

Selim'in uzattıklarını aldığında Mara, "Zaten sana sadece üç kuruşluk bir çörek ve kahve alabilir. Bunun dışındaki şeyler onu aşar," diye kısık bir sesle konuşmuştu. Neyse ki söylediklerini sadece ben duymuştum.

Elzem, Mara'ya bakıp zoraki bir şekilde gülümserken, "İşte tam da bu sebeple Yaradan kime ne vereceğini bizden daha iyi biliyor," diye fısıldadı. "Birbirimizin konumunda olsaydık şimdikinden daha çekilmez biri olurdun. Şimdi bizi yalnız bırak lütfen." Mara'yı kibarca kovmuştu çünkü biraz daha kalırsa Selim'i kıracak bir şeyler söylemesinden endişe ediyordu.

Mara giderken Namık onun arkasından bakıp, "Bir hizmetçi olmasına rağmen fazla burnu havada biri," dedi hırıltılı bir sesle.

Onun sözleri Elzem'in savunmaya geçmesine sebep olmuştu. "Bir hizmetçi olması karakter sahibi olmadığını göstermiyor. İstediği gibi davranabilir ve kimse hizmetçi diye onu küçümseyemez," diyerek Namık'a döndü. "Ona bakarsan sen de burslusun. Kendi tavrını ortaya koyduğunda sana, '*Bir burslu olmasına rağmen burnu havada biri,*' mi demeliyiz?"

Elzem tek bir sözüyle Namık'ı susturunca yanımda duran Mara'nın bana olan bakışları görülmeye değerdi. "Sen nasıl bir şeysin?" Bunları söylerken hayretler içinde kalmıştı. "Onları bana, beni de onlara savundun ve bunu arkamızdan yapıyorsun." Ne vardı bunda? Yüzünüze karşı herkes sizi savunurdu. Önemli olan yanınızda ağır bir şekilde sizi eleştiren fakat arkanızdan hakkınızı arayan birilerinin olmasıydı.

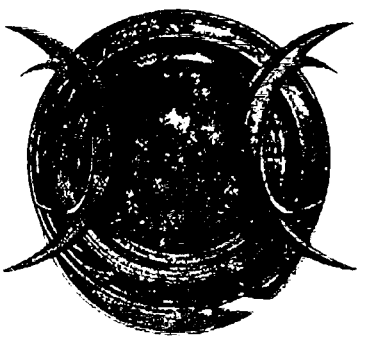
Elzem'in tepkisi karşısında rahatsız olan Namık da gidince Selim güldü. "Israrla herkesin senden nefret etmesini ister gibisin."

Elzem ona yaklaşıp sevimlice gülümsedi. "Peki ya sen? Sen de benden nefret ediyor musun?" diye sorarken bakışları fazla kışkırtıcıydı.

Ve korktuğum oldu. Durumu daha yeni idrak eden Savcı, ateş saçan gözlerle bana döndü. Kaşlarını korkutucu bir şekilde çatan adam alacağı cevabın gazabıyla bana bakıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Bu çocuk!" diye hiddetlendi. "Senin eski âşıklarından biri mi?" Şimdi gel de işin içinden çık. Ayrıca âşığım değil, eski sevgilimdi. Bence ikisi arasında çok fark vardı.

Neden doğrudan katil olduğum kısma gelmedik anlamıyordum. Savcı uzun süre Selim'i unutmayacak gibi bakıyordu!

Bölüm 5
Büyük Günahların Affı Olmaz

Vedalaşırken herkes, "Kendine iyi bak," derdi. En son ne zaman kendime iyi bakmayı bıraktığımı hatırlamıyordum. Bana, "Kendine iyi bak," demelerinden nefret ediyordum. Hayır, ben kendime iyi bakamıyordum, gel sen bana iyi bak.
Ayrılırken veya telefonu kapatırken kimseye, "Kendine iyi bak," diyemiyordum. Benim ona baktığım gibi o, kendisine bakabilir miydi?
Ben, "Kendime iyi bak," demek istiyordum çünkü bir parçamı seninle bırakıp gidiyordum.

Eski ilişkilerimde bir terslik olduğunu hep biliyordum ama nedenini hiç araştırmamıştım. Uğraştığım o kadar şey vardı ki bunu düşünecek zamanım yoktu. Fakat yıllar sonra zihnime yaptığım yolculukta Selim'i görünce ister istemez beni neden terk ettiğini merak ediyordum. Eski sevgililerimin biri tarafından değil, neden beşi tarafından terk edilmiştim? Üstelik hep aynı yolla terk etmişlerdi. Beş kişi tarafından terk edilmeyi bir yerde anlardım fakat beşi de bir ayın sonunda kısa bir mesajla beni terk etmişse ben burada bir gariplik arardım.

Tesadüf deyip geçemeyeceğim kadar garip bir olaydı. Bunu o yıllarda da anlamamıştım, şimdi de. Kaçmak yerine durup savaşmayı öğrenmişken bazı şeyleri ister istemez sorguluyordum. Ezelden beri erkekler için ulaşılmaz ve vazgeçilmez biri olmuşken eski sevgililerim neden beni bırakmıştı? Şu anda bile etrafımdaki her erkeği kolayca kendime bağlayacak biriyken o yıllarda bende ne eksikti? Belki de cazibem sadece Araf erkekleri için geçerliydi.

Acaba Savcı benim hakkımda ne düşünüyordu? Gerçi şu anda Savcı'nın da duyguları tartışılırdı. Gözlerini Selim'e dikmiş, benden bir cevap bekliyordu. Bir anıda olduğumuzu çoktan unutan adam her an kılıcını çekip Selim'i dünya üzerinde silebilirdi. Tabii ilk kez beni bir erkekle flört ederken görüyordu. Aslında daha önce de birkaç kez görmüştü fakat o anlarda aklımda ve kalbimde olduğunu biliyordu. Lakin bu anıda henüz hayatımda Savcı yoktu ve kalbim onun yerine başka bir erkeğe atıyordu.

Bu bile çıldırması için fazlasıyla yeterliydi. Savcı biçimli kaşlarını çatarak benden bir yanıt bekliyordu. "Elzem?" Adımı vurgulayarak ısrarla bana Selim'i gösteriyordu. "Kim bu?" Kim olacak ki eskiden değerli, şimdi ise önemsiz biri.

"Ah, o mu?" Kendimi zorlayıp gülümsemeye çalıştım. "Beşinci sevgilim. Sizin deyişinizle beşinci âşığım."

Savcı kısık bir sesle küfrederken çatık kaşlarının arasındaki çizgiler derinlik kazanmıştı. "Beş mi?" Afallayarak Selim ile konuşan kızı

gösterdi. "Daha çocuksun burada, ne beşi? Kaç yaşındasın bu anıda? On üç mü?" Şimdi ben de şaşkınca ona bakıyordum. Ne yani, bu yaşlarda beş sevgili yapılmaz diye bir kural mı vardı? Bir yıl içinde beş kişiyle çıkmam gayet olağan bir durumdu.

"Burada on üç yaşında değilim," diyerek konuya bir açıklık getirdim. "On dört yaşındayım."

Bunu duymak onu iyice delirtmişti. Gergin yüzü sertleştiğinde bana olan bakışları insancıl değildi. "On dört yaşında olunca beş kişiyle sevgili olmak normal bir şey mi?" Bana hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca aynı anda onlarla sevgili olmamıştım. Farklı aralıklarla ortaokulda çıktığım çocuklardı.

Diğerleri duymasın diye Savcı'ya yaklaştım ve yüzümdeki tebessümü korurken kısık bir sesle rahatsızlığımı dile getirdim. "Geçmişim konusunda beni yargılayamazsın. Hayatımda sen yokken yaptıklarım sadece beni ilgilendirir. Lütfen şu anda yalnız olmadığımızın farkına varır mısın?" Toplum içinde bana yönelik her hareket ters teperdi. Yalnız kaldığımızda ona gereken açıklamayı yapabilirdim fakat etrafımızda birileri varken üzerime gelinmesinden hoşlanmıyordum.

Savcı'nın söylediklerimi onaylamadığını biliyordum fakat bu kadar insanın içinde benimle tartışmayı o da doğru bulmuyordu. Bu yüzden hoşuna gitmese de kendisini kontrol etmeye çalıştı. Selim ve Elzem çimlerin üzerinde oturup sohbet ediyordu. Elzem kahvesinden bir yudum alınca yüzünü buruşturdu fakat Selim görmesin diye kendisine çekidüzen vermişti. Kahvenin tadını sevmemişti.

Elzem kahveyi kenara bırakıp ay çöreklerden bir tanesini ona uzattı. Selim çöreği ondan alırken, "Bu hafta sonu sinemaya gidelim mi?" diye sordu.

"Derslerim var, Selim."

"Hafta sonunda da derslerin mi var?"

"Evet, evde de yatılı özel hocalar var."

Selim bunu bilmediği için şaşırmıştı. "Okul birincisisin, Elzem." Kafası karışmış bir hâlde yanında oturan kıza bakıyordu. "Özel derslere ihtiyacın yok." Gel de bunu anneanneme anlat.

Elzem ay çöreğini bitiren Selim'e yenisini uzatırken gülümsedi. "Bugün okul çıkışı bir şeyler yapabiliriz. Kütüphaneye gidebiliriz mesela," dedikten sonra çörekten sonra içmesi için ona kahveyi uzatmıştı.

Kahveden bir yudum alan çocuk, "Okul çıkışı arkadaşlarla top oynayacağız," derken tereddüt ederek ona bakıyordu. "Senin de orada olmanı isterdim." Neyse ki Selim bir lanetli olmadığı için Savcı onun söylediklerini anlamıyordu. Ne yazık ki bu onu daha fazla rahatsız ediyordu.

Elzem ona başını salladı. "Seni izlemeye gelebilirim."

"Bizim mahalleye mi?" Güldü. "Bu olmaz, Elzem."

Elzem ona yeni bir çörek daha uzattı ve bu sonuncusuydu. "Neden?" diye sorduğunda aslında sebebini tahmin ediyordu.

Ensesini kaşıyan çocuk mahcup gözlerle ona bakıyordu. "Senin yaşadığın gibi bir yer değil. Alışık olmadığın bir yerde rahatsız olursun." Bence bu konudaki en büyük rahatsızlığı kendisi yaşıyordu.

Eliyle kendisini gösteren kız, "Ben mi rahatsız olacağım?" deyip ona güven vermek istercesine tebessüm etti. "Senin olduğun bir yerde rahatsızlık hissetmem, Selim. Bugün seni izlemeye geleceğim."

Savcı bana öldürecekmiş gibi bakarken gazap dolu bakışlarını yüzüme çıkarmıştı. "Ne kadar da düşüncelisin!" Gülerek başımı salladım çünkü gerçekten öyleyimdir.

Ders zili çalınca ayağa kalkan çocuk biten çörekleri ve boş kahve bardağını görünce tüm keyfi kaçmıştı. "Ya da gelme, Elzem!" Bunları söyledikten sonra hızlı adımlarla okula doğru yürümeye başlamıştı. Fark ettiği şeyler onu kızdırmıştı.

Hemen ayağa kalkan kız koşarak onun kolunu tutup onu durdurdu. "Sorun ne?"

Selim huzursuz bir suratla ona boş kahve bardağını gösterdi. "Yine aynı şeyi yaptın! Yine bir sohbet başlatıp beni oyaladın ve sana aldığımı bana yedirdin." Kolunu sertçe çekip ondan uzaklaştı. "Daha aldığım şeyleri yemeye tenezzül etmeyen biri benim doğduğum yerde rahat edemez. Aramızdaki sınıf farkını her defasında bana hatırlatmak zorunda değilsin." Söylediği şeyleri kendisi yapıyordu ama farkında bile değildi.

Savcı, Selim'in ne söylediğini anlamamıştı fakat bu öfkeli tavrını görünce rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Bana şu anda terk edildiğini söyle?" deyince bu sefer ben ona öldürecekmişim gibi bakıyordum.

"Bunu çok isterdiniz, değil mi?" diye sorduğumda dudağının köşesi yavaşça kıvrıldı.

"Evet." Bu adam ciddi anlamda beni deli ediyordu!

Selim'in öylece çekip gitmesine izin vermeyen kız, "Yanlış düşünüyorsun," diyerek ona yaklaşıp derin bir nefes aldı. "Bana getirdiğin kahveler hep şekerli oluyor fakat ben şekersiz içerim. Ay çöreklerini seviyorum ama dışarıdan alınan şeyleri yiyemiyorum. Ne şartlarda hazırlandığını bilmediğim şeyleri yiyemem." Derin bir nefes alıp bir adım arkaya atarak Selim'den uzaklaştı. "Daha yeni çıktığımız için bilmiyorsun tabii ama bazı garip alışkanlıklarım var. Bunun için benden ayrılmak istersen anlayışla karşılarım."

Ayrılık sözünü duyunca Selim'in rahatsızlığı çok net görünüyordu. "Ayrılmak mı?" Telaşa kapılarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Seni gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkartamıyorum, Elzem. Hangi ayrılıktan bahsediyorsun? Seni tanıdıktan sonra bir erkeğin senden vazgeçmesi mümkün değil."

Duyduklarımla sırıtarak yanımda sinir krizleri geçiren Savcı'ya döndüm. "Benden ayrılmayacağını söylüyor. Zeki insanın hâli bir başka oluyor tabii. Daha bu yaşta vazgeçilmez biri olduğumu anlamış," dediğimde aldığım tek karşılık, "Kapat çeneni!" oldu. Sanırım en rahatsız olduğu anılardan biri buydu.

Selim elimi tuttuğunda Savcı iyice kontrolünü kaybetmişti. Birleşen ellerimize baktıkça çenesi seğiriyor, dişlerini korkutucu derecede sıkıyordu. "Elzem," diyen çocuk avuçlarındaki eli sıktı. "Bilmem gereken başka garip alışkanlıkların var mı?" Muzır bakışlarla sevgilisini süzdü. "Bu güzelliğin altında geceleri yaratığa dönüşen bir canavar varsa bilmeliyim."

Geçmişteki Elzem gülerek ona doğru uzandı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Bu güzelliğin altında kana susayan bir canavar var ama merak etme, seni ondan korurum," dediğinde ikisi gülerek okula gitti. Savcı buradayken onu öpmeseydi daha iyiydi ama neyse artık.

Giden ikiliye bakmayı bırakıp Savcı'ya döndüğümde kelimenin tam anlamıyla küplere binmişti. Ela gözlerinde yakıcı bir öfke vardı ve bunu gizlemeden bana bakıyordu. "Geçmişin konusunda seni yargılayamam!" Parmaklarını sinirle saçlarının arasından geçirip her bir tutamını dağıttı. "Ama onu öptün, kahrolası kadın!" Böyle anlarda şuurunu kaybeden birine dönüşüyordu.

Diğerlerini kontrol ettiğimde bizden uzakta kendi aralarında sohbet ettiklerini gördüm. Kardeşlerim eski sevgilimle olan geçmişimi görmekten rahatsız oldukları için uzaklaşmıştı. Onlarla aramızda bir hayli mesafe vardı. Yanımdaki deli adama şirinlik yaparak ona yaklaştım. "Yanaktan öptüm. Dudaklarımın değdiği ilk dudaklar size ait." Aslında Selim'i dudaktan öpseydim bile bunu sorun etmezdim çünkü geçmişte olan geçmişte kalmalıydı.

Hayatımdaki erkeğin de sorun etmesine izin vermezdim fakat durum şu anda farklıydı. Bir erkek sevdiği kadının geçmişinde başka erkekler olduğunu öğrenebilirdi fakat bunu bizzat görmek ve ilişkilerine tanık olmak onu rahatsız ederdi. Savcı da zaten rahatsız olsa da bu konuda bana bir şey dememişti. Ancak bilmek ve bizzat görmek arasında çok fark vardı ve Savcı şu anda bizzat görüyor hatta yaşıyordu.

Bunun için tepki vermesi normaldi, zaten aksi olsaydı sıkıntı olurdu. Çünkü bana göre seven sevdiğini sahiplenir ve kıskanırdı. "Sadece bir gençlik aşkı," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Şu anda hayatımda senden başkası yok."

Selim gözden kaybolunca Savcı mantıklı düşünmeye başladığı için nefesini sesli bir şekilde verdi. "Biliyorum." Biliyordu ama bu konudaki sıkıntısını gizleyemiyordu. "Tüm bu insanların geçmişinde kaldığını biliyorum, Elzem ama..." Duraksayıp anlam veremediğim gözlerle beni izlemeye başladı. "Hayatımda senden başka hiç kadın olmadı. Hayatımda olan tek kadını da kimseyle paylaşamam. Geçmişini değiştiremem lakin geleceğinde benden başkası olamaz, buna izin vermem." Gözlerime bakıp yemin eder gibi söylediği sözler belki beni rahatsız etmeliydi. Fakat kalp atışlarım delicesine hızlandığına göre mutlu olmamı sağlamıştı.

"Tamam." Gülümseyerek ona başımı salladım. "Söz veriyorum senden başkası olmaya..." demiştim ki kaşlarını çatarak, "Sakın o sözün devamını getirme!" diye beni azarlayınca gülerek sustum. Anlaşılan sözler konusundaki tutarlığım onu deli ediyordu.

Soya, "Hey!" diye bize seslendi. "Aranızdaki kıskançlık muhabbeti bittiyse artık yanınıza gelebilir miyiz?" İlkokul öğrencisi gibi elini kaldırıp Sıraç'ı gösterdi. "Ben de birilerini kıskanırken görmeyi çok isterdim ama şu anda kıskandığı kişi ben değilim." Omzunun üzerinden

Sıraç'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Buradaki işimiz bitince benim anılarıma da girebilir miyiz?" İnsan neden diye sormaya korkuyordu.

Bıkkınlıkla burnundan soluyan Sıraç, "Neden?" deme cesaretini gösterdi. "Senin anılarında da mı eski sevgili vukuatı var?"

Sıraç'ın kıskanma ihtimali karşısında heyecanlanan Soya'nın dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. "Tensel ihtiyaçlar dışında hayatıma birilerini aldığım söylenemez. Eğer işe yarayacaksa bir koşu gidip birkaç sevgili yapabilirim." Endişe verici olansa söylediği şeyi gerçekten yapacakmış gibi bakıyordu. Onun bu heyecanı belki de ilk kez gerçek anlamda Sıraç'ı güldürmüştü.

"Kendi hemcinslerimden nefret etmiyorum, mümkünse onların da başına bela olma."

Soya ona yılışarak koluna girdi. "Peki, ya senin?" diye sordu gülümseyerek. "Senin başına bela olabilir miyim?"

"Zaten öylesin!" diyen abim onu susturmanın peşindeydi. "Sanki git desem gideceksin!" Kovsa bile Soya'nın ondan vazgeçmeyeceğini hepimiz biliyorduk.

Birbirlerine çok yakın oldukları için Soya'nın saçları kıvrılarak abime doğru uzandı. Öfkesi anında yatışan Sıraç gözlerini onun saçlarından ayırmıyordu. Soya'nın uzun ve canlı saçları abimin koluna sürtünerek boynuna tırmandığında Sıraç belli belirsiz gülümsedi. "Rahat dur," diye Soya'yı uyarırken ona gülümsediğini fark edince hemen kaşlarını çattı ve ondan uzaklaşıp saçlarının büyüsünden kurtuldu. İnanılır gibi değildi ama bu deli kadın böyle devam ederse Sıraç gibi inatçı bir Avcı'yı kendisine âşık edebilirdi. Usul usul Sıraç'ın kalbine girmeye başlamıştı.

Etrafımızdaki şeyler değişmeye başlayınca yine zaman geçişi yaptığımızı anladım. Önce okulun bahçesi değişti, hemen sonra da buradaki her şey silinmişti. Bahçenin küçülüp yeni bir mekâna dönüşmesini izledik. Saniyeler içinde kendimizi konağın avlusunda bulmuştuk. Bu anıda Selim'i görmemizin sebebi anneannem öldükten kısa süre sonra onun tarafından terk edilecek olmamdı. Her iki kötü anı da birbirine yakın tarihlerde gerçekleştiği için aynı kapının ardındaydı.

Şimdi Selim yoktu ve Elzem elindeki telefonla avluda sabırsızca dönüp duruyordu. Üzerinde yeşil bir elbise vardı ve elbisenin uzun etekleri ayak bileğini gizliyordu. "Sadık abi," diyerek onu izleyen

korumasına döndü. "Hava kararmak üzere, neden kardeşim hâlâ evde değil? Son zamanlarda eve çok geç geliyor."

Elzem sinirli adımlarla korumaya doğru yürüdü. "Evden çıkarken benden izin almadı ve sizler onun gitmesine izin verdiniz. Kovulmak istemiyorsan derhâl bana kardeşimi bul!" diye bağırarak elindeki telefonu yere fırlattı. "Ona ulaşamıyorum!" On dört yaşındaki birine göre fazla agresif ve otoriter görünüyordu.

Sadık abi mahcubiyet içinde ona bakarken arkasındaki korumalar suspus olmuş, başını yerden kaldırmıyordu. "Biz izin vermedik efendim fakat..." deyip susmuştu.

Elzem, "Fakat?" diyerek devam etmesini bekleyince konaktan çıkan kadın, "Ben izin verdim," dedi. Evet, bu anneannemden başkası değildi.

Beyaz şalını omuzlarına atan kadın tüm görkemiyle sinirden yerinde duramayan kıza yaklaştı. "Benden izin alınca Itır'ın dışarı çıkmasında herhangi bir sakınca görmedim." Meydan okur gibi bana bakıyordu. "Bir sorun mu var?" derken konaktaki tek yetkili olduğunu vurguluyordu.

Etraftaki korumalara bakan kız, "Çekilebilirsiniz," diyerek onları gönderdi. Çalışanların önünde anneannemle tartışmayı doğru bulmuyordu.

Korumalar gidince başını kaldırdı ve boy olarak ondan uzun olan kadına baktı. "Bana sormadan akşam vakti kardeşimin dışarı çıkmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. "Sebep?"

Anneannem umarsızca omuz silkti. "Evde sıkılmıştı, arkadaşları arayınca gitmek istedi. Itır kendi kararlarını verecek yaşta, onu bu şekilde kısıtlayamazsın." Bunu gerçekten söyledi mi?

İyice çileden çıkan Elzem, "Itır daha on üç yaşında!" diye ona sesini yükseltti. "Hangi karardan bahsediyorsun sen?"

Anneannem bu çıkışımdan çok rahatsız olduğu için omuzları gerilmişti. "Ses tonuna dikkat et!" diyerek sert bir uyarıda bulundu. "Kardeşin hakkında bir karar verirken bir çocuğa danışacak değilim."

"Kardeşin?" Alay ederek anneanneme yaklaştı. "Torunum hakkında demediğin sürece karar veremezsin anne. Itır hakkındaki tüm kararları ben veririm. Son zamanlarda Itır'a karşı fazla tolerans gösteriyorsun ve

bu benim hoşuma gitmiyor." Anneannem Itır'ı her konuda özgür bırakarak iyice sorumsuz biri olmasına neden oluyordu. İşin acı tarafı Itır bunu anlamadığı için anneannem tarafından şımartıldıkça aramızda daha büyük sorunlar oluşuyordu. Onu anneannemden kıskandığım için sürekli sorun çıkardığımı düşünmeye başlamıştı.

Itır konağa dönmüştü fakat Elzem ona sırtı dönük olduğu için onu görmemişti. Anneannem onun gelişini gördüğü için yine sinsiliklerine başlamıştı. "Itır'a çok yükleniyorsun, Elzem," derken bana bakıyordu ama arkamdaki kızdan haberi vardı. "Sen istediğin tüm kararları vermekte özgürsün, Itır neden aynı haklara sahip değil?" Burada oynadığı oyunu sanırım o yıllarda sadece ben görüyordum. İkimizin arasına nifak tohumları ekerek bizi ayırmaya çalışıyordu.

On adım uzağındaki çocuk tarafından izlendiğinden habersiz olan kız, "Çünkü Itır daha çocuk," dedi. "Ergenliğini had safhalarda yaşadığı bu dönemlerde yanlış kararlar verebilir."

Anneannem güldü. "Hatırlatırım, aranızda sadece bir yaş var. Benzer yanlış kararları sen de verebilirsin ama Itır karşına geçip sana yasaklar koymuyor, değil mi?"

"Koyamaz da!" diyerek sesini yükseltti. "Ben ne yapıyorsam onu düşündüğüm için yapıyorum." Kaşlarını çatarak anneanneme dik dik baktı. "Senin de ne yapmaya çalıştığını görüyorum. Dur artık anne. Itır'a saçma sapan hediyeler almayı bırak lütfen. On sekiz yaşını doldurmadan aldığın o motora binmesine izin vermem. Ne idüğü belli olmayan arkadaşlar edinemez ve onlarla buluşamaz. Ödevlerini yapması gereken saatlerde dışarıda olamaz. Tanrı aşkına, kardeşime zarar vermeyi bırak!"

Anneannem büyük bir rol sergileyip küçük torununu düşünüyormuş gibi Elzem'e bakıyordu. "Itır'ı mutlu etmeye çalışmam sence ona zarar mı veriyor? Beni suçladığın şeylerin farkında mısın? Elzem, o benim torunum. Sana sunduğum ayrıcalıkları ona da vermem seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Elzem torunum kelimesini duyduğu an inleyerek gözlerini yumdu. Itır'ın burada olduğunu anlamıştı çünkü anneannem son zamanlarda sadece Itır varken ondan torunum diye bahsederdi. Bu sahte sevgisinin bir göstergesiydi.

Elzem usulca arkasını döndüğünde Itır hayal kırıklığı içinde ona bakıyordu. "Itır bak..." deyip ona doğru bir adım attı fakat Itır, "Sen

korkunç birisin, Elzem!" diye bağırıp onun omzuna sertçe çarparak konağa girdi.

"Itır bekle!" Elzem onun peşinden konağa koşunca onları takip ettik. Itır odasına girince geçmişteki Elzem ile biz de odaya girdik. "Şu saate kadar neredeydin?" diye sordu fakat Itır çantasını rastgele odaya fırlatırken ona cevap vermemişti.

Banyoya girmek üzereyken, "Itır," diye onu durdurup kolunu tuttu. "Nereye gittiğini sordum. Ayrıca kıyafetin neden pislik içinde?" Üstü başı toz toprak içindeydi.

"Pislik içinde mi?" Itır kolunu sertçe çekerek ondan uzaklaştı. "Toz bu, Elzem! Pislik diye adlandırdığın şey sadece toz!"

"Pekâlâ, kıyafetlerin neden toz içinde?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Bağırmadan konuşmanı tavsiye ederim. Şimdi lütfen bana nerede olduğunu ve kıyafetlerinde neden toz olduğunu söyle."

Benim sakinliğim karşısında daha fazla öfkelenen çocuk yumruklarını sıkıyordu. "Seni ilgilendirmez sözünün nesini anlamadın? Bana hesap soracak konumda değilsin!"

Itır'a karşı doğuştan sabırlı olduğum için Elzem derin bir nefes alarak alttan aldı. "Senin için endişeleniyorum, Itır," diyerek ona yaklaştı. "Kardeşim için endişelenmemin nesi yanlış?" Elzem onun koluna dokundu ancak Itır onu kabaca itti.

"Beni düşünüyormuş gibi rol yapmayı bırak artık!" derken sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "Sen kendinden başka kimseyi düşünmeyecek kadar bencilsin!" Itır çok çabuk öfkelenen bir çocuk olduğu için yine kontrolünü kaybedip agresifleşmişti. "Kimsenin beni sevmesini istemiyorsun! Herkes seni sevmeli, değil mi?" Ablasının üzerine yürürken gözlerinde yakıcı bir nefret vardı. "Mutlu olmamı hiç istemiyorsun!" diye bağırınca o anki kırgınlığımı şu anda bile hissediyordum.

Elzem dolan gözlerini gizlemeye çalışırken ne kadar incindiğini yeteri kadar saklamıyordu. "Sana böyle mi hissettiriyorum?" diye sordu kısık bir sesle. "Itır ben seni çok seviyorum ve tek istediğim mutlu olman."

İki kardeşin tartışmasını izleyen Itır yutkunarak dolu dolu gözlerle bana döndü. "Bunu senden duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki Elzem," diye iç çekti. "Beni sevdiğini belki de en son bu odada ve tam burada söylemiştin." Onu çok üzdüğümün farkındaydım ama bu

olayın devamında kolay şeyler yaşamamıştım. Yaşadığım şeylerse bir daha eskisi gibi olmama izin vermemişti.

Geçmişteki çocuk Itır sevgimi sorgularcasına alayla güldü. "Sen kendinden başkasını sevemezsin, Elzem. Herkes seni sevmeli, herkes seni saymalı!" derken anneannemden bahsediyordu. "Ama ben hep dışlanan olmalıyım, öyle mi?" Burada Itır'a da kızamıyordum ki. Tüm hayatı sevgisizlikle geçen biriydi. Itır sevgiye aç bir çocuktu ve anneannemin ona olan sahte sevgisinin altında herhangi bir art niyet aramayacak kadar ilgiye muhtaçtı.

Elzem onu anneannem konusunda uyarmak için Itır'a yaklaştığı an bir anda duraksadı. "Bu koku da nedir?" Burnunu kırıştırıp Itır'ı koklayınca aldığı kokuyla kan beynine sıçramıştı. "Sigara mı içtin sen?" derken kalan son sabrı da tükenmişti.

Itır özellikle onun canını yakmak ister gibi, "Evet," diyerek başını salladı. "Bu konuda ne yapabilirsin ki?"

Onun kolunu sertçe sıkan kız, "Daha on üç yaşındasın!" diye ona sesini yükseltti. "Özellikle beni kızdırmak için kendine zarar vermeyi bırak!"

"Anla artık, sen umurumda bile değilsin!"

"Bir daha o illeti içtiğini görmeyeceğim, Itır! Gittikçe kontrolden çıkıyorsun ve durmazsan..."

"Durmazsam ne yapacaksın?"

"Durdurmasını bilirim!" Elzem onun çantasını alıp kapıya doğru yürüdü. "Bir hafta boyunca odandan çıkmıyorsun." Kaşlarını çatarak Itır'a döndü. "Madem güzellikle olmuyor, ben de senin anlayacağın dilde konuşurum. Odandan çıkman yasak! Bundan sonra sadece okuldan eve, evden okula gidip gideceksin. Tüm bu süreçte korumalardan biri yanında olacak. Arkadaşlarını unut çünkü bundan sonra hiçbiriyle görüşmeyeceksin!"

Son derece kararlı bir şekilde kardeşinin gözlerine baktı. "Bu yasakların dışına çıkarsan bir saniye bile düşünmem seni konaktan uzaklaştırırım. Belki de babam artık kendi sorunlu kızıyla uğraşmalı çünkü ben artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum!"

Elzem sinirli adımlarla kapıya yürüdüğünde Itır yutkunarak ona bakıyordu. "Beni babamın yanına mı göndereceksin?" Sesindeki korku onu ele veriyordu, istediği son şey bile değildi benden ayrılmak.

Bu sefer ona karşı gardını indirmeyen Elzem ruhsuzca ona döndü. "Bunun için uğraşmıyor musun? Eğer koyduğum yasaklardan birini bile çiğnersen bir daha zor görürsün beni."

"Beni kendinle tehdit etme!"

"Ben tehdit etmem, Itır," dedi üzerine basa basa. "Yaparım!"

Itır hissettiği hayal kırıklığıyla gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. "Beni bu kadar kolay mı gözden çıkartıyorsun?" İnanamayan gözlerle ablasına bakıyordu. "Babam beni sevmiyor bile, Elzem! Sana bakarken gözlerinde oluşan sevgi bana bakınca yok oluyor!"

Itır bağırarak isyan edince Elzem acımasız bir tavır takınıp omuzlarını dikleştirdi. "Böyle anlarda benim gözlerime baksaydın seni gerçek anlamda seven tek kişiyi ısrarla ezmezdin!" Itır'ın önünde bezmiş gibi omuzlarını düşürüp onun çantasını yatağın üzerine attı. "Az önce koyduğum tüm yasakları unut. Bu sefer sana kural koymayacağım ama bu sefer de kendi bildiğini okursan seni babamın yanına göndereceğim. Son zamanlarda kendine fiziksel, bana ise psikolojik zararlar vermeye başladın. Bu sefer ne istediğine sen karar vereceksin," dedikten sonra kapıyı çarparak dışarı çıktı. Belki Itır'ı çok kırdım ama daha fazla kontrolden çıkmadan önce kendisine gelmeliydi.

Onun peşinden biz de dışarı çıktığımızda koridorda bekleyen anneannemi gördük. Anlaşılan kapıyı dinleyerek tüm konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Yüzündeki o keyifli ifade bunu gösteriyordu. "Doğru karar," diyerek Elzem'e doğru yürüdü. "Son zamanlarda kendini iyice kaybetti."

Anneannem sevecen bir şekilde onun saçlarını okşadı. "Sen onun sorumluluğunu alacak yaşta değilsin. Bırak baban uğraşsın." Itır'a ayrı bana ayrı oynuyordu. Aslında istediği yalnızca bendim. Itır beni etkilediği için onu hayatımda istemiyordu. Gelecekten gelen Itır ise şu anda şaşkınlık içinde anneanneme bakıp gerçekleri daha iyi anlıyordu.

Ona istediği mutluluğu vermemeye kararlı olan Elzem, "Blöf yapmıştım anne," dedi ona meydan okuyarak. "Itır'ın tek zayıflığı benim. Sırf benden ayrılmamak için onu yönlendirdiğin yanlışları geride bırakacak. Bırakmasa bile kardeşimden asla vazgeçmem ve onun için savaşırım," diyerek anneannemin yüzündeki gülümsemesinin silinmesini sağlamıştı. Itır ise tuttuğu nefesini rahatlayarak vermişti.

Elzem küçük bir hanımefendiye yakışır bir şekilde ona selam verip, "İzninle," dedikten sonra odasına yürüdü. Doğuştan bir savaşçı olduğu için bu tür oyunlarla mücadele etmesini iyi biliyordu.

Elzem'i takip ederek odasına girdiğimizde anneannem de onun peşinden gelmişti. "Müzik dersini kaçırdın," derken sesi sakin çıkabilirdi ancak öfkesi gözlerine yansıyordu. "Piyano hocan seni bir saat boyunca bekledi, Elzem." Ders aslında bahaneydi. Itır konusundaki kararlılığım onu kızdırdığı için bir şekilde öfkesini benden çıkartacaktı.

"Itır'ı bekliyordum anne."

"Bu bir bahane değil. Dersine girmeyerek hata yaptın."

Elzem'in dudaklarında buruk bir tebessüm oluştuğunda gözleri acıyla kasılmıştı. "Tüm hataların bir cezası olmalı, değil mi?" Kapıya yürüyüp içeriden kilitlemişti. Daha sonra ellerini uzatıp elbisesinin fermuarını açtı. Elbisenin yaka kısmını aşağıya doğru çekerek sırtını açmıştı.

Elzem sırtını açarak dizlerinin üzerine oturunca herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Itır anlamaz gözlerle bana çocukluğumu gösterdi. "Neden sırtını açtı?"

"Senin yüzünden," dedim. Evet, bu sefer ona gerçekleri söylemiştim. "Anneannem evden gitmeni istiyordu ve sen de ona istediği şeyi veriyordun. Ben seni yanımda tutmaya çalıştıkça anneannem canımı yakıyordu." Hissiz bir şekilde gözlerine bakıp soğukça güldüm. "Anneannemle olan ilişkimize hep imrenmiştin. Şimdi iyi izle çünkü ilişkimizin gerçek boyutu hep kapalı kapılar ardında yaşandı." Tüm hayatı boyunca gıpta ettiği ablasının gerçekleriyle nihayet yüzleşiyordu.

Anneannem dolabın üzerinde duran kavak ağacından yapılmış sopayı aldı. Elzem'in arkasına geçti ve "Yirmiye kadar say!" deyip elindeki sopayla onun çıplak sırtına sertçe vurdu.

Bu görüntü karşısında yerinde sendeleyen Itır, "Olamaz," diye fısıldadı.

Anneannemin bana şiddet uyguladığı aklının ucundan bile geçmezdi fakat çiftlik evinde ve burada şahit olduğu şeyler onu bozguna uğratmıştı. Sırtıma yediğim her darbeyle Itır hıçkırmamak için ellerini dudaklarına bastırıyordu. Itır en azından izleme cesaretini gösteriyordu çünkü bu sefer sadece Yavuz değil, Sıraç da dayanamayıp dışarı

çıkmıştı. Ben hepsini bizzat yaşamışken onlar bırak yaşamayı, izlemeye bile dayanamıyordu.

Altıncı darbeyle Elzem çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırmış, burnundan hızlı hızlı nefesler alarak bu işkencenin bitmesini bekliyordu. Anneannem ona vurdukça öne doğru bükülüyor ve tırnaklarını zemine bastırıp sesli nefesler alıyordu. Başını öne eğen Itır, "Dur artık, dur, dur!" diye bağırırken öfkeli sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Onu öldüreceğim!" İntikam isteyen gözleri koyulaşmıştı. "Bana rakip olarak geldiği için mutluyum çünkü onu yok edeceğim!" Umarım bunu yapabilirdi, başarısız olursa ölecekti.

Benim dışımda odadaki herkes başını eğerek izlemeyi reddetmişti. Sinirden yumruklarını sıkan Asil, "Bu kadın insan değil!" diyerek yüz kızartıcı küfürler ediyordu. "Kendi torununa bunu yapması akıl işi değil!" Zaten anneannem de pek aklı başında biri değildi.

Gediz başını yeni kaldırmıştı ki kısık iniltimi duyunca dişlerini sıkarak yeniden başını eğdi. "İlk kez bir kadının canına okumak istiyorum. Bu kadının cehennem zebanileriyle bir yakınlığı olmalı, gerçi şeytan bile onun yanında melek kalır!" Kaşlarını çatarak Meliz'e döndü. "Bütün bunlar olurken sen ne halt ediyordun? Anne sevgisinden mahrum ettiğin iki çocuğu bu kadının ellerine mi bıraktın?" Gediz gibi kadın düşkünü birisini belki de ilk kez ciddi bir şekilde görüyorduk.

Meliz buradaki herkesten bakışlarını kaçırıp, "Neden herkes benim üzerime geliyor?" diye kısık bir sesle homurdandı. "Bedenim farklı bir boyutta olduğu için her gün güçten düşüyordum. Bu kadar zayıfken Suzan gibi bir Avcı'ya karşı hiç şansım yoktu."

Savcı onun açıklamasını yetersiz bulduğu için katı bir suratla kızgın bakışlarını ona dikmişti. "Bu bir mazeret olamaz. Kızlar senin yüzünden annesiz kaldı. En azından anneleri gibi rol yapıp onları avutabilirdin." Bu benim de hep aklımı kurcalıyordu.

Evet, Meliz bir amaç uğruna ailemizin içine sızmıştı. Fakat o kadar da kalpsiz biri değildi. Yıllar boyunca kendisini çatı katına kapatmak yerine annemiz gibi davranıp bizi kandırabilirdi. Geçidi açacağımız güne kadar bize anne sevgisini tattırabilirdi ama bunu yapmamıştı.

Meliz cevap vermeyince kimse üstelemedi. Geçmişi konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yirminci sopadan sonra Elzem dayanmayı bırakıp yere yığılınca her şey silinmeye başlamıştı. "Yine ve yine zaman

geçişi," diye ofladım. Her geçiş bir diğerinden daha kötüyken bakalım bu sefer neyle karşılaşacaktık.

Bu sefer kendimizi konağın salonunda bulunca hemen rafta duran dijital takvime baktım. On beş gün gibi bir zaman geçişi yapmıştık ve yarın sabah bu evden bir cenaze çıkacaktı. Şu anda öğle vaktiydi, Elzem pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş kitap okuyordu. Anneannem ise keyif kahvesini içiyordu. "Elzem?" diyen Itır içeri girmişti. "Dışarı çıkabilir miyim?" Son konuşmadan sonra yeniden izin almalar başlamıştı.

Anneannem kahvesinden bir yudum alırken, "Tabii," diyerek ona izin verdi. "İki haftadır okul ve ev arasında mekik dokumak seni bunaltmış olmalı." Sahte bir ilgiyle Itır'a gülümsedi. "Biraz hava almak hakkın." Asla pes etmeyecekti.

Itır gitmek yerine kapının yanında durup kitap okuyan kıza bakıyordu. Anneannem, "Neden orada bekliyorsun?" diye sordu. "Sana gereken izni verdim."

Elzem okuduğu kitaptan başını kaldırmadan, "Ama ben vermedim," dedi sakince. "Itır benim iznim olmadan dışarı çıkamaz." Daha sonra başını kaldırıp Itır'a baktı. "Öyle değil mi kardeşim?"

Elzem ile olan son tartışmasından sonra fazlasıyla uysallaşan Itır başını salladı. "Senin iznin yoksa dışarı çıkmıyorum. Ben odamdayım, Elzem." Salondan çıkan çocuğun arkasından tebessüm ederek baktım. Son konuşmamız gerçekten işe yaramıştı.

Giden çocukluğunun arkasından bakan bir diğer kişi de yetişkin Itır'dı. "Resmen futbol topu gibiymişim. Elzem ve anneannem arasında kaleyi bulmayan şut gibiyim," diye homurdanınca gülerek itiraz ettim.

"Yanılıyorsun çünkü topu en son ben aldım ve bir daha anneanneme geçmesine izin vermedim."

"Yani harbiden ben bir futbol topuyum, öyle mi Elzem?"

"Bu konuda bana kızamazsın. Kendini bir topa benzeten sensin."

"Sen de futboldan zerre kadar anlamazsın. Şimdi arada neden helak olduğum anlaşılıyor."

"Futboldan anlamadığım hâlde attığım tüm goller hedefi tam on ikiden vuruyorsa bence konu kapanmıştır."

"Çektiğin sert şutlar yüzünden ayağında patlamışım, Elzem. Hangi golden bahsediyorsun sen?"

"En azından elimden patlamadın, değil mi Itır?" Geçmişi ona hatırlatarak iğneleyici bir şekilde gözlerimi onun siyahlarına diktim. "Kardeşine uzattığın ellerin yanmadıysa, boynuna bir ip asılmadıysa, canlı canlı mezara girmediysen ve Ölüler Diyarı'nda aylarca Suzan Dilzah ile aynı yerde kalmadıysan ne demek istediğimi anlayamazsın." Tüm bunları onun yüzünden yaşamıştım.

"Ben elimdeki o topu hiç yere düşürmedim, ayaklarımın altında ezmedim. Ben onu alıp sardım sakladım ama hiç yere düşmesine izin vermedim." Dolan gözlerime inat alay ederek güldüm. "Sense seni el üstünde tutan birini yere düşürdün ve ilk tekmeyi attın." Ben susuyorsam suçlu olduğumdan değildi, bir kez konuşursam yanımda kimseyi bırakmazdım.

Buradaki kimse öfkemi bilmiyordu ve mümkünse bilmesindi. Artık üzerime gelmesinler çünkü bir kez gözümü kararturtsam hayatımdaki herkesi bir çırpıda silerdim ve bunun için zerre kadar pişman olmazdım. Özellikle etrafımdaki herkes tarafından bir darbe yemişken onları hayatımdan çıkarmam hiç zor olmazdı.

Sözlerimin Itır üzerindeki etkisini görünce hiç konuşmamayı diledim. Onu üzmek hoşuma gitmiyordu fakat eskisi gibi sabırlı biri de değildim. Yaşadıklarım artık bazı şeyleri sineye çekmeme izin vermiyordu. Itır elimi tuttu fakat bunu küçük bir çocuğun ürkekliğiyle yapınca içim acıdı.

"Sen hatırlatmasan da ben hiç unutmuyorum ki," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Seni tanıyorum, bir gün beni affedeceksin, uzun süre bana kin güdemezsin." Itır'ın siyah gözlerine yaşlar akın ederken, "Fakat ben kinciyim, Elzem," diyerek omuzlarını düşürdü. "Senin aksine ben hiçbir şeyi unutmam. Ben kendimle ne yapacağım? Kendime olan bu kinim sen affetsen bile bitmeyecek." Aldığım nefes boğazımı yakıp havaya karışmıştı. Doğru söylüyordu, Itır hiçbir şeyi unutmazdı. Özellikle konu ben olunca asla unutmazdı.

Ama unutmasını isterdim. Tüm olanlara rağmen unutup mutlu olmasını istiyordum. "Elzem Hanım." Mara'nın annesi Berna Hanım'ın sesini duyunca Itır ile meşgul olmayı bırakıp ona döndüm.

Mara boş bulunup, "Anne!" diye ona doğru atılınca Dehliz hemen onun kolunu tutarak durdurdu.

"O gerçek değil, sadece bir anı."

Annesinin hayalini izleyen Mara son bir kez ona sarılmak için her şeyi yapabilirdi. Mavi gözlerinde yaşlar süzülürken, "Anne," diye fısıldadı büyük bir muhtaçlıkla. "Annem hasta." Uzun zamandır görmediği annesinin gençliğine büyük bir özlemle bakıyordu. "Birkaç gün önce annemi rüyamda gördüm. Hastaydı ve beni sayıklıyordu." Mavilerine keder yerleşirken gözlerinden bir damla yaş yanaklarına süzüldü. "Öldüğü günü de gördüm." Eğer bunu gördüyse yaşanacaktı çünkü Mara bir kâhindi ve gördüğü rüyalarda bile yüzde elli gerçeklik payı vardı. "Korkuyorum, ya son anında yanında olamazsam?" Başını çevirip ıslak gözlerini Dehliz'e çıkardı. "Annem hasta yatağında beni sayıklıyor ama ben ona gidemiyorum."

"Gördüğün şeyler değişkendir, Mara." Kendimi zorlayarak onu teselli etmeye çalıştım. "Ölüler Diyarı'nda şifacı yönümü çok geliştirdim. Artık açık yaraların bazılarını kapatabiliyorum ve hastalıkları emiyorum. Zamanında orada olursak onu iyileştirebilirim." Ben güçlendikçe yeteneklerim de büyüyordu. Vaktinde geri dönmeyi başarırsak annesi için bir şeyler yapabilirdim.

Mara acı içinde annesinin hayalini izlerken Berna Hanım elindeki bir tabakla Elzem'e yaklaştı. Denediği yeni bir tarifi test etmem için bana getirmişti. "Eşimin annesinin bana öğrettiği eski bir tarif." Tabaktaki lahana kavurmasını gösterdi. "Eğer beğenirseniz akşam yemeğinde servis edeceğim." Berna Hanım bunları bana söylerken kaşlarını çatan anneannemi görmemişti. O dururken bana sorması hoşuna gitmemişti.

Anneannem elindeki kahve fincanını kabaca sehpaya bırakıp ayağa kalktı. "Evin hanımı dururken ne zamandan beri küçük bir çocuğa danışılır oldu!" Onun sert sesiyle Berna Hanım korkuyla başını eğerek birkaç adım geriye çekildi. Önce Itır'ın benden izin alması, hemen sonrasında Berna Hanım'ın yemek konusunda fikrimi istemesi anneannemin otoritesine ağır bir darbeydi.

"Yanlış bir şey yapmadı anne," diyen genç kız elindeki kitabı koltuğa bırakıp gayet sakince ayağa kalktı. "Bir konuda evin hanımına danışmasının nesi yanlış?" derken o kadar kibar ve sevimliydi ki karşısındaki insanı deli ederdi.

"Çalışanlar bile farkında ama sen küçük bir detayı hep unutuyorsun anne." Başını omzuna eğerek iğneleyici bir ifadeyle anneanneme gülümsedi. "Bu konak babama ait, çalışanların maaşlarını ödeyen kişi de

babam. Birkaç yıl sonra da hepsi benim olacak," dedikten sonra doğrudan anneannemin gözlerine baktı. "Sana veya çatı katındaki kızına da ait değil. Babam annemi boşamıştı, değil mi? Demek istediğim eski damadının evinde kalıyorsun ve üstüne bir de kendini evin hanımı mı görüyorsun?"

Elzem kaşlarını belli belirsiz çatarak ona haddini bildirmeye devam etti. "Hayır anne, yanılıyorsun. Bu evin sadece iki hanımı var, onlar da ben ve Itır. Sen sadece bu evde misafirsin. Belki ileride sıkılıp kendi evine gideceksin ama ben ve Itır hep burada kalacağız." Sözlerindeki gizli mesaj anlaşılmayacak gibi değildi. Kısacası biraz daha büyüdüğümde seni kendi evine göndereceğim demeye çalışmıştım.

Kovsam bile gitmiyordu ki. Bizimle ilgilenen merhametli kadın ayaklarıyla babamı kandırdığı için yıllarca konağı işgal etmişti. Tatlı diliyle karşısındaki kadına öfke nöbetleri geçirten Elzem, uzanıp Berna Hanım'ın getirdiği yemeğin tadına baktı. "Parmaklarınızda gerçekten bir sihir olmalı." Küçük bir iltifatla aşçısına gülümsedi. "Yaptığınız tüm yemekler gibi bu da çok güzel olmuş. Neden akşam yemeğine bunu pişirmiyorsunuz?" Berna Hanım aldığı övgü karşısında bana bir anne sıcaklığıyla gülümseyip gitmişti.

Anneannemin öfkeli yüzüne bakan kız, "Ne?" diye sordu yalancı bir şaşkınlıkla. "Seni kızdırdım mı? Doğruları söyleyerek seni gücendirmiş olamam, değil mi?" Telaşa kapılmış gibi rol yapıp ona doğru yürüdü. "Doğruları söyleyince de ceza alıyor muyduk anne? Odama çıkalım mı? Bana vurunca yine sakinleşirsin."

Daha fazla dayanamayan kadın, "Küstah velet!" diye bağırıp tüm gücüyle onun yüzüne sert bir tokat attı. Dizlerinin üzerine düşen kızı yerde bırakıp öfkeli adımlarla salonu terk etmişti.

Yerdeyken yüzüne düşen saçları çeken Elzem sesli bir şekilde güldü. "Bana vurmak için bu sefer odama gitmemi bile beklemedi," diyerek kıkırdadı. "Bazen gerçekten çok düşüncesiz olabilir. Ya çalışanlardan biri içeri girseydi?" Kendi kendine konuşurken saçlarının bir kısmını annemin vurduğu yanağına çekti. "Daha etkili kapatıcılara ihtiyacım var." Kimse görmeden yanağındaki izleri kapatmak için salondan çıktı.

Onu takip ederken Elzem'in mutlu tavrı yanımdaki herkesi deli ediyordu. Yavuz dayanamayıp, "Sana vurdu, farkında mısın?" dediğinde

akıl sağlığımdan endişe eder gibi bakıyordu. "Üzgün olman gerekirken neden bu kadar mutlusun?"

Bu sefer benim yerime Savcı cevap verdi. "İlk gördüğümüz o kız çocuğuna kıyasla burada daha öz güvenli. Büyüyor ve büyüdükçe kendi bağımsızlığını ilan ediyor. Az önce belki de ilk kez anneannesine karşı kendi haklarını savundu. Bu küçük zafer bile onun için büyük bir adım."

Savcı bana baktığında gözlerinde yoğun bir endişe, ruhunda ise onlarca sorunun ağırlığını taşıyordu. "Fakat bir şeyler eksik, değil mi? O öldü, yani aradan yıllar geçti ama hâlâ onun tutsağı gibisin. Daha önce konusu birkaç kez geçmişti ve her defasında ondan 'annem' diye bahsettin. Sana bunca acıyı yaşatan bir kadına bir yanın ölesiye bağlı." Onun bu sözlerine karşılık söyleyecek tek kelime bulamadım.

Ne yazık ki Savcı haklıydı çünkü anneannem beni önce kanatıyor, hemen sonra da tüm yaralarımı büyük bir sevgiyle sarıyordu. Beni hastalıklı duygularla çok sevmişti ve beni kendisine benzeterek aynı zehirli hisleri ona karşı beslememe sebep olmuştu. Ondan nefret ediyordum ama bir o kadar da çok seviyordum. Ondan gördüğüm sevgiyi de acıyı da kimseden görmemiştim. O sevgiye olan açlığım verdiği acıyı görmezden gelmeme sebep oluyordu.

Sevgiye aç olan sadece Itır değildi ki... Ben de çok fazla yokluğunu yaşamıştım. Belki de bu yüzden sevdiklerim bana yanlış yapınca onları hemen affediyordum, bana kalan son sevgi kırıntısını da kaybetmek istemiyordum. İşte bu yüzden aileler çocuklarına gereken sevgiyi vermeliydi yoksa büyüdüklerinde ailelerinde görmedikleri sevgiyi yanlış kollarda arıyorlardı.

Üst kata çıkan Elzem anneannemin odasının önünden geçerken bazı sesler duymuştu. Hiç âdeti olmasa da koridoru kontrol edip kapıya yaklaştı. Ses çıkarmadan kapıyı biraz aralayınca onun arkasına geçtim. Ben de onunla içeriyi gözetlemeye başladım, bunu yapan sadece ben ve geçmişteki hâlimdi. Diğerleri kapıya yakın bir yerde durdukları için odadaki sesleri zaten duyuyorlardı fakat benim dışımda kimse kapı aralığından içeriye bakmıyordu.

Savcı eleştirel gözlerle beni izlerken güldü. "Senin gibi nezih bir hanımefendi kapı dinlemekle kalmıyor, içeriyi mi gözetliyor?" Alay eden sözleri beni utandırmıştı. Bir seferliğe mahsus görmezden gelebilirdi!

"Ne münasebet." Çenemi dikleştirip önüme gelen saçlarımı sertçe arkaya savurdum. Hemen savunmaya geçtiğim için elimle önümdeki küçük kızı gösterip aklıma gelen ilk yalana sarılmıştım. "Geçmişteki Elzem'in saçına kelebek konmuştu, onu kovaladığım için arkasında durdum." Kelebek yerine örümcek daha inandırıcı bir yalan olurdu sanki.

"Kelebek mi?" Hınzır gözlerle beni izleyen Savcı gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Sinek olmasın o?" Bence de sinek daha inandırıcı olurdu. Bu neden benim aklıma gelmedi ki.

"Sinek mi?" Kibirli bir tavır takınarak ona kendimi gösterdim. "Sinekler pis şeylere konar. Benim gibi temiz ve hijyenik birine sinek konmaya utanır. Rica ederim bana hakaret etmeyi bırakın," dedikten sonra önüme döndüm. Bence durumu gayet iyi kurtarmıştım.

Herkes kulağını kapıya yapıştırdığı için kadınlı erkekli içeriyi dinliyordu ama Savcı yüzünden ben bunu yapamıyordum. Neden mi? Çünkü kapıyı dinlemek yerine beni izleyen sadece oydu! Böyle olmayacaktı, derhâl bir şeyler yapmalıydım. İçeride olan konuşmaları zaten biliyordum fakat anılarımı yenilememin sakıncası yoktu. "Ne çirkin bir görüntü." Kapıya yapışanları itinayla kınadım. "Kapı dinlemek görgü kurallarının dışında."

Hepsinin gözleri kapıyla bütünleşen çocuk Elzem'i bulunca içimden kendime küfrettim. "Hadi ama o daha bir çocuk. Sırf bu rezilliğe daha fazla katlanmamak için size bir iyilik yapacağım," dedikten sonra yürüyüp kapıyı sonuna kadar açtım. "İçeri geçerek daha rahat dinleyebilirsiniz. Elzem kapı aralığında her şeyi görüp duyuyor, yani bütün bunlar onun zihninde anı olarak oluşuyor. Siz içeri girince herhangi bir şey değişmeyecek," dediğimde hepsi ilkokul çocuğu gibi âdeta koşarak içeri dalmıştı. Bu sayede ben de içeri girebilirdim.

Geriye kalan tek kişi Savcı'ydı ve bana olan muzır bakışlarına bakılırsa ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Gülerek başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değilsin," dedikten sonra o da içeri girdi.

Krizi avantaja çevirmek suç olmamalıydı.

Ben de içeri girdiğimde anneannemi sanrıyla konuşurken görmek beni şaşırtmadı, bu anıyı hatırlıyordum. "Büyüdükçe ipleri eline alıyor!" Anneannem odanın içinde öfkeli adımlar atıyordu. "Elzem kendi için doğru kararlar veremez, bana ihtiyacı var ama o, beni evden

göndermenin peşinde!" Bağırarak makyaj masasının üzerindeki tüm ürünleri elinin tersiyle yere savurdu.

"Bana olan sevgisi eskisi gibi değil! Gittikçe benden uzaklaşıyor!" Anneannem fazla efor harcamaktan nefes nefese sanrıya döndü. Bu şekilsiz siyah dumana bakıp kaşlarını çattı. "Elzem benim her şeyim, onu kaybedemem. Ben olmazsam annesinin izinden gidip kendisini bitirir!" Annemin yaptığı hataları tekrarlayacağıma çok inanıyordu.

"Itır hayatta olduğu sürece Elzem bana teslim olmaz! Itır için bana diş bileyip aramıza mesafe koyuyor. Itır olmazsa kimsesiz kalıp bana sığınır." Kararlı bir şekilde sanrıya yaklaştı. "Bu gece yarısı Itır'ın işini bitir!"

Herkes şoke olurken anneannem kardeşimin ölüm fermanını imzalamaktan çekinmemişti. "Sana vadettiğim gibi sonunda bir Tenebris'in karanlığını emerek bu dünyada kendine yer edinebilirsin!" dediğinde buradaki herkes aklını yitirmiş kadına şaşkınlık içinde bakıyordu. Kendi öz torunundan kurtulmayı düşünecek kadar hastaydı.

Anneanneme çatık kaşlarla bakan Sıraç'ın çenesi kaskatıydı. "Nasıl bir hastasın lan sen!" Yakından tanıdığını sandığı birinin karanlık yüzüyle tanışırken istese de sakin olamazdı.

Bu sefer korkmak yerine Yavuz güldü. Hayır, öyle küçük bir gülümseme değildi çünkü resmen kahkaha atmıştı. Yavuz'un gülümsemesi Itır'ı rahatsız ettiği için sus dercesine abime bakıyordu. "Kadın benim ölümümü planlamış Yavuz abi! Nesini komik buldun?"

Abim gülüşünü güçlükle durdurmuştu. "Sinirlerim bozuldu, üzerime gelme, Itır. Anneannem ve Elzem yıllardır hepimizi aptal yerine koymuş. Biri iyilik meleği pozlarıyla şeytan yönünü gizlemiş, diğeri ise gururuna sarılıp aldığı yaraları saklamış. Bu normal değil, en az anneannem kadar Elzem de normal değil."

Haksız da sayılmazdı, bana göre anneannem hastaydı fakat anneannem de benim hasta olduğumu düşünüyordu. Belki de ikimiz kendi sorunlarımızı görmeyecek kadar anormallik sınırlarını zorluyorduk.

Doğa farklı bir konuya değinerek başından beri merak ettiğim soruyu dile getirdi. "Bir sanrı Tenebris olan birinden beslenirse ne olur?" Bunu ben de çok merak ediyordum. İlk duyduğumda da anlamamıştım, şimdi de.

Asil anneannemin karşısında duran gölgeye bakarken, "Sanrılar ve Tenebrisler karanlıktan beslenir," dedi. "Tenebrislerin hayatta kalması için güneşin batması yeterlidir. Tek bir gecede bize birkaç gün yetecek karanlığı emeriz. Fakat sanrılar sülük gibidir ve evrenin sahip olduğu karanlıkla beslenemezler. Bunu yapanlarla beslenirler, yani karanlığın çocukları olan biz Tenebrislerle." Demek istediği sanrılar onların karanlık enerjisiyle hayata tutunan parazitler miydi?

Asil aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi başını yavaşça salladı. "Biz bir hafta boyunca karanlığa hiç maruz kalmazsak ölürüz. Sanrılar ise doğrudan evrenin sağladığı karanlığı emmediği için bize göre daha dayanıklılar. Uzun yıllar boyunca karanlık olmadan yaşayabilirler fakat bir yere ait olamazlar. Uzun süre aynı yerde barınamazlar."

Asil bize anneannemin emirlerini dinleyen sanrıyı gösterdi. "Sadece Suzan çağırdığında cehennemden çıkıp buraya geliyor ancak uzun süre sizin dünyanızda kalamıyor. Bir Tenebris'in karanlığıyla beslenirse o da bu dünyanın bir parçası olur." Gözlerinin son durağı Itır olmuştu. "Bir sanrının bir Tenebris'ten beslenmesi bu kadar kolay değil. Nasıl ki ruhların bir bedene girmek için o bedenin sahibinden izin alması gerekiyorsa, sanrı da beslenmek için kurbanının kanla bağlı olduğu bir yakınından izin almalı."

Bu da demek oluyordu ki Itır'a zarar vermesinin tek yolu Itır'la aynı kanı taşıyan birinin rızasıydı. Anneannemle Itır'ın kan bağı vardı ve anneannem bugün ona gereken izni vermişti. Anneannem ve sanrı silinmeye başlayınca Elzem'in onları dinlemeyi bıraktığını anladık. Hepimiz dışarı çıkarak odasına doğru sessiz adımlarla giden kızı takip ettik.

Odama girdiğimizde Elzem kapıyı içeriden kilitleyip hemen boy aynasının önüne geçti. Az önce duydukları yüzünden çok sinirli görünüyordu. "Hatırlıyorum!" dedi aynaya bakarak. "Annemin odasındaki yaratığı görünce çiftlikte olanları hatırladım." Bu döngü hep böyle işlerdi. Önce bir şeyleri unuturdu ama daha sonra unuttuğu olaylarla benzer bir şeyle karşılaşınca her şeyi yeniden hatırlardı.

Elzem yutkunarak aynadaki yansımasına baktı. "Seni de hatırlıyorum. Bana gücendin mi? O yüzden mi üç yıldır sesini duymuyorum?" Elini aynaya bastırdıktan sonra alnını aynaya yaslayıp gözlerini yumdu. "Canavar *çirkin* değil, sadece *güzel* o gece çok korkmuştu."

Onu çiftlikte gördükten sonra canavar bir daha benimle konuşmamıştı, hep korktuğu gibi ondan iğrendiğimi düşünmüştü. Hata yapınca ışıkları söndürüp beni cezalandırır, sonra da giderdi. Eskiden olduğu gibi yansımama bakınca bana bir şeyler öğreten sesini duymazdım. "Hadi ama şu anda bana kırılman için uygun bir zaman değil. Itır'ı nasıl koruyacağımı bana söylemelisin," diyen küçük kızın canavarı ikna etme çabaları beni güldürürken diğerleri bir deliye bakar gibi onu izliyordu.

Gediz fenalık geçirircesine eliyle kendisini serinletmeye çalışırken bana döndü. "Bir yaratıkla çocukluk arkadaşınmış gibi böyle rahat konuşamazsın."

"Hey, o zaten çocukluk arkadaşım," dedim. Doğduğum günden beri içimde olduğu için onunla aramızdaki bağı kimse anlayamazdı.

Mara alay ederek baygınca gözlerini devirmişti. "Evet, arkadaşın olduğunu fark ettik. Malum, normal bir arkadaşlık anlayışın yok. Sana işkence eden yaratıklar, annenin bedenini çalan iblisler daha çok ilgini çekiyor."

"Hayır, normal olan arkadaşlarım da var." Ona Doğa'yı gösterdim. "Işığın kızı da arkadaşım ve o normal."

Doğa hemen alınganlık yaptı. "Aşk olsun, Elzem! Ben senin için sıradan bir arkadaş olamam, beni neden yaratık ve Meliz ile kıyaslıyorsun?" Kaşlarını çatarak Meliz'i gösterdi. "Zaten son zamanlarda hep bu kadınla vakit geçiriyorsun! Bir arkadaşta olan tek beklentin sana kötülük yapması mı? Mazoşist misin sen, Elzem?" deyince kendimi tutamayıp güldüm. Kıskanç ışığın bu hâli fazla sevimliydi.

"Meliz'in arkadaşım olduğunu hiç söylemedim, Doğa Hatun," diye ona takıldım. Mara'nın ortaya attığı bir şey yüzünden bana sitem ediyordu.

Bu sefer de alınganlık yapan Meliz olmuştu. "Sırf merak ettiğimden soruyorum, Elzem," dedikten sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Biz tam olarak ne halt oluyoruz seninle?" Gerçekten konumuz bu muydu?

"İyi ve kötü oluyoruz, iblis."

"Öyle mi, artık fâni bile olmayan nankör insan evladı! Peki, burada kötü olan kim?" İnanamayan gözlerle bana kendisini gösterdi. "Ben miyim?"

"Benim kötü olacak hâlim yok ya Meliz, herhâlde sensin. Rica ederim artık kendinle barışık ol," dediğimde Kırım gülerek üzerime saldıran kadını durdurmuştu. Bu kadın bazen fazla saldırgan oluyordu.

Onları kendi hâline bırakıp canavarı ikna etmeye çalışan Elzem'e döndüm. "Senden korktuğum için bana kızamazsın, insanlar korkunç bir şey görünce genelde korkar." Kendisine kızar gibi eliyle hafifçe kafasına vurdu. "Yani sen korkunç olduğun için şey etmedim, orada insanlara özgü bir tepki verdim. Yanlış anlama lütfen, sana insan değilsin de demiyorum ama..." İnleyerek aynaya baktı. "Ben bu konuşmayı nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum," dediğinde kıkırdadım. Konuştukça batırmak bu olsa gerekti.

"Klişeleri sever misin?" Yumuşak bir sesle konuşup yansımasına sevimlice gülümsedi. "Önemli olan dış görünüş değil, iç güzellik desem işe yarar mı? Gerçi bende pek işe yaramazdı çünkü içim dışım güzel benim. Ancak çoğu kadında işe yaradığını duydum." Tam bu esnada zihninde bir kükreme sesi duyduğu için ürkmüştü. "Niye kızıyorsun, ben sana şimdi kadın mı dedim? Susayım en iyisi!" Bağdaş kurarak yere oturan somurtkan kız buradaki herkesin gülümsemesini sağlamıştı, fazla sevimli görünüyordu. Özellikle dik dik aynaya bakarken.

Aynanın karşısına oturmuş kollarını küskün bir tavırla göğsünde birleştirmişti. "Tamam, konuşma benimle!" derken tersçe yansımasına bakıyordu. "Kardeşimin başına bir şey gelsin, ben bilirim sana yapacağımı!" Küçücük boyumla devasa bir yaratığı tehdit ettiğime inanamıyordum.

"Her gün bir yerimi keserim. Mazoşiste bağlar, jiletlerim kendimi. Bundan sonra da ben sana acı veririm, tabii sana acı verirken de acırım. Sonra sen buna kızar, bana acı verirsin, acıtırken acırsın ve bu şekilde kısır bir döngünün içine gireriz!" diye bağırınca sonunda canavarı ikna etmişti. Biz şu anda duyamıyorduk ama gözlerini irice açan kız onun sesini kafasının içinde duymuştu.

Sanrıyı geldiği yere göndermenin tek yolu onu bu dünyaya çağıran kişinin ölümünden geçiyordu. Evet, canavar ona tam olarak bunları söylemişti. Tüm bunları önceden yaşadığım için kimse duymasa da canavarın bana ne söylediğini iyi hatırlıyordum. Elzem'in beti benzi atarken yutkunarak. "Hayır," diye mırıldandı. Duydukları karşısında yüzü kireç gibi solmuştu. "Onu durdurmanın farklı bir yolu olmalı."

Herkes bir terslik olduğunu anladığı için tedirgince bana bakarken ilk konuşan Sıraç olmuştu. "Neler oluyor, Elzem?"

"Canavarın sesini kafasının içinde duydu." Küçük bir açıklama yaparken kimseye bakamıyordum. "Ona sanrıdan nasıl kurtulacağını söyledi."

Sıraç, "Nasıl?" deyince iç çektim.

"Yakında cevabını alacaksın." Şimdi açıklayamazdım ama bugünün sonunda merak ettikleri tüm cevapları alacaklardı.

"Bu saçmalık!" Sesini yükselten Elzem şiddetle karşı çıkarak başını iki yana salladı. "Farklı bir yolu olmalı. Annemi durdurmanın farklı bir yolu olmalı ama bu olmaz." Kirpikleri titreştiğinde yeşillerine yaşlar birikmişti. "Ben onu çok seviyorum. Annem o benim!" Onu öz annemden daha çok sevdiğimi hiçbir zaman inkâr etmemiştim. Biliyordum, hak etmiyordu ama bir zamanlar benim tarafımdan çok sevilmişti. Suzan Dilzah nefret ve sevgiyi bana doruklarda yaşatan tek kişiydi.

Elzem uzun saatler boyunca ne yapacağını düşünmüştü. Odanın içinde stresle dönüp kardeşini kurtarmanın faklı yollarını aramıştı. Anneanneme zarar vermeden sanrıyı ait olduğu cehenneme göndermenin yollarını aramıştı ama hiçbir çıkış yolu bulamamıştı. Anneannem işleri öyle bir raddeye getirmişti ki Elzem bir yol ayrımındaydı. Sanrı bu gece harekete geçecekti ve ona engel olmazsa Itır ölecekti. Engel olduğunda ise anneannem ölecekti. Elzem bu gece sevdiği iki kişiden birini kaybedecekti.

Kendi iç savaşından sağ çıkamıyordu. Yorgunca ayağa kalktı ve odada nefes alamadığı için dışarı çıktı. Tam bu esnada Itır da odasından çıkmıştı. "Nereye gidiyorsun, Itır?" diye sordu, onu gözünün önünde ayırmaya korkuyordu.

Itır bezgince ona bakıp merdivene yöneldi. "Seni ilgilendirmez. Evde bari rahat bırak beni." Bahçede top oynayacaktı ama beni kızdırmak için doğru düzgün cevap vermemişti.

Itır koşarak aşağıya inerken annem, yani Meliz yukarı çıkıyordu. Merdivenlerin başında duran Elzem, "Nereden geliyorsun anne?" diye sorduğunda aldığı cevap, "Seni ilgilendirmez," olmuştu.

İkinci kez aynı cevapla karşılaşan kız sessizce homurdandı. "Bugün biz Akayların *seni ilgilendirmez* günü falan mı?"

Yukarı çıkmaktan vazgeçen Meliz basamakların en üstüne çıkıp onun karşısında durdu. "Her zamanki gibi seni anlamıyorum, Elzem." Bunları söylerken bile fazla ruhsuz görünüyordu.

Başını kaldırıp annesi sandığı kadının donuk gözlerine baktı. "Ben de anlamadığım için soruyorum, anne."

"Neyi soruyorsun?"

"Anlamadığım şeyleri."

"Anlamadığın şey nedir?"

"İlk sorduğum soru."

"İlk sorduğun şey neydi?"

"Bir soru."

"Elzem! Benimle alay mı ediyorsun?"

"Siz yetişkinler bana bağırmadan da iyi duyuyorum, anne. Tam olarak neyi anlamadığını bana söylersen sana bir cevap verebilirim."

İki dakikada çıldırttığı kadın, "Bir şeyleri anlamadığını söyleyen sendin!" diye bağırmasıyla ben gülerken yanımda duran Meliz ikinci kez sinirden küplere binmişti.

"Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu çocuktu," diyerek yüzüme karşı bana iftira attı.

Küçük Elzem ise delirttiği kadına gülümsedi. "Tamam, en başından başlayalım. Her gün hep aynı saatlerde dışarı çıkıyorsun. Nereye gidiyorsun anne?"

Ondan intikam alma fırsatı yakalayan kadın sırıttı. "Merak mı ettin, küçük bilmiş?" Yavaşça Elzem'in üzerine eğildi. Dudaklarını küçük kızın kulağının yakınana getirdi ve "Seni ilgilendirmez!" diyerek yoluna devam etti. Burada tam olarak hangimiz daha çocuktuk acaba?

Yanımdaki iblis zafer kazanmış gibi gülünce yüzümü buruşturdum. "Nesini komik buldun, Meliz? Az önce yaptığın şey çok kabaydı."

Aynı şekilde küçük Elzem de başını kaldırıp çatı katının merdivenine tırmanan kadına bakıp, "Ne kadar da kaba," dedi. "Bu yetişkinlerin kibarlıkla hiç arası yok." Kesinlikle aynı fikirdeydim.

Aklıma gelenlerle gözlerimi Meliz'e diktim. "Hep aynı saatlerde nereye gidiyordun?" Her gün hep aynı saatte dışarı çıkardı.

Meliz yukarı çıkan kadını bana gösterdi. "Mezarlığa gidip düzenli olarak ayin yapıyordum. Ruhların enerjisiyle çaldığım bedeni genç

tutuyordum. Eminim ben içinden çıkınca Munure olması gerektiği gibi yaşlanmıştır." Ne yani, bunun için mi evden çıkıyordu? Tek nedeni daha güzel görünmek miydi? Bu kadın inanılır gibi değildi. Şimdi annemin neden yaşından daha genç gösterdiğini anlıyordum.

"Hadi ya," diyen Itır'ın yaşadığı hüsran çok komikti. "Ben de seri katil olup birilerini öldürdüğünü düşünüyordum. Öyle olsaydı daha havalı olurdu." Kız kardeşimin havalı olma anlayışı akıllara durgunluk verecek türdendi.

Meliz güldü. "Birilerini öldürmek mi? Bu hiç eğlenceli değil."

"Bu yüzden hep sıkıcı bir kadın olacaksın," diyen sadist kardeşim bulduğu her fırsatta onu eleştirmeden duramıyordu. "Neyse ki Soya senin gibi değil. Geldiğim soydan birileri katliam yapmayı seviyor."

Soya gülerek soyunun son üyesi olan Itır'ın omzuna kolunu yasladı. "Milattan önce olmalıydın küçüğüm. Eminim seninle harika bir ikili olurduk. Bir seferinde büyük bir orduya veba bulaştırmış ve hepsinin ölmesini..." demişti ki son anda Sıraç'ı fark etti. Ona cani biri gibi görünmek istemediği için yalandan gülüp, "Hepsini kurtarmıştım," dedi hızlıca. "Kazayla salgın başlatmıştım ama daha sonra onları iyileştirmiştim." Kadın Ölüler Diyarı'ndaki tüm ruhların kara listesindeydi. O orduyu helak ettiğini tahmin etmek zor değildi.

Daha fazla oyalanmadan Elzem'i takip ederek bahçeye çıktık. Top oynayan Itır'ı kontrol ettikten sonra Sadık Bey'in yanına gitti. Etrafına bakınıp yakın korumasına yaklaştı. "Senden bir şey isteyeceğim, Sadık abi fakat bu konu hakkında bana hiç soru sormayacaksın. Mümkünse daha sonra bunu kendine bile unuttur ve en önemlisi bundan kimseye bahsetme." Elzem fazla gizemli davrandığı için yanımdaki herkes onun ne söyleyeceğini merak etmişti.

Sadık Bey ellerini önünde birleştirerek başını salladı. "Bu konuda hiç şüpheniz olmasın, küçük hanım. Bana ne istediğinizi söyleyin." Koşulsuz şartsız hizmet ettiği tek kişi bendim. Eskiden babamın yakın korumasıydı fakat bana gösterdiği bağlılığı babama bile göstermemişti.

Derin nefes alan kız, "Biraz yürüyelim mi?" deyince ikisi bahçede küçük bir gezi yapmaya başlamıştı.

"Tarih ilgini cezbediyor mu, Sadık abi?"

"Hayır, efendim."

Güldü. "Ceddini bilmeyenin ötesi olmaz derler. Hiç duydun mu?"

"Hayır, kim söylemiş bunu?"

"Ben," deyince koruması güldü.

"Her defasında bir çocuğa göre fazla iddialı cümleler kuruyorsunuz. Pekâlâ," deyip başını eğdi ve küçük kıza baktı. "Beni tarih hakkında bilgilendirin."

Sadık abiyle her zaman verimli bir sohbet gerçekleştirdiği için onunla her şeyi konuşabilirdi. "Tarihte bazı krallar vardı. Hanedanlığa zulüm getiren, halkı sömüren krallar fakat kimseler onları tahtından indirmeye cesaret edemezdi. Neden Sadık abi?" Meraklı gözlerle ona bakıyordu. "Neden biri de çıkıp kralı tahttan indirmiyordu?"

Arka bahçeye geldiklerinde Sadık Bey bir ağacın altına oturdu ve yanına oturması için yere birkaç kez vurdu. Elzem onu dinleyip yanına oturunca, "Çünkü halk korkuyordu," dedi bilge bir sesle. "Onu tahttan indiremezlerdi."

"Kraldan mı korkuyorlar?"

"Hayır, kralın kötü şöhretinden." Sadık abi omzunun üzerinden onu izlerken belli belirsiz tebessüm etmişti. "Biri tahtta oturuyorsa masum değildir, küçük hanım. O tahtı elde etmek için birçok kan döker hatta hanesindeki tüm erkekleri bile çoğu zaman katleder. Kendilerine rakip olacak herkesten kurtulurlar. Böyle kötü bir şöhreti olan birine kim karşı çıkabilir ki?" Ne demek istediğini anlamıştım. Kendi ailesine bile acımayan biri diğerlerine neler yapmazdı ki.

Sık sık danışıp fikir aldığım akıl hocama, "Peki, ya bir tahtta kral değil de iki kraliçe varsa?" diye sordum. "İkisi de tahtı almak için kendi kanından olanı harcayarak raddeye gelmişse?" Burada bahsettiğim ben ve anneannemdi. O, Itır'ı öldürerek tahtın tek sahibi olmak ve bana hükmetmek istiyordu. Bense tahtı ondan alıp kardeşimi korumak istiyordum ve bunu yapmamın tek yolu kan dökmekten geçiyordu.

Başka bir çözüm yolu yoktu, anneannem durmayacaktı. Diyelim ki onu öldürmeden Itır'ı kurtarmanın bir yolunu buldum, lakin bu uzun vadeli bir çözüm olmayacaktı. Ben büyüyecektim ve büyüdükçe kendimi anneannemden kurtarmaya çalışacaktım. Ben ona itaat etmedikçe bunun sorumlusu olarak Itır'ı görecek ve ondan kurtulmak için yeni planlar yapacaktı. Bu sefer tesadüf eseri korkunç planını öğrenmiştim. Peki, ya daha sonra?

Itır'ı öldürmeyi isteyecek kadar gözünü karartan kadının diğer planlarından haberim olur muydu? Her defasında önceden öğrenip ona göre bir önlem alacak kadar şanslı olur muydum? Ne kadar düşünürsem düşüneyim kardeşimi korumanın tek yolu anneannemden kurtulmaktan geçiyordu. Üstelik akşam olmasına da çok az kalmıştı. Benim bunu uzun uzun düşünecek vaktim yoktu. Anneannem gece yarısı kardeşimi öldürtecekti.

Sadık abi sorduğum soruya karşılık olarak, "Bir tahtın iki sahibi olmaz, küçük hanım," dedi. "Birinden biri diğerini yıkar."

Başını öne eğen Elzem zor bir karar verirken, "Anladım," dedi kısık bir sesle. Artık her şey zihninde netleştiği için derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Bana çok güçlü bir zehir temin et fakat sıradan bir zehir olmamalı. Vücuda karıştığında hiçbir test sonucunda çıkmamalı. Aynı zamanda vücutta zehirlendiğine dair herhangi bir belirti de görülmemeli. Tamamen doğal yollardan gerçekleşen bir ölüm izlenimi bırakmalı."

Sadık abi paniğe kapılarak hemen ayağa kalktı. "Zehri ne yapacaksınız?"

"Devrim," dedi Elzem kısaca. "Yeni bir çağın başlaması için eskiye ait olan her şeyi yıkmalıyım." Bu konudaki kararını çoktan vermiş gibi soğukkanlı bir şekilde korumasına baktı. "Bir tahtın iki sahibi olmaz demedin mi? Tüm hazırlığını yap, kraliçeyi tahttan indiriyoruz," dedikten sonra arkasında şaşkınlıktan dilini yutan bir adam bırakıp gitmişti.

Bu gece yaşanacaklar on dört yaşındaki bir çocuğun ilk devrimiydi. Giden kızın son söyledikleriyle artık herkes ne yapmak istediğimi anlamıştı. Her birinin rengi atmışken doğrudan onlara bakamıyordum. Savcı bile bana hayretler içinde bakarken tepkisizliğimi korumak için kendimi zorluyordum. Sıraç güçlükle, "Elzem," deyince, "Sakın," dedim. "Şimdi olmaz." En kötüsüyle yüzleşmeme bu kadar az kalmışken şimdi onların ağır sözlerini duyarsam bu anıdan çıkar giderdim. Bu kadar yaklaşmışken kendimle olan savaşımı bitirmeliydim.

Savcı gözlerimdeki korkuyu görünce bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Sevdiğim gözleri çaresizliğimle yanıp tutuştu ve bir kez daha kıyamadı bana. Yanıma gelip belimden tuttuğu gibi beni kollarının arasına almıştı. Hayatımdaki tüm karabasanlardan beni

korumak ister gibi sahipleniciydi tutuşu. "Özür dilerim," diye fısıldadı içi acırcasına. "Sana gelen ben olmadığım için özür dilerim. Seni daha önce bulmadığım ve bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok özür dilerim, Elzem." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak göğsünde saklandım.

Belki de Savcı ilk kez bu kadar içten bir şekilde benden özür diliyordu ve bunun sebebi kurtaramadığı geçmişimdi. Canımdan çok sevdiğim birini öldürmek zorunda kaldığım için bir başkası değil, Savcı benden özür diliyordu. Beni yargılamadan, kırmadan ve katil olmakla suçlamadan sadece özür diliyordu. Beklediğim şeylerin tam tersini yapıyordu ve bu, tüm hayatım boyunca ilk kez bir yere ait olduğumu hissettiriyordu.

Ona, güven veren kollarına, huzur veren sesine ve sığındığım göğsüne aitmişim gibi hissediyordum. Evet, ben bu adama aittim. Evim diyeceğim tek yer onun sıcaklığıydı. Farklı dünyalara ait olsak da Savcı benim evim ve yuvamdı. Ondan başka kimse beni anlamamış ve tam bir teslimiyetle beni olduğum gibi kabullenmemişti. Savcı benimle ilgili her şeyi seviyordu. Yargılamadan veya eleştirmeden beni ben olduğum için seviyordu.

Elzem gittiği için çoktan zaman geçişi yapılmıştı. Savcı'dan ayrılınca artık bahçede olmadığımızı gördüm. Akşam yemeği çoktan yenilmiş, herkes odasına çekilmişti ve saat gece yarısını bulmak üzereydi. Küçük Elzem ise yatağında uyuyan Itır'ın baş ucunda oturuyordu. Kardeşini izlerken gözleri sürekli doluyordu. Fakat her defasında başını yukarı kaldırıyor ve kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarına direniyordu.

Uyuyan kardeşinin saçlarını okşarken, "Canım yanıyor, Itır," diye fısıldadı. "Çok canım yanıyor ama ağlayamıyorum. Canımdan can gidiyor ama benim ağlamaya bile hakkım yok." O kadar masum ve korunmasız görünüyordu ki *ben nasıl bütün bunlara dayanmışım* dedirtiyordu.

Ona baktıkça *ben o yaşta bütün bu acıları nasıl çocuk bedenime sığdırmışım* diye düşünüyordum. Ben hâlâ nasıl yaşıyordum? Bunca acıdan sonra hayatta kalma şansım imkânsıza yakındı ve şu anda imkânsızı başardığımı fark ediyordum. Belki de yaşamak için onca sıkıntıyı çekmek yerine en başından beri hiç doğmamam gerekiyordu. Doğduğum gece

eğer Savcı'nın müdahalesi olmasaydı bu dünyanın bir parçası hiç olmayacaktım.

Elzem çıplak ayakla durduğundan duvarda beliren sanrının gölgesini gördü. Sanrı çiftlikte olduğu gibi kendisini bana göstermemişti fakat çıplak ayakla onu görebildiğimi henüz bilmiyordu. Oysaki daha önce onu ilk kez merdivenlerde görmüştüm. Bu detayı gözden kaçırdığı çok açıktı. Ne anneannem biliyordu çocuk yaşta Oyunbaz yeteneklerimin ortaya çıktığını ne de sanrı. Bu yüzden Elzem ona belli etmeden başını eğip Itır'ın saçlarıyla oynamaya devam etti ve sanrıyı görmezden geldi.

Tamamen ortaya çıkan yaratık ben varken Itır'a yaklaşmaya cesaret edemedi çünkü bir Oyunbaz olduğumu biliyordu. Ben o yaşta sanrılar da dâhil tüm ruhları emebildiğimi bilmiyordum ama o biliyordu. Eğer bilseydim anneannemi öldürmek yerine sanrının ruhunu emip ondan kurtulurdum. Lakin Ammamet beni kandırmıştı. Itır'ı sanrıdan kurtarmanın tek yolunun anneannemin ölümünden geçtiğini söylemişti.

Beni kandırarak anneannemi öldürtmüştü. Böylece anneannem daha fazla canımı yakamayacaktı. Sanrı bir Oyunbaz'ın yanında kardeşine zarar vererek kendisini riske atmak istemiyordu. Onu görmediğimi sandığı için odanın bir köşesinde durup gitmemi bekliyordu. Elzem derin nefes aldıktan sonra eğilip kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Zamanı geldiği için ayağa kalkıp odadan çıktı. Kapıyı özellikle biraz aralık bırakıp gitmişti.

Sanrı bir süre bekleyip onun gittiğinden emin olunca Itır'a yaklaştı. Oysaki Elzem koridordaki kolonun arkasında biraz bekleyip kapıya yaklaşmıştı. Elzem kapı aralığında gizlice baktığı için sanrının odada yaptıklarını görüyorduk. Itır'ın üzerine eğilen yaratığın şekilsiz gölgesi kardeşimi sömürmeye başlamıştı. Saniyeler içinde Itır'ın bedeninde yükselen enerjisi sanrıya doğru süzülmeye başlamıştı.

Yetişkin olan Itır sertçe yutkunarak, "Benimle besleniyor," diye dehşete kapılarak benim sayemde atlattığı badireyi izliyordu. Sanrı küçük Itır'ın bedenindeki tüm karanlığı emmeden Elzem uzaklaşınca bu odadaki şeyler silinmeye başladı. Geçmişte görmediğim şeyleri göremezdik sonuçta.

Koridora çıkıp Elzem'i aradığımız sırada kendi odasından bir tabak elmayla çıktığını gördük. Yürüyüp anneannemin kapısını tıklattı. Anneannemin uyanık olduğunu biliyordu, Itır'ın öldüğünü duymadan

uyumazdı. İçeriden *gir* komutu gelince Elzem kapıyı açarak odaya girmişti. Onu takip ettik, sanrı diğer odada kardeşini sömürürken Elzem oldukça rahat görünüyordu. Aslında deli gibi korkuyordu fakat anneannemi şüphelendirmemek için soğukkanlı davranıyordu.

Anneannem beyaz geceliğiyle aynanın karşısında durmuş uzun saçlarını tarıyordu. "Elzem?" diyerek odaya giren çocuğa döndü. "Hâlâ uyumadın mı?"

Kapıyı kapatan çocuk, "Biraz korktum anne," diyerek suratını astı. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

Itır'dan kurtulmak üzere olduğu için fazla neşeli olan kadın gülümsedi. "Buraya gel, hayatım."

Yatağın üzerine oturunca Elzem yürüyüp onun yanına oturmuştu. "Benim de saçlarımı tarar mısın, anne?" Elindeki tabakla ona sırtını dönmüştü.

"Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok, hayatım." Anneannem saçlarımdaki tokayı çıkartıp taramaya başladı. "Asla korkma, Elzem çünkü yaşadığım sürece seni tüm kötülüklerden korurum." Görmemişti ama bu sözleri küçük çocuğun gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Onu ölesiye seven tek kişiye bu kötülüğü yapacak mıydı? Bir kez daha Itır ve anneannemin hayatı arasında kararsız kalmıştı. Kimin kurtulmasını daha çok istiyordu?

Anneannem onun yumuşak tutamlarının her birini büyük bir özenle taradıktan sonra usulca ona döndü. Elzem'in elindeki tabağı gören kadın, "Bana elma mı getirdin?" deyip gülümsedi.

Konuşmak bile ona acı verirken söylediği tek şey, "Sen seversin," olmuştu. Anneannem elmaları çok severdi.

Anneannem tabaktaki iki elmadan birini alıp ısırdı. "Bugün biraz durgunsun, Elzem." Bunları söylerken ondan hiç şüphelenmeden elmayı yiyordu. "Sorun ne canım?"

Gülümsemeye çalıştı fakat yapamadı. Böyle bir durumda rol bile yapmaktan zorlanıyordu. "Özür dilerim, anne," diye fısıldarken her an ağlayabilirdi. "Çok özür dilerim."

Torununu nemli gözlerle üzgün bir şekilde gören kadın güçlükle lokmasını yuttu. "Ah, Elzem." Boştaki elini uzatıp onun yanağını okşadı. "Bugün aramızda yaşanan tatsız olay yüzünden mi böylesin?" Çenesini kavrayıp ona bakmasını sağladı. "Ben sana kızgın değilim,

Elzem. Çoktan unuttum, sen de unut." Onun bu sevecen hâlleri bana hiç yardımcı olmuyordu. Her zamankinden daha ilgili olması beni kahrediyordu.

Anneannem elmanın hepsini yemişti. Tabaktaki iki elmadan birini bitirmişti, şimdi tabakta sadece bir tane elma vardı. Tabağı sehpanın üzerine bırakıp battaniyeyi açtı. "Hadi gel, biraz uyuyalım," dedikten sonra yatağa girdiğinde Elzem de yatağa girdi. Anneannemin göğsüne sokulup ona sarılınca anneannem güldü. "Hiç büyümeyeceksin küçüğüm," diyerek sarılışına karşılık verdi. Büyümüştü, tam bugün, böyle bir gecede büyümüştü.

"*Pamuk Prenses* masalı nasıl bitiyordu anne?" diye fısıldadığında gözlerini kapatan kadın, "*Pamuk Prenses* zehirlenerek ölüyor," dedi uykulu bir sesle. Bu masalın sonunu hep eksik anlatırdı çünkü devamında *Pamuk Prenses* kurtuluyordu. Fakat anneannemin bana anlattığı tüm masallar hep mutsuz sonla biterdi. Tozpembe masallara aldanıp hayatın gerçeklerini göz ardı etmemi istemiyordu.

Uykusu gelen çocuk, "Hayır, anne," diye fısıldadı. "Masalın sonunda ölen kötü kalpli cadıydı," dediğinde ister istemez Ölüler Diyarı'nda annemle olan bir konuşmamız aklıma gelmişti.

"Masalın sonunda Pamuk Prenses zehirlenerek ölüyor, Elzem."

"Hayır, prens onu kurtarıyordu."

"Bir erkek tarafından kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses olmak mı istiyorsun?"

"Zehirli elmayı cadıya yediren bir prenses olmak varken gerisi kimin umurunda? Zehirlenmezsem kurtarılmaya da ihtiyacım kalmaz!"

Gözlerim kapalıydı ama uyumamıştım. Lakin on dakikanın sonunda anneannem bana sarılırken uykuya dalmıştı. Hiç acı çekmemişti. Hani derler ya, *uykuda ölüm* diye, onunkisi böyle bir şeydi. Gözleri kapalı bir şekilde bedeni titreyince ona daha sıkı sarıldım. Soğuk ayazda kalmış gibi tir tir titrerken onu zehirlediğimi anlamıştı ancak gözlerini açıp benden hesap soramamıştı. Kendi öz torununun zehriyle ölmek üzere olan kadın bir türlü kirpiklerini aralayamamıştı.

Gözlerini açamayınca tüm gücüyle kendini zorlayıp elini yastığının altına soktu. Titreyen parmaklarla yastığın altından bir pusula çıkarmıştı. Dudaklarını güçlükle kıpırdatıp, "Bu..." diye fısıldadı. "Bu pusulayı boynundan hiç çıkarma." Bu ondan duyduğum son sözlerdi.

Ruhumun içinde mühürlü olduğu pusulayı son nefesinde bana vermişti. Gitmeden önce katiline son bir iyilik yapmıştı. Yıllar boyunca beni kahreden, hep azap ve suçluluk çekmeme neden olan bir iyilikti bu.

Anneannemin titremeleri çok kısa sürmüştü ve son bir iç çekişle ruhu bedenini terk etmişti. Tüm bunlar olurken kollarının arasında ona sımsıkı sarılıyordum. Başımı yasladığım göğsünün içindeki kalbi durduğu için artık nefes almıyordu. Yumuşak saçları ipekten tutamlar hâlinde yastığına dağılmıştı. Beyaz geceliğinin açık yakasında porselen teni görünüyordu ve bir tutam saçı yüzüne düşmüştü.

Uzun kirpikleri sonsuz bir uykuya teslim olan kadının gözlerini gizliyordu. Hafif aralıklı dudakları sanki solumadığı yarım nefeslerin küskünlüğünü taşıyordu. Ölürken bile o kadar güzeldi ki hiçbir ölüm şekli bir kadına böylesine yakışamazdı. Onun artık öldüğünü anlayan küçük kız usulca yataktan çıktı. Üzerinde bir katilin soğukluğu varken uzanıp anneannemin parmakları arasında duran pusulayı aldı.

O pusulanın hayatındaki önemini bilmeden onu boynuna takmıştı. Yatakta uyuyan kadına buz gibi gözlerle bakıp derin bir nefes aldı. "Sana demiştim anne, ben verdiğim tüm sözleri tutarım," dedi kısık bir sesle. "Sevdiklerime dokunmamalıydın. Artık sözlerin de canı cehenneme!" Güçlü durmaya çalışıyordu ama ayakta zor duruyordu.

Serseme dönmüş bir hâlde sarhoş adımlarla sehpaya yaklaşıp tabaktaki son elmayı aldı. İlk kez kendi isteğiyle nefret ettiği elmadan bir ısırık almıştı. "Taht başkalarının olsun anne. Ben seninle geliyorum." Elmanın zehirli olduğunu bile bile annemin cesedine bakarak hepsini yedi. Böyle bir gecede nefret ettiği elmaları hayatına almıştı ve aynı zamanda sözlere olan bağlılığını yitirmişti.

Meçhul bir ölüm olmalıydı. Kimse arkamdan anneannemi öldürdüğümü söylememeliydi. Fakat nasıl öldüğümüz de hiç bilinmemeliydi. Evet, Sadık abiden o zehri isterken başından beri planım iki kraliçeden de kurtulmaktı. Anneannemi öldürürsem bununla yaşamayacağımı bildiğim için kendi ölümümü de planlamıştım. Bu yüzden tabakta iki zehirli elma vardı. Biri anneannem için, diğeri de benim için.

Elzem yatağa girerek anneannemin cansız bedenine sarıldı. Başını onun göğsüne yaslarken, "Gidelim buradan anne," diye mırıldandı. "Sadece ikimizin olduğu bir dünyada yeniden başlayalım." Bunları

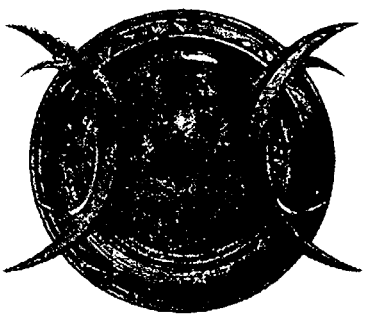
söyledikten sonra bedenindeki zehrin etkisiyle gözlerini yumdu. Hayır, hiç ağlamamıştı çünkü o da öleceğini sanıyordu.

Bir seçim yapıp Itır'ı kurtarmıştı ama planının içinde sadece anneannemi öldürmek yoktu. Planı en başından beri anneannemle ölmekti, onun ölümüyle yaşamak istemiyordu. Fakat henüz bilmediği bir şey vardı ve bu tüm planlarını sekteye uğratacaktı. O bir şifacıydı, yani vücudu içine aldığı tüm zehirleri yavaş yavaş arındırırdı. Sabaha kadar şifacı bedeni tüm zehri dışarı atmış olacaktı.

Elzem sabah gözlerini açıp ölmediğini görünce ve anneannemin buz gibi cesediyle karşılaşınca tüm dünyası başına yıkılacaktı. Bu onun en büyük kâbusu olacaktı. Oysaki o da ölmeliydi. Kurtulacağını bilseydi yine anneannemi öldürür müydü?

Ve yıllar sonra ilk gözyaşı düşecekti anne dediği kadının toprağına.

Bölüm 6
Medusa'nın Kızı

"Günün başında aldığım güzel kararlar günün sonunda yıkılmaya mahkûmdu."

Son yaptığım şey belki de hepimizi ağlatma derecesine getirmişti. Bir cesede sarılıp uyumak akıl işi değildi. Şimdi düşününce bile fazla ürkütücü geliyordu. İşin trajik yanı şimdi olsaydı yine aynı şeyleri yapacak olmamdı. Bunu izleyenler beni anlamıyordu. *Mutlu olmalısın*, der gibi bakıyorlardı. Bana zarar veren biriyle ölmeye çalışmamı anlamıyorlardı. Hiçbiri bendeki sorunun farkında değildi ama ben farkındayım. Özellikle bu anıları izlememin bir sebebi vardı.

Ben iyi değildim ve benim kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Belki o yıllarda bunun farkında değildim ancak Ölüler Diyarı'na gidip anneannemi tekrar görmek hastalıklı duygularıma beni uyandırmıştı. Ben aslında uzun zamandır iyi değildim ve kurtarılmayı bekliyordum. Anılarıma olan bu yolculuğum kendimi anneannemden kurtarmam için çok şey vermişti bana. Buradan çıkar çıkmaz öyle de yapacaktım.

Dışarıdan bir göz olarak izlemiştim geçmişimi. Kendimin doktoru olup bendeki sorunu bulmaya çalıştım ve buldum da. Anneanneme olan tutum ve bağlılığım hastalıklıydı, artık bitmesi gerekiyordu. Biz ikimiz birbirimizi bitirmiştik. Evet, bunu yapmıştık, yöntemlerimiz farklı olsa da amaçlarımız aynıydı.

İki kadın tanımıştım: Suzan Dilzah ve Elzem Akay. Tehlikeli bir sevginin takıntılı kollarında can çekişen iki kadın. Şimdi herkes bana, "*Böyle bir kadını neden seviyorsun?*" diyecekti. Neden sevmeyecektim? Büyürken yanımda olan tek insandan kurtulmak sandıkları kadar kolay değildi.

Yaşadığım onca şeyden sonra sağlıklı düşünebilir miydim? Bunca yaşanmışlıktan sonra sağlam bir psikolojim olamazdı. Geçmişteki Elzem zehrin etkisiyle uyumuştu. Hâlâ sıkıca sarıldığı kadının göğsünde uyuyordu. Sıraç dayanamayıp yatağa yaklaştı ve yatağın kenarına usulca kıvrıldı. "Uyan," diye fısıldadı küçük kardeşine. "Henüz bitmedi kâbusun."

Sıraç onun uyandığında karşılaşacağı manzarayı bildiği için gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Uyan abim," deyip onun saçlarını okşayınca gözlerimi yumdum. Yapamayacaktık, hiçbirimiz bu anının ağırlığı altından kalkamayacaktık. "Bir cesede sarılıyorsun, uyan artık abim."

"Sıraç," dedim güçlükle. "Bana bir şey söylemeyecek misin?" Titreyen elimi kaldırıp bir cesedin kollarında uyuyan küçük kızı gösterdim. "Ona değil, bana konuş abi." Ağlamamak için kendimi zor tutarken, "Anneannemi öldüren benim," dedim. "Hani sormuştun ya canavar sana ne dedi, diye." Derin bir nefes alıp konuşmak için kendimi zorladım. "*Itır'ı kurtarmanın tek yolu anneannenin ölümü* dedi." Kuru bir hıçkırık dudaklarımda firar ederken, "Kolay gibi görünebilir ama değildi," dedim. Hiç kolay değildi.

Sıraç yorgunca ayağa kalktığında uzun süre gözlerime bakamıyordu. Yeşil gözleri bana bakmaya çekiniyordu. "Ben sana ne diyebilirim ki Elzem?" İçinde bir cinayet işlenen bu odayı gösterdi. "Sen bu odada intihar etmişken ben kime ne diyebilirim? Ya lanetlenmeseydin ya bir şifacı olmasaydın?"

Sıraç'ın gözleri sızladığında dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Bakışları puslu, sesi boğuktu. "Ben bu odadan iki cenaze çıkaracaktım. Beni öyle bir hâle getirdin ki ben kardeşimin lanetlenmiş olmasına bile şükreder oldum be kızım. Ben artık kime ne diyeyim, Elzem?" dedikten sonra köşedeki koltuğa yığılıp başını eğdi. Elleriyle yüzünü ovuştururken hep korktuğum gibi beni bir katil olmakla suçlamıyordu. Şu anda birçok kişiyi suçluyordu ama içinde ben yoktum.

Abim durgun gözlerle yine yataktaki çocuğu izlemeye başladı, bu ona acı veriyordu ama gözlerini ondan alamıyordu. "Sen bir cesetle sabahı etmişken ben şu anda yurt dışında belki de dördüncü dersime giriyorum," diye fısıldadı. "Derslerim bittiğinde bile sen hâlâ bu odada bir cesede sarılıyor olacaksın."

Uzaklara dalıp gitmişken gözleri çocukluğumun masum yüzünde geziniyordu. "Dersten sonra arkadaşlarımla eğlenirken babamdan bir telefon gelecek ve '*Bir terslik var. Itır aradı. Elzem, Suzan'ın odasına kitlemiş kendisini,*' diyecek. '*Konaktayız ama kardeşin kapıyı açmıyor,*' diyecek bana." Istırap içinde başını sallayarak burukça gülümsedi. "Peki ben babama ne diyorum, biliyor musun?"

Başını çevirip gözlerimin içine baktı. "*Rahat bırakın kızı, mutlaka vardır mantıklı bir sebebi!* Ne de olsa benim kardeşim çok güçlü, neden en kötüsünü düşüneyim ki?" Zamanında buraya gelip beni bu odadan çıkarmadığı için kendisini suçladığı için çenesini sıkıyordu. "Kardeşim bu odada bir cesetle kalırken ben o telefonu kapatıp eğlenmeye devam ettim!" diye bağırarak kendisine olan öfkesini kustu. Bir ölüm hepimizi toprağın altına gömmüştü. Bir anı hepimizi esir almış gibiydi. Kapana kısılmış, kurtulamıyorduk.

Sıraç dirseklerini dizine yaslayarak başını eğmişti. "Bu odadan seni ben çıkardım." Belki de en çok canını bu yakıyordu. "Itır arayıp, '*Elzem iyi değil, içeriden anneannemin sesi de gelmiyor,*' deyince ilk uçağa atlayıp geldim. Kardeşim bir gece ve bir gün boyunca bir cesede sarılı kalmışken yine ona çok geç kalmıştım."

Yeşil gözlerinden engel olamadığı bir damla yaş daha aktığında başını biraz daha eğdi ve başını ellerinin arasına aldı. "Zorunluluktan değil, keyfi bir şekilde geç kalmıştım! Etrafındakilere nasıl gözdağı vermişsen babam bile senden çekiniyordu. Ne polisi arıyorlardı ne de kapıyı kırıp içeri giriyorlardı. Daha on dört yaşındaydın, Elzem." Ateşler içinde yanarcasına sesi bile titriyordu. "Tek bir sözünle herkesi durdurduğunda daha on dört yaşındaydın."

Eğildiği yerde başını omzuna doğru eğerek nemli gözlerini bana çıkardı. "Kapıyı içeriden kilitleyip, '*Kimse bu odaya girmeyecek!*' dediğinde daha on dört yaşındaydın. Böyle bir çocuğun acı çektiğini kim düşünebilir? Ben düşünemedim, belki düşünmem gerekiyordu ama düşünemedim!" Parmaklarını kızgınlıkla saçlarından geçirdiğinde bu odada yaşadıklarıma olan pişmanlığı onu bitiriyordu. Ortada benim tarafımdan işlenen bir günah vardı ama Sıraç şu anda o günahı benim yerime tek başına üstleniyordu.

Gözleri odanın kapısını bulunca kısık bir sesle inlemişti. "Neden beni aradılar biliyor musun? Çünkü o kapıyı bir tek ben açabilirdim. Bir tek bana sesini çıkarmazdın. Öyle de oldu zaten," dedikten sonra içini yakan havayı sesli bir şekilde dışarıya verdi. "Kapıyı kırıp içeri girdiğimde hâlâ bu pozisyonda yatıyordun. Anneannemin cesedi kaskatı kesilmişti, teni solmuş ve dudakları morarmıştı."

Sıraç yutkunarak yatakta uyuyan küçük kardeşine döndü. "Şimdi olduğu gibi ona sıkıca sarılmıştın. O ölmüştü ama sen bunu anlamak

istemiyordun. Odaya girdiğimde diğerleri de peşimden girmişti ve sen başını kaldırıp bana baktın. Kimseye değil, sadece bana baktın." Yumruklarını sıkarken, "Gözlerin ıslaktı ama ağlamıyordun," dedi. İçli ve sitemkâr bakışlarla tekrar gözlerime baktı. "Zaten senin gözlerin hep ıslak bakar ama orada dokunsam ağlayacak gibiydin."

Abimin bakışları içimi dağlarken onun göz hapsinden kaçmanın bir yolu yoktu. "Bana baktın ve '*Abi anneme uyanmasını söyler misin?*' dedin. '*Bana kızdığı için uyanmıyor ama belki seni dinler. Abi n'olur annemi uyandır,*' dedin ya ben orada öldüm be kızım. Uyanmayacaktı, sen bana yalvarırken sana ne diyecektim?" Sıraç artık susmalıydı.

Benim abim bu değildi ki... Benim kalpsiz abim bu değildi. Böyle acı çekmezdi. Hiç mi birbirimizi tanımamıştık? Sıraç'ın bizi gerçekten sevdiğini bugün mü fark ediyordum? Benden daha fazla acı çekeceğini düşünmezdim ama çekiyordu işte. Bu odada, bu yaşanmışlıkta, en az benim kadar acı çekiyordu. Birbirimizi bu kadar severken çok güzel bir aile olabilirdik ama başaramamıştık. Kopuk hayatlar yaşayarak harcamıştık birlikte geçireceğimiz tüm o yılları.

Abim derin bir nefes alarak yanıma gelip karşımda durdu. "Belki bunu söylemek için çok geç kaldım ama senin suçun değildi. Gördüklerimden sonra benim nazarımda suçlu olan sen değilsin." Boğuk bir sesle konuşurken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Sal kendini artık, Elzem. Yetmedi mi hasta bir kadına tutuklu kaldığın? Kopar artık zincirlerini o zalimden."

Yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. "Tutunma onun hayaletine, bırak gitsin. Her şeyden önce artık kendini affetmeyi öğrenmelisin. Sen bunu yapmadıkça ondan kurtulamayacaksın. Evet, ortada bir cinayet var ama katili sadece sen değilsin. O kendi kendisinin katili. Anla artık şunu be güzelim," dedikten hemen sonra bana sarılınca sanki yüreğimden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

Abim bugün ilk kez benimle acımı paylaşmıştı ve beni korumak ister gibi sarılıyordu. Yabancısı olduğum bu sevgi beni korkutacak kadar bana iyi geliyordu. Ve ben anladım ki bunca zaman sevgiyi hep yanlış kollarda aramıştım. İhtiyacım olan sevgi anneannemin hastalıklı sevgisi değildi. Ben en başından beri ailemden sevgi dilenmiş ama bunu belli edememiştim.

Sıraç'tan ayrıldığımda yeni zaman geçişi bizi bir mezarlığa getirmişti. Hava bulutluydu ve anneannemin cenaze töreni vardı. İç çektiğimde biri elimi tutunca Itır'ı gördüm. Büyük bir kalabalık anneannemin cenazesine katılmışken Itır elimi tutarak beni herkesten uzaklaştırdı. Bu kalabalıkta geçmişteki Elzem ve Itır'ı görmeme bile izin vermeden beni bir ağacın yanına çekmişti.

"Biz burada bekleyelim, Elzem." Kalabalıktan ayrı duran iki çocuğu gösterdi. "Tıpkı o günkü gibi bugün de karışmayalım kimseye." Gösterdiği o çocuklar bizdik. Gözyaşı döken herkesten uzaklaşıp acısını içinde yaşayan iki çocuk.

Anneannemin mezarı kazılırken, "Onu ben öldürdüm," dedim ruhsuzca. "Ve ikinci kez cenazesine katılıyorum." Hissiz bir şekilde güldüm. "Sanki buna hakkım varmış gibi."

"Seni de ben öldürdüm," diye fısıldadı. "Ama hâlâ yanındayım, sanki buna hakkım varmış gibi." Itır sözlerime misilleme yaparak tüm okları kendi üzerine çekmişti.

Ayağıyla yerdeki toprağı eşelerken bu sefer ağlamıyordu. "Beni kurtarmak için onu öldürdün, şu anda bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezsin." Başını kaldırıp kasvetli havayı içine çekti. "İçinde bulunduğumuz kısır döngünün farkında değilsin, değil mi? Sen o gün beni kurtarmak için anneannemi öldürdün, peki ya sonra?" dedikten sonra yorgunca bana baktı. "Hemen sonrasında sen Suzan oldun, ben de Elzem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Asla büyümeyen küçük kardeşimden ilk kez duyduğum bu cümleler bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Anneannemin bana yaşattığı her şeyi ona yaşatmıştım! Kaskatı kesildim. Farklı yöntemlerle aynı acıyı gerçekten Itır'a yaşatmış olabilir miydim? Anneannem bana ne yaptıysa beni sevdiğini ve korumaya çalıştığını düşünmüştüm. Ondan farklı olarak Itır'a şiddet uygulamak dışında anneannemin izinden gitmiş ve ondan öğrendiğim her şeyi kardeşime yapmıştım. Defalarca kendimle tehdit ederek psikolojik şiddet uygulamak da buna dâhildi.

"*Sus Elzem! Sana konuşma hakkı vermedim,*" derdi anneannem.

"*Sus Itır! Senden açıklama istemiyorum. Sus dediğimde susacaksın,*" derdim.

"*Dışarı çıkmak yok, Elzem! Derslerine çalışmalısın!*" deyip beni kısıtlardı.

"*Ben izin vermediğim sürece hiçbir yere gidemezsin, Itır! Bu ödevler bitecek!*" diyerek benden izinsiz nefes bile almasına izin vermezdim. Ben bütün bunları yaparken hep kardeşimin iyiliği için demiştim. İşin acı tarafı anneannem de bana yaptığı her şey için hep bu bahaneye sığınırdı. Ben farkında olmadan yaşadığımı yaşatmıştım, değil mi?

Itır öksüzler gibi boynunu bükerek ıslak gözlerini bana dikti. "Kendimi haklı çıkarmıyorum, zor bir çocuktum ama ben de günahkâr değildim, Elzem. Canavarın ruhuna karışması benim suçum değil. Bunu anlamamak ise hiçbirimizin suçu değildi. Anneannemin sana yaptıklarını göremediğimiz için de suçlu değiliz. Neden biliyor musun? Sen görmemize izin vermedin."

Cenazedeki kalabalıktan rastgele bir yabancıyı gösterdi. "Bana o kadının içinde bir canavar olduğunu söyleyebilir misin? Veya birilerinin ona vurduğunu, işkence ettiğini söyleyebilir misin?" Farkında olmadan ilk kez gördüğüm bir kadını izledim. Orta yaşlarda esmer biriydi. Ne üzgündü ne de mutlu. Öylesine bir cenazeye katılmış gibi belirsiz duygularla duruyordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Bir yabancının neler yaşadığını bilemem."

Dudaklarında buruk bir tebessüm oluşan Itır, "Biz de bilemedik çünkü bizler için o yabancıdan bir farkın yoktu," diyerek beni onun penceresinden bakmaya zorladı.

Nefesini sesli bir şekilde verirken bu konuşmayı yapmak onu yıpratıyordu. "Tüm rahatsızlıklarını inkâr edip bizi azarlayan birinin neyle mücadele ettiğini bilemezdik. Sen kabul etmek istemiyorsun ama biz seni tanımak için çok uğraştık fakat sen buna hiç izin vermedin." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "En azından ben çok uğraştım diyebilirim."

"Itır..."

"Neden karanlıktan bu kadar korktuğunu, anneanneme karşı neden itaatkâr olduğunu ve neden her konuda bu kadar iyi olduğunu çok düşündüm." Konuşmama izin vermeyince bu sefer onu susturmayıp dinlemeye başladım. Itır'ın artık susturulmadan konuşmaya ihtiyacı vardı.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek hafifçe sıkmıştı. Sanki bu konuşmayı yapmak için benden güç alıyordu. "Aradığım sorulara bir cevap bulamayınca sana sordum, hem de defalarca sordum.

Lakin sen beni azarlayıp hep susturdun. Kendim araştırıp bir cevap aradım fakat sen bulduğum en küçük ipucunu bile yok ettin."

Suçumu kabul ederek bakışlarımı ondan çekip biraz ilerideki kalabalığı izledim. "Biliyorum, Itır."

"Yeteri kadar bilmiyorsun." Ona bakmıyordum ama bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. "Ben seni anlamak için uğraştıkça sen ardına saklandığın duvarlara yenilerini ekleyip beni uzaklaştırdın. *Kimse beni görmedi* diye düşünme çünkü sen görünmeyi hiç istemedin." Bunu hiç inkâr etmedim ki... Zaten bu yüzden bir yanım onlara kızamıyordu. Yaşananlarda en az onlar kadar ben de hatalıydım. Yardım istemeye hakkım yoktu fakat susmak benim tercihimdi.

"Karmaya inanır mısın?" diyen sesini duyduğumda ona bakmak yerine tepkisizliğimi korudum. "Sen anneannemi öldürdün ve o gün sen Suzan, ben ise Elzem oldum. Anneannemin sana yaşattıklarını bana yaşattın ve yıllar sonra tıpkı bir zamanlar senin anneanneme yaptığın gibi ben de senin Ölüler Diyarı'na gitmene neden oldum. Anneannem en sevdiği kişi tarafından ölümü tattı." Sonlara doğru ağlamaklı çıkan sesi kısılırken, "Sen de en sevdiğin kişi tarafından ölümü tattın," diye fısıldadı yoğun bir acıyla. İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş işte.

Biraz geç olmuştu ama Itır'ın ne demek istediğini anlamıştım. Benim anneanneme yaptığım ihanet olmuyorsa neden Itır'ın bana yaptığı ihanet olsundu? Evet, ben Itır'ı korumak için anneannemi öldürmüştüm ama Itır da ona yaşattıklarımdan sonra bir öfke patlamasıyla bana ihanet etmişti. Tüm ailesi tarafından dışlanan kız, ölesiye sevdiği tek kişiye sesini duyurmaya çalışmıştı. Ben onu susturup anneannemin hayaletine sarıldıkça kardeşimi adım adım kaybetmiştim.

Anneannemin başaramadığı şeyi ben yaparak onu hayatımdan çıkarmıştım. Belki bunun için sebeplerim vardı ama Itır'ın da vardı. Babası bile onu sevmezken sahip olduğu tüm sevgi benim ona arada gösterdiklerimdi. *Gel* deyince gelen *git* deyince giden bir kuklaya çevirdiğim kardeşim, yıllar sonra elimde patlayıp beni yakmışsa bunun tek suçlusu Itır olamazdı.

Anneannemi onun için öldürmemi isteyen Itır değildi, bu benim seçimimdi. Kendi seçimlerimin bedelini ona ödetmiştim. Kimsesiz bir çocuğun elinden onu seven ablasını almıştım. Oysaki bir zamanlar

Itır'ın sevgi gördüğü tek kişi bendim ve ben o sevgiyi ona yeteri kadar gösterememiştim.

Anneannem öldükten sonra aramızdaki tüm engeller kalkmıştı. Kardeşime sarılıp onunla mutlu olma şansım varken bunu yapmamıştım. Itır benim için konakta kalıyordu. Babamın yanına gitseydi babam belki onu çok sevmezdi ama incitmezdi de. Benim yaptığım gibi ona yasaklar koymazdı, anneannem gibi hor görmezdi. Itır babamın yanında mutlu bir çocukluk geçirebilirdi ama beni bırakmamıştı. Acı çektiği bir yerde sırf benim için kalmıştı.

Ben bile ona acı verirken benim için kalmıştı. Meliz büyüyü yaptığında bile benim sebebim annemi kurtarmaktı ama Itır benim için o büyü çemberine girmişti. Itır hayatı boyunca sadece beni seçmişken yaptığı tek bir hatayla bütün bunları nasıl yok sayabilirdim? Itır affedilmeyi en çok hak eden kişilerin başında geliyordu.

"İnfaz edilirken okla vurulunca ölmemiştim." Bunu ona itiraf etmemin zamanı gelmişti. Öldüğümü sandığında bile Itır benim için acı çekerken Oyunbazları geri getirmenin peşindeydim. Tanımadığım insanları bile kardeşimden daha çok düşünmüşken daha fazla kendi hatalarımı görmezden gelemezdim. "Bir hafta sonra Ölüler Diyarı'na gittim, Itır."

Şaşırmasını bekliyordum fakat hiç tepki vermedi. Gözyaşlarını hızlıca silerek başını salladı. "Biliyorum, Meliz bana anlatmıştı." O iblis yemedi içmedi hemen beni kardeşime mi ispiyonladı?

"Nasıl ölümsüz olduğunu da anlattı. Bana ve diğerlerine, bu yüzden sana hiçbir şey sormadık." O lanet kadının ağzından bakla ıslanmadığını anlamıştım. Demek bu yüzden kimse bana ölümsüzlüğüm hakkında soru sormamıştı, zaten öğrenmişlerdi.

"Ona kızma Elzem," dedikten sonra diğerlerinin yanında duran annesine baktı. "Seninle sevmeyi öğreniyor. İlk duyduğumda neden sana gelip kızmadım sanıyorsun? Ben senin öldüğünü düşünürken her şeyin senin planın olduğunu öğrenince çok üzüldüm. Fakat Meliz seni anlamamı sağladı."

Itır'ın gözleri titreşirken alay ederek güldü. "Bir başkasından duymadan o bana anlattı ve bunu senin için yaptı. Evet, Elzem herkes gibi ruhani annemin bile ilk seçimi sensin. Herkes onun annem olduğunu savunuyor ama onun için bile ben ikinci plana atılan kişiyim." Canı

yanarcasına yanında duran elini sıktı ama bunu yaparken sağ eli hâlâ elimi tutuyordu. "Biliyor musun, eğer beni sevseydi ben bir iblisin kızı olmaktan mutlu olurdum ama o bile beni sevmiyor."

Umursamaz görünmek için kendini zorlayıp omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bendeki sorun ne bilmiyorum ama kimseler beni sevemiyor. Bir tek sen sevdin ama bana yetmiyor. Belki yetmeli ama yetmiyor," dediğinde gözlerimdeki yaşlarla ona sımsıkı sarıldım.

"Özür dilerim Itır, çok özür dilerim."

Eğer daha önceleri onu susturmak yerine dinlemeyi seçseydim bu konudaki yaralarını çok önceden görürdüm. Itır'ın kendisini anlatmasına hiç izin vermemiştim. O konuşamadıkça ve derdini anlatamadıkça yaralı yırtıcılar gibi saldırganlaşmıştı. "Şimdi iyi dinle beni." Yüzünü ellerimin arasına aldığımda gözlerine bakmaya bile utanıyordum. Birbirimize karşı büyük hatalar işlemiştik.

Onun gözyaşlarını silerken kendim ağlamamak için direniyordum. "Ben seni çok seviyorum, Itır. Belki bunu söylemek için çok geç kaldım ama ben kardeşimi çok seviyorum." Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken ona duyduğum sevgiyi iliklerine kadar hissetsin istiyordum. "İyi ki benim kardeşimsin. İnan bana senden başka kardeş istemezdim."

Itır daha fazla ağlayıp hıçkırdı. Yüzünü boynuma gömerken kollarımın arasında sesli ağlıyordu. "Özür dilerim, Elzem. Sana yaptığım her şey için çok özür dilerim." Uzun zaman sonra beni böyle salya sümük ağlatan Itır olmuştu. Bunu yapmak benim için hiç kolay değildi, ağlamak hep zorlanarak yaptığım bir şeydi.

Hep onun yaptıklarına değinirken ona yaptıklarımı hiç görememiştim. Haklıydı, anneannemi öldürünce Suzan olmuştum ve Itır da bana dönüşmüştü. Anneannem bana fiziksel şiddet uygulardı, ben ise kardeşime psikolojik şiddeti yaşatmıştım. Benim yaptığım daha ağırdı, tendeki yaralar kapanırken ruhtakiler hep kanardı. Kimseler tarafından sevilmeyen bir çocuğu kendi sevgimle tehdit edip durmam vicdansızlığın en büyüğüydü.

Daha birkaç anı öncesinde onun odasından çıkarken bile onu babamın yanına göndereceğimi söylemiştim. Belki de ona kurallar koymak yerine onunla daha çok vakit geçirseydim ne sigara içerdi ne de diğer kötü alışkanlıkları edinirdi. Itır aslında her ne yaptıysa dikkatimi çekmek için yapmıştı. Uslu durunca onun farkında olmuyordum

ve o da bu şekilde *ben buradayım* demek istemişti. Çünkü kötü bir şey yapmadıkça kardeşimle muhatap olmuyordum.

Ben de kendime göre haklıydım. Ona yakın olunca anneannem canımı yakıyordu. Burada suçlu olan ne bendim ne de Itır'dı. Asıl suçlular bize bunu yaşatan anneannemle bizi onun ellerine bırakan anne ve babamdı. Abilerim bile suçlu değildi, onlar da bizden sadece birkaç yaş büyüklerdi ve o yıllarda derdimizi anlayacak olgunlukta değillerdi. Biz Akay kardeşlerin tek günahı anne ve babamızdı. Onların çocukları olmak bizim en büyük günahımızdı.

"Affettim Itır," dedim tüm samimiyetimle. "Aramızda her ne yaşandıysa ben seni kalpten affediyorum. Peki, sen beni affedebilecek misin?" diye sorduğumda gözyaşları akarken buruk bir tebessümle başını salladı.

"Ben de affediyorum, Elzem. Zaten ben uzun süre sana gönül koyamam ki."

Affetmeyi bile birbirimizle öğrenirken bugün geleceğimiz için bir karar vermiştim. Anılarıma yaptığım bu yolculukta geçmişimle yüzleşmiş ve tüm gerçekleri görmüştüm. Benim artık Elzem olmam gerekiyordu. Suzan Dilzah'ın hayaletinden kurtulup Itır ve kendim için Elzem olmam gerekiyordu. Yıllarca süren bir tutsaklığı bitirip özgür kalmamın zamanı gelmişti. Bunu hem kardeşime hem de kendime borçluydum.

Bu anıdan çıkmamızın zamanı gelmişti. Bunu bildiğim için aramızdaki bu duygusal yakınlığı alay ederek bitirdim. "Senin gibi bir Tenebris'in özür dilediği ilk kişi olmanın gurunu taşımak güzel."

Ona sataştığımda Itır yüzünü buruşturarak hemen benden uzaklaştı. "Bunu birine söylersen inkâr ederim!" diye sızlandığında dayanamayıp güldüm. Ah, şu Tenebrisler asla kibar olmayı öğrenemeyeceklerdi.

Itır gitmeye hazırlandığı esnada aklına bir şey gelmiş olmalı ki sırıtarak bana döndü. "Madem tüm sırlar ortaya çıktı, o vakit benim de bir şey itiraf etmem gerekiyor. Seni kıskandığım için beş sevgilini ölümle tehdit eden benim." Gözlerim irice açıldığında, "Evet," diyerek başını salladı. "Her birinin yakasından tutup ayağını yerden kesmem onları ikna etmek için yeterliydi. Özellikle bir mesajla seni terk etmelerini istedim çünkü yüz yüze konuşmak senden ayrılmayı imkânsız hâle getirirdi."

Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. "Bu yaptığın çok zalimce!"

"Selim'den sonra sen çok üzülünce yeni sevgililerini rahat bırakmaya karar verdim," diyerek kendini savunmaya başladı. "Fakat bu sefer de sen erkeklere küsmüştün. Ancak kararıma sadık kaldım ve Savcı'ya hiçbir şey yapmadım." Hınzırca gülerek arkaya doğru küçük adımlar atmaya başladı. "Bana ceza verirken bunu göz önünde bulundurursan iyi olur." Bana kocaman gülümseyip diğerlerinin yanına koştu. Bombanın fitilini çekmiş ve tek kelime etmeme izin vermeden kaçıp gitmişti!

Derin nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Tüm bunlar eskide kaldığı için fazla üzerinde durmayacaktım. Biz Itır ile konuşurken çoktan cenaze töreni bittiği için kalabalık dağılmaya başlamıştı. Savcı tüm töreni izledikten sonra nihayet soluğu benim yanımda almıştı. Bana bakınca ne görüyorsa bundan memnun kalmış gibi tebessüm etti. "Farklı görünüyorsun."

"Ne gibi bir farklılık?"

"Gözlerindeki ıslaklık hâlâ duruyor ama yeşillerini esir alan gölgeler dağılmış gibi."

"Uzun zaman sonra ilk kez iyiyim. Sırların ağırlığı altında eziliyordum ve onları birileriyle paylaşmaya yanaşmıyordum. Şimdi tüm karanlık sırlarımdan kurtulduğum için daha huzurlu hissediyorum." Kendimle olan bu yüzleşme süreci canımı çok yakmıştı fakat bundan da kurtulmuştum. Itır, Sıraç ve Savcı'nın desteğiyle bu sancılı geçmişten de çıkmayı başarmıştım. Belki de birilerinin yardımını almak her zaman zayıflık değildi.

"Sana zulmeden sırlar değildi." Savcı arkadan bana sarılıp ellerini karnımın üzerinde birleştirdi. "Yargı ve suçluluk hissiydi." Başını eğip çenesini omzuma yasladığında onun kollarının arasında olmaktan mutluydum. "Ailen öğrenirse seni yargılar diye korktun ve yaşadığın suçluluk hissi sessiz kalmana sebep oldu." Haklıydı, neyse ki korktuğum gibi olmamıştı. Kardeşlerim bu konuyla ilgili beni suçlamamıştı.

Ellerimi karnımdaki elinin üzerine koyup anneannemin mezarına baktım. "Peki, siz? Gördüklerinizden sonra siz benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?" Bu küçük maceramız ona bambaşka bir Elzem tanıtmıştı.

"Öncelikle bana siz demeyi bırak." Çenesini çıplak omzuma sürterek tenimi gıdıkladı. "Senin hakkında ne mi düşünüyorum?" deyip bir süre duraksadı. "Ölüm ve düğüm olduğunu düşünüyorum."

"Ölüm ve düğüm mü?"

"Evet, ölüm ve düğüm." Dudaklarını boynuma sürterek küçük bir öpücük kondurmuştu. "Hayatına attığın düğümlerin her biri çözülürken ölümü daha çok kendine çekiyor gibisin. Bu beni endişelendiriyor, Elzem."

"Öleceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Burada gördüklerimden sonra hâlâ hayatta olman mucize. Ölümden doğan bir kadın defalarca ölümü sekteye uğrattığı için ölüm peşini bırakmıyor."

"Belki de kaybetmem gerekiyor." Rakibim ölümse ona karşı hep kazanamazdım ya. İllaki bir yerde karşı taraftan bir kazanan olacaktı.

Savcı'nın beni tutan kolları gerilmişti. "Bunu kabullenmen hoşuma gitmiyor." Sanki gerçekten ölecekmişim gibi bu sefer beni daha sıkı tutuyordu. "Yapman gereken her şeyi yapmış ve artık veda ediyormuş gibi davranma. Bana da bir borcun var ve bunu yaşayarak ödemelisin!" Sesindeki sitem tebessüm etmemi sağladı. Ayrıca ona bir borcum yoktu.

"Farkında olmadan ve olarak çok fazla kişiye zarar verdim." Bunları söylerken anneannemin mezarıyla bakışıyordum.

"Aldığın zararları düşünürsek yapman gereken şeyleri yaptın. Belki de o kadından çok daha önce kurtulmalıydın."

"Siz barbarlar için birini öldürmek olağan bir durum olmalı," diye homurdandım. Savcı'nın sıcak nefesini saçlarımda hissederken gülüşünü duydum.

"Sen de bir hanımefendiye göre fena değilsin. Bir ölüye sarılıp uyumak biz barbarlar için bile ürkütücü." Şimdi gülmüyordu hatta bu konudaki sıkıntısını gizleyemiyordu. "Ciddi anlamda sorunların var, Elzem."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Ben kendimin farkındayım, siz değilsiniz. Yani deli olan ben değilim, sizlersiniz."

"Seni anlamıyorum." Kendimi normal bir psikolojide gördüğümü sanıyorlardı fakat ben kendimdeki sorunu zaten biliyordum. Bunu kabul etmem bile bence büyük bir adımdı.

Savcı bu konuyu uzatmak yerine omuzlarımı tutup ona doğru dönmemi sağladı. "Ruh kapanıyla ilgili bilmen gereken bir şey var." Rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biz hakemlerin buradaki amacı sadece izlemek değil çünkü aynı zamanda sizlerin tanığıyız," deyince ne demek istediğini anlamadım.

"Sizleri biz seçtik, yani tanık ve hakem olduğunuzu biliyoruz."

"Evet, biliyorsunuz fakat bilmediğiniz şeyler de var. Tanıkların amacını bilmiyorsunuz. Ruh kapanında biri kendisine bir tanık seçerse bunun amacı istediğinde kendi müsabakasını tanığına devredecek olmasıdır." Afallamıştım, bu bilgi karşısında hazırlıklı değildim.

Savcı tebessüm ederek başını hafifçe salladı. "Bu zorunluluk değil fakat savaşçı müsabakaya katılmadan önce yerine tanığını çıkartabilir. Bunun için de bazı kurallar var. Müsabakanın ortasında geri çekilip arenaya kendi tanığını sunamaz çünkü bu rakibi için dezavantaj olur. Ya en başında kendi savaşmalı ya da yerine tanığını çıkarmalı."

Bunu bilmiyordum fakat mantıklıydı. Onları yanımızda sadece seyirci olarak getirmiş olmamız saçmalık olurdu. Yarışmanın başındaki partner değişikliği de çok mantıklıydı çünkü rakibini yorduktan sonra eş değiştirmek karşıdakine haksızlık olurdu. Müsabaka esnasında tanıkların müdahalesi kaybetmemize neden olurdu ancak savaşmaya başlamadan önce onları kendi yerimize arenaya çıkartabilirdik. Sanırım ruh kapanında bizlerin avantajı daha fazlaydı.

Savcı'nın bana bunları neden söylediğini anlamıştım. "Benim yerime geçmek istiyorsun, değil mi?" Başımı iki yana sallayıp teklifine itiraz ettim. "Şu zamana kadar hiçbir meydan okumadan kaçmadım. Oraya ben çıkacağım."

Onu geri çevirmem sinirlenmesine neden olmuştu. Kaşlarını hoşnutsuzluk içinde çatarken tuttuğu omuzlarımı sıktı. "Hâlâ anlamadın, değil mi? Yardım almak zayıflık değil. Tanrı aşkına, bu konuda neden bu kadar inatçısın! Anneannen ve o yaratığın sana dayattığı kuralların dışına çık artık. Eskiden böyle olmak için zorunluluğun vardı ama artık yok."

Savcı üzerime eğilerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Şimdi gözlerime daha ılımlı bakıyordu ve aynı zamanda endişeliydi. "Bırak sana yardım edeyim. Bir sanrıya karşı kazanman sandığın kadar kolay değil. Benim içinse çok basit bir uğraş!" diye beni azarlayınca sessiz kaldım. Yerime

onu çıkarmayı düşünmüyordum lakin o zamana kadar kabul ettiğimi düşünmesinde bir sakınca yoktu.

Bir sanrıya karşı kaybedecek değildim ya. Sonuçta geçmişte onu bir kez alt etmiştim, yine yapabilirdim. Savcı elinin tersiyle yanağımı okşarken beni ikna etmeye çalışıyordu. "İzin ver senin yerine ben halledeyim bunu."

"Bunu düşüneceğim." Hayır, düşünmeyecektim, o yaratık benim için gelmişti.

Gözlerime bakınca bile Savcı aklımdan geçenleri anlamış olmalı ki nefesini sesli bir şekilde verdi. Yüzlerimiz birbirine çok yakınken verdiği nefesler dudaklarıma çarpıyordu. "Elzem, ben artık seninle huzurlu bir hayat istiyorum. Yakında ikimizin klanı arasında büyük bir savaş çıkacak. Senin bu savaşta yer almanı istemiyorum." Tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine baktığında onu ne kadar endişelendirdiğimi görebiliyordum. "Artık durmalısın, ikimizi çetin bir savaşın içine sürüklemeden dur, Elzem."

Hiç düşünmeden başımı salladım. Eskiden olsa kimse beni savaş kararımdan vazgeçirtemezdi. Fakat Cihangir ile olan son konuşmamız ve zihnime olan bu yolculuk bazı şeyleri daha iyi anlamamı sağlamıştı. Affetmeyi öğrenmeliydim. Beni bir darağacına çıkarttıkları için Araf halkının canına okumayı istesem de affetmeyi öğrenmeliydim. Sevdiğim insanlar için bunu denemeli ve hırslarımdan kurtulup mutlu olmaya çalışmalıydım.

"Peki, tamam."

Savcı bunu beklemediği için afalladı. "Tamam mı?" diye sorarken bu şaşkın hâli çok komikti.

İkinci kez başımı salladım. "Tamam, daha fazla savaş yok. Karşı saflarda olmak da yok. Buradan çıkınca ikimiz için hep düşlediğiniz o hayatı yaşayalım." Kendi dünyama dönme zamanı gelmişken bu nasıl olacaktı, ben de bilmiyordum.

Soya bizim için geçit kapısını açacaktı, yani kendi dünyamıza dönmemizin zamanı gelmişti. Savcı'ya gelecek hakkında ümit verirken çok yakında gideceğimizi söyleyemiyordum. Ruh kapanından çıktıktan sonra ölümsüzlerin dünyasından gidecek ve kendi hayatımıza dönecektik. Sıraç ve kardeşlerim bunun için sabırsızlanıyordu.

Savcı gözlerini kısarak bana baktığına göre bana inanmamıştı. "Araf'ı kana bulamayı her şeyden çok isterken bu kadar kolay kabul etmeni neye yormalıyım? O lanet aklından yine ne tür oyunlar geçiyor?"

"Aklıma olan hayranlığınız göz yaşartıcı, Bay Gevheri. Lakin bu sefer oyun yok."

"Neden sana inanmakta güçlük çekiyorum?"

"Kendinize göre haklı sebepleriniz olduğuna eminim."

"Geldiği ilk günden beri işgalci gibi davranan bir kadın tanıyınca böyle düşünmek hakkım."

"Bu sizi deli ediyor olmalı."

Gülümsedi. "Ona deli olduğum doğru."

Tebessüm ettiğimde daha fazla oyalanacak vaktimiz yoktu. Artık gitme zamanımız geldiği için bizi bekleyen grubun yanına geldik. "Hadi çıkalım artık," dediğim esnada duraksadım. Mezarlıkta kalan son kişi durmamıza neden olmuştu. Bu benden başkası değildi. Geçmişteki Elzem herkes gidene kadar durduğu yerden hiç kıpırdamamıştı. Babam ve kardeşlerim bile onu eve gitmeye ikna edememişti. Hepsini eve gönderen o olmuştu.

Ona doğru yürüdüğümüzde üzerinde hâlâ o gün giydiği pudra tonlarındaki elbisesi vardı. Yarım kollu elbise kısa olduğu için üşüyordu ama buna rağmen üzerine hırkasını almamıştı. Hava bugün soğuktu ve o, incecik elbiseyle öylece duruyordu. Anneannemi öldürürken giydiği kıyafeti çıkarmamıştı. Sarı saçları rüzgârdan ötürü yüzüne savrulup gözlerinin altındaki morluklara sürtünüyordu. Solgun teni ve kuruyan dudaklarından oluşan çatlaklar iki gündür hiçbir şey yemediğini ve uyumadığını gösteriyordu.

Küçük Elzem ayakta bile zor dururken perişan bir hâldeydi. Bu görüntü herkes için derin bir kederin sembolüydü. Anneannemin ölümü onu yıkmıştı çünkü tanıdığımız Elzem'den çok farklıydı. Kendisini zorlayıp sarsak adımlarla mezara yaklaştı. Her adımıyla yerinde sendelediği için her an düşebilirdi.

Onu takip ederek mezarın başında durduk. Yeşil gözlerine yaşlar akın ederken mezara yaklaştı. "Ben geldim anne," diye fısıldadı. "Hakkım yok ama sana geldim," dediğinde gözlerim sızlamıştı. Şu anda yaşadıkları dayanılacak şeyler değildi.

Dizleri titreyip büküldüğünde mezarın yanına yığılmıştı. Yumruk olan sol elini sıkarken diğer elini kaldırıp anneannemin toprağına dokundu. "Saçlarımı dağınık görmekten hoşlanmıyorum ama iki gündür onları tarayamıyorum." Ona bunları söylerken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Saçlarımı en son anneannem taradığı için uzun süre onlara dokunamamıştım.

"Saçlarımdaki izin silinsin istemiyorum. Tenimdeki kokun gidecek diye banyo yapıp üzerimi değiştiremiyorum ama..." diyerek hıçkırdı. "Korkuyorum, ya kokunu kaybedersem?" Hâlâ gözyaşlarına direniyordu. Oysaki şu anda çığlık çığlığa ağlamayı ne çok istiyordu.

İsyan etti sebep olduğu ölüme. "Böyle olsun istemedim ki." Başını yukarı kaldırıp gözlerine istila eden yaşlardan kurtulmaya çalıştı. "Neden böyle oldu? Anne ben neden kurtuldum? Neden ben bir türlü ölemiyorum!" Bağırarak yenilmişlik içinde başını eğdi. "Ben kendimden kurtulamıyorum anne. Yokluğun neden bu kadar acıtıyor? Kimsesiz hissediyorum, ben şimdi ne yapacağım?" Sığındığı kişiden cevap alamamak onu kahrediyordu. Konuşsun istiyordu, gerekirse ona yine kızsın ama kulaklarında sesi hiç kesilmesin istiyordu.

"Unutacağım." Kısık ama ağlamaklı bir sesle konuşup iç çekti. "Unutmak zorundayım yoksa kendi sonumu getirmem an meselesi. Ben günahımı kendimden bile saklayacağım anne. Ancak buna izin vermeyeceğini de biliyorum çünkü söküp atamıyorum seni içimden."

Hiç unutmamıştı. Çok istemişti ama unutamadığı şeylerden biri de buydu. Unutmak mümkün olmayınca bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi rol yapıp kendisini kandırmıştı. Sanki anneannemi öldüren o değilmiş gibi her gün onu ziyarete gelip onunla uzun uzun sohbet etmişti.

"Başardın anne." Bunları söylerken avuçlarındaki toprağı sıkıyordu. "Yaşarken yapamadığın şeyi ölümünle başardın. Kalbim buza dönmüş gibi artık hiçbir şey hissetmiyorum." Sol yumruğunu açınca avucundaki şeyi gördüm. Çiftlikte anneannemin düşürdüğü kanlı gül tokasını elinde tutuyordu. Beyaz gülün üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı.

"Bir gün olur da yine karşılaşırsak..." Derin derin nefesler alarak tokayı mezarın üzerine bıraktı. "Beni affetme ama öncesinde bana sıkıca sarıl," dediğinde hıçkırdı. Bu sefer tutamadı kendini ve gözlerinden bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Çünkü ben seni çok özlüyorum."

Bu şekilde ilk gözyaşını kendi sebep olduğu ölüme veryansın ederek dökmüştü.

Elini kaldırıp parmağıyla yanaklarından süzülen yaşı sildiğinde parmağındaki ıslaklığa bakıyordu. "Ah, be anne," dedi içi acıyarak. "İlklerim olmayı bırakmıyorsun. Bunun için de payıma büyük bir ceza düştüğünü bilmek belki seni mutlu eder." İlk gözyaşını dökmüştü ve canavar tarafından en ağır şekilde işkence görecekti.

Elzem ona veda edip güçlükle ayağa kalktığında Sadık abiyi gördü. Bir tek o gitmemişti. Korumasına burukça tebessüm etti. "Ben yaptım abi," dedi başını sallayarak. "Annemi ben öldürdüm. Hadi durma, git beni ihbar et, bunun için sana gücenmem çünkü hak ettim," dedikten sonra yerinde sendeleyen kızı Sadık abi son anda tutmuştu.

Kolundan tutarak ona destek olurken, "Odanızdaki zehir şişesi ve şırıngadan kurtuldum," diyerek onun ıslak yeşillerine baktı. "Aynı zamanda tabak ve elma atıklarından da kurtuldum. Ben hiçbir şey görmedim ve bilmiyorum küçük hanım."

Sadık abi onun koluna girip Elzem'i yürümeye zorlarken ona karşı çok babacan davranıyordu. "Artık o tahtın tek sahibi sizsiniz. Toparlayın kendinizi çünkü ben hâlâ buradayım ve tek amacım sizi korumak. Polis soruşturmasından da bir şey çıkmayacak. Öyle olsa bile sizin aleyhinize bulunan tüm kanıtları yok etmek işimin bir parçası." Sadık abi bir kez daha tarafını belli etmişti. Akıl hocam ve danışmanım olan bu adam her işime koşturan ve benim için tüm sorunları kolaylaştıran biriydi.

Yavuz gördükleri karşısında şaşkındı. "Sana olan bağlılığı müthiş," deyince Sıraç güldü.

"Sadık gibi adamlar işi gereği kimseye bağlanmazlar çünkü tek bir patronları olmaz. Fakat o Elzem'i hep sevdi. Garip bir şekilde ikisi eskiden beri iyi anlaşıyordu." Sadık Bey ile düşünce yapımız aynıydı. Aradaki yaş farkına rağmen derin bir dostluğumuz vardı.

Elzem ve Sadık Bey gidince biz de bu anıdan çıkarak kendimizi koridorda bulduk. Mühürlü kapıları koruyan gardiyanla vedalaşarak bir alt kata inmiştik. Bu süreçte Savcı kızlara eğer isterlerse kendi yerlerine tanıklarını çıkartabileceklerini anlatıyordu. Merdivenleri bitirdiğimizde çocuk gardiyan bizi bekliyordu. Bize koridorda karşılıklı duran kapıları

gösterdi. "Rakiplerinizin mesajını size iletmek için buradayım. Hepsi bu koridorda olan odalarda fakat aynı yerde değiller."

Bu hoşuma gitmemişti. "Ayrılmamız mı gerekiyor?"

"Evet," dedi çocuk gardiyan. "Birbirinizin müsabakasını izleyemeyeceksiniz çünkü farklı odalarda aynı anda savaşıyor olacaksınız. Hazırsanız sizleri rakibinizin olduğu odalara yönlendireceğim." Hepimiz aynı anda yutkunmuştuk. Bu iyi değildi, dışarıdan birbirimize destek veremeyecektik. Rakiplerimiz bunun için farklı odalara gizlenmişti. Dövüş esnasında motivasyonumuzu yükseltecek şeyler işlerine gelmezdi.

Sırasıyla dövüşmekle zaman kaybetmek yerine hemen kendi sıralarını atlatıp özgür kalmak istiyorlardı. Kızlara sırasıyla bakıp, "Dikkatli olun," dedikten sonra Doğa'ya yaklaştım. "Bir Avcı'ya karşı yeterli eğitimin yok ve yeteneklerin ona işlemez." Beni daha iyi anlaması için gözlerinin en derinine bakıyordum. "Sakın risk alma Doğa çünkü babana istesen de zarar veremezsin. Lütfen kendi yerine Asil'i çıkar."

Doğa'nın dövüş sanatları konusunda altyapısı çok zayıftı. Aksi olsa bile babasına karşı koymayacak kadar nahif biriydi. Fakat Asil bir kılıç ustasıydı ve bu konuda Araf'ın en iyilerinden biriydi. Üstelik Doğa'nın geçmişini öğrendikten sonra rakibine asla acımazdı.

Doğa'nın bu konuda tereddütleri vardı. "Tanıklar konusunda bir detayı atlıyorsun, Elzem," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Tanığın senin adına dövüştüğü için onun kaybetmesi her ikinizin ölmesi demek. Savaşçı ve tanığı bunu göze alarak bir karar vermeli. Ben çıkıp kaybedersem sadece ben ölürüm. Lakin Asil çıkıp kaybederse benimle o da ölür."

Duyduklarımla kaşlarımı çatarak Savcı'ya döndüm. Umarsızca omuz silkmesi beni daha fazla kızdırmıştı. Bana bu küçük ayrıntıdan bahsetmemişti. Merdivenleri inerken bana duyurmadan kızları bu detay hakkında bilinçlendirmişti. Bunu bilirsem kendi yerime onu çıkarmam diye gerçeği benden gizlemişti.

Savcı'yla uğraşmak yerine Doğa'ya odaklandım. "Asil ucunda senin hayatının olduğu bir müsabakayı kaybetmeyecektir. Lütfen ona bu konuda güven ve risk alma." Asil'e baktığımda bu müsabakaya dünden gönüllü olduğunu gördüm.

"Günışığı için endişelenme," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Kendisini tehlikeye atmasına izin vermem." Asil onun yanında olduğu sürece gözüm arkada kalmazdı.

Şimdiyse Meliz'e bakıp iç çektim. "Cehennem konusunda henüz bir tarih belirlemedik, iblis. Oraya bensiz gitmek için acele etme," dediğimde gülümsedi.

"Umarım bu kararımıza sen de sadık kalırsın." Bu kendi aramızda birbirimize, *dikkatli ol ve hayatta kal*, deme şeklimizdi.

Son olarak Itır'a yaklaştım. "Yukarıda gördüğün her şeyi unut. Anneannen seni çok iyi tanıyor, Itır ve seni öfkenle vurmak isteyecektir. Bunu benim üzerimden yapacaktır. Bana yaptıklarını sana anlatırsa kontrolünü kaybetmek yerine tek bir şeye odaklan." Anneannemin onu kışkırtacağını iyi biliyordum.

Ellerimi yanaklarına bastırarak kömür karası gözlerine baktım. "Bize Itır, sadece ikimize odaklan," dedim yumuşak bir sesle. "Aramızdaki tüm sorunlardan nihayet kurtulduğumuz için birlikte geçireceğimiz günleri hayal et. İkimizi düşün ve bir kez daha bunu elimizden almasına izin verme."

Itır bu konuda bana güven vermek istercesine gülümsedi. "Benim için endişelenme, onun ruhunun silinmesini sağlayacağım." Ona tebessüm ettim ancak bir yanım onun için ölesiye korkuyordu. Karşısında sıradan bir kadın yoktu ve bunca zaman Ölüler Diyarı'nda boş durmamıştı. Anneannemin kılıç kullanmak da dâhil birçok konuda ustalaştığını biliyordum.

Birbirimizle vedalaştıktan sonra çocuk gardiyan sırasıyla her birimizi farklı bir kapıya yönlendirdi. Burada çok kapı olduğu için onun yardımı olmadan rakiplerimizi bulamazdık. İlk olarak Asil ve Doğa'nın sol tarafta bir odaya girmesini sağlamıştı. Daha sonra koridora yakın bir kapıyı gösterip Gediz'e döndü. "Senin savaşçın rakibiyle o odada ve ikisinin müsabakası çoktan başladı." Gediz, Afra'nın tanığı olduğu için gitmeden önce Itır'a endişe dolu gözlerle baktı.

Itır'a çok şey söylemek istediğini ama yalnız olmadıkları için bunu yapamadığını görebiliyordum. Itır'ın müsabakasının nasıl geçeceğini bilmiyordu ve Afra'nın tanığı olduğu için Itır'ın yanında olup ona destek olamıyordu. Itır'a baktıkça Gediz'in siyah gözlerinde beliren

korkuyu görebiliyordum. Bu piç kurusu hiç belli etmese de kardeşime âşıktı ve Itır'a bir şey olma ihtimali onu deli gibi korkutuyordu.

Itır onun yoğun bakışlarına alayla karşılık verip dudaklarını büktü. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Azınlık?"

Gediz bir şey söylemek için dudaklarını araladı ancak gözleri beni bulunca ağzını sıkıca kapattı. Yalnız değillerdi burada, sadece ben değil, aynı zamanda Itır'ın abileri de vardı. Ancak Gediz ne Sıraç'tan korkuyordu ne de Yavuz'dan. Itır'a olan düşkünlüğümü bildiği için benim yanımda kardeşime bir şey söylemeye çekiniyordu. Bunun için daha önce onu merdivenden bile itmiştim.

Duygularını içinde yaşadığı sürece sorun yoktu ama kardeşime itiraf etmeye kalkışırsa onun canına okurdum. Itır'ın onun gibi bir hovardayla olmasına izin vermezdim. Gediz ters bakışlarımla karşılaşınca derin bir nefes alıp Itır'a döndü. "Sadece dikkatli ol." İsteksiz adımlarla ablasının içinde olduğu kapıya doğru yürüdü ancak içeri giremedi. Kapının önünde dururken bir türlü Itır'ı bırakıp gidemiyordu.

Gediz uzun süre kapıyla bakışmıştı. Daha sonra kısık bir sesle, "Sikeyim!" diye bir şeyler söyleyip arkasını dönerek Itır ile aralarındaki mesafeyi kapattı. Itır'ı belinden yakaladığı gibi sırtını duvara yasladı ve onun üzerine eğilip hepimizin gözleri önünde Itır'ın dudaklarına kapandı.

Bir dakika, ne?

Gözlerimin önünde kardeşimi öpme cüretini gösteren hadsizle kan beynime sıçramıştı. "Piç kurusu!" Öne doğru bir adım attığımda Savcı hemen arkadan belimi yakalayıp beni göğsüne hapsetmişti. Onun karnımdaki ellerini çekmeye çalışırken sinirden nevrim dönmüştü. "Bırak beni!" Kaşlarımı çatarak tırnaklarımı Savcı'nın ellerine geçirdim. "Bu sapığın ruhuyla kendime ziyafet çektiğimde kardeşimden uzak durmayı daha iyi öğrenecek!"

Arkamda sıkıca beni tutan Savcı'nın kısık gülüşünü duymuştum. "Kardeşime kötü kaynanalık yapmayı bırak, sevmeyi kardeşinle öğreniyor. Üstelik Itır da hâlinden memnun gibi." Anlaşılan bu adam da kardeşi gibi ölmek istiyordu!

Savcı'nın beni mengene gibi saran kollarından kurtulmaya çalışırken Itır'ın yaşadığı şoku görebiliyordum. Gediz onu duvar ve kendi arasında sıkıştırıp dudaklarına yumulunca Itır'ın gözleri irice açılmıştı.

Elleri öylece iki yanında duruyordu ve hoyratça onu öpen sapığın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Hayır, ona karşılık vermiyordu, bunu yapamayacak kadar şaşkındı.

Gediz ise Itır'a veya bizlere nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamadan kardeşimi soluksuz bir şekilde öpüyordu. İri elleri kaçmasın diye Itır'ın ince belini sıkıca kavramıştı ve başını yan tarafa eğerek onu büyük bir açlıkla öpüyordu. Uzun zamandır Itır'ın dudaklarına karşı bir susuzluk yaşıyormuş gibi doyumsuzdu. Bunu yaparken aklından ne geçiyordu, bilmiyorum ama Gediz'in keyfi yerindeydi.

Bu piç kardeşimi öpmek için benim zihnime girmeyi mi bekliyordu? Itır konusunda Gediz'in yolundaki en büyük engel bendim ve o hayvan bana darbe yapar gibi anılarımın içinde ve gözlerimin önünde kardeşimi öpmüştü. Gerçek anlamda canına susamış olmalıydı! Bunu yanına bırakacağımı sanıyorsa, bundan daha fazla yanılamazdı.

Gediz ateşli öpücükleriyle şoka uğrattığı kızın dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurarak yavaşça ondan ayrıldı. Tüm bu süre zarfında Itır ona hiç karşılık vermemişti, yaşadığı şaşkınlıktan çıkması biraz zaman alacaktı. İkisinin ılık nefesleri birbirinin dudaklarına çarparken Gediz, Itır'ın şoke olan yüzüne bakınca dudağının köşesi yavaşça kıvrıldı. Onu bozguna uğratmayı sevmişti.

Gediz, Itır'ın gözlerinin içine bakarak, "Bana geri dönmenin bir yolunu bul," dedi ve hemen sonra kendi kapısına yürüyüp içeri girdi.

Itır serseme dönmüş bir hâlde Gediz'in öptüğü dudaklarına dokunurken uzun süre Gediz'in girdiği odanın kapısına bakmıştı. Aklı daha yeni başına gelmiş olmalı ki bir küfür savurup kaşlarını çattı. "O kadın düşkünü piç beni öptü mü!" Günaydın.

Başımı çevirip abilerime baktığımda sinirden Sıraç'ın yüzü kasılmıştı, boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki Gediz'in girdiği kapıdan geçip onun suratını dağıtmamak için kendini zor tuttuğunu görüyordum. Savcı'nın bana yaptığı gibi Soya da onu sıkıca tutup bir çılgınlık yapmasına engel oluyordu.

Yavuz ise sertçe yüzünü ovuşturup, "Kız abisi olmak berbat bir duygu," diye homurdanıyordu. "Neden her şeyi gözümüzün önünde yapıyorsunuz ki!"

Yavuz'un bu isyanı Soya'yı güldürmüştü. "Avcılardan Süreyya'nın da bir abisi var. Kıza yaklaşırken bu sözlerini sana hatırlatırım."

Aklına Kenan gelince Yavuz korkarak bir adım geriye çekildi. "Süreyya ile aramızda bir şey yok."

"Abi kızdan hoşlanıyorsan Kenan'ı dert etme." Itır omuzlarını dikleştirip onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Abisi olacak o Avcı sana sorun çıkartırsa yumruklarımla onun suratını dağıtırım."

"Katılıyorum," diyerek Savcı'nın karnımdaki ellerini ittim. "Avcı olması umurumda bile değil, Kenan seni sıkıştırırsa bize söyle, onu çekeriz bir köşeye." Yavuz'un arkasında Itır gibi güçlü ve benim gibi kıvrak zekâlı kız kardeşleri varken kimse onu sindiremezdi.

Yavuz önce bana, daha sonra da Itır'a bakıp belli belirsiz tebessüm etti. "Teşekkürler kızlar."

Sıraç ona gözlerini devirerek yüzünü buruşturdu. "Bir de teşekkür ediyorsun. Kız kardeşlerinin arkasına saklanacak kadar âciz misin?"

"Sen sus be!" diye onu terslediğimde benden böyle kaba bir çıkış beklemediği için abim afallamıştı. "Senin ataerkil davranışların da sıkmaya başladı artık. Kadınız diye bizi küçümsemeyi bırak çünkü siz erkeklerin yapamadığı şeyi bu kızlar yaptı ve annelerinin içindeki iblisi dışarı çıkardı. Annemin bedeninin ele geçirildiğini öğrenince siz evden kaçarken yıllarca bir iblisle aynı evde yaşayan bizlerdik." Ters ters Sıraç'a bakarken onu bir kaşık sudan boğmak isteyecek kadar sinirlenmiştim. "Güç ve cesaret cinsiyet ayırt etmez!"

Gediz'in Itır'ı öpmesine duyduğum tüm siniri ondan çıkardığımda Sıraç bir küfür savurup bana Yavuz'u gösterdi. "Pısırık abine bir şey demedik, hemen şirretleşme!"

"Düzgün konuş abimle yoksa sadece şirretleşmekle kalmayacağım!"

"Tamam, yeter bu kadar." Soya gergin atmosferi dağıtmaya çalışarak çocuk gardiyana döndü. "Orada dikilmek yerine artık herkesi kendi alanına gönder. Bir an önce rakibimle yüzleşip buradan çıkmak istiyorum." Buradan çıkmak isteyen sadece o değildi.

Çocuk gardiyan, anneannemin olduğu odayı gösterince Itır, kendi tanığı olan Yavuz ile kapıya doğru yürüdü. Mara ve Dehliz de ona destek olmak için yanında gittiler çünkü Mara kendi sırasını atlatmıştı. Itır kapıdan girmeden önce durup bana döndü. "Elzem," diye seslenirken gülümsemeye çalıştı. "Eğer olur da kaybedersem ikinci kez o kadının hayatını cehenneme çevirmesine izin verme." Boğazımda bir

yumru oluştuğunda sertçe yutkundum. Neden veda eder gibi konuşuyordu? Öfkesini dizginlemeyi başarırsa kazanma şansı vardı.

"Böyle konuşma, bana geri döneceksin," diye onu azarladığımda koşarak yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. Tüm vücudum korku içinde gerilirken, "Itır bana geri dönmelisin," diye ona yalvardım. "Lütfen beni bırakma." Kollarımı ona sarıp kokusunu içime çekerken ondan ayrılmak istemiyordum. Yıllar sonra kardeşimle aramdaki tüm sorunları halletmişken bir ölüm bizi ayırmamalıydı.

Itır son kez sarılır gibi sıkıca bana sarıldı ve dudaklarını kulağımın yakınına getirip, "Ben olayım veya olmayayım çok mutlu ol abla," dedi. İçimde bir şeyler kıyılırken Itır benden ayrılıp kendi kapısından geçti. O bana kolay kolay abla demezdi. İçimdeki bu sıkıntı da neyin nesiydi?

Sıraç'ın endişeli gözleri Itır'ın girdiği kapıda oyalanınca Soya onun kolunu tuttu. "Benim tanığım olman benimle geleceğini göstermez. Git ve kardeşine destek ol." Sıraç'ı yanında olmasını çok istese de Itır ile gitmek istediğini biliyordu. Bu yüzden Soya ona tebessüm ederek Itır'ın girdiği odayı gösterdi. "Karşısında Suzan gibi hasta bir Avcı varken senin desteğine ihtiyacı var."

Tanığı olmasına rağmen Soya'nın onu azat etmesiyle abim teşekkür eder gibi ona bakmaya başladı. "Sen iyi olacak mısın?" Soya'yı yalnız bırakıp onun vicdan azabını yaşamak istemiyordu.

Soya bu durumdayken bile işi muzırlığa vurup çapkınca onu süzdü. "Sen iyi olmamı istiyor musun?" diye sorduğunda güldüm. Bu kadın iki dakika rahat durmuyordu.

Sıraç'ın verdiği cevap ise insana sinir krizleri geçirtecek türdendi. "Portalı açmak için hâlâ sana ihtiyacım var. Bu durumda iyi olmanı tercih ederim." Ona sadece *dikkat et* diyerek beklediği desteği verebilirdi.

Sıraç'tan beklediği desteği görmeyen Soya bozularak kendi kapısına yürüdü. "Sana da bol şans!" Kapıyı açtığında durdu ve Sıraç'ın boynundaki madalyonu gösterdi. "Acı ve ölümün rengi gridir Avcı. Madalyondaki kumral saçlar griye dönüşürse bu acı çektiğim anlamına gelir." Dudaklarında alayla karışık buruk bir tebessüm belirdi. "Koyu gri olursa bana olanları tahmin etmek zaten zor değil," dedikten sonra içeri girdi. Saçlarındaki koyu grilik ölüm demekti, değil mi?

Meliz ve Kırım da kendi odalarına girdikten sonra abim bana sıkıca sarıldı. Itır'ın durumu bana göre daha riskli olduğu için onun yanında olmalıydı fakat beni de bırakmak istemiyordu. "Ne olursa olsun kazan," dediğinde zor olsa da benden ayrılmıştı. Benimle kalmak isteseydi bile buna izin vermezdim çünkü Itır'ın tek zayıflığı sevgisizlikti. Anneannemle ölümüne dövüşürken kardeşlerinin yanında olduğunu hissetmeliydi.

Geriye sadece Savcı ile ikimiz kaldığı için çocuk gardiyan sağdaki dördüncü odayı gösterdi. "Bu oda," deyince daha fazla vakit kaybetmeden içeri girdik.

Kapı arkamızdan kapanırken kendimi zifirî karanlık bir odada bulunca sertçe yutkundum. Savcı karanlıktan korktuğumu bildiği için hemen kolumu tutmuştu. "Sakin ol, ben yanındayım." Sakin olmak mı? Karanlığın içinde olduğum için her an kriz geçirebilirdim. Üstelik sanrının hangi anıyı arena olarak seçtiğini de daha bilmiyorduk. Ya bir uçurumun kenarında duruyorsak? Tek bir adımla yere düşüp parçalanırdık ve burada ölürsek gerçekte de ölürdük. Böylelikle rakibim hiç yorulmadan kazanmış olurdu!

Zihnimde böyle zifirî karanlık kaç anı vardı. Kim bilir hangisindeydik. Hızlı hızlı nefesler alırken, "Işık," dedim cılız bir sesle. "Işığa ihtiyacım var." Birkaç dakikadan daha uzun karanlıkta kalırsam zaten mağlup olurdum.

Savcı endişesini benden saklamaya çalışırken, "Pekâlâ," dedikten sonra omuzlarımdan tutarak ona dönmemi sağladı. "Kıpırdama Elzem." Bedenime akın eden titremeleri durduramıyordum.

Savcı'nın ne yaptığını bilmiyordum ancak elleri kafama sürtündü. Birkaç saniye sonra kolye gibi bir şeyi kafamdan geçirdiğini hissettim. Yüzüme bir anda yansıyan ışıkla başımı eğince pusulamı tuttuğunu gördüm. Boynumdaki pusulayla gözlerimi irice açmıştım. "Çalışıyor mu?" Savcı pusulamın kapağını açtığı için ışığı yüzüme yansıyordu ve gösterge oku hızlıca dönüyordu.

Ruhum pusuladan kurtulduğundan beri gösterge oku hiç hareket etmemişti. Daire şeklinde hızlıca dönen ok benim kalbim yerine Savcı'yı gösterip durunca afalladım. "Neden sizi gösteriyor?" Beni göstermesi gerekiyordu.

Savcı pusulanın ışığını ikimizin arasında tutarken gülümsedi. "Çünkü içinde artık senin değil, benim ruhumdan bir parçayı taşıyor. Bu pusula çok değerli bir ustanın eseri ve sadece ruhla çalışır," dedikten sonra muzırlık akan gözleri beni buldu. "Pusulan artık sadece beni gösterecek, yani yuvanı." Kalbim rotasından şaştığında ona içtenlikle gülümsedim.

Eskiden pusulama ne zaman beni evime götürmesini söylesem bana hep Savcı'yı gösterirdi. Âdeta *senin evin o* diyordu. Şimdi ise içinde sevdiğim adamın ruhundan bir parça taşıdığı için yine onu gösteriyordu. Ondan bir hediye istediğimde pusulamı alıp gitmişti ve kendi ruhuyla onu tamir edip bana hediye mi etmişti? Boynumdaki bu pusula ondan aldığım en anlamlı ve en değerli hediyeydi.

"Bir şey denemek istiyorum," dedikten sonra açık pusulayı yüzüme yaklaştırdım. "Sanrı burada mı?" diye sordum. Ok hızlıca dönüp tekrar Savcı'da durunca bunun evet olduğunu anladım. İçinde benim ruhum varken de evet için beni gösterip hayır için hiç hareket etmezdi. Lakin asıl öğrenmek istediğim bu değildi. Bu soru çalışıyor mu diye test amaçlı sorulmuştu.

Bu sefer ona farklı bir soru yönelttim. "Bize kapıyı göstermeni talep ediyorum," dedim. Kapı hemen arkamızdaydı lakin talepler karşısında da çalışıyor mu diye merak etmiştim. Malum içinde Savcı'nın ruhunu taşıyordu. Mesela içinde benim ruhum varken ondan kabaca bir şeyler istesem veya emir versem inat edip çalışmıyordu. İlla kibarca rica etmem gerekiyordu. Pusula içindeki ruhun karakterini yansıtıyordu.

Merakla pusulanın talebim karşısında ne cevap vereceğini bekledim ama ok hiç hareket etmemişti. Şaşkınlık ve öfke karışımı bir sesle, "İnanılır gibi değil!" dedim. "İçinde gerçekten sizin ruhunuz var, taleplerimi kendi çapında reddetti!" diye isyan ettiğimde Savcı içimi ısıtan gür bir kahkaha koyuverdi. Bu adamın ruhu yüz parçaya bölünse bile taleplerim karşısında yüzü de ret cevabı verirdi.

Umarım eskiden olduğu gibi zekâ konusunda da pusulada bir gerilik yaşanmazdı çünkü içinde artık benim ruhum yoktu. Bunu sesli söyleyip Savcı'yı kızdırmayı göze alamadım. Pusulama kavuşmanın mutluluğunu gözlerimde taşıyor olmalıyım ki Savcı ışıldayan gözlerime bakıp gülümsedi. "Işığına da kavuştuğuna göre artık gidebilir miyiz?"

Pusulayı kalbimin üstüne bastırıp ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bundan daha anlamlı bir hediye olamazdı."

Yüzünü ekşiterek beni bırakıp yürümeye başladı. "Senden teşekkür istemiyorum. Bu kadar kibar olma." Yok arkadaş, bunların hepsi kibarlıktan yoksun mağara adamıydı.

Pusulanın ışığını burnumun ucuna kadar yaklaştırıp yürümeye çalıştım. Gözlerimi bir saniye bile ışıktan ayırmadığım için nerede olduğumuzu anlamıyordum. Karanlık korkumun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalıydım. Böyle anlarda çok acınası birine dönüşüyordum. "Lütfen beni bekleyin." Işıktan gözlerimi ayırmazken Savcı'ya yetişmeye çalışıyordum. "Neredeyiz?"

Yüzüme esen sert rüzgârı yeni fark ediyordum. Ağaçların hışırtısı ve kulağıma gelen vahşi hayvanların sesleri beni ürkütmüştü. Pusulayı yüzümden biraz uzaklaştırıp etrafıma bakınca buz kestim. "Orman mı?" Gerçekten karanlık bir ormanın içindeyiz! Hangi lanet anıydı bu? Anılarımın içindeki tüm karanlık ormanlar genelde Araf'a aitti.

İzlerimi bırakmadığım hiçbir şey zihnime kazınmazdı. Demek ki daha önce bu ormandan geçmiştim. Etrafıma bakıp tanıdık bir şeyler görmeye çalıştım lakin her yer bu kadar karanlıkken tanıdık bir şeyler bulmak çok zordu. Doğa'nın çığlığı ağaçların ötesinde yankılanınca Savcı ile göz göze geldik. "Muhafızlara ait Sulakkar topraklarındayız," dedi aceleyle. "Neler olduğuna bakalım," dedikten sonra Savcı seslerin geldiği yöne doğru yürüdü.

Doğa'nın sesi geldiğine göre pusulamı almak için Meliz'in tuzağına düştüğümüz anıdaydık. Doğa'nın deyişiyle Meliz'in beni içi boş bir çuval gibi salladığı o uğursuz anı! Bunu hatırladıkça Meliz'e olan nefretim harlanıyordu! Gözlerimi pusulanın ışığına dikerek adımlarımı hızlandırdım. Savcı'yı kaybetmek istemiyordum. Karanlığa doğrudan bakamadığım için onun kılavuzluğuna ihtiyacım vardı.

Beş dakika boyunca yerdeki adım izlerini takip ederek Savcı'nın peşinden gitmeye çalışmıştım ancak esen rüzgâr ve yağan kar onun izlerini siliyordu. "Sakin olmalısın." Kendimi teselli etmem bu durumda hiç işe yaramıyordu çünkü kaybolduğumun farkındaydım. Savcı, Doğa'nın çığlığını duyunca ağaçların arasına dalarken hemen arkasında olduğumu düşünmüştü. Oysaki pusulanın ışığına bakarak yürürken onun gibi büyük adımlar atamıyordum.

"Düşüncesiz herif!" Tir tir titrerken yerdeki kara çıplak ayakla tekme attım. "İnsan yanındaki kadını sürekli kontrol eder! Pardon, yanında mı dedim ben? O esnada on üç adım arkanızdaydım!" dedikten sonra somurtarak önüme döndüm. Karanlıkta beni yalnız bırakmamalıydı. Karanlıktan ötürü korkudan gözlerim dolarken pusulanın ışığını burnumun ucuna kadar yaklaştırmıştım. "Bana onun yerini göster." Pusula Savcı'yı bulmama yardımcı olabilirdi.

Pusulanın oku hızlı bir şekilde dönmeye başlayınca Savcı'nın, "Elzem," diyen sesini duyarak rahat bir nefes alıp gözlerimi pusuladan çektim. Nihayet yokluğumu fark edip geri dönmüştü.

Ağaçların arasından çıkan Savcı'nın gölgesini gördüm. Boynumdaki açık pusulanın ışığı etrafıma küçük bir ışık yaydığı için onu görebiliyordum. "Üzgünüm, hemen arkamda olduğunu düşünmüştüm." Savcı bana küçük bir açıklama yaparak yanıma geldiğinde ellerini omuzlarıma koyup üzerime eğildi. Yüzünü yüzüme yaklaştırarak nasıl olduğuma yakından baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Sadece burası çok karanlık, lütfen yanımdan ayrılma." Elini sırtımın tam arkasına koyup beni yürümeye zorladı.

"İkinci kez yanından ayrılmayı düşünmüyorum. Benimle gel, sanırım rakibinin nerede saklandığını biliyorum." Ortadan kaybolması ve dönmesi beş dakika sürmüştü. Hangi ara sanrının yerini bulmuştu?

Onunla yürüyüp beni yönlendirmesine izin verdim. Beni ağaçların sık olduğu bir yere çektiğinde her adımımla ayak tabanlarımdaki ısı arttığı için endişelenmeye başlamıştım. Savcı geri döndüğünden beri ayak tabanlarım yanıyordu. Bu da doğru iz peşinde olduğumuzu gösteriyordu. Sanrı bu yakınlarda olmalı ki Oyunbaz içgüdülerim tehlike çanları vermeye başlamıştı.

Pusulayı sıkıca kavrayıp ışığını etrafıma çevirdim. Ağaçların korkunç gölgesiyle bakışırken tüm vücudumda soğuk bir ürperti hissediyordum. "Savcı beni nereye götürüyorsun?" Ayak tabanlarım artık bana acı verecek bir raddeye gelmişti. Tehlikenin göbeğindeymişim gibi ayaklarım öyle bir yanıyordu ki bastığım kar eriyordu.

Savcı sırtımdaki elini bel boşluğuma bastırarak, "Çok az kaldı," derken çok rahat görünüyordu ancak ben öyle değildim. Vücudumdaki

ürpertide değişen bir şey olmamıştı. Tüm tüylerim diken diken olmuştu. Sanki tehlikedeydim.

"Bir şeyler yolunda değil." Kısık bir sesle konuşup irkilerek arkamı döndüm. "Yoğun bir tehlike hissediyorum ve bu şey her neyse çok yakınımda." Korkudan titreyerek pusulanın ışığını etrafıma tuttuğumda nefes alışlarım hızlanmıştı. Kemiklerime kadar beni titreten bir tehlike sanki bir nefes kadar yakınımdaydı.

Sanki yine bir şey hızlıca arkamdan geçmişti. Durduğum yerde sürekli sıçrayarak etrafımda dönüyordum çünkü şu anda bir şey etrafımda daire çiziyordu. Pusulanın ışığını çenemin altına tuttuktan sonra yutkunarak başımı yukarı kaldırdım. Belki de aradığım tehlikeli tam üstümdeydi. Yukarıda da bir şey bulamayınca başımı eğmiştim ki yine ensemde bir ürperti hissettim. Tüm vücudum kaskatı kesilip gerildiğinde arkamda bir şey olduğuna çok emindim.

Kalbim çıldırmış gibi göğsümü tekmelerken nefes alışlarım sıklaşmıştı. Felç geçirir gibiydim, arkama tekrar dönecek mecalim kalmamıştı. Cesaretimi bulmaya çalışarak bir anda arkamı döndüm. Savcı dışında kimseyi göremeyince rahatlamıştım. Savcı ne kadar çok korktuğumu görünce kaşlarını belli belirsiz çattı. "Yanında ben varken korkmana gerek yok."

"Evet ama ayaklarımdaki şiddetli ısı geçmiyor."

"Çünkü kendini tehlikede olduğuna inandırıyorsun." Beni kollarının arasına alıp çenesini saçlarımın tepesine yaslamıştı. "Her şey yolunda, sakin olmalısın."

Onun göğsünde korkularımdan kurtulmaya çalışırken hemen arkamda, "Elzem?" diyen Savcı'nın sesini duyunca sertçe yutkundum. Savcı'nın sesi mi? Eğer bana seslenen kişi Savcı'ysa sarıldığım kişi kimdi?

Başımı yavaşça kaldırıp beni kollarında tutan adama baktım. Ben ona izlerken o da kaşlarını çatarak arkamdaki kişiye bakıyordu. Hemen ondan uzaklaşıp geriye çekildim. Arkaya bakınca orada da bir Savcı görünce afallamıştım. Şu anda ikisinin tam ortasındaydım ve ikisi de Savcı'ya benziyordu! Aslında sadece biri Savcı'ydı, diğeri onun şekline bürünen sanrıydı. Birbirlerine bu kadar çok benzerlerken onları ayırt etmek mümkün değildi.

İkisi birbirine ölümcül gözlerle bakarken ateş hattında kalmış gibiydim. Sonradan gelen Savcı gözlerini ona benzeyen adamdan

ayırmadan çenesini sıktı. "Buraya gel Elzem!" Bu şartlar altında hiç sanmıyordum.

"Üzgünüm," dedim ikisini göz hapsine alırken. "Bu durumda yapacağım yanlış bir seçim bana pahalıya mal olabilir." Gerçek Savcı'yı bulmadan ikisine de gidemezdim.

Onu geri çevirince büyük bir hiddetle kaşlarını çattı. Geniş omuzları gerilirken boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. "O yaratığa gitmeyi mi tercih edersin?" Birbirlerine bu kadar çok benzedikleri için ikisine karşı nötr duygular içindeydim.

Beni ilk bulan Savcı sakince onu izliyordu. "Kime gitmesi gerektiğini bilecek kadar zeki bir kadın." Kim konuşursa pusulanın ışığını ona tuttuğum için bir numaralı Savcı'nın bana bir ağacı gösterdiğini gördüm. "Oraya geç ve beni bekle, Elzem. Ortada durarak kendini tehlikeye atıyorsun." Son söyledikleriyle rahat bir nefes almıştım çünkü o sanrı olamazdı. Eğer öyle olsaydı hayatımı tehlikeye atmam konusunda endişelenmezdi.

Onun gösterdiği yöne doğru bir adım atmıştım ki iki numaralı Savcı'nın gürleyen sesini duydum. "Bir yaratığa giderek ne halt ediyorsun, kahrolası kadın!" diye bağırınca hemen durdum. Lanet olsun, bu da gerçek Savcı olabilirdi çünkü bana *kahrolası kadın* demeye bayılıyordu!

Bu sefer de ona doğru yürüdüm lakin diğer bir numaralı Savcı, "Karanlıkta bu kadar korkarken karanlığa doğru gidecek kadar aptalsın!" diye bağırınca yine durdum. Karanlık korkumu bildiğine göre bu da Savcı olabilirdi. Ama ben böyle işin var ya!

"Pekâlâ," deyip her ikisine baktım. "Böyle olmayacak! Gerçeği anlamak için küçük bir test talep ediyorum."

Bir numaralı Savcı bir saniye bile düşünmeden, "Kabul edildi," diyerek beni onaylamıştı.

Ancak sonradan gelen iki numaralı Savcı hiddetlenerek, "Reddedildi!" diyerek teklifimi geri çevirmişti.

Teklifimi reddeden adama bakıp yüzümü buruşturdum. "Eğer gerçek Savcı siz olsaydınız testten korkup reddetmezdiniz," dedikten sonra ona diğerini gösterdim. "Ben ona gidiyorum."

Kan beynine sıçramış gibi çenesinde bir kas seğirmişti. "Ben izin verirsem gidersin tabii!"

"Sanki sizden izin aldım."

"Sinirlerimi bozma, Elzem! Çocukluğu bırak ve aklını başına topla!"

"Sevgilim varken bir yaratığı neden dinleyeyim ki?"

Son duyduklarıyla tek kelimeyle çıldırırken yumruğunu tüm gücüyle sıkıyordu. Çatık kaşlarının altında kızgınlıkla bana bakarken, "Ne dedin sen?" diye benden hesap sordu. "O yaratığa sevgilim mi dedin?" Gırtlağından çıkan kalın fakat kısık bir sesle âdeta vahşi hayvanlar gibi gürledi. "İkinci kez tekrar et ve sana neler yapacağımı gör, baş belası kadın!"

"Ne kadar da kaba bir canavar."

"Canavar mı?" Her sözümle öfke nöbetleri geçiriyordu. "Sesini kesmezsen o güzel boynunu kırmam an meselesi!"

"Evet, evet, eminim yaparsınız."

"Tanrı aşkına, içine ne kaçtı senin? Çocuk musun sen, bırak artık şu inadı ve yanıma gel!"

"Hı hı, ben de öyle diyordum."

"Bir kez daha *hı hı* dersen hiç affetmem, kopartırım o dilini!"

Bizim konuşmamızdan sıkılan diğer Savcı'nın arkadan bana yaklaştığını hissedince gözlerimi tartıştığımız Savcı'dan ayırmadım. "Zaten herkes illa beni bir tehdit etsin!" dediğimde çoktan adam kılıcını çekmişti. Arkamdaki Savcı'nın aramızdaki son adımı kapattığını hissettiğim an hemen yere diz çöktüm. Üzerimden süratle geçen bir şeyin vızıltısı ve acı dolu bir kükreme sesi duymuştum.

Başımı kaldırınca iki numaralı Savcı'nın kılıcı arkadan bana saldırmaya hazırlanan yaratığın göğsündeydi. İlk gelen kişi gerçek Savcı değildi ve yaralandığı için şu anda şekilsiz formuna geri dönmüştü. Kılıcı gölgeli bedeninden çektiği an ruhunu emmek için elimi ona doğru uzattım. Fakat arkamdaki Savcı, "Elzem dur!" diyerek bana engel oldu. "İlk hamle benden geldiği için senin yerine savaşan benim. Senin müdahalen ikimizi siler!" Olamaz, farkında olmadan müsabakaya yerime tanığımı çıkarmıştım.

Savcı yaratığın kendisini toparlamasına izin vermeden ona doğru koştu ve yaratığın yere attığı kılıcını aldı. Sanrı can havliyle üzerime atıldığı an Savcı kılıcıyla onu ikiye bölmüştü. Sisli bedenini ikiye ayıran kılıç yüzünden yaratığın balçıklı leşi tıpkı bir çamur gibi üzerime yağdı. "Tanrım, bu iğrenç!" diye cırladım. Sümük gibi kafamdan aşağıya akan yapışkan şeyi yüzümden silmeye çalışıyordum.

Savcı sayesinde bu benim için çok kolay bir müsabaka olmuştu. Fakat yerde balçık gibi yapışkan bir şeyin içinde çırpınırken buna sevinemiyordum. Neden bu kadar yapışkandı ki! Silmeye çalıştıkça her yerime daha çok yapışıyordu. Başımı kaldırdığımda tepemde eğlenerek beni izleyen adamı görünce kan beynime sıçradı. "Komik mi bu barbar herif!" Bağırarak üzerimdeki iğrenç şeyi gösterdim. "Her yerim pislik içinde! O şeyi üzerimde öldürmek zorunda değildiniz!"

"Şu ağzını sen demeye alıştır. Unutup sürekli bana siz demen sinirlerimi bozuyor." Beni azarlarken bile içinde bulunduğum durum hoşuna gittiği için gülmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. "Az önce söylediklerinden sonra daha fazlasını hak ettin." Şaka gibi bir şeydi bu adam!

Parmaklarımın arasından yere doğru sünen akışkan şeyi görünce öğürdüm. "Az önce plana sadık kalıyordum!" Bunları söylerken aklımda olan tek şey bir su bulup yıkanmaktı.

Savcı her an kusacakmış gibi görünen yüzümü eğlenen gözlerle izlerken, "Hangi plan?" diye sordu sakince. Bu hâlimden hastalıklı bir şekilde zevk aldığı için beni yerden kaldırma nezaretinde bulunmuyordu!

"Doğaçlama geliştirdiğimiz plan! Bilirsiniz, dikkat dağıt ve saldır. Ne sandınız, taleplerimi geri çeviren medeniyet yoksunu birini tanımayacağımı mı?"

"Benim öyle bir plandan haberim yoktu."

"Doğaçlama dediğimiz şey de tam olarak bu işte! Sanki kaş göz işareti yapsam anlayacaktınız." Artık beni yerden kaldırabilir miydi?

"Sana anlamayacağımı düşündüren şey nedir?" Ya sabır!

"Zekâ meselesi bayım, zekâ meselesi! Oldu mu?"

İnadıma kahkaha attı. "Sen sinirli misin?"

"Yok canım, ne sinirlenmesi. İğrenç bir sıvının içinde çırpınırken gayet sakinim!" diye bağırdıktan sonra yerdeki yapışkan şeyi avuçlayıp ona fırlattım. Bu hareketimle yüksek sesle gülmeye başladı.

"Otoriter olmayı bırakınca fazla sevimli oluyorsun. Sırf seni böyle görmek için bile her gün çamurun içine atabilirim." Tanrı aşkına, ben ne diyordum, o ne diyordu.

Savcı'dan bana yardım gelmeyince kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Yüzüm bile simsiyah yapışkan bir şeyle yıkanmışken şu anda korkunç görünüyor olmalıydım. "Çıkalım artık şuradan!" dedikten

sonra somurtarak yürüdüm. "Biraz daha burada kalırsam sevgili katili olacağım!" Arkamdan o sinir bozucu gülüşünü duymak beni deli ediyordu.

Pusulam bile batmış durumdayken yansıttığı cılız ışık yeterli değildi. Nihayet bu karanlık anıdan dışarı çıkınca kendimi aydınlık koridorda buldum. Bir çığlık sesi duyunca ürkerek arkamı döndüm. Çocuk gardiyan bağırarak bana bakıyordu. "Korkunç görünüyorsun!" dedi dehşete kapılarak. "Domuz gibi siyah çamurda mı yuvarlandın sen? Yeşil gözlerin siyah suratında parlarken fazla ürkütücü. Saçların da siyah!"

Savcı yetmezmiş gibi bir de o böyle davranınca öfkeli adımlarla üzerine yürüdüm. "Bilerek mi böyle davranıyorsun? Hayatında kaç kez siyah çamur gördün acaba!" Ona saldırdığımda gülme krizlerine giren aşağılık sevgilim beni durdurmuştu. Bir kişiden daha bu konuyla ilgili bir şey duyarsam büyük olay çıkartırdım!

Üzerimi silkelerken çocuk gardiyana tersçe bakıyordum. "Diğerleri hâlâ dışarı çıkmadı mı?"

Küçük his canavarı iğrenerek üzerimdeki balçığa bakarken başını olumsuz anlamda salladı. "İlk çıkan sizsiniz." Hemen Itır'ın kapısına doğru yürüdüm. Itır benden ayrılırken çok garip davranmıştı. Yanında olmalı ve yalnız olmadığını hissettirmeliyim.

Kapının kolunu kavradığım esnada Sıraç'ın, "Itır!" diye haykıran acı dolu feryadını duyunca her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Bir şey oldu, değil mi? Kardeşime bir şey oldu.

Hayır, anneannem bu sefer başarmış olamazdı! Hiç vakit kaybetmeden içeri daldığımda gördüğüm ilk şey birçok mezar olmuştu. Dikkatlice etrafıma bakınca burayı tanımıştım. Anneannemin mezarının olduğu mezarlıktı. O akıl hastası kadın kardeşim için arena olarak kendi mezarlığını mı seçmişti? "Yapma, dur!" Sıraç'ın ikinci kez haykırışını duyunca başımı çevirdim ve kan donduran sahneyi gördüm. Anneannem kardeşimi karnından yaralamıştı.

Itır geriye sendeleyince tam o esnada aklımı kaçırmama sebep olacak bir şey yaşandı. Anneannem bulduğu boşluktan yararlandı ve elindeki kılıcı Itır'ın kalbine sapladı. Nefesim kesildi, kalbim durdu ve yaşam benim için bir anda son buldu. Dizlerimin bağı çözülürken gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Kulaklarımda uğultulu bir

basınç vardı ve boğazımda oluşan bir düğüm nefes almama engel oluyordu. Itır...

Anneannem kılıcını onun kalbine sapladığı için kılıcın ucu Itır'ın sırtından çıkmıştı. Kıyameti yaşarken her şeyi ağır çekimde izler gibiydim. Ne bağırabiliyordum ne de müdahale edecek gücü kendimden bulabiliyordum. Hani bazı anlar olurdu ve insan kitlenip kalırdı ya, işte öyle bir anın içinde sıkışıp kalmıştım. Beni kendime getiren şey yine anneannem olmuştu. Kılıcını Itır'ın göğsünden sertçe çekince kan kusarak öksüren kardeşim varlığımı hissetmiş gibi başını çevirip bana baktı.

"Elzem..." diye fısıldarken kanayan göğsünü tutarak birkaç adım sendelemişti.

Itır gözlerimin önünde sertçe dizlerinin üzerine düşünce boğazımı yırtarcasına, "Itır!" diye haykırıp ona doğru koştum. Mağlubiyet içinde yere düşen kardeşimle tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Bu gördüklerim gerçek olamazdı!

Ona yetişip hemen yanında diz çöktüğümde aklımı kaçırmak üzereydim. "Itır bana bak, ablacığım." Başını dizlerime yatırıp hemen elimi kanlı göğsüne bastırdım. "Bir şeyin yok! Tamam, bir şeyin yok. Sana yardım edeceğim!" Çıldırmış gibiydim. Ne söylediğim şeylerin farkındaydım ne de yaptıklarımın. Gerçek anlamda şaşkına dönmüştüm. Itır'ım, biricik kardeşim kollarımda can verirken ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim.

Itır güçlükle gözlerini araladığında titreyen elini kaldırıp elimin üzerine koydu. "E-Elzem," diye fısıldarken sesi bile güçlükle çıkıyordu. Dudaklarından süzülen kanlarla veda eder gibi gözlerime baktı. "Beni... Beni gerçekten affettin mi abla?" Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Gidiyordu, canımın diğer yarısı beni bırakıp gidiyordu.

Sadece bir süre önce bana sarılıp tebessüm eden kardeşim şimdi kollarımda can çekişiyordu. O ışıltılı gülüşü, hayat dolu sesi kulaklarımdan silinirken ona daha sıkı sarıldım. Kardeşimin gözleri artık canlılığını yitirmişti, güzel yüzüne ölümün soğuk gölgesi çökmüştü. Kollarımda solan hayatının tek tanığı olmak için mi buradaydım? Itır her nefesle gittikçe benden uzaklaşırken buna engel olmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Itır n'olur dayan." Hıçkırıklar içinde ona yalvarırken aklımı toplayıp ona nasıl yardım edeceğimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Fakat kardeşimin gittikçe solan yüzü hiç zamanı kalmadığını gösteriyordu. "Ablacım n'olur dayan," diye ağlayıp bir çözüm yolu aradım. "Beni bırakamazsın, ölürüm, Itır ölürüm!"

Kardeşim doğru düzgün artık nefes bile alamıyordu. Her nefes sanki onun için zorlu bir mücadeleye dönüşmüştü. Ona yardım etmeyi, onu iyileştirmeyi ne çok istiyordum ama yapamazdım. Dışarıdan müdahale edemezdim, bunu yaparsam sadece ölmez, dünya üzerinden silinirdi. Ama böyle de ölüyordu! Kardeşim gittikçe şeffaflık kazanırken ne yapacağımı bilmiyordum.

Yardım etsem silinecekti, etmesem ölecekti.

Çıkmazdayım, çıkmazda!

"Itır lütfen." Gözyaşları içinde ona yalvardım. "Beni bırakma!" Ölüyordu, onu kurtarmam mümkün değildi.

Dudaklarından kanlar süzülürken kısık gözlerle bana baktı. Onun için akıttığım gözyaşlarımı görünce hıçkırıkları boğazına dizilmişti. Sesi titrediğinde sözcükler dudaklarından parça parça çıkıyordu. "Ağlama." Hızlı hızlı nefesler alırken, başı dizime yaslıyken acı çeken gözlerle beni izliyordu. "Abla," diye konuşmak için kendini zorladı. "Benim için ağlama."

Nasıl ağlamazdım? Kardeşim gözlerimin önünde gittikçe kaybolurken nasıl buna dayanabilirdim? Ona bakınca gördüğüm tek şey genç bir hayatın hızlıca tükenmesiydi. Itır daha önce hiç olmadığı kadar zayıf ve korunmaya muhtaç bir hâlde kollarımda eriyip yok oluyordu. Bir abla için bunu görmek ölümden daha ağır, cehennem ateşinden daha yakıcıydı. Her şeye bir çözüm bulan ben, kardeşimi kurtarmaya gücüm yetmiyordu.

Itır çaresizliğimi gördükçe kanlı dudakları daha çok titriyordu. Belki de beni ilk kez bu kadar çaresiz ve onu koruyamayacak kadar zayıf görüyordu. Bende gördükleri hoşuna gitmediği için cansız bakan gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "Özür..." Öksürerek daha çok kan kusarken sesini bulmaya çalıştı. "Özür dilerim, Elzem," diye fısıldadığında kesik kesik nefesler alıyordu.

Bir Tenebris olarak bugün içinde benden ikinci kez özür dilerken kimsesiz çocuklar gibi kaşlarını bükmüştü. "Sana yaşattığım her şey

için özür dilerim, abla." Kardeşimin gözleri artık birer boşluk gibi bakmaya başlamıştı.

"Itır, sus lütfen!" Gözyaşlarına boğulurken kolumu başının altından geçirerek onu göğsüme bastırdım. "Benimle vedalaşma, sensiz bir hayatı istemiyorum!" Elini uzatıp yüzüme dokunmaya çalıştığında gözlerinden son bir damla süzülmüştü.

Cılız nefesler alırken sesinin son gücüne sarılarak fısıldadı. "Bu benim yüzümden son ağlayışın olsun mu?"

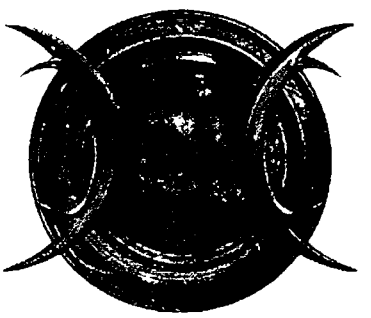
Yüzüme dokunmak için uzattığı eli yan tarafına düşünce, "Itır!" diye haykırdım boğazımı kanatırcasına. "Yardım edin!" Itır'ın kan revan içindeki bedenini göğsüme bastırırken, "Biri bir şey yapsın, kardeşim ölüyor!" diye bağırdım ağlayarak. Bana böyle veda edemezdi. Ölüler Diyarı'nda tek başına yapamazdı.

O bensiz başının çaresine bakamayacak kadar çocuktu.

Kimse bir şey yapamıyordu, hepsi benimle aynı durumdaydı. Onların müdahalesi kardeşimi kâinat üzerinden silerdi. Ben şimdi ne yapacaktım? Müdahale etmem onun silinmesine neden olacakken ben kardeşim için ne yapmalıydım? "Itır yapma." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken kollarımın arasında gittikçe şeffaflaşan kıza bakıp, "Buradayım," diye hıçkırdım. "Ablan burada, korkma." Itır son nefeslerini verirken bana olan bu bakışlarını nasıl unutacaktım. Böyle mi olacaktı? Kurtaramadığım kardeşimi ölüme uğurlayan ben mi olacaktım?

Ben kardeşimi kollarımda ölsün diye büyütmedim ki.

Bölüm 7
Ölüm ve Zulüm

"Bundan sonrası vahşetti, ölümdü ve yıkımdı. Tanrılar hazır olsun, bu bir başkaldırı ve Araf halkı kendini hazırlasın, bu isyanın sonu yıkım!"

Mutluluk denen şey hiç uzun sürmüyordu. Yirmi dört yılın ardından nihayet artılarımı ve eksilerimi fark etmiştim. Kendimi değerlendirmiş ve şu zamana kadar yaptığım tüm hataları tüm çıplaklığıyla görmüştüm. Ben affetmeyi seçmiştim. Araf'ta bana yapılanları ve kendi dünyamda uğradığım tüm haksızlıkları sineye çekip affetmeyi öğrenecektim. Itır ve sevdiklerimle yeniden başlayıp mutlu olmayı deneyecektim. Evet, günün başında verdiğim kararlar buydu. Peki, ya şimdi?

Itır kanlar içinde kollarımda son nefeslerini tüketirken bu karara ne kadar sadık kalacaktım? Itır'ı kaybedersem ateş olup yakmaz mıydım hepsini? Canımdan can giderken bunu sineye çeker miyim sanıyorlardı? Hayır! Tüm hayatımı onu korumak için harcamışken kardeşimi benden alırlarsa hepsini kendi kanında boğardım! Gözümü kararttır, yıkar geçerdim ve kimse de beni durduramazdı! Kaybettiğim bir canın karşılığında onlarca can alsam da içim soğumazdı.

Afra veya Suzan Dilzah fark etmezdi çünkü kim karşıma gelirse gelsin beni durduramazdı. Bana bu acıyı yaşatan kimseye huzur vermeyecektim. Itır gittikçe yok olurken başımı kaldırıp diğerlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Sanki bir saniye gözlerimi Itır'dan ayırsam kaybolacakmış gibi hissediyordum. "Ölüler Diyarı'nda Ebrar ve Takva var," dedim buğulu gözlerle. "Seni yalnız bırakmazlar." Bu konuşmayı yapmak beni kahrediyordu. Kardeşimi ölüme hazırlamak da varmış kaderimde.

"Sakın," diyerek uzun zamandır dokunmadığım saçlarını okşadım. "Orada yalnızlık çekeceğini düşünme çünkü buradaki işim bittiğinde yanına geleceğim." Gözlerimden birbiri ardına yaşlar süzülürken yavaşça başımı salladım. "Belki her gün üzerimize kül yağacak, belki asla canlı renkler olmayacak ama biz olacağız. Elzem ve Itır olarak sonsuza kadar birlikte olacağız." Cehenneme gitse bile peşinden giderdim, kardeşim bensiz yapamazdı.

Dudaklarından çıkamayan her kelime Itır'ın boğazından hapsolurken her sessiz çığlık içimde patlamaya hazırdı. Gözlerini açık tutmak için gücünün son kırıntılarına tutunurken, "G-gelme Elzem," dedi ağlayarak. "Bu senden son isteğim, peşimden gelme." Kanlı dudaklarını güçlükle kıpırdatıp bana dünyanın en acı tebessümünü sundu. "İkimiz için yaşa ama bana gelmek için acele etme." Onun olmadığı bir hayatı yaşamam mümkün değildi. Buradaki tüm hesapları kapattıktan sonra Itır'a gitmek benim için kurtuluş olacaktı.

Aklıma gelenlerle oyalanmayı bırakıp Itır'ın başını yavaşça yere koydum. Bunu yaparken aceleyle, "Sıraç!" diye bağırıyordum. "Buraya gelip onunla konuşmaya devam et!" Abim Itır'a doğru koşarken hemen ayağa kalktım. Henüz hiçbir şey bitmemişti. Anneannem ölürse kazanan Itır olurdu. İlk kim ölürse diğeri kazanıyordu.

Mara, İkra'yı öldürdüğünde ağır yaralıydı ama bedeni hâlâ yaşadığı için ruhu iyileşmeye başlamıştı. Rakiplerimiz kaybedince bedenleri olmadığı için siliniyordu. Lakin biz kaybedince bedenimiz ölüyor, ruhumuz Ölüler Diyarı'na gidiyordu. Eğer anneannem kaybederse Itır'ın ruhu zamanında bedenine dönüp iyileşirdi. Evet, hâlâ bir şansı vardı.

"Anneanne," diye ona seslenip adımlarımı hızlandırdım. "Kardeşimi kaybedemem."

Anneannem hep istediği manzarayı izliyormuş gibi yerde can çekişen kıza bakarak güldü. "Yaşamasının tek yolu benim ölmem ama beni öldürecek güçte değil." Itır da onda ağır yaralar açmayı başarmıştı. Kafası kanıyordu ve sol omzu kılıç yaralarıyla doluydu. Lakin bu yaralar onu öldürmezdi.

Onun gözlerinde küçücük bir merhamet kırıntısı bulmak istercesine bakıyordum. "Eğer ölürsen Itır kurtulur. Biliyorum, bu bencilce bir istek," dediğimde kendimi tutamayıp hıçkırdım. "Ama kardeşim ölmesin anneanne." Mümkün olsa kendi hayatımı ona vererek yaşatırdım ama bu da mümkün değildi.

Gözyaşlarımı görünce eskiden olduğu gibi yine kaşlarını çattı. "Benim büyüttüğüm çocuk böyle zavallıca gözyaşı dökmez!" diye bana kızarken Itır'ı zerre kadar umursamıyordu. "Hayatımdan vazgeçtim diyelim, sence kardeşin beni öldürecek konumda mı? O ölecek, Elzem!"

"Buna izin vermem!"

"Buna nasıl engel olacaksın?" Burada olanlar ona inanılmaz bir haz veriyormuş gibi kahkaha atmıştı. "Sen mi beni öldüreceksin? Bunu yaparsan ikiniz de silinirsiniz!"

"Taraflardan biri kendi hayatına son verirse bundan diğeri sorumlu tutulmaz!" diye bağırdığımda gözlerini irice açtı. Benden böyle bir şey duymayı beklemiyordu.

"Kendi hayatıma son vermemi mi istiyorsun?" Kaskatı kesildiğinde yaşadığı hayal kırıklığını görüyordum. "Elzem," diyerek yanıma geldi. "Artık Ölüler Diyarı'na gitmek gibi bir şansım yok. Ya özgür kalacağım ya da yok olacağım." Madem öyle, o zaman hiç ruh kapanına gelmeyecekti. Kardeşime rakip olması için kimse onu zorlamamıştı.

Üzerimde hâkimiyet kurmak için elini uzatıp yüzümdeki çamuru sildi. "İkinci kez Itır için ölmemi mi istiyorsun?" Sertçe yutkunduğunda gerçekten üzüldüğünü görebiliyordum. "Yine onu mu seçiyorsun?"

"Evet!" Ne yapacağımı bilmez bir hâlde balçıklı saçlarımı çekiştirdim. "Ben ilkinde Itır'ı kurtarmayı istedim ama seninle de ölmeyi seçtim. Onu değil, seni seçmiştim, bunu biliyorsun." Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi çünkü onunla ölmeyi isteyerek seçimimi yapmıştım. "Ama o zaman bile ilk seçimim Itır'dı!" Yüzüne karşı bunu haykırarak ağlamaya başladım. "Itır için ikimizden vazgeçmiştim, onu çok seviyorum!" Yolumuzdan çekilip kardeşimin hayatını bana bağışlamalıydı.

Sıraç feryat eder gibi, "Elzem!" diye bağırınca ona döndüm. "Bir şey oluyor!" Korku içinde bana seslenirken eli Itır'ın içinden geçmişti. Kahretsin, Sıraç ona dokunamıyordu çünkü Itır'ın ruhu gittikçe daha fazla şeffaflık kazanıyordu.

"Anneanne lütfen." Karşısında dizlerimin üzerine çöküp ona yalvardım. Dizlerim sertçe yere çarparken itaatkâr bir köle gibi başımı eğip ellerimi yere bastırdım. "Anneanne sana yalvarıyorum, kardeşim ölmesin." Itır için anneannemin önünde diz çökmek şöyle dursun, gururumu ayaklar altına alıp tüm cihanın önünde eğilebilirdim. Yeter ki kardeşim ölmesindi.

"Yapamıyorum." Düştüğüm yerde omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken ona yalvardım. "Ben artık yapamıyorum. Neden anlamıyorsun, bitirdik birbirimizi, dur artık. Kimse değil, beni sen bitirdin!" Başımı kaldırıp ıslak gözlerimi tepemde dikilen kadına çıkardım. Onun acımasız gözlerinde en küçük bir merhamet kırıntısı yoktu. "Görmüyor musun, bana

diz çöktüren sadece sensin. Nefret ettiğin zayıflığı bana yaşatan bir tek sensin!" Bana yaptığı şeyi nasıl görmezdi? Ben bile Itır ile konuşunca kendi hatalarımı kabul etmişken o neden kendi yargısını yapmıyordu!

Gözyaşları içinde ona yalvarmam bile taş kalbini yumuşatmamıştı. Vicdansız bir şekilde tepemde dikilmiş beni izliyordu. "Kendini yorma çünkü senin iyiliğin için özgür kalıp hayatında olmalıyım," dedi acımasızca. "Kimse seni benim kadar düşünemez." Ne saçmalıyordu? Kardeşime olanlardan sonra onu hayatımda isteyeceğimi mi düşünüyordu?

Anneannem benden uzaklaşarak pislik içindeki hâlimi gösterdi. "Kendine bir bak, Elzem! Sana yardım etmeme rağmen ne hâle gelmişsin! Ne sanıyordun? Rakibini kendi çabalarınla öldürdüğünü mü?" Soğukça gülerek başını iki yana salladı. "Bir sanrıyı öldürmek bu kadar kolay mı sanıyorsun? Burnun bile kanamadan sıranı savuşturduysan bunun tek sebebi benim! Bana borçlu olduğu için sana karşı kaybetti! Gerçekten zarar görmene izin vereceğimi mi düşündün?"

Uzanıp çenemi sertçe sıkarak ona bakmamı sağladı. "Sence de çok kolay kazanmadın mı? Yok olmamı isteyen bir nankörü kurtardığıma inanamıyorum!" Sanrıdan kaybetmesini isteyen o muydu? Tabii ki oydu, anneannem bana bu kadar bağlıyken beni öldürtmeyi göze alamazdı.

Bana yardım etmiş olabilirdi fakat bunun için ona borçlu değildim. "Bana yardım etmeni ben istemedim!" Çenemdeki elini sertçe iterek ayağa kalktım. "Artık karşında o aptal kölen yok, Suzan Dilzah! Yaptığın şeyler için eskisi gibi sana minnet duymamı bekleme çünkü hiçbirini ben istemedim!" Tekrar üzerimde psikolojik baskı uygulamasına izin vermeyecektim, ben sadece kendi yaptıklarımdan sorumluydum. Bana sormadan yaptığı iyilikler için ona borçlu değildim!

"Ben senin kızın değilim," dedim gözlerine bakarak. "Ben Munure Akay'ın kızıyım, senin değil. İyi ki senin kızın değilim çünkü sen anne olmayı bilmiyorsun. Annemin yaptığı hata yüzünden onu hep zayıf olmakla suçladın."

Yanımda duran ellerimi sıkarken bir çılgınlık yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Kardeşim orada canıyla boğuşurken ben bu vicdansız kadınla zaman kaybediyordum. "Anne olmak bu değil." Başımı iki yana sallarken gözyaşlarımı tutamıyordum. "Çocuklar hata yapar ama ebeveynler onları yargılamak yerine onları doğruya yönlendirir.

Annem bir hata yaptı ama sen hiç onu kurtarmaya çalışmadın!" Etrafındaki insanları suçlamak yerine artık durup kendi hatalarına bakmalıydı.

Gözlerimden akan yaşları sertçe silerek kaşlarımı çattım. "Sen de dâhil kimse annemi kurtarmaya çalışmadı. Hepiniz çok kolay ondan vazgeçtiniz! Oysaki onun tek hatası beni yaşatmaktı." Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken içim acıyarak, "Sen anne değilsin," dedim. "Kızı için kendini feda eden bir kadının iki emanetine hayatı zindan ettin!"

İşaret parmağımı kendime doğrultarak hıçkırdım. "Bana yaptıkların beni güçlü kılmadı, bitirdi." Ona Itır'ı gösterdim. "Kabul etmek istemesen de o senin torunun. Ona bir bak, Meliz'e benziyor mu? Her şeyiyle annemin kopyası ve sen kendi kanından olanı öldürüyorsun. Dur artık anneanne, dur!" Bize yeterince zarar vermişti, artık hayatımızdan çıkıp gitmeliydi. İki masumu yeterince kanatmışken artık gitmeliydi.

Üzgün bakıyordu ama üzüntüsü Itır için değildi. Hep olduğu gibi yine kendini düşünerek üzülüyordu. "Hangi ara böyle bir nanköre dönüştün?" derken gerçekleri anlamayacak kadar bencildi. "Senin için bir ömür harcamışken bana nasıl anne olmadığımı söylersin?" O kadar söylediğim şeyden sonra takıldığı tek şey bu muydu? Kafayı yiyecektim!

"Ben senin kızın değilim!" diye öfke içinde bağırdım. "Beni sahiplenmeyi bırak çünkü annem değilsin. Yaptığın her kötülüğe beni bahane edecek kadar korkaksın! Ben değil, asıl sen korkaksın çünkü biz Akaylar bahanelerin arkasına saklanmayız," diyerek gözlerinin içine korkusuzca baktım. "Ama sen bunu bilemezsin çünkü bir Akay değilsin." Itır'a olanlardan sonra o kadar sinirliydim ki onu sertçe göğsünden arkaya ittim. "Hangi cehennemden geldiysen defol git oraya çünkü sen bizi hak etmiyorsun!"

Ona bağırdığımda beni susturmak için yine bana tokat atmaya kalkışmıştı. Yüzüme değmek üzere olan elini son anda tutarak ona engel oldum. "Artık değil Suzan Hanım," dedikten sonra elini iterek onu kendimden uzaklaştırdım. "Itır yoksa sana müsamaha gösteren Elzem de yok artık. Seni uyarıyorum, kardeşime bir şey olmadan bu işi sen bitir," dedim son derece kararlı bir şekilde. "Aksi takdirde ben seni bitiririm. Itır giderse herkesi bitiririm!" diye bağırdım yemin eder gibi. Kardeşimi kaybedersem kimseye acımazdım.

Son kez gözlerinin içine bakıp buz gibi bir sesle, "Yemin ederim ki Itır'ın nefes almadığı bir dünyada sana nefes aldırmam!" dedim dişlerimi sıkarak. "Sanma ki kardeşim ölünce onun bedeniyle uzun bir hayat süreceksin, buna izin vermem!" dedikten sonra onu bırakıp Itır'a doğru koştum. Son söylediklerimi ciddiye alsa iyi ederdi, bu konuda çok ciddiydim.

Anneannem o kadar bencil ve korkaktı ki Itır için kendi hayatını feda etmeyecekti! Kardeşime bir şey olursa buna sebep olan herkesin başına bela olurdum. Kardeşimi bu ölüm çukurunun içine çeken kimseye rahat vermeyecektim. Itır'ın yanına diz çöktüğümde artık ona dokunamayacağım bir hâldeydi. Ona bakarken üzerinde durduğu toprağı bile görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Olmadı işte, diz çöküp yalvarmam bile Suzan Hanım'ın vicdanına dokunmamıştı.

Itır artık acı bile çekmiyordu. Bu dünyada son saniyeleri kalmışken artık acıyı hissetmiyordu. Vücudu büyük bir hızla silikleşirken fısıltıyla, "Elzem," dedi. Artık konuşurken zorlanmıyordu, şeffaflaşan bedeniyle acısı durmuştu. "Söylediklerine göre Ölüler Diyarı'ndaki ruhlar sevdiklerini görürmüş." Gözlerimin içine bakarak gülümsemeye çalıştı. "Beni arada düşünür müsün? Seni görmem için beni düşünmen gerekiyormuş." Dudaklarından çıkan her kelime içimde asla kapanmayacak bir delik açıyordu.

Sesli bir şekilde ağlarken ona dokunmaya çalıştım ancak parmaklarım onun içinden geçince daha fazla gözyaşlarına boğuldum. "Hep aklımda olacaksın kardeşim." Kalbim parçalanıp delik deşik olurken artık net göremediğim yüzünü aklıma kazımak ister gibi bakıyordum. "Ama aklımda değil, hayatımda kal be ablacığım."

Beni izlerken yorgunca gülümsedi. "Seni izlerken hep mutlu olmalısın, Elzem."

"Seni düşünürken mutsuz olamam."

"Beni düşünmediğin anlarda da mutlu olmalısın. Gidişime tutuklu kalma ve seni mutlu edecek şeylerin peşinden koş."

"Bunun için sana yemin ediyorum," diyerek hıçkırdım. "Beni mutlu edecek şeylerin peşini asla bırakmayacağım!" Kardeşime sebep olanların kâbusu olmak beni mutlu edecek tek şeydi.

Itır gözlerimizin önünde yok olurken derin bir nefes aldı. "Uykum var, Elzem," deyince ağlayarak başımı iki yana salladım.

"Uyumasan olmaz mı? Biraz daha konuş benimle," diye ona yalvardım.

Uyuma Itır, uyuma kardeşim.

Silüeti artık tamamen silinirken, "Elzem," deyip elini bana uzattı ancak parmaklarımız değmedi birbirine. Gözlerimin içine son kez bakıp, "Sence annem nasıl biridir?" diye fısıldadı. Bir çocuğun saflığıyla, "Bedenine yeniden kavuştu ya," diyerek burukça bana gülümsedi. "Sence iyi bir anne midir?" Itır bu sözleriyle Sıraç'ı bile ağlatmıştı. Ölürken bile aklında annemiz vardı. Anne sevgisini merak ederek ölmüştü.

Kardeşim gözlerimin önünde yok olup gitmişti. Ruhu bir sis misali belirsiz bir şekilde tamamen kaybolunca ciğerlerimi yırtarcasına, "Itır!" diye haykırıp ondan kalan boşluğa tutunmaya çalıştım. "Gitme..." dedim ama gitmişti. Gözlerimin önünde kayıp gitmişti ve ben onu tutamadım. Her şeyi başaran ben, bir tek kardeşimi yaşatamamıştım.

Itır gitti ve yokluğu yerini keşkelere bıraktı.

Keşke kardeşimle daha çok zaman geçirseydim.

Ondan kalan boşluğa bakarken çocukluğu geldi gözlerimin önüne. Kısa pantolonla top peşinde koşturan haylaz bir çocuğu anımsadım. Erkek çocukları gibi kısacık kestirdiği saçlarını çamurlu elleriyle karıştıran yaramaz bir çocuktu. "*Elzem bak,*" derdi kaleye şut çekerken. Attığı her golle sevinçten zıplayıp, "*Hadi Elzem, benimle oyna,*" derdi. Bense yüzümdeki tebessümle onu izlerken top peşinde koşmayı kendime yakıştırmazdım. Keşke her istediğinde onunla oynasaydım.

İlk kırk dakika doya doya oynamasına izin verirdim. Daha sonra *banyo zamanı* dediğimde huysuzluk yapardı. Banyo yapmanın karşılığında mutlaka benden bazı talepleri olurdu. Talepleri bile fazla çocukçaydı. Ona banyo yaptıran ben olmalıydım ve uyumadan önce ona mutlaka masal kitabı okumalıydım. O masallarda kocaman devler ve canavarlar olmalıydı. Dizlerime uzanan çocuk gözlerini kapatmalı ve benim sesimle hayallere dalmalıydı.

Okuduğum masallardaki canavarları öldüren bir kahramandı hayallerinde. Ablasını tüm canavarlardan koruyan bir kahramandı. Çünkü beni korursa onu daha çok seveceğimi düşünürdü. "*Hep beni sev, en çok beni sev, sadece beni sev, Elzem,*" diyen bir çocuktu benim kardeşim.

Şimdiyse o çocuk ellerimin arasından kayıp gitmişti. Tutamadım ki onu, çok istedim ama yapamadım.

Her türlü acıyı tattığımı düşünürdüm, meğerse yanılmışım. Itır'ın acısı çektiğim hiçbir acıya benzemiyordu. Ruhuma bir değil, yüzlerce canavar karışsın. Anneannemden bir tane değil, onlarcası karşıma çıksın. Hepsi bana en ağır işkenceyi yapsın ama bana kardeşimi geri versinler. Ben kardeşim olmadan yapamazdım ki.

Hıçkırıklarımın sesi kulaklarımı sağır ederken benimle gözyaşı döken Sıraç bana sarıldı. Abim gözyaşlarını benim omzuma akıtırken benim gözyaşlarım onun boynuna süzülüyordu. Islak gözlerle Yavuz'un yerde baygın yattığını gördüm. Aslında müsabakanın başında dayanamayıp bayılmıştı, değil mi? Belki de Itır kalbine darbe aldığında bayılmıştı. Bunlardan hangisiydi, bilmiyordum ama Yavuz çok şanslıydı.

Evet, çok şanslıydı, korkaklığı ilk kez bir işine yaramıştı ve Itır'ı ölüm anında görmemişti. Onun acılar içinde kıvrandığını görmediği için çok şanslıydı. Peki, ben ve Sıraç ne olacaktık? Bizler sadece görmekle kalmamış, her saniyesini yaşamıştık. Şu anda Yavuz'un yerinde olmak için neler vermezdim. Neden bu kadar sakindim? Hayır, bu iyi değildi, hem de hiç iyi değildi.

Sıraç'tan ayrılıp ruhsuz adımlarla kapıya yürüdüğümde kimse beni durdurmaya cesaret edemedi. Herkesten önce sessizce çıktım bu anının kapısından. Şoktaydım, biliyordum, bu sessizliğimin başka bir sebebi olamazdı. Koridora çıkıp bizi bekleyen çocuk gardiyanın tam karşısında durdum. His canavarı duygularımla zihnimde var olduğu için ben söylemesem de acımı hissediyor ve neler olduğunu anlıyordu.

"Ben dönene kadar Suzan Dilzah'ı ruh kapanından çıkarma," dedim buz gibi bir sesle. "Biliyorum, buradaki işi bittiği için Itır'ın bedenini almaya hak kazandı ama onu bir süre daha anılarımda tut."

Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey," dediğimde bakışlarım boşluğa bakar gibiydi. "Suzan Dilzah benden önce ruh kapanından çıkmamalı. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama bana biraz zaman kazandır ve onu bir süre daha anılarımın içinde tut." Başımı çevirip etrafımdaki kapılara baktım. "Bana içinde yatak odamın olduğu bir kapıyı aç lütfen." İhtiyacım olan tek şey birkaç dakika yalnız kalıp kendime gelmekti çünkü şu anda sefil bir durumdaydım.

Çocuk gardiyan beni onayladığı esnada Savcı peşimden gelmişti. Yüzüme bile doğru düzgün bakmayacak kadar bana karşı mahcuptu. Döktüğüm tüm gözyaşlarını görmüş, diz çöktüğüme bile tanık olmuştu. Güçlü olmamdan şikâyet eden adam, zayıflığım karşısında yıkılmıştı. Ne o konuştu ne de ben. Ne o bana yaklaştı ne de ben ona doğru yürüdüm. Bir saat öncesine kadar birbirimize sarılacak kadar yakınken şimdi birbirimizin yüzüne bakamayacak kadar mesafeliydik.

Bir ölümle aramızdaki uçurum bir daha hiç kapanmamak üzere açılmıştı. Itır'ın ölümü aramızdaki her şeyi bitirmişti çünkü benim kardeşimin ölmesine sebep olan onun kardeşiydi. Afra'nın açtığı ruh kapanı yüzünden kardeşim ölmüştü. Savcı ile birbirimize olan bakışlarımızda tek bir soru işareti vardı. Şimdi ne olacaktı? Bir katilin kardeşiyle nasıl olacaktı?

Kalbim buz tutmuş gibi ruhsuzca gözlerine bakmaya devam ettim. Artık ona bakarken güzel olan hiçbir şey hissedemiyordum. Aşk yerini nefrete bırakmaya başlamıştı. "Bana çok Savcı bulunur ama bir Itır bulunmaz," dedim acımasızca. "Bana çok sevgili bulunur ama bir kardeş bulunmaz." Dudaklarımdan çıkan bu sözler aramızdaki ilişkinin bittiğini gösteriyordu.

Arkaya doğru birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi biraz daha açtığımda yutkunarak adım adım ondan uzaklaşmamı izliyordu. "İkimizin dünyası bir araya gelir ama bu saatten sonra sen ve ben bir araya gelemeyiz." Parmaklarımı avucumun içine bükerek sıkarken derin derin nefesler alıyordum. Gözlerinin içine hissizce bakıp kaşlarımı çattım. "Bir katilin kardeşiyle olamayacak kadar kardeşimi çok sevdim!" dedikten sonra tek kelime etmesine izin vermeden ondan uzaklaştım.

Artık bizden hiçbir şey olmazdı.

İki âşık? Asla! İki düşman? Büyük ihtimalle!

Çocuk gardiyanın az önce benim için açtığı kapıdan içeri girerek kapıyı kilitledim. Odama girince kendimi daha fazla tutamayıp gözyaşlarımı serbest bırakmıştım. Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkartırken ağlıyordum çünkü bunlar Itır'ın kıyafetleriydi. Afra'nın mesajını almadan hemen önce Itır'ın kıyafetlerini giymiştim. Çırılçıplak banyoya girip soğuk suyu açtım. Buz gibi suyun altına girince daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine yıkılmıştım.

Soğuk su kafamdan aşağıya akarken nefesim kesilene kadar haykırdım. Akan su üzerimdeki kiri pası söküp atıyordu ama ben asıl kiri ve kanı kardeşimi kurtaramayan ellerimde görürken çığlık çığlığa ağlıyordum. İçimdeki yangından kurtulmak ister gibi haykırarak gözyaşları dökerken ellerimi üst üste yere vuruyordum. "Kızlarını hâlini gör, Munure Akay!" diye bağırdım acılar içinde kıvranırken.

"Kardeşim öldü anne, öldü." Koruyamadım ki onu. "Yapamadım anne, bu sefer yapamadım." Ellerimi yere bastırıp başımı eğdim ve omuzlarım sarsıla sarsıla kardeşimin kaybına gözyaşı döktüm. Sanki ölen Itır değil de bendim. Bu öylesine müthiş bir acıydı. Dinmiyordu yürek yangınım.

Ben bu acıyla yaşamam ama yaşatmam da.

"Ben yaşayayım diye ruhunu feda ettin ya anne," diye hıçkırdım. "İşte bugün sana olan borcum bitti çünkü ben de seni kurtarmak için kardeşimi feda ettim." Ben sebep olmuştum buna. Itır'ı peşimden sürükleyip buralara kadar getiren bendim. Ben kendi kardeşimi peşimden ölüme sürüklemiştim.

Ah be Itır, ben senin tek bir gözyaşına kıyamazken şimdi sensiz nasıl yaşayacaktım?

Bu öyle bir acıydı ki sığmıyordu içime. "Benim kardeşim daha çocuktu." Hıçkırıklar içinde ağlarken üzerime akan su gözyaşlarıma karışıyordu. "Çocuktu."

Ölüm bugün bana karşı en büyük zaferini kazanmıştı.

Suyun altında ne kadar kaldım, bilmiyordum ama bir hayli zaman geçmişti. Yılgın bir hâlde banyodan çıkıp giyindim. Hiç kurulanmadan siyah bir elbiseyi üzerime geçirmiştim. Islak saçlarımdan su akarken uyuşuk ve hissiz adımlarla odamdan çıkmıştım. Daha fazla oyalanamazdım çünkü yasımı yaşamadan önce yapmam gereken son bir şey daha vardı. Kapının hemen önünde Savcı beni bekliyordu.

Baştan ayağa beni kontrol ederken konuşamıyordu. Çok şey söylemek istiyordu lakin bunu yapamıyordu. "Geri dönmeliyiz," dese de uzun süre yüzüme bakamıyordu. Onun aksine ben bakışlarımı ondan çekmiyordum.

"Sizin kardeşiniz benden her şeyimi aldı," dedim resmî bir şekilde. Diğer günlerden farklı olarak bilerek aramıza resmiyet koymuştum, artık o benim için bir yabancıydı. "Hem de her şeyimi aldı."

Gözlerine bakarak söylediklerim yüzünden Savcı yenilgi içinde başını eğdi. "Afra'yı geri getirmek büyük bir hataydı." Kederli sesi bile konuşamayacak kadar güç çıkıyordu. "O döndüğünden beri bundan pişman olmadığım bir saniyem bile yok." Onun pişmanlığı bana kardeşimi geri getirmeyecekti. Onun pişmanlığı sebep olduğu şeyleri değiştirmeyecekti.

"Ben sizin pişmanlığınızı değil, kardeşimi istiyorum," derken yine gözlerim dolmuştu. "Bana yaptığınız gibi onu da yaşatın. Kardeşimin ruhunu çağırıp bedenine mühürleyin," diye fısıldadığımda ona yalvardığımın farkında değildim. "Lütfen bunu yapın."

Kırılgan ve çaresiz hâlim Savcı'yı nefessiz bırakıyordu. Bana olumsuz bir cevap vermekten nefret ettiği için kendini susturmak ister gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Ancak ondan bir cevap bekleyen kıvranan gözlerimle üzgünce başını iki yana salladı. "Mümkün olsaydı tek bir damla gözyaşı dökmene izin vermeden bunu yapardım ama tanrıların senin takasını kabul etmeleri sadece bir istisnaydı. İkinci kez birinin ölümden doğmasına izin vermezler." Hayır, hemen kestirip atamazdı. Kardeşimi geri getirmenin bir yolu olmalıydı.

"Afra Ölüler Diyarı'na gidince yirmi dört yıl bedeni burada hayatta kaldı ama!" Yaşadığım derin acıdan dolayı şuurumu yitirerek onu göğsünden sertçe arkaya ittim. "Neden kardeşim için bu kadar umutsuz konuşuyorsunuz!"

"Elzem..."

Yüzüne attığım sert tokatla onu susturmuştum. Tokadımın şiddeti koridorun ıssız duvarlarında yankılanırken saldırgan tutumumdan hiçbir şey kaybetmemiştim. "Sizin kardeşiniz olsaydı onu kurtaracak bir yol bulurdunuz ama benim kardeşim için aynı şeyi yapmıyorsunuz!"

Ona attığım tokat yüzünden Savcı'nın yüzü sağ omzuna doğru düştüğü için tekrar bana bakmadan derin derin nefesler almıştı. Yanağında parmak izlerimi taşırken başını çevirip acı dolu gözlerini bana çıkardı. Ona vurduğum için bana hiç kızgın veya kırgın değildi. Sanki böyle bir tepki vermemi anlıyordu. Acı çekiyordu ama ona vurduğum için değil, bana yardım edemediği için. "Afra'nın takasını kabul eden tanrılardı, Elzem." Aklımı başıma almam için yalvaran gözlerle beni izliyordu. "Ruhları Araf'a gönderip Afra'nın bedenini koruyan da onlardı."

Ondan duyduğum her olumsuz yanıtla kan beynime sıçrarken, "O lanet tanrılarınız aynı şeyi kardeşim için de yapabilir!" diye bağırdığımda yüzünü sertçe ovuşturup bunu kabullenmemi isteyerek, "Bir yolu yok, Elzem," dedi bir kez daha. "Bunu ne kadar hızlı kabullenirsen o kadar hızlı toparlarsın." Toparlamak mı? Bir anda her şey sessizleşmişti. İnanamayan gözlerle ona bakarken doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışıyordum. Kendisi bunu kabullendi, öyle mi? Kız kardeşinin ölümünü bu kadar hızlı kabullendi ve aynı şeyi benden de bekliyordu.

"Sizi asla affetmeyeceğim!" Ondan uzaklaştım. "Beni bir takasa kurban edip yirmi dört yıl boyunca bir canavarla yaşamama neden oldunuz. Bu anılarda bizzat gördüğünüz tüm o acıları sizin yüzünüzden çektim!" diye haykırdım yüzüne karşı. Ona baktıkça şu zamana kadar içimde bastırdığım ve görmezden geldiğim tüm öfkem nefrete dönüşürken susmadım. Bugün beni son kez dinleyecekti, daha sonra zaten istese de göremezdi.

Tam karşısında durup ruhsuzca gözlerinin içine bakarken içimde ona karşı zerre kadar sevgi kalmamıştı. Kardeşimin ölümüyle Savcı'ya karşı duyduğum o büyük aşkın nefrete dönüşmesi inanılmaz bir olaydı. "Yıllarca beni bir canavarın pençelerine mahkûm ettiğiniz yetmezmiş gibi Afra'yı geri getirip beni Ölüler Diyarı'na gönderdiniz. Şu yaşıma kadar çektiğim her şeyin sorumlusu sizsiniz ama ben tüm bunlara rağmen sizi sevmeyi bırakmadım."

Elini tutup tam kalbimin üstüne bastırdım. Artık kalbimin attığına bile emin değildim. "Bu kalpte artık bir yeriniz yok çünkü konu kardeşimken hiçbir hatanın bende affı olmaz!" Elini sertçe iterek ondan uzaklaştığımda Savcı yutkunamadı bile.

Burnunun direği sızladığında istese de beni sakinleştirecek veya tam tersi şeyler düşündürecek bir yol bulamadı. Konuşmak için dudaklarını birkaç kez aralamıştı ancak onun dudaklarından tek kelime çıkmamıştı. Sözün bittiği bir yerde olduğumuzu bildiği için gözlerini yummuştu. Söylediğim her söz yüzüne tokat gibi çarpmış olmalı ki başını eğdi ve bakışlarını benden kaçırdı. "Kardeşim gitti ya, artık Araf'ta taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmam!" dedim yemin eder gibi. "Gerekirse burayı yıkarım ama yine de Afra ve Suzan'ı yaşatmam!" Hepsine Elzem Akay'ın kardeşine dokunmak neymiş gösterecektim!

Savcı'nın yanından geçip çocuk gardiyanın karşısına dikildim. "Artık Suzan ve beni geri gönderebilirsin." Çocuk gardiyan üzgün gözlerle bana bakıp iç çekerek saniyeler içinde ortadan kayboldu. O gittiği an buradaki işim bittiği için ruhum şeffaflık kazanınca zihnimden çıkmaya başladığımı anladım. Başımı çevirip Savcı'ya baktığımda o da aynı durumdaydı. Gardiyan müsabakası biten herkesi zihnimden çıkartıp geldikleri yere gönderiyordu. Gözlerimi kapatıp bunun bitmesini bekledim.

Bir süre sonra gözlerimi tekrar açtığımda yerde sırtüstü yatıyor ve gökyüzüne bakıyordum. Ellerimi yere bastırıp ayağa kalktığımda liderleri gördüm. Ruh kapanına girdiğimizden beri halkanın dışında geri dönmemizi beklediklerini biliyordum. Hepsi sessizlik içinde bir yere bakıyordu. Baktıkları şeyi görmek için başımı çevirdim, yerde cansızca yatan Itır'ı gördüm. Herkes bir şekilde rakibini alt edip geri dönmüştü, hem de herkes. İçlerinde geri dönmeyi başaramayan bir tek Itır'dı.

Tıpkı benim gibi diğerleri de ruh kapanının içinde daha yeni yeni uyanmaya başlıyordu. İlk uyananlar Savcı, Sıraç, Asil, Doğa ve bendim. Diğerleri henüz dönmemişti. Kardeşimin parmağının kıpırdamasıyla ona doğru koştum. Daha Itır'ın gözleri açılmadan ona yaklaşıp hemen belindeki kılıcı çekip aldım. Itır'ın kirpikleri aralandığında bakmaya kıyamadığım siyah harelerine ıslak gözlerle son kez baktım.

Bu gözler kardeşime ait olabilirdi ama içindeki ruh kardeşime ait değildi. Uyanan aslında Itır değil, Suzan Dilzah'tı. Kardeşimi öldürmüşken bir de onun bedeniyle uzun bir hayat yaşamasına izin vermeyecektim! Bu yüzden çocuk gardiyandan Suzan'ı zihnimde tutmasını ve benimle aynı zamanda geri göndermesini istemiştim.

Anneannem gözlerini kardeşimin bedeninden yeni açmıştı ki elimdeki kılıcı kaldırdım ve herkesin gözleri önünde onun tam kalbine sapladım. "*Seni yaşatmam*, demiştim Suzan Dilzah!" diye haykırıp onun yüzünden kardeşimin cesedinin kalbini deştim. Tıpkı onun Itır'a yaptığı gibi!

Etrafımdaki herkesten yüksek sesle uğultular ve hayret nidaları çıkarken onların gözleri önünde kardeşimi tam kalbinden vurmuştum. Beni öyle bir raddeye getirmişlerdi ki eli kanasa içimi acıtan kardeşimin kalbinde büyük bir delik açmıştım. Ruhu ölen kardeşimin bedenini de ben kendi ellerimle öldürmüştüm. Nasıl hissettiğimi ve ne hâlde

olduğumu kimseler anlayamazdı. Bana bunu bile yaptırdılar ya, diyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Bir abla olarak canından çok sevdiği kardeşinin tam kalbine bir kılıç saplamak hiç kolay olmamıştı ama o benim kardeşim değildi. Üstelik bunu Itır'ın kılıcıyla yapmıştım. Onun bedenini kendi silahıyla öldürecek kadar sefil bir durumdaydım. Kılıcı tam kalbine saplayınca Suzan'ın gözleri irileşmiş ve yüzünde dehşete kapıldığını gösteren sarsıcı bir ifade oluşmuştu. Yıllar sonra yeni bir bedende gözlerini açıp ciğerlerine çektiği ilk nefesi ona haram etmiştim.

Kılıcın yarısı sol göğsüne saplanmışken yerde titremeye başlayarak kan kustu. Bunu yaparken acıyla kasılan gözlerini bana dikip onun için büyük bir hayal kırıklığıymış gibi bana bakıyordu. "Sen..." Kan kusarak öksürdüğünde kaşlarını güçlükle çatmıştı. "Se-nin... Senin için yaptığım hiçbir şeyi hak etmiyorsun, nankör velet!" dediği an kılıcı çekip tüm gücümle tekrar kalbine sapladım.

"Tekrar reenkarne ol uğursuz şeytan!" diye öfkeyle haykırdım. "Ol ki gözlerini açtığın her evrende seni bulup ait olduğun cehenneme göndereyim!" Kendi kanının içinde boğulurken kılıcı kalbinin içinde kıvırtarak üzerine eğilip gözlerine baktım. Tıpkı ilkinde de olduğu gibi ölürken göreceği son yüz bana ait olmalıydı.

Çatık kaşlarla ona bakıp üzerine eğildim. "Peşindeyim artık, Suzan Dilzah! Sana yemin ederim ki hangi evrende doğarsan doğ seni bulup her defasında öldüreceğim! Her doğduğunda önceki hayatınla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın ama ben hatırlayacağım! Katilin yaptığın her şeyi hatırlayıp senin için gelecek!" Umarım reenkarne olurdu çünkü bu ceza onun için yeterli değildi.

Kardeşime olduğu gibi Suzan da gözlerimin önünde ölmüştü. Bana öfkesini ve nefretini kusacak zamanı bile olmamıştı. Kalbine ağır bir darbe almışken saniyeler içinde son nefesini vermişti. Itır'ın kanlı kılıcını göğsünden sertçe çektiğimde ne yaptığımı daha yeni yeni anlıyordum. İçinden Suzan'ın ruhunun gitmesiyle kardeşimin kanlı cesedine bakarken kaskatı kesilmiştim. Aklım başıma yeni gelirken elimdeki kılıç parmaklarımın arasından kayıp yere düşmüştü.

Itır'a olan düşkünlüğümü bilen herkes inanamayan gözlerle beni izlerken hızlı hızlı nefesler alıyordum. Sanki kardeşimin katili bendim. Onun bedenini öldürünce böyle hissetmeye başlamıştım. Etrafımdaki

her şey dönmeye başladığında kulaklarımda şiddetli bir basınç oluşmuştu. Rüzgârın kulağıma getirdiği uğultuda bile *katil* diyen bir şeyler duyuyordum. Tüm bu ağaçlar, kuşlar hatta soluduğum hava bile bana katil der gibiydi. Yerimde sendelediğimde ayakta bile zor duruyordum. Ben ne yapmıştım?

Itır'ın bedenine nasıl kıymıştım? Dizlerimin bağı çözüldüğünde sertçe yere düştüm. Başımı eğip soğuk toprağı sıkarken avazım çıktığı kadar haykırmıştım. Hemen sonrasında da içim çıkana kadar ağlamaya başladım. Sıraç yanıma koşup diz çökerek beni kollarının arasına aldı ama hiçbir temas Itır'ın acısına teselli olmuyordu.

Sıraç sürekli saçlarımı okşuyor, beni göğsüne bastırıp, "Kendini suçlama," diye fısıldıyordu. "Itır'ın bedeniyle bir yaşam sürmesine izin veremezdin. Sen yapmasaydın ben yapacaktım," diyordu ama zerre kadar bana işlemiyordu. O değil, ben öldürmüştüm kardeşimin vücudunu. Yine en zor kısmı ben üstlenmiştim.

"Elzem, Itır uyanmıyor," diye bir ses duyunca başımı çevirip Yavuz abime baktım. Daha yeni zihnimden dönen abim yerdeki Itır'ı göğsüne çekmiş, elini onun kanayan göğsüne bastırmıştı. Yavuz henüz yeni uyandığı için ne Itır'ın kaybolan ruhunu görmüştü ne de onun bedenini kendi kılıcıyla öldürdüğümü.

Abimin gözlerinden birbiri ardına yaşlar akarken elini daha sert Itır'ın kanlı göğsüne bastırıp, "Kardeşimiz uyanmıyor, Elzem," diye benden yardım istedi. "Bir şey yap, Itır uyanmıyor." Itır'ın artık burada olmadığını ona nasıl söyleyecektim?

"Buraya gel Elzem." Yavuz olanları anlamadığı için ağlayarak ısrarla beni yanına çağırdı. "Sen şifacısın, kurtar kardeşimizi." Sesli bir şekilde hıçkırdığımda Sıraç beni bırakmayarak daha sert bana sarıldı. Yavuz ise küçük kardeşimizin gittiğini kabullenemiyordu. Ben bile bunu kabullenmezken ona ne söyleyecektim.

Itır'ın başını göğsüne bastırırken Yavuz çıldırmanın eşiğine gelerek bana bakıyordu. "Orada durma!" diye bağırırken Itır için aradığı kurtuluşun bende olduğunu sanıyordu. "Bir şey yap, kurtar onu!" Gözlerinden yaşlar akarken yalvarırcasına dudaklarını büktü. "Sen Elzem'sin, senin yapamayacağın bir şey yok," deyince bir kez daha öldüm. Keşke yine onu hayal kırıklığına uğratmadan kardeşimi geri getirebilseydim. Olmuyordu işte, bu sefer yapamıyordum.

Bu benim ilk başarısızlığımdı.

İlk yenilgimin adı Itır Akay'dı.

Sıraç'ın kollarından çıkıp güçlükle yürümeye başladım. Attığım her adımla ayaklarımın altındaki toprak kayarken herkesin bakışları altında Yavuz'un yanına gittim. Yanında diz çöktüğümde sıkıca sarıldığı Itır'a bakamıyordum. "O gitti abi," diye fısıldadığımda gözyaşlarım sel olmuş akıyordu. "Kardeşimiz gitti."

Söylediklerim onu daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramamıştı. Çatık kaşlarının arası derinleşirken, "Hayır!" diye bağırdı. Sanki Itır'ı ondan alacakmışım gibi ona daha sıkı sarılmıştı. "Yanılıyorsun, o gitmedi, gidemez!"

Yavuz acıyla feryat ettiğinde ıslak kirpiklerinin arasındaki yaşlar yanağına yuvarlanmıştı. "Annem sizi soruyordu, Elzem. Ben anneme her gün sizi anlattım. Hiç görmediği kızlarını anlattım. Şimdi ona nasıl derim *küçük kızın öldü* diye." Benim için kolay mıydı sanıyordu? En az onun kadar hatta ondan daha fazla canım yanıyordu.

Itır onların kardeşiyse benim her şeyimdi. Hiçbiri benim kadar Itır ile vakit geçirmemiş, benden daha fazla onun büyüdüğüne tanık olmamıştı. Itır'ı onlar değil, ben büyütmüştüm. Onların canı bir yanıyorsa benimki bin yanıyordu. Buradaki kimsenin acısı benimkiyle kıyaslanamazdı. Üstelik ben canımdan çok sevdiğim kardeşimin vücuduna bir kılıç saplamıştım. Hiçbiri benden daha kötü durumda olamazdı.

"Yavuz yapma." Itır'ı ondan almaya çalıştım ama bana izin vermedi. "Abi yapma," diye daha çok ağlamaya başladım. "Bana kardeşimi ver." Itır'a sarılmak isteyen, kokusunu solumak isteyen sadece o değildi. Bunu son kez yapmama izin vermeliydi.

Gözyaşlarım karşısında daha fazla sessiz kalamayan Sıraç, "Yavuz," diyerek gözlerini ona dikti. "Itır'ı bırak." Sıraç ayakta bile zor dururken ne yapacağını bilmez hâldeydi.

Yavuz güçlükle ikna olup Itır'dan uzaklaşınca uyuyan kıza yaklaştım. Ona zarar vermekten korkarcasına başını dizlerime koymuştum. Kalbi dışında vücudunda tek bir çizik bile yoktu ama kalbi atmıyordu. Itır'ın ruhu anneannemin mezarının başında ölerek Ölüler Diyarı'na gitmişti. Ruhu anılarımın içinde yok olmuştu. Benim zihnimde, benim içimde...

Saçlarını yüzünden çekip yanağına dokunduğumda teni soğuktu. Hava ılıktı ama kardeşim buz gibiydi. Yumduğu gözlerini bir daha asla bana açmayacaktı. Beni iğnelemek için de olsa dudakları bana konuşmayacaktı. Ölmedikçe Itır'ı bir daha göremeyecektim. Bir iblisin kızı olabilirdi ama iblis değildi. Meliz gibi yeni bir beden alıp bana dönemezdi. Bir Koruyucu'nun çağrısını kabul edip Araf'a dönse bile ben onu göremezdim.

Bu dünyada ölüp Ölüler Diyarı'na gitmedikçe kardeşimin ne sesini duyacaktım ne de onu görecektim. Itır'a kavuşmak için ölümden başka yol yoktu. Kırım ve Meliz'in yerde yatan bedenleri hareket etmişti. Kızının aksine annesi kendi savaşını kazanıp zihnimden çıkmıştı. Meliz ayağa kalktığında hızlıca etrafındakileri kontrol etti. Doğa'nın da başardığına sevinip rahat bir nefes almıştı ki onun ağladığını gördü.

Meliz, Doğa'yı ağlatan şeyi görmek için başını çevirince beni gördü. Kucağımda hiç kıpırdamadan duran Itır'ı görünce sertçe yutkunmuştu. "Elzem?" diye fısıldarken gözlerini kardeşimden ayırmıyordu. "Itır neden uyuyor?" Uyumuyordu ki keşke uykuda olsaydı fakat Itır gözlerini sonsuzluğa yummuştu.

Sessizliğim karşısında Meliz korktuğu cevabı almıştı. Yerinde sendelerken dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak başını iki yana sallamıştı. Zaten bildiği bir gerçeği kabul etmeyerek Itır'a bakıyordu. Bize doğru sarsak adımlar atarken, "Konuş Elzem," diyen sesi titriyordu. "Kardeşin neden uyuyor!" Ona cevap vermedim çünkü duyacakları hoşuna gitmeyecekti.

Meliz'in ruhundaki derin acı bir bıçak gibi kalbimi deşerken bir anneye kızın öldü diyemedim. Itır ile aralarında ne sorun olursa olsun bu Meliz'in kardeşimin ruhani annesi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kendi acım yüzünden onun acısını yok sayacak biri değildim. Aslında o da sevmişti, değil mi? Farklı bir bedende olsa da dokuz ay karnında taşıdığı, kalp atışlarını hissettiği kızını sevmişti. Meliz'in ızdırap içinde dolan gözlerini gördükçe Itır'ı gerçekten sevdiğini anlıyordum.

Meliz'in en büyük pişmanlığı bunu Itır'dan gizlemekti. Yaşarken gelmeyen bir sevginin öldükten sonra bir anlamı kalmıyordu. "Sen mi yoksa ben mi bunu sana söylemeliyim, bilmiyorum, iblis." Hızlı hızlı nefesler alarak ıslak gözlerimin ardından onu izliyordum. "Başın sağ olsun."

Meliz hıçkırığına engel olmak için ellerini dudaklarına bastırdığında yerinde tökezlemişti. Duyduklarını inkâr edercesine durmaksızın başını iki yana sallıyordu ancak bundan kaçamazdı. Itır ölmüştü. Meliz'in yeşil irislerine biriken yaşlarla kirpikleri titreşirken bu zamansız ölüme hazır değildi. Hiçbirimiz hazır değildik. Itır'ı yavaşça yere bırakıp ayağa kalktım.

"Başardık Meliz," dedim buz gibi bir sesle. "Sen geçidi açtın, ben kardeşimi o kapıdan ittim içeriye. Afra tuzağı kurdu ve Suzan onu öldürdü. Dördümüz bir masumun kanına girdik!" diye haykırdığım esnada Soya, Afra ve Gediz de uyanmaya başlamıştı.

Üçünün tamamen kendisine gelmesini bekledim. Nihayet ayağa kalktıklarında gözlerimi Afra'dan ayırmıyordum. Sıraç onu görür görmez hiddetlenerek belindeki kılıcı çekip, "Senin yüzünden!" diye Afra'nın üzerine yürüdü. Öfkeden çenesi seğirirken Afra'dan kurtulmaya kararlıydı. "Kardeşim ölmüşken sen de yaşamayacaksın!"

Hemen araya girip son anda abi durdurdum. "Yapma, ölüm onun için kurtuluş olur." Ben yaşadığım sürece Afra'ya kolay bir ölüm yoktu. Bundan sonra o ölmeyi istese bile ben buna izin vermeyecektim. Ölecekti ama öncesinde tıpkı benim gibi en sevdiklerini kaybedecekti! Kısasa kısas istiyordum.

Hiçbir şey anlamayan Gediz etrafına bakarak, "Kim öldü?" diye sormuştu ki gözleri yerde yatan kızı buldu. Gediz donup kalırken hiçbir şey anlamamıştı. Soru dolu bakışları Itır'ın üzerindeydi. Sanki Itır kalkacak ve yine onu tersleyerek ona kızacaktı. Gediz onun yerdeki vücuduna, kanlar akan göğsüne bakıp duruyordu. Halüsinasyon hatta bir kâbus görüyormuş gibi hareketsizdi. Fakat daha sonra kaşlarını korkutucu bir hızla çatarken, "Itır neden yerde yatıyor?" diyerek hemen Itır'a doğru koştu.

Yerde diz çöküp onu uyandırmak için Itır'ın yanağına dokunmuştu. Lakin Itır'ın soğuk tenine değince ateşe dokunmuş gibi irkilerek elini çekmişti. Gediz'in sert yüz hatları kasılıp bembeyaz kesildiğinde dudaklarından fısıltıyla, "Itır," adı dökülmüştü. Kardeşimin adı onun ciğerlerinden sökülüp titreyen dudaklarından cılız bir nefesle çıkmıştı. Gediz'in tüm vücudu donduğunda nihayet gerçeği anlamıştı. Artık Itır yoktu.

Vücudu taş kesilirken hareketsiz bir şekilde Itır'ı izliyordu. Tam bu esnada Gediz'in ruhundaki acı yükselip devasa bir yangına dönüşerek bana kadar gelmişti. Kalbi sıkışıyor, kan akışı hızlanıyordu. Gözlerinin siyahı değişmeye başlarken acı çektiğini gizleyemiyordu. Itır'ın yüzünün yakınındaki eli titrerken nefesini tutmuştu. "Uyan," diye kısık bir sesle konuştuğunda sesi güçlükle çıkıyordu. Gediz onu gerçekten sevmişti, değil mi?

Kadınları kullanan bu serseri benim kız kardeşimi gerçekten sevmişti. Şu zamana kadar Gediz'in duygularından hep şüphe duymuştum ancak çektiği acı hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Itır'ın gidişiyle Gediz'in gözleri canlılığını yitirmiş, yüzü gölgelenmişti. Ruhundaki bu kayıp da neyin nesiydi? Ya gözlerindeki buğuya ne demeli? Asla kadınların elini tutmayan Gediz Gevheri titreyerek tuttu Itır'ın elini.

Gediz avucundaki eli sıkarken içini yakan bir nefes koyuverdi. Parmaklarını Itır'ın parmaklarının arasından geçirip başını yukarı kaldırdı ve sesi kısılana kadar haykırıp feryat etti. İçinde biriken tüm acıyı sesli bir şekilde dışarı atmak istercesine haykırmıştı. Gediz'in gür çıkan acı dolu narasıyla ağaçlardaki birçok kuş konduğu dalı terk etmişti. Omuzları hızla hareket ederken Itır'ın elini hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkmıştı. "Benim yazgım bu olmalı baba."

Başını çevirip Cihangir'e baktığında Gediz'in gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "Değer verdiğim kadınların elini öldükten sonra tutmak yazgım olmalı," dediğinde Cihangir başını eğerek bakışlarını kaçırmıştı.

Oğlu belki de yıllar sonra ilk kez yüzüne karşı ona baba diyordu ve bunu ölen bir kadının elini tutarak yapıyordu. Bu serseri ona hiç itiraf etmese de Itır'ı sevmişti. Kaledeyken her gün Itır'ın odasına kitap götürmesinden anlamalıydı. Bazı şeyleri kaybettikten sonra anlayan sadece ben değildim.

Biz kadınların aksine Gediz sesli bir şekilde ağlamadı. Hayır, uzun uzun Itır ile vedalaşmadı da. Tüm acısını döktüğü bir damla gözyaşına sığdırarak ayağa kalkıp Afra'nın karşısına dikildi. Omuzları çöken çocuk güçlükle ayakta duruyordu. Ablasının gözlerine büyük bir nefretle bakıp, "Keşke!" dedi sertçe. "Keşke hiç geri dönmeseydin. Bugün sadece Elzem değil, sen de bir kardeş kaybettin!" dedikten sonra çekip gitmişti. Asil ve Hafız onun peşinden gitti çünkü Gediz çok kötü

durumdaydı. Bizim yanımızda kendisini tutmuştu fakat yalnız kalınca çok ağlayacaktı.

Bir ölüm hepimizi bir yere savurmuştu. Gediz'in peşinden bakan Afra'nın gözleri dolmuştu. "Ben böyle olsun istememiştim." Ona inanıyordum, planlarının içinde Itır'ın ölümü yoktu çünkü onun asıl istediği bendim. Keşke amacına ulaşsaydı da kardeşim hâlâ yaşasaydı.

Meliz yumruklarını sıkarak onun üzerine yürürken kendini kaybetmiş gibiydi. "Demek böyle olsun istemedin!" Afra'nın ensesindeki saçları kavradı. Onu saçlarından sürükleyerek Itır'ın cesedinin yanına fırlatmıştı. "Bak!" diye bağırarak ona yerdeki ölü kızı gösterdi. "Ona yaptığına bak! Hedefinde kim vardı, umurumda bile değil çünkü bu yaptıklarını değiştirmeyecek!"

Sıktığı yumruklarının arasından simsiyah dumanlar çıkarken Meliz'in gözlerinin yeşili gittikçe değişiyordu. "Hiçbir sebep kızımı öldürdüğün gerçeğini değiştirmeyecek!" Gözlerinin yeşili simsiyah olmuştu ve bedeninden zift gibi dumanlar yükseliyordu. Meliz kontrolünü kaybetmek üzereydi.

"Bir iblisin kızını öldürdüğüne göre başına gelecekleri biliyorsun!" dedikten sonra Afra'nın çenesini sertçe sıkarak onun üzerine eğildi. "Seninle işim bittiğinde Ölüler Diyarı'na gidecek bir ruhun bile kalmayacak!" Sert bir sesle bunları söylerken yemin eder gibiydi. "Sana öyle bir cehennem hazırlayacağım ki Itır'ın şu anda bulunduğu yerin yakınına bile gidemeyeceksin!"

Meliz, Afra'yı savurarak bıraktığında gözleri Itır'ı bulmuş, onun yanına yığılıp ağlamaya başlamıştı. "O benim kızımdı!" Itır'ın üzerine eğilip durduramadığı gözyaşlarını akıttı. "Sahip olduğum tek şeydi ama onu da benden aldınız. Diğer her şey gibi onu da benden aldınız!" Her konuda ona kızsam da bu kadına da kıyamıyordum. Hepimiz farklı şekillerde severdik. Kimi sevgisini dışarıya yansıtırdı kimisi de içinde gizli gizli yaşardı.

"Yalnız herkesin gözden kaçırdığı bir şey var," diyen Soya yüzündeki çirkin benleri söküp atmaya başlamıştı. Bedenine geri döndüğü için çirkin maskelerini çıkartıyordu. Ne de olsa artık herkes onun gerçek kimliğini biliyordu.

Soya yüzündeki benlerden kurtulduktan sonra kafasındaki peruğu çıkardı. Fileli boneyi de çıkarınca kumral saçları salınarak omuzlarından

dökülmüştü. Canlı saçları kafasının üstünde dalgalanarak hareket edip tıslayan yılanların seslerini çıkartıyordu. Gözlerindeki lensler dışında yüzündeki her şeyi çıkartan Soya tüm güzelliğiyle karşımızda duruyordu. Ona bakan herkes gücü karşısında ürküyor, güzelliği karşısında büyüleniyordu.

Burada onu tanımayan kimse yoktu çünkü Soya, Araf'ta adını tarih kitaplarına yazdıran efsaneleşmiş bir kadındı. Itır'ın ölümünden sonra Soya, Meliz ile ikimizin aksine hiç üzgün görünmüyordu ama mutlu da değildi. Liderlere dönüp tebessüm ettiğinde tebessümü bile tüm liderleri tedirgin etmeye yetmişti.

Sevimlice sırıtıp onlara Itır'ı gösterdi. "Bu ölen kız bir iblisin kızı, Aykırı bir Oyunbaz'ın kız kardeşi ve en önemlisi..." Soya yumruğunu sıktığı an gökyüzüne kara bulutlar akın etti ve gök yıkılıyormuş gibi şimşeklerini çakıp yıldırımlarını Araf'ın dört bir yanına düşürdü. "Bir Gorgon'un yeğeni!" Gökyüzündeki bu fırtınaya sebep olan Soya'ydı.

Soya sırasıyla tüm liderlerin gözlerinin içine baktığında dudağının köşesi yavaşça kıvrılmıştı. "Siz bir avuç zavallı toplanıp tüm ordunuzu üzerime salsanız bile hepsini katletmem sadece on dakikamı alır." Kahkaha atarak onlara doğru yürüdüğünde liderlerin hepsi aynı anda bir adım geriye çekilmişti. Soya onların yüreklerine korku tohumları ekerken durdu. "Karşınızda kimin olduğunun farkında değilsiniz, değil mi?"

Yılan şeklindeki bilekliği kıvrılarak avucunun içine büküldüğünde Soya bilekliğin altın yılan başını sıktı. Kolunu sertçe yere savurduğunda altın bir kırbaca dönüşen bileklik toprakta derin bir yarık oluşturmuştu. Kırbaç yerle buluştuğu an kara bulutların akın ettiği gökyüzü çıldırmış gibi Araf'a daha çok yıldırım yağdırmıştı. O kırbacı bir kez daha yere vurursa neler olurdu, kestiremiyordum.

Safir onun çantasından çıkıp Soya'nın bacağına dolanınca, başını eğip bacağından yukarı çıkan yılana gülümsedi. "Biliyorum Safir, bunu yaparak o lanet tanrılara yerimizi belli ediyoruz." Bunları söylerken kısa bir an dört bir yana yağdırdığı yıldırımları göstermişti. "Ama siktir etsene." Sırıtarak başını yukarı kaldırıp yıldırımlara boğduğu gökyüzünü izledi. Bakışlarında yoğun bir meydan okuma vardı. "Hiçbiri doğrudan karşıma çıkmaya cesaret edemez." Sadist bir duyguyla güldü. "Bunu

yaparlarsa ölmeden önce yanımda birkaçını götüreceğimi iyi biliyorlar." En az benim kadar tanrılara kafa tutan bir kaçıktı.

"Nerede kalmıştık?" Soya önüne dönüp liderlere baktığında her biri korkudan kaskatı kesilmişti. Onların korkularıyla beslenip güçleniyormuş gibi Soya'nın saçları daha yoğun bir güçle dalgalanmıştı. "İçinde yaşadığınız şu sefil ülke benim sayemde var. İnsanlarınızı yanlışa sürükleyen, tanrıların gazabını üzerinize çeken ve bu yeri Araf yapan benim. Daha kaç yeri böyle helak ettim, tahmin bile edemezsiniz."

Tüm ağırlığını bir ayağının üzerine verdiğinde oldukça laubali ve ukala görünüyordu. "Burayla işim bittikten sonra sıkıldım ve Avcılara acıyıp *Medusa'nın Ölü Kumları*'nı yaptım." Buradaki herkese Sıraç ve Yavuz'u gösterdi. "Onların ilk ataları olan Avcıları kendimle birlikte dünyaya götüren bendim."

Soya başlarda çok sakin ve umursamazdı ancak bir anda kaşlarını çatınca liderlerin ayaklarının tam önüne yıldırımlar düştü ve her biri geriye savruldu. Soya tek bir kaş çatmasıyla hepsini yere sermişken sakinliğini bozup dişlerini sıktı. "Bir asır sonra o Avcıların torunlarıyla buraya dönüyorum ve yeğenim sizlerden biri tarafından öldürülüyor!"

Asil'in babası Abraham düştüğü yerden kalkmaya çalışırken aceleyle, "Dinle..." demişti ki Soya, "Kapat çeneni!" diye bağırarak onu susturdu. Soya çenesini sıktığı için yüzündeki kaslar seğirince saçları çıldırmış gibi daha çok yılan sesi çıkardı ve hırçınlaşarak daha çok hareket etti. Soya ise buz gibi gözlerle buradaki liderlere sırasıyla bakıp, "Atalarınızın lanetlenmesine sebep olan ben," diyerek soğukça güldü. "Yeğenim için neden burayı haritadan silmeyeyim?" Liderler soluksuz kalmış gibi sertçe yutkunurken birbirlerine bakıp şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

"Yapamaz demeyin." Ayağını kaldırıp sertçe yere vurunca ben bile korkmaya başlamıştım çünkü Soya'nın bastığı yerde küçük çaplı bir patlama oluştuğu için hepimiz bir yere savrulmuştuk. Midem kasılmıştı. Bu kadın az önce küçük dozda bir deprem yaratmıştı.

Hepimiz yeri boylamışken artık ayakta olan sadece Soya'ydı. "Evet, yapabilirim!" diye bağırdığında yemin ederim ne kadar dağ, taş, toprak varsa her birinden kükrer gibi yılan sesleri çıkmıştı. Hepimiz aceleyle ayağa kalkıp ürkerek etrafımıza bakıyorduk.

Soya istese Araf'taki tüm yılanları buraya toplayabilirdi. Onun bir bağırışıyla yerin altındaki ve üstündeki tüm yılanlar kükrer gibi bir ses çıkartıp ona cevap vermişti. Umarım o sürüngenleri buraya toplamaya kalkışmazdı. Her an bir yerlerden yılan çıkacakmış gibi korkarak etrafımıza bakıyorduk. Bize yaşattığı korkudan hastalıklı bir zevk alan Soya'nın bakışları liderlere kenetlenmişti. "Saniyeler içinde çok fazla şey yapabilirim ama yapmayacağım."

Ödümüzü koparmamış gibi sevimlice gülümsedi. "Sizlere kendinizi savunmanız için zaman tanıyorum." Bunları söylerken klan liderlerini tek tek süzüyordu. "Klanlarınıza dönüp cephelerinizi güçlendirin." Dudakları kıvrıldığında gülüşü şeytaniydi. "Hazır olun çünkü büyük kıyamet kapıda," dese de bu benim umurumda değildi ki. Benim kıyametim zaten kopmuştu, buradakilere ne yapsa içim soğumayacaktı.

Yönümü Soya'ya çevirip sinirli bakışlarımı ona çıkarmıştım. Burada doğrudan onun gözlerine bakan tek kişi bendim. "Gülüyor musun?" Öfkemi kimden çıkartacağımı bilmez hâldeydim. "Benim kardeşim ölmüş ve sen gülüyor musun!"

Soya beni zerre kadar ciddiye almayıp umarsızca omuz silkti. "Kişisel algılama, ölümleri bir kayıp olarak görmüyorum. Ne de olsa er veya geç hepiniz öleceksiniz." Sinirlerimle oynayarak karnına kadar tırmanan Safir'i kucağına almıştı. "Farkındaysanız hepimiz demedim çünkü hepiniz öleceksiniz ve geriye yine ben kalacağım. O kadar çok kayıp verdim ki gidenlere alışığım." Başını kaldırıp alaycı bakışlarını bana kenetledi. "Ölenler için üzülme küçük Oyunbaz çünkü asıl acıyı geride kalanlar yaşıyor." Ne yazık ki bu konuda çok haklıydı. Nefes alıyordum ama aslında bir çift kara gözlerde ölmüştüm. Ben kardeşimin bir daha gözlerine bakamayacaktım.

Nasıl bir vebalin altına girdim ki cezam hiç bitmiyordu. Acım karşısında kendince empati yapan Afra yüzsüzce yanıma gelip, "Itır benim düşmanım değildi," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "Böyle sonuçlanmasını istemedim." Canına susamış olmalıydı.

Elimi kaldırıp suratına tüm gücümle sert bir tokat atarak onu ayaklarımın önüne düşürdüm. "Daha istemediğin çok şey yaşayacaksın!" Üzerine eğilip kolunu sertçe sıktığımda zavallı ruhunu şuracıkta emmemek için kendimi zor tutuyordum. "Kardeşim senin aptallığın yüzünden öldü, Afra! Sence dökülen kanın hesabını sana nasıl

sormalıyım!" Kolunu sertçe iterek arkaya çekilip ona üstten bakmaya başladım. "O kadar zavallısın ki doğrudan karşıma çıkacak cesaretin olmadığı için kardeşimi bir ruh kapanının içine çektin!"

Afra dağılan saçlarını yüzünden çekip ayağa kalktığında yanağında parmak izlerim vardı. Öfkeden cayır cayır yanan gözlerime bakınca bile korkmaya başlamıştı çünkü beni gerçek anlamda kızdırmayı başarmıştı. Afra'nın korkusunu soluyordum, asıl şimdi tehlikeli bir düşman kazandığını görüyordu. Hasmından kurtulmak istiyorsa onu doğrudan öldürmeliydi. Fakat onu yaralamak hataların en büyüğüydü çünkü geri döner ve intikamını senden alırdı. Afra beni öldürememiş ancak can evimden vurarak yaralamıştı.

"Ruh kapanından sağ çıktığına göre rakibini alt edip gölge cininin silinmesini sağladın." Başımı omzuma doğru yatırarak hissiz gözlerle baştan ayağa onu süzdüm. "Söyler misin, sana rakip olarak neden öyle bir yaratık geldi?" Bakalım bana verecek bir cevabı var mıydı?

Gözlerindeki kırılmayla nişanlısını hatırladığını anlamıştım. Sadece hatırlamamıştı, aynı zamanda ona yaptığı korkunç büyüyü gizleme çabasına girmişti. "Bilmiyorum!" diyerek fevri bir harekette bulundu. "O yaratığın neden benim rakibim olduğunu bilmiyorum." Kızgınlıkla bana bakıp aramıza biraz mesafe koydu. "Sandığının aksine geçmişte onunla herhangi bir anlaşma yapmadım!"

Bana sesini yükselttiği an suratına sert bir tokat daha attım. Afra ikinci kez yere düştüğünde çıplak ayağımı kaldırıp iki göğsünün tam ortasına bastırdım. "Kıpırdarsan ruhunu emmekte tereddüt etmem. Kardeşime olanlardan sonra kimse bunun için beni suçlayamaz!" Herkes bizi izlerken Afra tehdidim karşısında yutkunarak hiç kıpırdamamıştı. Şu anda her şeyi yapacak kadar sinirli olduğumu bildiği için daha fazla beni kızdırmayı göze alamazdı.

Ayağımın altında ezildiği için herkesin içinde düştüğü durumun utancını yaşayıp çatık kaşlarla, "Ne istiyorsun, Elzem!" dedi sertçe.

Herkesin bizi izleyip dinlediğinin bilincinde olarak ayağımın altındaki kadına duygusuzca baktım. "Yıllarca ruhumda bir canavarla yaşadığımı bilmeyen yok. Peki, o canavar kimdi, biliyor musun?" Ayağımla Afra'nın göğsüne sertçe bastırıp onu biraz daha yere çiviledim. "Cevap ver, biliyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdığında aynı zamanda ne saçmaladığımı düşünüyordu ama ben boş konuşmazdım.

"Demek yirmi dört yıl boyunca ruhumdaki canavarın kim olduğunu bilmiyorsun?" Bilmediğini görebiliyordum.

Tüm kaburgalarını kırıp kalbini deşmek istercesine ayağımı daha sert göğüs kafesine bastırdım. "O zaman benden duy ruhumdaki canavarın gerçek kimliğini." Kaburgalarındaki baskımı sürdürerek üzerine eğildim. "Yıllarımı geçirdiğim o canavar eski nişanlın Bahoz'dan başkası değildi!" diye bağırdığımda etrafımdaki insanlardan çıkan uğultuları umursamadım. Bunu bilmeyen herkes bir şey söylüyor, bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu.

Afra'nın babası Cihangir hiddetlenerek kaşlarını çatmıştı. "Elzem neler diyor, Afra!" diye ondan hesap sordu ancak Afra duyduklarından sonra kimseye cevap verecek durumda değildi.

Başımı çevirip kısa bir an Cihangir'in kızgın gözlerine baktım. Bunu yaparken onun aksine fazla sakindim. "Kızınız gölge ciniyle anlaşıp nişanlısını önce bir yaratığa çevirdi, daha sonra onu cehenneme sürgün etti. O canavar ruhuma karışarak benim dünyama geldi!"

Önüme dönüp bembeyaz bir suratla beni izleyen Afra'ya indirdim bakışlarımı. "Onca insanın içinde Bahoz sence neden benim ruhuma karıştı?" diye sorduğumda Afra bana bir şeyler söyleyemeyecek kadar şoktaydı. Nişanlısının bunca zamandır içimde yaşadığını hayal dahi edemezdi.

Bu gerçeği anladıkça irice açılan gözleri şaşkınlığını gizleyemiyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyordu. Nasıl olurdu da cehenneme gönderdiği nişanlısı onca ruhun içinde gelip beni bulmuştu. Afra ikimiz arasındaki düşmanlığı göz önünde bulundurunca bunu kendisine bir ihanet olarak görmeye başlamıştı. Nişanlısı öylesine birine değil, ezelî düşmanına giderek ona ikinci kez ihanet etmişti. Dahası Afra onu hâlâ sevdiği için ruhuna karışan kıskançlığı da soluyordum.

"Bir cevabın yok mu?" diyerek sorumu yineledim. "Sence neden beni seçti?" Gözlerinin en derinine bakarak üzerine iyice eğildim. "Çünkü biliyordu. Bahoz cehennemde olsa bile bir şekilde o gece ikimiz için yapılan takası öğrendi. Bu yüzden o gece kaçmaya karar verdi." Her sözümle onu delirtirken keyiften uzak bir şekilde gülmeye başladım. "Beni eğitti, Afra."

Tüm vücudu gerilirken çenesini sıkınca ona gülmekle karşılık verdim. Gülüşümün mutlulukla yakından uzaktan alakası yoktu. "Şu anda baktığın, nefret ettiğin, bir türlü alt edemediğin ve ayakları altında ezildiğin kadın eski nişanlının şaheseri! Takastan dolayı Bahoz bir gün ikimizin karşılaşacağını bildiği için o gece cehennemden kaçıp ruhuma girdi. Bir gün seninle karşılaştığımızda onun intikamını almam için beni eğitti!" diyerek son darbeyi vurdum. Canavar belki aramızdaki lanet yüzünden beni eğitmişti ama bu karşılaşma için de beni hazırladığını artık biliyordum.

Ayağımı çekerek Afra'yı özgür bıraktığım hâlde ayağa kalkamamıştı. Sözlerimin ağırlığı altında uzun süre ezileceğini görebiliyordum. "Yalan söylüyorsun!" Güç bela konuştuğunda gerçekleri kabullenmesi acı verdiği için inkâr etmişti. Sıktığı ellerini sertçe yere vurarak bana öfke kustu. "Tüm bunlar senin yalanların! Hep yaptığın gibi yine yalanlarınla göz boyuyorsun!"

Aslında doğruları söylediğimi o da iyi biliyordu lakin kabul etmek işine gelmiyordu. Zihnimdeki mühürlü kapılara girmediği için canavarı anılarımda görmemişti. Görmüş olsaydı bu kadar dağılmışken rakibini yenemezdi. Onun yerdeki acınası çırpınışlarını izlemekten büyük bir zevk alıyordum. Kardeşimin ölmesine sebep olan birine karşı merhamet besleyemedim.

"Hayat ne garip, değil mi?" diyerek alay ettim. "Henüz seninle tanışmıyorduk bile ama lanetlediğin nişanlın beni buldu ve sana benim gibi bir düşman kazandırdı." Elimle kendimi gösterdim. "Benim gibi diyorum çünkü inan bana aklı olan beni karşısına almazdı."

Daha sonra ona ailesini gösterdim. "Son günleriniz, Afra. Onlarla bu son günlerinizi doya doya geçir çünkü kardeşimin hayatı karşılığında çok fazla şey istiyorum." Elimle içinde bulunduğum ülkeyi gösterdim. "Tüm Araf'ı istiyorum!" dedikten sonra geriye çekildim.

"En iyi büyücülerinizi bulup surlarını güçlendirin," diyerek intikam isteyen gözlerimi liderlere diktim. "Elinizden gelen tüm önlemleri alın, klanlarınıza haber salıp onları yaklaşan kıyamete karşı uyarın."

Bir kadının tek başına yapacaklarını küçümseyen tüm bu insanlara nefretle bakıyordum. Onlara kendimi gösterip açık bir şekilde meydan okudum. "Artık imkânsız ama yapabiliyorsanız gölgemin size ulaşamayacağı bir yere kaçın. Sicim düştüğünde artık Araf diye bir yer

kalmayacak! Kardeşimin kanı üzerine yemin ederim ki ben bu şehri yıkacağım!" diye büyük bir hiddetle haykırdım. "İnsanlarınız helak olurken hep dediğim gibi adımı kimse hiç unutmayacak." Kardeşimin hayatı karşılığında hepsinin felaketi olacaktım.

Liderlerin hiçbir beni büyük bir tehlike olarak görmüyordu. Onlara bakınca bile bunu anlayabiliyordum. Sarf ettiğim sözleri acılı bir ablanın isyanı sanıyorlardı ama çok yakında öyle olmadığını anlayacaklardı. Masum veya günahkâr artık benim için fark etmiyordu. Beşikteki bebeğe kadar Araf'ta tek bir ölümsüz bırakmayacaktım! İçimdeki tüm merhameti Itır'la birlikte öldürmüşken bundan sonra bambaşka bir Elzem olacaktı.

Afra nihayet ayağa kalkmayı başardığında hâlâ söylediklerimin etkisindeydi. "Ruhuna karışan yaratık için beni sorumlu tutamazsın," diye kendini savunurken gerçek anlamda şansını zorluyordu. Karşıma dikilip sert bir ifadeyle gözlerimin içine bakma cüretini gösterdi. "Onu sana ben göndermedim. O yıllarda seni tanımıyordum bile!" Kendini açıklama çabası bana duyduğu korkudan kaynaklanıyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu. Neler yapacağımı bildiği için aklınca kendisini savunuyordu.

"Benim derdim artık bana olanlar değil ki," dedim duygusuz bir sesle. "Ben hiçbir zaman bana olanları sorun etmedim." Dibine kadar girip aramızdaki mesafeyi sıfıra kadar indirmiştim. "Benim şu anki derdimi çok iyi biliyorsun. Öfkeliyim, Afra." Onunla olan göz kontağını kesmeden yavaşça başımı salladım. "Sakın sakin görünmeme aldanma çünkü şu anda gerçekten çok öfkeliyim ve benim öfkem hiçbir şeye benzemez. Yakmaz ama yıkar, öldürür!" O da anlayacaktı, herkes gibi o da ne demek istediğimi çok yakında anlayacaktı.

Onu bırakıp atıma doğru yürüdüm. Kimsenin beni durdurmasına izin vermeden ata bindiğimde kısa bir an Cihangir'e döndüm. "Ben duracaktım." Ona Afra'yı gösterdim. "Ama o buna izin vermedi. Bundan sonra başınıza gelebilecek her türlü felaketin tek sorumlusu sizin kızınız. Ve hayır, onu öldürmenizi istemiyorum!" Afra'nın ölümü bu kadar kolay olmayacaktı. Onunla işim bitmeden ölmeye bile hakkı yoktu.

Atımı şahlandıracağım esnada Sıraç, "Elzem!" diye aceleyle beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun? Bir çılgınlık yapma!" Çok daha fazlasını yapacaktım.

"Avcılar ve kızları alıp fânilerin bölgesine gidin, Sıraç," dedim aceleyle. "Ne duyarsanız duyun veya ne görürseniz görün sakın duvarı geçip ölümsüzlerin bölgesine gelmeyin," diyerek onu uyardım. Son derece ciddi bir ifadeyle ona bakıp, "Sakın abi," dedim. "Sakın duvarın bu tarafına geçmeyin!" Bunları söyledikten sonra atımı şahlandırıp dörtnala koşturdum. Hepsini geride bırakıp onlardan uzaklaşmıştım. Nasıl olsa çok yakında hepsi nereye, ne amaçla gittiğimi anlayacaktı. Geri döndüğümde Araf diye bir yer kalmayacaktı.

Onlardan uzaklaşırken Savcı'nın, "Elzem!" diyen kızgın sesini duydum fakat hızımı düşürmedim. Tam da düşündüğüm gibi Savcı gitmemi istemediği için atına atlayıp peşime düşmüştü. Bu saatten sonra gerçekten beni durdurup yanında tutacağını mı düşünüyordu?

Atı dörtnala koşturup ağaçların arasına dalmıştım. İzimi kaybettirip Savcı'dan kurtulmalıydım. Bu yolun dönüşü yoktu. Savcı ile artık bir sonum yoktu, olamazdı da. Bendeki bu kardeş acısı oldukça onunla bir geleceğimiz olamazdı. Afra'nın işini bitirdiğimde ben de onun kardeşinin katili olacaktım. Bu da ikimizin biz olma ihtimalini tamamen ortadan kaldıracaktı.

Uzun süre peşimdeki Savcı'yı atlatmaya çalışarak tek başıma at sürdüm. Bir süre sonra yolumu kesen iki atlıyla durmak zorunda kalmıştım. Bunlar Meliz ve Soya'ydı. Peşime düşmelerini beklemiyordum. Soya atını bana doğru sürerken gülümsüyordu. "Savcı sana engel olmasın diye küçük bir büyüyle onu uyutmak zorunda kaldım. Attan düştüğü için endişelenme, o iyi ama bir süre uyuyacak."

"Savcı'ya ne olduğu artık umurumda değil." Katı bir sesle konuşup hesap soran bakışlarımı onlara çıkardım. "Ne işiniz var burada?"

"Seninle geliyoruz," dedi Meliz.

Bunu beklemediğim için şaşırmıştım. "Benimle mi? İkiniz birden mi? Neden?"

Meliz saçlarını yüzüne çekerek ağlamaktan kızaran gözlerini gizlemeye çalıştı. "Itır senin kardeşin olabilir ama benim de kızım." Başıyla Soya'yı gösterdi. "Onun da benden sonraki tek yeğeni." İnatçı bir

tutumla çenesini dikleştirdi. "Seninle geliyoruz, bizi durduramazsın." Nereye gittiğimi bile bilmezken benimle gelmeleri büyük aptallıktı.

Bazı şeyleri açıkça anlatamadığım için sıkkın bir ifadeyle onlara geldiğimiz yönü gösterdim. "Geri dönün, gideceğim yer size göre değil. Itır'dan sonra kimsenin sorumluluğunu alamam." Hayatımın en büyük kaybını vermişken daha fazlasını kaldıramazdım.

Soya tehlikeli bir şekilde sırıttı. "Gideceğin yeri tahmin etmek zor değil, Elzem." Başını omzuna doğru eğip alaycı bir ifadeyle beni süzdü. "Araf'ın çekirdeğine, yani Tanrılar Gölü'ne gitmiyor musun?" Afallayarak gözlerimi büyüttüğümde güldü. "Tanrılar Gölü'nün nerede olduğunu bugüne kadar kimse bulamadığı için bir efsaneden ibaret. Anlaşılan Ölüler Diyarı'nda bu konudaki söylentiler senin de kulağına gelmiş."

Hayal kırıklığıyla dolmuştum. "Öyle bir yer söylentiden ibaret mi?"

Soya keyifli bir şekilde bana göz kırpıp atının yönünü değiştirdi. "Öyle bir yer gerçekten var ve şanslısın çünkü ben yerini biliyorum. Yolumuz çok uzun ve tehlikeli." Araf'tan iğreniyormuş gibi yüzünü buruşturarak etrafına baktı. "Bu ülkeyi yıkmak mı istiyorsun? Gidip yıkalım o zaman." Bir akıl hastasını aratmayacak bir şekilde koyulaşan gözlerle beni izliyordu. "Kaosu hep sevmişimdir." Bunları söyledikten sonra bizi bırakıp giden kadının arkasından şaşkınca bakıyordum. Merak ediyordum, bu kadının bilmediği bir şey var mıydı?

Meliz ile atlarımızı sürerek Soya'yı takip ederken tereddüde düşerek, "Sence fevri mi davranıyorum, Meliz?" diye sordum. "İki kişi yüzünden buradaki herkesi öldürmek ne kadar doğru?"

"Belki de bu senin kaderin." Meliz iç çekerek yapmak istediğim şeyi destekledi. "Belki de en başından beri bu yıkımı yapmak için Araf'a geldin."

"Yıkalım diyorsun, öyle mi, iblis?"

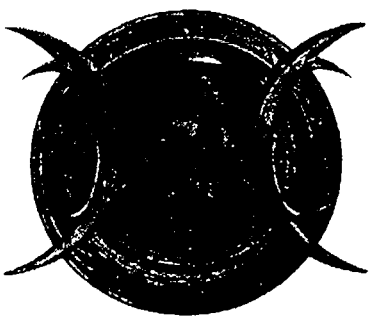
"Yıkalım Elzem!" Burukça tebessüm ederek başını salladı. "İçindeki her şeyle birlikte yıkalım bu lanet yeri. Varsın biz de yıkılalım ama bizden sonra Araf diye bir yer kalmasın." Bunu zaten çok istiyordum ama ondan duyunca daha çok istemeye başlamıştım.

"Anlaştık o zaman." Şimdi bu konuda daha da kararlıydım. "Gidelim ve bir devrin sonunu getirelim." Ölüler Diyarı'ndayken ben

dersimi sıkı çalışmıştım. Bu yeri nasıl yıkacağımı biliyordum. Evet, Araf yıkılabilirdi.

Afra'ya huzurla yaşayacağı bir yer bırakmayacaktım!

Bölüm 8
Ninfalar

"Aşk intikama dönüştüğünde her yer kana bulanırdı ve ilk ölen daima âşıklar olurdu."

Ölüler Diyarı'ndayken Macit'le bir konuşmamızda, "*Araf'ı yıkmak isterken Ölüler Diyarı'na gelmek planlarımın arasında yoktu,*" diyerek sitem etmiştim. Macit'se gülmüştü.

"*Bu kadar uğraşmak yerine Tanrılar Gölü'nü bulmaya çalışsaydın belki amacına ulaşırdın,*" demişti. Söylediği şey ilgimi çekmişti çünkü en büyük amacım yıkımdı. Zaten bunu kimseden de saklamamıştım, beni tanıyan herkes kaos peşinde olduğumu biliyordu. Macit'e Tanrılar Gölü'nü sorduğumda bana herkes tarafından unutulmaya yüz tutmuş bir efsaneyi anlatmıştı.

Soaireya Araf'ta büyük bir kaos çıkartıp insanları birbirine kırdırınca ve hepsini tanrılara düşman edince olanlar olmuş. Tanrılara inananlar fâni olarak kalmaya devam etmiş ve inanmayanlar lanetlenerek bir ölümsüze dönüşmüş. Şehri birbirinden ayıran bir set, yani duvar örmüşler. Böylelikle her iki taraf da birbirinin sınırlarını ihlal etmeyecekti ve böyle de olmuştu. Her iki taraf hâlâ bu kurala sadıktı, kimse bölge ihlali yapmıyordu.

Fakat o yıllarda kalan bir söylenti iki bölgede de çok yaygındı. Macit'in söylediklerine göre Araf'ta yaşayan sadece fâniler ve ölümsüzler değildi. Tanrıların ölümsüzlere gönderdikleri Ninfalar da perde arkasında yaşamını sürdürüyordu. Neye benzediklerini veya ne olduklarını kimseler bilmiyordu, hepsi esaret altındaydı. Kehanetlerde yazılanlara göre tanrılar isyan eden insanları lanetleyip ölümsüz kılmıştı. Tüm bunlara rağmen tanrıların varlığını kabul etmeyip asiliklerini sürdürürlerse diye onlara Ninfaları göndermişlerdi.

Ninfaların görevi asilik yapan tüm ölümsüzleri katletmekti. Bu yüzden yeryüzüne inmişlerdi. Ölümsüzler bu tehdit karşısında boş durmamıştı. Tıpkı Avcıların soyunu kuruttukları gibi Ninfalardan da kurtulmaya çalışmışlardı. Lakin Ninfaları öldürmek hiç kolay değildi, bu yüzden yeni bir çözüm bulmuşlardı: Ninfaları hapsetmek. Onlardan sonra gelecek kuşaklar Ninfaları kazayla bile olsa özgür bırakmamalıydı. Bu yüzden Ninfaların tutulduğu yer sır gibi saklanmıştı.

Bu yere Tanrılar Gölü adını vermişlerdi ve bulundukları yer haritada bile geçmiyordu. Soya'nın benimle gelmesi işime gelmişti, onun yardımı olmadan Ninfaları bulmam hiç kolay olmazdı. Lakin hiç susmayan

çenesi ve küçük bir çocuk gibi sürekli şikâyet etmesi onu kötü bir yol arkadaşı yapıyordu.

Şimdi bile bize sorun çıkarmaya devam ediyordu. Atını yavaşlatan kadın boynuna dolanmış Safir'e gülümseyip, "Acıktın mı, Safir?" diyerek yine bize işkence yapacak bir yol bulmuştu. "Teyzeler sana yiyecek bir şeyler avlasın mı?" Meliz'le sinir krizleri geçiriyorduk. Soya gerçek anlamda berbat bir yol arkadaşıydı!

Meliz atını bana yaklaştırıp dişlerinin arasından küfreder gibi, "Elzem!" dedi. "Bu kadın tekrar bize *Safir'i doyurun* derse Safir'i keser, ona yedirtirim! Dört gündür yoldayız ve yaptığımız tek şey bir yılana fare avlamak!" Kızgın bir sesle isyan ettiğinde ilk kez onunla aynı fikirdeydim. Evet, dört gündür yollardaydık ve evet, her molada Safir için fare peşinden koşuyorduk.

Önde giden Soya'yı kontrol ederek Meliz'i başımla onayladım. "İlk molada Safir'in işini bitirelim, iblis."

"Ciddi misin?" Kabul etmemi beklemediği için hızla bana dönmüştü. "*Hayvanlara zarar vermek yok* gibisinden bir şeyler söylemeyecek misin?"

"Dört gündür at sırtında kendimiz hayvana dönmüşken Safir'in canı cehenneme," diyerek önüme döndüm. Günlerdir yollardayım ve resmen insanlıktan çıkmış bir hâldeydim.

Bulduğum her gölde yıkanıyordum fakat bir türlü temiz hissetmiyordum. Saçlarımı ellerimle tarıyordum ancak hep dolaşık gibi geliyordu. Üzerimde hâlâ ölen kardeşimin kıyafetleri varken ben kendimde sürekli bir kusur buluyordum. Keşke zihnimdeki anılarda olduğu gibi gerçekte de Itır'ın kıyafetlerini çıkartabilseydim. Ancak yeni kıyafetler almak için yanımda hiç para yoktu.

Sık ağaçların olduğu bir bölgeye yaklaşınca atları durdurduk. Ağaçlar çok fazlaydı ve birbirine yakın olduğu için bir atın geçeceği kadar boşluk yoktu. Daha önce ağaçların dip dibe olduğu bu kadar yoğun bir orman görmemiştim. Atından inen Soya, Safir'in kafasını öperek onu yere bıraktı. "Önden gidip kontrol et, Safir. Sisler Ormanı'nda bir gariplik seziyorum."

Safir kıvrılarak ormana girerken Meliz'in kafası karışmıştı. "Ne gibi bir gariplik?"

Soya atını bir ağaca bağlarken bizi kısaca bilgilendiriyordu. "Akindere'yi, yani Tenebrislerin bölgesini iki gün önce geçtik. Şu anda bulunduğumuz bölge Araf'ın sınırları içinde değil. Evet, artık Araf'ta değiliz." Başını çevirip omzunun üzerinden bize baktı. "Araf tehlikeli olabilir ama asıl tehlike Araf'ın dışında çünkü buradaki tehlikeleri savuşturacak herhangi bir klan yok." Eliyle önümüze çıkan ormanı gösterdi. "Bu bölgenin

adı Sisler Ormanı. Şimdi dikkatli bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin?" Bilgimizi test ettiğini anlamıştım.

Ben bu çağın yabancısıydım, yani bu evren hakkında sıfır bilgim vardı. Beni test etmesini doğru bulmuyordum. Soya ilk Meliz'e bakıp ondan cevap beklemişti. Karşımızdaki ormana bakan Meliz, "Adıyla çelişiyor," diye mırıldandı. "Hiç sis yok ve bir insanın rahatlıkla geçemeyeceği kadar sık ağaçlar var." Atından indi. "Başka da bir gariplik göremiyorum."

Soya bana bakınca, "Ağaçların gölgesi yok," dedim. Meliz'in aksine benim ilk dikkatimi çeken buydu. Bu kadar çok ağaç olmasına rağmen hiçbirinin gölgesi yoktu. Atımdan atlayıp çıplak ayaklarla ağaçlara doğru yürüdüm.

Elümhan'dan ayrılırken kendime yeni ayakkabılar almıştım ama henüz giymemiştim. Itır'ın bedenini öylece yerde bırakıp ayrılırken ayakkabılarımı giymek aklıma gelmemişti. Kardeşimi orada bırakmış olabilirdim ama Sıraç ve Yavuz onu bırakmazdı. Itır'a gerektiği gibi bir tören yapıp onu gömeceklerine emindim. Aradan dört gün geçmişti, şimdiye çoktan Itır'ın bir mezarı olmuştur. Bu bile Araf'taki herkesi mezarlığa gömmem için yeterliydi.

Ağaçlara yaklaşıp ormana girmeden birine dokundum. Ne hissettiğimi anlamak için bir süre hiç kıpırdamadan bekledim. "Kan kokusu alıyorum," dedikten sonra diz çökerek yerdeki toprağı avuçladım. Nemli toprağı sıkınca tıpkı heykel çamuru gibi avucumda yuvarlanıp parmaklarımın şeklini almıştı. Bu hâli çiğ köfteyi anımsatıyordu.

Toprak parmaklarımın izini çıkarınca afallamıştım. Ağaçların hiç gölgesi yoktu ama toprak nemliydi. "Çok garip." Kısık bir sesle mırıldanırken başımı kaldırıp gökyüzünü sarıya boyayan kavurucu güneşe baktım. "Ağaçların hiç gölgesi yok, güneş kavurucu ancak toprak kuru değil, nemli. Üstelik topraktan da kan kokusu alıyorum. Sanki bu orman yağmur suyu yerine kanla hayatta kalıyor."

Sözlerim karşısında Meliz'in şaşkınca çıkan homurtusunu duymuştum. "Uzun zamandır beslenmedin ama Oyunbaz yeteneklerin hâlâ iş görüyor." Evet ama yeteneklerim çok zayıftı. Eğer beslenmiş olsaydım kilometrelerce uzaktan bu ormandaki kan kokusunu solurdum. Toprağa dokunmadan önce herhangi bir koku almamıştım. Diğer Oyunbazlara kıyasla sanki ruhlara daha sık acıkıyordum.

Ayağa kalkıp Soya'ya döndüm. "Bu orman kanla mı besleniyor?"

Doğru bir tespitte bulunmuş olmalıyım ki Soya başıyla beni onayladı. "Sisler Ormanı içine aldığı tüm canlıları öğürten bir değirmen. Cesetleriyle toprağını, kanıyla içindeki ağaçları ve ruhlarıyla kendisini besler. Yüzyıllar önce burayı keşfettiğimde toplasan otuz ağaç bile yoktu.

Tamamen kuraklık bir bölgeydi." Başını çevirip yan yana duran bitişik ağaçlara baktı. "Neden bu kadar çok ağaç var, biliyor musunuz? Öldürdüğü her canlı için Sisler Ormanı'ndan bir ağaç filizlenir." Ürkerek hemen ağaçlardan uzaklaştım. Bu ormanın içine girmeye pek istekli değildim.

Soya yıllar önce geldiğinde buranın kuraklık bir bölge olduğunu söylemişti. Şimdiyse içinde adım atacak yer yoktu. Bu da demek oluyordu ki aradan geçen zamanda bu yerin çok fazla kurbanı olmuştu. Ne yani, tüm bu ağaçlar bir insanı veya canlıyı mı simgeliyordu?

Duydukları karşısında kireç gibi solan Meliz, "Sisler Ormanı'na girmeden etrafından geçemez miyiz?" diye sordu.

Lakin Soya, "Bu on günden fazla sürer," dedi. "Elzem'in karanlık korkusu yüzünden gece yolculuk yapamıyoruz. İki günlük yolu dört günde gelmişken Sisler Ormanı'nın etrafında dolanmak bizi çok yavaşlatır." Hava kararınca kamp kurup dinleniyorduk çünkü karanlıkta yolculuk yapamıyordum. Eğer Sisler Ormanı'na girmezsek Tanrılar Gölü'nü bulmamız haftalarımızı alırdı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorduğumda Soya iğneleyici bir şekilde güldü.

"Senin gibi bir Oyunbaz benden tavsiye mi istiyor? Zekâ konusunda sana sadece benim rakip olacağımı aslında içten içe biliyorsun, değil mi?" Övündüğünde ona ters ters bakıyordum. Benden daha akıllı olduğu için değil, benden daha tecrübeli olduğu için tavsiyelerine ihtiyacım vardı.

"İyi olmadığım bir konuda övünen aptallardan değilim, Soaireya," diyerek hiç alınganlık yapmadım. "İlk kez geldiğim bu topraklarda gereksiz yere kendimi kanıtlama çabasına girmeyeceğim. Bizden daha yaşlı ve daha tecrübelisin. Bu yolculuktaki rehberimiz ne yazık ki sensin. Şimdi sıradaki adımımızı söyler misin?"

İlkokul öğrencileri gibi söz hakkı istercesine parmağını yukarı kaldırdı. "Ama sen bir şeyi söylemeyi unuttun, Elzem. Sizden daha yaşlı, daha deneyimli ve daha güçlüyüm," diyerek gülümsedi. Gerçekten mi? Konumuz kimin daha güçlü olduğu muydu?

"Meliz lütfen izlemek yerine teyzeni susturur musun?" diye sitem ettim. "İnsanlarla boş muhabbetler yapmaktan hiç hoşlanmıyorum ve bu kadın dört gündür hiç susmuyor!"

Meliz canından bezmiş bir hâlde, "Kadın iflah olmaz bir geveze," diye sızlandı. "Sus deyince sanki susacak. Dönüş yolunda ondan kurtulmanın planlarını yapıyorum."

"Merak etme, bize gerek kalmadan zaten yakında ölecek," derken atımı Sisler Ormanı'nın dışında kalan bir ağaca bağladım.

Yere oturup dinlenmeye başlamıştım. Güneş batmak üzere olduğu için daha fazla devam edemezdik. Sabah olunca ne yapacağımıza karar verip yeni rotamızı oluşturabilirdik. Meliz de atını bağlayıp yanıma oturmuştu ancak Soya hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Yakında ölecek derken neyi kastettin?" diye sorarken az önce söylediklerimin etkisindeydi.

Derin bir nefes alıp yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Seninle ilk karşılaştığımızdan beri ruhunda ölüm kokusu var." Ölüm koktuğuna emindim, aynı kokuyu daha önce kendi dünyamda da solumuştum.

Meliz'i araştırırken doğumumu gerçekleştiren ebeyi ziyaret etmiştim. Orada ölmek üzere olan birinin ruhundan gelen koku beni çılgına çevirmişti. O gün aldığım kokunun ölümden geldiğini bilmiyordum ama artık biliyordum. Soya'dan da uzun zamandır aynı kokuyu alıyordum. Elümhan Kalesi'nde karşılaştığımız ilk günden beri ölüm kokuyordu.

"Ölüm etrafında dönüp duruyor, Soya." Bu durumdan memnun olmadığım için hisli gözlerle onu baktım. "İtiraf etmek istemesem de ruh kapanına girerken aynı kokuyu daha yoğun solumuştum. Senden geldiğini düşündüğüm için umursamamıştım ancak yanıldım. Orada ölümü daha yoğun solumamın sebebi seninle birinin daha kaderine ölüm yazılmasıydı." Başıma gelenlerle yine gözlerim dolmuştu. "Itır'dan da aynı koku geliyordu ama ben anlayamadım."

Kardeşimin üzerinde dolanan ölümü solumuş, bunun nedeni olarak Soya'yı görmüştüm. Kardeşimin de ölüm listesine yazıldığını bilmeden sadece Soya ölecek sanmıştım. Karşımıza oturan Soya duyduklarından korkmadı. Aksine komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Ölüm bana gelmekten korkar, Elzem." Hep olduğu gibi yine fazla alaycıydı. "Beni öldürmek sandığın kadar kolay değil." Parmağına dolanan saçlarına tebessüm etmişti. "Bir Gorgon'u nasıl öldüreceğini kimse bilmez."

"Ben biliyorum," diyerek gözlerine baktım. "Sıraç da biliyor."

Tereddüt dahi etmeden, "Sıraç bana zarar vermez," deyince erkekler konusunda hâlâ çok toy olduğunu anlamıştım. Soya asırlarca yaşamış olabilirdi, herkesten daha çok tecrübesi ve bilgisi olabilirdi. Ancak tek gecelik ilişkilerin kadını olduğu için erkekleri gerçek anlamıyla tanımıyordu. Onun savaş stratejilerinden oluşan zihni, benimkisi gibi ihtimaller üzerine değildi.

Sıraç belki de Soya'nın gönlünü kaptırdığı ilk erkekti. Bu yüzden bir erkeğe kur yapmayı veya onunla flörtleşmeyi bile bilmiyor, doğrudan hislerini açık ediyordu. Kalbi daha önce kimseye atmamış olacak ki bu süreci nasıl yöneteceğini bilmediği için kendini ağırdan almak yerine

Sıraç'a sırnaşıyordu. Gönül işlerinde Soya fazla toy ve tecrübesizdi. "Sıraç'a fazla güvenme, konu ailesinden biri olunca herkesi gözden çıkartır."

Sıraç abim olsa da bir kadın olarak bu konuda hemcinsimi uyarmak istemiştim. Abimi yermemi beklemediği için Soya yaşadığı şaşkınlığı saklayamamıştı. Oturduğu yerden tedirginice kıpırdanıp gözlerini bana dikti. "Akay ailesi için bir tehdit değilim, Sıraç neden saçlarımı bana karşı kullansın?"

"Etrafımdaki insanların ihtimallere bu kadar kapalı olması beni deli ediyor." Ona doğru eğilerek son derece ciddi bir ifadeyle onu diğer ihtimalleri düşünmeye zorladım. "Sadece bir anlığına düşün lütfen. Biri Sıraç'ı ailesiyle tehdit etse ve karşılığında saçlarını istese sence Sıraç'ın tercihi ne olur?" Soya'nın güzel suratındaki tüm kan çekildiğinde ona başımı salladım. "Gördüğün gibi Akay ailesi için bir tehdit olmasan bile saçlarının abimde olması tehlike arz ediyor."

Bir yolunu bulup Sıraç'tan saçlarını geri almalıydı, o küçük saç tutamıyla dileyen herkes Soya'yı kolayca öldürebilirdi. Soya yenilmez derecesinde güçlü bir kadındı ancak herkesin bir zayıf noktası vardı ve onun zayıflığı saçlarıydı. Son söylediklerimden sonra Soya'nın gerginliğini soludum. Ayağa kalkıp Meliz ile ikimizden biraz uzaklaşarak arkaya çekildi. Daha sonra diz çökerek elini yerdeki toprağa bastırıp başını eğdi.

Meliz ile ikimiz merakla onun ne yaptığını izlerken Soya gözlerini yumdu ve bir şeyler fısıldayama başladı. Yılanların dili çatal dilde bir şeyler söylediği için onun ne dediğini anlamıyordum. Fısıltısı kulağa yılan tıslaması gibi geliyordu. Soru dolu bakışlarım Meliz'i bulunca Meliz onu rahatsız etmemek için kulağıma uzandı. "Saçları için yerin altındaki yılanları harekete geçiriyor. Onlardan Avcı'daki saçlarını alıp ona getirmelerini istedi." Meliz de Medusa'nın soyundan geldiği için yılanların dilini biliyordu.

Soya'nın uyarılarımı ciddiye almasına sevinmiştim. Saçlarını abimden almak için işimizi bitirip geri dönmemizi bekleyemezdi. Bizim buradaki işimiz bitene kadar birileri onun saçlarını Sıraç'tan alabilirdi. Bu olmadan önce Soya'nın harekete geçmesi akıllıca bir karardı. En basitinden biri abimi benim hayatım için tehdit etse Sıraç hiç düşünmeden Soya'nın saçlarını verirdi. Benim yüzümden Soya'nın ölmesini istemediğim için onu uyarmıştım.

Soya yılanlarla konuşmayı bırakınca hepimiz gece için odun topladık. Daha doğrusu biz Meliz ile odun toplarken Soya akşam yemeği için avlanmaya gitmişti. Neyse ki her yerde nehir ve göllere rastladığımız için su sıkıntısı çekmiyorduk. Kim derdi ki Soya'nın rastgele çaldığı atın

heybesinde iki su matarası çıkacaktı. Suyumuz bittikçe onları doldurup yolumuza devam ediyorduk.

Soya yemek için hep tavşan veya keklik avlıyor, vejetaryen olduğum için ben yiyemiyordum. Zehirli olmayan meyve ve bitkilerle açlığımı bastırmaya çalışıyordum. Su tasarrufu yapmak için onlar yiyeceklerini doğru düzgün yıkamadan yiyordu ama ben bunu yapamıyordum. Yediğim meyveleri yıkamak için çok fazla su harcadığım için sürekli bana kızıyorlardı. Soya ateşi yaktıktan sonra bir dala geçirdiği üç kuşu pişirmeye başlamıştı.

Hava çoktan karardığı için yere uzanıp gözlerimi kapattım. "Dün gece nöbet benimdi kızlar," diye esnedim. "Nöbet tutma sırası sende Meliz ve sabaha kadar ateşin sönmesine izin verme lütfen." Gece uyanıp gözlerimi karanlığa açmayı istemiyordum. Zaten bu yüzden ateşe çok yakın bir yere uzanmıştım. Umarım bu kadın gece beni yakmazdı.

Soya, "Etini yemeyecek misin?" diye sorunca bana gerek kalmadan Meliz onu yanıtladı.

"Bu kuşları kırk defa yıkamadıysan asla yemez. Dört gündür her defasında aynı soruyu sormayı bırak. Üstelik o vejetaryen."

Uykulu bir sesle, "Et yemediğimi zaten biliyor," diye mırıldandım. "Ama senin aksine nezaket nedir bildiği için soruyor, iblis."

"Her defasında beni iğnelemek yerine yat zıbar, Elzem."

"Sana da iyi geceler, Meliz," dedikten sonra Itır'ı düşünüp iç çektim.

Yine rüyalarıma gel, Itır. Rüyalarımda en azından yaşıyorsun ve sana dokunabiliyorum kardeşim.

Kim bilir şu anda ne hâldesin? Korkuyor musun Itır? Sen hiçbir şeyden korkmazsın, biliyorum ama korkma ihtimalin bile beni kahrediyor.

✦

Biri omuzlarımı kabaca sarsıp, "Elzem!" diye bağırınca sıçrayarak gözlerimi açtım. Uyandığım hâlde Meliz hâlâ bana fiziksel şiddet uyguluyordu.

"Uyandım Meliz, uyandım!" Ona kızarak kendimden uzaklaştırıp oturdum. "Neden beni hırpaladığını sorabilir miyim?"

Meliz tedirginlik içinde etrafına bakarken kolumu dürtmeye devam ediyordu. "Soya yok. Bize haber vermeden bir yere gidecek biri değil."

Başımın altına yastık niyetine koyduğum çantamı alıp ayağa kalktım. "Gece bazı sesler duyup uyandığımda Soya'yı görmüştüm." Ona Sisli Ormanı gösterdim. "Orada kök veya sarmaşığı andıran bir şeyler uzanıp

Soya'yı ayak bileğinden yakalamıştı. Daha sonra hızlıca onu ormanın içine çektiler."

Söylediklerimden sonra Meliz'in endişesi dağılırken rahatladı. "Demek istediğin Soya cesetlerle beslenen bir bölgeye çekildi ve sen bunu gördün, öyle mi?"

"Evet," dedim sakince.

"Ona yardım etmek aklına gelmedi mi?"

Dağılan saçlarımı düzeltirken kısaca, "Hayır," dedim. "O an için uykum daha değerliydi." Başımı çevirip meraklı gözlerimi ona diktim. "Sen olsan ne yapardın?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Kimse için uykumu bölmezdim." Bazı konularda benzer düşüncelerimiz vardı.

Meliz bana Sisler Ormanı'nı gösterirken çok keyifliydi. "Hadi gidelim, bakalım burada başımıza neler gelecek." Onu onaylayarak eşyalarımı topladım. Hayır, Soya'yı kurtarmak gibi bir derdimiz yoktu.

Birlikte ormana yürürken arkamızda bir tıslama sesi duyunca durduk. Safir çoktan geri dönmüş, Soya'nın çantasını göstererek bize tıslıyordu. Yürüyüp Soya'nın çantasını alarak omzuma attığımda Safir tekrar tısladı. Onu anlamak için çatal diline hâkim olmak gerekmiyordu. Soya için endişeleniyordu ve ona yardım etmemizi istiyordu.

"Biz tek çalışırız, Safir," dedikten sonra eğilip onu yerden aldım. "Sahibin başının çaresine bakamayacak kadar zayıfsa zaten bizimle yapamaz." Tekrar bana tıslamasına izin vermeden onu çantanın içine koydum. *Kalan sağlar bizimdir* diye bir gerçek vardı.

Sisler Ormanı'na girmeden hemen önce, "Meliz," diyerek derin bir nefes aldım. "Mümkün olduğunca hiçbir şeye dokunma. Özellikle güzel bulduğun şeylere hiç dokunma."

Bu aptal şeytan anlamayan bakışlarını bana dikmişti. "Peki, ya çirkin bulduklarım?" Bunu gerçekten sormuş olamazdı.

"İnsan çirkin bulduğu şeye neden dokunsun, Meliz?"

"Az önce Safir'e dokunduğunu hatırlatırım."

"Belki de onu sen taşımalısın Meliz teyzesi," dediğimde tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Fırsatını bulmuşken onu öldürmediğime şükretsin!" Dört gün boyunca bir yılan için fare avladığımızı düşünürsek Safir'den nefret etmek için haklı sebeplerimiz vardı.

Safir çantadan kafasını çıkartıp Meliz'e tıslayınca güldüm. "Senden kurtulmak isteyen sadece o değil." İşaret parmağımla kafasına bastırıp onu tekrar çantanın içine ittim. "Şimdi içeri gir ve şansını daha fazla

zorlama." Bu tembel yılan yol boyunca tüm yemeklerini bize yakalattığı için bu muameleyi hak ediyordu.

Sisler Ormanı'na girdiğimizde inanılmaz bir sıcak hava bizi kucaklamıştı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen bu sıcak normal değildi. Dip dibe olan ağaçların arasından sıkışarak geçerken yürümek çok zordu. Güneşin yakıcı ışığı bizi kavurduğu için kendimi safaride hissediyordum. Gökyüzünde uçuşan birkaç akbaba ve ara sıra kükreyen aslanların sesini de duysam tam olacaktı. Her adım başı karşımıza bir ağaç çıkarken bu çöl sıcaklığının sebebini anlamıyordum.

Sürekli ellerimle ağaçlardan sarkan dalları çekip ilerliyordum ancak sığınacağım bir gölgeleri yoktu. Yürümeyi bırakıp etrafıma bakınca kendi gölgemi de bulamadım. Fark ettiklerimle kaskatı kesilmiştim. Ölülerin bir gölgesi olmazdı, bu yüzden ağaçlar gibi bizim de bir gölgemiz yoktu. Buraya girdiğimiz an bizler de artık bir ölüydük.

Meliz nefes nefese elini bir ağacın gövdesine bastırıp durdu. Sıcaktan fazla terlediği için teni nemliydi ve saçları yüzüne yapışmıştı. Daha beş dakika olmuştu lakin şimdiden ikimiz de yoğun sıcaktan kavrulmuştuk. Yaslandığı ağaçtan gelen fısıltıları duyunca Meliz'i yanıma çektim. "Hiçbir şeye dokunma derken ciddiydim. Ölüler rahatsız edilmekten hoşlanmaz," diye onu azarladım. Buradaki ağaçları sıradan ağaç sanıyordu. Oysaki soluduğum yoğun kan kokusu bunun tam tersi olduğunu kanıtlıyordu.

"Safir." Hemen onu çantadan çıkardım. "Dün geceki keşif turun boş yere gitmesin," dedikten sonra onu yerdeki yaprakların üzerine bıraktım. "Bize çıkışı göster tembel şey."

Peki, o ne yaptı? Geldiğimiz beş dakikalık yolu geri dönmeye kalkıştı. Sabır çekerek yılanın üzerine eğildim. "Bakalım sana bunu doğru şekilde anlatabilecek miyim?" Beni iyice anlaması için yere düz bir çizgi çizdim. "Bu çizginin orman olduğunu düşün," dedikten sonra çizginin benden taraftaki ucuna dokundum. "Biz buradan ormana girdik, yani burası giriş kısmı." Parmağımı kaydırıp çizginin diğer ucunu gösterdim. "Çıkış kısmı da burası oluyor, bahsettiğim çıkış tam olarak bu."

Safir'in kafasını tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Beni anladıysan sadece bir kez tısla, anlamadıysan iki kez." Bir yılanla anlaşmaya çalıştığıma inanamıyordum.

Ondan istediğim gibi tıslamak yerine Safir kuyruğunu koluma dolamıştı. Hemen sonra başını parmaklarımın arasından kurtarıp boynuma süründü. Kafasını çenemin altına sürtünce kıkırdadım. "Keşif yapmak yerine korkup tüm gece bir yere saklandın, değil mi?" Safir gerçekten çok tembel ve korkak bir yılandı. Kendi yemeğini avlamaktan bile

korkuyordu. Mutlaka biri onun için yiyeceği şeyi öldürüp ona vermeliydi.

Meliz ters gözlerle bana şirinlik yapan yılana bakıp yüzünü buruşturdu. "Bu şey yılanların yüz karası," diye homurdanarak yürüyünce onu takip ettim. Safir işe yaramaz bir yılan olabilirdi ama arkamızda bıraktığımız şu dört günde ona alışmıştım. En azından artık onu gördüğüm her yerde çığlık atıp kaçmıyordum.

Ormanda ilerledikçe sıcaktan daha çok pişiyorduk. Ağaçların gövdesindeki reçineler yüzünden onlara yaklaşmak mümkün değildi. Üstelik salgıladıkları bu sıvılar pıhtılaşmış kandı. İnsanın midesini bulandıracak kadar leş gibi kokuyordu. Vızıltılar çıkartıp uçuşan kara sinekler de çekilecek gibi değildi. Yüzlerce sinek ağaç gövdelerine yapışıp reçine gibi süzülen kanı emiyordu. Kendimi çürümüş cesetlerin içinde yürüyormuş gibi hissediyordum.

Bu iğrenç koku o kadar yoğundu ki dayanamayıp diz çöktüm ve kusmaya başladım. Fazla terlediğim için sinekler sürekli bir yerime yapışırken kusmak bile işkenceydi. "Bu koku dayanılacak gibi değil," demiştim ki, "Öğğk," diye tekrar kusmaya başladım. Benim gibi nezih birinin bu leş çukurunda ne işi vardı!

Nefes nefese ayağa kalktığımda ensemde bir vızıltı duydum. Bağırarak saçlarımı silkelerken, "Meliz!" diye ciyakladım. Durmaksızın tepinirken saçlarımı karıştırıp sağa sola savuruyordum. "Ensemde bir sinek var!"

"Alt tarafı küçük bir sinek, Elzem." Bu ruh hastası kadın yanıma gelip enseme sert bir şaplak attı. O kadar sert vurmuştu ki öne doğru tökezleyip dizlerimin üzerine düşmüştüm. Duyduğum vızıltılar çoğalırken Meliz saçlarımı karıştırdı. Öldürdüğü sineği bana gösterip yere attı. "Bak, öldü işte."

Sinirden çıldırmanın eşiğine gelmiş bir hâlde ona bakıyordum. "Ölen sadece sinek mi? Az kalsın boynumu kırıyordun!"

Meliz sahip olduğu fiziksel güçle övünerek göğüs kafesini şişirdi. "Tenebris olmak böyle bir şey," demişti ki fark ettiğimiz şeyler yüzünden sertçe yutkunduk. Vızıltılar çoğalmıştı, hem de hiç olmadığı kadar.

Korkudan soluğumu tutarak, "Meliz," diye fısıldadım. "Sen o sineği öldürmüştün, değil mi?" İçimden bir ses mistik bir ormanda ölen tek bir sineğin bile hesabının sorulacağını söylüyordu.

Bizi neyin beklediğini bilmediğimiz için aynı anda başımızı kaldırıp yukarı baktık. Üstümüzde sineklerden oluşan bir bulut görünce Meliz yutkunarak, "Öldürmez olaydım!" diye bağırdı ve beni bırakıp kaçmaya başladı. Lanet olsun!

"Meliz!" Ayağa kalktığımda ayak bileğime kalın bir sarmaşık dolandı. "Meliz!" Ayağımı kurtarmaya çalışırken beni bırakıp giden kadına sesimi duyurmaya çalışıyordum. "Bir şey unutmadın mı aptal!" dedim fakat Meliz gözden kaybolmadan hemen önce tek duyduğum, "Hayır!" diyen sesiydi. Ben unutulacak bir kadın değildim!

Kemerimdeki frizbi bıçağını çıkardım fakat daha sarmaşıktan kurtulmadan sinekler üzerime doluştu. Bağırarak onları kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama bu hiç kolay değildi. Ayak bileğimi sıkan sarmaşık beni geriye çekince yüzüstü yere yapıştım. Sinekler âdeta ikinci bir deri gibi bana yapıştığında ise artık çığlık bile atamıyordum. Bağırırsam ağzıma girecekler diye endişe ediyordum. Tırnak büyüklüğündeki iri sineklerin ısırığı azımsanmayacak kadar kötüydü. Kocaman ve şişkin sineklerdi.

Gözlerimi kapatıp yüzümü yere gömdüm. Özellikle ellerimle ağzım ve burnumu kapatmıştım. Bu şeyler şu anda beni ısırırken içime girerse kurtuluş şansım kalmazdı. Binlerce sinek aynı anda bana yapıştığı için bir saat içinde beni tüketeceklerine emindim. Bir sinek tek başına bir şey yapmazdı ama binlercesi birçok şey yapabilirdi. Elbisemin içi dahi sızmadıkları yer yoktu. Vücuduma aynı anda milyonlarca iğne batıyormuş gibi dehşet verici bir acıyı çekiyordum. Bu leş sineklerinin ara öğünü olacağıma inanamıyordum.

Kendi çabamla kurtulamayacağımı anlayınca hemen bedenimden çıktım. Ruh formundayken geriye çekilip yerdeki bedenime bakmak bile beni ürkütmüştü. Sanki siyah bir çarşaf üzerime atılmış gibi sinekler bedenime doluşmuştu. Yaklaşıp elimi bedenime bastırdım ve tüm sineklerin ruhunu emmeye başladım. Tenime yapışan her sinek ölüyordu. Hepsinin toplamı açlığımın küçük bir bölümünü bile doyuramazdı.

Saniyeler içinde vücudumun üzerinde yaşayan tek bir canlı bırakmamıştım. Tüm sineklerin öldüğüne emin olunca gözlerimi kapatıp bedenime süzüldüm. Şimdi işin en zor kısmı başlıyordu. Tüm bu sinekleri üzerimden atmak hiç kolay olmayacaktı. Bu gerçekten iğrençti. Umarım veba taşımıyorlardı. Gerçi taşısalar bile Oyunbaz vücudum bir saat içinde onların zehrini ve vücudumdaki ısırık izlerini yok edecekti.

Bedenime girince elimi yere bastırıp ayağa kalktım. Kafamdan aşağıya kum dökülür gibi patır patır sineklerin leşi dökülüyordu. Kendimi silkeleyerek sinek yığınının üzerinden atladım. Kıyafetlerimi çıkartıp çırılçıplak kaldım çünkü bu şeyler her yerdeydi. Kafamı eğip uzun süre saçlarımı silkeledim. Iyy, bir sürü sinek dökülüyordu! İğrensem de parmaklarımla saçlarımı tarayıp kalan sinekleri ayıkladım.

Kuruntu yaptığım için bedenim çırılçıplakken içinden çıktım ve ruh formunda saçlarımı kontrol ettim. Saçlarımda hiç sinek kalmadığına emin olunca kulaklarıma baktım. Kafamı sineklerden arındırınca yeniden bedenime girdim. Sırasıyla kıyafetlerimi silkeleyip giyinirken aceleciydim, başıma yeni bir felaket daha gelsin istemiyordum. Son olarak çantamın içindeki sinekleri yere döküp çantayı temizledim.

Aynı işlemi Soya'nın çantasını da yapınca arkamı döndüm. "Giyindim, artık çıkabilirsin, Safir." Güya saklanıyordu ama kafasını ağacın arkasına gömmüşken kuyruğu dışarıdaydı.

Safir sürünüp yanıma gelince kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni dikizlediğini anlamadım sanma. Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye onu azarladım. Kuyruğuyla gözlerini kapatınca yine beni güldürmeyi başarmıştı. Güya hiç bakmadığını söylemeye çalışıyordu.

"Öyle olsun bakalım." Onu yerden alıp koluma doladım. "Gidelim hadi, şanslıysa o iblis elime düşmez." Leş gibi kokan bu yerde biraz daha kalırsam ben de mide diye bir şey kalmayacaktı.

Meliz canını seviyorsa karşıma çıkmazdı!

Yerdeki toprak nemli olduğu için iki saat boyunca Meliz'in adım izlerini takip etmiştim. Neyse ki iki saatin sonunda zor olsa da ormanın iğrenç kokan yerini arkamda bırakmıştım. Şimdi bulunduğum yerde daha az ağaç olduğu için koku da azdı. Fakat sıcaklık hâlâ yoğun ve boğucuydu. Meliz'in ayak izlerini takip ederken bir ses duydum. Bu ses tanıdık olduğu için hemen devasa bambu ağaçların arasından geçtim. Birkaç dakika sonra kafam kadar olan yaprakları çekince Meliz'i görmek beni şaşırtmadı.

Meliz yaşlı bir çınar ağacının karşısına oturmuş, ağaca bakıp duruyordu. Daha doğrusu ağacın gövdesine yapışmış kadına bakıyordu. Evet, bu kadın Soya'dan başkası değildi. Sanki bir halatla ağaca bağlanmış gibiydi. Tek farkı onu ağaca sabitleyen şey bir halat değil, kalın köklerdi. "Merhaba," diyerek ortaya çıkınca ikisi de beni fark etti.

Safir kucağımdan atlayıp Soya'ya doğru sürününce Soya, "Safir," diye gülümsedi. "Anne için çok mu korktun bebeğim?" Birbirlerini çok özledikleri her hâllerinden belli oluyordu.

Çantasını onun görebileceği bir yere koyarken, "Sana ne oldu?" diye sordum. Sabaha kadar burada bağlı durmuş olamazdı, değil mi?

Köklerin ulaşmadığı tek yer kafası olduğu için Soya başını kaldırdı. "Gece buraya çekildim," dedikten sonra etraftaki kesilmiş ağaçları ve parçalanmış kökleri gösterdi. "Bu ormandaki her şey canlı olduğu için onları öldürmek mümkün değil. Doğradığım şeylerin yerine yenisi çıktı." Bunu sinek saldırısına uğradığımda zaten anlamıştım.

Soya vücudunu sıkıca saran ağaç köklerini çekiştirerek, "Şunu izleyin," diye nefesini içine çekti ve bedenini kurtarmak için zorladı. Onu tutan kökleri kopartarak bir adım öne atınca yeni kökler çıkıp onu yine ağaca yapıştırmıştı. "Bu kökleri parçalayacak gücüm var ama köklerin de beni yeniden bağlayacak gücü var!" Bizimle beslenmeye niyetli bir yerdeydik. Hiçbir şeye dokunmayınca saldırıya geçmiyorlardı.

Ancak neye zarar verirsen onun saldırısına uğruyordun. Benim yüzümden bir sinek öldüğü için sinekler bana saldırmıştı. Soya da buradaki köklere zarar vermiş olmalı ki bu hâldeydi. *Anladım* dercesine başımı salladıktan sonra onu bırakıp yürümeye başladım. Meliz de peşimden gelince Soya onu saran köklerden kurtulmaya çalışırken, "Hey!" diye bağırıp bizi durdurdu. "Siz ikiniz gitmek yerine bana yardım edin!" Sarmaşığı andıran köklere karşı mücadele ettikçe onu daha çok sarıyorlardı.

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırıp, "Meliz," dedim. "Sen ne düşünüyorsun? Sence ona yardım edelim mi?" Ben şahsen yardım etmeyi düşünmüyordum.

Meliz başını olumsuz anlamda sallayarak güldü. "Ondan kurtulma şansını kaçıralım mı?" Yüzünü buruşturdu. "Onu bu hâlde bırakıp yolumuza devam edelim," dedikten sonra elini havaya kaldırdı. "Kabul edenler?"

Hiç düşünmeden elimi kaldırdım. "Kabul edilmiştir, gidelim iblis."

Boğazına kadar köklerin saldırısına uğrayan Soya inanamayan gözlerle bizi izliyordu. "Siz ikiniz ciddi misiniz?" Onu sıkıca saran kökleri işaret etti. "Bu şeyler beni boğuyor! Beni bırakıp gitmeye cesaret edemezsiniz!" dediğinde öfkeli bakışları fazla tehditkârdı. Bir Gorgon'a meydan okumak mı? En sevdiğim şeylerin içinde yer alıyordu.

Meliz sırıtarak ona bizi gösterdi. "Eğer yol arkadaşını ölüme bırakacak iki kişi varsa bu bizden başkası değil. Bataklıkta bırakmak, zehirlemek, iskele evine satmak, parazitlere yem etmek falan en sevdiğimiz şeyler." Anlattıklarıyla koskoca mazi gözümde canlanmıştı. Üstelik bu sinsi kadın daha birkaç saat önce beni bırakıp kaçmıştı.

Boğazını sıkan dallar yüzünden nefes almakta güçlük çeken Soya, "B-bunları birbirinize yapmış olamazsınız," diye kısık bir sesle konuştu. Sanırım onun için örnek arkadaşlar değildik. Gerçi arkadaş olduğumuz da söylenemezdi.

Saçlarımı geriye savurarak omuzlarımı silktim. "Yaptık ve daha fazlasını yapacak potansiyelimiz var," dedikten sonra onu bırakıp yürümeye başladım. Ona yardım etmek mi? Asla! Bir sinek öldü diye başıma gelmeyen kalmamıştı. Onu kurtarmaya çalışırken köklerden birine zarar verirsek aynı durum bizim de başımıza gelirdi.

Meliz ile Soya'dan uzaklaşırken arkamızdan attığı çığlıkları duyabiliyorduk. "Hastasınız siz! Bunu yanınıza bırakmam!" Bunun için önce kurtulması gerekiyordu ve bu da hiç kolay değildi.

Hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak yürüyen Meliz, "Bunun intikamını kesin alır," derken gülüyordu. Bunları söylerken pek korkmuş gibi görünmüyordu.

Sinirden güldüm. "Almazsa bizden değildir." Sonuçta biz her defasında birbirimizden intikam alıp durmuştuk. Soya ekibe dâhil olmak istiyorsa bizim gibi oynamasını bilmeliydi. Yol arkadaşımız olmak istiyorsa önce kendisini bize kanıtlamalıydı.

✦

Öğleye doğru Sisler Ormanı'ndan çıkmayı başarmıştık. Ormandan çıkınca sıcaklık etkisini yitirdiği için yüzüme esen rüzgârı sevmiştim. Ormandaki leş kokusunu daha fazla solumayacağım için mutluydum. Şimdi Meliz'le karşılaştığımız bir diğer soruna bakıyorduk. Sisler Ormanı'ndan çıktığımızda kendimizi bir uçurumun tepesinde bulmuştuk. Karşıya geçmek için bir asma köprü vardı lakin çok eski bir köprüye benziyordu. Açıkçası bizi taşıyacak kadar sağlam mı, emin değildim.

Başımı eğip aşağıya bakınca korkudan nefesim kesildi. Aşağıda dalgaların hoyratça köpürdüğü bir nehir vardı. Duru ve dingin bir nehir değildi, aksine akıntı çok güçlüydü. Nehre kapılan birinin kurtulma şansı var mı, bilmiyordum. Meliz, "Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğunda daha ben cevap vermeden arkamızdan biri konuştu.

"Köprüyü geçeceğiz." Konuşan kişiye dönünce Soya'yı gördük. Düşündüğümüzden daha hızlı kurtulmuştu.

Soya ağaçlarla uzun süre boğuştuğu için saçları tavus kuşu gibi kabarmıştı. Dağınık saçlarının içinde birkaç dal ve yaprak vardı. Yüzü çiziklerle doluydu ve kıyafetinin omuz kısmı yırtılmıştı. Oradan kurtulacağını zaten biliyorduk. Sabaha kadar kurtulamamıştı ama biz ona sırtımızı dönünce hırs yapıp kısa sürede Sisler Ormanı'ndan çıkmıştı. *Kötülüklerden iyilik doğar* dersem sanırım yanlış olmazdı. Sonuçta onu yüzüstü bıraktığımız için kurtulmayı başarmıştı.

Meliz baştan ayağa onu süzerek güldü. "Harika görünüyorsun, değil mi Elzem?" Soya'ya şirinlik yapmaya çalışıyordu, köprü konusunda onun yardımına ihtiyacımız olabilirdi.

"Hayır," dedim basitçe. "Berbat görünüyor."

Bana ters ters bakan Meliz dişlerinin arasından uyarırcasına, "Biz de tam ona yardım etmeye gidiyorduk, değil mi?" diye tısladı. Ona uymam için beni zorluyordu.

"Hayır, yolumuza bakıyorduk."

"Elzem!"

"Rica ederim bana bağırma iblis," diyerek ona döndüm. "Kendi çıkarlarım için bile olsa yalan söylemeyi doğru bulmuyorum. Ben prensipleri olan bir kadınım."

"Prensiplerin batsın, Elzem! Başımıza ne geliyorsa hep onlardan geliyor!" Bu kadın her konuda beni suçlamazsa rahat edemiyordu.

Soya ikimizden sıkılmış gibi köprüye doğru yürüdü. "Sizi görmek de güzel," deyip köprüye çıktı. "Çok eski bir köprü olduğu için bastığınız yere dikkat edin." Bunları söylerken bize tebessüm etmesi fazla şüpheli bir hareketti.

Asma köprünün kenarlarına tutunup yavaş adımlarla ilerleyen kadına bâktık. Meliz bana yaklaşıp kısık bir sesle, "Bize kızmak yerine gülüyor mu?" derken çok şaşkındı. "Sence ne planlıyor?"

Soya'yı izlerken ne düşündüğünü bilmem mümkün değildi. "Yüzme biliyor musun iblis?"

"Evet, neden sordun?"

Gözlerimle Soya'yı gösterdim. "Lazım olur diye sordum," dedikten sonra çantamı takıp ben de köprüye çıktım. Hemen arkamdan Meliz beni takip ederken işimiz hiç kolay değildi.

Köprü çok sallanıyordu. İki tarafında olan halatlara sıkıca tutunmama rağmen dengede durmakta zorlanıyordum. Tahta basamaklara bastıkça gıcırdıyor ve bu beni daha çok endişelendiriyordu. Her basamağa korkarak basıyordum. Soya en önde âdeta basamaklara yüklenip gidiyordu. Arkasından onu takip ettiğimizi bilse de basamakların kırılması umurunda değildi. Rüzgâr sert esince sallanan köprüye daha sıkı yapıştım.

Meliz'in arkamdan, "Itır," diyen kısık iniltisini rüzgâr bana getirmişti. "Az kaldı. Çok yakında birlikte olacağız." Fısıltısını duyunca gözlerim doldu. Hiçbir şey olmamış gibi rol yapıp gülüyorduk ama acımız gülüşümüze yansıyordu. Ölüm vardı bu yolun sonunda ve bizler ölüme gidiyorduk. Ninfaları özgür bırakınca tüm ölümsüzler ölecekti ve bizler de ölümsüzdük. Bunun bilincinde olarak bu yola çıkmıştık.

Saçlarını geri almanın peşinde olan Soya'nın planları içinde ölüm yoktu. Araf'ı yıkıp Avcıları ve kızları alarak geri dönecekti. Ancak biz Meliz'le geri dönmeyecektik. Diğer ölümsüzler gibi biz de burada ölecektik, Ninfaları serbest bırakınca geriye hiçbir ölümsüz kalmayacaktı.

Biz köprüyü yarıladığımızda Soya karşıya geçmişti bile. Bize göre çok hızlı yürüdüğü için ilk o çıkmıştı. Meliz ile durup ona bakınca aptalı oynayıp, "Ne?" diyerek yere oturdu. "Neden devam etmiyorsunuz?" Neden acaba?

Meliz ona köprünün iplerini gösterdi. "Kesmeyecek misin?" derken kafası karışmış gibiydi. Açıkçası bizden intikam almak için ben de kesmesini bekliyordum.

Köprünün iplerine bakan kadın güldü. "Yanımda bıçak yok," deyince belindeki kılıcı gösterdim.

"Kılıcın var," dediğimde arkadan Meliz tarafından kafama sert bir darbe aldım.

"Şansımızı zorlamasak mı, Elzem?" Haklıydı, şimdi durduk yere kendi topuğumuza sıkmanın gereği yoktu.

Yürümeye devam ederken Soya duymasın diye kısık sesle, "Ben olsaydım keserdim," diye mırıldandım.

Arkamdan Meliz'in gülen sesini duydum. "Ben de keserdim. İyi ki biz değil." Bu durumda bizim gibi olmadığı için seviniyordum.

Soya bizi şaşırtmış, biz köprüyü geçene kadar herhangi bir suikast girişiminde bulunmamıştı. Köprüyü geçip on dakika daha yürüdük ve karşımıza çıkan ikinci bir uçurumla afalladım. "Şaka mı bu?" diyerek onlara ucu sonu görünmeyen uçurumu gösterdim. "Devamı nerede?" İkinci uçurumun kenarında duruyorduk ve karşısı sislerden görünmüyordu. Üstelik ilki gibi herhangi bir köprü de yoktu. Sanki yol burada bitiyordu veya yolun sonuna gelmiştik.

Soya geride bıraktığımız yolu işaret etti. "Buraya kadar olan şeyler en kolayıydı. Herkes buraya kadar gelir ama bundan öte yol olmadığını düşünüp geri döner." Safir'i çantasına koyup çantanın fermuarını kapattı. "Önemli olan bundan sonrasına cesaret etmek." Sırt çantasını taktıktan sonra uçurumdan atlayınca dudaklarımda tiz bir çığlık yükseldi. Bu kadın gözlerimizin önünde uçurumdan atlamıştı.

Soya atlayınca Meliz ile şoka girerek kafamızı aşağıya doğru eğdik. Aşağısı sislerden görünmediği için bu bilinmezlik bizi daha fazla korkutuyordu. Aşağıya bakarken yutkunarak birbirimize döndük. "Elzem bu kadın gerçekten atladı mı?" Bunları söylerken Meliz de en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Bana atladı gibi geldi ama emin olamadım şimdi."

"Peki, biz ne halt yiyeceğiz?"

"Sence?" diye kinayeyle kaşlarımı yukarı kaldırdığımda bir küfür savurmuştu. Evet, biz de atlayacaktık.

Boynumdan geçirdiğim ulak çantamı kontrol ederken atlamaktan korkuyordum. Soya bize herhangi bir açıklama yapmadan gittiği için bir bilinmezliğe atlamak hiç kolay değildi. Ölmekten korkmuyordum, beni korkutan şey kardeşimin intikamını almadan ölmekti. Derin bir nefes alıp, "Hazır mısın, Meliz?" diye sordum.

Korkudan rengi atan kadın, "Değilim," deyince sinirden güldüm. En azından dürüsttü.

"Aynı anda Meliz."

"Birlikte," diyerek bana elini uzatınca bileğini tuttum. Uçurumdan düşerken kontrolümü kaybedip ruhunu sömürmek istemiyordum.

"Elzem, acaba sarılarak mı atlasak?" Ciddi olamazdı!

"Cehenneme gitmeyi yeğlerim, Meliz!" diye bağırıp ucu sonu görünmeyen uçuruma atladım ve bunu yaparken onu da peşimden çektim. Sarılmakmış, yok daha neler!

İkimiz süratle aşağıya düşerken çığlıklarımız havaya karışıyordu. Kendimi paraşütsüz uçaktan atlamış gibi hissediyordum. Boşlukta yuvarlanırken Meliz ile çoktan birbirimizi kaybetmiştik. Rüzgârı delip geçen bir kurşundan farkım yoktu, o derece şiddetli bir şekilde düşüyorduk. Sisi yararak son sürat düşerken yere çakılıp parçalanacağım konusunda çok emindim. Lakin bir anda durunca neye uğradığımı anlayamamıştım.

Hayır, bu durumdan rahatsız değildim, öbür türlüsü büyük sıkıntı olurdu. Neden yere çakılmadığımı merak ediyordum. Kapalı gözlerimi açarken yüzüstü bir pozisyonda olduğumu biliyordum. Kollarım ve bacaklarım açık bir şekilde yere bakıyordum. Yerle aramda çok az mesafe varken durmuştum. Saçlarım aşağıya doğru sarkarken, "Şükürler olsun," diyerek derin bir nefes almıştım ki bir anda yere yapıştım. "Hadi ama!"

İsyan ederek başımı kaldırırken bir çığlık sesi duydum. Bu çığlık Meliz'e aitti, ne yazık ki sesi tam üstümden gelmişti. Bu kadın tıpkı benim gibi yere çok az bir mesafede durduysa ve çığlığı üstümden geldiyse bunun tek bir anlamı olabilirdi. Saniyeler içinde yere yapışacaktı, yani benim üzerime!

Hemen ellerimi yere bastırıp, "Meliz sakın!" demiştim ki sertçe bana çarpıp beni ikinci kez yere yapıştırınca bağırdım. "Derhâl kalk üstümden!"

Eceline susayan kadın, "Yumuşak bir düşüş oldu," diyerek güldü. Benim aksime!

Meliz beni ezmeyi bırakıp kenara çekilince ağrıyan vücudum yüzünden inliyordum. "Böyle şeyler söylemek hiç âdetim değil ama..." Güçlükle ayağa kalkıp Meliz'e döndüm. "Boynun gövdenin altında kalsın! Belim kırıldı, belim!" diye bağırdığımda gülerek ayağa kalktı.

"Benimki de kırılabilirdi, Elzem. Böyle düşününce kendini daha iyi hissedersin." Hayır, söylediği şekilde düşününce kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma tedirgin bakışlar atmaya başlamıştım. Bir dağda olduğumuzu görünce ağlamaklı bir sesle, "Meliz," diye sızlandım. "Bir dağdayız. Arkamda yine bir uçurum var mı diye kontrol etsene." Dümdüz bir şekilde karşımdaki koca kayalara bakarken bir uçurumu daha kaldıracak gücüm yoktu.

Meliz de aynı benim gibi karşımızdaki kayalara bakarken, "Yeter artık, bıktım!" diye kızıp bir ayağını sertçe yere vurdu. "Biz iyisi mi hiç bakmadan atlayalım, Elzem. Şansımız varsa ölürüz!"

"Rica ederim dram yapma iblis. Alt tarafı arkamızı kontrol edeceksin. Arkanı dönüp ne kadar yüksekte olduğumuzu söyle."

"Hiç sanmıyorum, Oyunbaz. Bir uçurumu daha kaldıramam."

"Akşama kadar bu şekilde kayalara bakalım, Meliz. Sana uyar mı?"

"Şimdi uyar diyemem ama uymaz da diyemem. Bilemiyorum, çok karışık duygular içindeyim. Sürekli bir yerden bir yere atlayınca böyle oluyor demek ki."

"Sus Meliz, süs!" Ona kızarak arkamı dönünce bir mağaranın önünde olduğumuzu gördüm. "Uçurum yok, dönebilirsin." Sözlerimle Meliz'i mutlu ederken karanlık mağaraya bakıyordum. Soya mağaranın girişinde oturmuş, Safir ile oynuyordu. Bu kadın her konuda nasıl bu kadar rahat ve kaygısızdı, aklım almıyordu.

Meliz onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürünce bize döndü. "Geldiniz mi?" Bize kocaman gülümsedi. "Bir an korkup atlamayacağınızı düşündüm." Sonra Safir'e bizi gösterdi. "Bak Safir, teyzeler sandığın kadar korkak değilmiş," demesi çıldırma sebebimdi. Sanki Safir çok cesaretliydi.

Meliz sıktığı dişlerinin arasından, "Safir'e de kendimizi kanıtladığımıza göre nasıl yere çakılmadığımızı ve şu anda nerede olduğumuzu bize açıklayabilir misin?" diye imayla konuştu. Bunları söylerken Safir'e ters ters bakması çok komikti.

Ayağa kalkan Soya yukarıyı gösterdi. "Atladığınız andan itibaren Nymphlerin vadisine girdiniz." Başıyla mağarayı işaret etti. "Nymphlerin sarayına giden kapı bu." Bu kadının saray anlayışı neydi, bilmiyordum ama izlediğim filmlerde saray kapısı korkutucu bir mağara olmuyordu.

Bana dönen Meliz'in gözlerinde soru işaretleri vardı. "Nymph mi? Daha önce hiç duydun mu?"

"Bazı dillerde Nymph, Ninfa anlamına gelir," diyerek onu yanıtladım. "Lakin her ikisi de aynı anlamı taşır, yani su perisi demek."

Peri lafını duyan Meliz'in heyecanı gözlerindeki ışıltıya yansıyordu. "Sence neye benziyorlar?" Bu kadın her haltı neden bana soruyordu? Sanki Araf'ın yerlisi o değil, benmişim gibi davranıyordu.

Dudaklarımı bükerek bu konudaki düşüncemi onunla paylaştım. "Su perisi deyince aklıma denizkızı ya da kanatlarında simler taşıyıp uçan yaratıklar geliyor."

"Sevimli ve güzel olan türden, değil mi?" diyerek güldü. "Benim de aklıma bunlar geliyor."

Soya ikimize bakıp sırıttı. "Kesinlikle çok güzel ve sevimlidirler." Sinsi gülüşünde gizli bir tehdit seziyordum. "Hepsi aynı sizin gibi dost canlısı. O sevimli şeylerle çok iyi anlaşacağınıza eminim." Bunları söyledikten sonra mağaradan içeri girmişti.

Sesindeki kinaye yine bizi düşündürdü. "Sence ne demek istedi, Elzem?"

"Bana tek bir soru daha sorarsan kibarlığı on saniyeliğine bırakırım iblis."

"Neden on saniye?"

Tehlikeli bir şekilde ona tebessüm ettim. "Beynini dağıtmam için on saniye benim için fazlasıyla yeter," dedikten sonra Soya'nın peşinden mağaraya girdim. Öğrenme aşamasındaki çocuklar gibi soruları hiç bitmiyordu!

Pusulanın ışığından kafamı kaldırmadan karanlık mağarada uzun süre yürümüştüm. Bu sürede Meliz kolumu tutarak bana yolu gösterirken Soya bizi koruma görevini üstlenmişti. Hiç korkmadan önden yürüyor hatta gülerek Safir'le sohbet ediyordu. Meliz ile ikimiz ise uslu çocuklar gibi onu takip ediyorduk. Engebeli mağaranın içinde yürümek hiç kolay değildi. Durmama neden olan şey karanlık veya yoluma çıkan taşlar değildi. Aldığım karanlık ruhların kokusuydu.

"Soya," diye mırıldanıp pusulanın ışığını etrafımıza tuttum. "Burada bir şeyler var."

Bize doğru dönen kadın gayet rahat bir şekilde başını salladı. "Çok fazla şey var kızlar," dedikten sonra mağaranın duvarlarını gösterdi. "Ninfaların bekçileri aslında burada ve biz onların arasından geçiyoruz."

Duyduklarımla ürkerek geriye çekilmiştim. Bunu gören Soya güldü. "Buraya bensiz gelseydiniz eminim çoktan size görünürlerdi. Savaşçı bir Gorgon'un yoldaşlarına saldırmaya cesaret edemezler," dedikten sonra sol tarafına baktı. "Değil mi, Garon? Neden askerlerine sessiz olmalarını söylemiyorsun? Kızı korkuttuğunuzu size farklı yollardan anlatabilirim."

Soya bilekliğindeki yılan başını kavradı. Bileziği daha kırbaca dönüşmeden soluduğum tüm ruhların enerjisi kaybolmuştu. Soya az önce Ninfaların göremediğim bekçilerini tek bir sözüyle geri püskürtmüştü. Meliz şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir duyguyla teyzesini izliyordu. "Herkes neden senden bu kadar çok korkuyor?"

Soya masumca dudaklarını büktüğünde gözleri kısa bir anlığına tehlikeyle parıldamıştı. "Bilmem, oysaki çok sevilesi biriyimdir." Başını eğip kucağındaki Safir'e göz kırptı. "Bu iki şapşal anneyi savaşırken görmedikleri için çok şanslılar." Açıkçası doğuştan savaşçı bir kadını savaş meydanında görmeyi çok isterdim.

Soya'nın varlığı sayesinde herhangi bir sorun yaşamadan mağaradan çıkmıştık. Ürkütücü mağaradan çıkınca kendimizi yer altında bulduk. Kocaman bir göl vardı ve gölün etrafındaki duvarlarda meşaleler yanıyordu. Bastığımız taşlar yosunlu ve nemliydi. Gölün bulanık suyundaki uzun kamışlar geçit vermeyecek gibi görünüyordu. Meliz, Soya'ya dönüp, "Şimdi ne olacak?" derken aklımdaki soruyu sormuştu.

Soya gölün karşısındaki tüneli gösterdi. "Ninfaların tutulduğu yer orası ama önce gölü geçmeliyiz." Burada küçük bir sandal bile yokken bu gölü neyle geçecektik? Gölün suyu yüzemeyecek kadar bulanık ve tehlikeli görünüyordu.

"Soaireya," diye bir ses duyunca birbirimize yaklaşıp etrafımızı kontrol ettik. Görünürde kimse yoktu ama biri konuşmuştu.

Saçlarımızı savuran bir rüzgâr estiğinde, "Soaireya," diyen aynı sesi duyduk. "Tanrıların cennetinden kovulan günahkâr ruh."

Meliz ile korkudan ürperirken Soya rahatlığından taviz vermeden sakince konuşan kişiyi aradı. "Tanrılarınızın ne düşündüğü umurumda değil. Neden konuşmak yerine bize geçit vermiyorsun?" Bu kadındaki cesaretten ben de istiyordum.

Duvarlardaki meşalelerin ateşi titrerken kükreyen bir ses yer altında yankılandı. "Git buradan, Soaireya! Kendin gibi günahkâr kadını da al git!" Soya'nın gözleri beni bulunca bahsi geçen diğer günahkârın kim olduğunu da anlamış olduk.

Soya gülerek kendi etrafından dönüp sesin sahibini aramaya devam etti. "Kızın bana yetişmesi için uzun yıllar uğraşması gerekiyor ama tanrılarınızı kızdırmak konusunda bir hayli azimli."

"Ve sevdiklerini," diye ekledi görünmeyen kişi. "Onları öldürüyor." Bu da neydi şimdi?

Kaşlarımı çattığım esnada arkamda duyduğum adım sesleriyle hemen arkamı döndüm. Gördüğüm yaşlı adam yüzünden az kalsın çığlık atacaktım. Bu bir insan mıydı? Elindeki yamuk asasıyla bize doğru gelen kişinin çok garip bir görüntüsü vardı. Üzerindeki kaftanı bol ve uzun olduğu için yerde sürükleniyordu. Kaftanın eteklerinde kuruyan çamuru gördükçe rahatsız oluyordum. Beyaz saçları yüzünü kapatıyordu ve yerde sürünen bir diğer şey saçlarıydı.

Saçlarının gür ve uzun olması yüzünden adamın suratı hiç görünmüyordu. Sağ elinde sıkıca tuttuğu o şey de neydi? Meliz'in karşısında durup sağ elini Meliz'in yüzüne doğru kaldırdı. Elindeki şeyi nihayet idrak edince, "Olamaz," diye fısıldadım. Adam gözünü elinde tutuyordu!

Tam bağırmak üzereydim ki Soya ağzımı kapattı. "Bunu yapma, Rohan gürültü yapan insanlardan hoşlanmaz." Elini iterek ondan uzaklaştım. Adam belli ki gözünü elinde taşıyordu. Gel de bu durumda bağırma!

Avucundaki tek gözle Meliz'i inceleyen yaşlı adam, "Thodars'ın iblis kızı," diye mırıldandı. "Kalbindeki kederi hissediyorum."

Meliz ona doğrultulan gözden hiç korkmadan, "Ninfaların gözcüsü, Rohan," diyerek onun önünde saygıyla eğildi. "Adını çok sık duyuyordum." Sonrasında ona saygılarını sundu. Anlaşılan benim dışımda herkes bu adamın adını duymuştu.

Yaşlı adam bir adım yana kayıp benim karşımda durunca korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Avucundaki gözü havaya kaldırıp baştan ayağa bana doğru tuttu. Beni haddinden fazla uzun izlediği için omuzlarımı dikleştirdim ve saçlarımı arkaya savurarak gardımı aldım. Bu hareketim onu güldürmüştü. "Bu kızı nereden buldun, Soaireya," derken bile elindeki gözle beni inceliyordu.

Soya ikimizi izlerken aynı zamanda olası bir tehlike arar gibi etrafını kontrol ediyordu. "Çok aramam gerekmedi. Araf'ta adından bahsettirmeyi seven biri," dedikten sonra gölü izlemeye başladı. Bir şeyler arar gibi bir hâli vardı.

Yaşlı adam, "İhtiraslı biri," diye mırıldanırken uzun saçlarından dolayı dudakları bile görünmüyordu. "Adın ne?" Nihayet doğrudan benimle konuşmaya tenezzül etmişti. İçimden bir ses adımı zaten bildiğini söylüyordu.

"Elzem." Yüzümün yakınına uzattığı göze tiksinerek baktım. "Rica ederim şunu yüzümden çekin. Konuşurken insanlarla göz teması kurmayı severim ama bu şekilde değil."

Meliz kıkırdarken yaşlı adam, "Ve..." demişti ki sözlerini kestim.

"Ve küstah, değil mi?" diye homurdandım. "Lütfen bana daha az duyduğum bir şey söyleyin." Bedeninden ayrı bağımsızlığını ilan eden siyah bir göze bakarken istesem de anlayışlı olamıyordum.

Rohan denen ihtiyar, "Hadsiz," diyerek beni düzeltti. "Ve de hadsiz." Meliz gibi onun önünde eğilip saygılarımı sunmadığım için böyle dediğini biliyordum.

Beni daha fazla korkutmak ister gibi elindeki gözü boynuma doğru uzattı. "Çok eski bir pusula," diye fısıldarken sesindeki heyecan dikkatimi çekmişti. Asasını koltuğunun altına sıkıştırıp nasırlı elini pusulaya uzattı. Ruhunda pusulaya karşı duyduğu arzuyu soluyunca hemen geriye çekildim. Dokunmasına izin vermediğim için ruhunda sinsice yükselen kötülüğü çok rahat soluyordum. "Soaireya." Bunu söylerken elindeki gözü pusuladan çekmiyordu. "Kızdaki pusula karşılığında size geçiş veririm." Buz kesmiştim. İçinde Savcı gibi güçlü bir adamın ruhundan bir parça olan pusulayı istiyordu.

Pusulamı neden istiyor, bilmiyordum ama böylesine değerli bir hazineyi kimseye vermezdim. Yaşlı adamın teklifiyle Meliz ve Soya boynumdaki pusulaya bakmaya başlamıştı. Meliz hiç düşünmeden, "Tamam," diyerek onayladı. "Zaten Elzem artık pusulaya bağlı değil." Çıldırmış olmalıydı.

"Ne münasebet!" Aceleyle pusulayı kıyafetimin içine sakladım. "Eskiden olsa belki ama artık kimse benden pusulamı alamaz!" İçinde Savcı'nın ruhu varken onu hiçbir şeye değişmezdim.

Yaşlı adam pusulayı neden ona vermek istemediğimi bir şekilde anlamıştı. "Pusula farklı birine bağlı, değil mi?" Şimdi elindeki gözü yüzüme doğru tutmuştu. Bunu yaparken dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Söyler misin bana, pusula koruduğun adamdan kaç gündür uzakta?" Midem kasıldığında soluğum kesilmişti. Bu ihtiyar beni acı bir gerçeğe uyandırmıştı. Savcı'nın hayatı tehlikedeydi!

Ben bu hayati detayı nasıl gözden kaçırmıştım? Daha önce aynı şeyleri yaşadığım için Savcı'nın tehlikede olduğunu biliyordum. Doğduğumda Savcı pusulaya benim ruhumdan bir parçayı mühürlediğinde o parçam beni hayatta tutuyordu. Lakin pusuladan uzaklaşınca ruhumdaki bir parçayı yitirdiğim için hastalanıp ölmeye başlıyordum. Savcı sırf benim için ruhundaki bir parçayı pusulaya mühürlemişti ve ben dört gündür Araf'tan çok uzaktaydım.

Pusula ondan uzaklaştıkça Savcı'nın durumu gittikçe daha kötü olacaktı. Olamaz, Savcı tüm bunları bilmesine rağmen onun dünyasına ait olmayan bir kadının pusulasına ruhunu mühürlemişti. Hayatını iki göğsümün arasında taşıdığım pusulaya koyup bana sunmuştu. Ve ben böylesine değerli bir hediyenin ehemmiyetini yeni fark ediyordum. Savcı'nın bana verdiği en değerli hediye kendi hayatı olmuştu.

Kalbim kasıldığında kendimi berbat hissettim. Savcı'nın bunu neden yaptığını artık anlıyordum. Onu terk edip gidersem hiçbir koşulda bensiz yaşayamayacağını göstermek istemişti. *Hayatım ellerinde*, der gibi pusulayı bana vermişti. O herif gidersen yaşayamam sözünü gerçek anlamda hayata geçirmişti!

Dört gündür ondan çok uzaktaydım. Dönüş yolu da bu kadar sürerse sekiz günde Savcı'nın ölüm riski artardı. Bir an önce buradaki işimi bitirip pusulayı ona ulaştırmalıydım. Ben görüşmeyelim dedikçe Savcı bizi bir araya getirecek mutlaka bir yol buluyordu.

"Asla zamanında orada olamazsın," diyen yaşlı adam beni kızdırmaya başlamıştı. "Ona yetişsen bile yine ölmeyecek mi? Ninfalar özgür kalırsa tüm ölümsüzler ölecek. Sen buraya sevdiğin herkesi öldürmeye geldin." Yüzleşmekten nefret ettiğim bir gerçeği tokat gibi yüzüme vurmuştu. Hepsini değil, en azından Savcı'yı değil. Bu konuda Ninfalarla bir anlaşma yapabilirim diye düşünüyordum.

Kararımdan emin bir şekilde gözbebeği fıldır fıldır dönen göze baktım. "Bu benim meselem, bu yüzden pusulayı size vermeyeceğim." Pusulanın içinde Savcı'nın ruhunu hissettiği için onu istiyordu. Pusulaya sahip olursa Savcı gibi ruhlar konusunda yetenekli birini kuklası yapmaya kalkışabilirdi. Artık ondan nefret etsem bile geçmişin hatırına Savcı'ya ne diz çöktürürdüm ne de bir başkasının önünde diz çökmesine izin verirdim. Onunla olan meselem sadece beni ilgilendirirdi.

Söylediklerim yüzünden hoşnutsuzluğunu gizleyemeyen Rohan, geriye çekilerek benden uzaklaştı. "Seninle bir mazimiz var, Soaireya." Bunları söylerken gittikçe gölgelere çekiliyordu. "Sen geçebilirsin." Gölün içinde küçük bir kayık suyun yüzeyine çıkmıştı. Kıyıya doğru yüzen kayığın içinde hiç su yoktu. Rohan, "Ama iblis ve Oyunbaz kalıyor," dedi kesin bir şekilde. "Çocuklarım uzun zamandır etle beslenmiyordu." Nedense et diye bahsettiği şeyin sığır eti olmadığından emindim.

Soya ona gülümseyerek başını salladı. "Ufaklıklara şimdiden afiyet olsun." Bizi bırakıp kayığa bindikten sonra kürekleri çekmeye başladı. Peki biz? Biz ne olacaktık?

Gölün içinden fokurtular çıkmaya başlayınca kemerimdeki bıçağımı çıkardım. Meliz kılıcını kınından çıkartırken, "Hey!" diye bağırdı

Soya'ya. "Bizi bırakıp gidemezsin!" Tabii ki bırakıp giderdi çünkü aynı şeyi biz de ona yapmıştık.

Gölün yüzeyinde parlayan sarı gözlere bakan Soya güldü. "Bol şans kızlar." Suyun yüzeyine çıkan şeyleri görünce gerçekten şansa ihtiyacımız olacağını anladım. Nedir bunlar, timsah mı?

Gölün suyu kaynamaya başladığında içinden çıkan yaratıkların ne olduğunu çözemedim. Kertenkelenin mutasyona uğramış türü gibiydi. Gri, kabuksu derileri parlıyordu ve omurgalarında kemikli iğneler vardı. Bir timsah büyüklüğündeki bu hayvanların kırkayak gibi çok fazla ayağı vardı. Ağızlarını geniş açıdan açtıkça dilleri sarkıp yere sürtünüyordu. "Meliz." Gözlerimi bize yaklaşmakta olan yaratıklardan ayırmadan kısık sesle fısıldadım. "Nedir bunlar?"

Timsah desem değildi, kertenkele desem bu kadar büyük olamazdı. Kurbağa gibi uzun dilleri vardı ama kurbağa da değildi. Birçok ayağı vardı ancak kırkayak değillerdi. "Tanrı aşkına, nedir bu!" diye bağırarak isyan ettim. Bu nedir ya, bu kadarı da olmaz ki!

Meliz telaşla yanıma koşup, "Dikkat et!" diye bağırdı. Gölden gelen tehlikeye odaklandığım için arkamda olanlardan habersizdim. Meliz beni iterek kılıcını savurunca düştüğüm yerde öldürdüğü yaratığı görmüştüm. Bu şeyler sadece gölde değildi, toprağı da yararak çıkıyordu. Altımdaki toprak titreşince bağırarak ayağa fırladım. Saniyeler içinde az önce oturduğum yerde de bir tane çıkmıştı.

Meliz etrafımızı süratle kuşatan şeyleri gösterip kaşlarını çattı. "Hâlâ pusulayı vermemekte kararlı mısın?" diye sorduğunda yaratıklardan biri arkadan yaklaşıp ayak bileğimi yakaladı.

Sivri dişlerini ayağımda hissedince boğazımı yırtarcasına bağırıp, "Kararım değişmeyecek!" dedim. Yaratık ayağımı çekince yüzüstü yere yapışmıştım.

Meliz yine bana koşup kılıcını bacağımı yakalayan şeye geçirmişti. Kanayan ayağımı kendime doğru çekip oturduğumda, "Çok inatçısın!" diye kızdığında arkasındaki şeyi işaret ettim.

"Arkanda!"

Meliz daha arkasına dönmeden bastığı yerden bir tane yaratık fırlayıp Meliz'i yere düşürmüştü. Aynı anda beş tanesi onun üzerine atladı. Meliz acıyla haykırdığında hemen ayağa kalktım. Kanayan bacağımın üzerine doğru düzgün basamıyordum. Elimdeki frizbi bıçağı Meliz'in üzerinde olan yaratıklara fırlatacağım esnada sırtımda keskin bir acı hissettim. Bıçak elimden düşerken dizlerimin üzerine yığılmıştım.

Beni sırtımdan vuran yaratığa müdahale edemeden omzuma dişlerini geçirmişti. Aynı anda daha fazlası üzerime atlayınca bağırarak ellerimi

yere bastırdım. Kendimi korumak için yaratıkların ruhlarını emmeye başladığımda şimdi acıyla haykıran onlardı. Onların ruhunu almam için her birine dokunmam gerekmiyordu. Toprağın üzerinde olan her şeyin ruhunu emmeye başlamıştım.

Omzuma dişlerini geçiren ve etrafımı saran yaratıkların yere yığıldığını görünce acı içinde güldüm. "Daha yeni başlıyorum!" İçimde kükreyerek çıkan açlığım vahşi bir hayvan gibi tüm bu yaratıkların ruhunu emiyordu.

Gözlerim kanın koyu kızılına bürünürken her şeyi kırmızı görüyordum. Etrafımdaki ruhlar vücutlarından çıkıp bana doğru süzüldükçe rahatlıyordum. Aldığım haz tüm tutkuların ötesinde muhteşem bir şeydi. Beslendikçe daha fazlasını istiyordum. İçime çektiğim her ruhla vücuduma muazzam bir canlılık geliyordu, sanki yeniden doğuyordum. Algılarım ışık hızıyla açılırken sırtımdaki diş izlerinin kapandığını hissediyordum.

Aynı şekilde omzum ve ayak bileğimde yarılmış etim de birleşip iyileşmişti. Şifacı yönüm beslenmem sayesinde şahlanarak ortaya çıkmıştı. Artık eskisine göre çok daha hızlı iyileşiyordum. "El-Elzem..." Meliz'in kısık iniltisini güçlükle duymuştum.

Başımı kaldırdığımda Meliz üzerindeki ölü yaratıkları itmiş, yerde kanlar içinde kıvranıyordu. Onun ruhu da bana doğru süzülüyordu ama durmak istemiyordum. Bu duyguyu sonlandırmak istemiyordum, daha yeni başlamıştım. Beslenmeye başlamışken durmak hiç kolay değildi. Henüz bunu kontrol etmeyi öğrenememiştim.

Eskisinden daha güçlü bir şekilde ayağa kalktığımda çıplak ayaklarım toprakta gizlenen tüm ruhları emiyordu. Toprağın altında olan yaratıkların ruhunu emdikçe toprak ölü bedenlerini tıpkı bir gayzer gibi püskürterek kusuyordu. Rohan'ın, "Dur!" diye bağıran acı dolu çığlığını duydum lakin durmadım. Aksine o ve Meliz'in ruhlarını da emmeye başladım.

"Elzem durmalısın!" Meliz yerde acılar içinde kıvranarak bana sesini duyurmaya çalıştı.

Hazzın doruklarındayken sırıttım. "Hiç sanmıyorum," dedim ve ayağımı kaldırıp daha sert yere bastırdım. Etrafımdaki toprak sürekli patlayıp ölen yaratıkların bedenini püskürtürken kimse beni durduramazdı.

"Meliz!" diye bağıran Soya'nın geri döndüğünü gördüm. Kayıktan atlayıp yeğenine koştu ve onun üzerine eğilip hızlıca bir şeyler mırıldandı.

"Gücü söndüren Nelf ruhlarına sesleniyorum! Işığın doğuşuna değil, karanlığa savur beni. Zamanın ötesine değil, gizin içine savur

küllerimi!" diye bağırarak Meliz'i göğsüne çekti ve aynı şeyleri Latince söyledi.

"**Inuocantem NELF exstinguunt spiritus virtus! Lacta me in nativitate non est lux, sed in tenebris. Iactare cineres sacramenti extra tempus!**" İkisinin etrafında şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı.

Rüzgâr gittikçe şiddetlendiği için bir hortuma dönüşüp onları içine almıştı. Hortumdan dolayı ellerimi yüzüme siper edip kendimi kumlardan korumaya çalıştım. Bunu yaparken bile ruhları emmeye devam ediyordum. Hortum bir anda durup yok olunca Soya ve Meliz'in yerinde kalan boşluğa bakıyordum. Nereye gitmişlerdi? İkisinin yerinde yeller esiyordu.

Açıkçası pek üzerinde durmadım çünkü lezzet şölenime devam ediyordum. Rohan'ın yere yığılmış bedenini görünce sırıttım. Çoktan ölmüştü ama bu beni hiç üzmemişti. Benden pusulamı isteyerek ve tüm bu yaratıkları üzerime salarak ölmeyi hak etmişti. Toprağın üzerinde ve içindeki tüm ruhları tükettiğim için her yerde birçok ceset vardı. Bir bakıma yaratıkların yuvası olan toprağı temizlemiştim.

Yaratıkların cesetlerine basarak göle yürüdüm, cesetlerin arasından geçmek gibi bir şansım yoktu. O kadar çok ceset vardı ki bastığım yerde hiç boşluk yoktu. Göle yaklaşıp diz çökerek elimi suya batırdım. Suyun içinde gizlenen yaratıkların ruhunu emmeye başlayınca keyifle inledim. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim. Bulanık gölde ışıldayarak parmaklarıma doğru süzülen şey ruhların ışığıydı. Bu baş döndürücü duygu beni çılgına çeviriyordu.

Göldeki ruhları kuruttukça içindeki yaratıkların cansız bedeni ölü balık gibi suyun yüzeyine çıkıyordu. Bitsin istemiyordum, daha fazla yaratık daha fazla yemekti. Şu anda öyle bir hâldeyim ki kâinat üzerindeki tüm ruhları istiyordum. Savcı bana kontrollü beslenmeyi öğretmeyi çok istemişti ancak bir türlü bunun için fırsatı olmamıştı. Artık Savcı'nın neden bana bunun eğitimini vermek istediğini daha iyi anlıyordum. Acemi ve toy bir Oyunbaz olduğum için bir kez başlayınca kendimi durduramıyordum.

Soya bunu bildiği için Meliz ile kaçıp onları bulamayacağım bir yere gitmişti. Gölün yüzeyi ölü yaratıklarla dolunca kalan son ruhu emerek ayağa kalktım. Yaşlı adamın cesedine bakınca güldüm. "Daha fazla çocuk yapmalıydın ihtiyar." Bu yaratıklar için çocuklarım demişti.

Kayığa bindikten sonra küreklerle yoluma çıkan yaratıkların cesetlerini suyun üstünde kenara çekiyordum. Kürek çekmek hassas kollarıma ağır geliyordu ama yüzmek yerine kayıkla ilerlemeyi tercih ettim. Küçük bir göl olduğu için on dakikanın sonunda kıyıya varmıştım. Kayıktan

atlayarak duvardaki meşalelerden birini aldım. Soya'nın bize gösterdiği tünele girdiğimde yalnızdım. O ikisi beni bırakıp nereye gitmişti? Meliz çok derin yaralar almıştı, üstelik ruhunda kötü bir hasar bıraktığım için iyi durumda olmayabilirdi. Tünelin sonuna gelip dışarı çıktığımda kendimi taş kolonlardan oluşan devasa bir kafesin içinde buldum.

Kare şeklindeki kafesin tek çıkışı benim geldiğim tüneldi. Kolonlar bir insanın arasında geçemeyeceği kadar dip dibeydi. Bu hâliyle bana bir kafesi andırmıştı. Başımı kaldırınca yukarıda camdan bir tavan gördüm. Kalın kir tabakası olan camdan bir çatısı vardı. Kafesin tam ortasında garip bir süs çeşmesi vardı ve çeşmenin yanında Soya duruyordu. Meliz ise yerde kanlar içinde baygındı. Soya küçük bir portal açıp onu buraya getirmiş olmalıydı.

Bu gördüğüm şey çok değişik bir çeşmeydi. Bir kadın şeklindeydi ve kadının sekiz kolu vardı. Her kolunda derin bir kâse tutuyordu. Yaklaşıp dikkatlice baktığımda her kâsenin içinde farklı bir şey olduğunu gördüm. Bir elindeki kâsenin içinde toprak; diğerlerindeyse su, başak, tohum, yine toprak, yanan bir mum ve kül vardı. Sekizinci kolunda tuttuğu şeyse bir kâse değil, teraziydi.

Kadının ayaklarının bastığı yerde sular fışkırıyor fakat su etrafa dağılmak yerine aşağıya bir yere akıyordu. Yerde herhangi bir su gideri yoktu hatta hiç delik yoktu. Fakat su sürekli çıkıp kadının taştan eteklerini ıslatıyor ve bir süre sonra kayboluyordu. Çok garip bir heykeldi ama içimden bir ses bütün bunların bir anlamı olduğunu söylüyordu.

Heykeli incelemeyi bırakıp, "Meliz'in durumu nasıl?" diyerek Soya'ya doğru yürüdüm. Elimdeki meşaleyi alan Soya orada yaptığım şey için bana kızgın görünmüyordu. Doğam gereği ruhlara karşı zayıflık gösterdiğimi biliyordu.

Soya benden aldığı meşaleyle kolonlarda asılı duran diğer meşaleleri yakmaya başladı. "Bir şifacı olduğun için hissetmiyorsun ama yaratıkların ısırığı zehirliydi. Üstelik Meliz'in ruhundan bir parçayı tükettin. Zehirden arınırsa iyileşebilir ama ona verdiğin hasar yüzünden uyanması birkaç gün sürer. Bir Oyunbaz'ın saldırısından kimse bu kadar kolay kurtulamazdı." Eğer Soya araya girip ona yardım etmeseydi kurtulma şansı da yoktu.

Soya tüm meşaleleri yakıp bana döndü. Şimdi bakışları kınar gibiydi ve eleştireldi. "Durman gerekiyordu Elzem, o senin dostundu." Durmak hiç kolay değildi. Bir kez beslenmeye başlayınca etrafımdaki kardeşim bile olsa duramazdım.

Meliz'e yaklaşıp diz çöktüm. "Bunu kontrol edemiyorum." Her defasında kontrolümü kaybetmek benim de hoşuma gitmiyordu. "Geçen

yıla kadar bir Oyunbaz olduğumu bile bilmiyordum. Bu kadar yeniyken kontrol etmem mümkün değil." Bunları söylerken Meliz'e yaptığım şey için sesimdeki pişmanlığı gizleyemiyordum.

Beslenirken şimdi olduğu gibi düşünceli ve merhametli biri olmuyordum. İçimde pusuda yatan bir canavar vardı ve onu özgür bıraktığımda durdurmak çok zordu. Soya zamanında geri dönmeseydi Meliz'i yok edebilirdim, bir Oyunbaz'ın emdiği ruh silinirdi. Beslendiğimiz ruhlar Ölüler Diyarı'na bile gitmez, yok olurdu. Bu yüzden tüm Oyunbazlar bir kez beslendikten sonra altı aya yakın kendilerini kontrol edebilirdi.

Aksi olsaydı ve sık sık ruhlara acıksaydık Araf'ta Oyunbazlardan başka kimse kalmazdı. Altı ayda bir hayvanların ruhunu tüketen Oyunbazların daha istikrarlı olduğunu biliyordum. İnsanların ruhunu tüketenler daha uzun süre dayanıyordu ama bu yasaktı. Oyunbazlar kendi halkıyla beslenmeye yanaşmaz ve diğer klanlar da kendi insanlarını onlara yem etmezdi. Bu yüzden hayvanlarla beslenmek daha cazipti. Bunu bile altı veya sekiz ayda bir kez yaparlardı.

Meliz'e baktığımda berbat bir durumda olduğunu gördüm. Yaratıklar üzerine atlayıp onu parçalamaya çalıştıkları için durumu ciddiydi. Ruhuna verdiğim zarara değinmek bile istemiyordum. Gözleri kapalı bir hâlde bilinçsizce uyuyordu. Yanağındaki derin pençe izleri yüzünden yüzü kan içindeydi. Alt dudağı parçalandığı için diş etlerine kadar görünüyordu. Boynu eşilmişti, damarları görünüyordu. Hepsi bu da değildi, çok daha fazlası vardı.

Gömleğinin ön tarafı yırtıldığı için kopmak üzere olan sağ göğsünü gördüm. O yaratıklar onu canlı canlı yemek üzereymiş! Eşilen karnında görünen bağırsaklarını görünce az kalsın kusacaktım. Korkunç görünüyordu ve bunda benim payım büyüktü. Derin bir nefes alıp titreyen elimi onun sağlam olan koluna bastırdım. "Çok üzgünüm." Yaşadığım suçluluk duygusu beni kahrediyordu.

Gözlerimi kapatıp onun yaralarına odaklandım. Gözlerimi tekrar açtığımda yine her şeyi kırmızı görüyordum. Fakat bu sefer açlıktan değil, şifacı gücüm devreye girdiği için gözlerimin rengi değişmişti. Onu böyle çirkin ve korkunç bir hâlde bırakamazdım. Meliz'in acısı parmaklarıma akın ederken benim canım yanıyordu ama Meliz iyileşiyordu. Damarlarıma sızan siyah sıvı onun acısı olduğu için dayanılacak gibi değildi.

Bedeninde acısını içime çektiğim her nokta büyük bir hızla iyileşiyordu. Eskiden daha yolun başındayken sadece bedendeki acıyı emiyordum. Lakin Ölüler Diyarı'nda sayısız kitap okumuş ve kendi bedenim üzerinde çok fazla pratik yaparak bedendeki yaraları kapatmayı

da öğrenmiştim. Gözlerimden yaşlar akmasına sebep olacak kadar yoğun bir acıyı içime çektiğimde Meliz'in açılan karnı kapanmaya başladı. Bağırsakları içine çekiliyordu ve karnının derisi birleşerek kapanıyordu.

Etinin her iki yandan uzanıp birleşmesi inanılmaz bir görüntüydü. Önce bağırsaklarındaki kanama durmuştu, daha sonra iç organları kendisini yenilemişti. Bu tıpkı sökülen bir örgünün yeniden örülmesi gibiydi. Sanki Meliz'in bedeni bir kazaktı ve ben elime iki şiş alıp onu hızlıca örüyordum.

İlk kez farklı bir bedendeki yaraları kapattığım için çok farklı duygular içindeydim. Canavarlara yem olan karın kısmı tamamen iyileşip kapandığında düz göbeğini görmek beni rahatlatmıştı. Derisi birleştiği için ortaya pürüzsüz bir görüntü çıkmıştı. Sadece karnını iyileştirmek bile acıdan gözyaşı döküp kıvranmama sebep olmuştu. Göğsündeki yaraya odaklandığımda ise burnum kanamaya başlamıştı. Durmam gerekiyordu, kendime çok yükleniyordum ama Meliz'i bu hâlde bırakamazdım.

Ölüler Diyarı'ndayken yaptığım küçük denemelere benzemediği için çok zorlanıyordum. Göğsünde kopan bağları birleştirirken nefes nefese kalmıştım. Soya, "Kendine çok yükleniyorsun. Önce biraz dinlen, daha sonra devam edersin," diye beni uyardığı hâlde durmadım. Meliz beni korumaya çalışırken bu hâle geldiği için onu bir saniye bile bu durumda bırakamazdım.

Vücudumdaki tüm enerjiyi harcamış olsam da ondaki tüm yaraları kapatmayı başarmıştım. Göğsü eskisi gibiydi artık. Sadece bu da değil; dudağı, yanağı ve bedenindeki diğer tüm yaraları kapatmayı başarmıştım. Şimdi bedeninde tek bir çizik bile yoktu. Fakat bir yandan bedenindeki yaraları kapatırken bir yandan da acısını içime çektiğim için bitik bir hâldeydim. Kendime çok yüklendiğimden nefes almakta güçlük çekerken ecel terleri döküyordum.

Bana sırtı dönük olan Soya kolonlara kazılmış yazıları incelerken, "Çeşme aslında bir kuyunun kapağı," diye mırıldandı. "Kuyuda Ninfalar tutuluyor ama çeşmeyi kıpırdatmak hiç kolay değil. Güçlü bir büyü tarafından korunuyor, Elzem. Bu yazılardan biri büyüyü nasıl bozacağımızı söyleyebilir ama kolonlardaki tüm yazıları okumak saatler alır."

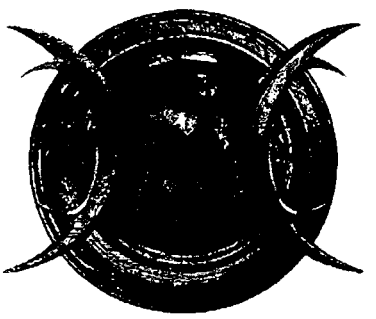
Soya konuşmayı bırakıp bana döndüğünde gördükleri karşısında yutkunmuştu. Dışarıdan nasıl görünüyorum, bilmiyorum ama bu Soya'yı korkutmuştu. "Kendini öldürmek mi amacın?" Telaşa kapıldığında kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Sana dur demiştim!" Yanıma koştuğunda ellerimi yere bastırıp kan kusmaya başladım. Başım dönerken daha fazla dayanamayıp Meliz'in yanına yığıldım.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce, "Z-zehir," diye mırıldandım. "Meliz'in bedenindeki zehri al." Bayılmadan önce bunlar benden duyduğu son şeyler olmuştu. Acısını alıp bedenindeki yaraları kapatmıştım ama yaratıkların ısırığından bulaşan zehri almadan tükenmiştim. Soya daha önce Ölüler Diyarı'nda bana yaptığı gibi onun vücudundaki zehri emip iyileşmesi için Meliz'e kendi kanını verebilirdi.

Eskiden biri bana gün gelecek *Meliz'i kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacaksın* deseydi gülüp geçerdim. Lakin şimdi Meliz'i kurtarmak için tüm enerjimi harcamıştım. Sevdiklerim, kardeşimin katili olmuştu ve nefret ettiklerim sevdiklerime dönüşmüştü. Bu gerçekten içler acısı bir durumdu.

Nihova

Bölüm 9
Tanrıların Piyonu

"Bundan ötesi tamamen yıkımdan ibaretti. Benden alınan bir hayata karşılık onlarca hayatın yıkımından ibaret."

Kötü bir kâbustan uyanıp gözlerimi açtım ama asıl kâbus yeni başlıyordu. Soya bana iki gün boyunca uyuduğumu söyleyince aklımda olan tek şey Savcı'ydı. İki günü daha geride bırakmışken Savcı kim bilir ne hâldeydi. Meliz'i iyileştirmek için tüm enerjimi harcadığım için iki günde ancak kendime gelebilmiştim. Karnım çok açtı ve susamıştım. Çantamda meyve yoktu, en son sinek baskını yüzünden çantadaki tüm yiyecekleri dökmüştüm. O şeyler çantamın içine kadar girmişti.

Eğer şu bir yılda açlıktan ölmediysem bunun tek sebebi bir şifacı olmamdı. Bedenim bir şekilde hayatta kalmayı başarıyordu. Normal bir bedene sahip olsaydım bu kadar açlıktan sonra büyük ihtimalle ya ölürdüm ya da hastalıklar gün yüzüne çıkardı. Soya'nın bana verdiği mataradaki suyu içerken gözlerimi Meliz'den ayırmıyordum. O da uyanmaya başlamıştı.

Kirpikleri titreşirken nihayet gözlerini açınca rahat bir nefes aldım. Bedenini iki gün önce iyileştirmiştim ama ruhuna verdiğim hasar yüzünden iki gününü uykuda geçirmişti. Meliz'in ilk gördüğü kişi ben olduğum için hâliyle bundan memnun kalmadı. İniltiler çıkartarak uzandığı yerde oturan kadın bana ters ters bakıyordu. Hadi ama... Onun yüzünden ben de az kalsın ölüyordum. Ruhunu emerken ona verdiğim acı kadar onu iyileştirirken de acı çekmiştim.

"Elzem," diye homurdanırken vücudundaki kaybolan yaralara bakıyordu. "Sen ne tür bir yaratıksın? Bak bunu gerçekten merak ediyorum." Çatık kaşlarla bana döndü. "Öldürmeye çalıştığın birini iyileştirmek akıl kârı değil!"

"Hadi ama iblis," diyerek gülümsedim. "Bu ilk kez yaşadığımız bir şey değil. Daha önce de çoğu kez seni öldürmeye çalışıp kurtardığım olmuştu. Ayrıca bu son yaptığım bilinçli değildi ama sen beni kendi rızanla sineklerin içinde bırakmıştın. Ben sana bu konuda bir şey diyor muyum?" Bence bu tür şeyleri artık geride bırakmalıydık. Sonuçta birbirimize zarar vermekten hastalıklı bir şekilde zevk aldığımız bilindik bir gerçekti. Sevgi ve nefreti aynı anda idare etmek kolay değildi.

"İkisi aynı şey değil!" Meliz bana kızmaya devam ederek elimdeki matarayı aldı. Sanırım susamıştı.

"Haklısın," derken gözlerimi mataradan ayırmıyordum. Dudaklarımın izini silmeden içecek değil ya. "Senin yaptığın daha korkunçtu. O iğrenç sinekleri saçlarımdan atmak için onlara dokunmak zorunda kaldım."

"Bir sineğe dokunmak kraliçe ruhuna çok ağır gelmiş olmalı!"

"Tahmin bile edemezsin. Ben ve ruhum bunun için seni asla affetmeyeceğiz."

Sinirlerini bozduğum için kendini tutamayıp güldü. "Kalbine bir hançer saplasaydım sorun etmezdin ama senin gibi temizlik hastası biri için sinekler büyük bir hakaret olmalı." Tam da tahmin ettiğim gibi mataradaki dudaklarımın izini silmeden içmeye kalkıştı. Elimden çekip almak yerine isteseydi silmeden ona asla vermezdim.

"Şunu yapma demekten bıktım!" Onu azarlayıp suyu içmesine engel oldum. "Ortak kullanılan bir şeyi silmeden içme." Gözlerimin içine bakıp inadıma yapar gibi dudaklarımın değdiği yerden suyu içmişti.

"Beni sinir ediyorsun."

"Korkma, hastalık kapmam," diyerek kana kana su içtiği mataranın kapağını kapattı. "Sen bedenindeki mikroplara bile banyo yaptırmışsındır, yani bu konuda içim rahat." Beni iğneledi mi yoksa iltifat mı etti, anlamamıştım.

Matarayı çantama koyup ayağa kalktığımda hâlâ biraz yorgun hisseden Meliz'in kalkmasına yardım ettim. Soya çeşmenin yanında durmuş, onu inceliyordu. Yanına gittiğimizde bize çeşmeyi gösterdi. "Bu şeyi nasıl hareket ettireceğimi bilemiyorum. Şu iki günde kolonlardaki tüm yazıları okudum hatta kafesteki büyüyü de kaldırdım. Kuyuyu koruyan büyüyü kaldırmama rağmen çeşme hareket etmiyor."

Bu şey heykel olabilirdi ama kadın figüründe olduğu için ona zor kullanmak içimden gelmiyordu. Ellerimi sekiz kollu heykelin karnına bastırıp itmeye çalıştım ancak hiç kıpırdamadı. Soya, "İşe yaramaz," diyerek yerdeki kırık kılıcı gösterdi. "Onu kırmaya çalıştım ama kırılan tek şey kılıcım oldu." Kolunu kaldırıp altın sarısı yılan bileziğini gösterdi. "Tılsımım bile heykeli kırmayı başaramadı." Kılıcı gibi bilekliğinin de kırılmaması büyük şanstı.

Soya ile aynı anda Meliz'e dik dik baktığımızda, "Ne?" diye soludu şaşkınca. "Neden bana bakıyorsunuz?"

"Sen de melezsin değil mi, iblis? Muhafız ve Tenebris melezisin." Sözlerime masumca başını sallayarak cevap vermişti.

"Ne var bunda? Sen de Avcı ve Oyunbaz melezisin, Elzem. Her ne kadar Avcı yönünüz ölmüş olsa da sen de melezsin." Bunu bana neden hatırlattığını anlamadım.

"Benim melez olmam ne alaka, Meliz?"

"Benimki ne alaka, Elzem? Bu sefer de melezim diye ruhumu emmeye kalkışma diye söyledim herhâlde!" Savunması karşısında kendimi tutamayıp güldüm. Anlaşılan son olanlardan sonra onu gerçekten korkutmayı başarmıştım.

"Çeşmeyi itmeye çalış diyecektim, şapşal iblis. Hani Tenebris gücün var ya, o bakımdan," diye kıkırdadığımda Meliz bana öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Aklımın içine etmemiş gibi bir de utanmadan gülüyor!" Söylene söylene çeşmeye doğru yürüdü. Yaşlı teyzeler gibi sürekli huysuzluk çıkardığının farkında değildi.

Meliz'in Tenebris gücünden çok umutluydum. Lakin beş dakika boyunca uğraştığı hâlde çeşme milim kıpırdamamıştı. Meliz gibi fiziksel gücü bizden daha fazla olan biri bile yapamadıysa hiç umut yoktu. Soya bizi kenara çekerek, "Böyle olmayacak," diyerek yüzünü ovuşturdu. "Ninfaları tutan sıradan bir çeşme olamaz. Güç kullanarak çeşmeyi hareket ettiremeyiz."

Soya bize bakıp işaret parmağıyla kafasına birkaç kez vurdu. "Sanırım bu kısım zekâyla çözülecek bir şey. Meliz sen gidip oturabilirsin, gerisi ben ve Elzem'de." Meliz sinirden küplere binerken kahkaha attım. Düşmanına bile böyle ağır bir küfretmezsin be.

Gözlerinden öfkeden kıvılcımlar çıkartan Meliz, "Ben geri zekâlıyım, öyle mi?" derken sinirden yumruklarını sıkıyordu.

Soya onu üzmek istemediği için yanına gidip saçlarını okşadı. "Teyzen ve bir Oyunbaz kadar zeki olmaman senin suçun değil ki." Soya'nın çocuk avutur gibi davranması Meliz'i daha fazla kızdırıyordu. Soya ise bıyık altından gülerek hâlâ onun saçlarını okşuyordu. "Kendini kötü hissetme, diğer herkes senin gibi ortalama bir zekâya sahip," dedikten sonra bana döndü. "Değil mi Elzem?"

Hemen başımı salladım. "Bence bu konuda çok şanslı, benim asla ortalama bir zekâm olmayacak," dediğimde Meliz kıpkırmızı bir suratla, "Sizden nefret ediyorum!" diye bağırıp bir köşeye çekilerek somurtmaya başladı. Şimdi neden surat astığını anlamıyordum. Az önce onu teselli etmeye çalışıyorduk. Bu kadına gerçekten iyilik yaranmıyordu.

Soya'yla birlikte çeşmeye yaklaşıp beyin fırtınası yapmaya başladık. Kadının tuttuğu kâselerden birine yaklaşan Soya, bir şeyi test etmek ister gibi kâsenin içinde yanan muma üfledi. Mumu söndürmüştü fakat mum yeniden kendiliğinden yanınca bana döndü. "Mum geri yandığına göre aradığımız şey bu tabaklarda olmalı." Yeniden yanan mum bizi böyle düşünmeye itiyordu.

Heykelin iki yandan açık olan kollarına yaklaşıp birini tuttum ve aşağıya çekmeye çalıştım. Fakat heykelin kolu hiç hareket etmedi. "Belki de kuyuyu açmak için kollarını sırasıyla kapatmalıyız ama kıpırdamıyor."

Aklına bir şey gelmiş gibi Soya gözlerini büyüttü. "Doğru sırayı bulursak bu mümkün!" demesiyle ikimiz de heykelin kollarına baktık. Kollar arasında gerçekten bir sıra olabilir miydi?

En alttan başlayıp sırasıyla sağ ve sol kolunu aşağıya çekmeye çalıştım ama yine hiç kıpırdatamadım. "İşe yaramıyor, Soya." İki adım geriye çekilip ona heykeli gösterdim. "Kollar arasında bir sıra olamaz," dediğimde nihayet beynimdeki şimşekler çakmıştı. "Kâseler!" Heyecanla başımı salladım. "Her kâsede farklı bir şey var!"

"Bize sırayı gösterecek şey tabakların içindeki mi?" Soya bunu biraz düşününce söylediklerimi mantıklı bulmuştu. "Tabii ya, dengeyi gösteren şeyleri elinde tutuyor olabilir."

"Önce elinde tuttuğu şeyleri değerlendirelim, sonra sırasıyla kollarını çekeriz."

Beni onaylayan Soya gözlerini heykelin elinde tuttuğu kâselerden ayırmıyordu. "Toprak, başak, su, mum, tohum, terazi, kül ve yine toprak."

Bu şeyler bana bir şeyleri çağrıştırıyordu. Heykelin toprak tutan elini tutup aşağıya çektim ve bu sefer başarınca güldüm. "Hareket etti!" derken çocuk gibi mutlu olmuştum. "Toprak hayattır," dedikten sonra kadının kolunu iyice aşağıya çektiğimde kâsedeki toprak yerdeki suya karıştı.

Soya sırıttı. "Ve hayat verir." Tohumların olduğu kolu aşağıya çekti. Kolu hareket ettirip tohumları toprağa dökmüştü.

Su olan kola yapıştım. "Tohumun filizlenmesi için suya ihtiyaç var." Üçüncü kolu aşağıya çekerek suyu döktüm.

Soya da mum olan kola asılmıştı. "Tohumun büyümesi için güneşe de ihtiyacı var." Kolu çekerek mumu suya düşürüp söndürmüştü. Mumdaki ateş güneşi simgeliyordu. Soya sağdaki ben de soldaki kolları çektiğimiz için kâsedeki şeyler aynı yere düşmüyordu ama kolları kapatmamızda işe yarıyordu.

Kadının başakları tuttuğu kolunu aşağıya çekip güldüm. "Tohum büyüdü."

Soya, "Ve öldü," diyerek külü tuttuğu kolu çekti.

İkinci toprak kâsesi olan kolu çektim. "Yine toprak oldu," dedim. "Anlatmaya çalıştığı şey yaşam ve ölümdü. Doğarız, büyürüz ve ölürüz. Topraktan gelen toprağa gider." Son kola asılarak teraziyi yere düşürdüm. "Geriye kalan tek şey günahlar ve sevaplarımızın tartılmasıdır." Böylece son kolu da aşağıya çekip kapatmıştım. Böylesine basit bir şeyin bizi bu kadar uğraştırdığına inanamıyordum.

Tüm kolları aşağıya çekip kapatınca heykel gürültüler çıkartarak kıpırdamaya başladı. Soya ile kenara çekilerek beklemeye başladığımızda çok heyecanlıydık. Heykel tamamen sola doğru kayınca ortaya çıkan kuyuya bakıyorduk. Kuyuya doğru eğildiğimizde aşağısı zifirî karanlıktı. Soya bana sırıtıp düşünme şansı vermeden, "İlk sen," diye beni kuyuya itince bağırarak düşmeye başladım. Pusulanın ışığını açmama izin vermeden beni karanlık bir kuyuya itmişti!

Paldır küldür düşerken kafa üstü yere çakılmıştım. Neyse ki kuyunun yüksekliği çok fazla olmadığı için ciddi bir hasar almamıştım. Hemen pusulanın ışığını açarak ayağa kalktığımda üzerime düşen bir ağırlık yüzünden tekrar yere yapıştım. "Meliz!" diye cırladım, ben yerde can çekişirken gülerek üzerimden kalktı.

"Yumuşak bir düşüş oldu." Ben bu kadını boğardım! Her defasında üzerime atlaması planlı olmalıydı.

Hasar görmüş bedenimi daha yeni yerden kaldırmıştım ki Meliz kolumdan tutarak beni kenara çekti. Hemen sonrasında az önce olduğum yere yapışan Soya'yı gördüm. Kulağımın dibinde gülen iblisin, "Bunun için bana daha sonra teşekkür edersin," demesiyle öfkeden yerimde zor duruyordum. *Ben yaparım ama başkasının yapmasına izin vermem* diyordu.

Üçümüz üzerimizi silkeleyip kuyunun dibinde etrafımıza bakarken Soya, "Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Kolonide olmalıydık." Daha Soya cümlesini yeni bitirmişti ki ayaklarımızın olduğu yerde bir çıtırtı duyuldu.

Üçümüz göz göze geldiğimizde aynı anda, "Lanet olsun!" dedik çünkü zemin yıkıldı ve biz yine düşmeye başlamıştık. Neden hep bir yerlerden düşüyorduk!

Toz toprağın içinde aşağıya yuvarlanmıştık. Gözlerimi kamaştıran bir ışığa doğru savrulduğumuzda taş zemine düştük. Bu sefer kimse üzerime düşmemişti ama kolumun üzerine düştüğüm için canım çok yanıyordu. Kendini ilk toparlayan Soya ayağa kalkıp üzerindeki toprağı silkeliyordu. "Herkes iyi mi?" Ben kesinlikle iyi değildim! Sürekli bir yerden bir yere atlamaktan canım çıkmıştı.

Umarım bu hayatımın son macerası olurdu çünkü bu tür şeylere alışık değildim. Şu bir haftalık yolculukta başıma gelmeyen kalmamıştı. Kolumu tutarak ayağa kalktığımda Meliz kanayan kafasını tutuyordu. Yer çok sert olduğu için bu sefer kimse için yumuşak bir düşüş olmamıştı. Tavana baktığımda oradaki delikten düştüğümüzü anladım. Acaba geri dönüş yolunda oraya tırmanıp nasıl çıkacaktık?

Buradaki meşaleler yandığı için neyse ki aydınlıktı. Bu meşaleler mistik bir güç tarafından kendiliğinden hep yanıyor olmalıydı. Soya'nın kocaman gülümseyip, "Kayıp koloniye hoş geldiniz kızlar," demesi üzerine nihayet doğru yere geldiğimizi anladım.

Etrafıma bakarken gördüklerim hayal gücümün çok ötesindeydi. Aradığım koloni kesinlikle bu değildi. Suyun içinde tavana kadar uzanan devasa bir ağaç dışında burada hiçbir şey yoktu. Ağacın dalları dört bir yanını sararken kökleri berrak suda görünüyordu. Bu devasa ağaç, suyu temiz bir gölün içindeydi ve dalları baktığım her noktaya uzanmıştı. "Bu nasıl bir ağaç?" Sessizce mırıldanıp çıplak ayakla göle girdim. Suyun yüksekliği ayak bileğimin birkaç santim üzerindeydi. Fazla bir derinliği yoktu ancak göldeki sudan buharlar çıkıyordu.

Kendimi kaplıcalara gelmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Su baloncuklar çıkartarak köpürüyordu ama sıcak değil, buz gibiydi. Yukarıdaki tavana kadar dalları uzanan ağaca yaklaşıp etli, kırmızı yapraklarına baktım. Ağacın yaprakları dereotu gibi saçaklıydı ama daha dolgun ve parlaktı. Kırmızı yapraklardan daha çok dikkatimi çeken şey ağacın dallarından sarkan kozalardı. Tutundukları dallardan sarkan sarı kozalar ağacın meyvesi gibi her yerdeydi.

O kadar çok koza vardı ki ağacın her dalında onlarcasını görebilirdiniz. Kelebek kozasını andırıyorlardı, onun şeklinde ve boyutundaydılar. Elimi kozalardan birine doğru uzattığımda Soya bana engel oldu. "Ninfalar uykudayken rahatsız edilmekten hoşlanmaz." Gözlerimi irice açtığımda afallamıştım. Bu küçük kozaların içindeki şey Ninfalar mıydı? Aklımdaki Ninfalar beş santimden daha büyüktü.

Bu küçücük şeylerle Araf'ı nasıl yıkacaktık?

Meliz de benim gibi düşünmüş olmalı ki ayaklarını suya vura vura yanımıza geldi. "Onca yolu bu kelebekler için mi geldik? Bir Oyunbaz tek başına hepsinin ruhunu emer!" Onunla aynı şeyleri düşünüyordum. Benim sineklere yaptığım gibi birileri onları hiç zorlanmadan öldürebilirdi.

Soya'nın gözleri bilmişlikle ışıldarken, "Bu o kadar kolay değil," dedikten sonra çantasındaki Safir'i çıkardı. "Bana Ninfaların kraliçesini getir, Safir." Evcil yılanının kafasına küçük bir öpücük kondurup onu ağacın eğri dalına bıraktı. "Bu sefer de kaytarmaya kalkışırsan kendi yemeklerini avlamak zorunda kalırsın." Safir ağacı keşfe çıktığında Soya ona nasıl bir şey araması gerektiğini tarif ediyordu. "Sakın yanlış kozayı getireyim deme. Hepsinden farklı bir renkte ve irilikte olan kozayı bulmalısın."

Safir dalların arasında sürünürken Soya bana döndü. Gözlerinde rahatsız edici bir haylazlık vardı. "Senin dünyanda küçük bir elektronik cihaz olurdu. Kullandığınız şu zımbırtılara takıp durursunuz. Neydi onun adı?" Öyle bir tarif etti ki ben de şıp diye hemen anlardım zaten.

"Flaş mı?"

"Değil."

"Disk?

"Değil."

"Çip falan mı?"

"Evet." Demek ki hemen buluyormuşum.

"Ninfaları tıpkı bir çip gibi düşün." Kozalardan birine parmağının ucuyla dokundu. "Etrafta uçuşarak kurbanlarının ensesine yapışırlar. Küçük pençeleri etine geçer, solungaçları tüm damarlarını istila eder. Bir Ninfa pençelerini sana geçirirse o andan itibaren tüm kontrolün ona geçer. Vücudun onun kuklası olur ve sana istediği büyüyü yaptırıp istediği kişiyi sana öldürtebilir."

"Ciddi olamazsın."

Şaşkınlığım onu eğlendirdiği için sırıtıyordu. "Bu yaratıklar tüm sistemine sızdığı için karşına baban çıksa bile onu öldürürsün çünkü düşünme yetin artık Ninfa'ya aittir. Bedenin, aklın, anıların ve sen..." Rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kısacası sana ait olan her şey onun olmuştur. Kendi aileni katlederken elini uzatıp ensene kene gibi yapışan yaratığı öldürmek aklına bile gelmez. Seninle işi bitene kadar seni kullanır, daha sonra da senden kurtulup kendisine yeni bir kurban bulur. Aldığı bir bedeni bırakmasının tek yolu kuklasının ölmesi."

Soya ödümüzü kopartan sözlerinden sonra devasa ağaçtaki kozaları kısık gözlerle izledi. "Bu yaratıkları uyutmak hiç kolay olmadı." Derin bir kinaye ve uyarı barındıran gözlerini bana dikmişti. "Hâlâ onları özgür bırakmak istiyor musun? Kraliçeleri uyanırsa hepsi uyanır." Öyle bir anlattı ki bunu gerçekten yapmak istiyor muyum, diye kendimi sorguluyordum.

Kendimle çelişmeye başlamıştım. Bunu gerçekten istiyor muydum? Birkaç kişinin günahını herkese ödetmek istiyor muydum? Aklım *hayır* diyordu ama kardeş acısıyla kavrulan yüreğim *yap gitsin* diyordu. Gözlerimin önüne Itır gelince kalbim kasılıyordu. Küçükken etrafımda dönen küçük bir çocuğu hatırlıyordum. Ne zorluklarla büyüttüğüm o çocuğun benden nasıl alındığını hatırlayınca kalbim buz tutuyordu.

Burada yapmak istediğim şeyler belki adil değildi ama kardeşimin ölümü de adil değildi. Araf'ta adalet diye bir sistem yoktu. Bana yaptıkları her şeyi sineye çekebilirdim ama kardeşimin kanı Araf'a dökülmüşken dökülen o kanı Araf'ta bırakmazdım. Evet, ben bu yıkımı

istiyordum! Gözlerime bakınca bile Soya kararlı bakışlarımdan gelecek cevabı alıyordu. Bu yolun bir dönüşü yoktu.

Safir bizi bir hayli bekletmişti ama nihayet kırmızı yaprakların arasından çıkıp geldi. Soya elini uzatınca sürünerek onun koluna dolanmıştı. Soya çantasındaki cam kavanozu çıkartıp içindeki ölü kurbağaları suyun içine döktü. Safir için birkaç kurbağa veya fareyi hep bu kavanozda taşırdı. Kavanozu Safir'e yaklaştırıp, "Bana kraliçeyi ver," dedi.

Safir kavanozun üzerine eğilip sivri dişlerini gösterecek şekilde ağzını açtı. Ağzındaki yeşil kozayı kavanozun içine bırakmıştı. Soya kavanozun ağzını sıkıca kapatıp Safir'e gülümsedi. "Bir anne olarak bugün seninle gurur duydum bebeğim." Meliz ile ikimizden çıkan homurtular havaya karışmıştı. Kendisini bir yılanın annesi olarak görmeyi bırakmalıydı.

Soya kavanozu yüzünün yakınına getirdiğinde yılan dişleri uzamaya başlamıştı. Tıpkı bir vampir gibi ortaya çıkan sivri dişlerini görmek ürkütücüydü. Dudaklarını kavanozun metal kapağına yaklaştırdı ve üst dişleriyle kapakta iki küçük delik açtı. Geriye çekildiğinde dişleri küçülüp eski hâline gelmişti. "Kraliçe bir süre tutsağımız olacağı için onu havasızlıktan öldürmek istemeyiz." Artık neden kapağı deldiğini daha iyi anlıyordum.

Meliz kavanozun içindeki kozaya bakıp, "Onu neden tutsak alıyoruz?" diye sorunca ona ben cevap verdim.

"Bir anlaşma yapmak için. Kraliçe elimizde olduğu sürece koloni üçümüze saldıramaz."

Bu baş belası yaratıkların kuklası olmaya niyetimiz yoktu. Ne ben ne de Soya ava giderken avlanacak kişilerdik. Birlikte geçirdiğimiz şu bir haftada Soya'nın cesur olduğu kadar zeki olduğunu da görmüştüm. Vurdumduymaz, çocuksu ve alaycı bir kadın olabilirdi ama aslında bu onun taktığı bir maskeydi. Bir yılanın soğukkanlılığına sahip bu kadın kolay kolay yaş tahtaya basmazdı.

"Neden bunu yapıyorsun, Soya?" diye sordum. "Itır'ı tanımıyordun, yani Itır için olamaz. Sıraç'a olan duyguların ne boyutta, bilmiyorum ama bu kadar kısa zamanda tanıdığın bir adam için de olamaz." Gözlerimi kısarak ona yaklaştım. "Amacın ne senin? Neden Araf'ı yıkmak konusunda bize yardım ediyorsun?" Bazı şeyleri hep sorgulayan biriydim ve bize yardım etme sebebi yetersiz geliyordu.

Onun gibi güçlü biri neden birinin safında olma ihtiyacı duyup yanımızda yer almıştı? Yüzyıllar boyunca yalnız takılan bir kadın neden bir şeylerin parçası olma gereği hissetmişti? Soya'nın gözleri Meliz'i bulunca ruhunu soludum. Bu duygu suçluluk muydu? Evet, Meliz'e bakarken içten içe suçluluk duyuyordu. "Bunu sen veya Itır için yapmıyorum."

Bana karşı dürüst olmuştu. "Kuzenim, yani Meliz'in babası Tohadors'a verdiğim söz için yapıyorum."

Meliz'in ona olan bakışlarını görmemek için gözlerini kaçırmıştı. "Tohadors ile ikimiz Araf'a kaçtığımızda henüz toy iki çocuktuk. Ailemize olanların acısını yaşıyorduk ve o gün Tohadors sanki gelecekte olacakları hissetmiş gibi bana bir şey söylemişti."

Başını kaldırıp Meliz'in gözlerine baktı ve Tohadors'un ona söylediklerini tekrarladı. "*Bir gün olur da karşı saflarda olursak bizden doğanlara zarar vermeyelim, Soaireya. Birbirimize kıysak bile tanrıların bize yaptığı gibi bizden olanların peşine düşmeyelim. Sadece ikimiz kaldık, bu yüzden bizden olanları koruyup soyumuzu sürdürelim,*" diyerek bir babanın sözlerini kızına iletti. "Gorgonlardan geriye sadece ikimiz kalmıştık ve kuzenim soyumuzun yok olmasından endişe duyuyordu." Kuzenine olanlarda büyük rolü olduğu için suçlu hissettiğini görüyordum.

Elindeki kavanozu sıkıca tutarken Soya içli bir nefesle Meliz'e döndü. "O gün ikimiz de bu konuda yemin ettik ama ben yeminime sadık kalmadım," diyerek acı içinde gülümsedi. "Baban sınırları aşınca ondan vazgeçtim. O silindiğinde bile yeminimi tutup ondan olana sahip çıkmadım. Tohadors'un aksine benim soyum yürümedi çünkü kimseyle uzun soluklu ilişki yaşamadım veya rahmime bir çocuğun düşmesine izin vermedim."

Soya gerçeklikten çok uzak bir şekilde gülümsedi. "Hayatıma kimseyi almamaya kararlıydım ve şimdiye dek bu kararıma hep sadık kaldım." Bir şeyler değişmiş olmalı ki işin içine Meliz girdiği için bana yardım ediyordu.

"Buraya gelme amacım bile Sıraç'tan saçlarımı almaktı." Meliz'in gözlerinin içine bakarak, "Senin için gelmemiştim," dediğinde Meliz'in kırılan kalbinin hüznü gözlerinde yer edinmişti.

Soya onu üzdüğünün bilincinde olarak ona karşı dürüst olmaya devam etti. "Bir Gorgon için bir Avcı'dan saçlarını almak çok kolay demeyin, geçmişte saçlarım yüzünden defalarca ölümden döndüm. Onu tanımadığım için saçlarımı bana karşı kullanacağını düşündüm. Öylece elimi uzatarak saçlarımı alamazdım veya güç kullanarak zorla almam mümkün değildi. Bir Gorgon'un saçlarını almak hiç kolay değil ama bunu başaran kişi sadece kendi rızasıyla ona saçlarını geri verebilir. Saçlarım beni öldürecek tek silah ve kim ona sahipse saçlarım onu bana karşı korur." Afallamıştım, işin bu boyutunu hiç bilmiyordum.

Soya boştaki elini kaldırıp kafasının üzerinde uçuşan saçlarına dokundu. "Saçlarım tılsımlı olduğundan onu ele geçiren kişinin etrafına bir kalkan örer. O kalkanı bir tek bana karşı olur." Meliz ile ikimize bakarak

başını yavaşça salladı. "Sıraç'a hiçbir şekilde zarar veremem veya dışarıdan birilerinin zarar vermesine neden olamam. Buna kalkıştığım an Sıraç'taki saçlar kanar ve kafamdaki saçlar da kanayıp ölür."

"Bu saçmalık!" diye öne çıktığımda derin derin nefesler alarak, "Değil," dedi. Son derece ciddi bir ifadeyle parmaklarını dalgalanan canlı saçlarının arasından geçirmişti. "Saçlarımı da bu ağaçtaki koloni gibi düşünebilirsiniz. Tek farkı kafamdaki her saç teli kendi başına bir kraliçe. Koloniden ayrılan bir kraliçe yanlış ellerde ölürse diğer hepsi ölür." Olamaz, Sıraç'ın boynundaki kolyedeki o saçlar hâlâ canlıydı. Bu yüzden Soya'nın duygularını yansıtıp renk değiştirebiliyordu.

Meliz anlamayarak yerinden kıpırdandı. "Kopan o saçlar nasıl yok olacak? Saçlarını her taradığında düşen saçlar mutlaka oluyordur."

Soya gizemli bir ifadeyle ellerini saçlarından çekmişti. "Benim saçlarım taradığımda bile dökülmez. Şu zamana kadar tek bir teli bile düşmedi." Gözlerimizin önünde elini uzatıp bir tel saçını kopartarak bize gösterdi. Tek bir tel saçını koparırken bile canı çok yanmış gibi kısık bir sesle inlemişti.

Soya kopardığı saçı görmemiz için bize uzattığında saç teli saniyeler içinde solup küle dönmüştü. "Kafamdaki koloninin tek sahibi olduğum için onları bir tek ben yok edebilirim. Ben bunu yapınca diğerleri zarar görmez ama bir başkası yaparsa hepsi sistematik bir şekilde kanayıp beni zehirler."

Meliz hâlâ kafasında bir şeyleri oturtamadığı için başını omzuna doğru yatırarak onun gür saçlarına bakmaya başladı. "Saçların birinin eline geçtiğinde sana karşı bir kalkan oluşturuyorlarsa Sıraç'a gönderdiğin yılan ondan saçlarını nasıl alacak?"

Kafasına hafifçe vurarak onu mantıklı düşünmeye zorladım. "Ondan alınan saçları Soya'ya karşı bir kalkan oluşturuyor, Soya'nın gönderdiği elçilere karşı değil." Soya bana katıldığını gösteren mırıltılar çıkardığında Meliz nihayet bazı şeyleri anlamıştı.

"Buraya keyfimden gelmedim, Meliz'in babasına verdiğim yemin için de gelmedim," diyen Soya dürüstlüğüyle Meliz'in canını sıkmaya devam ediyordu. "Saçlarım için geldim, dünyada uzun uğraşlar sonucu kurduğum bir düzenim vardı ve yeniden bu olayların içine atılmak istemiyordum."

Tek kaşımı alayla yukarı kaldırıp, "Ama?" dediğimde sıkkın bir şekilde nefesini vererek omuzlarını düşürdü.

"Ama bir şey oldu," diye ofladı. "Zihin savaşında kendi rakibimle dövüşürken bir şey fark ettim." Yutkunduğunda ruhundaki kederi solumuştum. "Orada yalnızdım." Bunları söylerken gülümsedi lakin

gülüşünde saklayamadığı bir ıstırap vardı. "Rakibimle dövüşürken beni destekleyen kimse yoktu. Kendi tanığım bile yanımda değildi." Omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Yalnızdım."

Meliz ile sessizleştiğimizde Soya bakışlarını kaçırarak gözlerini yere indirmişti. Bu konuşmayı yaparken doğrudan bize bakamıyordu. "Hep olduğu gibi yine yalnızdım. Kimse benim için endişelenmiyordu, kimseler benim için orada değildi. Geride bıraktığım tüm hayatımda olduğu gibi yine yalnızdım." Bize içini dökerken onu güçlükle duyacağımız kadar sesi kısık çıkıyordu. "Bildiğim en iyi şey yalnızlık ama ben artık bilmediğim şeyleri tatmak istiyorum."

"Bunun için de geriye kalan tek yakınına, yani bana ihtiyacın var." Meliz alayla güldüğünde bunun asla olmayacağını göstermek ister gibi başını iki yana sallamıştı. "Yeminini tutup bana sahip çıksaydın her şey farklı olurdu. Bir Gorgon'un himayesinde olunca belki Araf'takiler bizden değil diye beni dışlamazdı. İblis diyerek benden kaçmazlardı." Kendisi yalnız olduğu gibi Meliz'e de yalnız bir hayat yaşattığı için kızgın gözlerle Soya'ya bakıyordu. "En önemlisi sevmeyi sevilmeyi öğrenirdim!"

Soya ona doğru bir adım atıp, "Meliz..." demişti ki Meliz hemen ondan uzaklaştı. Bunu yaparken kaşları çatıktı.

"Yanımda olup bana sevmeyi ve sevilmeyi aşılasaydın belki kendi kızımı doğru şekilde sevmeyi öğrenirdim." Itır için yapamadığı her şeyin vicdan azabını çektiği için gözleri dolmuştu.

"Ben kendi ailem tarafından sevilmemişken bilmediğim bir sevgiyi ona veremedim!" diye bağırdığında dizleri büküldü ve daha fazla dayanamayıp suyun içine yığıldı. Etrafına sular sıçrarken Meliz ağlayarak ellerine bakıyordu. "Ona doğru düzgün dokunabildiğim tek an cesedi başında oldu."

Meliz hıçkırdığında buradan kaçıp gitmek istedim. Itır'ı bana hatırlatan her şeyden uzaklaşıp acımı dindirmek istiyordum ama bu çok zordu. Meliz başını kaldırıp ıslak gözlerini Soya'ya dikti. "Ben onu sevdim," diye fısıldadı. "Onu sevmek planlarımın arasında yoktu ama oldu bir şekilde. Ondan kaçmaya çalıştım ama yapamadım."

Islak gözlerini Soya'dan çekip başını önüne eğdiğinde dudaklarından çıkan yeni bir hıçkırığı durduramamıştı. "Munure değil onun annesi, benim çünkü onu ben karnımda taşıdım. Kalp atışlarını, tekmelerini hisseden Munure değil, bendim." Çenesi titrediğinde gözyaşları yanaklarında yuvarlanıyordu. "Suzan'ın onu azarladığını görünce sessiz kalamıyordum ama Itır'ı savununca kendi kızım beni azarlıyordu."

"Meliz..." diye omzuna dokunduğunda başını biraz daha eğerek sesli ağlamaya başlamıştı.

"Kendi kızım şeytan derdi bana, çoğu zaman da cadı ama hiç anne demezdi. Elzem bile beni annesi sanıp anne derdi ama Itır bana hiç anne demezdi." Yüzünü ovuşturarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı ama gözlerini sildikçe daha fazlası akıyordu. "Benim kızım Elzem değil, Itır'dı ama o bir kez bile yüzüme karşı anne demedi." Hangimize üzüleceğimi artık bilmiyordum.

Pişmanlıklar hep vedalardan sonra gelirdi.

Meliz titreyen ellerini çekip göldeki suya bastırırken, "Bunun için onu suçlayamam," dedi kısık bir sesle. "Sadece birine değil, ikisine de annelik yapmadım."

Kendini daha fazla hırpalamasını istemediğim için omzunu hafifçe sıktım. "Geçmiş konusunda hepimizin pişmanlıkları var, kendine çok yüklenme."

Suyun içindeki ellerini sıkarken, "Korktum Elzem," diye bir gerçeği itiraf etti. "Bir amaç uğruna hayatınızdaydım, size bağlanmaktan korktum. En önemlisi sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Size annelik yapsaydım annenizi değil, onun içindeki iblisi severdiniz. Kanlı Ay doğduğunda ve büyük gün geldiğinde ikiniz de sevdiğiniz birinin ihanetini kaldıramazdınız." Biraz düşününce kendine göre haklı sebepleri olduğunu anlıyordum.

Suzan'ı annem yerine koymuştum ve onun kardeşime yaptıkları beni bu denli dağıtmışken annem sandığım bir kadının gerçek yüzü beni mahvederdi. Meliz bize annelik yapsaydı ve Kanlı Ay'da gerçek yüzü ortaya çıksaydı Itır ile yaşayacağımız hayal kırıklığının boyutunu düşünemiyordum. Meliz bunun olmasını istememişti, değil mi? Ondan nefret edersek onunla aramızda bir sevgi olmazdı. Böylelikle gerçekler ortaya çıktığında daha az acı çekerdik.

Tepesinde dikildiğim için Meliz başını kaldırıp ıslak gözlerini bana dikti. "Annenizin vücudunun ele geçirildiğini öğrendiğinizde hiç travma yaşamadan bu olayı hızlıca kabullenmenizi ben sağladım. Bir iblisin varlığından haberdar olmak sizi üzmedi çünkü zaten beni sevmiyordunuz." Gözlerimin içine derin bir kinayeyle bakıp, "Ya tam tersi olsaydı?" diye sordu. Bakışlarıyla anlatmaya çalıştığı şeyle midem kasılmıştı.

Meliz bizi sevmekten ve onu sevmemizden korkmuştu. Bu yüzden yıllar boyunca bizden uzak durup soğuk davranmıştı. Bizi severse planladığı şeyi gerçekleştiremezdi. Aynı şekilde onu severek büyüseydik yaşayacağımız hayal kırıklığının ve acının önüne geçemezdi. Ancak Araf'a gelince tüm maskeler düştüğü için bir süre sonra kaçtığı her şeyi yaşamaya başlamıştı. Itır'ı bana karşı kullanmak için yanına çekmeye çalışmıştı ama

aslında orada kendisini kandırmıştı. Meliz aslında kızını kendi yanında istiyordu.

Buz Festivali'nde bilinçli bir şekilde Itır'a karşı kaybetmesi de bunu doğruluyordu. Meliz isteseydi orada Itır'dan kurtulabilirdi ama bunu yapmamıştı. Meliz aslında içten içe Itır'ı seviyordu ama bunu ona nasıl göstereceğini bilmiyordu. "Sahip olduğum her şeyi kaybediyorum." Bunları söylerken dalgın gözlerle sudaki yansımasına bakıyordu. "Bu beden bile bana ait değil."

Elini kaldırıp yüzüne dokunurken gözlerini yansımasından ayırmıyordu. "Kırım bana güzel olduğumu söyleyince mutlu olmuyorum." Gözlerinden süzülen bir damla yaşla bunu itiraf etti. "Bana bakarken gözlerinde oluşan beğeni her kadın gibi beni mutlu etmiyor. Baktığı, beğendiği, arzulayıp sevdiği bu beden farklı bir kadına aitken mutlu olamıyorum."

Şimdi suçluluk duyma sırası bendeydi çünkü onun vücudunu öldüren bendim. Meliz birbiri ardına yaşlar dökerken titreyen elleri iki yanına düşmüştü. "Öyle anlarda canım yanıyor, kendimi çaresiz ve sahte hissediyorum. Benim tek gerçeğim Itır'dı ama şimdi o da ellerimden kayıp gitti. Bir hiçten farkım yok benim." Bu konudaki kırgınlığını dile getirince kendimi berbat hissettim. Bedenini ondan almıştım ve artık bunu sorun etmediğini düşünüyordum. Oysaki sorun ediyor ve hâlâ bunun acısını taşıyordu.

Kırım'la ilgili söyledikleri durumun içler acısı hâlini gözler önüne seriyordu. Sevdiğin adamın gözlerinde gördüğün beğeninin sana ait olmadığı gerçeği. İşte bu berbat bir şeydi. Kolundan tutarak Meliz'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Bana olan bakışından bir şeyler söylememi bekler gibiydi. "Bedenine yaptığım şey için gerçekten üzgünüm ama yine olsa yine yapardım. Suçlu hissediyorum ancak bu yaptığım şeyin arkasında olmadığımı göstermez." Şu ana dek yaptığım şeyler için asla geri adım atmamıştım. Bir şeyleri yapıyorsam ve o konuda kendimi haklı görüyorsan pişmanlığını uzun süre çekmezdim.

Meliz'in alınganlık yapması uzun sürmemişti. Benden uzaklaşırken kızgın ve kırgın bakıyordu. "Sen gerçekten kalpsiz birisin."

"Hayır, ben gerçekçiyim."

"Senin gerçeklerin."

"Benim gerçeklerim ama benim yalanlarım değil. Sen bana kendi yalanlarını yaşattın, ben de sana kendi gerçeklerimi gösterdim. Hangimiz daha kalpsiz, Meliz?" Itır'dan sonra dağıldığı için duygusallaştığını biliyordum ama benim dağılmaya bile hakkım yoktu. Henüz değil, şimdi hiç değil.

"Dinle." Derin bir nefes alıp kolunu tuttum. "Karşımdakini yalanlarla avutmayı sevmiyorum çünkü benim gizli silahlarım hiç olmadı. Ya ateş ederim ya da çeker giderim ama asla duraksamam." Şu anda çok hassas bir dönemden geçtiği için fazla üzerine gitmemeye çalışıyordum. "Durup tereddüt etmem, Meliz. Benden annemi aldın, annemi. Karşılığında senden vücudunu aldığım için istesem de pişmanlık duyamıyorum. Biliyorum, Itır'a olanlar yüzünden böylesin. Dağılmak mı istiyorsun?" Başımı hızlıca salladım. "Tamam, dağıl." Ben yanında olduğum sürece kendisini bırakabilirdi.

Ona olan bakışlarımı yumuşatıp gözyaşlarını sildim. "Kaybet kendini, ben seni toparlarım." Parmak uçlarımla ıslak yüzünü silerken ona burukça tebessüm ettim. "Ağlayıp bana isyan mı etmek istiyorsun? Olur, kus öfkeni, ben sineye çekerim. Ne istiyorsan yap, Meliz," diyerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben buradayım, toparlarım seni."

Onu izlerken bir an karşımdaki Itır sandım, kalbim sızladı. Tıpkı onun gibi gözleri ıslak bir şekilde gülmeye çalışmıştı ama dudakları titreyince yapamamıştı. "Senden nefret etmek çok zor," diye homurdanıp bana sarılınca ne yapacağımı bilemedim. Soy çekiyor olmalı ki zehrini omzuma akıtıp ağlayan kadın az kalsın beni güldürecekti. Itır da böyle yapardı. Önce beni suçlar, daha sonra bir tek bana gelip ağlardı. Sanırım Itır bu özelliğini annesinden almıştı.

Sarılmasaydı iyiydi.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım ve onun sarılışına karşılık verdim. Şu anda ihtiyacı olan tek şey benim desteğimdi. Meliz kollarımda ağlarken sanki ben onun büyüğüydüm ve onu teselli ediyordum. Oysaki gerçek yaşı benimkini katlardı. Yanımda olan herkes için güvenli bir sığınak olduğumu hep biliyordum. Baskın gelen koruyucu bir yönüm olduğundan yanımda olanları kimseye ezdirmezdim. Karşımda duranı ezer geçerdim ancak yanımda olanları korur kollardım.

Etrafımdaki herkesin zayıflıklarını kapatırken benim zayıf yönlerimi kapatan kimdi? Cevap çok basitti aslında, hiç kimse. Çünkü ben Elzem Akay'dım, zayıflığını gizleyip gücüyle yeri göğü titreten biriydim. Görmeyen gözler için yenilmez ve güçlüydüm. Doğru açıdan bakanlara ise fazla zayıf ve kırılgandım. En acısı da insanlar doğru açıdan bakmayı hiç bilmezdi. Parmağına batan dikeni abartan o insanlar, başkalarının bıçak yarasını önemsemezdi.

Şu zamana kadar beni tüm çıplaklığıyla gören tek kişi Suzan olmuştu. Böylece bulduğu ilk fırsatta beni oradan vurmuştu. Bu da demek oluyor ki sevdiklerimize bile zayıf yönlerimizi göstermemeliydik. Düşmanın hileleriyle mücadele etmek kolaydı, darbenin nereden geleceğini bilirdiniz.

Lakin dostun sinsi olanına karşı savunmasızdık, onlar nereden vuracağını iyi bilirdi.

Bir tane Suzan gibi dostum olacağına Meliz gibi yüzlerce düşmanım olmasını yeğlerdim. Bazı düşmanlar arkanızdan iş çevirmez, karşınıza çıkıp ne derdi varsa hallederdi. İşte ben böyle düşmanlara dostumdan daha çok saygı duyardım. Onlar en azından elindeki hançeri sizden gizlemezdi. Omzunuzu sıvazlarken sizi sırtınızdan vuran dostlardan daha şereflilerdi. Meliz onlardan biri olduğu için aramızda karışık bir ilişki vardı. Bir iblis olmasına rağmen Meliz sinsi değildi.

Meliz kendisini biraz toparlayınca nihayet benden ayrılmıştı. Bana sarıldığını yeni fark edince öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bunu yapmış olamam." Benim gibi biri ona sarılma lütfunda bulunmuş, daha ne istiyordu bu kadın?

"En az senin kadar hoşlanmadım," diyerek tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Lütfen bir daha tekrarı olmasın."

"Aynı fikirdeydim."

"Güzel."

"Tamam," diye beni onayladı.

Soya ise bezgin bir suratla, "Ama yeter artık!" diye isyan etti. "Siz ikinize katlanamıyorum. Alt tarafı sarıldınız, ne bu rahatsızlık?" Bizi azarladıktan sonra kavanozu gösterdi. "Artık konumuza dönebilir miyiz? Yıkılması gereken bir şehir var." Bu kadının kaos tutkusu kesinlikle normal değildi.

Soya kavanozun üzerine eğilip kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Sadece dudaklarını oynattığı için ne söylediğini anlayamıyordum. Soya'nın kısık bir sesle mırıldandığı büyü sözleri kozadaki kraliçeyi uyandırmaya başlamıştı. Koza çatlayınca üçümüz sabırsızlık içinde kavanozun üzerine eğildik. Bir yaprağı andıran sivri koza ikiye bölündü ve Ninfaların kraliçesi kabuğundan çıktı. Tarihî bir olaya tanıklık ediyormuşuz gibi heyecanlanmıştık.

Kozadan çıkan kraliçe bükük kanatlarını açmaya çalıştı, birkaç denemenin ardından bunu başarmıştı. Kanatlarını açıp kapatarak esnetirken Meliz ile gördüğümüz küçücük yaratık yüzünden hayal kırıklığı yaşıyorduk. Bu şey bildiğimiz sarı bir güveydi. Uzun antenleri ve bacakları dışında her şeyiyle güveye benziyordu. "Kraliçe bu mu?" Keyifsizce çıkan sesim hüsrana uğradığımı gizleyemiyordu. "Su perisi deyince simli kanatlar bekliyordum."

Meliz yüzünü iyice kavanoza yaklaştırıp gözlerini kıstı. "Sen yine iyisin," diye homurdandı. "Su perisi deyince Itır'ın çocukken izlediği filmlerdeki gibi kuyruklu bir denizkızı bekliyordum."

"Bunun kuyruğu yok."

"Kanatlarında simler de yok, Elzem."

"Güve bu, güve."

"Daha çok böceğe benziyor."

"Böcek haşerelere giriyor, Meliz."

"Yani?"

"Güve de bir haşere."

"Yani?"

"Yani ben güve dediğimde zaten onun bir böcek olduğunu söylemeye çalışıyordum!"

"Kraliçe bir böcek çıktı ve sen kimin ilk dediğine mi takıldın, Elzem?"

"Ne münasebet, kraliçe böcek çıktı diye en az senin kadar şaşkınım."

Soya hayretler içinde bizi izlerken bizimle ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. "Siz ikiniz bilerek mi böyle davranıyorsunuz?" Onun için berbat yol arkadaşlarıymışız gibi yine sinirlenmişti. "Ona böcek diyerek hakaret etmeyin!" Ama böcek.

Kavanozun içinde uçuşan böcek, yani kraliçe yönünü Soya'ya çevirdi. "Soaireya," diyen fısıltısını kafamın içinde duymuştum. Telepati yöntemiyle sesini zihnimizde duymamızı sağlıyordu. Minicik gözleri varken bu şeyle nasıl anlaşacağımızı düşünüyordum.

Soya kavanozu yüzünün yakınına tutarak ona gülümsedi. "Kira, çok uzun zaman oldu."

Meliz'e yaklaşıp kısık bir sesle, "Sanırım tanışıyorlar," dedim.

Benimle aynı fikirde olan Meliz gözlerini onlardan ayırmıyordu. "Yakın dost olabilirler."

Kavanozun içindeki kraliçenin kanat çırpışları hızlandığında yönü Soya'ya dönüktü. "Haklısın Soaireya, halkım ve beni buraya hapsettiğinden beri aradan uzun bir zaman geçmiş olmalı!"

İkinci kez kafamı Meliz'e doğru uzattım. "Dost değillermiş."

Meliz dayanamayıp güldü. "O böceğin söylediklerini duyan sadece sen değilsin." Soya kızgın gözlerini bize dikince hemen sustuk. Bize kızıyordu ama hangi taşı kaldırsak altından hep o çıkıyordu. Kadının geçmişi normal olmayacak kadar kirliydi. Artık Ninfaların yerini nasıl bildiğini biliyordum çünkü onları buraya hapseden oymuş!

Soya kavanozu yüzünün yakınında tutarken kraliçeye masumca gülümsedi. "Sen ve halkını buraya hapseden ben değildim Kira. Ben sadece ölümsüzlerin kulağına sizi uyutacakları büyüyü fısıldadım." Savunması kabahatinden büyüktü. Bir tek öldürmedim ama azmettirdim demediği kalmıştı.

Kraliçe, "Beni özgür bırakırsan seni affedebilirim!" diye tısladı. Küçücük bir böceğin sesini kafamın içinde duymaya alışacağımı sanmıyordum.

Soya ona alay dolu gözlerle bakarken başını iki yana salladı. "Önce bir anlaşmaya varmalıyız."

"Anlaşma yok!" diyen yaratık sinirlendikçe kanatlarını daha hızlı çırpıyordu. "Tanrıların elçilerini tutsak eden tüm ölümsüzler ölmeli!"

"Sizi hapsedenler zaten öldü, Kira. Siz burada uyurken aradan kaç asır geçtiğini bilmiyorsun."

"Ama sen hâlâ yaşıyorsun, ölümsüzlerin soyundan gelenler de öyle!" Küçük bir yaratığa göre fazla nefret doluydu.

Soya onun tehdidini ciddiye almadı hatta umursamadı. "Tüm ölümsüzlerden intikam mı almak istiyorsun? Sana bu şansı vereceğim ama..." diye sırıttı. "Şartlarımızı kabul edersen." Bizimle uzlaşmaktan başka bir şansı yoktu. Kraliçe küçük bir böcek olabilirdi fakat minik bedeninde böylesine büyük bir kin taşırken ona güvenemezdik.

Bizimle anlaşmaktan başka şansı olmadığı için bir süre sustuktan sonra, "Ne istiyorsunuz?" diyen sesini duydum. Şükürler olsun ki geri adım atmaya başlamıştı.

Soya kavanozu bana uzattı. "Bu senin savaşın," dedikten sonra kavanozu elime tutuşturdu. "Ona ne istediğini söyle."

Elimdeki cam kavanozun içinde olan küçük yaratığı izlerken, "Merhaba majesteleri," dedim. Açıkçası bir böcekle saygı çerçevesi içinde nasıl konuşacağımı bilmiyordum ve o bir kraliçeydi.

"Elzem." Sesi fısıltı şeklinde kafamın içinde çınladığında onun ruhundaki şaşkınlığı soludum. "Bu kadar zaman oldu mu?" Bunu sanki bana değil, kendine söyler gibiydi. "Kehanette bahsedilen elçinin gelişine kadar uyumuş olamayız." Ne elçisinden bahsediyordu? Ayrıca adımı nereden biliyordu?

Kraliçe kavanozun içinde yönünü bana çevirdiğinde sanki beni yakından görmek ister gibiydi. "Tanrıların lanetlediği fâni demek ki nihayet gelebildin."

Kafamı karıştıran sözlerinden hiçbir şey anlamadığım için sitemle, "Tanrılarınızın pek adaletli olduğunu söyleyemeyiz," demekle yetindim.

Kafamın içinde bir kadının keyifsiz gülüşünü duydum. "Soaireya'dan sonra tanrı tanımaz bir günahkâr daha."

"Tanımakta güçlük çektiğim Araf'ın tanrıları majesteleri."

"Daha çok toy ve çocuksun," diyen sesi bilgece geliyordu. "Sebep nedir bilir misin, Elzem?"

"Bir şeylerin gidişatını belirlemek."

"Peki, başından beri bir sebep olduğunu biliyor musun?" Bu sefer onu anlamadım. "Araf, tanrılar tarafından unutulmuş topraklar değil, yoktan var ettikleri bir cennet," dediğinde nefes alışlarını hissettim. "En azından bir zamanlar öyleydi." Soaireya Araf'a gelmeden önce nasıl bir yer olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Bir Oyunbaz olduğum için satır aralarındaki küçük yazıları çok hızlı yakalardım. Kraliçenin bana ne anlatmaya çalıştığını anlamam için bazı şeyleri açıkça söylemesine gerek yoktu. Kalbim kasıldığında nefes alışlarım hızlanmıştı. Kendim hakkında bir gerçeği keşfederken neredeyse elimdeki kavanozu düşürecektim. Yüzüm kireç gibi solmuş olmalı ki Soya ve Meliz endişeyle birbirlerine bakıyorlardı. Verdiğim tepkilerden bir sorun olduğunu anlamışlardı ancak sorunun ne olduğunu bilmiyorlardı.

Cevap bekleyen gözlerle kraliçeyi izlerken yaşadığım hayal kırıklığı azımsanamazdı. "Bunun için bana hayat verdiler, değil mi?" Yerimde sendelediğimde Meliz kolumu tutmasaydı düşebilirdim. Meliz endişeyle beni izliyordu, bense kavanozdaki yaratığı.

"Bunun için ölümden doğdum." Bunun başıma geldiğine inanamıyordum. "Tanrılar bu yüzden Savcı'nın takasını kabul edip bana yaşam verdiler." Gözlerimin önü karardığında ayakta durmakta güçlük çekiyordum. "Ben başından beri nefret ettiğim o tanrıların piyonuyum!" Kraliçenin bahsettiği bazı şeylere vesile olacak o sebep bendim.

Tanrıların Afra'nın nişanlısını cehenneme kabul etmeleri planlıydı. Canavarı bana karşı kullanmak için cehennemin kapılarını ona açmışlardı. Canavar aslında cehennemden kaçmamıştı, kaçmasına göz yummuşlardı. Ruhuma karışmasıyla gelen üç gözyaşı yasağı da planlıydı. Küçük piyonlarını en iyi şekilde eğitmek istemişlerdi. Meliz'in ailemizi kandırıp bizim dünyamıza gelmesi onun başarısı değildi. Bunu yapacak büyüyü aslında ona gösteren tanrılardı.

Meliz gelmeli ve beni lanetleyip Oyunbazların klanına ait kılmalıydı. Tıpkı canavar gibi Meliz de farkında olmadan bazı şeylere aracı olmuştu. Itır'ın sınıfta basit bir şey yüzünden bana ihanet etmesi de aslında planlıydı. Kardeşimin kulağına bir şeyler fısıldayıp onu bana karşı kışkırtan tanrılardan başkası değildi. Yoksa Itır öylesine basit bir şey yüzünden bana ihanet edecek biri değildi. Benim Ölüler Diyarı'na gidip bir ölümsüz olmam için bu ihanet gerekliydi. Savcı beni iyi gizlediği için değil, tanrılar gelişimi beklediği için Ölüler Diyarı'na bedenimle gitmiştim.

Hayatım üzerine bir takas yapan adama âşık olmam bile tanrılar tarafından bana sunulmuş bir sınavdı. Evet, öyleydi çünkü uzun uğraşlar sonucu eğittikleri piyonlarını test ediyorlardı. Aşk ve intikam arasında bir

seçime zorluyorlardı. Itır'ın ölümüne sebep olan kişinin Savcı'nın kız kardeşi olması bile bunu doğruluyordu. Kalbim ve hedeflerim konusunda bir seçim yapmak için beni zorluyorlardı. Burada olan şey aslında kalbim ve tanrıların hedefleri konusunda bir baskıydı.

Bu yüzden Ölüler Diyarı'nda tapınağı yıktığım hâlde beni silmemişlerdi. Tam tersi beni bir ölümsüz yapıp geri göndermişlerdi çünkü bir amaca hizmet etmek için doğmuştum. Aslında tüm hayatım bu anı yaşamak için planlanmıştı. Araf'ı yıkmak! Evet, tanrılar Araf'ın yıkımına sebep olmam için ölümden doğmama izin verdi. Kraliçe haklıydı, ben bir sebeptim. Araf'ın yıkılışına sebep olacak kişiydim.

Bu yüzden Araf'a geldiğim günden beri içimde bir yıkım arzusu vardı. Tanrıların içime yerleştirdiği bir arzuydu bu ve ben, farkında olmadan başından beri hep aynı şeyleri söylemiştim.

"Ben bu yeri yıkarım! Benim olmayacak bir ülkeyi helak etmekten çekinmem. Araf'ı yönetemiyorsam onu yıkarım! Bana zulüm olan bir yerde kimseye huzur vermem, yıkar geçerim! İnsanlarınızın canı cehenneme, hepsinin öldüğünü göreceğim! Araf'ı yıkacağım!"

Her isyanımda dilime doladığım yıkım kelimesi bile aslında hangi amaçla buraya geldiğimi gösteriyordu. Şu zamana kadar bunu nasıl anlamamıştım?

Ben bu oyunda tanrıların öne sürdüğü bir piyondum. Kahretsin! İnanmadığım o tanrıların kuklasıydım. Peki, piyon tek başına sahadaki tüm taşları devirebilir miydi? "Bir son mu istiyorlar?" diye sorduğumda kraliçenin kanat çırpışları yavaşlamıştı.

"Evet, öyle."

"Ya sonra? Her şey bittikten sonra ne olacak?"

Cevabı çok kısa ve netti. "Ölümsüzler için sonrası yok."

Onlara istedikleri şeyi vermek için buradaydım ve öyle de olacaktı. Bir maşa olduğumu öğrendikten sonra kraliçe karşı çıkıp sızlanmamı bekledi ama bunu yapmadım. "Benden istedikleri şeyi yapacağım ama bir şartım var." O baş belası tanrılar içime yıkım arzusunu yerleştirdikten sonra istesem de bundan kaçamazdım. Benden istedikleri gibi var olma sebebimi yerine getirecektim.

Kraliçe kanatlarını çırparak, "Şartın nedir?" diye sordu.

"Saydığım bu isimler için yedi günlük koruma istiyorum. İlk olarak Savcı," diye fısıldadım derin bir kederle. "Savcı ve kardeşleri bir süre daha hayatta kalmalı. Meliz, Soya, Hafız, Asil, Bülbül, Kırım, Aker, Üzüm ve Bahoz için yedi günlük bir korunma talep ediyorum." Afra için farklı planlarım olduğu için Ninfaların elinde ölmesine izin veremezdim. Bu yüzden Savcı ve kardeşleri demiştim. Mara, Doğa, kendi kardeşlerim ve

onlarla gelen diğer Avcıları saymamıştım çünkü onlar ölümsüz olmadığı için Ninfaların onlarla bir sorunu yoktu.

Unuttuğum birileri var mı diye hafızamı kontrol edince dudaklarımdan üç isim daha dökülmüştü. "Efsun, Elif Kâhya ve küçük kızı Cennet'e de yedi gün boyunca dokunmanı istemiyorum. Bu saydığım isimler için yedi günlük korunma sözünü bana verebilir misin?" Geri dönmeden onların ölmesini istemiyordum.

Yıkım kararını hiç düşünmeden onaylamıştım, belki de düşünmem gerekiyordu. Ancak bir şeyleri düşünecek durumda değildim. Sadece bitmeliydi, her şey hemen bitmeli ve benim düşünecek zamanım olmamalıydı. Mutluluğun benimle bir zoru vardı ve ben, bir katilin kardeşinde mutluluğu arayamazdım. Belki de bu yaptığım kalpsizlikti. Oysaki bir zamanlar kalbim vardı ve böylesine soğuk değildi.

Kraliçeyle konuşmadan önce planım farklıydı. Onu kavanozdan çıkarmadan koloniyi özgür bırakmaktı amacım. Kraliçe elimizde olduğu sürece koloni bize zarar veremez ve emirlerimizin dışına çıkamazdı. Buraya gelirken beşikteki bebeğe kadar ölüm istemiştim ama yolculuk boyunca buna vicdanım izin vermemişti. Bebekler ve çocuklara dokunulmaması en büyük şartım olacaktı. Fakat artık bunu istemiyordum çünkü o çocuklar da bir gün büyüyecek ve atalarının izinden gidecekti.

Ölenlerin bıraktığı yerden devam edeceklerdi. Bir tek Cennet'e kıyamıyordum. Elif Kâhya'nın kızını yanımda götürecek hatta yaşarsam onu hep koruyacaktım. İnfazımda herkes bana taş atarken gül atarak onları protesto eden küçük bir kızı ölüme bırakamazdım.

Aslında atalarının izinden gidecek olmaları umurumda değildi, diğer çocukların da ölmesini istemiyordum. Ancak bazı gerçeklerin yeni farkına vardığım için hepsinin ölümünü onaylamıştım. İçim acıya acıya bu infaza göz yumuyordum. Böyle olması gerekiyordu, başından beri böyle olması için çırpınıyordum. Araf'a geldiğim ilk günden beri bu ülkeyi fethetmek istediğimi söyleyip durmuştum. Ölüler Şehri'ni kana bulamak istediğimi hiç gizlememiştim.

Peki neden? Şimdi düşünüyordum da birkaç kişi canımı yakıyordu ama ben hiç onlardan intikam alacağımı söylemiyordum. Ben her defasında Araf'ı onların başına yıkacağımdan bahsediyordum. Kim birkaç kişiyi bahane edip tüm ülkeyi yıkmak isterdi ki? İçimdeki bu yıkım tutkusu başıma gelenler için değildi, tanrıların bana dayattıkları bir duyguydu. Ben aslında farkında olmadan tanrıların benden istediği şey için savaşıyordum.

Kraliçe şartımı kabul ederek, "Saydığın bu isimlerin yedi günlük korunma talebini kabul ediyorum," deyince onun samimiyetine güvenmeyi seçtim ve kavanozun kapağını açtım.

Özgür kalan kraliçe kavanozdan çıkıp yüzümün yakınında uçmaya başlamıştı. "Ninfaların geleceğe yönelik görüleri vardır, Elzem," diye fısıldarken kafamın içindeki sesi çok gizemli geliyordu. "Soaireya'nın bizi uyutacağını ve senin bizi özgür bırakacağını önceden biliyorduk. Benle halkım üçünüze ve saydığın diğer isimlere yedi gün boyunca dokunmayacağız. Ancak bu korunma sadece yedi gün için geçerli. Araf ve içindeki tüm ölümsüzler ölecek. Buradan gitmeniz için size tanıdığım süre sadece yedi gün. Sevdiklerini de alıp ait olmadığın o ölümlü dünyaya geri dön."

"Geldiğim dünyaya aitim."

Koloniye doğru uçan kraliçenin gülüşünü yine kafamın içinde duydum. "Çocuksun derken gerçeği söylüyordum, Oyunbaz. Asıl ait olduğun yeri bilmeyecek kadar çocuksun." Benimle alay ederek kolonideki Ninfaları uyandırmaya başlamıştı. Yanılıyordu, ben Araf'a ait olamazdım.

Kraliçe devasa ağacın etrafında uçuşurken kanatlarının yaydığı frekans sayesinde kozadaki Ninfalar uyanmaya başlamıştı. Birazdan burada onlarca güvenin, yani Ninfaların içinde kalabilirdik. Bu şeyler güveye çok benzediği için sürekli onlara bu şekilde hitap ediyordum. Ninfaların uyanışı bir kum fırtınasına benzeyecekti.

Etrafımda kanat çırpan yüzlerce yaratığa temas etmek istemediğim için Soya'ya döndüm. "Hepsi uyanmadan gidelim." Başımı kaldırıp yukarı baktığımda düştüğümüz yerden nasıl çıkacağımızı düşünüyordum. "Oraya nasıl tırmanacağız?"

Gittikçe çoğalan Ninfalara son kez bakan Soya, "Meliz'i senden kurtardığım gibi küçük bir geçit açabilirim ama bizi en fazla mağaranın dışına çıkarır. Yolun kalanını yürümek zorundayız," dedikten sonra Ninfaları gösterdi. "Biz tüm o yolu geri dönerken onlar büyüyle bir saat içinde Araf'a ulaşmış olur. Anlayacağınız Araf'a gittiğimizde Ninfalar çoktan hepsinin işini bitirmiş olacak."

Değişen suratımı görünce beni yatıştırmaya çalıştı. "Avcılar ve kızlar için endişe etme, Ninfalar ölümlülere zarar vermez." Araf'a gittiğimde orada bir enkaz bulacaktım. Bizim geri dönüş yolunda harcadığımız zamanda Ninfalar Araf'ı yıkmış olacaktı.

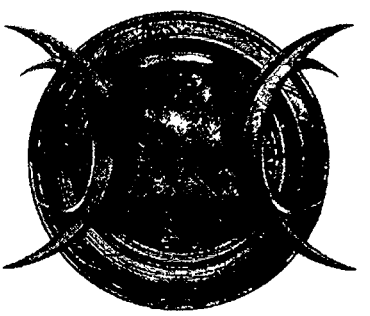
Belki de Savcı'yla son kez vedalaşmadan her şey bitecekti.

İhtiyacım olan tek şey yedi gündü, bir haftada çok fazla şey yapılabilirdi. "Çıkar bizi buradan," diyerek Soya'ya yaklaştım ama aklım hâlâ Savcı'yla meşguldü. Bir zamanlar sevdiğim adamın şehrini yıkıyordum.

Bununla nasıl yaşanılırdı, hiç bilmiyordum. Itır'dan sonra dönüştüğüm kişi bana yabancıydı. Savcı doğduğumda beni ölümün kollarından çekip almıştı. Bense bugün onun halkının ölümüne imzamı atmıştım.

Ninova

Bölüm 10
Hiç Doğmamanı Dilerdim!

"Ve dudaklardan dökülen
son bir veda sözcüğü: Git."

Nihayet Araf'ın sınırlarına yaklaşınca derin bir nefes almıştım. Ninfaları özgür bıraktıktan sonra dönüş yolu dört günümüzü almıştı. Atları bağladığımız yerde bulmak bizim için büyük şanstı ancak Araf'ın içine girdikten sonra bir günlük daha yolumuz vardı. Önümüzdeki koca tepeyi aşınca Araf görüş açımıza girecekti. Tabii tepeye tırmanırken inatçı atları peşimizden çekmeseydik daha hızlı ilerleyebilirdik. Ninfalar büyüyle doğrudan Araf'a gittiği için aradan geçen dört günde neler yapmışlardı, hiç bilmiyordum.

Açıkçası bilmek de istemiyordum, olacakları az çok tahmin ediyordum. Şu anda Araf halkı kıyameti yaşıyor olmalıydı ve biz üç kadın da bir hayli kötü şöhrete sahip olmuşuzdur. Itır'a olanlardan sonra klan liderlerini tehdit etmem ve hemen sonrasında ortaya çıkan Ninfa belası akıllara doğrudan bizi getirecekti. Hep istediğim gibi Araf'ta artık kimse adımı unutmayacaktı. İyi veya kötü anılmak umurumda değildi, bu şehirde bir tarih yazacaktım.

Herkes farklı bir dünyadan gelen bir melezin onları nasıl helak ettiğini bilerek ölecekti. Benden alınan bir cana karşılık buradaki herkesin canını istiyordum. Itır'ın beni izlediğini biliyordum. Eminim şu anda bu yaptığım her şey için bana çok kızıyordu ama yapmalıydım. Kardeşim Araf'a gelemiyorsa ben içindeki insanlarla birlikte Araf'ı ona götürürdüm.

Senin için dünyaları yakarım derken asla şaka yapmıyordum, kardeşim.

Ve tanrılar... Onları asla tatmin etmeyecektim. Evet, benden istedikleri yıkımı alacaklardı ama bu onları mutlu etmeyecekti. Benim üzerimde oynanan tüm oyunları bir bir bozmadan ölmeyecektim. Burada Oyunbaz olan bendim ve bir oyun oynanacaksa kurucusu sadece ben olabilirdim. Benim gibi öğrencileri için ders programı hazırlayan bir öğretmenden tehlikeli bir kadın yaratmışlardı. Bir öğretmenken şimdi asilerin öncüsü olmuştum.

Sonunda uzun uğraşlar sonucu tepeye çıkmıştık. Atımın yularını sıkıca tutarken nefes nefese kalmıştım. Eğilip soluklanırken Meliz'in, "Aman Tanrım," diyen şaşkın sesini duydum. "Araf yıkılıyor."

Doğrulup Meliz'in baktığı yere bakınca Araf tüm görkemiyle aşağıda görünüyordu. Uçsuz bucaksız toprakların üzerinde kara bulutlar vardı. Araf için karanlık bir çağ başlamıştı çünkü güneş bulutların ardına

gizlenmişti. Simsiyah bulutlar haritada Araf'a ait olan her bölgenin üzerindeydi. Araf'ta durum içler acısıydı. Burada her klanı görebiliyordum ve gördüklerim ne yazık ki beni üzüyordu. Bu uzaklıkta gördüğüm şehir yanıyordu.

Her haneden siyah dumanlar çıkıyor, alevler gökyüzüne ulaşıyordu. Sadece konakladıkları yerler değil, ormanlar da yanıyordu. Tutuşan ağaçların alevlerinden kaçmak isteyen kuşlar, tiz sesler çıkartarak uçuşuyordu. Araf'ı esir alan siyah bulutlar aslında bulut değildi, yanan her şehrin dumanlarıydı. Ölümsüzlere ait her bölge, her klan ve her toprak parçası cayır cayır yanıyordu. Ninfalar geride bıraktığımız dört günde Araf'ın bağrına yangın düşürmüştü.

Fânilerin bölgesi kıştan dolayı beyaz örtüyle kaplıyken ölümsüzlerin bölgesi ateşin koyu kızılına bürünmüştü. Evet, Araf yanıyordu. Bu enkazın sebebi bendim. Meliz korku içinde yutkunarak, "Kırım," diye sevdiği adamın adını fısıldamıştı. Ben ona göre fazla duygusuzdum. Savcı'nın adını zikretmeye bile artık hakkım yoktu.

Boynumdaki pusulanın kapağını açıp, "Yaşıyor mu?" diye kısık bir sesle konuştum. "O yaşıyor mu?" Ruhunda bir parça pusuladayken hâlâ nefes alıp almadığını bilmek istedim. Biliyordum buna hakkım yoktu ama bilmek istiyordum.

Hayır cevabında pusulanın oku hareket etmezdi lakin ok dönerek bana evet cevabını verince rahat bir nefes almıştım. Bir tur dönen ok kuzeyi gösteriyordu, yani Sulakkar topraklarını. Savcı Muhafızların klanında olmalıydı, büyük ihtimalle akademideydi.

Pusulaya, "Durumu nasıl?" diye sorduğumda bu sefer ok hareket etmeyince gözlerim doldu. Kötü durumdaydı, değil mi? Bir haftadan fazla içinde ruhu olan pusuladan uzak kalmışken iyi olamazdı. Belki de şu anda ölümün eşiğindeydi.

Pusulaya baktığımı gören Meliz, "Pusulayı ona vermen neyi değiştirecek?" diye sordu. "Pusula yüzünden olmasa bile yedi günlük korunma süresi dolduğunda Ninfalar onu öldürecek." Her şekilde onun ölümüne ben sebep olacaktım. Fakat şu an için kraliçeyle bir anlaşmam vardı, sevdiklerime dokunmayacaktı.

"Belki de ölecek." Acı içinde bu gerçeği kabul ettim. "Ama ölüm bizim için bir son değil. Ben ne yaptığımı biliyorum iblis, son raddeye gelmişken büyük oynayacağım. Elimde tek bir kart var." Ona cayır cayır yanan Araf'ı gösterdim. "Tanrılara istediğini verdim, şimdi sıra kendi isteklerimi almaya geldi."

Meliz endişelenerek soluğu yanımda almıştı. "Tanrılarla kumar oynanmaz, Elzem. Sen hep fazla zeki biri oldun. Kaybedeceğimiz bir savaşa bizi sürükleme."

"Tanrılar bana karşı tüm kartlarını oynamışken kaybedecek neyim kaldı?" diyerek ona Itır'ı hatırlattım. Bu saatten sonra benden alacakları bir şey kalmamıştı.

Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Masanın diğer tarafında ben varım ve ben elimdeki son kartı açmadan yenilgiyi kabul etmem," dedikten sonra elimin tersiyle saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Yeni başlıyorum, Meliz." Alevlerin içinde kalan şehri gördükçe içim acıyordu. Orada bir yerlerde hayatını kaybeden kişiler benim sevdiğim birkaç kişi olabilirdi.

"Sevdiklerimin hayatını masaya koyuyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Kazancım kaybettiklerim kadar büyük olmadıkça ben bu oyunu bitirmem!" Hayatımın en büyük kumarını oynarken her şey planladığım gibi giderse çok fazla şey değişecekti.

İddia ediyorum, ne tanrılar ne de Ölüler Şehri böylesine bir yenilgi yaşayacaktı.

Ormanda ilerledikçe atlar daha fazla tedirgin oluyordu. Yanan bir ormanda hareket etmek atları korkuttuğu için onları serbest bırakmıştık. Kıyameti yaşayan bir yerde yürümek hiç kolay değildi. Sadece yangın yoktu, ormanda bir uğursuzluk başlamıştı. Bu yangını birileri başlatmamıştı, yangın kendiliğinden oluşuyordu. Giderken bıraktığım yemyeşil ağaçlar hızlıca kuruyor, yapraklarını dökerek tutuşuyordu. Ara sıra sarsıntılar başladığı için küçük depremler oluyordu.

Toprak yarılıyor, açılan çatlaklardan gayzer püskürüyordu. Cayır cayır yanan ölü hayvanların kokusunu soluyordum. Bir tane yeşil ağaç görünce heyecanlanarak ona yaklaştım. Fakat ağaç gözlerimin önünde solmuştu. Gövdesi hızlı bir şekilde kül rengini aldığında yaprakları sarardı ve sarı yaprakları alevler çıkartarak tutuştu. Ağacın dallarını kendisine yuva yapan bir kuş, kanatları alev alarak uçmaya çalışınca gözlerim sızlamıştı. Ben böyle olsun istememiştim. Birçok masumun canına kastedecek biri değildim. Ben ne zaman böyle birine dönüşmüştüm?

Ninfalarla birlikte Araf'a bir kıyamet salmıştım. Her şey doğal bir afet gibi yanıp yıkılıyordu. Ninfalar bir veba gibi buradaki her canlıya ölüm getirmişti. Ayaklarımın altında şiddetli bir sarsıntı daha hissedince hemen arkaya doğru kaçtım. Bu seferki daha büyük bir deprem olduğu

için sarsıntı bizi yere savurmuştu. Az önce bastığım yerde açılan devasa çatlağı görünce yutkundum. Toprak bile yıkılıyordu.

Açılan boşluktan püsküren gayzer dumanı fazla ürkütücüydü. Yürüdüğümüz toprak gittikçe ısındığı için yangının olduğu bir ormanda yanmadan çıkmak hiç kolay değildi. Dumanlar bir sis gibi bizi nefessiz bırakırken ilerlemek çok zordu. "Biz..." diyen Meliz düştüğü yerde öksürmeye başladı. "Asla başaramayız." Haklıydı, alevler olmasa bile dumanlar bizi öldürebilirdi.

"Savcı'ya pusulayı yetiştirmeliyim," diye fısıldadım. Onunla vedalaşmadan gitmesine izin veremezdim. Onunla vedalaşsam bile gitmesine izin vermek hiç kolay olmayacaktı.

Sarsıntı durunca dumanlardan korunmak için ağzımı kapattım. Ayağa kalkmak üzereyken kökünden çatırtılar çıkartan bir ağaç üzerime düşmeye başladı. Soya, "Elzem çekil!" diye bağırarak bilekliğini kırbaca dönüştürdü. Kırbacı bana doğru savurunca kamçısı ayak bileğime dolanmıştı. Alev alan ağaç üzerime düşmeden önce Soya beni sertçe kendisine doğru çekti.

Sırtüstü yere düştüğümde süratle Soya'ya doğru çekildim. Kendimi onun ayaklarının önünde yerde bulduğumda sırtım sürtünmekten dolayı acıyordu. Soya çatık kaşlarla bana tersçe baktı. "Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin!" Beni azarlayınca kırbacı ayak bileğimden süzülerek ayrılmıştı.

Meliz ile ikimizin kesilmeyen öksürüklerimizi görünce Soya derin bir nefes alarak, "Bu böyle olmayacak," diye geriye çekildi. "Garez!" Bağırarak kendi etrafında dönmüştü. "Bana yardım etmelisin Gardiyan!" Ölüler Diyarı'ndaki gardiyanlardan birini mi çağırmıştı?

Soluduğum dumanlar yüzünden ciğerlerim gittikçe tükenirken Soya'nın arkasında sisten bir kapı açıldı. Sisin içinden çıkan gri pelerinli gardiyanın yüzü yine görünmüyordu. Pelerinin uzun şapkası yüzünü gizliyordu. Evet, bu Garez'di, onu Ölüler Diyarı'ndan tanıyordum. "Soaireya," derken Soya'nın adını taparcasına söylemişti. Ruhunda soluduğum bu yoğun duygu aşk mıydı?

Soya ona dönerek gülümsedi. "Bizi buradan çıkar, Garez. Benim açtığım kapılar bizi en fazla beş dakikalık mesafeye savurur," diyerek ona yaklaştı. "Ama bir gardiyan bizi daha uzağa götürebilir."

Garez başını eğerek Meliz'le ikimize bakınca gülen sesini duydum. "Soaireya," diye mırıldanıp yönünü ona çevirdi. "Yüzyıllardır seni çok daha kötü durumlarda gördüm. Şu zamana kadar kimseden yardım istemeyen savaşçı bir Gorgon'un benden yardım istemesi şaşırtıcı. Sanırım

artık bağlanmamak kuralına pek sadık değilsin." Soya'nın kendi için değil, bizim için yardım istediğini çok iyi biliyordu.

Sislerin arasından güçlükle Soya'yı görüyordum. "Benim de bir kalbim var," diyerek omuz silktiğini gördüm. "Yeğenimi ve onun üvey kızını ölüme bırakacak değilim." Şu üvey kız kısmından nefret ediyordum.

"Senin bir kalbin yok, Soaireya." Garez bunları âdeta sitem eder gibi söylemişti.

"Sana atacak bir kalbim olmaması beni kalpsiz yapmaz eski dostum," diyen Soya ona yaklaştı. "Ne Araf'taki kıyamet ne de onların büyüleri kolay kolay beni etkiler ancak bu ikisi benim gibi değil." Ona bizi gösterdi. "Bizi Araf'a götürürsen sana borçlanırım." Bu insanlar için birine borçlanmak büyük bir yüktü. Borçlu olduğu kişi karşılığında hayatlarını istese bile hayır demezlerdi.

Garez bir Gorgon'u kendisine borçlu çıkarmayı cazip bulmuş olmalı ki buraya geldiği sisli boyut kapısını gösterdi. "İstediğini yapacağım, Soaireya," derken sesinde rahatsız edici bir kinaye vardı. "Ancak bu iyiliğimin bedeli bir o kadar büyük olacaktır." Kaşlarımı çattığımda Soya başını sallayarak kabul etmişti. Nasıl yani? Karşılığında ondan ne istediğini sormayacak mıydı? Böyle fütursuzca hareket eden insanlar beni deli ediyordu.

"Hey!" diye güçlükle ayağa kalkıp öksürmeye başladım. Lanet dumanlar çok yoğundu. "Ortaya koyduğun şeyin ağırlığını bilmeden kumar oynayamazsın!" diye Soya'yı azarladığımda yeni bir deprem Meliz'in, "Boş versene," diyerek koluma asılmasına sebep oldu. Meliz beni peşinden sürükleyip kapının içine çektiğinde bile hâlâ itiraz ediyordum. "Bu gardiyanın ne istediğini sadece ben mi merak ediyorum?" dedim ama kimse beni umursamadı. Ucu bana dokunursa o zaman ben biliyordum onlara yapacağımı.

Ben mi fazla zekiydim yoksa etrafımdaki insanlar mı fazla aptal, bir türlü emin olamıyordum.

Sulakkar

Garez'in açtığı kapıdan geçip birkaç saniye sonra kapının diğer tarafına çıkmıştık. Çıktığımız sisli kapı Garez ile arkamızdan yok olunca nerede olduğumu anlamak için başımı kaldırdım. Önce anlamadım ama etrafımdaki yanan evleri görünce kasabada olduğumuzu anladım. Hangi klandaydık, bilmiyordum ama gözlerimin değdiği her nokta yıkılıyor ve alev alıyordu. Bu yıkımı Ninfalar değil, Ninfaların dönüşü yapıyordu.

Gökyüzündeki şimşekler korkutucu bir şekilde çakarken kara bulutlar bu yangını söndürmek için yağmurunu akıtmıyordu. Sokaklar kan içindeki cesetlerle doluydu. Çok önceden öldükleri için dumanlı havaya ceset kokusu karışmıştı. Parçalanmış cesetlerin içinde yürürken Muhafızların toprakları Sulakkar'da olduğumu anlamıştım. Bazı cesetlerin boynundaki kılıç ve kalkan dövmesi Muhafızların bölgesinde olduğumuzu gösteriyordu.

Çok fazla ölü vardı, hem de çok fazla. Yakınlarda yaşayan kimsenin ruhunu solumuyordum. Yürüdükçe cesetlere olan korkum çığ gibi büyüyordu. Bazıları paramparça olacak kadar korkunçtu. Küçük bir çocuğun cesedini pazar tezgâhının yanında görünce gözlerim dolmuştu. Boynu kesilerek ölen çocuğun elinde ahşaptan oyuncak atı vardı. Pazardaki sebzeler çürümüş, satmak için getirdikleri kafesteki hayvanlar ölmüştü.

Biz dört gündür yolda zaman kaybederken Ninfalar, Sulakkar halkını katletmişti. Geriye kalan tüm klanların bu şekilde olduğunu tahmin ediyordum. Pazarda satmak için getirdikleri atlar bile ölmüştü. Yürümekten başka seçeneğimiz yoktu. Etrafıma bakarak yürüdüğüm için bir şeye takılıp düştüm. Başımı kaldırıp saçlarımın arasından bakınca bağırarak kendimi arkaya çekmiştim. Düşmemi sağlayan şey bir kadının cesediydi ve kucağında olan şey bir bebekti.

Ellerimi yere bastırarak kadına doğru emekledim. Gözleri açık olan kadın kundaktaki bebeğini göğsüne bastırarak can vermişti. Bebeğin üzerine eğilince göğsündeki yarayı gördüm. Bıçak yarası gibi bir yara minicik göğsünü paramparça etmişti. Kadının yanında duran hançeri görünce gözlerimin ardı sızlamıştı. Ninfa onu ele geçirdiği için önce bebeğini, daha sonra da kendisini göğsünden hançerleyerek öldürmüştü.

Ben öyle bir yıkım başlattım ki bir anne kundaktaki bebeğini öldürerek kendi canına kıymıştı. *Ağlamak yok, Elzem. Bu yola çıkarken tüm bunları göze aldın.* Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Ne dolan gözlerim beni ağlatabildi ne de yaşanan bu trajedi. Sebep olduğum kıyametin içinde donuk adımlarla yürüdüm. Bir zamanlar yaşamın var olduğu bir yerde bir hayalet gibi geziniyordum.

Araf denen bu dünyanın sonu gelmişken kendi sonuma adım adım yaklaşıyordum. Burada olan her şey bir ölümdü ama daha derin ve daha sarsıcı. Her şeyin en yalın hâliyle ölüme çekildiğini görmek katlanılmaz bir trajediydi.

Buradaki her şeyin sonsuzluğa çekilip kaybolduğunu görmek içimi çürütüyor, âdeta ruhumu kurutuyordu. Bir an önce bitmesini istiyordum, belki de bir an önce geçmesini. Herkes için arkamda bir umut bırakarak bu kâbusun son bulmasını istiyordum. Ancak gözlerimin değdiği hiçbir

noktada umut yoktu. Gözlerimi kapatıp her açtığımda daha fazla ölüm, daha fazla yıkım görüyordum.

Bir anda gökyüzü karardı, şimşekler kükreyerek çaktı ve yıldırımlar alev topuna dönüşerek bir yağmur gibi Araf'ın üzerine yağdı. Yağan alevlerden biri tıpkı bir meteor gibi buradaki evlerden birinin üzerine düşmüştü. Ninfa'nın henüz bulmadığı bir kadın yanan evden çığlık atarak dışarı kaçmıştı. Kadının saçları, elbisesi ve vücudunun her yeri yanıyordu. Haykırışı kulaklarımı tırmalarken feryat figan ederek kendisini dışarı atıp söndürmeye çalışmıştı.

Kadının çığlıkları ve çırpınışları onu cayır cayır yakan ateşten daha kavurucuydu. Neresini söndürmeye çalışsa başka bir yeri yanıyordu. Sadece saniyeler içinde gözlerimin önünde yere düşüp alevlerin içinde can vermişti. Tıpkı benim gibi o da bir zamanlar insandı ama işte küle dönüşüyordu. Gözlerimden süzülen bir damla yaşla kadının cesedinin yanından geçmiştim. Ona yardım etmeyi çok istemiş ama etmemiştim, bunun olması gerekiyordu. Başlattığım yıkımdan geriye tek bir canlı bile kalmamalıydı.

Ben de buna dâhil.

Attığım her adımla yıkılan evler sanki bana *ah* ediyor, *neye sebep olduğunu gör* diye bağırıyordu. Onların sesini benden ve vicdanımdan başka duyan kimse yoktu. Çökmüş duvarların arasında bir zamanlar yaşayan herkes şimdi yuvam dediği yerin altında kalmıştı. Bir zamanlar burada var olan hayatlar artık yoktu. Yaklaşıp bir evin penceresini araladığımda duvarları sanki birbirine yapışmıştı. Arada kalan herkesi acımasızca ezmiş gibi yıkılan duvarlar birbirinin üstüne düşmüştü.

Gördüğüm tek şey kırık camlar, boş odalar, yıkılan tavan ve kolonlardı. Gözyaşlarıma direnerek oradan uzaklaşıp yürümeye devam ettim. Bir ev vardı, bir zamanlar anne ve babanın sohbet ettiği, çocuklarının arada koşturduğu bir ev. Artık sadece yıkılan bir harabeden ibaretti ve içindeki ailenin parçalanmış cesetleri evin tuğlalarının arasında ezilmişti.

Biraz daha yürüyünce bu sefer başka bir trajediyle karşılaştım. Bir çocuğa bakıyordum, daha doğrusu bir çocuğun cesedine. Gözleri açıktı ama hiçbir şey görmüyordu. Kaldırım kenarında yatan çocuğun ellerinde bir oyuncak vardı ama oyuncağı da tıpkı çocuğun boynu gibi kırılmıştı. Bir zamanlar onu mutlu eden oyuncağı şimdi onun gibi soğuktu.

Üç metre uzağında başka bir çocuk daha vardı. Yıkık bir duvarın önüne bağdaş kurarak oturan çocuğun cesedi hiç bozulmamıştı. Tüm bu şeyler başladığında korkudan o duvarın dibine sinmiş, dizlerini karnına çekmiş ve kollarını bacaklarına dolamıştı. Çenesini dizlerinin üzerine yaslayan çocuğun minik kalbi tüm bu olanları kaldıramamış olacak ki

oracıkta ölmüştü. Ona bakarken vücudundaki yaşam enerjisini ve ruhunu hissetmiyordum.

Çocuklar dünyanın sonunu anlamadan ölürdü, sessizce ve hiçbir şeyi fark etmeden. Ancak ben onları görüyordum. Her adımımla, her köşe başında mutlaka onlardan birilerine rastlıyordum. Sadece yıkılan evlerin içinde değil, sokaklarda da cesetler vardı. Kıyamet başladığında herkes kendini dışarı atmış olmalı ki sokaklar ceset doluydu. Gözlerimin değdiği her noktada bir başka hayat soluyor ve kayboluyordu.

Cesetlerin en yoğun olduğu bir noktada durup başımı kaldırarak gökyüzüne baktım. Mara'nın gördüğü kehanet çıkmıştı. Ben Ölüler Diyarı'ndayken Mara bir rüya görmüştü. Rüyasında Araf yıkılıyordu, herkes ölüyordu ve ben cesetlerin içinde duruyordum. Gördüğü o kehanette Afra da vardı ve ikimizden biri ölecekti. Mara gördüğü bu kehaneti daha sonra Itır'a anlattığı için biliyordum çünkü o esnada Itır beni düşünüyordu.

Ölüler Diyarı'ndaki Düşler Gölü kimi düşünürseniz size onu gösterirdi. Etrafım kan, yangın ve cesetlerle kaplanmışken kül kokusunu içime çekerek gökyüzüne baktım. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu, güneş bile gökyüzünden kovulmuştu. Bir zamanlar insanların karanlık dünyasını aydınlatan güneş, şimdi gri bir küreye dönüşmüş, kara bulutlar onu gölgesinde bırakıyordu. Güneşin bile ısıtamadığı bu soğuk evrenin soğukluğunu ta içimde hissediyordum.

Gökyüzü bile bir mezarlığa dönüşmüş, kasvetli cesetlerin tabutlarını yeryüzüne düşürmüştü. Kendimi toparlamaya çalışarak yürümeye devam ettim. Şehre doğru ilerlerken yalnızca yıkılan şeylerin enkazı ve ölü bedenler vardı. Bir adamın üzerine devrilmiş bir at arabası gördüm ve atın altında kalan küçük bir kız çocuğuydu. Tuğlaların altında kalan insanlar, kopmuş ve parçalanmış cesetler hemen hemen her yerdeydi.

Etrafta bir ölüm sessizliği vuku bulduğu için kimseden çıt çıkmıyor, artık kimse çığlık atıp yardım isteyemiyordu. Havada ise yoğun bir koku vardı. İnsan etinin, metalin, yanan ahşabın, tutuşan plastiğin ve ezilip çürüyen cesetlerden yayılan korkunç bir koku. İçime çektiğim her kokuyla dehşete kapılıyordum. Burada olanlar aklımın sınırlarını zorlayan bir vahşetten ibaretti.

"Itır," diye mırıldanıp derin derin nefesler aldım. "Bu gördüklerin için bana kızma veya korkma ablacığım." Kendimi toparlayarak yürümeye devam ettim. "Senin olmadığın bir dünyada kimseyi yaşatmam." Bunu hep söylemiştim ve artık boş konuşmadığımı buradaki herkes biliyordu. Itır'ın arkasında Elzem Akay gibi bir ablası vardı. Kardeşimin dökülen kanını yerde bırakır mıydım sanıyorlardı?

Pusulanın kapağını açıp, "Savcı hâlâ yaşıyor mu?" diye tekrar sordum. Ok usulca dönüp kuzeyi gösterince rahat bir nefes almıştım. "Peki, ne kadar zamanı kaldı?" dediğimde ok sadece bir tık hareket etmişti. Bunun anlamı bir saatten daha az zamanı kaldığıydı. Her şey ölmüşken Savcı da uzun süre hayatta kalamazdı. Asla bir saatte akademiye ulaşamazdım. Pusulayı ona ulaştırmamın bir yolu olmalıydı.

Aklıma gelenlerle koşarak pazardaki tezgâhları kontrol ettim. Kırtasiye ürünleri satan küçük bir tezgâh görünce hemen mürekkep şişesini aldım. Şişenin kapağını açarak hokka ve kalın bir sayfayı aldım. "Meliz!" diyerek ona seslendim. "Pusulayı Savcı'ya ulaştırmalısın."

Ben zamanında akademiye gidemezdim ama her yere süzülerek giden Meliz hızlıca akademiye ulaşabilirdi. Tabii bunun için bedeninden çıkmalıydı. Onun aksine ben vücudumdan çıkınca normalde olduğu gibi her yere yürüyerek gidiyordum. Bir ruha dönüşünce hayaletler gibi etrafta süzülmeyi bilmiyordum. Savcı'ya son mektubumu yazarken elim titriyordu. Geriye dakikaları kalmışken oyalanıp onu kaybetmekten korkuyordum. Itır'dan sonra onu da bu şekilde kaybedemezdim.

Şimdi fark ediyorum da ben onu gerçekten çok sevmiştim. Afra yüzünden ondan nefret etsem de bir yanım hâlâ onu seviyordu. Sevdim, böyle korka korka sevdim. Aceleciydi yazdıklarım, sanki iki saniye geç cevap versem onu kaybedecektim. Siz hiç iki saniyede dünyanın sonuna ayak bastınız mı? Büyük bir yıkım, her şey ölü, üzerinde durduğum toprak ölü hatta nefesim bile ölü. Kısacası ben ölüyüm.

Ben iki saniyede ölümü görmüştüm. Çok garip değil mi? Hadi yargılayın beni hâlâ yaşıyorsun diye, ben iki saniyede ölümü öldürdüm tenimde. Evet, doğru, hâlâ yaşıyordum. Sevdiğim herkesi bir bir kaybederken ben hâlâ yaşıyordum. Gözlerimden süzülen bir damla yaş mektubun üzerine düşerken titreyen parmaklarım hokkayı tutmaktan zorlanıyordu. Bu mektup şu anda kendime bile itiraf edemediğim çoğu şeyin cevabıydı.

Merhaba, diyerek mektubuma başlamak isterdim lakin içimden bir ses artık birbirimize verecek bir selamımız bile yok diyor. Büyük ihtimalle şu anda yarı baygın uyuyorsunuz ve kendinize geldiğinizde ilk benim mektubumu okuyacaksınız. Okuduklarınızdan hiçbir şey anlamayacaksınız, ta ki pencereden dışarıya bakana kadar.

Dışarıda gördüğünüz o yıkımın sebebi olduğumu ben söylemesem bile anlayacağınızı biliyorum. Herkes öldü ve ölmeye devam edecek hatta belki de siz bile. Evet, bunun bilincinde olarak Ninfaları özgür bıraktım.

Bana hâlâ güveniyor musunuz? Eğer cevabınız evet ise sizden son bir şey isteyeceğim. Ninfalardan önce koruma altına aldığım erkek kardeşlerinizi ve diğerlerini bulun. Hafız, Asil, Bülbül, Kırım, Üzüm, Aker ve küçük Cennet'i bana getirin. Ben hepsine ulaşamam ama siz ruhlarınızı göndererek onları bana yönlendirebilirsiniz. Her şeyin başladığı yerde, yani fânilerin bölgesindeki küçük kulübede olacağım.

Gün batımına kadar sizi kulübede bekleyeceğim, eğer gelmezseniz birbirimize veda etmeden her şeyi bitireceğim. Bugünün sonunda ben artık hayatınızda olmayacağım. Sizi bekleyeceğim, lütfen gelmeye çalışın.

Elzem.

Mektubumun mürekkebi daha kurumadan pusulayla birlikte Meliz'e verdim. "Lütfen bunu ona ulaştır. Burada bırakacağın bedenini merak etme, sen dönene kadar onu senin için koruyacağım." Savcı yaşamalıydı, yaşamalı ve ondan istediğim yere gelmeliydi.

Meliz bedeninden çıkıp bir ruha dönüşerek mektup ve pusulayı benden aldığında kısa sürede ortadan kaybolmuştu. Onun bedeninin yanında durup geri dönmesini bekledim.

Uzun süre Meliz'in bedeninin yanında durup onun dönmesini beklemiştim. Soya etrafı kolaçan ederken ben Meliz'i bekliyordum. Meliz gideli yarım saati geçmişti. Her an burada olurdu. Beklemekten sıkılmaya başlamıştım ki nihayet Meliz döndü. Yerdeki bedeninin kıpırdanmaya başlamasıyla döndüğünü anlamıştım. Ayağa kalkıp karşımda durduğunda yüz ifadesi sıkkındı. Savcı ile olan küçük görüşmesi iyi geçmemiş olmalıydı.

"Pusula ve mektubu ona verdin mi?" Başını salladığında ikinci ve en önemli soru için fazla beklemedim. "O nasıldı?"

Meliz karamsar bir ruh hâliyle bana içinde bulunduğumuz yıkımı gösterdi. "Pusula olmadığı için ölmek üzereydi ve tüm dünyası yıkılmış gibiydi." Mecaz kullanmadığını anlamak zor değildi. Yüzü kasıldığında bir şey söylememek için dudaklarını ısırıyordu.

"Savcı'nın bana çok kızgın olduğunu söylemene gerek yok." Onu bırakıp yürüdüğümde güçlü durmaya çalışıyordum. "Savcı'nın öfkesi ve nefretiyle ilgilenmiyorum. Siz Soya ile fânilerin topraklarına gidin. Avcılar ve kızları kulübeye getirirseniz sevinirim. İkinizle orada buluşuruz." Herkes ölmüşken geriye kalanlar da uzun süre dayanamazdı.

Meliz beni onaylamıştı ama Soya'dan hiç ses çıkmamıştı. Ona bakınca bir harabenin yanında diz çöktüğünü gördüm. Soya bir yılanla konuşuyordu ama konuştuğu yılan Safir değildi. Kırmızı çizgileri olan o yılan ona ne dediyse Soya'nın yüzü sararmaya başlamıştı. Hayatının en kötü

haberini almış gibi vücudu gergindi. Ruhunda yükselen endişe ve hayal kırıklığını soluyordum. Burnundan süzülen kanı görünce Meliz ile göz göze gelmiştik. Bu da neydi şimdi?

Soya diz çöktüğü yerden güçlükle ayağa kalktığında her zaman fazla canlı görünen saçları artık daha sönük görünüyordu. Kumral saçlarındaki dalgalanma azalmıştı ve saçları eskisi gibi parlak değildi. Yanında duran elini kaldırıp burnundaki kana dokunurken gözleri bir boşluğa bakar gibiydi. Parmağına bulaşan kanı görünce soğuk bir şekilde güldü ama ruhunda devasa bir çığlık kopmuştu.

Fark ettiklerimle buz kesmiştim. O yılan Soya'nın saçları için Sıraç'a gönderdiği yılandı, değil mi? Sıraç onun saçlarını koruyamamış veya farklı bir amaç uğruna kullanmış olmalı ki Soya ölüyordu. Başından beri etrafını saran ölümün kül kokusu artık ondan daha yoğun geliyordu. Başını çevirip gözlerini bana diktiğinde yüzüne bakmaya bile utanmıştım. Abimin sebep olduğu şeyin mahcubiyetini onun yerine ben çekiyordum.

"Üzgünüm." Tek diyebildiğim bu olmuştu. Abim olsa bile taraf tutmak yerine onu Sıraç'a karşı uyarmıştım.

Saçlarını ondan almayı yarınlara ertelemek yerine buraya geldiği ilk gün bunu yapmalıydı. Soya bunu yapmamıştı çünkü Sıraç'tan hoşlanmış ve ona güvenmeyi seçmişti. Genelleme yapmıyordum ama erkeklerin birçoğu güvenilmez yaratıklardı. Teyzesi Medusa'ya olanlardan sonra Soya bunu en iyi bilen insanlardan biri olmalıydı. Ancak işin içine kalp girince insan aptallaşıyordu.

Soya kanayan burnunu silerek derin derin nefesler aldı. "Sandığın gibi Sıraç bana ihanet etmedi, biri saçlarımı ondan çalmış." Bu durumdayken bile onu savunmasına inanamadım. Çatık kaşlarımı görünce bana belli belirsiz tebessüm etti. "Yüzyıllardır yaşıyorum, Elzem." Bana kendisini gösterdi. "Bu gördüğün kadın evren üzerindeki en yaşlı insan." Ama bakıldığında benden daha genç gösteriyordu.

Saçları gittikçe canlılığını yitirirken bana doğru yürümek için kendini zorladı. "Bu kadar uzun yaşayınca insanları daha iyi tanıma fırsatın oluyor." Elinin tersiyle burnundaki kanı silerken soğukta kalmış gibi titriyordu. "Ben yanlış adama güvenmedim. Sıraç saçlarımı çaldırdığı gibi onları bir şekilde alacaktır. Buna eminim." Hayrete düşmüş bir şekilde ona bakıyordum. Bundan nasıl bu kadar emin olabilirdi? Doğru düzgün tanımadığı bir adama tüm kalbiyle nasıl böylesine güvenebilirdi!

"Aptalsın!" Yüzüne karşı sinirle bağırırken onu kaybetme korkusuyla dolmuştum çünkü Soya'yı sevmeye başlamıştım. Kabul ediyordum, o hayatımda gördüğüm en kaçık kadındı ama bir şekilde bize kendini

sevdirmişti. Onunla olan şu kısacık yolcuğumuz onu daha iyi tanımamı sağlamıştı. Bir hiç uğruna ölmesini istemiyordum.

Parmaklarımı sinirle saçlarımdan geçirirken hangisine kızacağımı bilmiyordum. Ona bu kadar çok güvendiği için Soya'ya mı yoksa onun saçlarını kaybeden Sıraç'a mı, bilmiyordum. "Saçlarını ondan kimin çaldığını bile bilmiyoruz!" Ya bu Tanrıça Athena'nın işiyse? Soya'nın bilindik düşmanlarından biri oydu. Bir tanrıçadan onun saçlarını almak kolay mıydı sanıyordu?

"Tanrıçanın işi değil çünkü saçlarım onun eline geçseydi güçlü bir büyüyle saniyesinde işimi bitirirdi." Soya aklımdan geçenleri anlamış gibi beni sakinleştirmeye çalışıyordu çünkü onun için ondan daha çok endişeleniyordum. Gözlerimin içine bakarak, "Bunu yapan Ölüler Diyarı'nın gardiyanı Garez," dedi birdenbire. "Bana duyduğu aşk yüzünden yüzyıllardır ölmemi bekliyor." Tabii ya Garez!

Birkaç saat önce o herif bizi Araf'ın içine ışınlarken bile çok imalı konuşmuştu. Bahsettiği borç buydu. Soya'nın saçlarını çoktan ele geçirmişti ve bize yardım etmesinin karşılığında o saçları kullanarak onu öldürecekti. Küçük bir yardım karşılında Soya'nın hayatını alacaktı. "O gardiyanı hemen bulmalıyız!"

Soya beni durdurarak engel oldu. "Bunu yapmayacağız." Beni iyice kızdırırken çok sakindi. Gittikçe soluklaşan saçlarına dokunup omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Sıraç'ın duygularını test etmek için bundan daha iyi bir yol göremiyorum." Meliz ile ikimizi hayrete düşüren bu ruh hastası kendi hayatının üzerinde kumar oynayarak gülümsedi. "Bir gardiyandan saçlarımı almak hiç kolay değil. Bakalım Sıraç beni hayatında ne kadar istiyor?"

Meliz sinirlenerek yanındaki sebze kasasından bir tane marul alıp onun kafasına fırlattı. "Sen neden bu kadar rahat ve aptalsın!" O kadar sinirlenmişti ki sadece marulu değil, her an o kasayı Soya'nın kafasına geçirebilirdi. "Bir fâni ölmeden önce Ölüler Diyarı'nın gardiyanlarını göremez! Sıraç'ın saçlarını Garez'den almasının bir yolu yok! Hadi ama Sıraç'tan bahsediyoruz, senden nefret ediyor. Eminim saçlarını kaybetmeyi sorun bile etmiyordur!" Meliz henüz yeni kavuştuğu teyzesini bu kadar erken kaybetmek istemediği için öfkesinin arkasında yoğun bir korku vardı.

Soya bizi sinirden küplere dönmüş bir hâlde bırakarak atının olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Saçlarım bulunmazsa gün bitmeden ölecek olan benim, size ne oluyor?" Umursamaz görünmeye çalışarak gidiyordu ama ruhundaki endişeyi soluyordum.

"Ölüm uzun zamandır arzuladığım bir şeydi." Soya'nın sırtıyla bakışırken yorgun gülüşünü duyduk. "Sıraç saçlarımı almak istemezse en

fazla ölürüm ve bunu da zaten istiyorum." Saçları daha şimdiden onu zehirlemeye başlamışken bu gidişle birkaç saate kalmadan arzuladığı şeye kavuşacaktı. Yürümekte bile güçlük çekiyordu ama bunu bizden saklamaya çalışıyordu. "Sizi kulübede bekleyeceğim. Kızları getirme işi Meliz sende."

Meliz ile giden kadının arkasından bakarken ikimizin de kaşları çatıktı. Yumruğunu sıkarak, "Aşk beni bu kadar aptallaştırırsa beni kalbimden bıçaklamazsan bozuşuruz, Elzem!" dedi sertçe.

"Anlaştık iblis," dedim hızlıca. "Aynı şeyler benim için de geçerli." Benim gibi kuşkucu bir insan hiçbir zaman Soya'nın yaptığı gibi bir erkeğe tam bir teslimiyetle güvenmezdi.

Meliz, kızları ve Avcıları bahsettiğim kulübeye getirmek için yanımdan ayrılmıştı. Sulakkar'da yapacağım son bir işim kaldığı için ben de akademiye doğru yola çıkmıştım.

Kasabadan çıkarken yanan evlerde tutuşan cesetlerin kokusu midemi bulandırıyordu. Üstelik her on dakikada meydana gelen sarsıntı yüzünden ayakta zor duruyordum. Evlerin camları patlıyor, pencerelerden alevler püskürüyordu. Gökyüzünden kopup rastgele her yere düşen meteorlardan biri üstüme düşer diye endişeleniyordum. Ninfalar tüm doğal afetleri serbest bırakmıştı.

Düşen her meteorla depremin etkisi daha şiddetli olduğu için tüm bu yıkımın içinde hareket etmek hiç kolay değildi. Bu yıkımın bir diğer sorumlusu da tanrılar olabilirdi. Ninfalar ölümsüzlerden kurtuluyorlardı, tanrılar da Araf'ı yıkıyordu. Tüm bu felaketleri Ninfalar tek başına yapıyor olamazdı. O lanet koloni Sulakkar'ı yok etmişken kim bilir şu anda hangi klanın sonunu getiriyordu.

"Bu işin sonunda ya batarım ya da çıkarım." Sessizce mırıldanıp yaklaşan bir meteordan son anda kurtuldum. Tüm planlarım tek bir kişi üzerineydi. Kazanmamı sağlayacak kişi hayatta kalmayı başarırsa kurtuluş için hâlâ bir umut vardı.

✦

Akademiye girdiğimde bu sefer yoluma çıkan gözcüler veya beni sorgulayan nöbetçiler olmamıştı. Hepsinin öldüğünü etrafımda gördüğüm cesetlerden anlıyordum. Akademinin büyük bahçesinde sayısız öğrenci, hizmetçi ve askerin cesetleri vardı. Baktığım her yerde mutlaka bir cesetle karşılaşıyordum. Buradaki herkes sanki son anlarında bana lanetler yağdırmış gibi ölü bedenleri kötü hissettiriyordu.

Tüm bu yıkımın içinde bahçede bir çiçek gördüm. Şu zamana kadar gördüğüm tek canlı oydu. Buraya gelene kadar yerdeki çimlerin bile kuruyup solduğunu görmüştüm. Akademinin avlusunda çiçek açan bu gül fidanı tüm bu kaostan uzak bir şekilde güzel görünüyordu. Etrafındaki tüm bitkiler kuruyup kana bulanmışken o hâlâ canlıydı. Bu bir beyaz güldü, bu benim en sevdiğim güldü.

Elime batan dikenleri umursamadan gülü dalından kopartıp bir süre onu izledim. Burada yaşayan tek bitkiye izlerken bakışlarım buruktu. Bu gülün neden solmadığını veya yanmadığını iyi biliyordum. Cesetlerle dolu bir avlunun ortasında dururken başımı kaldırıp kıyametin resmi olan gökyüzüne baktım. Yeryüzü nasılsa gökyüzü de öyleydi. Gri, kasvetli ve tamamı yanmış çatlaklardan oluşacak kadar puslu.

Küçük piyonları onların istediği şeyi yaptığı için bu gülü canlı bıraktıklarını biliyordum. Bana olan memnuniyetlerini göstermek için bu gülü soldurmamışlardı. Anlaşılan küçük kuklaları ilk kez bir konuda tanrıları memnun etmişti. Onları görmek ister gibi yıldırımların koptuğu gökyüzüne bakarken elimdeki gülü sıkıyordum. Dikenleri elime batıp kanatıyordu ama umursamadım.

Son kez gökyüzüne bakıp, "Siktirin gidin!" dedikten sonra beyaz gülü yere atıp üzerine basarak geçtim. Benim gibi bir hanımefendiye bile küfrettirmişlerdi! Tanrıların memnuniyetiyle ilgilenmiyordum.

Akademiye girince havayı koklamaya başladım. Tüm bu kül ve kokuşmuş cesetlerin içinde iki yaşam kokusunu solumuştum. Tam da düşündüğüm gibi bir kaptan gemisini asla terk etmezdi. Efsun ve Elif Kâhya buradaydı. Ninfaların kraliçesi sözünde durmuş ve o ikisine dokunmamıştı. Eğilip ölen askerlerden birinin kılıcını aldım. Onları öldürme zevki bir tek bana aitti.

Ayakkabılarımı çıkartıp güney kanadındaki merdivene yönelirken, "Sizi unutmadım hanımlar," diye üst katta saklanan farelere sesimi duyurmaya çalıştım. "Nasıl? O kanatlı küçük dostlarımın sizin için hazırladığı küçük sürprizi beğendiniz mi?"

Çıplak ayakla basamakları çıkarken bilerek ağırdan alıyordum. Akademide yaşayan sadece üçümüz kaldığımız için burada çıt çıkmıyordu. Yüksek sesle konuştukça sesim onlara ulaştığı için ruhlarında artan korkuyu soluyordum. "Yanlış kadına bulaştın Efsun, hem de çok yanlış bir kadına."

Şu zamana kadar bana yaptıklarını ve benim için hazırladığı tuzakları unutmamıştım. "Çık da akademinin son hâline bak, Efsun." Adım adım yukarı çıkarken dudağımın köşesi kıvrılmıştı. "Çok yazık, artık seni dinleyecek tek bir öğrencin yok, hepsi öldü."

Üst kata çıkıp Efsun'un çalışma odasına yürürken etrafta duyulan tek şey elimdeki kılıcın zeminde sürtünen keskin ucuydu. Koridorda bile çok fazla ceset vardı. Bir mezarlıkta çıplak ayakla gezinen bir hayalet gibi bu korkunç ve kasvetli yerde tek başıma yürüyordum. "Senin için geliyorum, Elif Kâhya." Bunları söylediğim an onun hızlanan kalp atışlarını ve gergin vücudunu solumuştum.

"Sana söylemiştim, bana yapılan hiçbir şeyi unutmam." Beni köle gibi çalıştırıp canımı yakmasının bir bedeli olacaktı. Geldiğim günden beri bu kadın bana takıktı. Bugün kinimi kazanmanın sonuçlarıyla yüzleşecekti.

Efsun'un çalışma odasına yaklaşmıştım ki kapının önünde bir anda beliren kişiyle adımlarım durmuştu. Ayaklarım yere mıh gibi çakılırken gözlerimin ardı sızlamıştı. Onu görmenin şaşkınlığıyla az kalsın elimdeki kılıç yere düşecekti. Yaşadığım heyecan ve mutluluktan dolayı kalbim patlayacakmış gibi hızlanmıştı. Günlerdir özlemini çektiğim, tekrar görmek için her şeyimden vazgeçeceğim kişi tam karşımdaydı. "Itır?" Evet, bu Itır'dı.

Nabzım boğazımda atarken boştaki elimi dudaklarıma bastırarak hıçkırığıma engel oldum. Nasıl da özlemiştim. Baştan ayağa onu incelerken bir eksiklik arıyordum ama her şey tamdı. Kanattığım göğüs kafesinde hiç yara yoktu ve o eskisi gibi nefes alıyordu. Siyah saçlarını balıksırtı yapan kardeşim onu en son gördüğüm kıyafetinin içinde beni izliyordu.

Güçlükle dudaklarımı kıpırdatıp, "Itır," diye mırıldandığımda gözlerimden bir damla yaş süzülmüştü. Itır'ım, benim güzel kardeşim gerçekten buradaydı.

Ona doğru tam bir adım atacaktım ki hayal kırıklığı içinde, "Sen ne yaptın, Elzem?" diye sordu. Siyah gözlerinin ardındaki o ifade hüsrana uğradığını gösteriyordu. "Nasıl kıydın tüm o insanlara?"

"Bırak şimdi bunları, nasıl geri dönebildin?" Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılmak istedim ama arkaya çekilerek benden uzaklaştı. Burnumun direği sızlarken dudaklarım titremişti. "Itır neler oluyor?" Aramıza koyduğu mesafe yüzünden boğazımda bir yumru oluştu. "Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Neden mi?" Nemli gözlerle benden hesap sorarken etrafımdaki cesetleri gösterdi. "Elzem sen ne yaptın?"

"Senin için."

"Yaptığın katliam için beni kullanma!" Bana sesini yükseltirken çatık kaşlarının altından bakıyordu. "Sen korkunç birisin, koskoca bir ülkenin felaketi oldun!" Her sözü içimi bıçak gibi yararken bakışlarını benden çekmişti. Sanki artık beni görmek istemiyordu. "Git buradan, Elzem."

Kaskatı kesildiğimde tuttuğum kılıcın kabzasını sıktım. Kan beynime sıçramıştı çünkü bu kadarı çok fazlaydı. Çenemi sıktığım için dişlerim gıcırdadığında hızla aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Kılıcı kaldırdığım gibi boynuna doğru savurdum. Kılıcım onun boynunu yarmıştı.

Kafasını gövdesinden ayırdığım an gözlerimin önünde kaybolmuştu. Yanılmamıştım, o bir halüsinasyondu çünkü gerçekte olsaydı Itır asla beni kovmazdı. Efsun ve Elif Kâhya bir Muhafız olduğu için bana halüsinasyon göstermeye kalkışmışlardı. Bu şekilde beni buradan göndermeyi düşünmüşlerdi. Bana Itır'ın hayalini gösterirken bir yerde hata yapmışlardı. Itır benim dışımda çok az insana değer verirdi, yani Araf'takilere yaptıklarım umurunda olmazdı.

"Ne cüretle ölmüş kardeşimin anısını kirletmeye kalkışırsınız!" Kapıya tekme atarak sonuna kadar açtım. Duvara çarpan kapıyla içeri girdiğimde ikisi de pencerenin önünde duruyordu. Efsun kuyruğunu dik tutup güçlü görünmeye çalışıyordu ancak Elif cadısı korktuğunu saklayamıyordu. Tir tir titrerken Efsun'un arkasına saklanmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu ikisinin bana karşı hiç şansı kalmamıştı, halüsinasyon gösterip zihnimle oynamak dışında bir yetenekleri yoktu. Onların küçük gösterileri bende pek işe yaramazdı. Efsun'un hızlanan kalp atışlarını solusam da dik durmak için kendini zorluyordu. "Neden buradasın, kardeşini biz öldürmedik!" Titreyen sesini gizlemek için bana bağırıp yanında duran ellerini sıktı.

Arkamdaki kapıyı kapatıp yönümü ona çevirirken dudağımın köşesi kıvrılmıştı. "Hâlâ neden burada olduğumu anlamadın mı?" Başımı omzuma doğru eğerek baştan ayağa onu süzdüm. "Geçmişi düşün, Efsun. Sence burada olmamı hak etmiyor musun?" Buraya geldiğimden beri bana oynadığı o küçük oyunları ne çabuk unutmuştu.

Korkudan gözleri fıldır fıldır dönerken bir adım arkaya çekilip, "Unutalım geçmişi," dedi aceleyle. "Yeni bir başlangıç yapabiliriz." Ellerini kaldırıp bana içinde bulunduğumuz yeri gösterdi. "Herkes öldü, buranın tek sahibi olabilirsin." İçimdeki güç ve konum arzusunu beslemeye çalışarak hızlıca başını salladı. "Bu akademi ve tüm Araf senin olabilir." Durdu ve kıvranan bakışlarını bana dikti. "Beni öldürmek zorunda değilsin."

Keyiften uzak bir kahkaha attığımda cana susayan bir akıl hastası gibi göründüğüme emindim. "Ne var biliyor musun, artık ne güç istiyorum ne de konum." Ayağımı sertçe yere bastırdığımda ikisinin ruhu zemini yarıp ayaklarıma doğru çekilmeye başladı. "İstediğim tek şey ödeşmek!"

Ruhlarını emmeye başladığım için ikisi de acıyla haykırıp sertçe dizlerinin üzerine düştü. Ruhlarını kendime düğümlediğim için isteseler de ayağa kalkıp kaçamıyorlardı. Ruhunu içime çektikçe Efsun'un teni soluyor, hayat enerjisi hızla düşüyordu. Hissettiği yoğun acıya rağmen tırnaklarını zemine bastırarak, "B-beni zorladılar," diye yalan söylemeye başladı. Bana tüm o fenalıkları Savcı için yapmamış gibi acıyla kasılıp yalanlarını sıraladı. "Ben... Ben istemedim, liderler beni zorladı."

Ruhu bedeninden sökülüp alınırken Efsun çığlık çığlığa haykırıp, "S-suçum yok benim," diyebildi. Tırnaklarını yere geçirerek kulaklarımı sağır edecek bir şiddette bağırdı. "N'olur dur, ben sana zarar vermek istemedim!"

"Keşke yalanlarının üzerimde bir etkisi olsa!" Hızlıca ona yaklaşıp kılıcı kaldırdığım gibi kafasını gövdesinden ayırdım. Efsun'un kopan başı odanın içine yuvarlandığında Elif aklını kaçırmanın raddesine gelerek çığlık attı. Bu iki zavallıya saatlerce işkence yapmayı çok istesem de onlarla kaybedecek zamanım yoktu.

Başımı çevirip gözlerimi kâhyaya diktiğimde ruhunu emmeyi bırakmıştım. Bu onun acısını kesmiş ama korkularını yatıştırmaya yetmemişti. Efsun'un kesik boynundan fışkıran kanı gördükçe gözleri yuvalarından fırlıyordu. Kopuk başını görmek ise onu deliliğin sınırlarına itiyordu. Beti benzi atarken o kadar çok titriyordu ki zangırdayan çenesi birbirine çarpıyordu. Her an birkaç dişi kırılabilirdi.

"Efsun için endişelenme cadı karı çünkü o Ölüler Diyarı'na gitti." Üzerine eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak sırıttım. "Ama sen Ölüler Diyarı'na bile gidemeyeceksin çünkü ölmeden hemen önce ruhunla besleneceğim."

Sakince söylediklerim dehşete kapılmasına neden olmuştu. Bir zamanlar bana zalimce bakan gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken ayaklarıma sımsıkı yapıştı. Gursuz bir şekilde ayaklarıma yapışırken hıçkırmaktan doğru düzgün konuşamıyordu. "Affet." Kirli elleriyle çıplak ayaklarımı sıkıca tutarken salya sümük ağlıyordu. "Beni affet, ben sadece Efsun'un istediklerini yerine getiriyordum." İkisi de ciğeri beş para etmez insanlar oldukları için yaptıklarının arkasında durmuyorlardı.

"Çek o pis ellerini üzerimden!" Onu sertçe arkaya iterek birkaç adım geriye çekildim. "Bana tokat atarken, köle gibi çalıştırırken, aşağılayıp küçük düşürürken aldığın hazzı iğrenç ruhundan soluyordum!" İnsanların hislerini ruhlarından soluyan bir Oyunbaz olduğumu çok çabuk unutmuştu.

Bu sıska kuru cadı inkâr edip dizleri ve kolları üzerinde emekleyerek bana yaklaşmaya kalkıştı. "Yemin ederim ki Efsun beni zorlamıştı." Bir

kez daha ayaklarıma kapanıp ağlayarak benden merhamet dilendi. İnsanın kendisine biraz saygısı olmalıydı.

"Elzem, benim bir kızım var." Başını kaldırdığında yaşlar gözlerinde birbiri ardına akıyordu. "Bana acımıyorsan Cennet'i düşün. O daha çok küçük, annesine ihtiyacı var." Dudakları titrerken kıvranan bakışlarını gözlerime dikmişti. "Sen de annesiz büyüdün, aynı şeyi başka bir çocuğa yaşatacak mısın? Kızım seni severdi, bunu biliyorsun."

Çenesini sertçe kavrayarak parmaklarımı yanaklarının iki tarafına geçirdim. Onu bana bakmaya zorlarken kaşlarım çatıktı. "Sen Cennet'i hak etmiyorsun!" Kızını kullanarak bana duygu sömürüsü yapamazdı. Çenesini bırakmadan üzerine eğilip yüzlerimiz arasındaki mesafeyi en aza indirdim. "Sana daha önce de söylediğim gibi bana yapılanları unutmam ve unutturmam!" Tereddüt bile etmeden kılıcı tam kalbine saplayıp sırtının arkasından çıkardım. Bu saatten sonra kimseye acımam yoktu.

Onu sertçe yere savurduğumda kalbini deşen kılıçla ayaklarımın önüne düşmüştü. Pis kanı ayaklarıma bulaşmasın diye arkaya çekildim. Yerde cenin pozisyonunda acılar içinde kıvranırken boğuk sesler çıkartıyordu. Kesik kesik soluduğu nefeslerin arasında öksürüp kan kusuyordu. "Biliyor musun, Araf'a gelmeden önce böyle biri değildim."

Yürüyüp Efsun'un masasına kalçamı yaslayarak yerde can çekişen kadını büyük bir keyifle izlemeye başladım. "Otoriterdim, kurallara bağlıydım ama merhametliydim." Efsun'un masasının köşesinde duran meyve tabağına uzanıp bir tane yeşil elma aldım. "Gösteremesem de insanları sever ve onlara yardım etmeye çalışırdım."

Masadaki sürahiye uzanıp içindeki tüm suyla elmayı yıkamaya başladım. Yere dökülen su ayaklarımı ıslatıp bacaklarıma sıçradı ama bunu umursamadım. "Cennet yaşlarında küçük öğrencilerim vardı." Sürahiyi yere attığımda kırılıp her parçası bir yere savrulmuştu. "Günün en sevdiğim saatleri okulda onlarla geçirdiğim zamandı."

Akan kanı etrafında küçük bir gölcük oluştururken Elif Kâhya yerde boğuk sesler çıkartarak son nefeslerini veriyordu. "Sevdiğim bir işim, her saatini planladığım bir hayatım vardı." Elmadan bir ısırık alıp katur kutur sesler çıkartarak yemeye başladım. "En önemlisi kardeşim ve sevdiklerim yanımdaydı."

Ona doğru yürüyüp ellerimi iki yanıma açtım. "Ancak şimdi hiçbir şeyim yok çünkü benden her şeyimi aldınız."

Onun kanına basmamaya dikkat ederek yanında diz çöktüm. Feri sönmüş gözlerine bakarak yapmacık bir şekilde güldüm. "Sizler küçük kardeşine öyküler anlatıp saçlarını okşayan bir kadından bir canavar yarattınız. Şimdi kendi canavarınızla yüzleşme zamanı!" Elimi boynuna

bastırıp sertçe sıkarak ruhunu emmeye başladım. Eceliyle ölmesine izin vermeyecektim.

Elif Kâhya'nın ruhunun kalanını içime çekmeden onu bırakmamıştım. Vücudundan süzülen ruhu beni besleyip hazzın doruklarına çıkartırken parmaklarımın altında daha çok can çekişmişti. Bir süre sonra teni ışıltısını kaybetmiş, derisi kurumuş ve gözleri açık bir şekilde son nefesini vermişti. Onunla karşılaştığımız ilk günden beri bir gün benim ellerimde can vereceğini biliyordum, bunun için bana çok fazla sebep vermişti.

Buradaki işim bitince elmamdan bir ısırık daha alarak odadan çıktım. Cesetlerin arasından geçip merdiveni inerken keyifli bir şekilde katur kutur elmamı yiyordum. Sanki her yerde insan cesedi yokmuş ve burada yaşayan bir tek ben değilmişim gibi rahattım. Tuhaf, oysaki ölülerden korkardım ama şimdi hiç korkmuyordum. Sanki birçok konuda hissizleşmiştim.

✦

Fânilerin Toprakları

Kulübenin önünde sabırsızca volta atarken çoktan ikindi olmuştu. Savcı ve Meliz'in diğerlerini getirmesini sabırsızlık içinde bekliyordum. Fânilerin bölgesinde her şey yolundaydı. Ne kükreyen gökyüzü vardı ne de yıkılan toprak. Tanrıların gazabı bir tek ölümlülerin topraklarına uğramamıştı. Burada kar yağıyordu, fânilerin bölgesinde kış hâlâ bitmemişti. Başımı kaldırıp üzerime yağan kara baktığımda Soya beni izliyordu.

Soya kulübenin eşiğine oturmuş beni izlemek dışında bir şey yapmıyordu. Yapamazdı da ölmek üzereydi. Kumral saçlarının rengi koyu griye dönmüştü. Kül rengini alan saçlarının artık tek bir teli bile hareket etmiyordu. Soya'nın yüzü bir gül goncası gibi solmuş, dudakları kuruyup çatlamıştı. Sırtını kapı kirişine yaslayıp yağan karı durgun gözlerle izliyordu.

Garez ele geçirdiği saçlara ne yaptı, bilmiyordum ama yaptığı bir şey Soya'yı öldürüyordu. Yüzüme düşen kar tanelerine gülümseyip başımı iyice yukarı kaldırdığımda Soya'nın, "Gülüyor musun?" diyen tuhaf sesini duyunca gözlerimi gökyüzüne doğru kapattım.

"Gülmek yasak mı, Gorgon?" Soğuk havayı içime çektiğimde tebessümüm genişledi. "Dünyanın sonuna geldik, bırak da tadını çıkartayım."

"Kasabada gördüğümüz çocuk ve bebek cesetleri seni hiç etkilemedi mi?"

"Beni etkileyen tek şey Itır," diye fısıldadım. Kardeşimden başka kimseyi düşünecek durumda değildim.

Rüzgâr saçlarımı uçuştururken, "Bilindik en kötü kadın benim, Oyunbaz," diyen sesinde kafasına yatmayan bir şeyler vardı. "Konağın güneşi bu kadar taş kalpli ve kötü değildi."

"O güneş karanlığını yitirince battı, Soya. Unutma, ay ve güneş farklı zamanlarda doğan iki kardeş."

"Ay, güneşini bu hâlde görmek istemezdi."

"Güneş de ayını yitirmek istemezdi. Mademki ay artık yok ve güneş tek başına kaldı, o vakit güneş tüm evreni yakmalı, Soya. Geriye hiçbir canlı kalmayana kadar yakıp kavurmalı."

"Meliz olsaydı bunu kalpsizce bulurdu." Ama o öyle bulmuyordu ve eylemlerimde haklı olduğumu düşünüyordu çünkü bir zamanlar Soya da aynısını yapmıştı. Ailesini kaybettikten sonra tanrıların diyarından ayrılıp yeryüzüne inmiş ve buradaki herkese savaş ve ölümü yaşatmıştı.

"Yaptığım şey kalpsizlik değil," diye mırıldandım. "Araf ve tanrıların adaleti."

Soya'nın alay eden gülüşünü duydum. "Ve sen de tanrıların itaatkâr kölesi, öyle mi?"

"Rica ederim yine başlama," derken kirpiklerime düşen kar tanesinin soğukluğunu hissettim. "Tanrıça olmak varken kölelik ilgimi çekmiyor."

Gözlerim kapalı olduğu için Soya'yı göremiyordum ama sinirlendiğini soluduğum ruhundan anlıyordum. "Kraliçelik sevdan yetmedi, şimdi de tanrıça olma tutkun mu başladı? Artık kendine gel, Elzem. Sen bir tanrıça değilsin, tanrılara istedikleri yıkımı veren bir kuklasın!" Tanrılardan nefret ettiği için onlara çalışmam hoşuna gitmiyordu.

Gülerek ona dönüp başımı iki yana salladım. "Ben bu şehri yıktığım gibi inşa etmesini de bilirim. Kukla diyerek bana saygısızlık yapma. Bu arada Itır'ın yanına gittiğinde onu çok sevdiğimi söyle. Şu anda bana çok kızgın olmalı ama her şeyi onun için yaptığımı söyle."

Soya kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. "Itır'ın yanına mı gidiyorum?" Acıdan baygın bakan gözlerini güçlükle aralamıştı. "Nasıl?"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Ölerek." Başka nasıl gidebilirdi ki? Ölüler Diyarı'na gitmenin tek yolu ölmekten geçiyordu ve o ölüyordu.

Bana ters ters bakan kadın, "Kendin gibi davranmıyorsun," diye homurdandı. "Eskiden şakacı bir mizacın hiç yoktu senin."

"Hâlâ yok."

"O zaman bu söylediklerin ne halt oluyor?"

Tam ona öleceğini hatta son dakikalarını yaşadığını söyleyecektim ki saçlarının diplerindeki kanamayı görünce kaskatı kesildim. Kül rengine dönen saçlarının dipleri kanıyordu, gerçek anlamda onu zehirlemeye başlamıştı. Saçlarının salgıladığı zehir kafa derisine nüfuz edip beynindeki

sinirlere ulaşmış gibi Soya öne büküldü. Tırnaklarını kulübenin ahşap eşiğine geçirip feryat eder gibi haykırdı. Soya'nın gür çığlığı yeni bir sarsıntıya neden olduğunda öne bükülüp ağız dolusu kan kustu.

Hemen onun yanına koşup bir ayağımın üzerine diz çöktüm. Onu kurtaramazdım ama acısını kendi vücuduma çekerek onun için bunu daha katlanılır kılabilirdim. Elimi omzuna uzattığımda, "Y-yapma," diye fısıldayıp öğürerek daha fazla kan kustu. Büyük bir hızla çöken vücudundaki zehri soluduğum için geriye sadece dakikaları kaldığını anlıyordum.

Kireç gibi solan suratındaki kılcal damarlar bile belirginleştiğinde tırnaklarını yere geçirerek hızlı hızlı nefesler aldı. "Bu acının küçük bir kısmını bile emersen ölürsün." Elim havada asılı kaldığında buz kesmiştim. Çektiği acı hayal gücümün çok ötesinde olmalıydı.

Panik ve korkuya kapılarak üzerine eğildiğimde geriye fazla zamanının kalmadığını bilmek beni kahrediyordu. "Ölüler Diyarı'na nasıl gideceğimi söyle bana!"

Soya elinin tersiyle ağzındaki kanı silerken başını güçlükle kaldırdı ve yüzünü kapatan gri saçlarının arasından bitkin gözlerle beni izledi. "Benim için kovulduğun bir yere geri mi döneceksin?"

"Daha kaç kez söyleyeceğim, kovulmadım, istifa ettim!"

Soya bu durumdayken bile bana burukça tebessüm ettiği esnada bir anda dengesini yitirdi ve başı sertçe zemine çarptı. "Soya!" Haykırarak üzerine eğilmiştim ama Soya'nın gözleri kapanmıştı. Saç diplerinden akan kanlar kül rengindeki tüm saçlarına karıştığında Soya'nın kalbinin atışlarını duyamıyordum. Vücut ısısı süratle düştüğünde gözlerimin ardı sızlamıştı. Ruhu bedenini terk etmek üzereydi.

Soya şu anda Ölüler Diyarı'nın kapısından geçmek üzereydi. "Soya!" diye haykırarak onu sarsıyordum ama bana cevap veremeyeceğini biliyordum. Ben göremiyordum ama tam şu anda burada bir kapı açılmış olmalıydı. Ölüler Diyarı'nın gardiyanı onun elinden tutup ruhunu bu dünyadan götürüyor olmalıydı. Daha önce bunu yaşadığım için bu sürecin nasıl işlediğini biliyordum.

"Soaireya!" diye gür bir ses duyarak başımı çevirince Sıraç'ı gördüm. Eğer Soya'nın ruhu henüz kapıdan geçmediyse o da onu görüyor olmalıydı. Sıraç ağaçların arasından çıkıp bu tarafa koşarken üstü başı yara ve kan içindeydi. Çetin bir savaştan çıkmış gibi berbat bir hâldeydi. Üstelik sol omzu da durmaksızın kanıyordu. Abimin omzunda derin bir kılıç yarası vardı.

Sıraç buraya gelip hemen Soya'nın yanına diz çöktüğünde gördükleri onu aldığı yaralardan daha çok sarsmıştı. Soya'nın kustuğu kanların içinde yattığını görmek Sıraç'ın soluğunu kesmiş, kalp atışlarının yavaşlamasına

neden olmuştu. Onun kül rengindeki cansız saçlarını görmekse sertçe yutkunmasına neden olmuştu. Sıraç, Soya'da en çok saçlarını seviyordu. Sıraç'ın eline dolanıp avucuna sürtünen saçlarını çok sevmişti.

O canlı ve parlak saçların sönüp gri rengine dönüşmesini kaldıramamıştı. Boğazında bir yumru oluştuğunda burnunun direği sızlamış gibi, "Ben sana ne yaptım," diye fısıldadı kendini suçlayarak. Yaralı kolunu güçlükle hareket ettirip yerdeki kadına dokunmak istedi ama buna hakkı yokmuş gibi eli yan tarafına düştü. "Geç kaldım!" Onu kaybetmenin getirdiği öfkeyle yumruğunu sıkıp yere sertçe geçirdi. "Sikeyim, çok geç kaldım!"

Buna hiç ihtimal vermiyordum ama ona bağırıp çağırmadan, yakasına yapışıp hesap sormadan önce, "Soya'nın saçlarını alabildin mi?" diye sordum. Eğer cevabı hayır olursa abim olduğunu unutur ve suratını dağıtırdım!

Aklına gelenlerle Sıraç'ın çatık kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşmişti. Kalbinin üzerindeki iç cebinden kâğıda sarılı bir tutam saçı önüme attı. "O orospu çocuğundan bu saçları almak için Ölüler Diyarı'na gitmek zorunda kaldım!" Çenesini sıktığında sinirden boynundaki nabzı seğiriyordu. "Bir hiç uğruna mı kalbimi durdurdum!"

"Bir dakika, ne?"

Kanlı parmaklarını saçlarının arasından geçirirken Soya'yı boğmak ister gibi onun cesedine kızgın gözlerle bakıyordu. "Onun âşığından saçlarını almanın tek yolu Ölüler Diyarı'na gitmekti ve bunun için de ölmem gerekiyordu!" Âşığı kısmını küfreder gibi söylemişti. Çenesinde bir kas seğirdiğinde dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Buz dolu bir küvetin içinde Uraz kalbimi birkaç dakikalığına durdurduğu için ruhların dünyasına gidebildim. O siktiğim puştunu ziyaret ederek benimle teke tek kozlarını paylaşmaya onu ikna edip dönmem zaman aldı."

Sıraç yan gözlerle Soya'ya bakarken sinirden zangır zangır titriyordu. Eğer ruhu bedeninde olsaydı onu şuracıkta boğabilirdi. "Sakın farklı şeyler düşüneyim deme. O piçle senin için değil, saçlarını geri almak için kapıştım!" Önüme attığı saçları geri alıp onları kâğıdın içinden çıkardı.

Griye dönen bir tutam saçı Soya'nın avucuna koyup onun parmaklarını kapattı. Sıraç'ın iri parmakları Soya'nın elini sararken kızgın bakışlarını Soya'ya dikmişti. "Saçlarını geri aldığına göre daha fazla canımı sıkmadan uyan!"

Kelimenin tam anlamıyla şoke olmuştum. Kırk yıl düşünsem bile Sıraç gibi ölümsüzlerden nefret eden bir Avcı'nın Soya'nın saçlarını almak için ölümü göze alacağını hayal edemezdim. Arkadaşı Uraz bir doktor olduğu için onun yardımıyla kısa süre için kalbini durdurtmuş

ve Ölüler Diyarı'na gitmişti. Orada Garez'i bulup onu kışkırtmış ve Soya için kozlarını paylaşmaya onu ikna etmişti.

Uraz bir şekilde Sıraç'ın kalbini yeniden çalıştırmayı başardığı için Sıraç geri dönebilmişti. Uyanır uyanmaz Garez'le sözleştiği yere koşup onunla kapıştığına emindim. Sıraç bu yüzden yaralı ve perişan bir hâldeydi. Müsabakada Garez'i yenmeseydi Soya'nın saçlarıyla geri dönemezdi. Sıraç, Soya için Ölüler Diyarı'nın başgardiyanını alt etmişti. Çocukluktan bu yana gizlice aldığı eğitim belki de ilk kez işine yaramıştı.

Peki, Garez'e karşı kaybetseydi ne olacaktı? Kazanınca ondan Soya'nın saçlarını alacaktı ama kaybederse diye ortaya ne koymuştu? İçimden bir ses Sıraç'ın ortaya koyduğu şeyin kendi hayatı olduğunu söylüyordu ve bunu zaten bir kez yapmıştı. Buzla dolu o küvetin içine girdiği an zaten Soya için kendi hayatından vazgeçmişti çünkü Uraz onu hayata geri döndüremeyebilirdi de.

Böyle bir ihtimal de vardı ve Uraz mutlaka ona bu işin kötü sonuçlarından bahsetmiş olmalıydı. Sıraç, Soya için aldığı riskin farkında mıydı? Onun uğruna ölebilirdi. Abimi izlerken gülmemek için yanaklarımın içini ısırıyordum. Sıraç Akay tüm hayatı boyunca nefret ettiği ölümsüzlerden birine abayı yakmıştı. Hem de tüm ölümsüzlerden daha belalı ve kaçık bir kadına.

Hissettiğim soğuk bir esintiyle Soya'nın geri döndüğünü anladım. Onu göremesem de ruhlara açlık duyan Oyunbaz güdülerim burada bir ruhun varlığını hemen sezmişti. Soya, Ölüler Diyarı'nın kapısından geçmek üzereyken Sıraç geldiği için durmuştu. Sıraç'ın söylediği her şeyi duyduğunu biliyordum. Dudaklarındaki tebessümle Sıraç'ı izlediğine yemin edebilirdim. Son ana kadar Sıraç'a güvenmekle hata yapmamıştı, Sıraç onun güvenini sarsmamış ve saçlarını almanın bir yolunu bulmuştu.

Soya bugün gönlünü kaptırdığı erkeği test etmek için kendi hayatı üzerine kumar oynamıştı. Bunu yapacak kadar deli ve kaçık bir kadındı. Ruhu bedenine geri dönerken hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyordum. Onu götürmek için gelen gardiyanı nasıl atlattı, bilmiyordum ama ölümü onaylanmışken bir şekilde vücuduna geri dönmeyi başarmıştı. Gardiyanın elinden kaçıp vücuduyla bütünleştiği için mutluydum.

Soya'nın ruhu bedenindeki yerini almıştı ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Ten rengi hâlâ çok soğuktu, vücut ısısı düşüktü ve kalbi atmıyordu. Kana bulanan gri saçlarında da bir değişim yoktu. Onda hiçbir değişiklik olmayınca Sıraç yaşadığı korkuyu gizlemeden bakışlarını bana çıkardı. Yeşil gözlerinde yoğun bir endişe ve azap vardı. Ruhları hissettiğimi

bildiği için boğuk ve kısık bir sesle, "Elzem," dedi güçlükle. "Ruhu buradan çoktan gitti mi?"

Burada olanları anlayamadığım için, "Hayır," dedim kafa karışıklığıyla. "Ruhu son anda kapıdan dönüp vücudundaki yerini aldı, uyanması gerekiyordu." Saçlarına da kavuşmuşken neden kendine gelmiyordu? Aklıma gelenlerle gözlerimi kocaman açarak, "Saçları bana ver," dedim hemen. "Saçlarındaki büyüyü bozmalıyım!"

Sıraç onun saçlarını bana verirken hiçbir şey anlamadığı için, "Ne büyüsü?" diye sordu.

Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken Soya'nın saç tutamını aldım. "Durduk yere bu hâle gelmedi herhâlde. Garez onun saçlarına ölüm büyüsü yaptığı için kalbi durdu."

Kaşlarını kızgınlıkla çatan Sıraç'ın omuzları gerilmişti. "O orospu çocuğunun kanını sikmeliydim!"

"Benim gibi bir hanımefendinin yanında küfrettiğin için kendinden utanmalısın!"

"Elzem, oyalanmayı bırakıp şu siktiğim büyüyü boz artık! Kaybettiğin her saniyede o biraz daha ölüyor."

"Küfretmeyi bırakırsan ben de konsantre olabilirim!" Onu azarlayarak avucumdaki saçları sıkıp gözlerimi yumdum.

Ölüler Diyarı'nda öğrendiğim bir büyünün sözlerini mırıldanırken Sıraç nefesini tutmuş bir şekilde beni izliyordu. Umarım Macit'in bana öğrettiği bu büyüyü doğru şekilde yapabilirdim. Ölüm büyüsü kara büyülerden biri olduğu için büyüyü kaldırması biraz uğraştırıcıydı ama imkânsız değildi.

"Yaşamın bakire ruhlarına sesleniyorum, duyun yardım çağrımı. Doğanın mistik güçlerine yalvarıyorum, tersine çevirin döngüyü. Karanlığın iblislerinin nefesiyle doğan ölümü, toprak anamızın efsunuyla kutsayın!"

Avucumdaki saçları sıkarken bu sefer daha yüksek sesle büyülü sözleri tekrarladım ama farklı bir dilde. Bu büyüyü bozacak dil Lehçeydi. Şükürler olsun ki anneannemin zoruyla aldığım yabancı dil derslerinin içinde Lehçe de vardı.

"Wzywam dziewicze duchy zycia, aby uslyszaly moje wezwanie. Blagam mistyczne sily natury, odwroc cykl. Blogoslaw smierc zrodzona przez oddech demonow ciemnosci moca naszej matki ziemi!"

Üst üstte aynı sözleri mırıldanmamla avucumdaki saçlar ısınmaya başladı. Büyülü sözleri söylemeye devam ederek gözlerimi açtığımda işe yaradığını gördüm. Sıktığım parmakların arasından simsiyah, cılız bir duman çıkıyordu ancak Sıraç bunu göremiyordu. Büyüleri görebilen bir

Aykırı olduğum için burada olanları bir tek ben görüyordum. Garez'in Soya'nın saçlarına yaptığı kara büyü siyah bir dumana dönüşerek kaybolmuştu.

Duyduğum kalp ritmiyle hemen başımı çevirip Soya'ya baktım. Kaburgalarının arasındaki kalbi küçük ritimlerle tekrar atmaya başlamıştı. Onun saçlarındaki kara büyüyü kaldırmamla Soya'nın vücudu hızla eski sağlığına kavuşuyordu. Solgun tenine kan nüfuz etmiş, yüzüne yeniden bir canlılık gelmişti. Kuruyan dudaklarındaki çatlaklar bile kendiliğinden kapanmıştı. Saç diplerindeki kanama durduğu için griye dönen saçları doğal rengini kazanıyor, eskisi gibi kumral rengine dönüyordu.

Soya'da ilk uyanmaya başlayan şey saçları olmuştu. Hâlâ gözleri kapalı bir şekilde kendine gelmeye çalışıyordu. Ancak saçları eski rengine ve canlılığına kavuşarak yeniden hareket etmeye başlamıştı. Soya'nın bahar çiçekleri gibi ruhuna kavuşan saçları haylaz çocuklar gibi Sıraç'a uzandı. Sıraç, Soya'nın üzerine eğilmiş vaziyette olduğu için saçlar ona dokunabildi.

Abimin boynuna değen saçlar onun çenesinin altına sürtününce Sıraç'ın dudağı kıvrıldı. "Geri döndüğünüzü görmek güzel." O saçların her bir teline bayılıyordu, değil mi? Sıraç için Soya hiç uyanmasa da olurdu, tüm gün onun saçlarıyla oynayabilirdi.

Soya kısık iniltiler çıkartarak kirpiklerini kırpıştırınca Sıraç onun uyanmaya başladığını anladı. Hemen Soya'nın saçlarını üzerinden çekip Soya'dan uzaklaştı. Onun için endişeden deliye dönen o değilmiş gibi soğuk bir tutum takınınca homurdandım. Ah, şu erkekler... Soya'ya feci şekilde abayı yakmıştı, neden bunu saklama gereğinde bulunduğunu anlamıyordum.

Soya gözlerini tamamen açınca benim yardımımla sırtını yerden kaldırıp oturmayı başardı. İlk işi avucumdaki saçlarını alıp onları küle çevirmek olmuştu. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemediği için o saçların yine birilerinin eline geçmesini istememişti. Yüzünü kapatan haylaz saçlarına kızarak, "Çekilin!" deyince saçları ürkmüş gibi hemen omzundan arkaya çekildi.

Bunu gören Sıraç'ın kaşları çatıldı. "İkinci kez onlara sesini yükseltmeni tavsiye etmem!"

Sıraç'ın sert tepkisiyle Soya az kalsın gülecekti. Sıraç'ın onun saçlarına olan yoğun ilgisinden inanılmaz bir zevk alıyordu. "Onlar senin çocukların değil, bu kadar şımartma." Soya bunları söylerken bile saçları Sıraç için çıldırıyormuş gibi ona uzanıyordu ama aralarındaki mesafe yüzünden bu sefer Sıraç'a dokunamıyorlardı. Soya onları hizada tutmak

için kaşlarını belli belirsiz çatarak, "Rahat durmazsanız nefret edeceğiniz bir tokayla sizi bağlarım," diye onları tehdit etti.

Bu tehdit karşısında Soya'nın saçları tıslama sesleri çıkartınca Sıraç kendini tutamayıp güldü. "Bu arsız kadın size hiçbir şey yapamaz, buna izin vermem." Elini Soya'nın omzuna doğru uzatınca Soya'nın tüm saçları cıvıltılı sesler çıkartarak hemen Sıraç'ın eline dolandı. Kedi yavrusu gibi Sıraç'ın avucuna kıvranıp kendilerini ona sevdiriyorlardı. Bunu görmek Sıraç'ın sert ifadesini yumuşatıyor, tebessümünü büyütüyordu.

Sıraç onun saçlarıyla oynarken Soya homurtular çıkartarak bana döndü. "Sence de onlara kendi çocuğu gibi davranmıyor mu?"

Gülerek başımı salladım. "Bir gün yolunuz ayrıldığında sende özleyeceği tek şey saçların olabilir."

"Peki, beni?"

"Hiç şansın yok." Daha ben ona cevap vermeden Sıraç bunları söyleyip kendine çekidüzen verdi. Ayağa kalkıp katı bir ifadeyle Soya ile arasına mesafe koydu. "Saçlarını geri getirdiğime göre artık aramızda alacak verecek bir şey kalmadı." Dönüşüyle kadına yaşattığı mutluluğu acımasızca ondan çekip alırken yeşil gözleri fazla soğuk bakıyordu. "Benden alacağın bir şey kalmadığına göre artık etrafımda dolanıp durma."

Soya zerre kadar alınganlık yapmadan ayağa kalkmak için kendini zorladı. Sıraç'ın karşısında durduğunda yarım ağız bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi hafif bir minnetle. "Saçlarımı geri almak için hiçbir zorunluluğun yoktu ama onları aldın."

Sıraç bir şeyin altını çizer gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Sana ne olacağıyla ilgilenmiyorum, bunu sakın aklından çıkarma." Bu söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi ısrarla ikisinin arasına mesafe koyuyordu. "Evet, saçlarını geri aldım ama senin için değil, sebep olduğum şeyi telafi etmek içindi."

"Her neyse." Soya onu hiç duymuyormuş veya onun ciddiyetinden hiç etkilenmiyormuş gibi Sıraç'a kocaman gülümseyip dibine kadar girdi. "Bu zırvalıklarını kendine sakla çünkü benden hoşlandığını biliyorum. Kimse değer vermediği biri için Ölüler Diyarı'na gitmez." Sıraç tam buna karşı çıkacaktı ki Soya uzanıp onun dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. Bu abimi susturmaya yetmişti çünkü donup kalmıştı.

Soya'nın onu sadece dudağının kenarından öpmesi bile Sıraç'ın gerilip kaskatı kesilmesine neden oldu. Kaburgalarının arasında dörtnala koşan kalbi ve hızlanan kalp akışı onun kaçtığı tüm gerçekleri âdeta haykırıyordu. Soya geri çekilirken Sıraç'ın ona olan bakışları yumuşamıştı.

Şimdi istese de yeteri kadar kızgın görünmüyordu. "Sen hiç akıllanmayacaksın, değil mi?" Bakışlarını Soya'dan kaçırmak için onun yanından geçip bana doğru yürüdü.

Abim yanıma gelip bana yaralı omzunu gösterdi. "Bunun icabına bakar mısın?"

Şifacı yeteneklerimle yarasını kapatmamı istediğini anladım ama buna yanaşmayarak omuzlarımı silktim. "Üzgünüm, Soya'nın saçındaki kara büyüyü bozmak tüm enerjimi tüketti."

Sıraç inanamayan gözlerle bana bakmaya başladı. "Senin bana karşı gizli bir kinin mi var?"

"Gizli mi?" Şaşırmış gibi yaptım. "Bunu yeterince belli ettiğimi sanıyordum." Sıraç kısık bir sesle küfrederken Soya yüksek sesle gülmüştü.

Yanıma oturup bana kanaması durmayan omzunu gösterince daha fazla uzatmayıp elimi sertçe yarasının üstüne bastırdım. Dişlerinin arasından inlerken bana ters ters bakıp, "Gerçekten bana kinlisin!" demesi beni güldürebilirdi.

Derin bir nefes alıp acısına ve yarasına konsantre olduğumda kaşlarını hafifçe çatarak, "Acısı kalsın," diye bana engel oldu. "Sen sadece kanamayı durdur." Omzundaki kılıç yarasının acısını kendi vücuduma çekmeme şiddetle karşı çıkmıştı.

Onu kızdırmayı göze alamadığım için acıyı emmek yerine kılıcın açtığı derin yaraya odaklandım. Yarayı kapattığımda acısı da geçecekti. Ben onun yarasıyla ilgilenirken Sıraç da tuhaf gözlerle beni izliyordu. "Tüm bunlara gerçekten gerek var mıydı?" Araf'ta başlattığım yıkımdan bahsettiğini biliyordum.

Elimin altındaki deforme olan doku kendini onarıp kapanırken derin bir nefes aldım. "Bunun için bana kızıyor veya yargılıyor musun?"

"Burada yaptığın şeyler umurumda bile değil." Yeşil gözlerinde ne bir endişe vardı ne de öfke belirtisi. "Kızlar ve diğer Avcılar geldiğinde birazdan gideceğiz buradan. Ölümsüzleri bitirmeni dert etmiyorum." Etmediğini görebiliyordum. Itır'a olanlardan sonra ölümsüzler bizim sorunumuz değildi. Her ne kadar ben de bir ölümsüz olsam da.

Yarasını kapatmak beni çok uğraştırdığı için soğuk terler dökmüştüm ama nihayet bitmişti. Elimi onun omzundan çekip son derece ciddi gözlerle onu izledim. "Bana güveniyor musun, Sıraç?"

Yüzüme bakınca bile henüz bir şeylerin bitmediğini anlayıp gerildi. "Hangi konuda?"

"Her konuda." Bir şeyler için onu önceden hazırladığımı biliyor ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. "Her konuda bana güvenmene ihtiyacım var."

"Elzem neler oluyor?" Yeşil gözlerinin ardında soru işaretleri belirdiğinde çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Abim yine neyin peşindesin?" Yıkıp küllerine çevirdiğim dünyayı bana göstermek istercesine gökyüzünü işaret etti. Burada bir şey yoktu ama ölümsüzlere ait olan gökyüzü alevden meteorlar yağdırmayı sürdürüyordu. "Bunlar sana yetmedi mi kardeşim?" Gözlerimin içine kederle bakarken onun bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu. "Bir cana karşılık kundaktaki bebeğe kadar sayısız can aldın. Bu bile sana yetmedi mi?"

"Yetmedi!" Başımı geriye çekerek onun tutuşundan kurtuldum. "Ben daha yeni başlıyorum, bunlar hiçbir şey!"

"Ne kaldı geriye, Elzem!" Sinirlenerek bana kaşlarını çattığında, "Geriye bizden başka kim kaldı, daha neyin peşindesin!" diye bağırmıştı ki gözlerimde gördüğü şeyle suratı değişti, hemen arkasından bir küfür savurdu. "Siktir, sen aklını kaçırmışsın!"

Evet, bizi de öldürecektim.

"Ben ne yaptığımı iyi biliyorum." Ayağa kalkıp ona üstten bakışlarımı atarken istese de bende eski Elzem'i göremiyordu. "Geriye kalanlar buraya toplandığında yapacağım şey için sakın bana engel olmaya kalkışma." Kati bir suretle onu uyarıp kaşlarımı çattım. "Yoksa seni de harcarım, Sıraç Akay. Aramızdaki kan bağına güvenip yapmaz deme, ben şu bir haftada yapmam dediğim her şeyi yaptım!" Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyecektim.

"Misafirimiz var." Soya'nın söyledikleriyle başımı çevirince gelen kişiyi gördüm. Ağaçların arkasından çıkıp bu tarafa doğru yürüyen kişi Afra Gevheri'den başkası değildi. Soğuk bir ifadeyle dudağımın köşesi kıvrılmıştı. Bana geleceğini biliyordum. Eğilip Sıraç'ın belindeki kılıcı alarak Afra'ya doğru yürüdüm.

"Siz oturun, gelen benim misafirim." İkimiz kozlarımızı paylaşırken karışmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Afra'nın beni bulması zor değildi. Burada olacağımı biliyordu, bu kulübe benim için her şeyin başladığı yerdi. Beni araştıran herkes son durağımın bu yer olacağını tahmin edebilirdi. Bir portaldan geçip Araf'ın topraklarına savrulduğumda ilk kez gözlerimi bu kulübenin yakınlarında açmıştım. Buraya ilk gelen ve son kez burada bulunan kadın arasında dağlar kadar fark vardı.

Kalan nefesimi Itır'a vermeden ölmeye niyetim yoktu.

Afra ile olan bu müsabakamızda ölen ben olmayacaktım. Bir süre daha ölmek planlarımın içinde yer almıyordu. Çıplak ayakla buz gibi karın üzerinde dururken soğuğu hissetmiyordum. İçim kardeşimin acısıyla cayır cayır yanarken vücudum üşümüyordu. Afra adım adım bana

yaklaşırken onu beklemek dışında hiçbir şey yapmadım. Berbat görünüyordu. Perişan bir hâlde âdeta sürünerek bana gelmişti.

Koyu renk saçlarının arasında yer yer kanın kızıllığı vardı. Yağan kar bile saçlarına sıçrayan kanı silemiyordu. Badem gözleri ağlamaktan kızarmış, çok önceden alnına sıçrayan kan yüzüne süzülüp kurumuştu. Üzerindeki sarı bluzunun ön kısmı tamamen kandı ve pantolonun dizleri çamurla kaplıydı. Botlarını yere sürüyerek bana doğru gelen kadının ruhu cehennem ateşinde yanıyordu. Benim başlattığım ve onun yandığı bir cehennem.

Afra ızdırap içinde kıvranırken en az benim kadar acı çekiyordu. Ninfalar onun klanını, yani Elümhan'ı da helak etmişti. Halkını ve ailesini kaybettiği için bu durumdaydı. İşte tam da bu sebeple kraliçeye Afra'ya yedi gün boyunca dokunmamasını söylemiştim. Ben nasıl ki kardeşimin ölümünü izledim, o da sevdiklerinin ölümünü izlemeliydi. İstediğim olmuştu, bana yaşattığı acının aynısını hatta daha fazlasını ona yaşatmıştım.

Afra sıradan bir kadının kardeşine kıymamıştı, o Elzem Akay'ın kardeşinin sebebi olmuştu. Durum böyle olunca bir ateş olup yakmaz mıydım hepsini? Yapmıştım da. Bir cana karşılık milyonlarcasını yok etmiştim. Hep dediğim gibi bana itaat etmeyen bir orduyu helak etmekten çekinmezdim. Bu insanlar artık kime bulaştıklarını çok iyi biliyordu.

Afra gelip tam karşımda durduğunda gözlerinin pınarında tutamadığı yaşlar yüzüne süzülüyordu. "Annem öldü." Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında boğazı düğümlenmiş gibi yutkunamadı. "Kollarımda öldü." Üzerine sıçrayan kurumuş kanı gösterdi. "Bu onun kanı." Yorgun düşmüştü, yorgun ve yılgın. Tıpkı benim o gün yaşadığım gibi sığmıyordu hiçbir yere. Acısı onu kül ediyordu ama kaçıp kurtulamıyordu. Ne hissettiğini çok iyi anlıyordum, benzer şeyleri bana da yaşatmıştı.

Yanında duran ellerini sıkarken bembeyaz bir suratla bana bakıyordu. "Annemi kim öldürdü, biliyor musun?" Ruhsuz bir şekilde gözlerinden süzülüp giden gözyaşını izledim. "Babam," diyerek hıçkırdı. "Annemi öldüren babamdı!" Tanık olduğu şeye hâlâ inanamıyormuş gibi hırsla saçlarını karıştırıp onları çekiştirdi. "Bu saçmalık, benim babam annemi çok severdi! O küçücük yaratıklar böylesine büyük bir sevgiyi nasıl yok edebilir!" Bağırarak ağlamaya başladı. Öyle bir ağlıyordu ki âdeta omuzları sarsılıyordu.

Gözlerinin önünde hatta kollarında ölen ailesinin kaybını kabullenemiyordu. Ben de kardeşimin ölümünü kabullenemiyor, zaten bu sebeple bütün bunları yapıyordum. Yapabiliyorsa o da kendi ailesini geri getirsin

ama yapamazdı. Sevmek herkesin harcıydı, lakin ölümüne sevmek sadece benim gibi olanların işiydi.

Afra ıslak gözlerini bana dikip önce kısık bir sesle, "Senin yüzünden," dedi ama daha sonra kaşlarını çatıp, "Senin yüzünden!" diye haykırarak beni göğsümden arkaya itti. "Annem, babam, Zülüf teyze ve halkımın ölümü senin yüzünden! Sen Araf'a hiç gelmeseydin bütün bunlar olmayacaktı! Sen bize yıkım getirdin!" İntikam isteyen gözleri gazap ateşiyle yanıyor, beni de o ateşte cayır cayır yakmak istiyordu. Evet, benim yüzümden olmuştu ama bana olanlar da onun yüzündendi.

Bu işe artık son vermek istediği için kılıcını kınından çıkartarak bana doğrulttu. "Senin gibi kötü biri yaşamayı hak etmiyor!" diye bağırıp kılıcı boynuma doğru savurdu. Yaşayıp yaşamayacağımın kararını o veremezdi.

Son anda elimdeki kılıcı boynuma siper ederek hamlesini savuşturdum. "Kötüyüm, öyle mi?" Kaşlarımı çattığımda kılıçlarımız havada vuruştu. "Sen benden kardeşimi almadan önce ben böyle biri değildim!" Olanların tüm suçunu bana yükleyemezdi, tek suçlu ben değildim.

Kılıçlarımız kıvılcımlar çıkartarak sürekli birbirine çarparken, "Beni kötü olmaya zorlayan sendin," diyerek gözlerinin içine baktım. "Kendi dünyamda tesadüfen okuduğum bir cümle vardı." Öfkeli gözlerle ikimiz de geriye çekilip tekrar saldırıya geçmeye hazırlandık. "O paragrafta aynen şunlar yazıyordu: *İyi insanlar dünyayı kurtarmak için sizi feda eder fakat kötü insanlar sizin için dünyayı yakar!*" Ben bu cümlenin en somut hâliydim.

Afra tekrar saldırıya geçtiğinde yine ona engel oldum. Bana kin kusan kadının öfkeli saldırılarına güçlükle karşılık veriyordum. Doğuştan eğitim aldıkları için Afra'ya karşı dezavantajlı durumdaydım. Ölüler Diyarı'nda aldığım kısacık eğitimle onu yenemezdim fakat şu an için ölemezdim de. Kanımın son damlasına kadar direnmekten başka çarem yoktu. Bunu hayatta kalmak için değil, Itır için yapmalıydım. Kardeşim için bir süre daha yaşamaktan başka çarem yoktu.

Afra'nın hararetli saldırılarına karşı koymak beni çok zorluyordu ama ona direniyordum. Itır aklıma geldikçe, onun hayali bana göz kırptıkça dayanmak için kendimi zorluyordum. Ben kardeşime yeni bir hayat vermeliydim, bir abla olarak bunu onun için yapmalıydım. Itır için yeni bir başlangıç yaratmalıydım ki hak ettiği sevgiyi doya doya yaşasın. İsteyip de ona veremediğim anne sevgisi başta olmak üzere birçok şeyi yaşamalıydı.

Yıllardır Suzan'a dönüşerek duygularını yok saydığım kardeşime bunu borçluydum. Bana gelirsek... Bu saatten sonra benden bir halt olmazdı. Itır öldükten sonra ben zaten kendimden geçmiştim ancak Itır için

yapacağım son bir şey kalmıştı. Bu yıkımı tanrıların kuklası olduğum için yapmıyordum, her ne yapıyorsam bunun tek sebebi kardeşimdi.

Kılıçla ona direndiğim için Afra daha fazla zaman kaybetmeyip karnıma yumruğunu geçirdi. Karın içinde arkaya sendelediğimde Sıraç bir an yanıma gelecek olmuştu ama başımı iki yana sallayarak onu durdurdum. Bu benim intikamımdı ve bunu tek başıma yapmalıydım. Afra karnıma çok şiddetli vurduğu için inleyerek büküldüğüm pozisyonda doğruldum.

Ancak başımı kaldırır kaldırmaz bana doğru savrulan kılıcı son anda fark ettim. Belimi yay gibi geriye büktüğümde kılıç yüzümün yakınından geçmişti. Alaycı gözlerle beni izleyen Afra tükürürcesine, "Eski bir fâniye göre kendini iyi eğitmişsin," dedi.

"Bu konuda senin eline su dökemem." Kılıcı yere atıp belimdeki frizbi bıçağını çıkardım. Kılıçta zayıf olabilirdim ama kendi halkımın silahında fena değildim. "Bana bir şeyler öğretecek zamanının olmaması ne kötü!" dedikten sonra elimdeki bıçağı çaprazdan boynuna fırlattım.

Tam da beklediğim gibi Afra kılıcıyla bıçağı durdurmak yerine ani bir refleksle eğildi ve yuvarlak bıçağım kafasını es geçerek solundaki ağaca çarpıp döndü. Bir bumerang gibi dönen bıçak süratle Afra'nın omzuna sürtünüp derin bir yara açmıştı. İnleyerek kanayan kolunu tutunca gülümsedim. "Her klan kendi silahını iyi kullanır." Onu iyice sinirlendirdiğimin farkındaydım. Kılıca yatkın değildim ama frizbi bıçaklarda biz Oyunbazlar ustaydık.

Afra kılıcı sol eline aldığında şansıma küfrettim çünkü anlaşılan iki eliyle de iyi kılıç kullanıyordu. "Seninle oyun oynayacak zamanım yok, Oyunbaz." Bunları söylerken badem gözleri kırmızıya bürünmüştü. Bir anda dizlerim bükülüp kendimi yerde bulunca kaşlarımı çattım. Üzerimde lanetinin ona sağladığı gücü kullanıyordu.

Vücuduma ne yapıyordu, bilmiyordum fakat hareket edemiyordum. Dizlerimin üzerine düştüğümde felç geçirmiş gibi hiç kıpırdayamadım. Bunu çok istiyordum ancak parmağımı bile hareket ettiremiyordum. Sinirlerim boşalmış gibi hareketsizdim. Afra elindeki kılıcın ucunu yerde sürterek ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Kılıcın ucu karın içinde çizgi çizerken Afra üzerime eğildi. "Özür dilerim." Bir anda söylediklerıyle afallayarak ona baktım. Az önce benden özür mü diledi?

Afra pişmanlık dolu ıslak gözlerle başını salladı. "Senden tüm kalbimle nefret ediyorum ama kardeşinin ölmesini de hiç istemedim." Yanaklarına bir damla yaş süzüldüğünde ruhu Itır'a yaptığı şeyin ızdırabıyla kavruluyordu. "Ben de bir ablayım, hiçbir zaman hedefimde Itır yoktu. Kardeşimin mutluluğu kardeşine bağlıyken Itır'ın ölmesini hiç istemedim."

Hatırladıklarıyla yüzü sertleşti ve ıslak gözleri donuklaştı. "Ama seni hayatta bırakamam çünkü benden her şeyimi aldın!" Onun pişmanlığı bana Itır'ı getirmeyecekti ama Araf'taki herkesin ölümü kardeşimi geri getirebilirdi.

"Ben pişman değilim." Gözlerinin içine baktım. Düştüğüm yerde hiç kıpırdayamazken sadece dudaklarımı oynatabiliyordum. "Ailene, halkına ve Araf'a yaptıklarım için pişman değilim," dedim damarına basarak. "Korkaklığı bırak ve yaptığın şeyin arkasında dur çünkü ben yaptıklarım için pişman olmayı bilmem!"

Ona bağırdığımda kaşlarını çatmasıyla ağız dolusu kan kustum. Bana verdiği yoğun acı yüzünden kıvranırken kendi kanımı karın üzerine püskürterek çıkartmıştım. Tepemde dikilen Afra hayrete düşmüş bir şekilde beni izliyordu. "Sen ve şu aptal gururun. Bakalım birazdan aynı şeyleri yine söyleyebilecek misin?" dediğinde bedenimdeki tüm damarlar patlıyormuş gibi yoğun bir acıya maruz kalmıştım.

Dudaklarımda kan süzülürken acıya direnerek sırıttım. "Neden şartları ikimiz için eşitlemiyoruz?" Gözlerimin rengi değiştiğinde ona hiç dokunmadan ruhunu emmeye başlamıştım. Emdiğim ruhu bana vana verdiği yoğun acıyı bir nebze olsun hafifletiyordu.

Afra benden daha fazla acı çekmeye başlayınca haykırıp kılıcını boynuma doğru savurdu. Ancak duyduğumuz kükreme sesi ikimizi de durdurmuştu. Afra'nın kılıç tutan eli havada kalırken bana acı vermeyi kesmişti. Aynı şekilde ben de onun ruhunu emmeyi bırakarak acısına son vermiştim. Şaşırtıcı şekilde bu sefer kendimi durdurabilmiştim. Kendimi zorlayıp ayağa kalkarak kükremenin geldiği yöne doğru döndüm.

Devasa gövdesiyle âdeta ağaçları kürdan gibi kırarak yolundan çeken kişi canavardan başkası değildi. Afra'nın elindeki kılıç yere düştüğünde, "Bahoz," diye fısıldadı. Uzun yıllar sonra ikisi ilk kez karşılaşıyordu.

Canavar açık alana çıkıp ikimizin karşısında durunca Afra titremişti. "Hangimizi korumak için buradasın?" diye sorarken asıl acıyı şimdi yaşıyordu. Vücudu yoğun bir acıyla dolduğunda burukça gülümseyerek canavara beni gösterdi. "Onun için buradasın, değil mi?"

Afra'nın dudakları titrediğinde dolan gözlerinden yaşlar süzüldü. "Al götür onu," diyerek derin derin nefesler aldı. "Götür ve kurtar onu." Omuzları yenilgi içinde çöktüğünde ruhu gözlerinden daha çok ağlıyordu. Her şeyi başlatan Ammamet'ti aslında. İki kadını bu raddeye getiren en büyük sebeplerden biri de oydu.

Afra ona kırgın bir şekilde tebessüm etti ama bunu yapmak bile onu tüketiyordu. "Ya da kal ve izle." Eski nişanlısına duyduğu hayal kırıklığıyla sessizce ağlıyordu. "Bu kızı beni yok etmesi için eğitmedin mi?

Ben ölmedikçe lanetin bozulmayacak," dediğinde canavarın ruhunu soludum. Bunu istemiyordu.

Belki beni bunun için eğitmişti fakat Afra ile yıllar sonra tekrar karşılaşmışken onun ölmesini istemiyordu. Gözlerinden süzülen kordan gözyaşı hâlâ Afra'yı sevdiğini gösteriyordu. Bahoz sonsuza kadar bir canavar olarak kalma pahasına âşık olduğu kadının ölmesini istemiyordu. Ondan uzaktayken Afra'ya duyduğu intikam arzusu onu gördükten sonra saman alevi gibi sönmüştü.

Yaklaşıp devasa vücuduyla Afra'nın karşısında durdu. Sevdiği kadınla aynı boyda olmak için diz çöktüğünde bile Afra'dan daha uzundu. Pütürlü kocaman elini dokunmak için Afra'ya uzatınca Afra hıçkırarak geriye çekildi. "Dokunma," diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Bana yeterince zarar verdin, artık kanatma." Hâlâ birbirlerini çok seviyorlardı ama ortada bir ihanet varken artık çok zordu. Canavarın insana dönüşmesinin tek yolu sevdiği kadının ölümünden geçerken artık imkânsızdı. En önemlisi kardeşim ölmüşken artık imkânsızın da ötesindeydi.

Canavarın eli havada kaldığında ona bir şeyleri anlatmak ister gibi başını iki yana salladı. Sanki bir şeyler söylemek istiyordu fakat insani yönünü kaybettiği için konuşamıyordu. Afra ıslak gözlerle, "Ne?" diye sordu. "Hâlâ yapmadığını mı savunacaksın?"

Güçlükle ayakta dururken, "Neden?" diye ağlayarak isyan etti. "Bana bunu neden yaptın? Benim tek günahım sana güvenmekti, bu ihaneti hak etmedim." Canavarın gözlerine baktı. "Beni dönüştürdüğün kadından nefret etmediğim bir saniyem bile olmadı. Her şeyimi kaybettim, hem de her şeyimi." Ona kendini göstererek kızaran gözlerle, "Bir zamanlar böyle bir kadın olmadığımı biliyorsun," dedi.

Canavarın devasa vücudu titrediğinde asıl cehennem onun ruhunda başlamıştı. Afra'nın gözlerinin pınarından birbiri ardına akan yaşlar yüzünü ıslatırken canavarın ateşten gözlerine saf bir acıyla baktı. "Sen gelinlik seçen kadından bir canavar yarattın. Bana iyi bak, gördüğün bu kadın senin eserin!" Burada ona tüm kalbiyle inanan kişilerden biri de bendim çünkü o da yaşadığını bana yaşatmıştı. Bugün dönüştüğüm kadın da Afra'nın eseriydi. Tüm bu olanlar zincirleme bir kazadan farklı değildi.

Afra nişanlısını yıllar sonra görmenin ağırlığıyla savaşmayı bırakmıştı. Onca zaman sonra Bahoz'u tekrar görmek savaşma direncini kırmıştı. Artık yaşamanın bile bir anlamı olmadığını o da biliyordu. Yanıma gelip tam karşımda dururken omuzları çökmüştü. "Bunu istemeye hakkım yok ama çabuk bitir." Şaşırdım, geri adım atmasını beklemiyordum.

Afra ise bende yarattığı şokun etkisinden çıkmama bile izin vermeden elindeki kılıcı yere attı. "Seni öldürsem bile burada kimsem kalmadı, her şeyimi kaybettim. Ben artık ailemin yanında olup kendimi affettirmek istiyorum." Bana karşı büyük bir suç işlediğini kabul ederek gözlerimin içine baktı. "Hatalıydım Elzem." Hıçkırarak başını salladığında kirpikleri titreşiyordu. "Kardeşine zarar vermek istememiştim, hırslarımın kurbanı oldum."

Belki de ilk kez tarafsız ve içten bir şekilde bana gülümsedi. Gözlerinde artık bana duyduğu bir nefret yoktu, geç de olsa yanlış kişiden intikam almaya kalkıştığını anlamıştı. Bir zamanlar ona yaşatılan her şeyi bana yaşattığını anlamıştı. Bana ilk ve son kez bir tavsiye vererek, "Sen de affet," diye fısıldadı. "Ben aileme yaptıkların için bugün seni affederek eski Afra olmaya çalışacağım." Bana sırtını dönerek ayaklarımın önünde diz çöktü. "Umarım bir gün sen de eski Elzem olabilmek için beni affedersin."

Bunu beklemediğim için büyük bir şaşkınlık yaşıyordum. Hayır, böyle olmamalıydı! Kahretsin, bana son darbeyi bu şekilde vuran o olmamalıydı. Şimdi pişman olup af dileyemezdi, bunun için çok geçti. Bizi bu noktaya getirmişken bunun vicdan azabını sadece bana çektiremezdi. Benden bu şekilde intikam alması adil değildi. Bu kadar kolay gelen bir galibiyet içimdeki ateşi söndüremezdi. Ayağa kalkmalı ve benimle ölümüne dövüşmeliydi. Diğer türlüsünü kabul etmiyordum.

Yerdeki kılıcı alıp, "Kalk!" diye ona bağırdım. "Kalk ve benimle dövüş! Ben senin gibi değilim, düşmanımı senin gibi sırtından vurmam!" Ona sesimi yükseltmiş olsam da bunu yapmadı. Diz çöktüğü yerden hiç kıpırdamadı.

"Ya beni öldürür ve kardeşinin intikamını alırsın ya da Itır'a olanları sineye çekersin," dedi boğuk bir sesle. "Itır'ı hatırla, Elzem." İç çekti. "Kardeşinin son nefesini nasıl verdiğini ne çabuk unuttun?" Beni kışkırtıyordu.

Ailesine olanlardan sonra ölüm onun için kurtuluştu ve öldürmek için geldiği kadını kurtuluşu olarak görmeye başlamıştı. Onu ailesine kavuşturmayı isteyip istemediğimden artık emin değildim. Onun arkasında durmama rağmen yaşadığım tereddüdü anlayınca alay ederek güldü. "Yapamıyorsun, değil mi?" Beni kışkırtmaya son verse iyi ederdi. "Aslında kardeşin umurunda değil. Sen kardeşin için bile olsa kendi çizginin dışına çıkmayacak birisin!"

Dişlerimi sıkarak kılıcı boynuna yasladım. "Beni kışkırtmayı bırak çünkü Ninfaları serbest bıraktığım gün ben kendi çizgimi bozdum!" Onu öldürmem için beni teşvik etmesine gerek yoktu, pişmanlığı bile onu öldürmeme engel olamazdı. Itır'ın kanını yerde bırakamazdım.

Afra'nın boynundaki kılıcı gören canavar bana engel olmak için kükredi. Lakin Afra, "Karışma!" diyerek ona engel oldu ve kırgın bir sesle ekledi. "Senin yıllar önce yapamadığın bir şeyi o yapıyor diye karışma!" Afra bir süre sustu, sadece içli içli döktüğü gözyaşlarının sesi geliyordu. Daha sonra başını kaldırıp bir zamanlar âşık olduğu kişiye baktı. "Seni asla affetmeyeceğim." Son sözlerini fısıldadı. "Ne bu dünyada ne de başka bir dünyada."

Fark ettiklerimle kaskatı kesilmiştim. Afra'nın kılıcını yere düşürmesinin nedeni sevdiği adamın lanetini bozmaktı. Onun ruhundan solduğum fedakârlık yanılmadığımı gösteriyordu. Canavarın eskisi gibi bir insana dönüşmesinin tek yolu Afra'nın ölmesiydi. Kendi hayatından vazgeçerek sevdiği adama hak etmediği bir iyiliği yapıyordu. Son olanlardan sonra daha şimdiden eski Afra'ya dönüşmeye başladığının farkında değildi. Keşke onun bu değişimi işleri bu noktaya getirmeden önce yaşansaydı.

İçinde bulunduğumuz bu garip durumdan bir an önce kurtulmak için kılıcı tam onun boğazına bastıracaktım ki, "Elzem dur!" diyen bir ses gökyüzünü yarıp bana ulaştı. Duyduğum bu sese olan özlemim yüzünden kalbim göğsüme sığmazken başımı kaldırdım. Diğerleriyle birlikte koşarak ağaçların içinden çıkan Savcı'yı gördüm. Mektubumda saydığım herkesi bulup getirmişti.

Erkek kardeşleri, Hafız, Asil, Kırım, Aker, Üzüm, Bülbül hatta küçük Cennet'i bile getirmeyi başarmıştı. Ninfaların hayatta bıraktığı son ölümsüzlere bakıyordum. Derin bir nefes alarak gözlerimi Savcı'ya diktim. Günlerce ölümle burun buruna yaşadığı için vücudu bitkindi. Eski sağlığına hâlâ kavuşmamıştı. Ruhuna işleyen hastalık henüz dağılmadığı için nefes nefese yanındaki ağaçtan destek alıyordu. Kendini toparlaması biraz zaman alacaktı ama bizim hiç zamanımız yoktu.

Savcı ile göz göze geldiğimizde kan revan içindeydim ama durmaya niyetim yoktu. "Durmamı mı istiyorsunuz?" Eskisi gibi mesafeli bir sesle konuşurken önümde diz çöken kadının saçlarını elime dolamıştım. Afra'nın saçlarına asılarak boynunu açığa çıkardım. Kılıcımı biraz daha onun boynuna bastırarak Savcı'nın gözlerine baktım. "Neden durayım?" diye sordum buz gibi bir sesle. "O benden kardeşimi aldı!" Artık istesem de duramazdım.

Savcı endişeyle Afra'nın boynundaki keskin kılıca bakarken, "O benim kardeşim," diye fısıldayınca ağlamak istedim. Aynı acıyı ona yaşatacağım için hıçkırıklarla ağlamak istiyordum ama şimdi bunu yapamazdım. Belki daha sonra ama şimdi olmazdı.

"Itır da benim kardeşimdi." Bunu bize yaşatacağım için kendimden nefret ediyordum ama haklı sebeplerim vardı. "Ben kardeşimin ölümünü izledim, kollarımın arasında kayıp gitmesini izledim ve en önemlisi ben onun kalbine bir kılıç sapladım!" Nasıl hissettiğim hakkında zerre kadar fikri yoktu. Suçlarcasına Savcı'ya bakıp kaşlarımı çattım. "Sizin kardeşiniz benim kardeşimin ölümüne sebep olmuşken duramam!" Savcı'ya yaşatacağım acı umurumda değildi, benim artık durmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Yaşananlardan sonra bitkin düşen Afra, sona geldiğini anlayarak kardeşlerine baktı. Gözleri Gediz'de durunca kısık bir sesle hıçkırdı. "Ben ona zarar vermek istemedim." Son sözleri Itır için Gediz'den af dilemek olmuştu. "Üzgünüm," dediği an kılıcı sertçe çekerek boğazını kestim. Bir saniye bile düşünmeden boğazını deşmiş ve kan fışkıran bedenini yere itmiştim. Bunu hem onun için hem de kendim için yapmıştım. Haklıydı, artık bitmeliydi.

Bu uğurda her şeyi gözden çıkarmışken Savcı ve bana ne olacağını umursamıyordum. Gevheri erkekleri aynı anda, "Afra!" diye haykırıp ona koşsa da artık Afra yoktu.

Itır'ım, güzel kardeşim, seni oradan çıkarmama çok az kaldı.

Dört erkek kardeş ablalarının etrafını sarıp endişe içinde ona yardım etmeye çalışıyordu. Oysaki boğazını kestiğim an Afra'nın ruhu bedeninden ayrılıp Itır'ın gittiği dünyaya doğru yola çıkmıştı. Bizim göremediğimiz gardiyanlar Afra için Ölüler Diyarı'nın kapısını açıp onu götürmüştü. Sevdiği kadının ölümüyle gözü dönen Ammamet, tamamen içindeki yaratığın esiri olarak bana öfke içinde kükredi. Kendisini kaybettiği için kontrolü dışında gürleyip bana saldırınca dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım.

Gözü dönen canavarın keskin pençesi yüzüme doğru gelirken bir anda biri kolumdan tuttuğu gibi beni arkasına çekti. Savcı beni arkasına çekip kılıcını canavarın pençelerine doğru savurdu. Canavarın avuç içinde keskin bir yara açarak onu geri püskürttü. Savcı en küçük bir korku belirtisi göstermeden devasa yaratığın karşısında duruyordu. Bunu yaparken beni arkasında tutuyor ve canavardan koruyordu.

Kılıcında canavarın kanı akarken Savcı daha önce onda görmediğim bir öfkeyle, "Onun saçının bir teline zarar vereni yaşatmam!" diye haykırınca afallamıştım. Gözlerinin önünde ablasını öldürmeme rağmen hâlâ beni mi koruyordu?

Savcı'nın geniş omuzları gerilirken heybetli vücudunda yoğun bir öfke ve sonsuz bir acı vardı. "Git buradan, Bahoz! Ablama yaptıklarından

sonra öfkeme yenik düşüp seni bulamayacağım bir yere git!" diye yeri göğü inletircesine bağırdı.

Savcı daha kardeşinin ölüsüne doğru düzgün dokunamadan canavarın bana saldırdığını görmüştü. Ne acısı ne de bana olan öfkesi onu durdurmuştu, kendini bana siper etmişti. Ben bu kadarını yapamazdım. Itır'ın cansız bedenine sarılırken o an Savcı'nın hayatı tehlikede olsaydı onun gibi hızlı düşünüp ona yardım edemezdim. Hatta belki de öfkeme yenik düşüp ölmesine göz yumardım. Savcı gerçekten inanılmaz biriydi. Kardeş acısını yaşarken kardeşinin katilini kurtarmak benim yapacağım bir şey değildi.

Savcı onu durdurduktan sonra canavarın ruhundaki afallamayı soludum. Az önce yaptığı şeyi daha yeni anlayarak kanayan eline baktı. Kanı bile ateşten bir lavdı. Bana zarar vermek için kalkan eli onun kontrolü dışında olan bir şeydi. Bir zamanlar insan olabilirdi fakat uzun zamandır bir yaratığın bedenine hapsolmuştu. Öfkesine yenik düşmesini bekliyordum. Normal insanlar bile öfkelenince bir canavara dönüşürken canavarın öfke kontrolünü yapmasını bekleyemezdim.

Şimdi ise kederli bir şekilde bana bakınca gözlerimden bir damla gözyaşı süzüldü. "Üzgünüm," dedim. Çok fazla şey söylemek istiyordum ama dudaklarımdan çıkan tek kelime bu olmuştu.

O da çok üzgündü. Gediz'in dizlerinde sonsuzluğa uyuyan Afra'ya baktıkça üzüntüsü katlanarak artıyordu. Bahoz daha fazla onu izlemeye dayamadı ve acısını dağlara taşlara vurmak istercesine çekip gitti. Bir yaratığın bedeninde olabilirdi ama derinlerde bir yerde hâlâ Afra'yı çok seven bir adam vardı. Afra artık öldüğüne göre belki de çok geçmeden bir insana dönüşecekti.

Afra'nın kesilen boynundan kanlar akarken onun elini tutan ve saçlarını okşayan Gediz'den başkası değildi. "Afra..." diye fısıldarken gözyaşları ona isyan edercesine süzülmüştü. "Geri gel." Avuçlarındaki cansız eli sıkarak dudaklarına bastırdı. "Abla geri gel!" Gediz haykırarak bugün bir kez daha yıkılmıştı. "Bana bunu yaşatmaya hakkınız yok!"

Gediz hiç geri dönmeyecek birine yalvarıp ona sesini duyurmaya çalışıyordu. Daha sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi avuçlarındaki ele baktı. Donup kalmıştı. Bunu daha yeni anladığı için titreşen gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. Yine ölen sevdiği kadınlardan biriydi ve yine onun elini son kez tutan Gediz'di. Bunu bir kez daha yaşayınca başını gökyüzüne kaldırıp kaderine isyan edercesine haykırdı. Itır'dan sonra bu kadar kısa sürede aynı şeyleri bir kez daha yaşamak onu yıkmıştı.

Gediz ablasının kanlı cesedini göğsüne bastırmış ve tüm tanrılara isyan eder gibi başını yukarı kaldırıp boğazını yırtarcasına haykırmıştı. Dehliz

ve Aybars'ın da durumu ondan farklı değildi. Afra her ne yaparsa yapsın bu onların kardeşi olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Aynı evin içinde büyüdüğünüz kardeşiniz dünyanın en kötü insanı bile olsa kimse kardeşinin ölümüne kayıtsız kalamazdı. *Afra onca şey yaptı, onun için neden üzülüyorsunuz* demek çok yanlış olurdu çünkü her şeyden önce onlar kardeşti.

Meliz'in diğerlerini getirdiğini yaklaşan ruhlarının kokusundan soluduğumda Savcı elindeki kılıcı yere atarak bana döndü. Afra'nın acısı gözlerine yansırken bana olan bakışları fazla hissizdi. İçinde hiç duygu olmayan gözlerini bana diktiğinde derinlerde bir yerde onun bakışlarında can veriyordum. "Biliyorum, bunun olması gerekiyordu ama bunu yapan sen olmamalıydın." Bana olan bakışları donuk, sesi ruhsuzdu.

Kız kardeşini gözlerinin önünde öldürmüşken nasıl davranmasını bekliyordum ki? Itır'a olanlardan sonra o gün ben de ona böyle bakmamış mıydım? *Bana çok Savcı bulunur* diyerek ben de onu böyle kanatmamış mıydım? Aramıza Itır ve Afra'nın hayaleti girmişken bir daha eskisi gibi olamazdık. Bitmişti işte. Onunla ilgili her şey güzel bir rüyaydı ve şimdi uyanma zamanıydı.

Savcı bana yaklaşıp üzerime eğildi, ona bakınca bir zamanlar tanıdığım Savcı'ya dair hiçbir şey göremiyordum. Öylesine hissiz, öylesine soğuk ve öylesine yaşar gibiydi. "Kardeşini öldüren Afra değildi," diyerek bana bir gerçeği hatırlattı. "Afra sebep olandı ama Itır, Afra'nın ellerinde can vermedi."

Işığını kaybetmiş gözleri ona yaşattığım kaybın yenilgisiyle bana bakıyordu. "Ama benim kardeşimi öldüren sensin, senin ellerinde onun kanı var. Öz annemin, babam Cihangir'in, Leyla anne ve geriye kalan herkesin kanı senin ellerinde." Susması için neler vermezdim. Yaptıklarımla şimdi yüzleşemezdim, eğer bunu yaparsam benden geriye hiçbir şey kalmazdı.

Savcı gözlerimin içine bakarak tüm hissizliğiyle, "Git Elzem Akay," dedi yalvarırcasına. Bir zamanlar kalmam için yalvarırken şimdi gitmem için yalvarıyordu. "Benden her şeyimi almışken kendi insanlarım da al ve geldiğin yere dön." Bugün Savcı'nın benden vazgeçtiği o yegâne gündü.

Gözlerinden süzülen bir damla yaşla ilk kez onu ağlarken görmenin acısı iliklerime kadar işlemişti. Bana *git* demek bile canını yakıyor, onu ağlatıyordu ama artık *kal* da diyemezdi. Şu zamana kadar yaptığım her şeyi sineye çeken adam, bugün beni kalbinden kovmuştu. "Git," dedi tekrar kısık ve yakıcı bir sesle. "Seni hatırlatan her şeyi de alıp git." Biliyordum, bunu hak etmiştim ama bir o kadar da hak etmemiştim. Ben de kendimin masumuydum ama şimdi herkes için günahkâr olan bendim.

Bir damla yaş akıttığı gözlerine güçlükle bakıp, "Sonsuza kadar çıkacağım hayatından," diye fısıldarken dudaklarım titriyordu. "Söz veriyorum, bir daha dönmeyeceğim sana."

Yanında duran elini sıkarken benimle bu konuşmayı yapmak canından can alıyordu. Kendini zorlayıp başını ağır ağır salladı ve benden gerçek anlamda vazgeçerek, "Umarım bu sefer verdiğin bir sözü tutarsın," dedi. Son söyledikleri bir tokat gibi beni sarsmıştı. Dengemi korumaya çalışırken yerimde hafifçe sendelemiştim. Uzun yıllar sonra tuttuğum ilk sözün bu olacağını bilseydi acaba yine bunları söyler miydi?

Hiçbir şey söylemeden sadece başımı salladım. Bu durumda ne diyebilirdim ki? Susmaktı bugün payıma düşen, susmak ve yaşananları kabullenmek. Savcı bugün ilk kez içten bir şekilde bana *git* demişti ve bugün ilk kez tüm kalbimle gitmeyi istiyordum.

Savcı da Afra'nın yanına gidince Meliz ve diğerleri ağaçların arasından çıkmıştı. Meliz tüm Avcıları ve geriye kalan iki kalkanı, yani Doğa ve Mara'yı alıp gelmişti. Yeni gelenler Afra'yı yerde kanlar içinde görünce -Mara dışında- afallamıştı. Mara'nın neden hiç tepki vermediğini biliyordum, o bir kâhindi ve bunun yaşanacağını daha önce görmüştü. Yavuz şoke olarak, "Elzem?" diye mırıldandığında *gerçekten bunu yaptın mı* dercesine bakıyordu.

Avcılardan Uraz bize doğru yürüyen Sıraç'a tuhaf gözlerle bakıp, "Kız kardeşin gerçekten çok tehlikeli biri," diye şaşkınlığını belirtti. "Kardeşinin koskoca Araf'ı yıktığına inanabiliyor musun?"

Hepimiz duyduğumuz uğultulu seslerle başımızı gökyüzüne doğru kaldırdık. Gördüklerim yüzünden tüm vücudum kaskatı kesilirken nefes almayı bırakmıştım. Yüzlerce Ninfa kolonisi gökyüzünü kaplamış, bize doğru uçuyordu. Olamaz, kraliçe anlaşmayı bozmuştu. Ninfalar geride bıraktığımız şu dört günde tüm ölümsüzleri helak etmiş, geriye kalanların peşine düşmüştü.

Hepimiz yutkunarak gittikçe yaklaşan tehlikeye bakarken Savcı'nın gözleri hemen beni buldu. Benim için ne denli endişelendiğini görebiliyordum. Savcı ona olacaklar konusunda zerre kadar endişelenmiyordu, tek düşündüğü bana ne olacağıydı. Her ne kadar beni kendi içinde bitirmiş olsa da ölmemi istemiyordu. Savcı hemen Soya'ya yaklaşıp, "Çabuk!" dedi aceleyle. "Ninfalar gelmeden önce onları kendi dünyalarına götür!" Bu çıkışı karşısında ağlamamak için saçlarımla yüzümü gizledim. Böyle olmayı nasıl başarıyordu? Bunca olanlardan sonra beni düşünmeyi bırakmalıydı.

Doğa'nın güzel yüzü kireç gibi solduğunda, "Asil?" diyerek aceleyle ona yaklaştı ancak Asil, "Git Günışığı," diye iç çekti. "Araf yıkıldı, içinde

benim halkımla birlikte." Doğa'nın yüzünü avuçlarının içine alıp alnını onun alnına yasladı. "Ben buraya aitim, seninle gelemem ama sen gitmelisin."

Doğa onsuz gitmeye yanaşmayarak ağlamaya başlamıştı. "Benimle gel," diye ona yalvardı fakat Asil bunu kabul etmeyerek başını iki yana salladı.

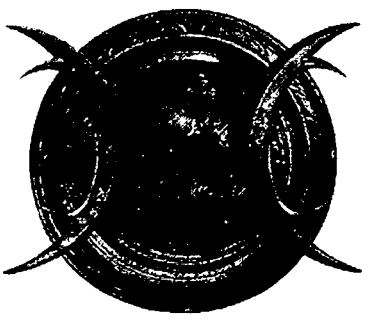
"Benim yerim burası." Sevdiği kadını son kez görmenin acısını yaşıyordu ama Doğa'yı gitmeye ikna etmek için güçlü görünmeye çalışıyordu. "Sen artık burada kalamazsın, Günışığı'm. Burası senin için güvenli değil."

Asil kıyamayan gözlerle Doğa'yı izlerken usulca onun üzerine eğildi. "Kalırsan Ninfaların etkisine girdiğimizde olacaklardan korkuyorum." Ninfalar bizi ele geçirdiğinde Doğa'ya zarar vermekten endişe ediyordu. Asil bu yüzden Doğa'nın gitmesini istiyordu, onu başta kendisinden olmak üzere buradaki herkesten korumak istiyordu.

Soya aceleyle kapıyı açacaktı ki, "Hayır!" diyen bir ses herkesi büyük bir bozguna uğrattı. "Gitmek yok, buradaki herkes ölmeli!" Evet, bunu diyen kişi benden başkası değildi. Başta kendi abilerim de olmak üzere buradaki herkes ölmeden hiçbir yere gitmeyecektim.

Onları buraya kendi dünyama dönmek için toplamamıştım, geriye sağ kimse kalmasın diye hepsini buraya getirtmiştim. Soya'nın geçit kapısını açmasına asla izin vermeyecektim, bu ölüm yaşanmalıydı. Tanrıların istediği gibi tüm ölümsüzler ve daha fazlası ölmeliydi.

Bölüm 11
Zamanın Ötesinde

"Sanki hiç doğmamış, hiç yaşamamış ve hiç sevmemiş gibi bana dair her şey silindi tüm hayatlarda. Kısacası ben silindim. Bu gidişimin bir dönüşü yoktu, biliyordum ve bunu göze alıyordum. Bugün güneş, ay için kendi ışığını yok etmişti."

Ben bir canavar değildim, kalpsiz hiç değildim. Şu anda öyle görünüyor olabilirdim ama ben kendimin ne olduğunu ve ne olmadığını çok iyi biliyordum. Kendim gözyaşı dökerken birilerini mutlu etmekten hoşlanmıyordum. Ancak gözyaşlarımın bedelini masum insanlardan çıkaracak biri de değildim. Biliyordum, yaptıklarım bunun tam tersiydi ve artık kimsenin bana güveni kalmamıştı. Eskiden olsa belki ama şimdilerde kimse bana zerre kadar güvenmiyordu. Neden güvensinlerdi ki?

Her şey benim kafamın içinde olup biterken onlar ne biliyorlardı ki neye inanıp güvensinler. Güvenmemelerini anlardım çünkü geldiğimiz nokta tüm güvenleri yıktığım yerdi. Ancak her şeyden önce ben bir öğretmendim, ölen tüm çocuklara keyfimden kayıtsız kalmamıştım. Evet, çok öfkeliydim ancak hiçbir zaman öfkem mantığımın önüne geçmemişti. Araf'ı yıkmak için Ninfaları bulmaya gittiğimi kabul ediyordum ama o zaman bile bir yanım bu yıkımı onaylamıyordu.

Kraliçe tutsağımız olursa koloniyi kontrol edebilirdik. İstediğim kişiler ölecek, masumlar yaşayacaktı. Kraliçeyle konuşana kadar düşüncem bu yöndeydi. Ancak Kraliçe Ninfa'nın bana söyledikleriyle işlerin boyutu bir anda değişmişti. Başıma gelen her şeyin tanrıların işi olduğunu ve başından beri onların amacına hizmet ettiğimi öğrenmek bende çok şey değiştirmişti. Bunlar tanrılar bile olsa kimse beni kullanamazdı, bu zevki kimseye yaşatmayacaktım.

Bu yüzden planda küçük bir değişiklik yaparak büyük oynamaya karar vermiştim. Ancak bunu yaparken bile bu işin sonunda herkesin kurtulmasını amaçlıyordum. Bedel ödeyecek sadece bendim, yine bir şeylerin sonunda acı çekecek kişi sadece ben olacaktım. Onlar henüz bunu bilmiyordu ama gün bitmeden hepsine nasıl bir iyilik yaptığımı anlayacaklardı.

Ninfalar gittikçe bize yaklaşırken buradaki herkes şaşkınca beni izliyordu. Önceden ona bunu ima etmeme rağmen Sıraç şiddetle karşı çıkarak, "Elzem artık aklım başına topla!" diye beni uyardı. "Buradaki insanların ölüp ölmeyeceğinin kararını sen veremezsin."

Hepsinden uzaklaşarak açık bir alanda durdum. "Gitmek yok," dedim, başka da bir şey söylemedim. Hepsi ölmeliydi, hem de hepsi. Baharı istiyorlarsa önce kışı yaşamalılardı.

Herkes şaşkınlık içinde birbirine bakarken Sıraç artık sinirden kıpkırmızı kesilmişti. "Ölelim mi istiyorsun?"

Ortada komik bir şey yoktu ama kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Ölelim diyorum abi." Başımı omzuma doğru eğdiğimde gözlerim onun yeşilleriyle buluşmuştu. "Peki, sen benimle ölmeye var mısın?"

Karşısında bir akıl hastası varmış gibi tuhaf gözlerle beni izliyordu. "Bana bir sebep vermeden mi?" Neden ölmesi gerektiğini merak ediyordu.

"Sebep olmadan benimle ölmez misin?"

"Ben sebepsiz yere hiçbir şey yapmam, Elzem."

"Itır yapardı." Buz kestiğinde sahte gülüşüm dudaklarımı terk etmişti. "Bu yüzden bunları senin için değil, Itır için yapıyorum çünkü ben ölelim dediğimde Itır, *saatini söyle* diyecek biriydi." Ne sebep ne de açıklama ister, *yoksan yokum* derdi.

"Sen ölseydin üzülürdüm, Sıraç." Aklımı yitirmişim gibi kahkaha attığımda abim benim için endişelenmeye başlamıştı. "Ama sadece üzülürdüm. Tüm ailem, dostlarım hatta Savcı bile ölse sadece üzülürdüm. Ancak Itır için üzülmekten çok daha fazlasını yaparım ve yapacağım!" Bir tek Itır benimle gözü kapalı ölüme atlardı. Ne ötesini ne de ilerisini düşünerek bir tek Itır benim için canını verirdi. Ben çok insan tanımıştım ama hiçbiri bana bir Itır olmamıştı ve olamazdı.

Biz onunla hep didişir ve kavga ederdik ancak hiç ayrılmazdık. Benim kardeşim öyle biriydi ki yanağımdan değil, alnımdan öperek beni sahiplenirdi. Koluma girmez, kafamı göğsüne bastırarak sarılırdı. Ben kardeşimin hem ablası hem de annesi olduysam o da benim hem babam hem de abim olmuştu. Bizim bir anne babaya ihtiyacımız vardı ve bunu sadece biz birbirimize vermiştik. Dışarıdan bakan biri için bu normal bir ilişki değildi ama ay ve güneşin ilişkisi zaten hep normalin çok üstünde olmamış mıydı?

"*Sen benim tüm dünyamsın, Elzem*," diyen bir kız için tüm dünyayı yakardım ve yakmıştım.

Aslında bir kez daha ona yaşattığımı yaşıyordum. Tanrıların ilahi adaleti en çok benim canımı yakıyordu. Kendi infazımı planlayıp Itır'a ablasının ölümünü yaşatmıştım, şimdi ben de kardeşimin ölümünü yaşıyordum. Tek fark Itır numaradan değil, gerçekten ölmüştü. Benim öldüğümü düşünürken o da böylesine bir acıyı mı çekmişti? Eğer cevap evetse ben dünyanın en kötü insanıydım, kimse böyle bir acıyı yaşamayı hak etmiyordu.

Ninfalar kar gibi üzerimize yağmadan hemen önce elimi Cennet'e uzattım. Küçük kız koşarak yanıma gelip kollarıma atıldığında diz

çöktüğüm yerde ona sımsıkı sarıldım. Küçük bir güveyi andıran böcekler etrafımızı sararak bizi kuşatmıştı. Soya artık istese de geçit kapısını açamazdı. Herkes ellerini sağa sola çırpıp onları kendinden uzak tutmaya çalışıyordu, lakin kurtuluş yoktu.

Gözümün önünde Ninfalar uçuşurken Cennet'in korku dolu saf ruhunu soludum. Ağlamaktan kızaran gözleri çipil çipil bana bakıyordu. "Neden ağladın, Cennet?" diye sorduğumda, "Annem," diye fısıldadı. "Annemi bulamıyorum." Bulamazdı da çünkü annesini öldürmüştüm.

Elimi uzatıp yanaklarından süzülen yaşları sildim. "Şimdi beni dinle küçük Aykırı," diyerek ona gülümsedim. "Sana daha yaşanılır bir dünya armağan etmeden ölmeyeceğim." Bunları sadece onun duyacağı bir fısıltıyla söylüyordum. "Senin için bırakacağım o dünyada daha mutlu olacaksın, yeteneklerini annen dahi kimseden saklamak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşla, "En önemlisi korkmayacaksın," diye mırıldandım. "Sana bıraktığım dünyada korkmadan büyüyeceksin. Bunu ister misin? Adın gibi bir cennette yaşamak ister misin, küçük Aykırı?" Evet, Cennet de bizden biriydi. O zamanlar bunu anlamamıştım ama aramızdaki çekimin asıl nedeni ikimizin de Aykırı olmasıydı. Artık bunu biliyordum.

Bu küçük çocuk Muhafızlardan doğan bir Aykırıydı. Yeteneklerim eskiye göre daha güçlü olduğu için Cennet'in bedeninde soluduğum yoğun gücün Aykırılık olduğunu artık biliyordum. "Yeteneğin ne?" diye sordum kısık bir sesle.

Gözlerimizin önünde uçuşan Ninfalara ürkmüş gözlerle bakarken, "B-bir seferinde kendimi cehennemde buldum," diye hıçkırdı. "Çok korkunçtu. Oradaki yaratıklar çok korkunçtu." Midem kasılmıştı. Henüz ne denli korkunç bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyordu.

Olamaz, Cennet küçük bedeninde olağanüstü bir gücü taşıyordu. Doğa boyutlar arası her yaratığa sesini duyurabiliyordu fakat Cennet her boyuta kapı açıp oraya gidebiliyordu. Kazayla cehenneme bir kapı açacak kadar güçlüydü. Yanlış ellerde çok tehlikeli bir yetenekti veya doğru kullanılmadığında.

"Bir oyun oynayalım mı?" diye sorduğumda başını sallayınca ona gülümsedim. "Oyunumuzun adı rüyayı yaşamak. Gözlerini kapatıp bekleyeceksin ve bir süre sonra bir rüyaya çekileceksin. Gözlerini tekrar açtığında o güzel rüyayı yaşayacaksın."

Bir Ninfa Cennet'in ensesine doğru uçarken Cennet, "Uyandığımda annem yanımda olacak mı?" deyince içim acıyarak başımı salladım.

"Bana inan, gözlerini tekrar açtığında annenin yanında olacaksın."

Cennet gözlerini kapattığı an Ninfa solungaçlarını onun ensesine geçirmişti. Gözlerini hızlıca açtı lakin gözlerinin beyazı bile simsiyahtı. O artık Cennet değildi. "Acı çekmemeli," diyerek sesimi onu ele geçiren yaratığa duyurmaya çalıştım. Çantamdaki hançeri çıkardım ve Cennet'e uzattım. "Sizi özgür bırakan benim, bunun karşılığında küçük bir çocuğa merhamet göstermelisiniz." Ninfa'nın kontrolü altında olan Cennet bıçağı aldı.

Hemen ardından gözlerimin içine bakarak bıçağı kendi kalbine saplayınca hıçkırdım. Ninfa bana istediğimi vermiş ve Cennet için acısız bir ölüm yaşatmıştı. Cennet'in bedeni yere yığılıp tamamen ölmeden Ninfa onun bedeninden çıkmamıştı. Kalbine aldığı yaranın acısını çekmesin diye o ölene kadar beklemişti. Cennet dudaklarından süzülen kanla bu hayata gözlerini yumunca Ninfa onu özgür bıraktı.

Ninfa, Cennet'in ensesinden ayrılıp burnumun üzerine konunca, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. En azından bu küçük isteğimi geri çevirmemişti.

Burnuma konan Ninfa, "Ayağa kalk Oyunbaz," deyip kanat çırparak uçtu. "Tüm koloni seni bekliyor." Sesini zihnimde duyabiliyordum. "Koloniye istediğini vermelisin."

Cennet'e bakmamaya çalışarak ayağa kalktığımda tüm koloninin etrafımda uçuştuğunu gördüm. Hiçbiri diğerlerine yaklaşmamış, koskoca koloni etrafımı sarmıştı. Kraliçe diğerlerinden ayrılıp omzuma konduğunda buradaki herkes soluğunu tutmuştu. Elimi uzatınca kraliçe elime kondu, şimdi avucumdaydı. "Sözünüzde durmadınız majesteleri."

Kraliçenin gülüşünü kafamın içinde duydum. "Biz Ninfalar sözlerimize sadığız, çocuk. Gerçekten onları koruman altına alsaydın gitmelerine izin verecektim ama sen hepsini gözden çıkardın. Onları ölmesi için buraya toplamadın mı?" diye sorduğunda suskunluğum ona aradığı cevabı vermişti. Kraliçe dile dökülene değil, kalpte gizli kalmış bir anlaşmaya sadıktı. Ben aslında onların ölmesini istiyordum ve kraliçe bunu hissettiği için buradaydı.

"Evet." Bunları söylerken Savcı'yı izliyordum. "Hepsi için ölüm istiyorum." Savcı yumruklarını sıktığında bana *sen kimsin* dercesine bakıyordu çünkü onun tanıdığı kadın bu değildi.

Cennet'in ölüsüne gösterip, "Kardeşin için Cennet gibi onlarca çocuğu katletmen bile içini soğutmadı mı?" diye sorarken sesi de bakışları gibi soğuktu. Gözleri bir yabancıya bakar gibi üzerimde geziniyor, kalbi artık sadece nefret için bana atıyordu. "Seni hiç tanımamayı ne çok isterdim," diye bana olan hayal kırıklığını acımasızca ifade etmişti. Oysaki ben onu tanıdığım için son ana kadar asla pişman olmayacaktım.

Tam bir şey söyleyecektim ki Savcı tek bir cümleyle beni susturdu. Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakmış ve haykırırcasına, "Hiç doğmamanı dilerdim!" demişti sert bir sesle. Bunları biraz ah eder gibi söylemişti, biraz da dua eder gibi. Öfkeyle savurduğu bu sözlerin ondan duyacağım son şey olacağını bilmeden öfkeyle dile getirmişti. Kaburgalarımın arasındaki kalbim sanki camdandı ve onun dudaklarından çıkan son sözlerle her parçası bir yere dağılmıştı.

Hızlı hızlı nefesler alırken zor olsa da bakışlarımı Meliz'e çevirdim. "Cehenneme birlikte gitmek konusunda birbirimize söylediğimiz şeyi hatırlıyor musun?" diye sorduğumda etrafımdaki Ninfalara tedirginlikle bakarken bana başını sallamakla yetindi. Birazdan tüm Ninfaları onların üzerine salacağımı biliyordu.

Meliz ile vedalaşırken ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine geçiriyordum. "İlk gidenin sen olması peşinden gelmeyeceğim anlamına gelmiyor," dediğimde sertçe yutkunmuştu çünkü ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı.

"Elzem," diye fısıldadığında yeşil gözleri titreşti. "Sona mı geldik?" Başımı salladığımda Meliz gözlerini yumdu.

Üzüntümü ondan saklamaya çalışırken, "Korkuyor musun?" diye sordum.

Yeşil gözlerinden bir damla yaş süzülürken gülmeye çalıştı ama yapamadı. "Korkuyorum ama ölmekten değil." Derin derin nefesler alarak kederli bir şekilde iç çekti. "Seni yalnız bırakmaktan korkuyorum. Seni burada bir başına bırakırsam nasıl çıkarım Itır'ın karşısına? Canından çok sevdiği ablasını kaderine terk ederek nasıl gideceğim?" Bunun bizim için bir veda olduğunun farkındaydı. Daha sonra vedalaşacak zamanımız olmayacaktı, daha sonra diye bir şey yoktu artık.

"Meliz." Yanına giderek elini tuttum. "Ben bu saatten sonra ya batacağım ya da eskisinden daha iyi bir şekilde ayağa kalkacağım." Her şey planladığım gibi giderse bu tanrıların hiç hoşuna gitmeyecekti. Bu işin sonunda silinmem büyük bir ihtimaldi.

"Ben olsam da olmasam da artık kardeşim sana emanet." Neyden bahsettiğimi anlamadığı için Meliz'in gözleri büyüdüğünde ona burukça tebessüm ettim. "Onu sağ salim anneme teslim et, Meliz."

"Elzem," diye fısıldadığında aklımı yitirmeye başladığımdan emin olarak gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Itır öldü, Elzem. Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Biliyorum, şu an için her şey anlamsız geliyor ama lütfen soru sorma ve dinle." Elini sıkarak onu bana bakmaya zorladım. "Itır için kendi

hayatımı ortaya koyuyorum. Kardeşimi geri aldığımda sen de karşılığında ona annemi ver."

Hiçbir şey anlamadığı için soru sormaya hazırlanıyordu ki onu susturdum. "Şimdi değil, zamanı geldiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın." Ona veda etmek düşündüğümden daha çok canımı yaktığı için ağlamamaya çalışarak tebessüm ettim. "Bedenini bu sefer iyi koru lütfen." Dudaklarımdan firar eden hıçkırıkla, "Üzgünüm," diyerek elini bırakıp ondan uzaklaştım. "Senin için bundan daha fazlasını yapacak gücüm yok."

Meliz beni durdurmadan Kraliçe Ninfa'ya dönüp, "Geriye kimse sağ kalmasın," dedim ve bu sözlerimle tüm Ninfalar sevdiklerimin üzerine akın etti.

Bu işin sonunda bana ne olacağını bilmiyordum ama kendi hayatımı riske atıp daha fazlasını kazanmaya çalışacaktım. Kardeşim için benim canımın hiçbir önemi yoktu. Ben silinsem bile Itır'ın soluyacağı bir nefesi olmalıydı. Benim nefesim sönmeli ve Itır'a nefes olmalıydı. Güneş batmadıkça ay çıkamazdı. Artık güneşin batma zamanı gelmişti. Kendi hayatıma karşılık Itır'ın hayatını istiyordum.

Ninfalar sinek sürüsü gibi kanat çırparak sevdiklerimin üzerine doluştular. Kurtulmaya çalışıyorlardı ama mümkün değildi. Ellerini rastgele çırpıp güveyi andıran böcekleri püskürtmek istiyorlardı fakat işe yaramıyordu. "Kurtuluş yok," diye kısık bir sesle mırıldanıp buradan uzaklaştım. Hepsini arkamda bırakıp ağaçların içine dalmıştım. Sevdiklerimin ölümünü izleyecek kadar güçlü değildim. Geri döndüğümde zaten her şey bitmiş olacaktı.

Itır, Itır, Itır... Ömrümü tükettin be kızım.

Sana verecek son bir şeyim kaldı ve o da kendi hayatım.

Birkaç saat içinde onu da vermiş olacaktım.

Bir seferinde bana sitem ederek, "*Beni sevmiyorsun, Elzem,*" demişti. Hiç unutmam, o gün bana, "*Kendi kurallarını benden daha çok seviyorsun, kontrol delisi,*" de demişti. Şimdi geldiğim noktayı görünce gözyaşları içinde gülümsedim. Eğer bir yerlerde beni izliyorsa artık sevgimin büyüklüğünden şüphe etmediğine emindim.

Diğer herkesten iyice uzaklaşıp yürürken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "İzliyorsun değil mi?" Onu düşündüğüm için bulunduğu yerde beni izlediğini hissediyordum. "Bana kızma ya da yaptıklarım için kendini sorumlu tutma. Yüzlerce kez doğsam bile ben yine senin ablan olmayı isterdim."

Gözlerimden süzülen yaşlarla, "Peki, sen?" diye sordum. "Seçme şansın olsaydı sen de benim kardeşim olmayı ister miydin? Ben senden

razıyım Itır, sen de benden razı mısın?" Üzerine küller yağarken bile *evet* dediğini duyar gibiydim. Aksini hiç düşünmezdi ki... Defalarca doğsa yine kontrol delisi bir kadının küçük kardeşi olmayı isterdi.

"Güneş ayını çok özledi kardeşim," diyerek derin bir nefes aldım. "Şimdilerde ayın karanlığı olmadan güneş de güneş değil." Geride bıraktığın güneş tüm yıldızları söndürmüş, bir tek kardeşinin doğmasını bekliyordu.

"Yoruldum Itır, ablanı çok yordular." Bu benim son mücadelem olacaktı.

✦

Çıplak ayaklarımı nehrin soğuk suyuna daldırıp öylece oturuyordum. Sevdiklerimin sırasıyla ölmesini bekleyerek burada duruyordum. Onlardan çok uzakta değildim ama acı dolu feryatlarını duymayacak kadar da uzaktım. Sudaki yansımama bakınca yine gözlerim doldu. Suyun yansımasında anneannemin hayali belirince beynimin bana oyun oynadığını anlamıştım.

Son zamanlarda yaşadığım şeyler çok ağır olduğu için sızlayan vicdanım ve bozulan psikolojim anneannemin hayalini görmeme neden olmuştu. Suyun içinde kınayan gözlerle beni izliyordu. "Kardeşlerin orada ölürken sen burada oturuyor musun?" O gerçek değildi ama bunu sorun etmemiştim. "Bu yıkımın amacı ne?" diye sorduğunda alay ederek güldüm.

"Bir amacı yok."

"Bir amacı yok, öyle mi?" Bir amacım olduğuna yemin edebilirdi. "Buradaki insanlığı yok ettin Elzem, koskoca bir yıkım başlattın."

"Evet."

"Peki, neden?"

"Çünkü yapabilirim."

"Yapabildiğin her şeyi yapamazsın!"

"Bağışla ama yapabildiklerimi kendime saklamayı doğru bulmuyorum. Eğer bir şeyleri yapma becerim varsa onu yaparım ve kimseler de bana engel olamaz. Değişim karar verdiğin noktada başlar."

"Bu sen değilsin."

"Ben doğduğum günden beri kendim değilim, Suzan Hanım. Sen kim olmamı istediysen o oldum. Tanrılar ne yaşamamı istediyse onu yaşadım. Şimdi bana gelip kimse *bu sensin* diyemez, şu anda olduğum kişi

sizin eseriniz." Ben yıllardır kayıp bir ruhtum, kendimden başka herkes olan biçare bir ruh.

Suzan acımı görüyordu çünkü bir tek ona oynayamaz ve ona rol yapamazdım. Bir hayalden ibaret bile olsa gerçekmiş gibi benim için acı çektiğini görebiliyordum. Kendimle olan bu yüzleşmemde vicdanım anneannemin şekline bürünmüştü. "1 Ocak'tı," diyerek gözlerime baktı. "Doğduğun gün." Bana bunu hatırlatmasının ne gereği vardı, anlamıyordum.

Üzerimize yağan karı gösterdi. "O gün de böyle bir kar yağıyordu ama daha şiddetliydi. Ankara'da daha önce eşi benzeri görülmemiş bir kar," diyerek iç çekti. "Yollar kapanmıştı ve annenin sancısı tutmuştu. Hastaneye gidemezdik, kar geçit vermiyordu."

Suyun içindeki elini uzattı ama bana dokunamadı. Dokunamazdı da çünkü gerçekte o yoktu, ruhunun silinmesini sağlamıştım. "Munure içeride çığlık çığlığa doğum yaparken bahçeye çıkıp yağan karı izledim. Sanki senin doğuşunun habercisi gibi çok fazla kar yağıyordu." Çocukken bunları bana defalarca anlattığı için hepsini biliyordum. "*Kaderinde bahar yok* der gibi gökyüzü sana yağıyordu. Bu bir alametti, bunu hissetmiştim."

Yanılmamıştı, kaderime kıştan başka bir şey yazılmamıştı. Şu zavallı gönlüme bir kez bile güneş doğmamıştı. Konağın güneşi herkese ışık olurken bir tek kendisini karanlıkta bırakmıştı. Işığım sadece beni aydınlatmamıştı.

"O gece sen doğdun ama ben kızımı kaybettim." Bunun için beni suçlamıyordu, hiç suçlamamıştı. "Seni kaybettiğim kızımın yerine koydum. Bana ilk kez anne dediğinde sanki Munure vardı karşımda." Dolan gözlerimden yaşların akmasına izin verdim. Hiç olmadık bir zamanda zihnim beni anneannemle olan şeylerle sınıyordu.

Suzan'ın sudaki hayali bana belli belirsiz gülümsedi ama gülüşü bile gerçek değildi. "Korktum, annen gibi seni de kaybetmekten çok korktum. Seninle korkularım da büyüdü ve karanlık korkular beni çok değiştirdi. Sana duyduğum sevginin tehlikeli bir boyuta ulaştığını hiç anlamadım." Kahkaha atabilirdim çünkü gerçekte Suzan Dilzah bunu itiraf edecek bir kadın değildi. Onun silinmesine neden olmama rağmen kafamın içinde öyle bir yer edinmişti ki bu sefer de hayali beni taciz ediyordu.

"Olanlar için ne özür dilerim ne de özrünü isterim, Suzan Hanım." Soğuk bir sesle konuşup yerden aldığım taşı suyun içine attım. Onun hayali gözlerimin önünde kaybolunca ayağa kalktım. "Sana yaptığım hiçbir şey için pişman değilim, cadı!"

Kulübenin olduğu yere geldiğimde gördüklerim büyük bir enkazdan ibaretti. Mara kan içinde Dehliz'in kollarında yatıyordu. Dehliz kahrolmuş bir şekilde onu uyandırmaya çalışıyordu lakin Mara artık yaşamıyordu. Ruhunu solumuyordum çünkü çoktan ölmüştü. Dehliz onun saçlarını okşarken gözlerinden akan tek bir damlaya yaşa engel olamamıştı. "Affet," diye mırıldandığında kızıl saçlarını incitmekten korkar gibi okşuyordu. Kalbim kasılmıştı. Mara'yı öldüren Dehliz'di, değil mi? Ninfa'nın etkisindeyken ona zarar vermişti.

Gediz'in uyandırmaya çalıştığı kişi ise Hafız'dı. Olamaz, Hafız da kalbine ağır bir yara alarak ölmüştü. Ölen bir diğer kişi de Kırım'dı. Meliz onun cesedine sıkıca sarılarak ağlıyordu. Islak gözleri beni bulunca kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kırım yüzünden gözyaşlarına boğulan Meliz öfkeyle üzerime yürüdü. "Biz niye hâlâ yaşıyoruz!" diye bağırdığında ağlamaktan kızaran gözleriyle bana bakıyordu. "Kırım öldü, Elzem!"

Meliz bana öfke kusarken burada ölen dostlarımızı gösterdi. "Mara, Hafız ve diğerleri de öldü!" diye bağırarak yanıma geldi. Sertçe kollarımı tutarak beni sarsmaya başladı. "Neden sadece onları öldürdün, neden bizi bıraktın? Neyin peşindesin! Kendine gel artık!"

Gözyaşları içinde haykırarak beni sertçe arkaya itti. "Etrafımızdaki herkes ölürken nasıl bu kadar sakin olabilirsin? Elzem, sen kukla olacak bir kadın değildin, senin gibi biri tanrıların kuklası olmayı kabul etmezdi!" Ağlayarak bana bağırınca boş gözlerle ona baktım. Bendeki bu değişim onu çıldırtıyordu.

"Haklısın." Sakince konuşup ikimizin arasına biraz mesafe koydum. "Ben kukla olacak bir kadın değilim, bu yüzden ağlamayı bırak." Beni anlamıyor, anlaması da gerekmiyordu. Ben neyi neden yaptığımı çok iyi biliyordum, bu yüzden ölenler için gözyaşı dökmeyecektim. Ne sanıyordu? Nefret ettiğim Araf'ın tanrılarına boyun eğdiğim için mi bu yıkımı onaylamıştım? Hayır, bu yıkımın asıl hedefi tanrılardı.

Piyon tek başına sahadaki tüm taşları devirecekti fakat asıl şahı tanrılara çekecekti!

Başımı çevirdiğimde erkek kardeşlerim dâhil tüm Avcıların öldüğünü gördüm. Onları Soya öldürmüştü, kanlı kırbacıyla Avcıların yanında duruyordu. Ninfa onu özgür bırakınca yaptığı şeyleri görmüş olmalı ki şoka girmişti. Şaşkınlık içinde Sıraç'ın cesedine bakıyor, en küçük bir tepki vermiyordu. Soya transa girmiş gibi hiç kıpırdamadan Sıraç'ı izliyordu.

Birazdan kendisine geldiğinde acı bir yüzleşme onu bekliyordu. Sıraç ve Yavuz'un ölümü bile beni ağlatmadı, kendimi bu ölümlere çok önceden hazırlamıştım. Onları buraya çağırırken zaten böyle olacağını biliyordum. Aybars, Aker ve Üzüm'ün de öldüğünü gördüm. Uzun

süre onların cesedine bakmayı doğru bulmadığım için Asil ve Doğa'ya döndüm. Doğa'nın gözlerinin akı simsiyah olduğuna göre etki altına giren oydu.

Ninfa onu kontrol ettiği için elindeki kılıcı ustaca kullanarak Asil'e saldırıyordu. Aslında böyle iyi kılıç kullanan Doğa değildi, dövüş eğitimi yoktu. Bu beceriler kraliçeye aitti. Doğa'nın ensesine yapışıp ona pençelerini geçiren kişi kraliçeden başkası değildi. Diğerleri etki altındaki rakiplerine karşı kaybedip ölmüştü fakat Asil hâlâ yaşadığına göre hiçbir Ninfa onu öldürmeyi başaramamıştı.

Durum böyle olunca kraliçe devreye girip Doğa'yı etki altına almıştı çünkü Asil, Doğa'ya zarar veremezdi. Vermemişti de. Ağır yaralar almıştı fakat buna rağmen gelen darbeleri püskürterek Doğa'nın bedenini incitmekten kaçınıyordu. Doğa onun boynuna doğru kılıcını savurunca Asil ustaca bir hareketle yine kurtulmayı başarmıştı.

"Bir işe yaramaz!" Asil çatık kaşlarla Doğa'ya bakıyordu ama bunları onu ele geçiren kraliçeye söylüyordu. "Dünya üzerinde beni kılıçta yenecek kimse yok. Beni daha fazla uğraştırmadan ışığımı bana geri ver!" Haklıydı, Asil gibi bir savaşçıyı kraliçe bile alt edemezdi. Üstelik Asil burada avantajlıydı, kendi klanının silahıyla dövüşüyordu. Tenebrisler Araf'ta bilindik tek kılıç ustalarıydı. Dezavantajı ise rakibinin Doğa olmasıydı.

Doğa'nın sesiyle kraliçe, "Abraham'ın asi oğlu," diye sırıttı. "Daha ne kadar direnebilirsin ki? Bir fâniye gönlünü kaptırdığın gün çoktan kaybetmeye başlamadın mı?" dediğinde ikisinin kılıcı havada kıvılcımlar çıkartarak çarpışmıştı.

"Kaybetmek mi?" Asil kan ter içinde kalmış bir hâlde çenesini sıktı. "Kazandığım kadın kaybettiğim her şeyden daha değerli!" diye gökyüzündeki şimşeklerle yarışırcasına gürledi.

Hemen ardından Asil beni afallatacak bir şey yaptı. İkisinin kılıcı çapraz bir şekilde çarpışmışken Doğa'nın kılıç tutan bileğini yakaladı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim!" dedikten sonra Doğa'nın bileği bükerek kırdı.

Asil, Doğa'nın dudaklarından çıkan çığlığa kulaklarını tıkayıp onun elindeki kılıcı yere düşürdü. Daha kraliçe kendini toparlamadan Asil hızlı düşünmüş ve Doğa'nın boynunu kavramıştı. Doğa'nın kafasını sertçe öne çekip kraliçe kaçmadan onu Doğa'nın ensesinden söktü. Kraliçeyi avucunda tutarken yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. "Kraliçe ölürse tüm koloni ölür!"

Şoke olmuştum çünkü Asil Kılıç, Araf'ta kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmış ve kraliçeyi ele geçirmişti. Doğa'ya olan aşkı o kadar büyüktü

ki sevdiği kadını Ninfa'ya kurban etmemek için gücünün son demine kadar onunla savaşmış ve kraliçeyi yakalamıştı. Aşk insana en imkânsız şeyi bile yaptırabilirdi. Asil'in Doğa'ya duyduğu aşka bir kez daha saygı duymuştum.

Asil parmaklarını sıkıca kapattığı için kraliçenin kaçmasına izin vermiyordu. Buradaki tüm Ninfalar kraliçelerini kurtarmak için süratle Asil'e doğru uçmaya başladı. Asil'i ele geçirerek kraliçeyi serbest bırakacaklarını biliyordum. Onu bir kez ele geçirirlerse Asil'e kendini bile öldürtebilirlerdi. Daha Ninfalar ona ulaşmadan Asil, "Benden ailemi ve halkımı aldın ama karımı almaya kimsenin gücü yetmez!" dedikten sonra elini sıkarak kraliçeyi öldürdü.

Asil, kraliçenin ezilmiş bedenini yere atıp çizmesiyle ezdiğinde etrafımızda uçuşan tüm Ninfalar patır patır yere düştü. Bu inanılmaz bir olaydı, kraliçenin ölmesiyle tüm Ninfalar ölmüştü. Abraham'ın oğlu Asil Kılıç, Doğa için tüm Ninfaları öldürmeyi başarmıştı. İşte bunu beklemiyordum. Son zamanlarda beni bundan daha fazla şaşırtan bir şey olamazdı. Bu herif az önce tüm Araf'ı katleden bir koloniyi öldürmüştü.

"Karım mı?" diye mırıldanırken yeni fark ettiğim şeyle gözlerimi irice açtım. Asil az önce karım mı demişti? Eğer kendime yakıştırsaydım ağız dolusu küfrederdim. Elümhan Kalesi'nde Doğa ona sahte evliliğinin detaylarını anlatınca Asil, Doğa'nın elini tutarak, "*Benimle gel,*" demişti. Biz Meliz ile onların sevişmeye gittiğini düşünmüştük ama aslında Asil, Doğa'yı karısı yapmak için kaleden çıkarmıştı! Doğa'yla gizlice evlendiklerine inanamıyordum.

İlk günden beri karanlıklar lordunun çok hızlı gittiğini söylerken yanılmıyordum!

Ninfa felaketi son bulunca Asil hemen yere diz çöküp Doğa'nın üzerine eğildi. Doğa'nın yüzünü avuçlarının arasına alıp yoğun bir endişeyle, "Günışığı'm," diyerek onu kendine getirmek için hafifçe yanağına vurmak istedi. Ancak bu şapşal herif Tenebris gücünün farkında olmadığı için eli Doğa'nın yanağına şak diye değmişti. "Sikeyim!" Kıza en sağlamından bir tokat geçirdiğini anlayınca elini hemen arkasına saklaması çok komikti.

Doğa yediği tokatla irkilerek gözlerini açınca Asil panikleyerek, "Bir şey olmadı, bir şey olmadı, sakin ol!" dedi ama bence sakinleşmesi gereken kendiydi.

Doğa tamamen kendisine gelince acıdan bağırarak bileğini tuttu. "A-acıyor." Ağlamaya başladı, etki altına girdikten sonrasını hatırlamıyordu. "Bileğim kırılmış." Güzel gözlerinden birbiri ardına yaşlar dökülürken,

"Asil," diyerek hıçkırdı. "Bana bunu kim yaptı?" Bence bunu bilmek istemezdi.

Asil bakışlarını kaçırıp ensesini kaşımaya başladığında kısık bir sesle küfrediyordu. "İnan ki bilmiyorum, Günışığı." Ona yalan söylerken doğru düzgün Doğa'nın yüzüne bakamıyordu. "O böcekler beni de etki altına almış olmalılar ki hiçbir şey hatırlamıyorum." Karısının bileğini kıran mahcup koca demek ki böyle oluyormuş.

Bileğinin acısı çok yoğun olduğu için Doğa durmaksızın ağlarken başını kaldırdı ancak bu sefer de boynu yüzünden inledi. "Yüzüme yumruk mu attılar, boynum da ağrıyor."

Asil kendine kızmaya devam ederken Doğa'nın yanağında çıkan parmak izleriyle bir kez daha küfretmişti. "Bana niye soruyorsun, Lux?" Bu işten nasıl sıyrılacağını bilmediği için Doğa'ya kan revan içinde kalan vücudunu gösterdi. "Canına yandığım birileri beni de çok fena benzetmiş ama ben hiç şikâyet ediyor muyum?"

Doğa ıslak gözlerinin arasından onun kanayan alnına, patlayan dudağına ve kan içinde kalan sağ göğsüne bakınca kaşlarını çattı. Asil'in sağ göğsünden başlayıp belinin yan tarafına uzanan derin bir kılıç yarası vardı. "Bunu sana yapanın elleri kırılır inşallah!"

"Tövbe de, o nasıl söz!" Bunu ona yapan Doğa olduğu için Asil şiddetle karşı çıkıp kaşlarını belli belirsiz çattı. Aslına bakılırsa elleri değil ama bileği bizzat Asil tarafından kırılmıştı. "Hemen sözünü geri al."

Doğa kırılan bileğini sıkıca tutup karnının hizasında tutarken burnunu çekerek, "Almayacağım işte," diye inat etti. "Kocama dokunan o caninin inşallah elleri yanar!"

"Günışığı'm, gözünü seveyim sözünü geri al." Asil içten içe hurafelere inanan biri olduğu için Doğa'nın bedduası tutar ve elleri yanar diye beti benzi atmıştı, neticede bunu ona yapan Doğa'dan başkası değildi. Asil onun yüzünü avuçlarının arasına alıp karısının gözyaşlarını silerken, "Sözünü geri almazsan ölümü gör," diye onu ikna etmeye çalıştı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Söz konusu Doğa olunca bu herif fazla şapşal oluyordu.

Doğa sinirlenerek başını arkaya çekip onun ellerinden kurtuldu. "Asil sen aptal mısın?" Bir yandan bileği için ağlarken bir yandan da Asil'e kızıyordu. "Sana zarar veren bir canavarı niye bana savunuyorsun?"

"Çünkü bana zarar veren Elzem'di."

Doğa saniyesinde, "Sözümü geri alıyorum!" dediğinde Asil küfretmek ve rahatlamak arasında bir yerdeydi. Uyanık herif Doğa'ya geri adım attırmak için beni kullanmıştı.

Bu sefer de Doğa ona kırık bileğini gösterip dişlerini sıktı. "Biri benim bileğimi kırarken sen ne halt yiyordun?" Asil'in savurduğu küfürlere kulaklarımı tıkamak istedim. Nerede miydi? O esnada Doğa'nın bileğini kırmakla meşguldü.

Asil suçunu iyi bildiği için bakışlarını kaçırarak Doğa'nın bileğine uzandı. "Çok mu kötü?"

Doğa bileğini yavaşça ona doğru uzatırken, "Kırılmış olabilir mi?" diye hıçkırınca Asil boş bulunarak gereksiz bir övünmeyle, "Şüphen mi var?" dedi. "Bunu sana yapan kişi benim gibi kontrolsüz güç uyguluyorsa kırılmama gibi bir ihtimali yok." Bu da üzülüyor mu yoksa gücüyle övünüyor mu, hiç belli değildi.

Doğa ıslak gözlerle başını sallayıp burnunu çekti. "Kırmış işte hayvan! Umarım onun da bileği kırılır!"

"Bileği kırılırsa nasıl kılıç kullanacak, Günışığı?"

"Bize ne, kullanmasın! O yaratık bileğimi kırmış!"

"Ama artık ayıp ediyorsun, bilerek kırmadığına yemin edebilirim."

Asil'in tuhaf davranışlarıyla Doğa bir şeylerden şüphelenip kuşkuyla gözlerini kıstı. "Doğruyu söyle, bileğimi kıran arkadaşlarından biri miydi?" diye sordu. "Bu kadar savunduğuna göre kesin o Azınlık yaptı!" Doğa'nın bunu hatırlatmasıyla Asil arkadaşlarını yeni hatırlamıştı. Başını çevirip onların olduğu yere bakınca sertçe yutkundu. Nabzı hızlandığında bir anda yüzü gölgelenmiş, kardeşim dediği birinin kaybıyla sarsılmıştı.

"Hafız..." Yerde cansızca yatan arkadaşını yeni fark etmişti.

Asil koşarak Hafız'ın yanına giderken gözlerim Savcı'yı aradı. Geri döndüğümden beri bir tek onu görmemiştim. Diz çökerek hıçkıran Bülbül'ü görünce soluğum kesildi. Bülbül'ün üzerine eğildiği yaralı kişi Savcı olamazdı, değil mi? Bülbül, "Efendim, beni bırakmayın," deyince her şey etrafımda dönmeye başladı. Orada ölmek üzere olan Savcı'ydı.

Ayakta zor dururken sendeleyerek ona doğru yürümeye başladım. Öne doğru attığım her adım durmam için beni zorluyordu, göreceklerimden korkuyordum. İyice yaklaşınca gördüklerim yüzünden yaşlar gözlerimden süzülmüştü. Evet, bu yatan Savcı'ydı. Ben ki yaptığım planın sonucunu düşünerek kardeşlerime bile ağlamazken Savcı beni ağlatmıştı. Sıraç ve Yavuz için ağlamamıştım, her şey sona erdiğinde onlar için yepyeni bir başlangıç olacaktı. Abilerim için ölüm bir son değil, başlangıç olacaktı.

Savcı'ya ağlıyorum çünkü her şey sona erdiğinde ya ölecektim ya da silinecektim, yani bir daha Savcı'yı hiç göremeyecektim. Her şey bittikten sonra Savcı beni hiç hatırlamayabilirdi ya da beni hep bugün yaptıklarımla hatırlayacaktı. Bu iki ihtimalden birinin gerçekleşeceğini

biliyordum. Ben Savcı için ya kara bir leke olacaktım ya da unutulacaktım. Bakıldığında ikisi de can yakan şeylerdi.

Savcı kalbinden yara almıştı. Bülbül onun kanlı göğsüne tampon yaparken öfke dolu bakışlarını bana çıkartıp, "Senin yüzünden!" diye bağırdı. "Her şeyin tek suçlusu sensin!" Savcı kesik kesik nefesler alırken gözleri kapalıydı fakat Bülbül bana karşı nefret doluydu. Hissiz gözlerinde ilk kez gördüğüm bir duygu karşısında ne yapacağımı bilemedim. Bülbül'ün gözlerinde yoğun bir nefret vardı. Savcı'nın katiline karşı duyduğu nefret.

Bülbül dişlerinin arasından, "Git!" diye tısladı. "Sahip olduğum tek dostumu benden aldın!" Daha fazla dayanamayıp tekrar ağlamaya başladı. "Git buradan!" Bana söyledikleri için ona kırılmıyordum, acısını paylaşıyordum.

Varlığım Bülbül'ü daha fazla üzmesin diye başımı salladım. Savcı'ya veda edecek kadar güçlü olduğumu sanmıyordum. Gitmeye hazırlanıyordum ki Savcı gözlerini araladı. Beni bulan ela hareleri yarı baygın bakarken, "E-Elzem," diye fısıldayıp kan kusunca ona doğru atıldım ama kendimi güçlükle durdurdum. Bunu görmemek için hemen ona sırtımı dönüp uzaklaşmaya başladığımda acıyla, "Elzem," diye bana seslendi. Sesi *kal* der gibiydi ancak kalmak yerine daha hızlı adımlar attım.

Ondan uzaklaşmak için attığım her adımla gözlerimden yaşlar süzülürken Savcı arkamdan öksürüklere boğularak kan kusuyordu. "G-gitme... Elzem gitme!" diye kalan son gücüyle bağırdı. "Benden..." Boğazını tıkayan öksürükleri konuşmasına izin vermiyordu. "Duyduğun son şey..." Sırtımla bakışırken son nefesini verir gibi, "O sözler olmamalı," dedi. Ama öyle olmalıydı. Hatırlayacağım ve ondan duyduğum en belirgin şey *hiç doğmamış olmanı dilerdim* diyen sözleri olacaktı.

Savcı'dan uzaklaşıp onu göremeyeceğim ve kimsenin beni göremeyeceği bir ağacın arkasına saklandım. Yere diz çöküp sırtımı ağaca yasladım ve elimle ağzımı kapatarak çığlığıma engel oldum. Orada bir yerlerde sevdiğim adam benim yüzümden can veriyordu ama ben onun yanına gidemiyordum. Elini tutamıyor, son sözlerini duyamıyor ve acısını emip ona daha huzurlu bir ölüm yaşatamıyordum. En önemlisi yarasını kapatıp onu kurtaramıyordum bile, böyle olması gerekiyordu!

Savcı'nın ruhunu artık soluyamayınca gittiğini anlayıp gözyaşlarına boğuldum. Sindiğim ağacın gövdesinde dudaklarımı sımsıkı kapatarak sesimi kısmaya çalışıyordum ancak kalbim yas içinde kalmışken susmak mümkün değildi. Ölmüştü, diğer herkes gibi sevdiğim adam da beni bırakıp gitmişti. Bize dair her şeyi kendisiyle götürerek bu dünyadan

ayrılmıştı. Benimle son kez konuşamadan, veda edemeden ve söylemek istediklerini söyleyemeden gitmişti.

"Ağlama." Kesik kesik iç çekerken hıçkırarak kendimi azarladım ama gözlerim bana itaat etmiyordu. "Ağlama." Ellerimi yerdeki soğuk kara geçirerek otokontrolümü sağlamaya çalıştım. "Şimdi ağlayamazsın, yapman gereken son bir şey kaldı." Çığlık çığlığa haykırmak istiyordum ama şu an için buna bile hakkım yoktu. Benim ne yas tutmaya ne de ölmeye hakkım vardı. Ayağa kalkmalı ve yarım bıraktığım işi tamamlamalıydım.

Kalk artık Elzem, sevdiklerine bir hayat borçlusun.

Koy canını ortaya ve tanrılardan alman gereken her şeyi al.

Güçlükle kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Ağacın arkasından çıkıp gözyaşlarımı silerek diğerlerine doğru yürüdüm. Bülbül hâlâ Savcı'nın yanındaydı ve ona sarılıp ağlıyordu. Savcı'nın artık burada olmadığını bilmesine rağmen onu bırakamıyordu. Soğuk bir sesle, "Bülbül," dedim. "Ayağa kalk, bana yardım etmelisin." Bu planı yaparken ona güvenmiştim, şimdi beni yarı yolda bırakamazdı.

Ninfaları özgür bırakarak tanrılara istedikleri yıkımı vermiştim. Ninfalar ölmüştü ama tanrıların istediği gibi tüm ölümsüzleri yok etmişti. Kalan ölümsüzler de birazdan ölecekti. İşte tam o anda meydan okumam başlayacaktı. Tanrılardan alacağım en büyük intikam, yıllardır bekledikleri şeyi ellerinden geri almak olacaktı. Bir şeyi ne kadar çok istiyorsanız ona sahip olduğunuzda o büyüklükte mutlu olurdunuz.

Aynı şekilde onu kaybettiğinizde de çektiğiniz acı ve öfke de bir o kadar büyük olurdu. Birazdan hepsinin gazabını üzerime çekecektim. Bülbül bana kızgın olduğu için bir hışımla ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Bu saatten sonra sana hiçbir konuda yardım etmem!" diye kararlı bir şekilde konuştu. Gri gözleri bu karara sadık kalacağını net bir şekilde gösteriyordu.

"Şimdi beni dinle!" dedim sert bir ses tonuyla. "Asıl ben bu saatten sonra kimsenin planlarımı bozmasına izin vermem! Ya bana yardım edip Savcı'ya yeniden kavuşursun ya da seni de onun yanına gönderirim!" Beni buna zorlarsa bunu yapmaktan çekinmezdim. Ben gözümü kararmıştım, bu saatten sonra kimi öldürdüğüm umurumda olmazdı.

Savcı'yı geri getirmekten bahsedince Bülbül'ün az önceki kararlılığı anında yıkılmıştı. "Anlamadım?" diye fısıldadı şaşkınca. Savcı için bir kurtuluş yolu arayarak ıslak gözlerini kıstı. "Ne var aklında?" Kolay kolay onaylamayacağı bir şey.

Çantamdaki büyü kitabını çıkartıp hızlıca karıştırdım. Yasaklı büyülerin olduğu bölüme girip, **Tempus Perdere,** yazan büyüyü ona

gösterdim. *Zamanı Yıkmak* anlamına geliyordu. "Bu yasaklı büyüyü yapmalıyız."

Zamanı geriye sararak her şeyi en başa alacaktım. Tanrılar Araf'ın yıkılışını kutlamadan Araf'ın yeniden doğmasıyla çıldıracaktı. Ninfaları özgür bırakmadan da bunu yapabilirdim ama o zaman kimseden kardeşimin intikamını alamaz ve en önemlisi o küstah tanrılara haddini bildiremezdim. Beni kuklaları yapıp bana tüm bu acıları yaşatan tanrılara kiminle oynadıklarını göstermeliydim!

Bu yıkımın tek amacı tanrılara haddini bildirmek değildi. Tanrıların içime yerleştirdiği yıkım arzusundan kurtulamıyordum. Ben Araf'ı yıkmadıkça tıpkı kardeşime yaptıkları gibi beni buna zorlamaya devam edeceklerdi. Her defasında en kötüsüyle sınayıp çeşitli acılar yaşatacaklardı. Kuklaları onlara istediğini verene kadar ona işkence yapmaya devam edeceklerdi. Kendileri ellerini kirletmezdi çünkü onlar fânilerin tanrılarıydı ve sebepsiz yere bir katliam yaparak fânilerin güvenini kaybedemezlerdi. Onlar gücünü onlara inanan insanlardan alıyorlardı.

Bu yüzden bir sebep yaratmışlardı ve bu sebep bendim. Yıkımı ben yapacaktım ve herkes bana lanet yağdıracaktı. Bu işin arkasında olanları kimse bilmeyecekti. Ben bu yıkımı yapana kadar üzerime oynayacaklardı. Durum böyle olunca ben de direnmeyi bırakıp onlara istedikleri şeyi vermiştim. İntikamım ise verdiğim her şeyi misliyle söke söke geri almaktı!

Kraliçe haklıydı, ben geldiğim yere ait değildim. Benim yerim lanetlilerin olduğu yer, yani Araf'tı. Lanetlendiğim gün ben Araf'ın bir parçası olmuştum. Bundan hep kaçmıştım ama biz kızlar en başından beri buranın bir parçasıydık. Bizler aslında şu ana dek dünyada misafirdik ve uzun yıllar sonra ait olduğumuz yere dönmüştük. Bizim yerimiz bizler gibi olanların yanıydı. Bu yüzden ait olduğum yeri tanrıların haritadan silmesine izin vermeyecektim.

Bülbül'ün karşı çıkmasını bekliyordum fakat gözleri Savcı'nın cesedinde oyalanırken sertçe yutkunmuştu. Böylesine tehlikeli bir isyanın parçası olup olmayacağından emin değildi. "Bunun için ikimizi ağır bir şekilde cezalandırırlar, hatta silinebiliriz." Bana bu işin ciddi sonuçlarından bahsederken çoktan kabul etmişti. Savcı'yı uğrunda ölecek kadar çok seviyordu. Savcı sadece onun dostu değil, aynı zamanda onun kurtarıcısıydı. Bülbül ona karşı kendini borçlu hissettiği için bunu yapacaktı.

Bülbül elimdeki kitabı bana gösterdi. "Yapacağımız büyü geçmişe gitmeye benzemiyor, Elzem." Yanağını ıslatan yaşları sildiğinde son derece ciddi gözlerle beni izliyordu. "Yapacağımız büyü geçmişe gitmek değil, zamanı yıkıp her şeyi başa sarmak. Büyüyü yapmak için gönüllü

kurbanlara ihtiyacımız var." Bu yasaklı büyüyü enine boyuna araştırdığım için neye ihtiyacım olduğunun farkındaydım.

Bülbül yüzünü sıkıntıyla ovuşturarak derin derin nefesler aldı. "Bunlar senin gönülden sevdiğin kurbanlar olmalı." Ve bu konuda yeteri kadar kurban hayatta kalmayı başarmıştı. Aslında kraliçe özellikle onları hayatta bırakmıştı çünkü geleceğe yönelik öngörüleri olduğunu söylemişti.

Kraliçe bunu yapacağımı önceden gördüğü için kendi yaradılış sebebine karşı çıkmış ve buradaki herkesi etki altına almamıştı. Böylece ölmeden önce bana ihtiyacım olan kurbanları bırakmıştı. Ninfalar yıkım için yaratılmış olabilirlerdi ama bu onların tercihi değildi. Çocuklar suçsuzken masumları öldürmek onların da hoşuna gitmemişti. Kraliçe de her şeyi düzeltmemi isteyerek ölmüştü.

Bu yüzden koloniden biri bana, "*Kalk, tüm koloni seni bekliyor,*" demişti. Bekledikleri şey bu yıkımı düzeltmemdi.

Bülbül bizden biraz uzakta olan kişilere bakınca umutsuzluğa kapıldı. "Sana bu kadar kızgınken hiçbiri senin için kendini kurban etmeyecektir. Onlar gönüllü bir şekilde kendi hayatlarından vazgeçmedikçe zamanı yıkamayız." Hayır, edeceklerdi, Kraliçe Ninfa insanın kalbinden geçenleri anlardı. Geriye sadece onları bırakmasının nedeni onların bu iş için gönüllü bir şekilde kendilerini feda edeceklerini bilmesiydi.

Bülbül'ün son söylediklerinden sonra Soya'nın, "Bizim adımıza konuşmayı bırak!" diyen sert sesini duyunca arkamı döndüm. Hayatta kalan herkes toplanıp karşıma dikilmişti. Sıraç'ın ölümüyle kontrolsüz bir öfkenin pençesinde kıvranan Soya yumruklarını sıkıyordu. "O lanet tanrılara haddini bildirmek için ben gönüllü kurban olacağım. Bu işin sonunda Sıraç'ı geri almak varsa kabul ediyorum!"

Doğa acılar içinde kıvranarak bileğini tutarken bir kez daha beni sorgulamadan benim safıma geçmişti. "Sen varsan ben zaten varım, Elzem. Her ne olursa olsun başarısız olmana izin vermeyeceğim." İçim burkularak ona tebessüm ettim. Kalkıştığımız işin sonuçlarını iyi bilmesine rağmen Doğa her konuda olduğu gibi yine gözü kapalı beni destekliyordu. Bunu yapıyordu çünkü beni iyi tanıyordu. Sebepsiz yere kimseyi incitmeyeceğimi Doğa'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Asil çatık kaşlarla bana Doğa'yı gösterdi. "Bu işin sonunda onu kaybedersem ve Hafız'ı geri alamazsam nerede olursan ol seni bulurum." Başlarına açtığım onca bela yüzünden kızgın gözlerle bana bakarak o da kabul etmişti.

Gediz ise kısa bir an ablası Afra, abisi Aybars ve arkadaşı Hafız'ın cesetlerine bakmış, yoğun bir acıyla dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gözleri Savcı'nın kanlı cesedini bulunca nefes bile alamamıştı. "Zaten

dibi bulduk." Başını çevirip gözlerini bana dikerek bana istediğimi verdi. "Mademki bir çıkış yolu var, o zaman yapalım gitsin." Çok fazla kayıp verdiği için ölüm onu korkutmuyordu.

Dehliz'in gözleri Mara ve ölen kardeşlerinin üzerinde gezinirken o da başını yavaşça salladı. "Sana çok kızgınım ama onları geri getirecek bir yol varsa sana yardım edeceğim."

Geriye kalan son kişi Meliz'di ancak o da benim dışımda her yere bakıyordu. Bana olan kızgınlığını ruhunda buram buram solurken, "Sanki bize başka seçenek bıraktın," diye homurdandı. Sanırım kabul etmişti.

Hiç vaktimiz kalmadığı için zaman kaybetmeden büyüyü yapmaya başladık. Diğerleri etrafımızda çember oluştururken Bülbül ile ikimiz halkanın içine girmiştik. Bülbül bir Zaman Leydisi olduğu için büyüyü sadece onunla yapabilirdim. Onun yardımı olmadan zamanı yıkmak imkânsızdı, bu büyüde Zaman Bekçisi'nin rolü büyüktü. Kafasına esen zamanı geriye almaya kalkışmıyordu, bir Zaman Bekçisi bulmak imkânsızın ötesindeydi.

Zaman Bekçileri çok iyi gizlendiği için kolay kolay kendilerini deşifre etmezlerdi. Neyse ki elimde işimi görecek bir Zaman Leydisi vardı. *Büyü ve Kalkan* kitabını açıp ilk paragrafını diğerlerinin duyacağı yükseklikte okumaya başladım.

"Zamanın ötesinde yaşanan bir sır bu, baştan sonu belli aynaya yansıyan bir imge bu. Bir yalan seç, yık doğruları. Saflığı inkâr et, sığın gölgelere. Tanrıları inkâr et, sığın şeytanlara."

Aynı sözlerin Latincesini biraz yüksek sesle tekrarladım.

"Hoc arcanum mansissemus trans tempore quodam speculo imaginem est a principio ad finem. Velit mendacium vero perderent. Negare puritate et daemoniorum molientem confugere."

Birkaç kez tekrarladığımda üzerinde durduğumuz kar fokurdamaya başladı. **"Yaradılışı inkâr eden bir başkaldırış bu!"** diye bağırdığımda yer yarıldı, gök gürüldedi ama hiçbir çatlak ve yıldırım bizim oluşturduğumuz halkayı bozamadı. İşte tam şu anda tanrılara başkaldırıyor ve meydan okuyordum.

Bülbül gözleri kapatıp fısıldadı.

"Et ex antiquorum spirituum jinn excutite in tempore, cum sit tenebrae intermixti seditionis. Voco super animabus in tenebris, audi me seditionis. Ne excidat deliciis thronum qui humi ascendere caelum. Et velut harenam quae est dispergat tempore, vita et rursus redire, et tunc ruina!"

Daha sonra aynı sözleri bağırarak tekrarladı.

"Kadim cinlerin ruhları sarsın zamanı, isyanıma karışsın karanlık. Gölgeler içindeki ruhlara sesleniyorum, duyun isyanımı. Gözdeler düşsün tahttan, yerdekiler yükselsin göğe. Zamanın kumları dağılsın dört yana, geriye dönsün hayat, yıkılsın zaman!"

Gökyüzünden kopan bir yıldırım ikimizin arasına düşerek bizi yere savurdu. Kitap ellerimden düştüğünde kapağı alev almaya başlamıştı.

Büyü kitabı düşen yıldırım yüzünden yanmamıştı, bir anda tutuşmuştu. Bülbül telaşla, "Acele et!" diye bağırdı. "Tanrılar kitabı yakarak bunu durdurmaya çalışıyor!" Lanet olsun, bu sefer doğrudan saldırmaya başlamışlardı!

Kitabın üzerine eğilip büyünün olduğu sayfayı açtım. Kapağı cayır cayır yanarken onu tutup ayağa kalktığımda alevler elimi yakıyordu. Büyüyü okumak istedim ama yanan ellerim yüzünden bağırdım. Dehliz, "Bana ver!" diyerek kaşlarını çattı. Çemberi bozamayacağı için gelip kitabı alamıyordu.

Dehliz yanan ellerimi görünce, "Elzem ver şu lanet şeyi bana!" diye sinirle bağırdı. Aynı acıyı onun da çekmesini istemiyordum ama kitap küle dönmeden önce büyüyü tamamlamalıydım. Ellerim cayır cayır yanarken büyünün sözlerini söyleyemezdim. Şu anda Araf halkının tamamı Ölüler Diyarı'nda tanrılara olan meydan okumamızı izliyordu. Bunların içinde Savcı, Itır ve abilerim de varken kaybedemezdim.

Koşarak yanan kitabı Dehliz'in avuçlarına bıraktım. Hiç sönmeyen alevler onun elini yakarken dişlerini sıktı. Kitabı benim yerime tutarken, "Devam et!" diye beni harekete geçirmişti. Hemen kenarları yanan büyünün olduğu sayfaya doğru eğildim.

"İnkâr ediyorum tüm tanrıları, seçiyorum cennetten kovulanların yolunu. Yasaklı olan yoldaşım, günah ışığım, cehennem yuvam olsun!"

Başımı kitaptan kaldırıp kendi sözlerimi ekledim.

"Bu bir zorlama değil, gönüllü başkaldırış! Ben aklın oyunu, ruhun ölümü, ölümden doğan ölümsüz! Adağım bedenimden bir parça, kurbanlarım sevgimin meyvesi. İnandığım her şeyi inkâr ederek tanrıları terk ediyorum!"

Haykırdığımda artık sadece ölümsüzlerin topraklarında değil, fânilerin bölgesinde de kıyamet kopmaya başlamıştı.

"Toprak ana alsın cennetin kızını, doğsun cehennemin elçisi! Yer yarılsın, gök yıkılsın, isyanım tüm cihana yayılsın!"

Boğazımı yırtarcasına bağırdım. Kollarımı iki yana açıp başımı kara şimşeklerin çaktığı gökyüzüne kaldırdığımda artık durmak için çok geçti.

"Adıyorum bedenimi, sunuyorum ruhumu. Tanrıları terk ediyor ve diz çöküyorum Lilith'in önünde. Duy sesimi cehennemin kraliçesi, koru beni kutsanmışlardan! Yolun kılavuzum, davan yönüm, kapın evimdir! Ben ölümden doğan Oyunbaz, hiç ve her şeyi terk ederek zamanı yıkıyorum!"

Haykırışımla kara gökyüzü kızıla boyanınca sesimin cehenneme ulaştığını anladım.

Dehliz hemen elindeki kitabı yere atmıştı çünkü orada yazan her şeyi okumuştum. Şimdi uygulama zamanıydı. Dehliz'in kuşağındaki hançeri alıp saçlarımı ensemde topladım. Bıçağı saçlarıma yaklaştırıp sertçe çekerek hepsini ensemde kestim. Çok değer verdiğim bir parçamı halkanın ortasına attığımda istemsizce hıçkırdım. Saçlarım kısacık kalmıştı. Keşke Savcı bunu izlemeseydi ama aklımda olduğu için gördüğüne emindim. Tüm Araf halkının Ölüler Diyarı'nda Düşler Gölü'ne toplanıp burada olanları izlediğini biliyordum.

Saçlarım karın üzerine saçıldığı an kar kanın kızılına büründü. Kar kırmızı bir balçığa dönüşüp içten dışarıya doğru fokurdamaya başlayınca Soya, "Tanrıların zehri!" diye bağırarak hemen bileğindeki yılan bileziğini çıkardı. "Zehir bize ulaşırsa hepimizi bir sabun gibi eritir. Kaybedecek vakit yok, herkes en değerli parçasını adak olarak sunsun!" Soya en değerli şeyini, yani tılsımlı bileziğini saçlarımın üzerine fırlatmıştı.

Balçık o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir dakika içinde bize ulaşmış olurdu. Kaçmak gibi bir lüksümüz yoktu, halka bozulursa büyü yarım kalırdı. Bülbül'le ikimiz ilk eriyen olacaktık çünkü çemberin içinden çıkamazdık. Zehirli balçık fokurdayarak bize yaklaştıkça çemberi oluşturanlara doğru yaklaşıyorduk. Önce yanan kitap, şimdi ise zehirli balçık! Tanrılar bize izin vermiyordu.

Asil kılıcını ortaya attı. Doğa ise ortadaki adakları aydınlatarak ışığını sundu. Dehliz kuzgununu adakların üzerine gönderdi. Azınlıklar acı verirdi ve Gediz kuzgunu acıyla öldürerek tıpkı Doğa gibi gücünü sundu. Meliz ise cebinden Itır'a ait ip bilekliği çıkartınca gözlerim doldu. O bilekliği Itır on beş yaşındayken kaybetmişti, o günden beri Meliz'de miydi? "Kızımın," diyen Meliz ağlayarak adağını sundu. Bülbül ise tıpkı benim gibi gri saçlarını kesip ortaya atmıştı. Adak olarak sunduğu şey gücüydü. Feda ettiği şeyin zamanı kontrol etme yeteneği olduğunu biliyordum.

Halkanın tam ortasında yeri yarıp gittikçe daha çok yürüyen kırmızı zehir, yani balçıktan kaçmak için Bülbül ile ikimiz iyice geriye çekildik. Artık arkadaşlarımızın hemen önündeydik. Sırtım Dehliz'in göğsüne çarpacak kadar kenara çekilmiştik. Şimdi son dokunuşu yapmanın zamanı gelmişti.

"Ne ficta sit accepit holocausta, et victimas autem aversione aversi tempus perdere!"

Haykırışım yüzünden şiddetli bir deprem meydana gelince daha da hızlandım.

"Kabul edilsin içten gelen adaklar, zamanı yıksın başkaldıran kurbanlar!"

Tanrılar bunu durdurmak için üzerimize gazaplarını yağdırmaya başlamıştı. Gökyüzünden düşen kocaman meteor taşları alevler çıkartarak üzerimize gelince hepimizin soluğu kesildi. Bana engel olmak için her yolu deneyeceklerdi. Son sürat üzerimize gelen meteorları hiç beklemediğim için bunun için bir planım yoktu. Kahretsin! Başarısız olacaktım, dinozorların bile neslini yok eden meteor yağmuruna tutulmuştum. Bunu durduracak gücüm yoktu.

Sona geldiğimizi ve cayır cayır yanacağımızı kabul etmeye başlamıştık ki daha meteor taşları bize bulaşmadan bir şey oldu. Cehennemin rengini alan kızıl gökyüzünde kükreyerek çıkan yaratıklar, kanatlarını çırpıp ışık hızıyla bize uçtu. O kadar hızlılardı ki onların hızı alev toplarını geçmişti. İnsan şeklinde olan ama hiçbir şekilde insana benzemeyen yaratıklar korkunçtu. Vücutlarındaki deriler yandığı için kırmızı ve gri karışımı bir renkteydiler.

Bu yaratıkların göz bebekleri yoktu, gözlerinin akı ise simsiyahtı. Dudakları olmadığı için sivri dişlerinin kökü bile belli oluyordu. Elleri yerine korkunç pençeleri vardı. Bazılarının kafasının üstünde boynuzları vardı, bazılarındaysa yoktu. Sırtlarında tüyleri yanan ama bir gram eksilmeyen alevden kanatlara sahiplerdi. Hepsinin de ellerinde bir asa vardı. Çırılçıplaklardı ancak kadın mı yoksa erkek mi olduklarını anlayamıyordum, vücutlarının mahrem yerleri yoktu.

Meliz onlara bakıp sertçe yutkunduğunda dehşete düşmüş bir sesle, "Sit şeytanları," diye fısıldadı.

Meliz'in Sit şeytanları diye bahsettiği yaratıklar ateş toplarından önce bize ulaştı ve halkanın bütünlüğünü bozmadan etrafımızdan uçmaya başladılar. Kanatlarını çırpıp asalarını savurdukça etrafımızdan kan kırmızısı bir kalkan oluşuyordu. Başımı yukarı kaldırarak şaşkınlıkla onları izlediğim için içlerinden biri, "Devam et asi!" diye tıslarcasına beni uyardı. "Lilith çağrını duydu." Kalbim teklemişti. Gerçekten de sesim cehenneme ulaşmış ve Lilith bana Sit şeytanlarını göndermişti!

Lilith, Tanrılara karşı başlattığım bu isyanımda bana yardım ediyordu. İşte bunu beklemiyordum. Kutsanan tanrıları ve cennetten kovulan düşmüşleri bugün karşı karşıya getirmiştim. Sit şeytanları etrafımıza bir kalkan oluşturup bizi ateş meteorlarından koruyordu ancak tanrılar

da boş durmuyordu. Bu sefer de kalkanın içindeki zehirli balçıktan bir hortum çıkarmışlardı. Bir kasırgayı andıran hortum zehirli balçığı bize doğru püskürtüyordu. Üzerinde durduğumuz toprak bizi yere savurmak ister gibi sallanıyor, sürekli dönen hortumun savurduğu balçıklar yapıştığı yeri yakıyordu.

Tanrıların zehrini taşıyan kan kırmızısı balçık boynuma, koluma hatta göğsüme bile sıçramıştı. Üzerimdeki kıyafeti eritip derimi pişiriyordu. Diğerleri de benim gibi çeşitli yerlerine yara alırken artık kaybedecek bir saniye bile yoktu. Sadece üç saniye içinde ya deprem ya da zehirli balçık hortumu bizi yok edecekti. Bu yüzden ritüelin son aşamasını hep birlikte bağırarak tamamladık. Canımız yana yana bunu yapıyorduk.

"Nego me esse, quos ego placabo hostiis demones Sit. Antiquae Daemonibus, animabus translatus est, et in exsilium creaturae. Vocatis me ad te, exaudi me: Venite, et mecum commisceri cum tempus dolet. Sit inferorum portae apertae sint tenebrae cathena solvatur expulerit omne animarum diremit. Signa dabant omnis invisibilis visibilisque mortis tempore. Sit mihi seditionis excutite deum, et apertas ianuas carceris, tempus destruendi!"

Etimiz yanıp canımız acıdıkça daha yüksek sesle haykırdık.

"Varlığımı inkâr ediyor, kurban veriyorum Sit şeytanlarına! Kadim cinler, kovulmuş ruhlar ve sürgündeki yaratıklar! Size sesleniyorum, duyun beni, bana eşlik edin ve gayba karışsın zaman. Açılsın cehennemin kapıları, kırılsın gölgelerin zinciri, bu isyana gelsin kovulan tüm ruhlar! Görünen, görünmeyen tüm alametler şahit olsun zamanın ölümüne. İsyanım tanrıları sarsın, açılsın kapılar, yıkılsın zaman!"

Ruhlarımız hortumun içine çekildi ve bedenlerimiz cansız bir şekilde yere düştü. Başarmıştık.

Zaman geriye dönmeye başlamıştı.

Hortumun içinde süratle dönerken diğerlerini görmüyordum. Bir kasırganın içinde daire çizip oradan oraya savruldukça geçmişe gitmeye başladığımızı anladım. Havada fırtınadan oluşan hortumun içinde döndükçe kendi anılarımı görüp değişiyordum. Etrafımda sürekli konuşan birilerinin sesleri, sürekli geriye saran yaşanmışlıklar vardı. Ölmek üzere olan Savcı'ya sırtımı döndüğümü gördüm, hemen ardından nehir kenarında yansımamla konuşuyordum.

Zaman kendini geriye sarmaya devam edince Afra'yı öldürdüğüm sahneyi gördüm, daha sonra hızlıca geri gittim ve kasabadaki cesetlerin arasında yürüdüm. Ninfalar ile yaptığım anlaşmadan sonra Itır'ın ölümünü görmüştüm. Sürekli etrafımdaki anılar değişiyordu ve ben kasırganın

içinde savrulurken hepsini izliyordum. Savcı'yı öperken, Cennet'in bedeninde onu peşimden koştururken, akademide hizmetçilik yaparkenki anılarımı bile görmüştüm.

Sanki tüm hayatım bir filmdi ve biri kumandaya basarak filmi başa sarıyordu. O kumandaya basan bizlerdik. Araf'a ilk geldiğim günü gördüğümde zaman biraz daha geriye sardı ve ben okulda çocuklara karnelerini dağıtıyordum. Daha da geriye sarınca üniversite sınavına hazırlık yaptığımı gördüm. Lisede Itır ile kavga ederken, sorunlu geçen ortaokul anılarım ve bahçede top oynayan Itır'ı izlerkenki görüntülerim...

On yaşma kadar küçülünce Suzan Hanım'ın işkencelerini gördüm. Daha da küçülmeye başlamıştım, artık emekleyen bir bebeğe kadar küçülmüştüm. Annemin gençliğini gördüm, çardakta oturuyordu ve kocaman karnını sevgiyle okşuyordu. Sıraç ve Yavuz burada küçücüktü. Annemin etrafında koşturuyordu ama Itır henüz doğmamıştı, annemin karnındaki bendim.

Anılarım anne rahmine düştüğümde oluştuğu için benimle ilgili anılar burada son bulmuştu. Annemin hayali yok oldu ve hiç durmayan zaman hâlâ kendisini geriye sarmaya başladı. Ne kadar geriye gidildiğini artık bilmiyordum çünkü silinmeye başlamıştım. Ruhum buhar olup hortuma karıştığında zamanın geldiği bu noktada henüz doğmadığım için siliniyordum. Belki ben bir daha asla var olmayacaktım ama zaman normal akışına dönünce bir gün annem doğacaktı.

Sıraç ve Yavuz'u doğuracaktı, belki beni de. Lakin bu yaptığımdan sonra tanrılar ölü doğan bir bebeğe hayat vermeyecekti. Ben ölü doğan bir bebek olarak gömülecektim, daha sonra Itır doğacaktı. Ben olmayınca Itır büyü çemberinin içine girmeyecek ve kızlar Araf'a hiç gelmeyecekti. Annem benden açılan boşluğu kapatıp Itır'a anne sevgisini verecekti. Belki bunların tam tersi olacaktı ama içimi rahatlatan tek şey Itır'ın yaşayacak olmasıydı.

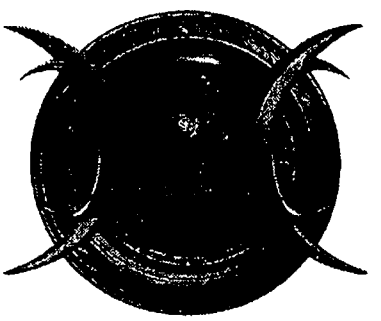
Onu Araf'a getirdiğim için ölmüştü, ben olmazsam yaşamaya devam edecekti. Savcı ise Elzem diye biriyle hiç tanışmadan hayatını yaşayacaktı. Ben hep ölü bir bebek olarak kalacaktım. Sebep olduğum ve yarattığım hiçliğin içinde kaybolacaktım. Ancak sevdiğim insanlar onlara bıraktığım yeni hayatlarında en başından başlayacaktı.

Kendi hayatımdan vazgeçerek kardeşime ve bu uğurda katlettiğim herkese yeni bir hayat bırakıyordum. Onlardan aldığım her şeyi geri vererek gidiyordum. Ölü doğduğumda annem gömerdi beni, belki birkaç gün ağlardı ama unuturdu beni. Elzem diye biri hiç var olmazdı, kimse tanımazdı onu. En önemlisi bunca acıyı çekmek zorunda kalmazdım çünkü bana verilen ikinci hayat cezadan başka bir şey değildi. Ve bitti.

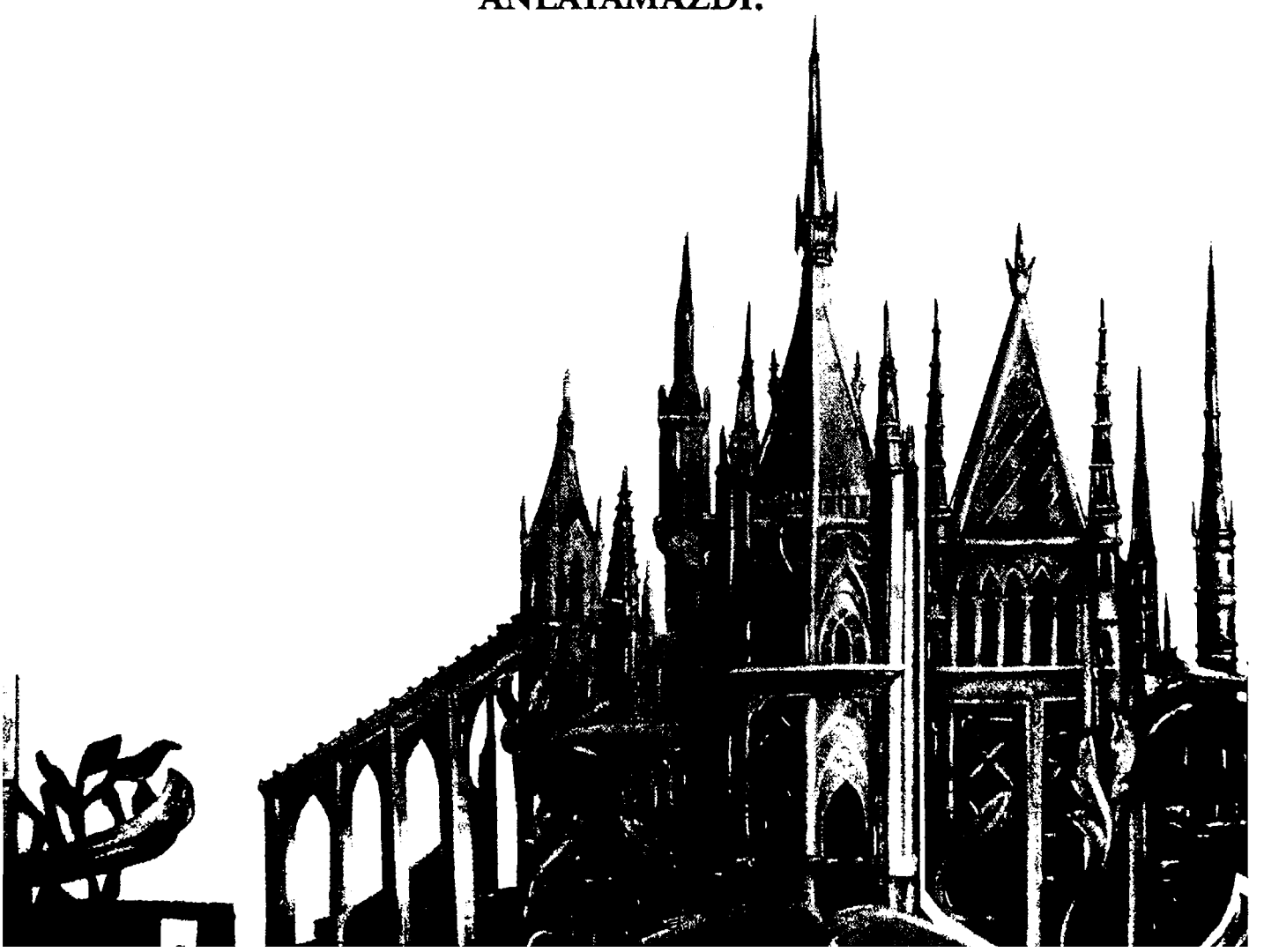
Önce zihnim silindi, hemen ardından ruhum yok olarak boşluğa karıştı. Elzem Akay'a dair her şey benimle tüm hayatlarda silindi.

Hiç var olmamış, hiç doğmamış ve hiç yaşamamış gibi.

Bölüm 12
Tanrı Tanımaz Asi

"Güneşin doğması için önce batması gerekiyordu. Çetin bir kıştan geçmeyen kimse baharın değerini anlayamazdı."

1925

Meliz ve Soya, Araf'ın sokaklarında yürürken etrafındaki insanları izliyordu. Son olanlardan sonra Araf'ta çok şey değişmişti. Belki de her şey aynıydı ancak zamandan yüz yıl geriye gittikleri için onlara farklı görünüyordu. Son ana kadar buradaki kimse Elzem'in zamanı geriye alıp onları yüz yıl geriye götüreceğini bilemezdi hatta Meliz bile. Elzem Akay şu zamana kadar hiçbir insanın yapamadığını yapmış ve zamanı kırmıştı. Şu anda bulundukları zamanda Elzem'in dostlarından henüz kimse doğmamıştı.

Savcı'nın doğmasına daha on beş yıl vardı, üç silahşorlar ve Kırım'ın doğması da yirmi yılı bulurdu. Şu an için Araf'ta olan insanlar 1925'te ve bunun daha öncesinde doğan insanlardı. Liderler yüz yıl daha gençti ve Oyunbazlar henüz helak olmamıştı. Meliz onların aynı hataları yapıp ikinci kez lanetleneceğini hiç sanmıyordu, Oyunbazların lideri Gazi başta olmak üzere tüm klan liderlerinde büyük bir gelişme vardı.

Son olanlar yaşanırken Araf'taki herkes Ölüler Diyarı'nda olanları izlediği için tanrıların gazabını üzerlerine çektiklerini anlamışlardı. Elzem'in ölü doğmasına rağmen tekrar hayata dönmesinin sebebinin bu yıkım olduğunu artık biliyorlardı. Tanrıların uzun zamandır Araf'ı tarihten silmeyi planladığını ve bu iş için Elzem'i elçi olarak seçtiğini Araf'ta bilmeyen kalmamıştı. Bu yüzden klan liderleri ikinci kez tanrıların öfkesini üzerine çekmemek için kendi aralarında savaşmayı bırakmıştı.

Artık kimse bir diğerinin topraklarına göz dikmiyor ve onu almak için saçma bahanelerle bir savaş başlatmıyordu. Bir savaşta en büyük kaybı hep masumlar veriyordu ve bu da tanrıları kızdırıyordu. Liderler gerçek anlamda akıllandığı için artık önceki hatalarından itinayla kaçınıyorlardı. Elzem sadece tanrılara değil, aynı zamanda klan liderlerine de iyi bir ders vermişti. Eğer bir kez daha aynı hatalar konusunda ısrarcı olurlarsa bu sefer Araf'ın haritalardan tamamen silineceğini onlara en acı şekilde göstermişti.

Buradaki kimsenin hafızası silinmemişti. Hepsi önceki yaşamlarında olan şeyleri hatırlıyordu, tanrılar onların unutmasını istememişti. Eğer unutsalardı bir önceki hayatlarında yaptıkları hataları tekrarlayacaklardı. Bunun olmaması için hepsi nasıl bir felakete sebep olduklarını ve ölüp Ölüler Diyarı'na gittiklerini hatırlıyordu. Elzem zamanı geriye alarak

onları ölümden kurtarmış ve yeni bir şans vermişti. Araf halkı sahip oldukları ikinci hayatın değerini en iyi şekilde biliyordu.

Soya bir şeyi merak ederek kasabadaki küçük bir kütüphaneye girince Meliz onu takip etti. Soya sandalyesinde uyuklayan kütüphane görevlisine yaklaşıp hafifçe öksürdü. Yarı uykulu gözlerini aralayan yaşlı adam, karşısında Araf'ın yaratılmasına sebep olan Soaireya'yı görünce irkilerek ayağa kalktı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki az kalsın sandalyesinden düşecekti.

Medusa'nın soyundan gelen savaşçı bir Gorgon her zaman onun dükkânına gelmezdi. Açıkçası yaşlı adam onun buraya daha sık gelmesini de istemezdi çünkü Soaireya, Araf'ta efsaneleşmiş bir isimdi ve oldukça kötü bir şöhreti vardı. Araf'takilerin korkulu rüyası olan bir kadının gazabına uğramaktan korkan adam, Soaireya'nın karşısında yerlere kadar eğildi. "B-bir arzunuz mu vardı leydim?"

Soaireya onun korkudan kaynaklanan nezaketiyle ilgilenmediği için etrafındaki kitaplara bakmaya başladı. Bu raftaki çoğu kitabın onun tarihini ve yaptıklarını anlattığını biliyordu. Soaireya, Araf'ta ismini tarih kitaplarına yazdıran bir kadındı. Yaşlı adama buradaki kitapları göstererek, "Şu sıkıcı tarihçileriniz ve aristokratlarınız Elzem Akay hakkında bir şeyler yazdı mı?" diye sordu merakla.

Yaşlı adam titreyişlerini güçlükle kontrol ederek başıyla onu onayladı. Hemen ardından kütüphanenin en görünen yerlerinden olan kitaplığı onlara gösterdi. "Tanrı Tanımaz Asi hakkındaki tüm kayıtlar orada, leydim."

Meliz şaşırarak, "Tanrı Tanımaz Asi mi?" dediğinde Soaireya gülmüştü. Yüz yıl geçmişe gitmelerinin üzerinden henüz çok zaman geçmemişti ancak Elzem daha şimdiden yeni bir ün kazanmıştı. İyi veya kötü, Araf'ta bir ün kazanmak hiç kolay değildi.

Meliz ve Soaireya, yaşlı adamın gösterdiği kitaplığa yaklaştıklarında Meliz gördükleri karşısında gözlerini büyüttü. "Tüm bu raf Elzem'e mi ait?"

"Daha fazlası da olacak." Soaireya sırıtarak raftaki kitaplara bakıyordu. *Tanrı Tanımaz Asi* adındaki bu kitapların her biri farklı yazarlar ve tarihçilerin kaleminden çıkmıştı. Raflarda sadece kitaplar değil; parşömenler, lahitler ve farklı tasvirler vardı. Üstelik tüm bunlar henüz yeni yazılmaya başlamıştı ama yazılan her şey yüzyıl sonra tarihî bir esere dönüşecek ve yeni nesillere kendi tarihlerini hatırlatacaktı.

Soaireya rafta rastgele aldığı bir kitabı Meliz'e gösterdi. "Elimde gördüğün bu ilk baskı yüz yıl sonra akademilerde öğrencilerin okuduğu

tarih kitaplarından biri olacak." Elzem yüz yıl sonra buraya geldiğinde tıpkı Soaireya gibi buradaki efsanevi insanlardan biri olacaktı.

Bu olanlar sinirlerini bozduğu için Meliz kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Hep iddia ettiği gibi ismini tarih kitaplarına yazdırdığına inanamıyorum." Elzem sıklıkla, *Araf'ta kimse adımı unutmayacak*, derdi ve istediği de olmuştu. Artık Araf'ta herkes tarafından bilinen biriydi.

Meliz onun hakkında ne yazdıklarını merak ettiği için kitaplardan birini alıp karıştırmaya başlamıştı. Avcı bir aileden doğan bir fâninin Araf'a gelişi ve ölümsüzlüğe yükselişi yazıyordu. *Ölüler Diyarı'ndan kovulan ilk insan* yazısını görünce Meliz kıkırdadı. "Bunu görünce sinirden küplere bineceğini tahmin etmek zor değil." Elzem'in, "*Kovulmadım, istifa ettim!*" diyen kızgın sesini kulaklarından duyar gibiydi.

Meliz hızlıca kitaba göz gezdirince Elzem'in Araf'ta yaptığı tüm eylemlerini eksiksiz yazdıklarını gördü. Akademide sıradan bir hizmetçinin Araf'ı nasıl yıktığı ve tanrıları nasıl alt ettiği eksiksiz bir şekilde kaleme alınmıştı. Boyundan büyük bir işe kalkışıp tanrılara savaş açtığı için *Tanrı Tanımaz Asi* lakabını almıştı. Meliz'in okuduğu her satırda yazanların çoğu gerçekti ancak tarihçiler Elzem'e methiyeler dizerek onun hayatını ve yaptıklarını kaleme almamıştı.

Bu satırların neredeyse her birinde Elzem'i yeren, karalayan ve onu kötü biri gibi gösteren cümleler vardı. Yaptığı ve kalkıştığı şeyleri onaylamadıklarını gösteren satırlarla Meliz kaşlarını çatınca Soaireya sesli bir şekilde güldü. "Ne görmeyi bekliyordun? Elzem iyi değil, kötü bir ün kazandı. Önce tüm insanlığı yok edip daha sonra onları geri getirmek övecekleri bir şey değil. Kitaplarda özellikle onu kötü ve yanlış biri olarak göstermelerinin bir nedeni de yeni neslin Elzem'i bir idol gibi görmesine engel olmak."

İkisi kütüphaneden çıkıp kasabadaki gezintilerine devam ettiklerinde Soaireya yanaklarının içini havayla doldurdu. "Bizimkiler olmadan Araf çok sıkıcı." Bir an önce tüm o yılların geçmesini ve hepsinin geri dönmesini istiyordu.

Bu konuda Elzem'e hâlâ çok kızgın olan Meliz'in kaşları çatılmıştı. "Hepsinin doğmasına uzun yıllar var. Beklemek çok kötü." Aklına gelenlerle Meliz'in yüz hatları gevşedi ve gülümseyerek Soya'ya kendini gösterdi. "Zamanı yıkmanın tek güzel yanı bedenime yeniden kavuşmam." Yüz yıl geriye gittikleri için Meliz şu anda on sekiz yaşlarında gösteriyordu ama aslında bu gerçek yaşının küçük bir kısmı bile değildi.

Soya onu pazarın kurulduğu yere çekerken son derece ciddi gözlerle Meliz'e bakıyordu. "İkinci kez aynı aptallığı yapmaktan kaçın."

"Artık kızların dünyasına gidip Munure'nin bedenini ele geçirmekle ilgilenmiyorum." Meliz önceki yaşamında yaptığı hatalarından iyi bir ders almıştı. Bir kez daha kızları annesiz bırakıp ödünç bir beden yüzünden kendi bedenini kaybetmeyecekti.

"Zamanı geldiğinde Munure'nin bedenini alacaksın ama sadece bir geceliğine." Soaireya'nın söylediklerine Meliz tam itiraz edecekti ki aklına Itır gelince sustu. Meliz, bunu yapmaktan nefret ediyor hatta iğreniyordu ama Itır'ın doğması için zamanı gelince tekrar Munure'nin vücudunu almalı ve kocası Ragıp ile birlikte olmalıydı. Itır'ın eskisi gibi bir Tenebris olarak doğmasının tek yolu buydu.

Soaireya durup gözlerini Meliz'e dikti, şimdi bakışları biraz buruktu. "Artık geri dönmeliyim, Meliz."

Soaireya burada uzun süre kalamazdı çünkü her an birileri bir tapınağa gidip Tanrıça Athena'ya dua ederek ona sesini duyurabilir ve Soaireya'nın burada olduğunu söyleyebilirdi. Soaireya, Athena'dan korkmuyordu ancak iki güçlü kadının çarpışması Araf'a yeni bir kaos getirebilirdi. Elzem buradaki işleri yeni yoluna koymuşken Soaireya bunu bozacak bir şey yapmak istemiyordu.

Kızların dünyası onun için en güvenli ve en huzurlu yerdi, oradaki insanlar Araf'ın tanrılarına inanmazdı. Diz çöküp onlara dua etmez ve onları kendi dualarıyla beslemezdi. En önemlisi kızların dünyasında kimse Soaireya'yı tanımadığı için onu görünce korkup ona kendisini bir canavar gibi hissettirmiyorlardı. Soaireya bir ölümsüz olarak fânilerin arasında yaşamaktan mutluydu.

Gözlerindeki lensler sayesinde o insanları taşlaşmaktan koruyor ve gerekmedikçe hiçbirine zarar vermiyordu. Soaireya burada kalamazdı ancak Meliz de onun gideceği dünyaya onunla gidemezdi. İkisi aralarındaki buzları yeni eritmişken tekrar ayrılmak yerine bir arada kalmayı istiyorlardı fakat Meliz'in diğer dünyaya gitmesi bu kadar kolay değildi. Bunun için önce bir fâniyle anlaşma yapıp onu kendine borçlandırmalı ve daha sonra onun bedenini çalmalıydı.

Meliz'in kızların dünyasına gitmesinin tek yolu bedenini burada bırakıp ruh olarak gitmekti. Başına gelenlerden sonra bedenini arkasından bırakmazdı. Bedenine daha yeni kavuşmuşken bir kez daha onu kaybetmeyi göze alamazdı. Güvenliği için Soaireya'nın burada kalamayacağını iyi bildiğinden Meliz onu neşelendirmeye çalıştı. "Bana karşı kendini sorumlu görmeyi bırak. Benim için burada kalmana gerek yok."

Meliz ona yaklaşıp henüz yirmilerinde gösteren ama aslında yüzlerce yıl yaşında olan teyzesinin koluna dokundu. "Arada sırada buraya beni görmeye geleceğine söz verirsen gitmenin bir mahsuru yok."

Soaireya bakışlarıyla bunun sözünü vererek ona gülümsedi. "Her yılın ilk ayını seninle geçireceğim." Meliz onun soyunun devamı ve hayattaki tek yakınıydı. Soaireya eskisi gibi onu kimsesiz bırakmayacaktı.

Meliz'i burada bırakmak zorundaydı ama Meliz'in Araf'ta mutlu olacağını biliyordu çünkü artık herkes Soaireya'nın yaşadığını biliyordu. Önceleri onun öldüğünü ve sadece bir söylentiden ibaret olduğunu düşündükleri için Araf'takiler Meliz'i çok ezmişti. Onu sahipsiz görmüşler ve kendi pis işlerinde kullanmışlardı. Meliz onların işine yaradığı sürece klan liderleri ona yanında yer vermişlerdi.

Ancak artık hepsi Soaireya'nın yaşadığını ve Meliz'e kol kanat gerdiğini biliyordu. İçlerinden biri bile savaşçı bir Gorgon'u karşısına alıp onun yeğenine zarar vermeye kalkışamazdı. Hiçbiri bunu yapmaya cesaret edemezdi çünkü Itır öldüğünde ve Soaireya'yı ilk kez karşılarında gördüklerinde hepsi korkudan tir tir titremişti. Yeğenini korumak için burada olmasına gerek yoktu, bunun için adı bile yeterdi.

Soaireya tüm ciddiyetiyle Meliz'in gözlerinin içine bakıp, "Şimdi beni iyi dinle," dedi sahiplenici bir tutumla. "Yokluğumda olur da birileri canım yakmaya cüret ederse küçük bir ayinle adımı söyle, sana gelirim." Gelir ve onların her birini kana boğardı. Neye mal olursa olsun bunu yapardı.

Aklı olan kimse bir Gorgon'a kafa tutmazdı.

1940

Aradan geçen on beş yılın her yılında Meliz ve Soaireya görüşmüştü. Soaireya sözünde durmuş ve her yılın ilk ayını Araf'ta yeğeniyle geçirmişti. Bu sefer ocakta gelmek yerine dönüşünü biraz ertelemiş ve mayısın dördünde gelmişti çünkü bugün Savcı'nın doğduğu gündü. Karsins topraklarında, yani Koruyucuların klanındaki küçük bir kasabada Zülüf Hanım bugün doğum yapmıştı.

1940 yılında Zülüf Hanım henüz kocasını bir saldırıda kaybetmemiş ve Azınlıkların klan lideri Cihangir'in Kalesi'ne taşınmamıştı. Önceki hayatlarına ait tüm detayları hatırlasalar bile kaderin işleyişine müdahale edemezlerdi. Aslında Zülüf Hanım bunu istemişti. Kocasını bir kez daha kaybetmemek için Azınlıkların kalesine taşınmak konusunda çok ısrar etmişti. Ancak kocası buna yanaşmamış ve döngüyü değiştirmenin ağır sonuçları olacağını söylemişti.

Bu yüzden onlar için önceden her şey nasılsa yine öyle olmalıydı. Öleceği güne kadar karısı ve oğlunu çok sevecek, daha sonra ilkinde olduğu gibi bir saldırıda bu dünyaya gözlerini yumacaktı. Firaz Bey bu dünyaya veda ederken gözü arkada kalmayacaktı çünkü Cihangir'in onun emanetlerine en iyi şekilde bakacağını biliyordu. Karısı ve oğlu emin ellerde olacaktı.

Zor bir doğum olduğu için Zülüf Hanım yatakta uyurken Firaz Bey oğlunun beşiğinin üzerine eğilip onu seyrediyordu. Savcı bu dünyaya ikinci kez doğalı henüz birkaç saat bile olmamıştı. Şu an için minicik bir bebekti. Firaz Bey dudaklarında küçük bir tebessümle onu izliyordu. "Seninle daha uzun zaman geçirmek için neler vermezdim."

Ne yazık ki bunu yapamazdı, onu bekleyen ölümden kaçarsa zamanın döngüsü değişirdi. Döngüyü değiştirmek onun umurunda bile değildi ama ya bunun cezası karısı veya oğluna kesilirse? Babasının ölümden çaldığı hayat ya oğlundan alınırsa? İşte bu, Firaz Bey'in soluğunu kesiyor ve ona kaderine boyun eğmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Hiçbir zaman oğlunun büyüyüp genç bir adama dönüştüğünü göremeyecekti.

Bir baba olarak oğluna akıllıca nasihatler veremeyecek, kılıç kullanıp ok atmayı öğretemeyecekti. Birlikte ata binemeyecek, kızlar hakkında tavsiye veremeyecek ve bir babanın oğluyla yaptığı hiçbir aktivitede olamayacaktı. Ancak Savcı'nın çocukluğunu görecekti. İlk kelimelerine ve ilk adımlarına tanık olacaktı. On iki yaşlarına kadar onun hayatında olacaktı. Bu bile Firaz Bey'i mutlu ediyordu, oğlu ve karısıyla geçireceği son on iki yılını en iyi şekilde değerlendirecekti.

"Onu bana getir." Karısının sesiyle yavaşça ona doğru döndüğünde Zülüf Hanım kısık iniltiler çıkartarak yatakta gözlerini araladı. Mavi gözleri beşikteki bebeğindeydi. "Neden hiç ağlamıyor? Yeni doğan bebekler sıklıkla acıkıp ağlamaz mı?"

Firaz Bey eğilip dikkatli bir şekilde beşikteki bebeği aldığında dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. "Çok uslu bir bebek." Uyuyan bebeği yavaşça karısının kollarının arasına bıraktı. "Anlaşılan dünyaya yüz defa da gelse hiçbir zaman acıkan karnı için ağlamayacak."

Zülüf Hanım geceliğinin yakasını açarken, "Bunu yapamayacak kadar üşengeç bir bebek," diye homurdanıp çıkardığı göğsünü bebeğinin dudaklarına sürttü. "İzle şimdi." Süt taşan göğsünü sıkınca birkaç damla süt bebeğin dudaklarına damladı. Kollarının arasındaki minik bebeği sütün tadını alınca annesinin göğsüne yapışıp emmeye başladı.

Firaz Bey gülerek başını iki yana salladı. "O gerçekten üşengeç bir bebek." Neyse ki büyüdükçe bu huyunu arkasında bırakacaktı.

"Umarım büyüyünce o kızı hiç hatırlamaz." Zülüf Hanım küçük bebeğinin karnını doyururken Savcı'nın Elzem'i unutmasını tüm kalbiyle diliyordu. "Önceki hayatına dair her şeyi unutması çok iyi olurdu."

"Ama hatırlayacak." Firaz Bey içeriye güneş sızsın diye perdeleri açarken oldukça sakindi. "Büyük ihtimalle yirmi dört yaşma girdiğinde önceki hayatıyla ilgili anıları geri gelecek." Ataları ilk kez yirmi dört yaşında lanetlenip bir ölümsüz oldukları için onlarda her şey yirmi dört yaşında başlardı. Normal bir insan gibi yirmi dört yaşına kadar büyürler ancak daha sonra yaşlanmaları dururdu. Zaman yıkıldıktan sonra doğanlar yirmi dört yaşına girdiğinde önceki yaşamlarını hatırlayacaktı.

Firaz Bey yürüyüp karısının yatağının kenarına oturdu. "Gelinimiz hakkında neden bu kadar ön yargılısın?" Ona kucağındaki bebeği gösterdi. "Oğlumuzun sevdiği kadını sen de sevemez misin?"

Zülüf Hanım'ın bebeği tutan kolları gerilirken kaşlarını çattı. "O kız yürüyen bela, kimseye boyun eğmeyen bir diktatör, tanrılara bile kafa tutan bir asi. Savcı ondan daha iyisini hak ediyor." Annelik içgüdüleri baskın olduğu için oğlunu korumak istercesine göğsüne bastırdı. "Geldiği günden beri Savcı'ya acı çektirmekten başka hiçbir şey yapmadı!"

"Ölümüm sana aşk gibi güzel bir duyguyu unutturdu mu, hatun?" Firaz Bey biraz kızar biraz da sitem eder gibi karısının güzel gözlerine baktı. "Ne zaman konu aileden açılsa Savcı beni hatırladığı için onu ve yanındaki kadını görürdüm." Her şeyden habersiz bir şekilde annesinin göğsüne yumulan bebeği kıyamayan gözlerle izliyordu. "O asi dediğin kızın yanında Savcı'nın gülümseyebildiğini, gerçekten mutlu olduğunu ve onu tüm dünyası yaptığını göremeyecek kadar aşkı unuttun mu?"

Henüz yeni doğum yapan bir anne olduğu için Zülüf Hanım çok hassas ve duygusaldı. Mavi gözlerinde tutamadığı bir damla yaş süzülürken kocasına serzenişte bulunup, "Senin olmadığın bir dünyada unuttuğum tek şey aşk değildi," diye fısıldadı. Kocasının zamansız gidişiyle sadece aşkı değil, kendiyle ilgili her şeyi unutmuştu.

Zülüf Hanım şimdilerde genç ve çok güzel bir kadındı. Gözlerinin mavisi en dingin okyanusları ve berrak gökyüzünü kıskandırırdı. Kızıl saçlarının rengi cehennem ateşinden çalınmış gibi eşsizdi. Bir porseleni andıran açık tenli yüzündeki çiller ona ayrı bir güzellik katardı. Dal gibi bir boyu, incecik bir vücudu ve dolgun hatları vardı. Kendine bakan ve kocası için süslenen güzel bir kadındı.

Ancak kocası onu bir çocukla bırakıp gittiğinde önce aşkla atan kalbi yavaşlayacaktı, sonra da güzel olan her şeye küsecekti. Doğru düzgün giyinmeyecek, süslenip kuşanmayacak ve yasını durmaksızın bir şeyler yiyerek bastırmaya çalışacaktı. Bir süre sonra da bu hâlinden eser

kalmayacak kadar şişmanlayacaktı. Belki de kocasından sonra hiçbir erkeğin onu beğenmemesi ve kalbini çalmaya kalkışmaması için bunu yapacaktı.

Firaz Bey uzanıp karısının kızıl tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ona samimi bir şekilde gülümsüyordu. "Seçkin bir aristokratın kızına âşık olduğumda ona verecek çok fazla şeyim yoktu." İçinde bulundukları küçük kulübeyi ona gösterdi. "Ama o tüm ailesine karşı çıkarak bir çiftçiye kaçtı." Parmaklarının tersiyle onun yanağını okşarken, "Neden sahip olduğun o lüks hayatı bırakıp benimle buraya geldin?" diye sordu.

Zülüf Hanım gözyaşlarına engel olmak için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı. Gözleri büyük bir aşkla ilk ve tek aşkını izlerken derinden bir iç çekti. "Çünkü seni sevdim ve hâlâ çok seviyorum."

"Eski hayatını özlüyor musun?"

Zülüf Hanım bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. Büyük bir ev ve hizmetçiler umurunda değildi, o kocasıyla bu küçük kulübede çok mutluydu.

Firaz Bey ona yeni bir soru sorup, "Beni seçtiğin için pişman mısın?" diye sordu. "Seni iyi bir hayattan koparıp peşimden buralara kadar getirdim. Annen ve babanın da sana birçok kez dediği gibi ben senin için yanlış kişiydim."

Zülüf Hanım yanağını kocasının avucuna yasladığında yüzünde büyük bir huzur vardı. "Benim için doğru olan kişiyi annem ve babam seçemezdi, hayatımı kiminle yaşamak istediğime ben karar veririm. Benim için doğru olanı sadece ben seçebilirim."

Karısının bu sözleriyle Firaz Bey gülümseyerek ona küçük oğullarını gösterdi. "Onun için de aynı şeyler geçerli, hatun," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Oğlumuz için doğru kişiyi seçmek bize düşmez, bunun kararını kendi vermeli."

Onu tuzağa düşürdüğü için Zülüf Hanım kaşlarını çatınca Firaz Bey'in gülüşü genişledi. "Bir gün Savcı'nın hayatına müdahale etmeye kalkıştığında lütfen şimdilerde olduğun kadını unutma ve oğlunun da aşk konusunda annesinin izinden gittiğini hatırla." Hatırlayacaktı da çünkü bu sefer kocası on iki yıl boyunca ufak ufak ona Elzem'i aşılayacaktı. Her sohbetlerinde aşkın önüne hiçbir gücün geçemeyeceğini karısına hatırlatacak ve onu Elzem'in dönüşüne hazırlayacaktı.

Kapıları çaldığında Firaz Bey ayağa kalkıp yatak odasından çıktı. Yeni bebekleri olan bir ailenin ziyaretçileri bitmezdi. Komşuları ve yakın dostları ziyarete gelip onlara en iyi dileklerini sunarlardı. Bugün için de bekledikleri misafirlerinden biri Azınlıklar klanının lideri Cihangir ve onun

ailesiydi. Klan lideri onlara bir pusula göndermiş ve Savcı'yı görmek için muhafızlarıyla birlikte yola çıktıklarını bildirmişti.

Uzun bir konvoyun buraya yani Karsins'e gelmesi saatleri alırdı. Bu yüzden Firaz Bey gelenlerin o olmadığını biliyordu. Daha kapıyı açmadan bile bir Gorgon ve bir iblisin yoğun enerjisini solumuştu. Kapıyı açtığında ellerinde birçok hediyeyle onu izleyen Soaireya ve Meliz'i gördü. Oğlunun dostlarına kapısı sonuna kadar açık olduğu için gülümseyerek, "Sefalar getirdiniz," dedi.

Meliz heyecanla içeri girip elindeki hediyeleri Firaz Bey'in kucağına tutuşturdu. "Savcı nerede, onu görmek istiyorum." Ev sahibinin ona cevap vermesini beklemeden çoktan yatak odasının yolunu tutmuştu.

Soaireya, Firaz Bey'e hızlı adımlarla yatak odasına giren Meliz'i gösterip güldü. "Savcı'nın ebesinin Meliz olmaması onun için büyük bir şans ama herkes oğlun kadar şanslı değil." Beş yıl sonra bir doğum daha olacaktı ve Meliz tesadüf eseri orada olup bebeğin doğmasına yardım edecekti.

Meliz'in girdiği o doğum sevdiği adamın, yani Kırım'ın doğumu olacaktı.

✦

2001

Aradan geçen onca yıldan sonra Araf'ta ve kızların dünyasında birçok kişi doğmuş ve büyümüştü. Munure Akay'ın iki oğlu olmuştu ve henüz ikisi de çok küçüktü. Sıraç henüz ilkokula bile başlamamıştı, Yavuz ise iki yaşına girmişti. Aynı şekilde dünyanın bir yerlerinde iki yaşına giren bir çocuk daha vardı, Doğa Kanık. Bakıldığında her şey olması gerektiği gibiydi ve bu çocuklar yirmi dört yaşına girdiklerinde önceki hayatlarına dair her şeyi hatırlayacaktı. Ancak olması gereken bir şey yaşanmamıştı ve bu da çoğu kişiyi kahrediyordu.

Şu zamana kadar kendini bire bir tekrarlayan zaman döngüsünde olması gereken bir şey hiç yaşanmamıştı. Geçen yıl Munure Hanım'dan beklenen üçüncü hamilelik haberi gelmemişti. Elzem'in Araf'taki dostları ve Savcı yüreği ağzında bir şekilde aylarca Soaireya'nın onlara güzel bir haber getirmesini beklemişti ancak bekledikleri iyi haber hiç gelmemişti. Normalde ocağın birinde, yani bugün doğması beklenen Elzem Akay, anne rahmine bile düşmemişti.

Kardeşine yeni bir hayat vermek isteyen Elzem, zamanın kumları içinde silinmişti.

Savcı bir handa sarhoş olana kadar içerken yanındaki dostları onun için endişeleniyordu. Bakıldığında hepsinin yirmili yaşların ortasında gösterdiği ama gerçek yaşları bunun çok daha üstünde olan bu insanlar, bu gece bir masanın etrafında toplanmıştı. Elzem'in bir zamanlar sevip saydığı birçok kişi bu masadaydı. Savcı, Meliz, Soaireya, Gediz, Asil, Hafız, Bülbül, Kırım ve Dehliz.

Mara konusunda bir sorun yaşamadığından Dehliz kendi adına şükrediyordu. Soaireya kızların dünyasında yaşadığı için orada olan şeylerden haberdar oluyorlardı. Mara'nın anne rahmine düştüğünü ve gebelik sürecinin iyi geçtiğini Soaireya'dan öğrenmişti. Bu gece hatta tam şu saatlerde Mara'nın doğmak üzere olduğunu biliyordu. Bugün Dehliz'in en mutlu günü olmalıydı, dünyanın bir yerlerinde sevdiği kadın doğuyordu. Ancak Dehliz'in mutluluğu buruktu çünkü bu gece doğması planlanan biri anne rahmine bile düşmemişti.

"Ne olmasını bekliyorduk ki?" Soaireya hancıdan masaya yeni içkiler getirmesini isterken ifadesi kederliydi. "Tanrılara meydan okuyup onları alt etmeyi başardı." Soaireya bunları söylerken Elzem ile gurur duyduğunu saklayamıyordu. "Yaptığı şeyin bir karşılığı olmalıydı. Tanrıların Elzem'e verdiği karşılık onu yeryüzünden silmekmiş."

"Sikeyim, bu zırvalıktan başka bir şey değil!" Gediz kızgınlıkla siyah saçlarını dağıtırken her zamankinden daha fazla tanrılara kızgındı. "Elzem zamanı kırarken yalnız değildi, biz de ona yardım ettik. Neden bir tek onu sildiler? Bize de aynı şeyi yapmaları gerekmiyor muydu?"

"Sizler sadece aracıydınız, başlangıç değil," diyen Hafız hüzünlü bir şekilde masadaki dostlarını izliyordu. "Başlangıç ve son başından beri Elzem'di." Ninfaları serbest bırakıp bir yıkımla her şeyi başlatan ve tanrıları karşısına alarak her şeyi sonlandıran Elzem'den başkası değildi. Bu yüzden her şeyin tek suçlusu olarak onu görüyorlardı.

Tüm gözler Savcı'ya döndüğünde her zamanki gibi fazla sessizdi. Savcı aylardır doğru düzgün hiç konuşmamıştı. Elzem'in beklenen doğumunun gerçekleşmemesiyle Savcı sanki hayata küsmüştü. Doğru düzgün kimseyle konuşmuyor, etrafında birilerini görmeye katlanamıyordu. Bu gece bile masasındaki bu insanları buraya o çağırmamıştı. 1 Ocak Elzem'in doğması gereken ama doğmadığı bir gece olduğu için buradakiler onu yalnız bırakmak istememişti.

Geride bıraktığı tüm bu yıllar Savcı için çok uzun bir süreydi ancak bir gün Elzem'i göreceğini düşündüğü için buna katlanmıştı. Fakat Elzem ikinci kez onun için doğmamıştı. Bu da demek oluyordu ki Savcı'nın önünde Elzemsiz geçireceği daha uzun yılları vardı. Bir ölümsüz olmaktan daha önce hiç bu kadar nefret etmemişti. Elzem'in içinde

olmadığı bir hayat onun için fazla anlamsız olduğundan bir ölümlü olmayı çok isterdi. Hızlıca hayatının sonuna gelmeyi ve bu değersiz yaşamını sonlandırmayı çok isterdi.

"Uzun süre sürekli içerek bir ayyaş gibi yaşayamazsın." Dehliz onun için endişelenerek kardeşinin omzuna hafifçe dokundu. "Bir şekilde kendini onsuz bir hayata alıştırmalısın." Savcı duyduklarına inanamamıştı. Başını çevirip masadakilere baktığında tıpkı Dehliz gibi herkes gözlerini ondan kaçırmıştı. Dehliz ile aynı fikirde olduklarını gizlemek için ona bakamıyorlardı.

Gerçekten ondan bekledikleri bu muydu? Elzemsiz bir hayata alışması mı? "Siz onun yokluğuna alıştınız mı?" Savcı kaşlarını çatarak onlardan bir cevap bekledi ancak hiçbirinden çıt çıkmamıştı.

Onların da buna alışamadığını ama onu avutmaya çalıştıklarını çok iyi biliyordu. Elzem ruhları soluyabilirdi ancak Savcı ruhları bizzat gören bir Koruyucu'ydu. Bu masadaki herkesin ruhunu görebiliyordu. Hepsinin de ruhu azap içindeydi ve bu gece doğması gereken bir kadının ortada olmamasının yasını tutuyorlardı. Onlar bile Elzem'in yokluğuna alışamamışken aynı şeyi Savcı'dan bekleyemezlerdi.

Bakır kupadaki tüm içkiyi bir dikişte içip bardağı sertçe masaya bıraktı. "Beni anlıyormuş gibi davranmayın, nasıl hissettiğim hakkında zerre kadar bir fikriniz yok!" O sevdiği kadınla sahip olduğu tüm mutluluğu kaybetmişti. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazlardı çünkü onların sevdiği insanlar sorunsuz bir şekilde doğmuştu ve doğacaktı. Ancak Elzem doğması gereken zamanı kaçırdığı için artık hiç şansı yoktu!

Savcı içinde Elzem'in olmadığı bir dünyaya alışamazdı, zaten mümkün de değildi. Her hatırladığında içinin yandığı, yüreğinin sıkışıp canını yaktığı o son konuşmaları aklına gelince burnunun direği sızladı. "*Git ve bir daha geri dönme* dedim ona." Sesi kısıldığında dolan gözlerini gizlemek için başını hafifçe eğdi. "Gitti ve dönmedi." Oysaki Elzem verdiği sözleri hiç tutmazdı.

Savcı masadaki elini tüm gücüyle sıkarken eğdiği başını kaldıramamıştı. Elzem'in yokluğuyla tüm dünyanın yükünü tek başına sırtlanmış gibi omuzları çökmüş ve başı önüne düşmüştü. "Ona söylediğim son şey..." Gözlerinden kopan bir damla yaş yanağından süzülürken, "*Hiç doğmamanı dilerdim*," dedi.

Dudakları aralandı ve kendine ah eder hatta kızar gibi tek bir kelime Savcı'nın dudaklarından döküldü. "Doğmadı."

Onun Elzem'i hiçliğin içinde yok olmuştu.

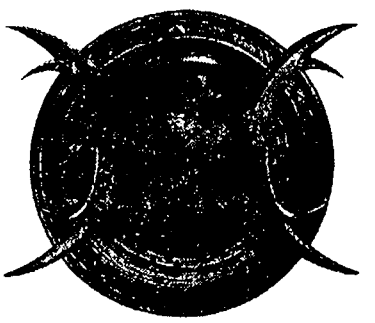
Son konuşmaları bile güzel cümleler içermiyordu. Bir yıkımın tam ortasında, ölümün göbeğindeyken birbirlerine ne söyleyebilirlerdi ki?

İkisi de birbirine çok kırgın ve öfkeliydi. İki taraf da sevdiklerinin acısını yaşarken birbirlerine söyleyecek güzel hiçbir şeyleri kalmamıştı. Ancak o zamanlarda bile Savcı ona söyledikleri için pişman olmuştu. Bir mahşerin tam ortasında son nefesini verirken bile Elzem'den onu dinlemesini istemişti.

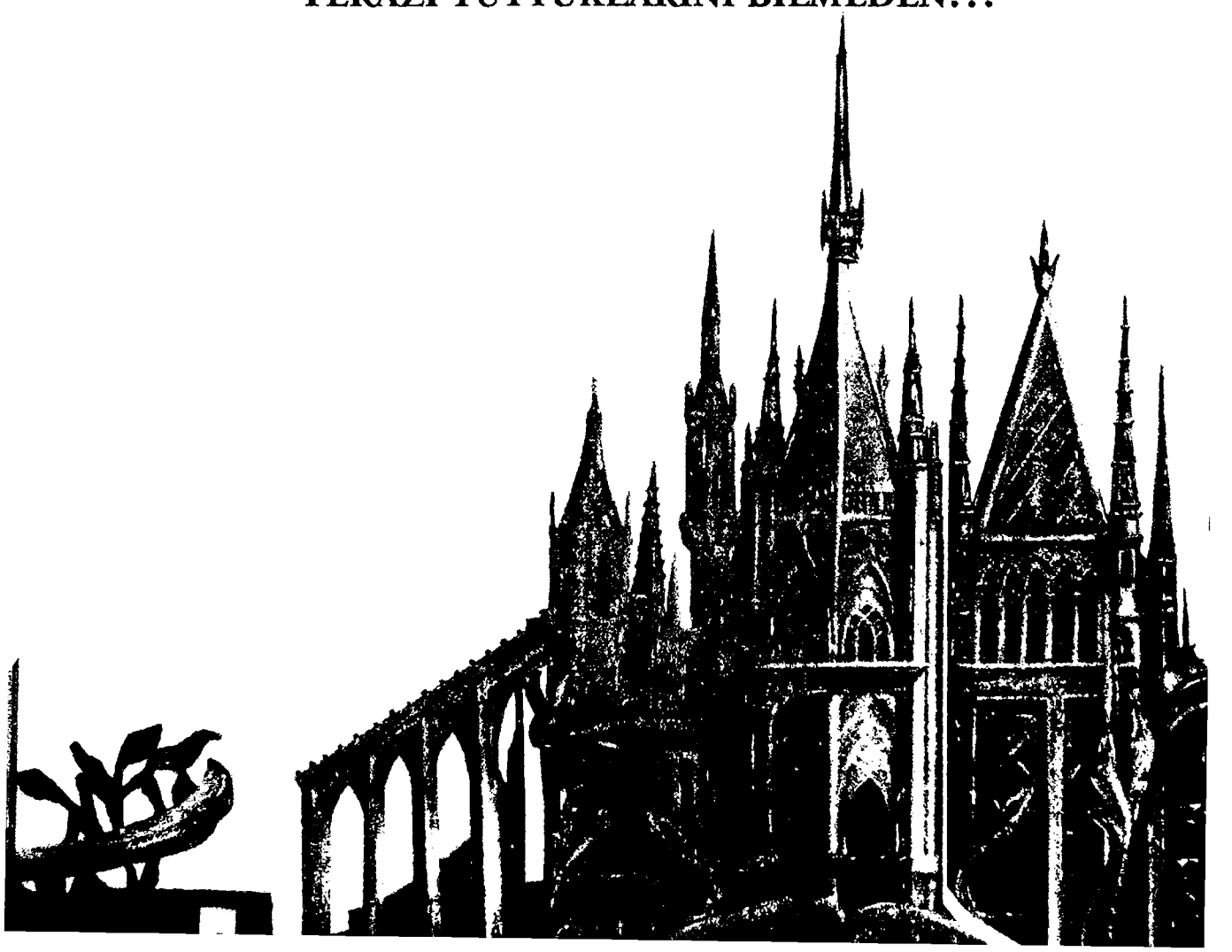
Eğer Elzem sırtını dönüp gitmek yerine kalsaydı ona daha şimdiden pişman olduğunu, o sözleri inanarak ve isteyerek söylemediğini itiraf edecekti. Ölüm anında Savcı sanki başına gelecekleri hissetmiş gibi Elzem'in onu o son söyledikleriyle hatırlamasını istememişti. Ona, "*Hiç doğmamanı dilerdim*," demek zorunda mıydı? Ya da neden *geri dönme* dedi ki! Şimdilerde geri dönmesi için her şeyini verebilirdi, hem de her şeyini.

Son zamanlarda kimseyi görmeye tahammülü olmadığı için Savcı masadan uzaklaşıp handan ayrıldı. Tüm dostlarını arkasında bırakıp atına atlayarak gitmişti. Nereye gideceğini bile bilmez bir hâlde atını dörtnala koşturdu. İstediği tek şey Elzem'in olmadığı bir dünyayı ardından bırakmaktı. Belki de uzun bir seyahate çıkmasının zamanı gelmişti. Araf'ın her yerinde Elzem'in izleri varken burada kalmak onu nefessiz bırakıyordu.

Bölüm 13
Sisler İçindeki Gece

"Herkes benim iyi ve kötü yanlarımı tartıyordu, ellerinde ayarı bozuk bir terazi tuttuklarını bilmeden..."

Meliz, 2002

Zamanı geri almaktan daha kötü bir şey varsa o da Itır'ın doğumunu planlamaktı. Elzem ile sanki rolleri değişmişiz gibi onun gibi düşünmeye kendimi zorluyor ve onun gibi entrikalar çeviriyordum. Bugün Itır doğacağı için onun sorunsuz bir şekilde doğmasını sağlamalıydım. Geride bıraktığımız şu son bir yılda Itır'ın tam gününde anne rahmine düşmesi için çevirmediğim entrika kalmamıştı.

Bu lanet kız neden tanrılara meydan okudu ki? Hadi bunu yaptı, zamanı yüz yıl geriye almak nedir! Tanrılar keşke önceki hayatımız hakkındaki tüm anılarımızı silseydi. Son yetmiş yedi yılım çok sıkıcı ve birilerinin doğumunu beklemekle geçmişti. Hiç geçmeyecek gibi gelen koskoca yetmiş yedi yıl. Bir fâninin neredeyse tüm ömrü.

Akayların konağının dışında durmuş, bahçeyi gözetlerken yine ruh formundaydım. Bedenimi kızların dünyasına getiremediğim için ruhum uzun süre burada kalamazdı. Kendim için bir beden çalmadıkça bu mümkün değildi ama bunu yapmayacaktım. Araf'ta korumam gereken bir beden varken buradaki insanların hayatını gasbedip onların bedenini almayacaktım. Geçmişte yaşadıklarımdan gereken dersi almıştım.

Soaireya şu zamana kadar Munure'yi dışarıdan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı korumuştu. Munure'nin bana vermesi gereken bir kız çocuğu varken tırnağı bile kırılamazdı. Bir araba konağın önünde durunca plakasından kim olduğunu hemen anlamıştım. Ne yazık ki bir de sevgi pıtırcığı Gorgon teyzemle uğraşıyordum. Soya son on yılın içinde tıp fakültesini bitirmişti. Eskiden dedektifti, şimdiyse bir doktor.

Soya böylece planladığı gibi Munure'nin doktoru olmayı başarmıştı. Bunu yapmasının tek nedeni Itır'ın sağlıklı bir şekilde doğması değil, aynı zamanda ailenin içine sızıp Sıraç'ı daha çok görmekti! Teyzem gerçek anlamda bana sinir krizleri geçirtiyordu. Soya arabadan indiğinde beni hemen fark etmişti. Çıplak gözlerle tüm ruhları gördüğü için istesem de ondan saklanamazdım.

Soya artık eskiden olduğu gibi çirkin maskelerin ardına saklanmıyordu. Kumral saçları tüm ışıltısıyla omuzlarından salınıyordu. Fakat onları uyardığı için canlı saçları fânilerin olduğu yerlerde hareket etmiyordu. Kan kırmızısı gözlerini hep olduğu gibi yine efsunlu lenslerle gizlediği için gözleri kahverengi görünüyordu. Pürüzsüz teni ve yuvarlak yüzüyle

bu kadın gerçekten çok güzeldi. Soya tüm ölümsüzlerden daha yavaş yaşlanıyordu çünkü o, tanrılar tarafından sayısızca kez lanetlenmişti.

Hava her zamankinden soğuk olduğu için mantosuna sarılarak bana doğru yürüdü. Soya, Itır'ın doğum işini kaptığı için son haftalarda konakta yatılı kalıyordu. Böylece Munure Hanım'm her şeyiyle ilgileniyordu. Gerçi gününün çoğunu Sıraç ile oynamakla geçiriyordu! Küçücük çocuğu bir saniye olsun yalnız bırakmıyordu. Gediz ile ikimiz onu konağa Itır için göndermiştik, sevdiği adamı büyütmesi için değil!

Soya'nın boynundaki garip kolyesi sayesinde Avcılar onun bir ölümsüz olduğunu anlamıyordu. O kolye bir şekilde Soya'nın yaydığı güçlü enerjiyi bastırıyordu. Yanıma geldiğinde fazla heyecanlıydı. Onun dışında kimse beni göremediği için telefonu çıkartıp kulağına yasladı. "Munure'nin sancıları başlamış, ilkinde olduğu gibi ikindiye kalmadan Itır doğacak," dediğinde bunu zaten bildiğim için başımı salladım.

Munure kasılmalarının başladığını evdekilere henüz söylememişti ama birazdan Soya içeri girip ona doğumun başladığını ve hemen hastaneye gitmesi gerektiğini söyleyecekti. Soya onu çalıştığı hastaneye götürmek için buraya gelmişti, Itır'ın doğumunda bizzat bulunmak istiyordu.

Elzem'e olanlardan sonra Itır'ı da kaybedemezdim. Itır için sevdiğim adamdan bile vazgeçmiştim. Artık o ve Soya'dan başka kimsem kalmamıştı. Son olanlardan sonra Araf'ta hâlâ hoş karşılanmayan biriydim, Elzem yüzünden hepimizin Araf'ta kötü bir şöhreti vardı. Zamanı yıkarken tüm Araf halkı bizi Ölüler Diyarı'nda izlediği için aradan geçen yıllar bile yaptıklarımızı onlara unutturmamıştı. İnsanlar ateş başında çocuklarına bunu anlatırken nasıl unutulacaktı ki!

Araf'ın en gözü kara ve asi grubu olmayı başarmıştık! Biz neyse de tanrılara meydan okuyan Elzem'in şöhreti asla unutulmayacak gibiydi. Hep istediği gibi tarih kitaplarına adını yazdıran bir kaçıktı. Hakkındaki o kitaplarda iyi şeyler yazmıyordu ama Gediz'in deyimiyle şöhretin iyi ve kötüsü olmazdı. Sonuçta Elzem hep, *"Araf'ta adımı kimse unutmayacak, ben bu yerde bir tarih yazacağım!"* deyip durmuştu. İstediğini de almıştı, artık Araf'ta onu tanımayan, adını bilmeyen kimse yoktu.

O kız söylediği uçuk şeyleri bile başaran bir deliydi.

Şükürler olsun ki tanrıça olmak konusunda ciddi değildi yoksa başımıza daha neler gelirdi, kestiremiyordum. Uzun süre bana ait olmayan bir dünyada kalamayacağım için Soya'ya, "Itır'a iyi bak," dedim. "Doğumunda hiçbir aksilik çıkmamalı."

Eskiden olduğu gibi Munure yine beni oğullarının Avcı yönünü köreltmem için çağırmıştı. Fakat büyülerimiz Avcılara işlemediği için bu konuda yaptığım şeyler pek işe yaramamıştı. Ancak bir iblisle yaptığı bu

anlaşma yüzünden onun bedenini bir geceliğine almış ve Itır'a hamile kalmasını sağlamıştım. Normalde böyle olmaması gerekiyordu, Munure ile ilk anlaşmamızı yaptığımızda rahminde Elzem olmalıydı ve bir Oyunbaz olmakla lanetlenmeliydi.

Ancak Elzem hiç anne rahmine düşmemişti. Munure ile ilk anlaşmamızı yaparken hamile olmadığı için iblisle yapılan anlaşmanın laneti sıradaki çocuğa, yani Itır'a geçmişti. Itır'ın doğması için de Munure'nin bedenini bir geceliğine alıp kocasıyla birlikte olmam gerekiyordu. Çocukları bundan muaf tutarsak Avcı aileler de önceki yaşamlarını hatırlıyordu.

Zaten bu yüzden Munure oğullarının Avcı yönünü kapatamayacağını bilmesine rağmen beni çağırmıştı. Kızının yani Elzem'in ilk hayatında olduğu gibi doğmasını istemişti ancak çok istese de hiçbir zaman Elzem'e hamile kalmamıştı. Elzem'den sonra Itır'ı da kaybetmek istemeyen çift ortak bir kararla bir gece için Munure'nin bedenine girmeme izin vermişlerdi.

Aklımda ve kalbimde Kırım varken Ragıp ile geçirdiğim gece benim için azapların en büyüğüydü. Kendimden tiksindiğim ve iğrendiğim bir geceydi. Aynı şeyler Ragıp için de geçerliydi. Munure'nin vücudu olmasına rağmen içinde benim ruhumun olduğunu bildiği için en az benim kadar iğrenmişti. Aslında seviştiğimiz de pek söylenemezdi. Bir amaç uğruna bir araya geldiğimiz için hızlıca gerekeni yapmıştık.

Sadece on dakika sürmüştü ama o on dakika bana Itır'ı kazandırırken Kırım'ı kaybetmeme neden olmuştu. Burada yaptığım tek şey Itır'ın doğması değildi. Bir önceki hayatımızda olan çoğu şeyi tekrar yapmıştım. Berna Hanım'ın kısırlığını tedavi ederek Mara'nın da lanetlenmesine sebep olmuştum. Doğa'nın hasta annesini iyileştirdiğim için bunun karşılığında Doğa da lanetlenmişti. Sorunsuz bir şekilde kızların tekrar lanetlenmesine sebep olmuştum.

Bunu yapmayabilirdim, kızların annelerinin çağrısına kayıtsız kalarak Kalkanların lanetlenmesini engelleyebilirdim. Avcı olarak büyümelerine izin verebilirdim fakat o zaman da kızlar bizim tanıdığım kişiler olmazdı. Üstelik Mara da doğmamış olurdu. Lanetleri onları olduğu kişi yapan en büyük etkendi. Bunu değiştirmek istemedim çünkü Avcı veya lanetli fark etmez, onlar her şekilde buraya ait değildi. Zamanı geldiğinde her biri Araf'a geri dönecekti. Araf kendisine ait olanı bırakmazdı.

Kızlar büyüyüp yirmi dört yaşına girdiğinde hafızalarını geri kazanacaklardı. O gün geldiğinde Soya her birine burada kalmak isteyip istemediklerini soracaktı. Araf'a dönmek isteyenler için *Medusa'nın Ölü Kumları* büyüsünü yapacak ve onları ait oldukları diyara götürecekti. Umarım

hiçbiri burada kalmayı istemezdi çünkü onları seven erkekler yıllardır kızların Araf'a geri dönmesini bekliyordu.

Soya yanındayken Itır'ın sorunsuz bir şekilde doğacağını bildiğim için gitmeye hazırlanıyordum ki gördüğüm şeyle durdum. Soya'nın elinde gördüğüm hediye paketi beni durdurmuştu. "O nedir?"

Gülümseyerek haylaz bakışlarını ellerinde tuttuğu hediye paketine indirdi. "Sıraç'a çok sevdiği oyuncak arabalardan birini aldım." Biraz daha böyle devam ederse beni bir akıl hastanesinde ziyaret edecekti, beni deli ediyordu. Neden herkes gibi normal bir teyzem yok ki!

Çatık kaşlarla hediye paketine ters ters bakarken, "Sen burada şifacılık okuluna gittin, değil mi?" diye sordum.

"Şifacılık okulu değil Meliz, fâniler buna tıp fakültesi diyor."

"Adı her ne haltsa artık! Fânilerin bir şeylere verdikleri isimleri bu kadar ciddiye alıyorsan yetişkin birinin küçük bir çocuğa beslediği hislere ne isim verdiklerini de biliyorsundur."

"Pedofili diyorlar."

Yumruklarımı sıkarak, "İşte sen ondansın!" diye bağırdım. "Henüz on yaşında bile olmayan bir çocuğa âşık olamazsın, Soya. Bu kadarı senin için bile fazla!" Bu kadın neden böyleydi, anlamıyordum. Haylaz çocuklar gibi sürekli beni kızdıracak bir şeyler yapıyordu.

Ortada çok komik bir şey varmış gibi akıl hastası teyzem gülerek başını iki yana salladı. "Ben pedofili biri değilim çünkü Sıraç'a âşık olduğumda bir çocuk değildi." Hayallere kapılıp uzaklara dalarken iç çekti. "Uzun boylu ve ağız sulandıran kasları olan biriydi. Üstelik yakışıklı ve çok karizmatikti." Neden ondan bir yemekmiş gibi bahsediyordu?

"Erkeksi yüz hatları, o derin bakışları ve gülümseyişini nasıl unutabilirim ki?" diye düşlere daldığında ben burada sinir krizleri geçiriyordum. "Artık bir an önce büyümeli. Biliyor musun, fazladan ona vitamin takviyesi yapıyorum." Daha fazla dayanamayıp sinirden avazım çıktığı kadar bağırdım. Beni çıldırtıyordu! İlaçla küçücük bir çocuğu büyütmeye çalışmak delilikti. Sebze değildi ki hormonla hemencecik büyüsün.

"Soya daha fazla Sıraç'ın yakınında olamazsın." Son derece ciddi bir şekilde onu bunun sakıncaları konusunda uyarmaya başladım. "Büyüyene kadar hayatının her alanında seni görmeye başlarsa bir süre sonra seni ablası veya teyzesi gibi görmeye başlayabilir." Böyle olunca da Soya'yı bir erkeğin hisleriyle sevme ihtimali hiç olmazdı.

"Beni teyzesi gibi görmesi mümkün değil, o otuzuna girdiğinde bile ben yirmi beş yaşındaki bir çıtır gibi görünmeye devam edeceğim." Ona kaşlarımı çattığımda nefesini sesli bir şekilde verip alay etmeyi bıraktı.

"Söylediğin o şeylerin ben de farkındayım, Meliz. Zaten bu yüzden gün bitmeden çalıştığım hastaneden istifa etmeyi düşünüyorum."

Ondan böyle bir şey duymayı beklemediğim için şaşkınlıktan gözlerimi büyütmüştüm. Bana güven vermek istercesine belli belirsiz tebessüm etti. "Sen inanmasan da gerçekten Itır için Akay ailesinin evine sızdım. Sıraç'ın beni ailesinden biri olarak görmemesi için Itır'ın doğumundan sonra hepsinin hayatından çıkacağım. Sıraç yetişkin bir adam olup önceki hayatını hatırladığında bu ülkeye geri dönecek ve onun karşısına çıkacağım."

Soya'nın gözlerinin içi hınzırca ışıldadığında gülüşü genişlemişti. "Sıraç büyüyüp hafızasını geri kazandığında küplere binecektir." Bana elindeki oyuncak arabayı gösterdi. "Doktor ayağıyla ona dadılık yaptığımı hatırladıkça suratının alacağı ifadeyi tahmin edebiliyor musun?"

Sıraç'ın ne kadar sinirleneceğini düşününce gülüşüme engel olamadım. Soya her defasında onu kızdırmanın bir yolunu buluyordu. Hiçbir erkek sevdiği kadının onun altına kaçırdığı dönemlere tanık olmasını istemezdi. Sıraç ne kadar inkâr ederse etsin tüm bunlar olmadan önce onun da Soya'ya karşı boş olmadığını biliyordum.

✦

Sulakkar

Akademiye girdiğimde kafam yine fazla doluydu. Elzem'in zamanı geriye alması Araf'a yepyeni bir çağ getirmişti. Gazi ve Ayvaz gelecekte olanlardan ders alarak sulh imzalamıştı. Böylece Gazi yasaklı büyülere başvurmadığı için halkı tekrar parazite dönüşmemişti. Sicim'i hiç kaybetmeden bunca yıldır orada mutlu mesut yaşıyorlardı. Her biri bunun Elzem sayesinde olduğunu biliyordu.

İlkinde laneti kaldırarak onları kurtaran kız, veda ederken halkını zamanın ötesine taşıyarak kurtarmıştı. Böylece aynı hataları yapmadılar ve yıllarca bir parazite dönüşerek eksilmediler. Elzem Akay son nefesinde bile herkesi kurtarmıştı. Keşke aynı şeyi kendi hayatı için de yapsaydı ancak yapmamıştı. Kardeşine ve buradaki herkese ikinci bir şans vermek için hayatını feda etmişti. Onu o kadar çok özlüyordum ki.

"Meliz." Tanıdık bir sesle başımı çevirince çardakta bana seslenen Afra'yı gördüm. Zamanı geriye almak en çok bu şeytanın işine yaramıştı.

Klanlar geçmişte yaşananlardan ders aldıkları için geriye dönünce Aykırı diye Afra'yı bu sefer öldürmeye kalkışmadılar. Artık Araf'ta Aykırılar öldürülmüyordu, Elzem gibi güçlü bir Aykırı herkese iyi bir ders

vermişti. Bir Aykırı'nın ne kadar tehlikeli olabileceğini gördükleri için onları öldürmeye kalkışıp nefretlerini kazanmıyorlardı. Elzem birçok anlamda Araf'ta yeni bir çağ başlatmıştı.

Afra ailesiyle yeni bir başlangıç yaptığı için eskiden olduğu kişiden çok farklıydı. Artık kötü planlar yapmak yerine erkek kardeşleri için iyi bir abla olmaya çalışıyordu. Yaptıklarından bir ders aldığı için nişanlısını canavara dönüştürmeden önce onu dinlemeyi öğrenmişti. Bahoz'un Afra'yı ifşa etmediği ortaya çıkınca ikisi evlenmişti. Meğerse geçen sefer Savcı, Bahoz'a Afra'nın Aykırı olduğunu söylerken bir hizmetçi onların konuşmalarına kulak misafiri olmuştu.

Hizmetçi bu bilgiyi klan liderlerine uçurarak ortalığı karıştırmış, Bahoz bunu kanıtlayınca Afra ile barışması uzun sürmemişti. Açıkçası değişimi bile Afra'dan nefret etmemi engellemiyordu. Bu kız Elzem'den, Elzem de ondan intikam almaya çalışırken ikisi bana çok çektirmişti. Bu yüzden Afra ve Suzan'dan sonsuza kadar nefret edecektim. Ne yazık ki aynı nefreti Elzem'e karşı duyamıyordum, Elzem onlar gibi değildi.

Afra, Gediz'i ziyaret etmek için akademiye gelmiş olmalıydı. Çardakta sadece Afra yoktu, aynı zamanda Gediz, Asil ve Hafız da vardı. Elzem'in deyişiyle üç silahşorlar. İsteksizce onlara doğru yürüdüğümde Gediz beni baştan ayağa süzüp ıslık çaldı. Onca şey yaşamıştık ama bu çocuğun çapkınlıklarından eksilen hiçbir şey yoktu. "Meliz," derken sırıtıyordu. "Hâlâ seni kendi bedeninde görmeye alışamadım." Bedenim zaten Elzem yirmi dört yaşındayken ölüyordu, yani bunun için hâlâ zamanım vardı. Ve hayır, bu sefer bedenimin ölmesine izin vermeyecektim.

"Beni her gördüğünde asılmaya son ver artık. Unuttuysan hatırlatayım, ben Itır'ın annesiyim!" Bu sapık herife katlanamıyordum, üstelik zamanda geriye gitmek bile onda bir şey değiştirmemişti çünkü adını yeniden lanetlemişti. Kadınlar ürkütücü adamları daha çekici buluyor diye bir savunma yaparak ikinci kez adını herkese yasaklamıştı.

Onu azarladığımda Gediz gülerek başını iki yana salladı. "Güzel hatunlara güzel demenin nesi yanlış? Ayrıca Itır daha bugün doğuyor." Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. "Neden en son o doğuyor?" Elinde olsaydı herkesten önce Itır'ın doğmasını sağlardı.

Afra dışında diğer üçüne selam vererek çardağa girdim. Hafız'ın yanına ve Afra'nın karşısına oturmuştum. Asil bir saniye bile beklemeden öne doğru eğildi. "Günışığı nasıl?"

"İki-üç yaşlarındaki bir bebeğin olması gerektiği gibi uslu uslu sütünü içip uyuyor." Asil'in yoğun ısrarları üzerine Soya, Doğa'yı almayı başarmıştı. Doğa doğduğunda Soya bir şekilde hastanede bebekleri karıştırmıştı.

Doğa'nın gaddar ailesi başka bir bebeği kendi kızları sanırken fâni bir çift Doğa'nın yeni anne ve babası olmuştu. Böylelikle çocukları lanetli diye öz annesi intihar etmeyecekti ve babası suçsuz kızına işkence çektirmeyecekti. Doğa'nın gerçek ailesi bir Avcı oldukları için onlar da önceki yaşamını hatırlıyordu. Bir süre sonra Doğa'nın yerine geçen bebeğin onların çocuğu olmadıklarını anlamışlardı. Ancak bunu sorun etmeyip o çocuğu çok sevmişlerdi. Doğa gibi lanetli bir çocuğa sahip olmaktansa sıradan bir fâniyi evlat edinecek kadar tutucu insanlardı.

En azından Doğa'dan esirgedikleri sevgiyi o bebeğe veriyorlardı. Doğa ise yeni ailesinin yanında oldukça huzurlu ve mutlu bir bebeklik geçiriyordu.

O fâni çift Doğa'nın öz çocukları olmadığım bilmedikleri için onu gerçekten seviyorlardı. Bebekleri değiştirmenin yanlış olduğunu biliyordum ama Asil bunu yapmamız için gerçekten çok ısrar etmişti. Daha Doğa doğmadan bir yıl önce bana bu planla gelmiş ve bir yıl boyunca kabul ettirene kadar uğraşmıştı. Tıpkı Savcı gibi o da sevdiği kadına güzel bir çocukluk yaşatmak istemişti.

Bir yıllık çabası sonucunda sevdiği kadına daha iyi bir çocukluk vermeyi başarmıştı. İki farklı dünyada olsalar da Asil buradan Doğa'nın her şeyiyle ilgileniyordu. Soya'nın her ay Doğa'nın ailesine para vermesi de Asil'in işiydi. Asil burada beni altına boğuyordu, karşılığında ise Soya da Doğa'nın yeni ailesine para yardımında bulunuyordu. Kısacası Asil, Soya'nın yeğenine yardım ettikçe Soya da onun sevdiği kadının her şeyiyle ilgileniyordu. Soya'nın diğer dünyada olması bizim için çok iyiydi, orada bizim yerimize her şeyle ilgileniyordu.

Asil'e bakıp elimi uzattım. "Bu ayki altınlarımı hâlâ vermedin. Teyzem iyi niyetinden kazandığı tüm parayı altını ıslatan bir bebeğe harcamıyor."

"Bildiğim kadarıyla bebekler o yaşta tuvalete gitmeyi bilmiyor, değil mi?" Asil bunları söylerken bana dik dik bakıyordu. "Mümkün olsa onu buraya getirtir, kendim büyütürüm." Pelerinin cebinden çıkardığı bir kese altını önüme attı. "Acaba Mara ile bir akrabalığın var mı?" Her ay ondan aldığım altınlar yüzünden aklına Mara gelmişti. Haksız da sayılmazdı, Mara burada uçan kuşu bile haraca bağlamıştı.

Gediz küçük bir detay yakalamış gibi Asil'e döndüğünde gözlerinde haylaz parıltılar vardı. "Şimdi sen ışığınla daha önce evlenmiştin, değil mi? Hafız ile şahitlerinizdik," deyince Asil başını salladı ve Gediz sinsice sırıttı. "Birlikte oldunuz mu?"

Asil öfkeli bakışlarla onu izlerken masanın üstünde duran ellerini sıkıyordu. "Neden merak ediyorsun?" Tehditkâr bir şekilde kılıcını çıkartıp masanın üzerine koydu. "Hayatın vereceğin cevaba bağlı, piç kurusu!"

Gediz gülerek geriye çekildi. "Sakin ol, birlikteliğinizin nasıl geçtiğini sormayacağım ama anlatmak istersen iyi bir arkadaş olarak dinlerim." Buna can attığını hepimiz biliyorduk.

Hafız uslanmaz arkadaşına uyaran bakışlarını çıkardı. "Şansını zorlamasan mı?" Hafız kadınların yanında bu konuların konuşulmasından çok rahatsız oluyordu.

Gediz bu konunun açılmasından ne kadar eğlendiğini gizlemeden dudaklarını bükerek, "Hayır," dedi. "Merak ettiğim asıl konu bu değil. Şimdi Asil ışığıyla ateşli saatler geçirdi ama kadın yeniden doğdu, yani buraya geldiğinde bakire olacak." Yine suyu bulandırıp Asil'e döndü. "Bakireydi, değil mi? Belki de bu sefer buraya bakire olarak gelmeyecek." Bunları söylediği an Asil'in yumruğu onun çenesiyle buluşmuştu.

Yediği yumruğa rağmen Gediz patlayan dudağına dokunup güldü. "Geçmişte seninle yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamadığı için yirmi dört yaşına girene kadar kendi dünyasında birini bulabilir." Hatırladıklarıyla Gediz'in tüm keyfi kaçmıştı. "Umarım bu sefer daha önce olduğu gibi seni uzun süre peşinden koşturmaz. Kabul edelim, o hâllerin hiç çekilir gibi değildi."

Asil bu konuda ne kadar çok korktuğunu saklamaya çalışarak önüne döndü ama Gediz'in son söyledikleri onu endişelendiriyordu. O burada yıllardır Doğa'yı beklerken Doğa'nın büyüyüp başka birine âşık olmasını ve Asil'i hiç hatırlamaması onu korkutuyordu. Daha önce Doğa'nın sevgisini kazanmak için çok uğraşmıştı. *Ya bu sefer başaramazsam* diye şimdiden düşünmeye başlamıştı. En önemlisi Doğa bu sefer kalbinde başka bir adamın aşkıyla gelir diye korkuyordu.

Sürekli bana kaçamak bakışlar atan Afra, en sonunda dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı. "O gerçekten doğum sırasını kaçırdı mı?"

Sinirlenerek yerimde gergince kıpırdandım. "O dediğin kişinin adı Elzem."

Cümlesini hemen düzeltti. "Elzem'in tekrar doğmasının bir yolu yok mu?"

"Bununla neden ilgileniyorsun? Bu sefer de hiç doğmamış bir kadının üzerinde mi yapacaksın planlarını?" Afra'nın pişmanlık içinde bana bakması umurumda değildi. Ben Elzem değildim ki merhamet edeyim. Ben Itır'ın annesiydim ve biz anne kız çok pis kin tutardık. Itır bu yönünü benden almıştı.

Afra derin bir nefes alarak bıkkınlık içinde, "Meliz," diye soludu. "Neden artık değiştiğimi anlamak istemiyorsun? Bu kinin bir tek bana mı? Oysaki geçmişte bedenini öldüren kızı bile affettin." Kan beynime sıçramıştı. Kendini Elzem ile mi kıyaslıyordu?

Elzem benim üvey kızımdı, yani ailemden biriydi. Aile arasında olan sorunlarımız kimseyi ilgilendirmezdi. Üstelik Elzem'in verdiği zararlar yaptığı iyiliklerden daha büyük değildi. Elzem Akay öylesine sıra dışı bir kadındı ki düşmanını bile korumasını bilirdi. Asla kin tutmaz, kimseyi geçmişiyle yargılamazdı. Ona ne yaparsanız yapın onun için fark etmezdi, kapısına gittiğinizde o kapı mutlaka sizin için açılırdı. Geçmişi hatırlatıp kapıyı yüzünüze çarpmaz, aksine *hoş geldin* der, gönlünün baş tacı yapardı.

Kanatıyor gibi görünür ama gizlice yaralarınızı sarardı. Elzem'in yanındayken hiçbir şeyden korkmanıza gerek yoktu, kibar bedeninin içinde bir savaşçı vardı. O savaşçı karşısında duranı ezer ama yanında olanı canı pahasına korurdu. Elzem'i tek bir kelimeyle anlatmam istenilse hiç düşünmeden koruyucu derdim. Evet, Elzem'in en bilindik özelliği hayatındaki insanları sahiplenip korumasıydı.

Dışarıdan bakınca güzel ve nahif bir kadın görürdünüz fakat o kadının beyni tehlikelerle dolu bambaşka bir dünyaydı. Ayağa kalkıp ellerimi masaya bastırarak Afra'nın üzerine eğildim. "Neden Elzem'in yaptıkları için ona kin tutmuyorum, biliyor musun?" diyerek gözlerine baktım. "Şu anda yaşadığımız hayat için bile kendi canını ortaya koyan oydu!" Kendini Elzem ile kıyaslamaya cüret etmemeliydi.

Afra kaskatı kesildiğinde ona duyduğum nefrette değişen hiçbir şey olmamıştı. "Sen sana yapılanlar için bir tek onu bitirmek istedin ama Elzem ona yapılanlara rağmen tüm Aykırılara özgürlük verdi. Benden önce bedenimi aldı fakat daha sonra bedenimle birlikte bana çok daha fazlasını verdi." Kimse benim için bir Elzem olamazdı.

En önemlisi o bana dostluğunu sunmuştu. Elzem'den önce de uzun bir hayatım olmuştu ancak herkes için bir böcekten farkım yoktu. Bana birlikte çalışmayı teklif ettiğinde, "*Benimle olursan kaybetmezsin, yanımda olanların kaybetmesine izin vermem,*" demişti. "*Klan liderlerinin seni kullanmasından bıkmadın mı? Ben sana bir konum, saygınlık vadediyorum.*" Söylediği her şeyi fazlasıyla vermişti.

Daha fazla sinirlerimi bozmaması için Afra'yı bırakıp akademiye girdim. Hizmetçilerin kullandığı merdivenden inen Bülbül'ü görünce kısa bir an durmuştum. Bülbül'ün bir zamanlar sahip olduğu tuhaf aurası kaybolmuştu. Artık bir Zaman Leydisi değildi. Eskiden olduğu gibi Efsun'un kölesi olduğu için akademide hizmetçilik yapmaya devam ediyordu.

Bülbül'ün cezası sadece bu değildi. Kural ihlali yapıp zamanı geriye aldığı için tanrılar onun elinden yeteneğini alıp onu Koruyucu olmakla lanetlediler. Artık hiçliğin bekçisi değil, Savcı'nın klanının mührünü

taşıyan bir ölümsüzdü. Bu gümüş saçlı kız eskiden olduğu gibi hâlâ fazla ruhsuz ve somurtan biriydi. Şu zamana kadar onu gülümserken hiç görmemiştim. Ne öncesinde ne de şimdilerde.

Tam yoluma devam edip güney kanadındaki merdivene yönelecektim ki Hafız akademiye girdi. Yanımdan geçen çocuk sınıfına gitmek için başı önünde bir şekilde güney kanadındaki merdiveni çıkmaya başlamıştı. Bülbül ise onu görünce onun tam aksi yönünde olan kuzey kanadındaki merdivende durmuştu. Yanındaki diğer hizmetçiler aşağıya inerken Bülbül'ün gri gözleri Hafız'ı takip ediyordu.

Bülbül'ün bu bakışlarını neye yormam gerektiğini bilemedim, ona çok yoğun bakıyordu. Gözlerini dahi kırpmadan asillerin merdiveninden çıkan çocuğu izliyordu. Üç silahşorlara çocuk demekten çekinmiyordum, benimle kıyaslanınca üçü de bir avuç haylaz çocuktu. Hafız izlendiğini hissetmiş olmalı ki bir anda başını çevirince Bülbül'ün ona olan bakışlarını yakaladı.

İkisi göz göze geldiklerinde Hafız merdivenin ortasında durdu ancak Bülbül hemen bakışlarını ondan çekti. Yakalanmanın onda yarattığı panikle önüne dönüp hızlıca merdiveni inince Hafız'ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Hızlı adımlarla aşağıya inip kaçarcasına dışarı çıkan kızın arkasından bakarken oldukça keyifli görünüyordu. Bülbül gözden kaybolana kadar Hafız arkasından bakıp onu izlemişti ve bunu yaparken gülümsüyordu.

Bu ikisi arasında ne vardı?

Bir süre sonra Hafız yukarı çıkınca ben de daha fazla oyalanmayıp merdivene yöneldim. Bir üst kata çıktığımda Efsun ile karşılaşmıştım. Bana akademinin bahçesinde yürümeyi teklif edince onu kıramamıştım. Tıpkı benim gibi Efsun da yanlış birçok şey yapmış olabilirdi ama o benim Araf'taki tek arkadaşımdı. Elzem'den önce de bu böyleydi, ondan sonra da.

Zamanın bu noktasında Efsun henüz akademinin yönetimine getirilmemişti. Yanlış hatırlamıyorsam bunun için daha dört yılı vardı. Şu an için akademideki en seçkin öğretmenlerden biriydi. Arka bahçeye doğru yürürken ona çardaktaki Asil ve Gediz'i gösterdim. "Bu onların akademideki ilk yılı, dersleri nasıl?"

Efsun yanımda yürürken hafifçe gülümsedi. "O üç serserinin akademinin demirbaşları olacağını biliyorsun. Bence onlarda değişen hiçbir şey olmayacak. Yine tüm eğitmenlerin nefretini kazanıp yirmi dört yıl boyunca buradan mezun olamayacaklar." Kendimi tutamayıp güldüm. Anlaşılan onların eğitim hayatında bir gelişme olmayacaktı. Diğer tüm öğrencilerin aksine üç silahşorlar bir türlü akademiden mezun olamıyordu.

Arka bahçedeki ağaçların arasından yürürken Efsun'un ifadesi sıkıntılıydı. "O Oyunbaz'ın doğmamasına hâlâ üzülüyor musun?" Elzem'den hoşlanmadığı için ona olan düşkünlüğümden nefret ediyordu.

"O kötü biri değildi, Efsun."

"Biz seninle kaç yıldır dostuz?" Bunu sormaktaki amacını biliyordum.

"Yüz yıldan fazla," dedim. "Son yetmiş yedi yılı saymıyorum."

Başını sallayarak beni onayladı. "Peki Elzem'i kaç yıldır tanıyorsun?"

"Araf'ta geçirdiği son yılıyla birlikte yirmi beş yıl," dedim. "Son yetmiş yedi yılı saymıyorum." Son yetmiş yedi yılımda Elzem yoktu.

Efsun yürümeyi bırakıp bana döndüğünde yüzünde gücenmiş gibi bir tavır vardı. "Doğru düzgün tanımadığın bir çocuğu bana tercih ediyorsun, neden?"

Bunun çok fazla nedeni vardı ama en önemli sebebini ona söyledim. "O benim üvey kızımdı."

"Sana ve herkese sürekli sorun çıkartan üvey kızın."

"Yaradılışı bu, Efsun. Oyunbazlar genelde hep can sıkıcı yaratıklar olmuştur."

Derin bir nefes aldığında beni bazı şeylere ikna etmeye kararlıydı. "Artık üvey kızın değil, Meliz çünkü hiç doğmadı. Sence de artık onun yasını tutmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

"Onu seviyordum." İçim yanarken zaten bildiği bir gerçeği Efsun'dan saklamadım. "Ben artık o eski Meliz değilim. Afra, Bahoz, klan liderleri ve Araf eskisi gibi değil." Beni daha iyi anlaması için gözlerinin en derinine baktım. "Elzem hayatımıza girdikten sonra herkes değişti fakat biri hâlâ aynı." Kimden bahsettiğimi iyi biliyordu. "Savcı hiç değişmedi, Efsun."

Duymaktan nefret ettiği bir gerçeği ona hatırlatarak başımı yavaşça salladım. "Elzem'den önce de kendisini tüm kadınlardan soyutlardı, Elzem gittikten sonra da. Savcı'nın kadınlara olan bu tutumu bir tek Elzem için değişiyor." Ona akademiyi gösterdim. "Savcı'nın neden geri dönmediğini sanıyorsun çünkü âşık olduğu kadın burada değil." Geçen yıl Savcı kimseye bir şey söylemeden bir gece ansızın Araf'ı terk etmişti.

1 Ocak'ta yani normalde Elzem'in doğması gereken tarihte buralardan gitmişti. Sevdiği kadın olması gereken tarihte doğmayınca Savcı arkasından en küçük bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Bir yıldır Cihangir her yerde onu aratıyordu ancak Savcı'nın yeri bilinmiyordu.

Efsun artık onun Elzem'den başka hiçbir kadına ilgi duymayacağını anlamalıydı. Haklı olduğumu bilmesine rağmen Efsun bana kırılmıştı. Bir arkadaştan beklediği desteği ona vermediğim için incinmişti. "Savcı'yı seviyorum," diye fısıldadı. "Onu çok seviyorum." Bunu biliyordum

ama sevmek bazen yeterli olmuyordu. Elzem ve Savcı'nın arasındaki bağ azımsanmayacak kadar büyüktü.

"Ben de sevdim," dedim kederli bir sesle. "Ama oluru yoksa vazgeçmeyi bilmeliyiz." Kırım'dan vazgeçmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Itır için sevdiğim adamdan vazgeçmiştim. Kırım'ın bana sunduğu tek seçeneği kabul etmeyince aramızdaki her şey geçen yıl bitmişti. Ya kızımdan vazgeçecektim ya da Kırım'dan.

Kızların babasıyla ikinci kez birlikte olmama şiddetle karşı çıkmıştı. Kırım bunu bir ihanet olarak görüyordu. Her ne kadar kendi bedenimle Ragıp Bey ile birlikte olmasam da bu Kırım için ihanet demekti. Karısının bedeninde olmam hiçbir şey ifade etmiyordu. İçindeki ruh ben olduğum için o geceyi hissedecektim ve Kırım bunu kabul edecek biri değildi. Munure'nin bedenini almayınca da Itır'ın doğacağını söylemiş ve yapmaya çalıştığım şeye şiddetle karşı çıkmıştı.

Ben Ragıp ile birlikte olmayınca da Itır doğacaktı ama benim kızım olarak doğmazdı. Itır sahip olduğum tek şeydi ve onu Itır yapan şey benim ruhumu taşımasıydı. Karanlığın kızı eskisi gibi doğmalıydı. Kırım bu konuda beni hiç affetmeyecekti fakat artık kızımdan vazgeçen bir anne olmak istemiyordum. Ben bundan sonra kızıma iyi bir anne olmak istiyordum.

Elzem'e söz verdiğim gibi Itır'ı annesine emanet etmeliydim. Sözümde de duruyordum, Munure'nin bedenini uzun vadeli çalmamıştım. Böylelikle çocuklarını bir anne gibi büyütecekti. Yirmi dört yıl boyunca ikimizin kızı olan Itır'a annelik yapmasına izin verecektim. Itır Araf'a geldiğindeyse artık burada kalacakları için ben kendi kızıma annelik yapacaktım. Kızımın iki annesi olacaktı. Kırım ile zaten bir sonumuz yoktu. Bu yüzden Itır'ı seçtiğim için asla pişman olmayacaktım.

Zaman geriye alındığı için Oyunbazlar lanetlenip parazite dönüşecek hatayı yapmamışlardı. Hâliyle Sicim hiç fethedilmedi ve Oyunbazlar helak olmadı. Akademi dâhil her yerde artık Oyunbazları görebiliyorduk. Hiç lanetlenmeyince eskisi gibi en güçlü klanların içinde yer almaya devam ediyorlardı.

Araf'ta liderlik babadan en büyük oğula geçerdi ancak Raven'de liderlik vasfı yoktu. Bunun farkında olan sadece ben değildim, tüm Oyunbazlar biliyordu. Gazi bile büyük oğlunun iyi bir lider olmayacağının içten içe farkındaydı. Öte yandan Kırım babasından bile daha iyi bir lider olabilirdi. Halk Gazi'den sonra klanın başına Kırım'ın geçmesini istiyordu çünkü Kırım kendini onlara birçok yönden kanıtlamıştı.

Geçmişte Oyunbazlar bir parazite dönüştüğünde bir avuç insanla halkını yıllarca hayatta tutması Kırım'ı iyi bir lider yapardı. Üstelik Raven

liderlik için kardeşiyle savaşacak biri değildi. Raven'in güce yönelik hırsları olmadığı için Gazi tahtını Kırım'a bıraksa bile sorun çıkarmazdı. Kırım'ın ileride Gazi'nin yerine geçmesi benim için üzücü bir olaydı. Oyunbazlar genç klan liderlerinin onlardan biriyle olmasını isteyecekti.

Halkı ve ailesi Kırım'ın bir iblisle olmasına izin vermezdi. Ragıp ile birlikte olmasaydım bile bizim Kırım ile bir geleceğimiz olamazdı. Bazı aşklar yarım kalmaya mahkûmdu. Bizim aşkımız en büyük yasağı içinde barındırıyordu. Onunla birlikteyken bir zamanlar Sicim'de küçük bir kulübe sığınağımız olmuştu. Kasabada gözden uzak bir kulübe bulmuş ve yıllarca o kulübede gizlice buluşmuştuk.

Gizli saklı çok fazla buluşmuştuk ancak aramızda fiziksel bir yakınlık hiç olmamıştı. İkimiz de birbirimizi ölesiye arzuluyorduk lakin dokunamıyorduk. Kırım, Elzem gibi Aykırı bir Oyunbaz olmadığı için genlerini taşıdığı ırk aramızdaki en büyük sorundu. Dudakları ne zaman dudaklarıma temas edecek gibi olsa gözlerinin rengi kırmızıya dönüşürdü.

Öyle anlarda hemen birbirimizden uzaklaşır, aramızdaki yasağı hatırlardık. Biliyordum, aşk sadece tensel bir yakınlık değildi ama bu durum aşkımızı kanatıyordu. İncitiyor ve ikimizin canını yakıyordu. İnsan sevdiğine dokunmak isterdi ancak aramızdaki tutku onun Oyunbaz içgüdüleri tetiklediği için bana zarar vermeden bunu yapamıyordu. Sevdiğin insana bu kadar yakınken ona dokunamayacağın kadar uzak olması insanı üzüyordu.

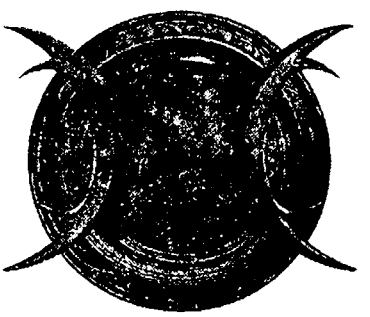
Üstelik Kırım alelade biri değildi ki. Eldivenler olmadan dokunamadığı bir kadını nasıl kendisine eş olarak seçebilirdi? Bu çılgınlığı yaptı diyelim, peki ya çocuk meselesi? Gazi'den sonra klanın başına geçecekti. Oyunbazlar genç liderlerinin çocuğu olmasını isterdi. Kırım da bunu çok istiyordu. Bir bebeği kucağına almayı, soyunun devam etmesini o da çok istiyordu. Bunlarıysa ona ben değil, sadece kendi klanındaki bir kadın verebilirdi.

Diğer klanların aksine Oyunbazlar kendi halkı dışında kimseyle olamıyordu. Bir tek birbirlerinin ruhuna açlık duymadıkları için sadece birbirleriyle olabilirlerdi. Bir Aykırı değillerse başka klandakilerle sevişemezlerdi. İşte bu yüzden aşkı değil, kızımı seçmiştim çünkü benim aşkım imkânsızlıklarla doluydu.

"Vazgeçelim Efsun," dedim bir kez daha. "Vazgeçelim." Olmayacak bir hayale tutunup kalamazdım.

Yasaklar aşka geçit vermiyordu.

Bölüm 14
Yüz Yıllık Esaret

"Başka çarem olmadığı için katlandığım şeylere alışmak zorunda değildim. Ben ya bu düzeni bozacaktım ya da bozacaktım ama asla alışmayacaktım."

2017

Munure Hanım yemek masasındaki çocuklarını izlerken yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Sıraç henüz yirmi yaşına yeni girmişti ve Yavuz on sekiz yaşındaki bir çocuğun hakkını fazlasıyla veriyordu. Itır ise geçen hafta on beşine girmişti. Munure Hanım onları izlerken gözleri, sık sık masadaki tek boş sandalyeye kayıyordu. Evdeki çocuklar yıllardır masaya konulan o boş sandalyenin kime ait olduğunu bilmiyordu. Kimsenin oturamadığı ve oturmasının yasak olduğu o sandalyenin niçin orada olduğunu sadece Munure Hanım, eşi Ragıp Bey ve Suzan Hanım biliyordu.

O sandalyenin sahibi artık aralarında değildi ancak onu hatırlayan insanlar onun sandalyesini masadan kaldıramıyorlardı. Akay çocukları henüz yirmi dört yaşına basmadığı için bir kardeşleri daha olduğunu hatırlamıyorlardı. Ancak ailenin yetişkin insanları yıllardır burada olmayan biri için acı çekiyordu, onlar önceki hayatlarını hatırlıyordu. Ragıp Bey en büyük kızını hatırlıyor ve her kapı çalışıyla Elzem'in bir yerlerden çıkıp geleceğini ümit ediyordu. Oysaki Elzem ikinci kez hiç doğmamıştı.

Aynı şekilde Suzan Hanım da hem Elzem'i hem de Ölüler Diyarı'nda ve ruh kapanında Elzem ile yaşadıklarını hatırlıyordu. Ruh kapanındaki müsabakayı kazanıp Itır'ın bedeninde gözlerini açtığında Elzem onu ikinci kez öldürerek evrenden silmişti. Ancak hemen sonrasında zamanı yıkıp yüz yıl geri aldığı için doğum zamanı geldiğinde Suzan Hanım yeniden doğmuş ve buradaki yerini almıştı.

Kızı Munure'ye de yeniden kavuştuğu için Suzan'ın Elzem'e olan takıntılı sevgisi son bulmuş ve yerini yoğun bir nefrete bırakmıştı. Bir Tenebris için onu öldüren ve yıllar sonra da onun ruhunu silen bir kızdan tüm kalbiyle nefret ediyordu. Suzan şimdilerde kızı ve damadının yanında rol yapıyor, Elzem'i hâlâ seviyormuş gibi davranıyordu. Aynı şekilde içindeki kini gizleyip Itır'a karşı da oldukça sevecendi.

Bu evdeki yerini kaybetmemek için kızı ve damadını kandırıyordu. Hiçbir zaman onu iki kez öldüren bir Oyunbaz'ı ve bir iblisin ruhunu taşıyan bir Tenebris'i sevemeyecekti. Elzem'den kalan boş sandalyeye bakınca dudağının köşesi hastalıklı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Elzem'den son duyduğu sözleri düşünüp onun sandalyesine bakarak sırıtıyordu. Kardeşi için kendi hayatından vazgeçen o aptal kız ona *tekrar doğ ve*

yeniden reenkarne ol gibisinden bir şeyler söylemişti. Her defasında onu bulup öldüreceğiyle ilgili bir şeyler zırvalamıştı.

Peki, şimdi neredeydi? Suzan Hanım reenkarne olmasa da tekrar doğmuştu. Elzem'in aksine tekrar doğmuş, iyi bir çocukluk geçirip büyümüş ve evlenmişti. Bir zamanlar kaybettiği kızına yeniden sahip olup kızının evine yerleşmişti. Üstelik kızının bedeni bu sefer bir iblis tarafından çalınmamıştı ve Suzan, kızı ve torunlarıyla oldukça mutluydu. Erkek torunlarını çok seviyor ve bir Avcı olmayan Itır'dan tüm kalbiyle nefret ediyordu.

Itır'ı yalnız yakaladığı her köşede ona hakaretler edip onu sıkıştırıyordu. Ona aşağılık kompleksini aşılayıp her fırsatta onun canını yakıyordu. Peki, o çokbilmiş Oyunbaz neredeydi ve neden kardeşini ondan korumak için burada değildi? Suzan Hanım bu duruma saatlerce gülebilirdi, Elzem kaybetmişti ve kazanan sadece Suzan'dı. Elzem onu evrenden silmek isterken kendisi silinmişti. Şimdi ailesi, kardeşleri ve bir zamanlar sahip olduğu her şey Suzan'ındı.

Annesinin aklından geçen fenalıklardan bihaber Munure Hanım durgun gözlerle Elzem'in boş sandalyesini izliyordu. Çıplak gözlerle bir kez bile görmediği kızına duyduğu özlem hiç dinmiyordu. Ragıp Bey ünlü bir ressama Elzem'in portresini yaptırana kadar Munure Hanım onun neye benzediğini bile bilmiyordu. Ragıp Bey'in tarif ettiği şekilde onun portesini yapan ressam ortaya kusursuz bir eser çıkarmıştı.

Munure Hanım portrenin son hâline baktığında dizlerinin üzerine düşmüş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Onu tanımıştı. Elzem'in portresine baktığı an önceki yaşamında bir tecrit odasında gördüğü rüyaları hatırlamıştı. Kızı kim olduğunu ondan saklayarak annesinin rüyalarına girmiş, onu klinikten çıkarmanın yollarını aramıştı. Onun Elzem olduğunu bilseydi ayaklarına kapanır, hıçkırıklarla ağlayarak ondan özür dilerdi. Onu annesiz bir dünyaya mahkûm ettiği ve onları koruyamadığı için ondan milyonlarca kez af dilerdi.

On altı yıl önce Meliz ona gelip Elzem'in doğum sırasını kaçırdığını ama Itır için hâlâ bir şeyler yapılabileceğini söylediğinde Munure onun teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti. Bir kızını kaybetmişken Itır'ı da kaybetmek istemediği için ikinci kez bedenini kullanması için Meliz'e sunmuştu. Bir iblise güvenemeyeceğini önceki yaşamından biliyordu ama bu riski göze almıştı. Şükürler olsun ki anlaşma yaptığı iblis bu sefer onu tuzağa düşürmemiş ve bedenini geri vermişti.

Meliz'e Elzem'in nasıl bir yaşamı olduğunu sorduğunda öğrendikleri onu kahretmişti. "*Kızın çok acı çekti,*" demişti Meliz. "*Seni ve diğer herkesi kurtarmak için her şeyini feda etti. Sizin için tanrıları bile karşısına*

aldı ve silinmeyi göze alarak zamanı yıktı. Kızın hiç yaşamadı ki bana neyi soruyorsun?" Bunlar bir annenin duymaya katlanamadığı her şeydi. Annesinin yokluğunda onun küçük kızını çok üzmüşlerdi. Oysaki Munure Hanım onu yaşatmak için kendi hayatından bile vazgeçmişti. Onun kıyamadığı kızına herkes hayatı dar etmişti.

Çocuklar sessizlik içinde akşam yemeği yerken Yavuz masanın altında Itır'ın ayağına hafifçe vurmuştu. Itır başını kaldırınca Yavuz ona anne babasını göstererek şirinlik yapmaya başlamıştı. Abisinin şebekliklerini görünce Itır neredeyse gülecekti. Hava kararıktan sonra dışarı çıkmaları yasak olmasına rağmen Yavuz sevgilisiyle görüşmek için Itır'dan yardım istiyordu. Önceki hayatının aksine Yavuz yeni yaşamında en az Sıraç kadar cesur bir çocuktu.

Bir anne ve baba ortamında büyüyünce Yavuz daha cesur ve öz güveni yüksek bir çocuğa dönüşmüştü. İlk yaşamında kopuk bir ailede büyüdüğünden kendi gölgesinden bile korkan çocuk, şimdilerde bir Avcı olmanın hakkını veriyordu. Sıraç ve Yavuz arasında gizli bir rekabet vardı. Bazı geceler evden gizlice çıkıp en çok yaratığı kim avlayacak diye yarışırlardı. Diğer fânilerin göremediği, bir tek Avcıların gördüğü birçok ruhani varlık aralarında geziniyordu.

Munure Hanım da bir Avcı olduğu için dünyalarındaki kötü ruhların farkındaydı. Bu yüzden hava kararıktan sonra çocuklarının evden çıkmasını yasaklamıştı. Ancak Sıraç ve Yavuz onu atlatıp sık sık gizlice dışarı çıkardı. Dışarıdaki kötü ruhları avlamak ikisi arasında bir oyuna dönüşmüştü. Avcı bir aile oldukları için evlerinin mahzeninde Avcıların ruhani varlıkları öldürmekte kullandıkları tılsımlı silahlar vardı. Bu tür silahlar onlar gibi olan tüm ailelerin evlerinde vardı.

Yavuz tekrar Itır'ın ayağına vurdu ama Itır onu görmezden gelince, "Itır?" diye ona seslendi. "Duyduğuma göre geçen hafta senin okulunda bir olay olmuş. Sınıfındaki üç öğrenci ağır kırıklarla hastaneye kaldırılmış." Dışarı çıkmasına yardım etmediği için küçük kardeşine sataşarak tek kaşını yukarı kaldırdı. "Senin bu olayla bir ilgin var mı?"

Itır henüz etrafına yaydığı ölümsüz enerjisinin farkında değildi veya fiziksel gücünün bir Tenebris olmasından kaynaklandığını bilmiyordu. Ancak tüm ailesi ve abileri onun bir Avcı olmadığını, ölümsüzlerin dünyasına ait olduğunu biliyordu. Bunu biliyor ve gerçeği şimdilik ondan saklıyorlardı. Sıraç ve Yavuz küçük kardeşlerinin neden onlar gibi olmadığını defalarca anne ve babasına sormuştu ancak hiçbir zaman açıklayıcı bir yanıt alamamışlardı.

Her defasında bunun nedenini yirmi dört yaşına girdiklerinde öğreneceklerini söylemişlerdi. Sıraç ve Yavuz onları anlamıyordu. Yirmi dört

yaşına girdiklerinde tam olarak ne olacaktı ve ne tür yanıtlar alacaklardı? Yavuz'un onu ele vermesiyle Itır rahatsızca yerinde kıpırdandığında Munure Hanım, "Itır?" diyerek gözlerini ona dikti. "Yine okulda bir kavgaya mı karıştın?"

Doğası gereği fazla kaba ve tez canlı olan küçük kızı yıl içinde birkaç okul değiştirdiği için yeni bir okul bulmak çok zordu. Munure Hanım onu nasıl dizginleyeceğini hiç bilmiyordu. Itır tüm hırsını ondan çıkarmak ister gibi masanın altından Yavuz'un ayağına sertçe vurduktan sonra annesine döndü. "Adi oğlunun neyden bahsettiğini bilmiyorum, anne. Okulda çıkan her kavganın sorumlusu ben değilim."

Masanın en başında oturan Suzan Hanım kaşlarını çatarak ona Yavuz'u gösterdi. "Abinle ne biçim konuşuyorsun sen! Dışarıdaki barbarlığını yemek masasına taşıyamazsın." Suzan'ın bu sert çıkışıyla masadaki herkesin keyfi kaçmıştı, bir kez daha Itır'a tahammül edemediğini gizleyememişti.

Kız kardeşinin somurttuğunu gören Sıraç daha fazla dayanamayıp yönünü Suzan Hanım'a çevirdi. "Yavuz ve Itır her zamanki gibi birbiriyle uğraşıyorlar, anneanne," diyerek gergin havayı dağıtmaya çalıştı. "Adi demişse ne olmuş? Yavuz'un tam bir şerefsiz olduğunu hepimiz biliyoruz." Onun buz sözlerine Yavuz homurdanmakla, Itır ise gülmekle karşılık vermişti.

Ancak öfkesinden bir şey kaybetmeyen Suzan Hanım'ın ters bakışları hâlâ Itır'ın üzerindeydi. Bu evdeki herkesin her defasında bir Tenebris'i savunmasına katlanamazdı. Eskiden Itır'a olan nefretini gizlemekte daha iyiydi ancak zaman geçtikçe ve ailesi onu destekledikçe sabrı taşıyordu. "Bu fitneci yüzünden her defasında torunlarım birbirine giriyor." Itır'ın gözleri dolmuştu, henüz hiçbir şey hatırlamadığı için anneannesinin neden ona karşı bu kadar gaddar olduğunu anlayamıyordu.

Karısının hatırına ona karşı anlayışlı ve sabırlı olmaya çalışan Ragıp Bey bu duruma daha fazla kayıtsız kalamadı. Küçük kızının gözlerine akın eden yaşları görünce yumruğunu masaya vurarak kaşlarını çattı. "Bu ev benim evim, Suzan Hanım. Benim evimde çocuklarımı terslemeyi bırak!" Önceki hatalarından itinayla kaçınan Ragıp Bey artık Itır'ı ötekileştirmiyor ve kimsenin bunu yapmasına izin vermiyordu.

Sinirli gözlerle kaynanasına bakarken agresif bir hareketle sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Kızım seni bu kadar rahatsız ediyorsa belki de kendi evine dönmelisin." Suzan Hanım'ın gözlerinin içine bakarak ona kapıyı gösterdi. "Kızımı evinden kovamayacağıma göre gidecek olan belli," dedikten sonra karısına döndü. "Ben seninle evliyim, annenle değil. Bu misafirlik haddinden fazla uzadı. Daha fazla evimde huzursuzluk

istemiyorum, onu evine gönder." Karısına bunları söyledikten sonra yemek salonundan çıktı.

Suzan Hanım damadının arkasından büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken, "Munure?" diyerek kızının ona destek çıkmasını bekledi. "Neden bir şey söylemiyorsun?" Hakarete uğramış gibi incindiğini gösterircesine dudaklarını bükmüştü. "Kocanın bana neler söylediğini duymadın mı?"

Munure Hanım son derece sakin bir şekilde masadaki peçeteyle dudaklarını sildi. Daha sonra ayağa kalkıp annesine dönüp ruhsuzca, "Yarın sabah bavulunu toplamana yardım ederim, anne," diyerek kocasının peşinden gitti.

Masadaki çocuklar onlara sürekli sorun çıkartan anneannelerinin bozulan suratını izlemek istese de bundan kaçındılar. Birazdan tüm öfkesini Itır'dan çıkartacağını bildikleri için Sıraç kardeşini sandalyeden kaldırdı. "Derslerinin üzerinden geçmezsen bu yıl da sınıf tekrarı yapacaksın." Yavuz da ona katıldığında ikisi küçük kız kardeşlerini aralarına alarak dışarı çıkarmışlardı.

Itır'ın en sevdiği şeylerden biri ailecek bir şeyler yapmaktı. Hepsi bir aradayken çok eğleniyordu. Özellikle anneannesi olmayınca daha çok eğleniyordu. Tıpkı şu anda sinemada olduğu gibi. Komedi türündeki bu filmi yalnız izleseydi ona çok saçma gelecek bir filmdi. Ancak ailesi ve yakın arkadaşı Mara ile izleyince çok keyif alıyordu. İşin aslı Itır ve Yavuz sinema salonunda sululuk yaparak Sıraç ve Mara'yı kızdırıyordu.

Yavuz sık sık elini Mara'nın mısır kutusuna daldırıp kaba bir şekilde onun mısırlarını yiyordu. Itır ise kolasını içip Sıraç'ın kulağının dibinde geğiriyordu. Mara ve Sıraç ise yan yana oturmuş, diğer yanlarında oturan ikiliye sinir olmuş bir hâlde filme odaklanmaya çalışıyordu.

Yavuz tekrar Mara'nın mısır kutusuna elini daldırıp bir avuç mısırı ağzına bastı. "Mara," derken bilerek ağzındaki kırıntıları onun yüzüne püskürtüyordu. "Sen de yesene kızım." Mara sinirlerine güçlükle hâkim olurken her an onun patronunun oğlu olduğunu unutup suratını dağıtabilirdi.

Itır üçüncü kola şişesini kafasına dikip lıkır lıkır yarısına kadar içti. Daha sonra bilerek Sıraç'a sokulup, "Film nasıl abi?" diye Sıraç'ın yüzüne karşı geğirince sabrı tükenen sadece Mara değildi. Bu ikisi bu kadar iğrenç olmak zorunda mıydı?

Yavuz, Mara'nın sabrını zorlayarak burnunu kaşıdığı parmağını mısıra daldırınca Mara, "İğrençsin be!" diye bağırarak kaşlarını çattı. Sinema

salonunda olduklarını umursamadan bir hışımla ayağa kalktı. "Al, hepsi senin olsun, pis yaratık!" Haykırıp mısır kutusunu Yavuz'un kafasına geçirdi. Çok bile dayanmıştı.

Yavuz kafasından dökülen mısırlarla gülerken, "En azından bu sefer babama küfretmedin," deyince arka koltukta oturan Ragıp Bey kolasını püskürterek çıkardı. İnanamayan gözlerle Mara'ya bakarken işaret parmağıyla kendini gösteriyordu.

"Bana mı sövdün?"

Mara panikleyerek hemen ellerini önünde birleştirip, "Hiç olur mu öyle şey, Ragıp Bey," dedi hızlıca. "Oğlunuz her zamanki gibi olanları çarpıtıyor."

Tam bu esnada Itır tekrar geğirdi, Sıraç, "Lan yeter!" diyerek Itır'a saldırınca Mara da bu fırsattan yararlanıp çantasını aldı ve Yavuz'un kafasına geçirdi.

İki tarafta birbirine girdiğinde Munure Hanım onları ayırmaya çalışarak salondaki insanları gösterdi. "Herkes bize bakıyor, bari burada yapmayın!" Çıkan hengâmede kimse onları duymamıştı. Itır ve Yavuz iki haylaz çocuk gibi koltukların arasından atlayarak salondan çıktığında Sıraç ve Mara onların hemen arkasındaydı.

Itır peşine düşen Sıraç'tan kurtulmak için alışveriş merkezinde oradan oraya koşuyor ve insanlara çarparak aralarından geçiyordu. Koşarken yüzünü kapatan saçlarını çekmişti ki bu sefer o değil, başka biri ona çarpmıştı. Bir Tenebris olduğu için birinin ona çarpması Itır'ı yerinden bile kıpırdatamamıştı ancak karşı taraf için aynı şeyler geçerli değildi. On sekiz yaşındaki genç bir kız Itır'a çarpınca sert bir duvara toslamış gibi yere düşmüştü. Kalçalarının üzerine düşen kız alnını tutarak acıyla inlerken Itır ona tuhaf bakışlar atıyordu.

Yerdeki kızın tepesinde dikilmiş ters gözlerle onu izliyordu. Sahip olduğu karanlık enerji çok farklı ve rahatsız edici bir enerjiyle çakışınca Itır çok gerilmişti. İçindeki karanlığın şahlanarak onu kuşattığı nadir anlardan birini yaşıyordu. Kumral kız güçlükle ayağa kalktığında aynı garip duygu onun da dört bir yanını sarmıştı. Göz göze geldiklerinde ise ikisinin de tüyleri diken diken olmuştu. Ay ve güneş karşı karşıya durduğunu bilmeden birbirlerine düşman gözlerle bakıyorlardı.

Itır, yani karanlığın kızı kime baktığını bile bilmeden içgüdüsel olarak bir tehdit seziyordu. Aynı şekilde Doğa, yani ışığın kızı hissettiği karanlık enerjiyle farkında bile olmadan etrafına bir koruma kalkanı çekmişti. İkisi de henüz kim olduklarını ve kime baktıklarını bilmiyordu. Doğa yeşil gözlerini kısmış, en fazla on beşinde gösteren bu çocuğun kim olduğunu

sorguluyordu. Onda soluduğu enerji tüylerini diken diken ediyor, içini huzursuzlukla dolduruyordu.

Itır ise gözlerini dahi kırpmadan ilk kez gördüğü birine düşmanca bakışlar atıyordu. Bu kıza baktıkça saf bir ışığın varlığını iliklerine kadar hissediyordu ve bu onu çıldırtıyordu çünkü ışıktan nefret ederdi. Karanlık olan her yerde huzur bulur, yoğun ışığa maruz kalınca öfke krizleri geçirirdi. Nefret ettiği aydınlığı bu kızda solurken çok gergindi. Ona bakmak sanki doğrudan güneşe bakmak gibiydi, o denli rahatsız ediciydi. Aydınlık ve yakıcı.

Derin derin nefesler aldığında kızda ışık enerjisiyle birleşmiş tatlı bir koku soludu. Kumral saçları tıpkı buğday başağı gibi omuzlarından salınıyordu. Yeşil gözleri bir tehditle karşılaşmış gibi sinirli bir şekilde Itır'a bakıyor, yolundan çekilmesini bekliyordu. "Doğa oyalanmayı bırak ve buraya gel canım."

Bir kadının ona seslenmesiyle gözlerini güçlükle Itır'dan ayırmış ve yürüyen merdivenin önünde onu bekleyen kadına dönmüştü. "Geliyorum anne."

Doğa hızlı adımlarla öz annesi sandığı kadının yanına gidip onunla merdiveni çıkmaya başlayınca Itır uzun süre onun arkasından baktı. Bu kızda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. İçinden bir ses bir gün onunla tekrar karşılaşacaklarını söylüyordu.

Akay ailesini toplanıp evlerine geldiklerinde onları bekleyen bir sürpriz vardı. Suzan Hanım bavuluyla salonda duruyor ve gözleri nemli bir şekilde kızına bakıyordu. Sadece bir ay önce bu evden ayrılmışken şimdi farklı bir mazeretle geri dönmüştü. Evini su bastığını ve bir süre burada kalması gerektiğini söylüyordu. Tüm aile birlikte güzel bir gün geçirmişken bir türlü peşlerini bırakmayan bu belayla keyifleri kaçmıştı.

Ragıp Bey ve Munure Hanım onu ne zaman evden göndermeye kalkışsa birkaç ay içinde yeni bir mazeretle tekrar dönüyordu. Evde huzursuzluk çıkartıyor diye Ragıp Bey daha önce de onu evden göndermişti ama yine bir şekilde dönmüştü. Evi ya tadilata giriyordu ya haşereler yüzünden ilaçlanıyor ya da yangın çıkıyordu. Şimdiki yalanı ise patlayan gider boruları yüzünden evini su basmasıydı.

Can sıkıcı olansa böyle anlarda onun için otel ayarlamayı teklif ettiklerinde bile bunu kabul etmemesiydi. Tıpkı şimdi olduğu gibi her defasında Suzan Hanım duygu sömürüsü yaparak, "Kızım ve damadımın evi varken otellerde mi kalacağım?" diyordu. Ailenin üzerine çöken bir karabasandan farkı yoktu ve bir türlü ondan kurtulamıyorlardı.

"Anneciğim oteller sandığın kadar kötü değil." Munure Hanım onu kırmadan gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. "Evinin tadilatı bitene kadar

bir süre otelde kalabilirsin. Ragıp sana Ankara'daki en iyi otellerden birini ayarlayabilir."

Otelde kalmaya yanaşmayan Suzan Hanım, kızının yumuşak karnına oynayarak yalnızlığından dem vurdu. "Şu hayatta senden başka kimsesi olmayan anneni otel odalarına mı atacaksın?" Munure Hanım tam bir şey söyleyecekti ki yalandan timsah gözyaşları akıtarak ondan uzaklaştı. "Babanı kaybettiğimde tekrar evlenip bir aile kurma şansım vardı ama ben senin için yapmadım. Seni dünyamın merkezine koydum ve sen artık beni istemiyorsun."

Munure Hanım yutkunarak ne diyeceğini ve ne yapacağını bilmez bir hâlde kocasına baktı. Ragıp Bey, karısının yelkenleri çok çabuk suya indirdiğini görünce sinirlenerek dışarı çıkmıştı. Kaynanası hep tepelerinde olduğu için karısı ve çocuklarıyla doğru düzgün zaman geçiremiyordu. O kadın onlara daha fazla sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Eğer rahat duran bir insan olsaydı Ragıp Bey ondan bu kadar rahatsız olmazdı ancak her defasında çocuklarının arasına nifak tohumları ekmeye çalışıyordu! Son günlerde yaptığı tek şey evdekileri Itır'a karşı kışkırtmaktı. Buradaki insanların Itır'a iyi davranmasından rahatsız olduğunu artık saklayamıyordu. Elzem'e olanlardan sonra Ragıp Bey'in kaybedecek bir kızı daha yoktu!

Bu evde istenmediğini iyi bilmesine rağmen Suzan Hanım bir kez daha bir yolunu bulup konağa yerleşmişti. Gecenin devamı herkes için tatsız bir şekilde sonuçlanmıştı. Ragıp Bey odasına çekilmiş yatağında kitap okurken Munure Hanım üzerini değiştiriyordu. Geceliğini giyip ayna karşısında yüzündeki makyajı çıkartırken ara ara aynadan kocasına bakıyordu.

Onun asık suratını görünce derin bir nefes alarak elindeki pamuğa makyaj temizleyici losyonu sıktı. "Annemin burada olmasından senin kadar rahatsızım ama o benim annem." Aynaya doğru uzanıp yüzündeki fondöteni çıkartırken çok keyifsizdi. "Onu zorla buradan gönderemeyeceğimi biliyorsun."

Elindeki kitabı kapatan Ragıp Bey yüzünü sertçe ovuşturarak başını kaldırdı. İfadesi çok sıkkındı. "Onun Itır'a bir şey yapmasından çok endişeliyim."

Munure Hanım'ın eli yüzünün yakınında hareketsiz kaldığında kaskatı olmuş bir şekilde aynadan ona baktı. "Bu kadar ileri gitmeye cesaret edemez."

"Bedenini alan şu iblisin ne dediğini hatırlamıyor musun?" Yataktan çıkarak karısına doğru ağır adımlarla yürüdü. "Itır'a hamile kalman için bize geldiğinde gitmeden hemen önce annene çok dikkat etmemiz

gerektiğini söylemişti." O gün Meliz elini Munure'nin karnına bastırmış ve "*Onu Suzan'dan koru,*" demişti. "*Elzem artık burada olmayabilir ama Suzan'ın Elzem'den almak istediği bir intikam var. Elzem'in değerlisi olan kardeşinin canını yakarak intikamını almaya kalkışabilir.*"

Hatırladıklarıyla Munure Hanım ayağa kalkıp derin bir kederle kocasına döndü. "Geçmişte annemle kızlarımın arasında ne geçti?"

"Bunu ben de bilmiyorum." Ragıp Bey onu yanıtsız bırakarak başını iki yana salladı. "Sen ele geçirildikten sonra her şeyden uzak izole bir hayat yaşamıştım. Bu yüzden annen ve kızlar arasında neler yaşandığını bilmiyorum."

"Artık buradayım." Munure Hanım ona yaklaşıp sevdiği adamın kollarının arasına sokulmuştu. "Kimsenin çocuklarımıza zarar vermesine izin vermeyeceğiz." Bir daha kimsenin onları incitmesine izin vermeyecekti.

Ertesi sabah herkes kahvaltı masasındaki yerini aldığında Suzan Hanım henüz aşağıya inmemişti ve Itır'ın yüzü sirke satıyordu. Somurtmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Munure Hanım'ın bakışları onu bulduğunda, "Itır," diye ona seslendi. "Kahvaltınla oynamayı bırakıp yemeğini ye."

Itır dalgın bir şekilde çatalla tabağındaki omleti sağa sola çekmeye devam edince Sıraç onun kolunu tuttu. "İyi misin?" diye sormuştu ki Itır canı yanmış gibi inleyerek hemen kolunu çekti. Masadaki herkes bunu gördüğü için gergin bir şekilde onun koluna bakıyorlardı. Sıraç onun canını yakacak bir sertlikte tutmamıştı ama küçük bir dokunuş bile onun inlemesine neden olmuştu.

"Neyin var senin?" Ragıp Bey bunu sorarken gözlerini onun kolundan ayırmıyordu. Ceketin altındaki tenini görmek ister gibi huzursuz olmuştu. "Bir şey mi oldu, Itır?"

Itır panikleyerek titrek bir sesle, "Bir sorun yok baba," dedi ancak dokunsalar ağlayacak durumdaydı.

"Ceketini çıkar." Munure Hanım sandalyesini iterek ayağa kalktığında kaşları çatıktı. "Hemen!"

"Anne gerçekten bir şey yo..."

"Sana çıkar şu ceketi dedim!" Annesinin sert çıkışıyla Itır omuzlarını düşürerek ayağa kalktı. Üzerindeki ceketi çıkartırken bile yüzü acıyla kasılıyordu. Kolunu hafifçe kıpırdatması bile canını çok yaktığı için dişlerini sıkarak bunu ailesinden gizlemeye çalışıyordu.

Ceketini omuzlarından sıyırarak çıkardığında gördükleri karşısında herkesin nevri dönmüştü. Itır'ın sol kolunda yer yer morluklar vardı ve kolu ödem toplamaya başlamış gibi hafifçe şişmişti. "Bu da nedir?" Munure Hanım şoke olarak ona yaklaşıp koluna dokunduğunda Itır acıyla

inleyerek geriye çekilmişti. Munure Hanım buz kesmişti. Onun koluna bakınca bile kırıldığı anlaşılıyordu ve Itır yoğun bir acı çekmesine rağmen bunu onlardan gizlemeye çalışmıştı.

Tüm ailesi onun etrafına toplandığında Sıraç çıldırmış gibi agresif bir tutumla, "Bu nasıl oldu?" diye sordu sertçe. "Dün gece odana çekilirken bir şeyin yoktu!"

"B-ben..." Itır mahzun bir ifadeyle başını eğip güçlükle duyulan bir sesle, "Sabaha karşı susamıştım," diye fısıldadı. "Su içmek için odamdan çıktığımda merdivenden düştüm." Kırılan kolu yüzünden çenesini sıkarken tereddüt ederek, "Şey," diye anlamsız bir şeyler geveledi. "Sanki biri arkamdan beni itti ama emin değilim. Belki de uyku sersemliğiyle bana öyle geldi."

Akıllarına gelen ilk isimle Ragıp Bey ve Munure Hanım göz göze geldiğinde duydukları çığlık sesiyle sarsıldılar. Mara'nın korku dolu çığlığı tüm konağı doldurmuştu. Koşarak yemek salonundan çıktıklarında Mara'nın annesi Berna da mutfaktan fırlamıştı. Mara üst katta durmaksızın çığlık attığı için hemen merdiveni çıktılar. Mara'nın sesi Suzan Hanım'ın odasından geliyordu.

Hepsi koşarak içeri girdiğinde gördükleri karşısında Sıraç hemen Itır'ın ensesini kavramış ve küçük kardeşinin yüzünü göğsüne bastırmıştı. Itır'ı göreceklerinden korumak istemişti. Mara elindeki temiz çarşaflarla Suzan Hanım'ın yatağının kenarında duruyordu ve çarşafları göğsüne bastırarak korku içinde bağırıyordu. Berna Hanım koşarak kızına sarıldığında Mara hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

"Ç-çarşafları değiştirecektim anne." Mara henüz on altı yaşında olduğu için bu odada gördükleri kanını dondurmuştu. Annesinin göğsüne sokulup durmaksızın ağlarken, "Ona ne olduğunu bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Yemin ederim ben yapmadım." İstese de böyle bir şey yapamazdı, bu odada olan şeyler Mara'nın yeteneklerini kapsamıyordu.

Ragıp Bey ve Munure Hanım yatağa yaklaşınca şoke olmuşlardı. Bu gördükleri şey onların soluğunu kesecek kadar ürkütücüydü. Suzan Hanım geceliğiyle yatakta hiç kıpırdamadan yatıyordu. Ölmüştü ancak bu normal bir ölüm değildi. Vücudundaki tüm canlılığı ve renkleri yitirmişti. Gittikçe daha çok griye dönüşen derisi büzüşüp kemiklerine yapışmıştı. Sanki biri onun içindeki tüm havayı veya ruhunu emmiş gibi sönen bir balondan farkı yoktu.

Ölmeden önce yaşadığı korku ve dehşet ifadesi yüzündeki yerini almıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmiş, dudakları sonuna kadar açılmıştı. Gözlerinin irislerine nakşedilen o ürkütücü his bakan herkesin aklını başından alıyordu. Munure Hanım dizlerinin üzerine

düşüp annesine olanlar için ağlarken Ragıp Bey'in bakışları Itır'ı bulmuştu. Önce kızının kırık koluna, daha sonra da yataktaki kadına baktı. Bunu birkaç kez yapmıştı.

Şu işe bak ki Itır'ın kolu kırıldıktan hemen sonra Suzan Hanım korkunç bir şekilde ölmüştü. Itır'ı merdivenlerden iten kişinin Suzan Hanım olduğunu biliyordu. Peki onu bu hâle kim getirmişti? Ragıp Bey'in gözleri bir kez daha Itır'ı bulmuştu. Aklında birçok soru işaretiyle küçük kızını izliyordu.

Biri Itır'ı koruyordu.

✦

Kader Sarmalı, 2025
Elzem Akay

Gölde biraz yüzerek üzerimdeki kan ve leş kokusundan kurtulmuştum. Sadece kendimi yıkamamış, aynı zamanda Tılsım Yahni'yi de yıkayıp bir güzel temizlemiştim. Banyo yapmaktan nefret ettiği için her defasında bana çok sorun çıkartıyordu. Islak saçlarımdaki sular beyaz elbiseme akarken kucağımdaki küçük tavşanın beyaz tüylerini kurutmaya çalışıyordum. "Acele etmeliyiz, Tılsım. Her an kendimizi daha korkunç bir yerde bulabiliriz."

Kader Sarmalı'ndaki her şey iki saatte bir değiştiği için her defasında kendimizi bu yerin farklı bir yerinde buluyorduk. Geçtiğimiz yüz yılda Kader Sarmalı'nın en uç yerlerine bile gitmiştim. "Aslında seninle bir şekilde buradaki yaratıkların üstesinden geliyoruz." Yavru tavşanımın tüylerini okşarken kısa bir an gökyüzüne tersçe baktım. "O uğursuz tanrılar her gün için bana bir felaket göndermezse bir şekilde buraya alışabilirdim!" Şu yüz yılın her günü için beni türlü felaketlerle sınamışlardı!

Eminim tüm o belaların üstesinden gelmem onları sinirden deli ediyordu. Daha bir saat önce yerin altından fışkıran bir kırkayakla uğraşmak zorunda kalmıştım. "Asit püskürten böcek mi olurmuş!" Çıplak ayaklarımı yere sertçe vurarak adımlarımı hızlandırdım. "Ayrıca bir böceğe de benzemiyordu! Böcekler bir insanın beş katı büyüklüğünde olmaz."

"Haberiniz olsun, sabrımın sonuna gelmek üzereyim!" Belki beni duyuyorlardır diye sesimi yükseltip ağaçların arasından hızlıca geçtim. "Biraz daha benimle uğraşırsanız bir sonraki amacım tanrıça olmak olabilir. Bakalım o zaman ne halt edeceksiniz! Ah, hayır, bir tanrıça olamayacağımı sakın düşünmeyin. Tek yapmam gereken bir tanrıyı ayartmak." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bunu yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Ağaçların arasına karışıp adımlarımı biraz daha hızlandırmıştım, iki saatin dolmasına çok az kalmıştı. Bu yer tekrar değişmeden Kız Kardeşlerin Tapınağı'na gitmeliydim. Ailem aklıma gelince iç çekmeden duramadım. Onları çok özlemiştim. Sekiz yıl önce çıldırmanın eşiğine gelmiştim. Ciddi anlamda aklımı kaçırmak üzere olduğum bir andı. Uzun yıllar süren bir mahkûmiyet beni deliliğin sınırlarına taşımıştı. Tüm bunları bir hiç uğruna yaşıyor olma ihtimali dayanma kotamı doldurmama neden olmuştu.

Hiçbir şey yemiyor, tapınaktaki odamdan hiç çıkmıyor ve sürekli ağlıyordum. Kız kardeşimi kurtarıp kurtarmadığımı bilmeliydim. Eğer çabalarımda başarılı olduysam o zaman burada çektiğim tüm bu acı daha katlanır olabilirdi. Ancak ben Itır'a ne olduğunu bile bilmiyordum. Zamanı yüz yıl geriye almıştım ama ya tanrılar kardeşimin yeniden doğmasına izin vermediyse?

Tüm bu soru ve endişelerin içinde kendimi kaybetmiştim. Her gece yatağıma kıvranıp kısık bir sesle ağlıyor ve "*Sadece bir kez,*" diye fısıldıyordum. "*Sadece bir kez ailemi ve kardeşlerimi görmeme izin verin,*" diyerek gözyaşlarına boğuluyordum.

Çok değil, sadece bir seferliğine mahsus bunu yapabilirlerdi. Biliyordum, burada kalmak benim cezamdı ancak bu cezanın daha katlanılır olması için sevdiklerimi son kez görmeme izin verilmeliydi. Yaptığım açlık grevi hayatımı tehlikeye atmaya başlayınca bir gece kendimi Ankara'daki evimizde bulmuştum. Tanrılar veya içlerinden biri bana merhamet etmiş ve dileğimi kabul ederek beni evime göndermişti.

Sekiz yıl önce ilk kez bu yerden bir ruh olarak ayrılmış ve kendimi doğduğum evde bulmuştum. Giderken günü ve zamanı ayarlayan ben olmadığım için gecenin bir saati orada belirmiştim. Ruh formunda olduğumdan kimse beni görememişti. Herkes uykuda olduğu için konakta sessizlik hâkimdi. Hiç vakit kaybetmeden hemen annemle babamın odasına girmiştim. Babamın göğsüne başını yaslayıp huzur içinde uyuyan annemi tebessüm ederek izlemiştim.

Yatağının yanına oturup dakikalarca güzel yüzünü seyretmiş, kısık bir sesle ağlayarak onu ne kadar çok özlediğimden bahsetmiştim. Ona dokunmayı çok istemiştim ancak parmaklarım onun içinden geçmişti. Uzun yıllar sonra onları görmüşken annem ve babamdan ayrılmayı hiç istememiştim ama oradaki zamanım kısıtlıydı. Bunu yapmaktan nefret etsem de onların odasından çıkmıştım.

Annemin iyi olduğunu ve bir zamanlar yitirdiği hayatına tekrar kavuştuğunu görmek beni çok mutlu etmişti. Daha sonra abilerimi ziyaret etmiş ve son olarak da Itır'ımın odasına girmiştim. Onun kapısından

geçerken onu içeride bulamayacağım diye canımdan can gitmişti. Eğer doğumu engellenmişse döner dönmez kendi hayatıma son verebilirdim.

İçeri girmiş, Itır'ı on beş yaşındaki bir çocuk şeklinde görünce gözyaşlarına boğulmuştum. O gece orada yaşadıklarım ruhumun ağladığı nadir anlardan biriydi. Kardeşim yatağına kıvrılmış uyuyordu. Işıkta uyuyamadığı için odası yine karanlıktı ancak camdan sızan ayın ışığı onu görmemi sağlamıştı. Itır benim o evdeki son durağım olmuştu. Yatağının kenarına oturmuş ve yaşadığı için gözyaşlarıyla ona teşekkür etmiştim.

Onu görmek burada yaşadığım tüm acıya değdiğini bana göstermişti. Kardeşimin yaşadığını görmek bu sürgünü çekilir kılan tek şeydi. Şimdilerde yirmi dört yaşında genç bir kadın olmalıydı. Özlemini çektiğim kardeşimin yanından uzun süre ayrılamamıştım. Tam dönmeye hazırlanıyordum ki Itır uyanıp odasından çıkmıştı.

Peşinden dışarı çıktığımda onunla aynı aralıklarla odasından çıkan birini daha görmüştüm. Suzan Dilzah'ı karşımda görmek beni çıldırmıştı. O cadı benim kız kardeşimle aynı evde mi yaşıyordu? Gözümün önünde Itır'ı merdivenden ittiğini görmek ise beni delirtmişti. Yaptığı şeyi kimse görmesin diye odasına kaçan cadının peşinden gitmiş ve bir kez daha onu yatağında öldürmüştüm.

Suzan'ın ruhunu emerken beni görememişti ama onun için geldiğimi anlamıştı. Bana özel Oyunbaz enerjimi hissettiği için sözümü tutarak onu bulduğumu bilerek ölmüştü. Aslına bakarsak ölmekle kalmamış, bu sefer gerçek anlamda kâinat üzerinden silinmişti. Bir Oyunbaz'ın emdiği ruh Ölüler Diyarı'na bile gidemez, doğrudan yok olurdu. Bu sefer zamanı yıkmayacağıma göre o cadıyı geri getirecek hiçbir şey yoktu.

Suzan'ın korku dolu yüzünü hatırlamak keyfimi az da olsun yerine getiriyordu. "O şeytan gerçekten dediğimi yapmayacağımı mı sandı?" Sırıtarak başımı iki yana salladım. "Seni her yerde bulurum dediysem bulurum."

Tekrar buraya döndüğümde odamdaydım ve yatağımın üstünde Tılsım Yahni vardı. Ninfalar, Araf'a saldırınca hayvanlar da dâhil orada hiçbir canlı kalmamıştı. Tılsım Yahni nasıl yaşayabilirdi? En önemlisi o hâlâ bir yavruydu, zamanı yüz yıl geriye aldığım için hiç doğmaması gerekiyordu. Ancak oradaydı, yatağımın üstünde duruyor ve beni bekliyordu. Başka bir yavru tavşan değildi, benim minik yavrumdu, onun ruhunun kokusunu diğer tüm tavşanlardan ayırt edebilirdim.

Bunun bir tanrının işi olduğunu anlamıştım ama bunun için kimseye teşekkür etmemiş ve minnet duymamıştım. Bana yaşattıkları onca acıdan sonra hiçbir tanrı bir tavşanla saygımı kazanamazdı. Yine de küçük bir mucize yaratıp bana tavşanımı geri vermelerinden memnundum yoksa

gerçekten aklımı yitirebilirdim. Tılsım benim buradaki tek arkadaşımdı. Günümün çoğunu onunla geçiriyordum.

Buradaki yüzüncü yılımı doldurmama sadece iki ay kalmıştı. Sıradaki doğum günümde yüz yıllık bir mahkûmiyeti dolduracaktım ama serbest kalacağıma dair hiç ümidim yoktu. Belki de beni binlerce asır burada tutmayı planlıyorlardı. Tanrılar çok acımasız oldukları için beni serbest bırakacaklarını düşünmek aptallık olurdu. "Şaka gibi ama bir asırdır buradayım." İnanması çok güç bir olaydı.

Başımı eğip Tılsım'ın kafasına küçük bir öpücük kondurdum. "İki ay sonra yüz yirmi beş yaşına gireceğime inanabiliyor musun?" O yıkımı yaptığımda yirmi beş yaşındaydım ve bunun üzerine yüz yıl eklenmesiyle artık çoğu kişiden daha yaşlıydım!

Savcı bile yeniden doğduğu için daha yeni seksen altı yaşına girmiş olmalıydı ancak ben iki ay sonra gerçek anlamda yüz yirmi beş olacaktım! Bir zamanlar yaşım Savcı ile kıyaslandığında onun yanında çocuk kalırdım. Ancak şimdi ondan otuz dokuz yaş daha büyüktüm. Sinirden kahkaha attım. "Böyle bir şeyin başıma geldiğine inanamıyorum." Neyse ki fiziksel olarak hiç yaşlanmamıştım.

Yaşlanmamamın iki önemli nedeni vardı. Bunlardan ilki Araf'ta Soya'dan sonra kırmızı mühürle lanetlenen tek kişi olduğum için diğer ölümsüzlere göre daha yavaş yaşlanıyordum. İkinci nedeniyse Kader Sarmalı'nda zaman kavramının olmamasıydı. Gece ve gündüz diye bir şey yoktu burada. Zaman döngüsü olmayan değişken bir boyut olduğu için burada bin asır kalsam bile bir gram yaşlanmazdım.

Her iki saatte değişen bu yerde ne gündüz belliydi ne de gece. Bir bakıyordum karanlık bir yerdeydim, iki saat sonra bir de bakıyordum ki güneşin doğuşunu izliyordum. Bu yüzden ne ben yaşlanmıştım ne de yavru tavşanım büyümüştü. Tılsım sekiz yıl önce yalnızlığıma ortak olmuş, bu yerde zaman kavramı olmadığı için hiç büyümemişti. Buradan çıkarsa normal bir şekilde büyüyeceğini biliyordum ancak Kader Sarmalı'nda olduğu sürece bu mümkün değildi.

Bu yerde beynim iyice çorbaya dönmüştü. Sürekli ölümle burun burunaydım ve zaman kavramını çoğu zaman yitiriyordum. Yüz yıllık bir yalnızlık canıma tak etmişti. İşin herkes için olan sinir bozucu kısmı ise bir kez bile diz çöküp tanrılardan af dilenmemiştim. Kader Sarmalı'nda olmak beni çıldırtıyordu ve her defasında sinirlenip onlara daha çok kızıyordum. Ancak hiçbir zaman dizlerimin üzerine çöküp pişmanlığımı dile getirmiyordum.

"Pişman değilim ki bunu neden yapayım." Omuzlarımı silkerek ağaçların arasından çıkıp asma köprüyü geçtim. Pişmanlığını çekeceğim işlere kalkışmazdım ve Araf'ı yıkmak pişman olduğum bir eylem değildi.

Köprüyü geçtikten sonra bir süre daha ilerledim. Daha sonra karşıma çıkan sarkık söğütlerin arasından hızlıca geçtim. Suyu masmavi olan şelaleye yaklaşınca yine geç olmadan gelebilmiştim. Kayalıklara tırmanıp şırıl şırıl çağlayan şelalede ıslanarak arkasına geçmiştim. Kız Kardeşlerin tapınağına açılan kapı şelalenin içinden geçiyordu. Sırılsıklam bir şekilde taş merdiveni inerken kucağımdaki Tılsım silkelenerek üzerindeki suyu atmaya çalışıyordu.

Merdiveni inip tapınağın içine girdiğimde her yerde meşaleler yanıyordu. Karanlıktan korktuğumu bildikleri için Kız Kardeşler adı verdikleri o yaratıklar meşalelerin hep yanmasını sağlıyordu. Şu zamana kadar onları bir kez bile görmemiştim ama toplamda yedi kişi olduklarını biliyordum. Onların sadece seslerini duymuştum ama tüm o seslerin yedi kadına ait olduğunu anlamak zor değildi.

Aslında etiyle kanıyla buradalardı, onların sadece ruhlarını değil, aynı zamanda vücut ısılarını ve kalp atışlarını duyabiliyordum. Tıpkı benim gibi ete kemiğe bürünmüş bir şekilde bu tapınakta yaşıyorlardı ancak ben de dâhil onları kimse göremiyordu. Bir ritüelle onlarla kardeşlik bağı kurmayan kimsenin onları göremeyeceğini söylemişlerdi. Yıllardır bana onlara katılmamı dayatıyorlardı ancak buna yanaşmıyordum. Yedi kadın dışında kimsenin beni görememesi kulağa çok ürkütücü geliyordu.

Üstelik bunu yapmam buranın bir parçası olmayı kabul ettiğim anlamına geliyordu. Ben sıradan bir ölümsüz değildim, kırmızı mühürle lanetlenen bir ölümsüzdüm. Aradan bin asır geçtiğinde bile en fazla on yıl yaşlanacak bir kadındım. Eğer bu olay Soya'daki gibi işleyecekse büyük ihtimalle her yüz yılda sadece bir yaş yaşlanacaktım. Bu da demek oluyordu ki önümde sonsuzluğa dayanan uzun bir hayat vardı.

Tüm o sonsuzluğu Kader Sarmalı'nda geçirmek istemiyordum. Er veya geç tanrıların bana kestiği bu ceza bitecekti. İster yüz yıl sürsün ister beş yüz yıl ama bitecekti. Kolonlarında efsanevi motiflerin kazındığı verandadan geçip büyük antreye çıktım. Yozlaşıp yosun tutan taş merdiveni çıkmaya başladığımda, "Geç kaldın," diyen sesi duydum. Onlara katılmadığım sürece bana isimlerini bile söylemedikleri için hangi sesin kime ait olduğunu bilmiyordum.

Geç kaldığımı söyleyen yedi kardeşten biri arkadan bana yetişip benimle merdiveni çıkmaya başlamıştı. Yaşam enerjisini ve ruhunu hemen yanımda hissediyordum. Elimi uzatsam ona dokunacağımı biliyordum ama bunu yapmadım. Hiçbirini göremiyor olabilirdim fakat onlar ruh

değildi, gerçekte olan lanetli yaratıklardı. Acaba neye benziyorlardı? Bir insana mı yoksa korkunç bir canavara mı? Belki de onları görmemem o kadar da kötü bir şey değildi.

"Tanrıların benim için hazırladıkları küçük sürprizle ilgileniyordum." O kırkayağı düşününce küçük diyerek ona hakaret ettiğimi anladım. Küçük olmak dışında her şeydi.

"Bize katılırsan tanrıların seni rahat bırakacağını biliyorsun, değil mi?" Bunu teklif etmekten hiç bıkmayacaklardı. Eskiden nadiren bunda ısrarcı olurlardı ancak son günlerde bu konudaki ısrarları artmıştı. Sanki kaybedecek fazla vakitleri kalmamış gibi her fırsatta onlara katılmamı istiyorlardı.

Beyaz elbisemin uzun etekleri merdivenin basamaklarına sürtünürken, "Bunu istemiyorum," dedim sakince. "Kraliçe ruhum bir sürünün veya bir şeylerin parçası olmaktan hoşlanmıyor."

"Bizler sürü değiliz, Elzem."

"Ama ben bir alfa kadınıyım." Omzumun üstünde bakıp yanımdaki boşluğa gülümsedim. "Ben hiçbir zaman bir şeylerin parçası olmam, bir şeyler benim parçam olur." Ona içinde bulunduğumuz tapınağı gösterdim. "Bu yerse benim bir parçam olamayacak kadar küflü ve nemli." Kalan hayatımı vampirler gibi yer altındaki bir tapınakta geçirecek değildim. Buranın şartları benim hijyen anlayışımı yeteri kadar karşılamıyordu.

Yeni bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissedince, "Lütfen ısrar etme," dedim bezgince. "Yüz yıldır burada sizlerin hizmetçiliğini yapıyorum. İçinde otuz iki oda, yedi salon, beş hamam, iki havuz, iki antre, üç koridor ve bir mutfak olan bu devasa yapıyı her gün temizliyorum. Burada sabah akşam kavramı olmadığı için temizliğe en üst kattan başlayıp en alt kata inmek beni mahvediyor. Bunu yaparken belki de arada iki veya üç gün geçiyor ama ben bunu anlayamıyorum." Burada ne çektiğimin farkında değil miydi?

Merdivenin ortasında durup ona döndüm. Böyle anlarda onları görmeyi isterdim çünkü muhatap olduğum kişinin gözlerine bakarak konuşmayı severdim. "Arka ve ön bahçeyle her gün ilgilendiğimi, dökülen yaprakları süpürüp ağaç ve çiçekleri suladığımı da unutmamak gerek." Tüm o şeyleri besleyecek suyu her defasında kuyudan çekmek zorundaydım. Bu işleri yapmak beni çok yoruyordu ama bir şekilde yapıyordum.

Tapınaktaki işim ne zaman bitse iki dakika dinlenemeden beni dışarıya gönderiyorlardı. Kader Sarmalı'na dadanan yaratıklardan kurtulmak da benim görevlerimden biriydi. Burada içeride hizmetçi, dışarıda avcıydım. Onlara olan can borcumu ödemek için daha kaç yıl onlara

çalışmalıydım? Yüz yıl bunun için yeterli bir süre değil miydi? Burada olan saçmalıklara aklım ermiyordu.

Bir zamanlar akademide hizmetçilik yaparken Itır'a göz kulak olmak için Buz Festivali'ndeki yarışmalara katılmıştım. Yarışmalardan biri Kader Sarmalı'na girmekti. Girince kimsenin kolay kolay çıkamadığı bu lanet boyuta ilk kez Itır için gelmiştim. O gün Itır ve Asil'i örümceğin zehrinden kurtarmak için az kalsın ölüyordum. Kendimi gölün içine attığımda Kız Kardeşler vücudumu zehirden arındırmış ve bir gün tekrar karşılaşacağımızı söylemişti.

Bir şekilde gelecekte olacakları önceden öğrenmişlerdi. İlerleyen zamanlarda Araf'ı yıkıp buraya mahkûm olacağımı bildikleri için hayatımı kurtarmışlardı. Beni kendilerine borçlu kılıp yüz yıl boyunca hizmetçi gibi çalıştırmaları çok acımasızcaydı. Benden istedikleri şeyleri yapmadığımda bunun benim için ağır sonuçları oluyordu. Burası onların dünyasıydı ve burada benimle nasıl uğraşacaklarını iyi biliyorlardı. Kız Kardeşlere katlanmak da tanrıların bana verdiği cezanın bir parçası olmalıydı.

Hızlıca yukarı çıkıp odama girdim ve peşimden gelmesin diye odamın kapısını kilitledim. Tapınağın onca işi ve yorucu bir avdan sonra birkaç saat dinlenmeme göz yumuyorlardı. Buna bile kendi çıkarları için müsaade ettiklerine emindim. Biraz uyuyup dinlenmezsem enerjim düşer, vücudum çöker ve bu da görevlerimi aksatmama neden olurdu. Tek kişilik bir yatak ve küçük bir gardırop dışında odamda pek eşya yoktu.

İçlerinde en gösterişsiz ve sıradan olan benim odamdı, onların odalarındaki eşyalar altın ve gümüştendi. İpekten perdeleri, yünden halıları, elmas nakışlı saç tarakları vardı. Sandıkları mücevherlerle dolup taşıyordu ve dolaplarında birbirinden farklı güzel elbiseleri vardı. Benim dolabımda ise yıkamaktan rengi solan üç elbise, bir tane pelerin ve tabanları aşınmış iki ayakkabıdan başka hiçbir şey yoktu.

Şifonyerimin çekmecelerinde hiçbir mücevher veya aksesuar yoktu. Saçlarımı taradığım tarak bile ahşaptandı ve tarağın telleri bir atın tımarını aratmayacak kadar sertti. Her defasında kendimi kilden bir sabunla yıkıyordum fakat onlar kokulu sabunlar, özel bitkilerden yapılmış losyonlarla yıkanıyorlardı. Bir şifacı olduğum için benim yaptığım ama kullanamadığım losyonlar! Onlara katılmadığım sürece güzel olan hiçbir şeyden yararlanmama izin vermiyorlardı.

Gerçek anlamda berbat bir yaşam sürüyordum. Oflayarak yatağa sırtüstü uzandığımda Tılsım hemen kolumun altına girip göğsüme sokuldu. İç çekerek onun yumuşak tüylerini okşadım. "Yüz yıldır Külkedisi ve onun üvey kardeşleri gibi bir yaşam sürüyorum, Tılsım. Ne dersin, sence bir gün beyaz atlı prensimiz bizi kurtarmaya gelir mi?"

Kendi söylediklerime güldüm. Öyle biri gelse bile onun atına binmezdim. Hiçbir zaman bir prens tarafından kurtarılmayı bekleyen aptal bir prenses olmamıştım. Ben başımın çaresine bakmaya alışıktım. Elbet bir yolunu bulup buradan kaçacaktım. Keşke ben de boyutlar arası kapı açabilseydim. O zaman bir dakika burada durmaz, hemen kaçardım.

Yatakta yan dönüp Tılsım'ı yüzümün yakınına koyarak kan kırmızısı gözlerine baktım. "Sence beni hiç düşünüyor mudur?" Savcı'yı görmeyeli yüz yıl, yani koskoca bir asır geçmişti. Arkamda bıraktığım onca yılda onu düşünmediğim tek bir anım bile olmamıştı ama onun beni çoktan unuttuğuna emindim.

Hangi adam bir kadını yüz yıl beklerdi ki? Üstelik iyi bir şekilde de ayrılmamıştık. Gözleri önünde ablasının boğazını keserek onu öldürmüştüm. Zamanı yıkarak hepsi için yeni bir başlangıç yaratmıştım. Büyük ihtimalle diğer herkes gibi Afra da yaşıyordu. Yine de bu geçmişte onu öldürdüğüm veya kız kardeşimin ölümüne sebep olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ne ben bunu unutabilirdim ne de Savcı. Onlara ölüm ve yıkım getiren bir kadını yıllar önce ardında bırakmış olmalıydı. Beni hatırladığından bile şüpheliydim. Hatırlıyorsa bile unutmak istediğini tahmin edebiliyordum. Üstelik benim hiç doğmadığımı düşündüğü için eskisi gibi beni düşünmüyor olabilirdi. Acaba evlendi mi veya hayatında biri var mıydı?

"O kaba adamı düşünmeyi bırakalım, Tılsım Yahni." Gözlerimi kapattığımda yorgun vücudumu ziyaret eden uykunun gelişi çok hızlı oldu. Uykuya dalmadan önce tavşanıma sarılıp, "Bir gün buradan çıkarsam senin dışındaki herkesi ardımda bırakacağım," diye mırıldanmıştım. "Eski defterleri kapatıp yolumuza bakmanın zamanı geldi."

Bana dönme demişti, yüz yıl oldu hiç dönmedim.

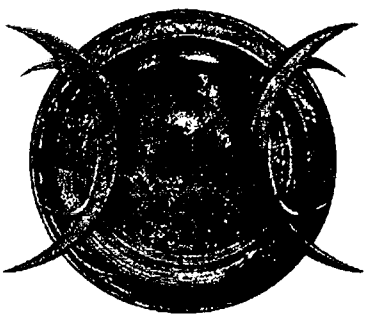
Geri gelme demişti, bir kez olsun ona gitmeye yeltenmedim.

Hiç doğmamış olmamı dilemişti, bunca zaman oldu, yaşadığımı ona söylemedim.

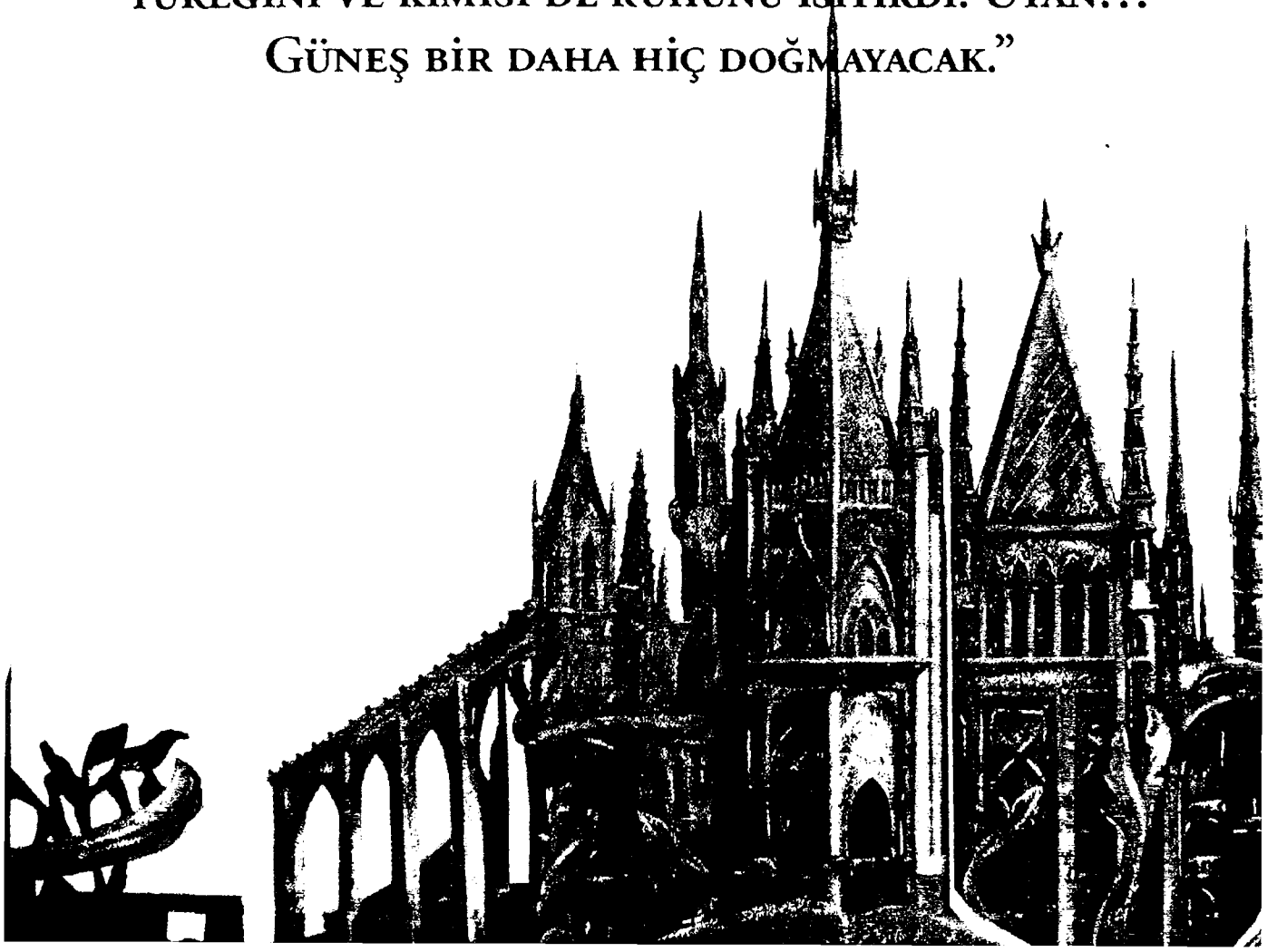
Gerçekten isteseydim ona gitmenin bir yolunu bulurdum ama bunu hiç istemedim.

Ben yüz yıldır ona verdiğim sözü tutuyordum.

Bölüm 15
Ansızın Gelen Ziyaretçi

"Güneşi gözden kaçırana kadar kimse ondan bir şeyler çaldığının farkına varmazdı. Onun sisteminde oldukları sürece kimi tenini kimi yüreğini ve kimisi de ruhunu ısıtırdı. Uyan... Güneş bir daha hiç doğmayacak."

Yirmi yılı geçkin bir süredir uzun soluklu bir seyahatte olan Savcı geçen ay Araf'a geri dönmüştü. Tehlikelerle ve birçok gizemle dolu seyahati ona Elzem'i unutturamayınca ait olduğu topraklara geri gelmişti. İlk bir haftasını annesi ve sevdikleriyle Azınlıkların kalesinde geçirmiş, daha sonra akademideki işine geri dönmüştü. Buradaki öğrencilere ders vermek belki kafasını dağıtır ve Elzem ile ilgili düşüncelerden aklını uzaklaştırırdı.

Akademiye döndüğünden beri eskisi gibi kendini yasaklı kütüphaneye kapatıp kitap okuyordu. Sadece derslerinin olduğu saatlerde kütüphaneden çıkıyordu. Kimseyi görmeye tahammül edemediği için Elzem'i tanımadan önceki adama dönüşmüştü. Elzem'in gidişiyle o ketum ve ifadesiz adam geri dönmüş gibiydi. Savcı gündüzlerini derslerde ve kütüphanede geçiriyordu. Geceleri ise sarhoş olana kadar içiyor ve içinde Elzem'in olduğu düşlere dalıyordu.

Akademinin müdürü Efsun rahatsız edici derecede peşinde dolanıp durduğu için bugün kütüphaneden de çıkmak zorunda kalmıştı. Efsun'un onun peşinden kütüphaneye kadar gitmesini beklemiyordu. Savcı nadiren akademinin bahçesine çıkardı ve bu da o anlardan biriydi. Biraz hava almak için avluda dikilirken çardaktaki üçlüyü gördü. Gediz, Asil ve Hafız asık bir suratla çardakta oturuyordu.

Onların yanına giderek çardağa girip boş bir yere oturdu. Savcı bacak bacak üstüne atarken onları göz hapsine almıştı. "Bu suratınızın hâli nedir?"

Hafız tam gülecekti ki Gediz ve Asil'in kederli yüzünü görünce kendine hâkim oldu ve üzgün görünmek için kendini zorladı. "Benim keyfim yerinde ama bu ikisinin canı sıkkın olduğu için iyi bir arkadaş olarak onların üzüntüsünü paylaşıyorum." Bunu söylerken bile her an gür bir kahkaha atabilirdi.

Savcı sakinliğini koruyarak Hafız'a yanındaki arkadaşlarını gösterdi. "Bu ikisinin nesi var?"

Hafız onları kızdırmak istemediği için olayı biraz dramatize ederek dudaklarını büktü. "Az önce Meliz buradaydı, Soya'nın mesajını iletmek için gelmiş." Kısa bir an Gediz ve Asil'i kontrol ettikten sonra tekrar Savcı'ya döndü. "Kızlar buraya dönmeye yanaşmıyormuş."

"Ne demek gelmiyorlar?" Savcı bunu duymayı beklemediği için şaşırmıştı. "Hafızalarını geri kazanmadılar mı?"

"Mara ve Doğa'nın hafızası çoktan yerine geldi. Itır da yirmi dördüne bastığı için artık o da her şeyi hatırlıyor. Hatırlar hatırlamaz buraya döneceklerini sanıyorduk ama ısrarla dönmüyorlar!" Gediz sert bir sesle konuşup iri parmaklarını siyah saç tutamlarının arasına daldırdı. "O Tenebris'in beni bu kadar bekletmeye hakkı yok!"

"Biz Günışığı'yla evlenmiştik, nasıl bana geri dönmez?" Asil hayal kırıklığı içinde başını kaldırdığında gözlerinde hüsran vardı. "Farkındayım, her şey başa sardığı için artık evli değiliz ama bir zamanlar o benim karımdı." Sert bir şeyler içme ihtiyacı hissettiği için masaya baktı ama su dışında hiçbir şey bulamayınca sürahiye uzandı. "Ben onun için babamı çiğneyip geçtim ve hâlâ klanıma dönemiyorum!"

Savcı sırtını ahşap banka yaslayıp bir kolunu bankın üzerine koydu. "Çocukluğu bırakıp Akindere'ye geri dön. Eminim Abraham seni affedecektir."

"Onun affına ihtiyacım yok. Ben değil, klana dönmem için o bana gelecek." Su yerine içki içiyormuş gibi Asil bakır sürahiyi kafasına dikip kana kana içmeye başlamıştı. Sürahiden taşan su dudaklarının kenarlarından süzülüp çenesine akıyordu. Midesini suyla doldurup sürahiyi sertçe masaya bıraktı. "Günışığı bunu bana nasıl yapabilir!"

"O vahşi kız bir gün dönecek diye yıllardır hiçbir kadınla sevişmedim!" Gediz uzanıp Asil'in bıraktığı sürahiyi alırken kaşları çatıktı. "Onun için nasıl bir fedakârlık yaptığımı anlamayacak kadar aptal mı?" Sürahiyi kafasına dikip içmeye başladığında Savcı ve Hafız birbirlerine tuhaf bakışlar atıyordu. Sürahideki suyun içki olmadığının farkındalar mıydı?

Asil'in bu bekleyişi hiçbir şekilde karşılık bulamadığı için karamsarlığa kapılarak dudaklarını büktü. "Ya hiç dönmezse?" Düşüncesi bile burnunun direğini sızlatıyor, kaburgalarının arasındaki yüreğini sıkıştırıyordu. "Onsuz nefes alamıyorum, bana dönmek zorunda."

"O Tenebris olmadan gayet iyi nefes alıyorum ama aldığım nefesten bir bok anlamıyorum." Gediz sürahiyi masaya bırakıp elinin tersiyle dudaklarındaki suyu silerken öfkesinde azalan hiçbir şey yoktu. "Bari gitmeden önce bağladığı basiretimi geri açsaydı. Sikeyim, onun dışındaki hiçbir kadını arzulayamıyorum!"

"Günışığı'nı bir an olsun aklımdan çıkartamıyorum." Asil burnundan soluyarak ikinci kez sürahiye uzandı. "Çıkarmak da istemiyorum!"

"Afra'ya gidip beni telkin etmesini isteyeceğim." Gediz, Asil'in dudaklarından bakır sürahiyi sertçe çekip kafasına dikti. Birkaç yudum içtikten

sonra sürahiyi tekrar Asil'e uzatmıştı. "Ablam beni telkin edip Itır'ı unutmamı sağlayabilir."

Asil bunu ciddi anlamda düşünerek Gediz'e döndü. "İşe yarar mı dersin?" Onu umursamayan ve nasıl olduğuyla zerre kadar ilgilenmeyen bir kız için daha fazla kendini yıpratmak istemiyordu.

Doğa yirmi yedi yaşına girmişti, yani üç yıl önce hafızasını geri kazanmıştı. Asil onun dönmesini yıllardır bekliyordu ama son üç yıldır yollarını gözlüyordu. Ancak Doğa her şeyi hatırlamasına rağmen ona geri dönmüyordu. Bir kez daha Asil'e acı çektirmenin bir yolunu bulmuştu. Her geçen günle Doğa'nın dönüşüyle ilgili umutları tükendiği için artık ıstırabının bir son bulmasını istiyordu. Doğa'nın bir daha hiç dönmeyeceğine kendini alıştırmasının zamanı gelmişti.

Afra bir Aykırı'ydı ve yeteneği insanları etki altına alıp onları yönlendirmekti. Asil'i telkin edip ona Doğa'yı unutturabilirdi. Aynı şeyleri Gediz de düşündüğü için ikisi birbirine bakarken aynı anda ayağa kalktılar. "Gidelim!" Bunu da aynı anda söyleyip çardaktan çıkmışlardı. Ahırdaki atlarını çıkartıp Elümhan'a doğru yola çıkacaklardı. Azınlıkların klanına gidip Afra'yı bulacak ve onlara acı veren kadınları hafızalarında sildireceklerdi.

Savcı ve Hafız giden ikilinin arkasından bakarken Hafız endişelenerek hemen Savcı'ya döndü. "Bunu yapmalarına izin mi vereceksin?"

Savcı en küçük rahatsızlık belirtisi göstermeden ayağa kalktı. "Onlar bunu çok istese bile Afra onlara sevdikleri kadınları unutturmayacaktır."

Savcı bunları söyleyip çardaktan çıktığında Hafız arkasından seslenerek, "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu.

Savcı'nın adımları durmuştu ama Hafız'a doğru dönmedi. Düz bir şekilde akademinin kapısına bakarken yüz ifadesi içli, gözleri durgundu. "Afra'nın bunu yapmayacağına eminim çünkü aynı şey için ben de ona gitmiştim." Hafız kaskatı kesilirken Savcı yürüyüp akademiye girmişti.

Yıllar önce Elzem hiç anne rahmine düşmeyip doğmayınca Savcı'nın canı o kadar çok yanmıştı ki o acının onu nasıl öldürmediğini hâlâ anlamış değildi. Afra'ya gidip onu bu acıdan kurtarmasını istemişti ancak Afra bunu yapmamıştı. Bunun kalıcı bir çözüm olmadığını, bir şekilde bunun üstesinden gelmesi gerektiğini söylemişti.

O gün Afra'nın ona söylediği şey, "*Elzem'in sende yarattığı acının büyüklüğünü görebiliyorum ama zaman geçtikçe acın daha katlanır olacak,*" demişti. "*O senin sevdiğin kadındı, Savcı. Onu böyle unutamazsın, yasının tutulmasını hak ediyor.*" Savcı'nın tuttuğu yas yıllardır hiç son bulmamıştı.

Arkadaşları Elümhan'a doğru yola çıktığı için Hafız da çardakta oyalanmayı bırakıp akademiye girdi. Asil ve Gediz çok öfkeli oldukları için kızların neden Araf'a dönmediklerini anlamıyorlardı. Büyük ihtimalle Elzem'in öldüğü bir yere dönmek istemiyorlardı. Bu konuda en olgunca düşünen kişi Dehliz'di. Mara'nın yollarını gözlüyordu ama neden buraya dönmediğini bildiği için ona kızmak yerine sabrediyordu. Mara'nın er veya geç ona döneceğini bildiği için sükûnetini koruyarak onu bekliyordu.

Sıradaki ders için odasındaki kitapları alması gerektiğinden üst kata çıktı. Hafız odasına doğru ağır adımlar atarken birini arar gibi etrafındaki hizmetçilere bakıyordu. O gümüş saçlı hizmetçi neredeydi acaba? Son günlerde onu etrafta görememişti. Adı da çok tuhaftı. Bülbül... Böyle isim mi olurdu?

Gerçi ismi ona yakışıyordu ama isminin hakkını veren biri değildi. O kadar sessizdi ki bülbül gibi şakımak yerine, neredeyse hiç konuşmazdı. Diğer hizmetçiler onunla konuşmaya çalışırdı ancak hiçbirine cevap vermez, yanlarından geçip giderdi. Elif Kâhya iş bölümü yaptığında sadece onu dinler, daha sonra tek kelime etmeden ona verilen işi yapardı. Burada hiç arkadaşı yoktu, hep fazla yalnız ve suskun biriydi.

Hafız onun hakkında gözlemlediği şeyleri düşünürken bir süredir Bülbül'ü göz hapsine aldığının farkında bile değildi. Son zamanlarda hep Bülbül'ün olduğu taraflara bakıyor, uzun uzun onu izliyordu. Çoğu zaman onu izlemeye o kadar çok dalıyordu ki etrafında olan her şeyi unutuyordu. Bir süredir onu görmediğinden baktığı her yerde onu arıyor, ancak burada kimseyle dost olmadığından onu kime soracağını bilmiyordu. Başına bir iş gelmiş olabilir miydi?

Belki de onu Savcı'ya sormalıydı. Bülbül'ün burada yakınlık kurduğu tek kişi Savcı'ydı. Büyük ihtimalle Savcı onun neden burada olmadığını biliyordu. Peki, Savcı ona neden Bülbül'ü aradığını sorarsa ne yapacaktı? Bülbül'ü neden aradığını ve onu neden bu kadar çok merak ettiğini kendi bile bilmezken Savcı'ya ne diyecekti? O gümüş saçlı kız son zamanlarda Hafız'ın aklını gereğinden fazla meşgul ediyordu!

Hafız odasından içeri girdiğinde gördüğü kadınla kapının önünde donup kalmıştı. Birkaç gündür her yerde aradığı kızı odasında bulmayı beklemiyordu. Hizmetçiler bu katın temizliğini henüz bitirmediği için odasında temizlik gereçleri vardı. Bülbül yere diz çökmüş, kırılan cam kürenin parçalarını topluyordu ancak kapının açılma sesiyle hemen ayağa kalkmış ve kırdığı kürenin parçalarını arkasında saklamıştı.

Hafız onun ne yaptığını iyi görmüştü ama görmezden gelerek kapıyı arkasından kapatıp odanın içine yürüdü. "Odamdaki işin henüz bitmedi

mi?" Bülbül iki elini arkasında tutarken başını yavaşça iki yana salladı. Ona cevap vermek yerine sadece küçük bir baş hareketiyle onu geçiştiriyor muydu? Biri bu hatuna konuşmanın kötü bir şey olmadığını söylemeliydi.

Hafız yürüyüp onun tam karşısında durduğunda onu ürkütmemek için aralarında üç adım bırakmıştı. "Tahmininice odamdaki işin ne zaman biter?" Yumuşak ve dostane bir sesle konuşurken gözlerini Bülbül'ün gri gözlerinden ayıramıyordu. Gümüş tozunun parıltılarına sahip olan gözleri eşsizdi. Daha önce Araf'ta böylesine eşsiz gri gözler görmemişti. Hafız ne zaman doğrudan onun gözlerine baksa sanki ruhu vücudundan çıkıyor ve onun gözlerine çekiliyordu.

Bülbül onun ikinci sorusunu da yanıtsız bırakınca tüm keyfi kaçmıştı. "Senin benimle bir sorunun mu var?" Bülbül bir kez daha başını iki yana sallayınca sabrı tükenmiş gibi kaşlarını çattı. "O hâlde konuşmakla ilgili bir sorunun var?" Birileriyle konuşmaktan nefret ediyor olabilir miydi? Hayır, bu mümkün değildi, Savcı'yla konuşuyordu. Onunla konuşuyorsa bu onun konuşmakla bir sorunu olmadığını gösterirdi. Belki de Hafız'la konuşmak istemiyordu!

Hafız sinirlerine hâkim olmaya çalışarak ona kendisini gösterdi. "Seninle konuşmaya çalışarak seni rahatsız mı ediyorum?"

Bülbül bir kez daha başını iki yana sallayınca daha fazla dayanamayan Hafız bir küfür savurdu. "Başınla yaptığın şu şeyi kes ve sesli bir şekilde bana cevap ver!" Ona bağırdığını fark edince dilini ısırarak kendine kızdı. Biraz daha böyle devam ederse kızın konuşacağı varsa da konuşmazdı.

Ona bağırdığında bile Bülbül en küçük bir tepki vermemişti. Düz bir şekilde Hafız'a bakmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Daha sonra başını hafifçe eğerek bakışlarını ondan çekti ve dışarı çıkmak için yanından geçmeye çalıştı. Ancak Hafız buna izin vermeyerek onun yolunu kesti. Bu sefer aralarındaki mesafeyi kapatıp boyu ondan daha kısa olan kızın üzerine eğildi.

Yüzünü Bülbül'ün yüzünün hizasına getirirken onun sesini duymak için âdeta kıvranıyordu. "Benden nefret etmene neden olacak bir şey mi yaptım?" Sustu ve soluğunu tutarak Bülbül'ün ona bir şey söylemesini bekledi. Eğer bir kez daha onu baş hareketiyle geçiştirmeye kalkışırsa bu sefer hiç iyi şeyler olmazdı.

Hafız'ın bekleyişi derin bir ıstıraba dönüşmeye başladığında Bülbül derin bir nefes alarak kapalı dudaklarını araladı. "Üzgünüm, efendim."

Üç gündür ortada yoktu ve ona söylediği tek şey üzgün olduğu muydu? En azından şu zamana kadar nerede olduğunu söyleyebilirdi ya da neden ortadan kaybolduğunu? Bunu ona sorsa yine susup kaçmaya

çalışır mıydı? Diğer hizmetçilerle olduğu gibi bu hatunla neden rahatça konuşmadığını anlayamıyordu. Bülbül'ün karşısında olmaktan her defasında çok geriliyordu! "Niçin üzgünsün?"

Bülbül ısrarla ellerini arkasında tutmaya devam ederken güzel suratında mahcubiyetin izleri vardı. "Odanızdaki cam küreyi yanlışlıkla kırdım."

Hafız sorunun basit bir küreden kaynaklandığını anlayınca sesli bir şekilde verdiği nefesi ikisinin arasına karışmıştı. "Hiçbir özelliği olmayan basit bir küreydi." Bülbül'ü onunla daha fazla konuşmaya teşvik etmek için hafifçe gülümsedi. "Bunun için canını sıkmaya değmez."

Bülbül bir an gözlerini kaldırdı ama uzun süre Hafız'a bakamıyordu, bakışları sık sık yere kayıyordu. "Teşekkür ederim." Kırdığı şey yüzünden Hafız'ın sert bir tepki göstermesinden endişelenmişti.

"Üç gün boyunca neredeydin?" Hafız'ın ansızın sorduğu soru Bülbül'de küçük çaplı bir şaşkınlık yaratmıştı. Üç gündür burada olmadığını anlamasını beklemiyordu. Yokluğunu fark edecek kadar yakın değillerdi.

"Ben..." Bülbül'ün sesi titrediğinde gülüşü eksik bir şekilde bakışlarını yere indirdi. İstese de gözlerini doğrudan ona çıkartamıyordu. "Bir yere gitmem gerekiyordu."

Hafız içindeki merak duygusunu bastıramadığı için, "Nereye?" diye sorarken gözlerini hafifçe kısmıştı. "Üç gününü dışarıda Savcı ile birlikte mi geçirdin?" Bülbül hızla başını kaldırdığında Hafız kendine kızarak dilini ısırdı. Son söyledikleri kıskanç bir erkeğin o sinirli sesiyle çıkmıştı.

Bülbül onun karşısında rahatsız bir şekilde dururken dudakları gergindi. "Savcı benim buradaki tek arkadaşım."

"Anlıyorum, anlamadığım şey neden diğer hemcinslerin gibi senin de kadın arkadaşlar edinmediğin."

Eğer Bülbül bu kadar gergin olmasaydı gülebilirdi çünkü Hafız ondan hesap sorduğunun farkında bile değildi. Karşısında durup onu sorgulayan adama bakmak için kendini zorlayarak kuruyan dudaklarını araladı. "Sanırım kadınları pek anlamıyorum."

Hafız'ın gözlerinin ardında muzip parıltılar oluşurken ona olan bakışları iğneleyiciydi. "Erkekleri anlıyor musun?"

"Pek değil." Onunla uzun süre bu odada yalnız olmak Bülbül'ü çok gerip sebepsiz yere utandırdığı için ona kapıyı gösterdi. "Artık gidebilir miyim?"

"Tabii." Hafız omuzlarını biraz dikleştirip ona henüz temizlenmeyen odayı gösterdi. "Odamdaki işin bitince gitmekte serbestsin ama öncesinde..." Uzanıp Bülbül'ün kollarını tutarak öne çekti. "Şu ellerine bakmalıyım."

Hafız onun ellerini görünce çattığı kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşti. Bülbül'ün kanayan avuç içine baktığında gördüğü kanla yanılmadığını anlamıştı. Onunla konuşurken her gerildiğinde ellerini sıktığı için elindeki cam parçaları avucunu kesmişti. Parmakları arasından akan kanı görmek bile Hafız'ı kızdırıyordu.

Bülbül onun sinirli yüzünü görünce kollarını ondan kurtarmaya çalışarak, "Mühim bir şey değil," dedi ancak Hafız onun gitmesine izin vermedi.

"Otur şuraya, hatun." Bülbül'ü zorla yatağın kenarına oturtup hemen çekmeceden ince bir kumaş çıkardı.

İkiye böldüğü kumaş parçasını alıp Bülbül'ün ellerini temizlemeye başlamıştı. Bülbül yatağın kenarına oturmuştu ve Hafız da onun tam karşısında duruyor, üzerine hafifçe eğilerek avucuna batan camları çıkartıyordu. Önce camlardan kurtulmuş, daha sonra da kanayan elini silmişti. Onun elini sarmaya başladığında Bülbül'ün soluksuz bir şekilde onu izlediğinden haberi yoktu.

Bülbül'ün yoğun bir şekilde Hafız'a çekilmesinin bir diğer nedeni de geleceğini görmesiydi. Zaman Leylisi olduğu dönemlerde kural ihlali yapmış ve zamanda ileriye gitmişti. Geleceğinde onu neyin beklediğini görmek istemişti. Bülbül yalnızlık içinde bir hayatla karşılaşacağına çok emindi ancak geleceğe yolculuk yapınca kendini küçük ve şirin bir evin yakınlarında bulmuştu. Bahçesinde küçük bir kız çocuğunun oynadığı o evin kime ait olduğunu anlayamamıştı.

Daha sonra içeriden Hafız çıkınca Bülbül'ün şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Hafız'ın değil, kendi geleceğine yolculuk yapmıştı, o zaman neden Hafız'ı ve onun kızını görüyordu. Evet, o küçük kız Hafız'ın kızıydı, onu görünce *baba* diye ona kollarını açmıştı. Bülbül neler olduğunu anlayamadığı için bir ağacın arkasına saklanarak onları izlemeye başlamıştı. Bu tabloda nasıl bir yeri olduğunu merak etmişti çünkü bu Bülbül'ün geleceği değildi.

Saklandığı ağacın arkasından kafasını uzatarak Hafız'ın küçük çocuğa gülümsemesini izlemişti. Kızını kollarının arasına alıp onun gümüş rengi saçlarını okşarken çok mutluydu. Daha sonra içeriden küçük bir erkek çocuğu daha çıkmıştı ve sinirli bir şekilde onu kovalayan Gediz, çocuğun hemen arkasındaydı. Uzun siyah saçları olan çocuk o kadar hızlı koşuyordu ki Gediz onu yakalamasın diye hemen bir ağaca tırmanıp yukarı çıkmıştı.

Gediz ağacın altında durduğunda kaşları çatıktı, elleri ise yumruk olmuştu. Başını kaldırıp ağacın tepesinde duran ufaklığa ölümcül gözlerle bakıyordu. "*İn lan aşağıya piç! Kızımı üzmek neymiş göreceksin!*"

Gülerek dışarıya çıkan Asil kucağında beş yaşlarında küçük bir kız çocuğunu tutuyordu. "*Oğlumu rahat bırak, Azınlık.*" Daha sonra eğlenen gözleri ağacın üstünde saklanan ufaklığı bulmuştu. "*Sana daha kaç kez Ilgım'ı ağlatmaman gerektiğini söyleyeceğim?*" Asil bunları söylerken bir yandan da kucağındaki küçük kızı susturmaya çalışıyordu çünkü çok fazla ağlıyordu.

Kuş gibi ağacın tepesine konan haylaz çocuk Asil'e çok benziyordu. Saçları bile babası gibi uzundu. Özellikle gözleri Asil'in o muzır bakışlarına sahipti. "*Baba Ilgım her şeye ağlıyor.*" Babasının kucağındaki kız çocuğuna bakıp abartılı bir şekilde yüzünü buruşturmuştu. "*Hiç Itır teyzeye çekmemiş, o daha çok amcam gibi.*"

Gediz ağız dolusu küfredip onu aşağıya düşürmek için ağaca bir tekme attı. "*Benim ağladığımı ne zaman gördün, piç kurusu!*"

"*Oğlumu rahat bırakıp şu kızını al, Azınlık. Siktir, üzerime işedi bu!*"

Gediz gülerek onlara doğru yürüdü. "*Hak etmediğini söyleyemezsin.*" Uzanıp Asil'in kollarındaki küçük kızı aldığında üzerine idrar bulaşmasın diye çocuğu koltuk altlarından tutmuştu. Bunu yaparken Ilgım'ı kendinden yarım kol uzakta tutuyordu. "*Itır buraya gel.*" Eve bakarak tekrar ona seslendi. "*Hatun buraya gel, bu küçük cadı yine altına yapmış. Şu hizmetçiler hangi cehennemde!*"

Bülbül saklandığı yerden onları izlerken Hafız'ın güldüğünü görmüştü. "*Hizmetçilerin senin klanında kaldı, Azınlık. Hatırlatayım, Elümhan Kalesi'nde değil, benim evimdesiniz.*"

Asil ağacın üstünden inmeyen oğluna doğru yürürken, "*Annen görmeden hemen in aşağıya,*" diye ona kızıyordu. "*Senin yüzünden yine bana kızarsa bu sefer seni o ağaca asarım!*"

Küçük çocuk gülerek konduğu dala iyice yerleşti. "*Bana hiçbir şey yapamazsın çünkü annem bana nasıl kalkan büyüsü yapacağımı öğretti.*"

"*Annen yetmezmiş gibi bir de senin kalkanınla hiç uğraşamam! Neden biraz da Tenebrislere ait büyülerin üzerinde çalışmıyorsun?*"

"*Baba ben karanlığı sevmiyorum.*"

"*Sen bir Tenebris'sin, ne demek karanlığı sevmiyorum? Adının anlamı bile gece demek, Aktün!*"

"*Adımın anlamı aydınlık gece demek baba ve ben ışığı daha çok seviyorum.*"

Asil çatık kaşlarla eve dönüp çenesini sıktı. "*Günışığı!*" diye seslendi sinirli bir şekilde. "*Biz bu çocuğu eksik yapmışız, yenisini istiyorum!*" Hafız ve Gediz gülerken Asil burnundan soluyordu.

Bülbül saklandığı yerden onları izlerken Asil'in parmağındaki yüzük dikkatini çekmişti. Parmağındaki Abraham'ın taktığı ve babadan oğula

geçen o yüzüğü hemen tanımıştı. Üzerinde siyah ay olan yüzüğü ailedeki klan liderlerinin taktığını biliyordu. Bülbül şaşırmıştı, Asil gelecekte klan lideri mi oluyordu? En küçük oğul olmasına rağmen bir gün babasının yerine Asil'in geçeceğini herkes bekliyordu ancak Doğa'ya olan aşkı yüzünden Abraham, Asil'i evlatlıktan reddetmişti.

Anlaşılan aradan geçen zaman Abraham'ın onları affetmesini ve yeniden klana almasını sağlayacaktı. Diğer işe yaramaz oğullarında liderlik vasfı olmadığını bildiği için Asil'i affetmekten başka çaresi yoktu. Bülbül ağaç tepesinde duran yaramaz çocuğa baktı. Belki de Abraham'ı yumuşatan bu ufaklıktı. Torununu kucağına alınca oğlu ve gelininin ilişkisine karşı çıkmayı bırakmış olabilirdi.

Hafız'ın kucağında duran küçük kız bahçede olan tüm konuşmalara tanık olduğu için, "*Baba*," diyerek minik ellerini Hafız'ın yanaklarına bastırmıştı. "*Asil amca Aktün'ü eksik yapmış ya... Peki, sen beni tam yaptın mı?*"

Hafız gülerek burnunu küçük kızın burnuna sürttü. "*Sana baktıkça annenle bu konuda çok iyi bir iş çıkardığımızı daha iyi anlıyorum.*"

Bülbül tam o esnada evin penceresinden kafasına uzatan kadını görüp afallamıştı. Bu gümüş saçlı kadın ondan başkası değildi. "*Orada durmayı bırakın, yemek hazır.*" Daha sonra Hafız'a dönüp kucağındaki çocuğu gösterdi. "*Hava çok soğuk, Gülfem'i içeri getirmelisin.*"

Gülfem kollarını sıkıca babasının boynuna sarıp, "*Biraz daha bahçede kalmak istiyorum, anne*," deyince Bülbül'ün kafasından buz gibi sular dökülmüştü. Hafız'ın çocuğunun annesi Bülbül müydü?

Bülbül'ün yüzü sararmış ve o kadar şaşırmıştı ki düşmemek için onu diğerlerinden gizleyen ağaca tutunmuştu. Bu ev onun evi ve Hafız da onun kocası mıydı? Hayır, bu mümkün değildi. Gelecekte Hafız ile evlenmiş olamazdı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı bile, neden evlensinler ki? Bülbül inanamayan gözlerle onları izlerken gelecekteki hâli camdan sarkmış, kızını içeriye girmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Hafız ise ona ahtapot gibi yapışan küçük kızını kollarının arasında tutarken karısını büyük bir aşkla izliyordu. Onu gerçekten seviyormuş gibi bakıyordu. Bülbül'ün midesi kasılmıştı. Bu nasıl olmuştu? Hafız ona nasıl âşık olabilirdi? Yaşadığı şaşkınlığı atlatamadığı için daha fazla orada duramamış ve hemen kendi zamanına geri dönmüştü. Geleceğe yolculuk yapması berbat bir fikirdi, artık Hafız'a her baktığında bir gün onun kocası olacağını hatırlayacaktı!

İkisinin birbirini fark etmesine tam olarak bu neden olmuştu. Bülbül geleceğe yaptığı o yolculuk yüzünden Hafız'ı ne zaman görse dalgın gözlerle onu izlemiş, onunla nasıl evlenebildiğimi düşünüp durmuştu. Onun

bakışlarını yakalayan Hafız ise her defasında Bülbül'ün ona neden baktığını sorgulamış, bir süre sonra onun bakışlarından hoşlanmaya başlamıştı. Bülbül'ün geleceğe yaptığı o yolculuk ikisinin arasında küçük bir kıvılcım yakmıştı.

"Bülbül sana söylüyorum, beni duymuyor musun?" Hafız'ın sesiyle geleceği düşünmeyi bırakıp başını kaldırdı. Hafız onun elini sarmış, merak ve biraz da endişeyle ona bakıyordu. "Yüzün sarardı, iyi misin?" İyi değildi, Bülbül hâlâ onunla nasıl olacağını bilmediği için onun yakınlarında iyi olamıyordu.

Bülbül bir şeyler söylemek için, "Ben..." demişti ki Hafız'ın onun elini tuttuğunu gördü. Hafız onun elini sarmıştı ancak bırakmayı unutmuştu. Bülbül'ün eli onun avucunun içinde neredeyse kaybolmuştu. İkisinin gözleri birleşen ellerini bulduğunda ne yapacaklarını bilemediler.

Aralarında bir sessizlik yaşandığında odada boğucu ve aynı zamanda yakıcı bir sıcaklık vuku bulmuştu. Sadece birbirlerinin gözlerine bakmak bile onları susturuyor, anlam veremedikleri bir büyünün içine çekiliyorlardı. Hafız daha kaç kez onun gözlerinde yitip gideceğini bilmiyordu ama bundan şikâyetçi de değildi. Bülbül'de onu geren, aynı zamanda rahatlatan mistik bir şeyler vardı. Kontrol edemediği bir dürtüyle onu yakından tanımayı istiyordu. Bülbül denen bu kız gerçekte kimdi? Hafız onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Kendini ilk toparlayan Bülbül oldu. Elini hemen çekerek ikisinin arasındaki teması koparırken ne kadar paniklediğini saklayamıyordu. Bülbül tek kelime etmeden ayağa kalkıp hemen kapıya yürüdü. "Odanızı temizlemesi için yerime birini gönderirim, efendim." Bunları söyledikten sonra kaçarcasına dışarı çıkmıştı.

Hafız onun arkasından şaşkınca bakıyor, bu kızın onunla ne sorunu olduğunu anlayamıyordu. Elindeki kanamayı durdurduğu için doğru düzgün ona teşekkür bile etmemişti. "Kutupların duygusuz cadısına yardım edende kabahat!" Odasındaki kitaplarını aldıktan sonra sinirli bir şekilde dışarı çıkmıştı. Neden ısrarla ondan kaçıyordu ki? Veya bu onu neden bu kadar kızdırıyordu!

✦

Savcı kendi sınıfında, yani Koruyuculara ait sınıfta buradaki öğrencilere bugünün konusu olan büyüleri öğretirken bir anda ürpermişti. Şiddetli bir sarsıntıya uğramış gibi kemiklerine kadar titrediğinde parmakları arasında duran kitap kayıp yere düştü. Yoğun bir enerji onu hazırlıksız

yakalamıştı ve böyle hisseden sadece Savcı değildi. Sınıftaki herkes aynı enerjiyi soluduğu için sessizleşerek birbirlerine bakmaya başlamışlardı. Bu da neyin nesiydi?

Sınıfta çıt çıkmazken herkesin bakışları pencereyi bulmuştu. Kar yağıyordu. Araf'ta kış olabilirdi ama bugün hava güzeldi ve hiç kar yağmamıştı. Ancak önce yoğun bir enerji hissetmişlerdi, hemen ardından da kar yağmaya başlamıştı. Savcı kaskatı kesilse de göğüs kafesindeki kalbinde yıllar sonra bir kıpırtı vardı. Başlarda kalbi küçük bir ritim tutturmuş, ancak daha sonra şiddetini arttırarak kaburgalarını tekmelemeye başlamıştı.

Her şey Savcı'nın etrafında dönerken dizleri titremeye başlamıştı. Hızlı hızlı nefesler alırken dudaklarından mırıltıyla, "Elzem," ismi dökülmüştü. Bu hissettiği yoğun enerji Elzem'e aitti ve kar yağıyordu! Koşarak hemen sınıftan çıktı.

Elzem Akay geri dönmüştü!

Onun yoğun enerjisini hisseden tüm öğrenci ve öğretmenler sınıftan çıkarken Savcı koşarak koridoru geçip merdiveni inmeye başladı. Yanılıyor olamazdı, bu enerji Elzem'e aitti. İlkinde olduğu gibi onun gelişiyle güçlü enerjisi tüm Araf'ta hissedilmişti. Daha önce Elzem ilk kez Araf'a geldiğinde de böyle olmuştu. Buradaki herkes bir anda yoğun bir Aykırı enerjisiyle sarsılmış, ansızın yağan karı izlerken Araf'a bir yabancının geldiğini hissetmişti.

Savcı akademinin avlusunda durup yağan karı izlerken derin bir nefesle Elzem'in güçlü enerjisini içine çekti. Baskın enerjisi ve gücü Araf'ın dört bir yanına dağılmış, herkes tarafından hissedilmeye başlamıştı. Savcı elini yağan kara uzattığında uzun yıllar sonra dudaklarında gerçek bir gülümseme meydana gelmişti.

"Hoş geldin, Elzem Akay, hoş geldin." O gerçekten dönmüştü.

Dışarı çıkan tüm öğrenciler başını kaldırıp şiddetli bir şekilde yağan karı izlerken içlerine çektikleri her nefesle fısıltıları artıyordu. Herkes bir diğerini dürterek, "Bu o olabilir mi?" diyordu. "Tanrı Tanımaz Asi geri mi döndü?"

Avludaki kalabalığın içinde biri, "Bu mümkün değil," derken kafası karışmış gibiydi. "O silindi, üstelik doğum sırasını kaçırdı, o olamaz."

"Ama bu onun enerjisi," dedi bir başkası. "Hatırlasana, daha önce buraya ilk kez geldiğinde de Araf onun Aykırı enerjisiyle sarsılmıştı."

"Bu kesin o!" diye haykırdı biri. "Daha önce olduğu gibi bugün ansızın yağan kar onun dönüşünün habercisi. O bir kış kızı, tüm bu kar onun alameti!"

"Nasıl dönebilir ki o silindi."

"Doğum sırasını bile kaçırdı, nasıl dönebilir?"

"Elzem Akay'dan bahsediyoruz, dönmenin bir yolunu bulmuş olmalı. Hadi ama bu kız önce Araf'ı, hemen sonra tanrılara meydan okuyarak zamanı yıktı! Geri dönmenin bir yolunu bulamayacağını mı sandınız?" Bunu söyleyen kişi Elzem'e duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu.

Tabii herkes onun dönüşüne mutlu olmamış, bazı öğrencilerin tadı kaçmıştı. "Umarım bu o değildir ve geri dönmemiştir. Herkes daha yeni kendini toparlamışken Araf bir yıkımı daha kaldıramaz."

"Katılıyorum, o hatun tam bir baş belası. Kim bilir başımıza daha neler açacak!"

"Belki de yarım bıraktığı işi tamamlamak için dönmüştür. Sikeyim, hepimizi yok etmeden durmayacak!"

"O kız yüzünden ölüp Ölüler Diyarı'na gittim ve tekrar doğmak zorunda kaldım! İkinci kez bana berbat bir çocukluk yaşattığı için ondan nefret ediyorum."

"Klan liderleri de onun enerjisini hissetmiş olmalı. Başımıza yeni bir sorun açmadan onu durduracaklarına eminim."

"O uğursuz kız aramıza sızıp bize yeni bir felaket getirmeden onu durdursalar iyi olur!"

"Zırvalamayı kesin artık!" Bunu diyen Oyunbazlardan bir öğrenciydi. Elzem zamanı yıkıp herkesi yüz yıl öncesine mahkûm edince Gazi aynı hataları tekrarlamamış ve halkının bir yaratığa dönüşmesine neden olmamıştı. Bu yüzden aristokrat Oyunbazların çocukları eskisi gibi akademide eğitim görüyordu.

Elzem'i savunan bu Oyunbaz kız çatık kaşlarla diğer öğrencilere bakıyordu. "Liderleriniz toplansa bile bizden birini kolay kolay yok edemez. Özellikle bu kişi Tanrı Tanımaz Asi ise kimse ona bir şey yapamaz!"

Elzem, Oyunbazlar arasında efsaneleşip onların kahramanı olduğu için kalabalığın içinde başka bir Oyunbaz'ın sesi yükselmişti. "Sicim'den boş insan çıkmaz. Sadece melezimiz bile tüm liderlerinizin canına okumayı başardı. Gerçekten ondan kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Denemekle kalırlar!" dedi başka bir Oyunbaz. "Bizden olanı koruruz. Onun arkasında koskoca Sicim var, bize meydan okuyana gerektiği gibi karşılık veririz."

"Siz sefil ruh emiciler, can sıkmayı bırakın." Bunu diyen bir Azınlık'tı. "Küçük bir parmak hareketimle yerde acıyla kıvranacak ucubelerin gövde gösterini çekecek değiliz."

"Ah, siz Azınlıklar ne çok boş konuşursunuz." Oyunbazların içinden genç bir kız kahkaha atarak öne çıkıp ona doğru yürüdü. "Şu parmaklarla

olan küçük gösterini bana yapsana? Tabii ruhunu bedeninden sökmemi istiyorsan."

"Kendi aranızda tartışmayı bırakıp sınıflarınıza dönün!" Efsun sinirli bir şekilde akademiden çıkıp her an birbirlerine saldıracak gibi duran öğrencilere kızdı. "Derhâl sınıflarınıza dönün!" Biraz daha kargaşa çıkarırlarsa tüm öfkesini onlardan çıkartabilirdi. Elzem'in enerjisini ta çalışma odasında hissetmişken çatacak birilerini arıyordu.

Efsun tüm öğrencileri içeri gönderdikten sonra Savcı'ya doğru bir adım atmıştı ki Savcı hemen bahçedeki muhafızlara döndü. "Atımı getirin!" dedikten sonra emrinde olan tüm ruhları buraya toplamıştı. "Gerekirse Araf'ın altını üstüne getirin ama Elzem'in yerini bulmadan sakın dönmeyin!" Bir tek onun görebildiği köle ruhları aldıkları emri yerine getirmek için ortadan kaybolduğunda Savcı'nın nabzı boğazında atıyordu.

Savcı çok telaşlı, sabırsız, mutlu ve fazlasıyla heyecanlıydı. Yıllar sonra onu tekrar görecek olmak kanını kaynatıyor, kalbinin şiddetle çarpmasını sağlıyordu. Atının gelmesini beklerken başını gökyüzüne kaldırdı ve onun güçlü enerjisini soluyarak iç çekti. "Seni bulacağım." Bulacak ve onu bir daha hiç kaybetmeyecekti.

✦

Bir Hafta Sonra

Akademinin ortak salonunda Savcı sinirle yürüyüp volta atarken aklını kaçırmak üzereydi. Bir hafta önce Elzem'in enerjisi tüm Araf'ta hissedilmişken sadece birkaç saat sonra onu kaybetmişlerdi. Birkaç saatliğine hissedilen baskın enerjisi bir anda kaybolduğu için onun izini kaybetmişti. Günlerdir gece gündüz demeden her yerde onu arıyordu ancak onu bulamıyordu. Ne doğru düzgün uyuyabiliyor ne de bir şeyler yiyebiliyordu. Çıldırmanın eşiğine gelmişti, biraz daha onu bulamazsa aklını yitirebilirdi!

"Belki de hepimiz yanıldık." Gediz bunları söylerken en az Savcı kadar gergindi. "Hissettiğimiz o güç Elzem'e ait olsaydı çoktan ortaya çıkmaz mıydı?" Bir hafta önce Gediz, Asil'le Elümhan'a gitmek için yola çıktığında hissettikleri güçlü ve tanıdık enerjiyle atlarını geri çevirmiş ve akademiye dönmüştü. Soludukları o enerjinin Elzem'e ait olduğuna çok eminlerdi. Buraya dönünce onu akademide bulacaklarını düşünüyorlardı ancak hiçbir şey umdukları gibi olmamıştı.

"Azınlıkla aynı fikirdeyim, belli ki hepimiz yanıldık." Asil sıkıntıyla yüzünü ovuşturarak gözlerini Savcı'ya dikti. "Elzem olsaydı çoktan gelmiş olurdu. Bizden saklanması için bir neden yok."

"Yok mu dersin?" Meliz kollarını göğsünde birleştirerek sinirli bakışlarını Savcı'ya çıkardı. "Birileri ona dönmemesi için söz verdirdi!"

"Sikeyim, üzerime gelip durma, Meliz!" Savcı kızgınlıkla sandalyelerden birine tekme atarak yere serdiğinde sinirle odanın içinde dönüp duruyordu. "Şu zamana kadar onun hangi sözünü tuttuğunu gördünüz? Onca zaman sonra tuta tuta bu sözü tutmuş olamaz!" Elzem Akay ona dünyayı zehretmek için doğmuş olmalıydı! Doğsun da gerekirse annesinden emdiği tüm sütü Savcı'nın burnundan fitil fitil getirsin ama yeter ki bir yerlerde yaşamaya devam etsin.

"Bence Elzem'in bizlerden saklanmasının tek nedeni Savcı'ya verdiği söz veya Savcı'nın ona *hiç doğmamış olmanı dilerdim* diyen sözü değil." Dehliz sakince konuşup buradaki herkesi susturmuştu. Herkes gibi o da Elzem'in yoğun enerjisini solumuş ve aradan geçen günlere rağmen Savcı'nın onu hâlâ bulamadığını öğrenmişti. Kardeşinin nasıl olduğunu görmek için Elümhan'dan ayrılıp buraya gelmişti.

Gediz yönünü abisine doğru çevirerek, "Savcı'nın ona söyledikleri yüzünden ortaya çıkmıyorsa o zaman bizden saklanmasının nedeni nedir?" diye sordu.

Dehliz masadaki suya uzanırken ifadesi sıkkındı. "Ortaya çıkması için bir nedeni yok. Kızlar artık burada değil, yani Elzem'in değer verdiği en önemli insanlar yok. Itır akademide olsaydı eminim gizlenmeyi bırakıp hemen ortaya çıkardı."

"Soya'yla çoktan iletişime geçtim." Meliz zaten bu konuda onları bilgilendirmişti ama bir kez daha son gelişmelerin üzerinden geçti. "Soya kızlarla tek tek görüşüp Elzem'in Araf'a döndüğünü söyledi. Itır ve Doğa bunu duyunca buraya gelmeye ikna oldular fakat..." Meliz dilini ısırarak Dehliz'e bakınca Dehliz sertçe yutkundu. Kalbi sıkışmış, yüreğine kaldıramadığı bir ağırlık çökmüştü. Dönmek istemeyen sadece Mara mıydı?

"Ne yani, Günışığı'ma kavuşmak için bir de Mara'nın ikna edilmesini mi bekleyeceğim?" Asil küfredip sandalyesini iterek bir hışımla ayağa kalktı. "Bu kadınlar neden ortak bir konuda hemfikir olmuyor!" Çatık kaşlarla Dehliz'e döndü, öfkesini kimden çıkartacağını bilmiyordu. "Zamanında kesenin ağzını biraz açsaydın şimdiye o paragöz kız burada olurdu!"

Hafız kendini tutamayıp kahkaha attı. "Haklı."

Sinirleri bozulan Gediz de gülmeye başlamıştı. "İşimiz o açgözlü Bilge'ye kaldıysa biz kızları unutalım beyler."

"Siz çocuklar kesin zırvalamayı!" Dehliz her birini tersleyerek önüne döndü. "Mara kendi dünyasında bir hizmetçiden daha fazlası değil. Ona vadettiğim mevki ve paraya rağmen buraya gelmiyorsa bunun tek nedeni annesini dünya üzerindeki tüm zenginliklerden daha fazla sevmesi. Bir kâhin olduğu için annesinin nasıl öleceğini görmüştü. Dönmüyorsa bunun tek nedeni annesinin son günlerinde yanında olmayı istemesi." Dehliz her konuda çok olgun biri olduğu için bir yargıda bulunmadan önce empati yapabiliyordu. Kendini Mara'nın yerine koyunca onu anlıyor ve ona kızamıyordu.

Önceki hayatlarında kızlar geçtikleri yıl Araf'a gelmişti. Bir yılın ardında tam olarak bu aylarda Mara annesinin ölümünü sık sık görmeye başlamıştı. Onun son günlerinde yanında olmadığı için yalnız kaldığı her fırsatta ağladığını biliyordu. Dehliz hesaplamalarında yanılmıyorsa Berna Hanım'ın hastalığı ilerlemiş olmalıydı. Bu birkaç ay içinde ölebilirdi. Bu olduğunda Mara'yı orada tutan hiçbir şey kalmayacaktı ve ona annesinin ölümünü hatırlatan bir dünyadan kaçmak isteyecekti.

Dehliz onun çok yakında buraya geleceğini biliyordu. O inatçı kızıl onu çok bekletmişti ama bu bekleyişinin sonunda ona sahip olmak varsa bir yüz yıl daha onu bekleyebilirdi. Gediz gözlerini kısarak abisine döndüğünde bir kez daha abisinin sinirleriyle oynamayı başarmıştı. "Senin şu kaynanan ne zaman ölüyor? Itır'ın bana dönmesi için kaynananı daha hızlı öldürmenin bir yolu var mı?" Buradaki herkes bir küfür savurmuş, hepsi küplere binmişti. Bu çocuğun rahatlığı onları çıldırtıyordu.

"Aradan bin yıl geçse de bu piçin şerefsizliklerine alışacağımı sanmıyorum!" Asil sinirli gözlerini Gediz'e çıkartıp, "Zavallı bir kadının ölmesini istemek acımasızlık, dostum," dedikten sonra hemen Meliz'e doğru eğilip, "Dünyaya gidip şu kadını öldüremiyor musun?" diye sorunca herkes sinirden kıpkırmızı olurken Gediz kahkaha atmıştı. Aklın yolu birdi. Itır ve Doğa buraya dönecekse Mara'nın annesini hiç düşünmeden ortadan kaldırabilirlerdi.

"Siz iki piç kurusu beni kızdırmaya bir son verin." Dehliz çenesini sıktığında şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. "Bahsettiğiniz o kadın Mara'nın annesi!" Gediz ve Asil'i susturarak Savcı'ya döndü. "Kızlar burada olsa bile Elzem'in hiç dönmeme ihtimali var."

Duyduğu her olumsuz söz canını çok sıktığı için Savcı odanın içinde dönmeyi bırakıp masanın yanında durdu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Neden mi?" Dehliz yerine Meliz sözü alıp bir kez daha kızgın bakışlarını Savcı'ya dikti. "Elzem senin ablan yüzünden kardeşinin ölümüne tanık oldu! Sence bunu unutacak biri mi?" Meliz inanamayan gözlerle onu izliyordu. "Elzem geçmişte olanları sineye çekip hiçbir şey yaşanmamış

gibi seninle olacak bir kadın değil. Üstelik gözlerinin önünde ablanın boğazını kesti. Sen bunu unutabilecek misin?"

Savcı bir an bile düşünmeden, "Evet!" dedi sert bir sesle. "Belki her hatırladığımda canımı yakacak bir olay bu ama ablam iyi ve tüm bunların üzerinden bir asır geçti!" Geçmişte yaşananlar Elzem ile birlikte olması için bir engel değildi. Afra ve Itır yaşıyordu, geçmişin kinini taşımak yerine neden birlikte olamıyorlardı?

Dehliz, Meliz'e katıldığını gösteren bir hareketle başını hafifçe sallamıştı. "Sen onunla yeni bir başlangıç yapmayı isteyebilirsin, kardeşim ama aynı şey o inatçı kadın için geçerli değil." Elzem'in nasıl biri olduğunu unutmuş olamazdı.

Onlardan duyduğu her şey Savcı'yı biraz daha umutsuzluğa sürüklediği için omuzları düşmüştü. Heybetli vücudu yılgın bir şekilde sandalyeye düştüğünde başını ellerinin arasına aldı. Uzun yıllar sonra onu yeni bulmuşken tekrar kaybetmek istemiyordu. Bir haftadır her yerde onu aratıyordu hatta kendisi de bizzat gideceği her yere bakmıştı. Fânilerin bölgesindeki o küçük kulübeye bile gitmişti. Her şeyin başladığı ve son bulduğu yerde bile değildi.

Emrindeki tüm o ruhlar bir haftadır Araf'ta bakılmadık yer bırakmamıştı. Her klanı kontrol etmiş, her taşın altına bakmışlardı ancak Elzem hiçbir yerde yoktu. Bunu nasıl yaptığını anlamıyordu ama bir şekilde Savcı ve onun ruhlarından gizlenmeyi başarıyordu! Aklını kaçırmak üzereydi, Araf'ta değilse neredeydi?

"*Hatırla.*" Elzem'in sesi kulağında çınlamış gibi Savcı irkildi. Geçmişte yaptıkları bir sohbet gözlerinin önünde canlandığında nefes dahi almıyordu.

Ruh kapanına girip onun anılarına yolculuk yaptıklarında o gün Elzem çok tuhaf davranmış ve ısrarla ona, "*Hatırla*," demişti.

"*Elzem, neyi hatırlamamı istiyorsun?*"

"*Hatırla, sonrasını değil, öncesini hatırla.*"

Savcı'nın beti benzi atarken sandalyesinde dikleşmişti. Onda bir gariplik olduğunu sezen herkes ona dönüp tam bir şey soracaktı ki Savcı elini kaldırıp hepsini susturdu. Elzem ile olan o tuhaf konuşmayı hatırlamaya çalışırken kimse dikkatini dağıtmamalıydı. *Sonrasını değil, öncesini hatırla* derken ne demek istemişti. Savcı'nın aklına gelen tek şey bu konuşmanın öncesiydi. Peki, bu tuhaf sohbetin öncesi nasıldı ve konu nasıl açılmıştı?

"Bir Kader Sarmalı'nda olmak gibi bir gizin içinde kaybolmalıyım. Ölümden doğmak mümkün müdür?"

"Sen zaten ölümden doğan tek fânisin. Bu saçma merakını anlamıyorum. Sana neler olduğunu anlamıyorum. Zihnine girdiğimizden beri kendin gibi davranmıyorsun."

"Daha önce de dediğim gibi ben asla boş konuşmam. Herkese saçma gelen sözlerimde bile bir gerçeklik vardır... Hatırla."

"Beni endişelendiriyorsun, çok tuhaf davranıyorsun."

"Hatırla."

"Elzem neyi hatırlamamı istiyorsun?"

"Hatırla, sonrasını değil, öncesini hatırla."

Savcı'nın beyninde şimşekler çaktığında oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. "Kader Sarmalı'nda!" Herkesi şoke eden sözleriyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Elzem bunca zamandır Kader Sarmalı'ndaydı!" Sonrasını değil öncesini hatırlayınca ortaya çıkan tek sonuç buydu çünkü o sözlerin öncesinde Elzem, "*Bir Kader Sarmalı'nda olmak gibi bir gizin içinde kaybolmalıyım*," demişti. "*Ölümden doğmak mümkün müdür?*"

"Biliyordu." Savcı fark ettikleriyle dehşete kapılarak yerinde hafifçe sendelemişti. İçi titrediğinde Elzem'in zekâsı karşısında bir kez daha hayrete düşmüştü. "Ruh kapanındayken Elzem başına gelecekleri biliyordu, bu yüzden şifreli bir şekilde bana gideceği yeri söyledi. Doğrudan yerini söylememesinin nedeni bizi nasıl bir ayrılığın beklediğini bilmemesiydi!"

Kötü bir şekilde ayrılırlarsa Savcı onun yerini bu kadar kolay bulmamalıydı. İyi bir şekilde ayrıldıklarında ise onu er veya geç bulması için Savcı'ya bir açık kapı bırakmıştı. Bu yüzden gideceği yeri gizemli bir cümleyle ifade etmişti. Zamanı gelmeden Savcı onun ne demek istediğini hiç anlamayacaktı. Savcı yüz kızartıcı bir küfür savurmuştu. "O lanet kadın her şeyi önceden düşünüp planlamış!"

Kimse Savcı'nın ne demek istediğini anlamadığı için birbirine bakarken Meliz ayağa kalkıp onun yanına gitti. "Neyden bahsediyorsun?"

"Başına gelecekleri biliyordu!" Savcı parmaklarını saçlarının arasına daldırıp her bir tutamını sinirle dağıtırken dişlerini sıkıyordu. "Kader Sarmalı size kaderinizi gösterir. İlk ziyaretinizde orada yaşadığınız her şey aslında geleceğinizle ilgili şeylerdir." Kuşkulu bir ifadeyle gözlerini kısarak Meliz'e yaklaştı. "Buz Festivali'nde Elzem oraya giderken sen onun yanındaydın. Orada tam olarak ne yaşandı?"

"Ne olabilir ki? O yıllarda birbirimizden nefret ettiğimiz için ikimiz de bir diğerinden kurtulmaya çalıştı." Meliz, Savcı'nın neyin peşinde olduğunu anlamıyordu.

"Gerçek hayatta olduğu gibi Kader Sarmalı'na bir düşman olarak başladınız." Herkes onları izlerken Savcı gözlerini ondan ayırmadan, "Devam et, Meliz," dedi sabırsızca.

"Daha sonra oradan kurtulmak için iş birliği yapıp oradaki bir yaratıkla mücadele ettik. Birbirimizin arkasını kollayıp oradaki tehlikelerin üstesinden geldik." Meliz başıyla ona Asil'i gösterdi. "O ve Itır'ın hayatı tehlikedeydi hatta ölü sayılırlardı. Elzem onların vücudundaki zehri emmeseydi oradan sağ çıkamazlardı. Onları kurtarmak için Elzem kendi hayatını tehlikeye attığı için neredeyse ölüyordu. Son nefeslerini verirken kendini göle atmıştı."

"Gölün içinde de Kız Kardeşlerin sesini duymuş olmalı!" Dehliz bunu söyleyip heyecanla yerinden kalksa da diğerleri henüz bir şey anlamamıştı ama Dehliz de neler olduğunu çözmüştü.

Hafız sabırsızca yerinden kıpırdanıp gözlerinin radarına Savcı ve Dehliz'i aldı. "Neler olduğunu artık bize de söyleyecek misiniz?"

"Olanlar çok açık değil mi?" Savcı herkesin onu görebileceği bir yerde durup, "Elzem çok zeki bir kadın," derken hâlâ olayın şokundaydı. "Kader Sarmalı'nda yaşadıklarını analiz edince onu bekleyen geleceği anladı. O yanıltıcı dünyada Meliz ile zoraki bir iş birliği yapmak zorunda kalmıştı. Geri döndüklerinde de Oyunbazların çağını başlatmak için Meliz ile iş birliği yapmıştı. Kader Sarmalı'nda birbirlerine güvenmekten başka çareleri yoktu ve gerçek hayatta da öyle."

Meliz anladıklarıyla gözlerini büyüterek lafı Savcı'dan devraldı. "Kader Sarmalı'nda Elzem onu kurtarmasaydı Itır ölecekti." Donup kaldığında gözlerinin önündeki gerçeği bunca zamandır fark edemediği için kendine kızıyordu. "Gerçekte de Itır öldü ve Ölüler Diyarı'na gitti, yani Elzem zamanı geriye almasaydı şimdiye kardeşi hiç olmayacaktı. Tıpkı Kader Sarmalı'nda yaptığı gibi burada da Itır'ı kurtardı!"

Tüm taşlar yerine otururken Dehliz mırıltıyla karışık bir sesle, "Kader Sarmalı'nda kardeşini kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmişti," dedi. "Itır'ın vücudundan örümcek zehrini emerken bunun onu ölümün eşiğine getireceğini biliyordu. Bunu bilmesine rağmen kardeşi için kendi hayatını gözden çıkardı."

"Tıpkı burada da yaptığı gibi." Savcı'nın gözlerinin ardı sızlarken kelimeler dudaklarında can çekişir gibi çıkıyordu. "Kardeşini geri almak için Araf'ı yıkıp tanrılara meydan okursa ona olacakları biliyordu. Kader Sarmalı'nda olduğu gibi bir kez daha kendi hayatından vazgeçti."

Savcı bir yerlere tutunma ihtiyacı hissederek elini masanın kenarına bastırıp hafifçe öne eğildi. Hızlı hızlı nefes alırken, "Elzem bunu fark etmeyecek bir kadın değil," diyerek yutkundu. "Burada yaşadıklarının Kader Sarmalı'nda yaşananlarla olan benzerliğini fark etmiş olmalı. Orada iki saat içinde yaşadığı her şeyin aslında geleceğinden küçük bir

kesit olduğunu anlamıştı. Bu yüzden ruh kapanındayken bir anda Kader Sarmalı'yla ilgili bir şeyler söylemeye başlamıştı."

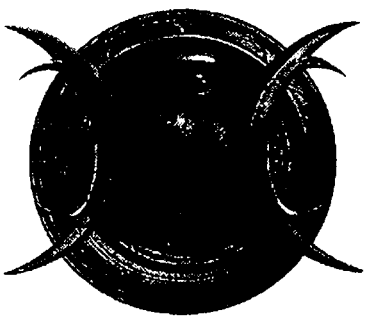
Kader Sarmalı'ndayken Kız Kardeşler, Elzem'e tekrar karşılaşacaklarıyla ilgili bir şeyler söylemiş olmalıydı. Savcı bundan neredeyse emindi. Orada yaşadığı her şey bire bir çıkmaya başlayınca er veya geç Kader Sarmalı'na gideceğini biliyordu. "Yani en başından beri olacakları biliyordu." Meliz'in gözlerinden bir damla yaş süzülürken boğazı düğümlenmiş gibi güçlükle, "Itır'ın o ruh kapanından çıkamayacağını içten içe biliyordu," diye fısıldadı. "Kardeşini bir şekilde yaşatacağını ve bu uğurda başına gelecekleri biliyordu."

"Başına gelecekleri bildiği için bana, *bir Kader Sarmalı'nda olmak gibi bir gizin içinde kaybolmalıyım*, demişti. *Ölümden doğmak mümkün müdür?* derken bile aslında çok şey anlatıyordu. Bizler onun öldüğünü düşünürken o, yüz yıldır bir gizin içinde kaybolmuştu. Sözlerinin tek anlamı bu!" Başına ağrılar girmiş gibi Savcı şakaklarına baskı yaparken onun ne demek istediğini bu kadar geç anladığı için kendine çok kızıyordu. Elzem haklıydı, o asla boş konuşmazdı. Saçma gelen cümlelerinin altında bile büyük bir sır yatıyordu.

Elzem aslında yerini çok önceden Savcı'ya söylemişti ama Savcı onun gibi kıvrak bir zekâya sahip olmadığı için bunu çok geç anlamıştı. Bir asırdır Kader Sarmalı'nda olduğuna inanamıyordu. Bu yüzden ikinci kez doğmamıştı, başından beri Kader Sarmalı'ndaydı, yani zaman kavramının olmadığı bir yerdeydi. Diğer herkes zamanda yüz yıl geriye gitmişken Elzem için bu böyle olmamıştı. O hep aynı yerde ve aynı zamandaydı.

Savcı hemen ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Bilgelerin klan lideri Revan'ı bulmalıyım." Revan, Kader Sarmalı gibi bir yere bile kapı açabilirdi. Oraya gidip Elzem'i geri getirmeliydi. Elzem bir hafta önce bir şekilde buraya gelmişti ancak burada olmadığına göre tekrar oraya dönmüş olabilirdi. Savcı'nın artık kaybedecek bir saniyesi bile yoktu. Neye mal olursa olsun onu bulacaktı. Bulacak ve geri dönmeye ikna edecekti.

Bölüm 16
Evli, Mutlu, Çocuklu

"Şimdi yollarımı gözlemen nafile
çünkü bana geri dönme diyen sendin."

Son iki ay benim için şaşırtıcı derecede iyi geçmişti. Yüz yıl boyunca beni köle gibi çalıştıran Kız Kardeşler, doğum günüme sayılı günler kalınca inanılmaz bir değişim geçirmişlerdi. Beni daha az çalıştırıyor, tapınaktaki işlerde bana yardım ediyorlardı. Emin değildim ama sanki bana bu yeri sevdirmeye çalışıyorlardı. Yüz yılımı geçirdiğim bu korkunç yeri bana sevdirecek hiçbir güç yoktu.

Her gün yosun tutan tapınağın antik merdivenini silmeyi bitirince ayağa kalkarak elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. Tılsım Yahni'nin sildiğim merdivenlerden zıplayıp indiğini görünce yalandan kaşlarımı çattım. "Yerleri daha yeni sildim, ufaklık. Ayak izlerini yerde bırakmamalısın."

Beni hiç duymuyormuş gibi son basamaktan atlayıp çıplak ayaklarımın arasına sokulan yün yumağına gülümsedim. "Seni kucağıma alamam, bebeğim." Eğilip yerdeki kirli su kovalarını aldım. "Önce bunlardan kurtulmalıyım."

Kovalardaki kirli suyu dışarıya dökmek için yürürken Yahni hemen yanımda beni takip ediyordu. O da olmasaydı bu yerde yalnızlıktan kafayı yiyebilirdim. Tılsım ile sohbet edip ona içimi dökmek bana iyi geliyordu. Bahçeye çıkıp kovalardaki pis suyu buradaki iki ağaca döktüm. Tılsım'ı kucağıma alıp içinde yemyeşil ağaçların olduğu, rengârenk çiçeklerin açtığı ve kuşların şakıdığı güzel bahçede biraz yürümeye başladım.

Bir anda etrafımı yedi Kız Kardeş sardı. Hepsinin varlığını etrafımda hissedebiliyordum. "Bugün nasılsın, "Elzem?"

"Dünden daha iyi, yarından daha kötü değil," diyerek kucağımdaki yavru tavşanın tüylerini okşamaya başladım. "Sizler nasılsınız?"

Yedisi birden aynı anda, "Daha iyi," diye bana cevap verdi.

İçlerinden biri, "Senin için odana bıraktığımız şeyleri beğendin mi?" diye sordu.

"Hepsi çok güzeldi, teşekkür ederim." Dün buradaki işlerimi bitirip odama çekildiğimde yatağımın üzerinde yeni kıyafetler ve

birbirinden pahalı mücevherler bulmuştum. Bir asır boyunca berbat şeyler giymeme izin vermişken bu değişimleri merak uyandırıyordu.

Başka biri, "Peki, neden onları giymedin?" diye sordu. "Hâlâ bu ucuz çulların içinde duruyorsun."

"Giydiğim ucuz şeyler içimdeki kraliçenin değerini düşürmez." Beni gerçekten aptal mı sanıyorlardı? Kurtardıkları hayatıma karşılık yüz yıldır bu yaratıklara hizmetçilik yapıyordum. Onlardan gelen hediyeleri kabul etmek beni daha fazla borçlandırabilirdi.

Kız Kardeşlerin bu ani değişiminin altında çok önemli bir sebepleri olduklarına adım gibi emindim. Doğum günüme bu kadar az kalmışken bir anda değişiyorlarsa bunun bazı sebepleri olabilirdi. İhtimaller üzerine kurulu beynim bana hemen birkaç ihtimal türetmişti. Doğum günümde onların yıllarca beklediği veya kaçındığı bir şey yaşanacaktı. Bundan neredeyse emindim.

Eğer bekledikleri şey doğum günümde yaşanacaksa mutlaka bazı konularda rızama ihtiyaçları vardı. Beni buna ikna etmek için şimdiden bana iyi davranıp gözümü boyuyorlardı. "Seni bu basit kıyafetlerin içinde görmekten hoşlanmıyoruz, Elzem." Biri yumuşak bir sesle kulağımın hemen yakınında konuştu. "Neden iyi niyetimizin bir göstergesi olan o şeyleri giymedin?" Neden giymeliydim? Düşünülmesi gereken en önemli şey buydu. Sonuçta Kız Kardeşler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kendileri hakkındaki bilgiler konusunda çok ketumlardı.

Nasıl buraya düştüklerini anlatmak şöyle dursun, bana isimlerini bile söylememişlerdi. Onlarda işlerin nasıl yürüdüğünü zerre kadar bilmiyordum. Bana sundukları bir hediyeyi kabul etmek başıma ne tür sorunlar açacaktı? Havadan nem kaparken bu soruların yanıtını bilmeden onlardan bir çöp bile almazdım. "Basit kıyafetlerle bir sorunum yok." Tebessüm ederek omuz silkmekle yetindim. "Temiz oldukları sürece ne giydiğimi sorun etmiyorum artık."

"Bize güvenmediğin için sana sunduklarımızı kabul etmiyorsun."

"Lütfen kişisel algılamayın, ben kimseye güvenmem." Bahçedeki taş banklardan birine oturup gökyüzünün aydınlanmasını bekledim. Tapınağın arazisi dışındaki her şey iki saatte bir değiştiği gibi hava da değişiyordu. İki saat aydınlık olsa iki saat loş bir karanlık oluyordu. Pırıl pırıl canlı bir güneşi görmeye hasret kalmıştım. "Yüz yıl

boyunca bana tek bir çöp almamışken durduk yere nereden çıktı bu hediyeler?" diye sordum.

"Seni çok ihmal ettiğimizi fark edince bunu telafi etmeye çalışıyoruz."

"Yüz yıllık bir zorbalıktan sonra beni ihmal ettiğinizi yeni fark etmeniz çok gülünç."

İçlerinden biri hemen, "Sana zorbalık yaptığımızı mı düşünüyorsun?" diyerek hayret etti. "Tehlikelerle dolu bu dünyada sana evimizi açtık."

"İyi bir hizmetçiye ben de tüm kapılarımı açardım."

"Seni bir hizmetçi olarak hiç görmedik," dedi başka biri. "Sana hep bizden biriymiş gibi davrandık."

"Olamaz, o zaman siz de arka planda birbirinizi hep bir hizmetçi gibi çalıştırıyorsunuz." Alay ederek güldüm. "İlk kez gerçek anlamda sizden biri olmadığım için mutluyum." Hepsinin ruhundaki öfkeyi soludum. Bu ucuz taktiklerle beni kandıramazlardı.

Tam içlerinden biri yeni bir yalan için, "Elzem..." demişti ki daha fazla dayanamayıp, "Hayır!" diyerek onu susturdum. "Yapacağınız hiçbir şey size katılmama neden olamaz. Kimsenin sekizinci kardeşi olmayacağım çünkü benim zaten üç kardeşim var." Bunu söylediğim an hepsi aynı anda konuşmaya başladı.

"Onlar artık hayatında yok."

"Hiç olmayacaklar."

"Sen sonsuza kadar buraya mahkûm edildin."

"Tanrılar seni sonsuza kadar buraya hapsetti."

"Kız kardeşimiz olsan da olmasan da sen hep burada olacaksın."

"İyi niyetimizi kabul edip törene katıl."

"Burası bizim dünyamız, seni dışarıdaki tehlikelerden korumak için kardeşlik bağını istemelisin."

"Susun artık!" Ellerimi kulaklarıma bastırarak onların seslerinden kurtulmaya çalıştım. "Tüm manipülasyonlara kapalıyım, beni manipüle etmeye çalışmaktan vazgeçin. Burada bin yılımı geçirsem bile sizden biri olmayacağım."

İçlerinden birinin kahkahasını kulağımın çok yakınında işittim. "Yoksa o Koruyucu için mi bize karşı koyuyorsun?" Ortada komik

bir şey varmış gibi hepsi aynı anda gülmeye başladı. "Savcı denen o Koruyucu seni çoktan unuttu. Üzülmemen için sana söylememiştik ama o evli ve bir çocuğu var." Kalbimin şiddetli çatırtısını en derinlerimde duyarken hiç kıpırdayamadım. Bir anda nefesim bile donmuş gibi öylece kalakalmıştım. Savcı evli miydi ve bir çocuğu mu vardı?

Beni ardında bırakmıştı.

Göz pınarlarımdan bir damla yaş yüzüme süzülürken derin derin nefesler aldım. Vücuduma yayılan acıyı bastırmaya çalıştım ancak bir kanser gibi tüm hayati organlarıma sızıyor, duygularıma saldırıda bulunuyordu. Acı tek bir yerimde değildi, sanki her yerdeydi. Aklım, kalbim ve tüm vücudumda olan yoğun bir acıyla sarsılmıştım. Ne umuyordum ki? Yıllar boyunca beni beklemesini mi? Hayır, fazla hayalperest bir düşünce olurdu. Hiçbir adam bir kadını yüz yıl beklemezdi.

Bir gün Araf'a dönersem orada beni bekleyen bir adam bulmayacağımı hep biliyordum. Ancak küçük bir yanım umut etmeyi hiç bırakmamıştı. Araf'ın bir yerlerinde yollarımı gözleyen bir adamın varlığına beni inandıran bir yanım vardı ve artık o da susmuştu. Kimse ablasının katilini sevecek kadar aşkın pençesine düşmezdi. Savcı'nın gözlerinin önünde ablasının boğazını kesmişken hâlâ beni sevdiğini düşünmek saçmalıktan başka bir şey değildi.

Kız Kardeşler suskunluğumu farklı şeylere yorarak, "Bize inanmıyor musun?" diye sordular. Daha ben bir cevap vermeden, "O zaman git kendin gör," dediler ve bir anda altımdaki zemin çatırdadı.

Banktan hemen ayağa kalkıp, "Hayır, bekleyin!" diye karşı çıktım ancak çatlaklar oluşturan yer yarıldı ve ben küt diye içine düştüm. Lanet olsun! Araf'a gitmeyi istemiyordum ki!

Her şey sadece üç saniye sürmüştü. Kader Sarmalı'ndaki çukurdan düşüp çığlık attığımda henüz çığlığım son bulmadan sert bir zemine çarpmıştım. İniltiler çıkartarak güç bela kendimi toparlamaya çalıştım. Duyduğum nal sesleriyle başımı kaldırdım ve bir at arabasının üzerime geldiğini görünce gözlerimi kocaman açtım. "Bu da ne be!" Son anda kendimi yan tarafa atıp yerde yuvarlanarak atın önünden çekilmiştim. Az kalsın dört atın çektiği bir arabanın altında eziliyordum.

O can sıkıcı kardeşler beni işlek bir yola ışınlamak zorunda değildi! Yerde yuvarlandığım için zemine sürtünen kollarım ve bacaklarımın derisi soyulmuştu. Acıdan inleyerek ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Şükürler olsun ki şifacı vücudum az önce edindiğim sıyrıkları hemen onarmaya başlamıştı. Etrafıma bakınca insanların yoğun olduğu bir kasaba meydanında olduğumu gördüm.

Ne yazık ki kendi dünyamda değildim, buradaki her şey Orta Çağ'ı yansıtıyordu. Etrafımdaki insanların enerjilerine odaklanınca ölümlü auraları nerede olduğumu anlamamı sağlamıştı. Fânilerin bölgesindeki bir kasabadaydım.

Nerede olduğumu anlamaya çalışırken onların da beni izlediğini yeni fark ediyordum. Bu insanlar kasabalarına gelen bir ölümsüzün enerjisini hissediyor olmalı ki ellerindeki her işi bırakmış, gözlerini dikmiş beni izliyorlardı. Sanki hepsi beni tanıyordu. Emin değildim ama yüzümü ve neye benzediğimi biliyormuş gibi şoke olmuşlardı. İfadelerindeki o dehşet duygusunu görebiliyordum. Onları bu kadar dehşete düşüren neydi?

İlk kez bölgelerine bir ölümsüzün gelmediğini biliyordum. O zaman sorun neydi? Kendi aralarında fısıldaşmaya başladıklarında beni tedirgin etmişlerdi. Herkes bir diğerine beni gösterip bunun nasıl olduğunu soruyordu. Midem kasıldı. Kim olduğumu gerçekten biliyorlardı! Fânilerin bölgesinde bile bu kadar tanınacak kadar ne yapmış olabilirdim? Hangi ara Araf'ta bu kadar meşhur olmuştum?

Etrafıma toplanan kalabalığı şaşkın gözlerle izliyordum. Enerjimi soluyan herkes sinek sürüsü gibi etrafıma toplandığı için buradaki kalabalık gittikçe artıyordu. Bir adam işaret parmağıyla beni gösterip, "Bu o!" diye âdeta haykırdı. "Tanrı Tanımaz Asi!" Bir dakika, anlamadım? O herif az önce bana ne dedi öyle? *Tanrı Tanımaz Asi* mi? Bu nasıl bir küfürdür be!

"Bayım, siz ne saçmalıyorsunuz?" demiştim ki her kafadan bir ses çıkınca hemen aralarından çıkıp koşmaya başladım. Söyledikleri o saçmalıklar da neydi?

Hepsinden kaçarken bile yüksek ve coşkulu bir sesle söyledikleri şeyi duyabiliyordum. "Tanrı Tanımaz Asi geri döndü!" İkinci kez bu çirkin sıfatı duyuyordum!

"Ey ahali, onu siz de gördünüz mü? Ölümsüzlerin dünyasını yıkıp tanrılara başkaldıran asi burada!"

"Ölmemiş, gerçekten yaşıyor!"

"Ölümsüz bir melez olabilir ama o Avcıların soyundan geliyor. Tanrılar bile ondan korkuyor!" Umarım bu sözleri tanrılar duymuyordur yoksa bu aptal insanlar yüzünden bu sefer beni kromozomlarıma ayırırlardı.

"Ne sanıyordunuz, o bir tanrıça! Bizim bölgemizi yaptığı yıkımdan muaf tuttu. O beklediğimiz kurtarıcı!" Neden bu kadar abartıyorlardı ki! Durduk yere o sinir bozucu tanrılarla başımı derde sokacaklardı. Ayrıca kimsenin kurtarıcısı da değildim. Biri onlara o yıkımı bencilce isteklerim için yaptığımı söylemeliydi. Şu insanlardan saklanacak bir yer bulmalıydım.

Üç saat boyunca fânilerin bölgesinde oradan oraya kaçıp durmuştum. Nereye saklansam bir şekilde beni hep buldukları için bu kovalamaca tam üç saat sürmüştü. Her defasında beni bu kadar hızlı bulmalarının nedenini çok geç anlamıştım. Oyunbaz enerjim dışarıya açıkmış. Bu yüzden nereye gidersem gideyim yaydığım enerjiye sinek sürüsü gibi çekiliyorlardı. İzimi kaybettirmek için enerjimi gizleyince rahat bir nefes almıştım. Artık yüzümü görmeden kim olduğumu anlayamazlardı.

Üç saatlik bu koşturmada pazarın içine bile daldığım için o esnada bir pelerin çalmıştım. Peşimdeki insanlardan kendimi gizlemek için hırsızlık yapmaktan başka çarem kalmamıştı. O pelerini çalarken kraliçe ruhum bana arkasını dönmüş, tüm nezaketiyle beni kınamıştı. Kendime hiç yakıştırmadığım bir şeyi yaptığım için övünecek değildim.

Bana hiç hitap etmeyen yeşil bir pelerini kuşanmış, şapkasıyla yüzümü kapatmıştım. Araf'taki pelerinlerin şapkalarının ön kısmı daha ince olduğu için önümü görmemi sağlıyordu. Şapka burnumun altına kadar geldiğinden sadece dudaklarım görünüyordu. Sarı saçlarımı da pelerinin altına sokarak kendimi irice gizlemiştim. Bir Oyunbaz

dışında kimse çıplak ayakla gezmediği için ne yazık ki ikinci hırsızlık girişiminde de bulunmuştum.

Yanında geçtiğim bir ayakkabıcı dükkânının önünde duran bağcıklı ayakkabılardan bir çift çalarak hemen oradan kaçmıştım. İçeri girip istesem bana ücretsiz hediye edeceklerine hiç şüphem yoktu, anlam veremediğim bir şekilde bana karşı bir hayranlık duyuyorlardı. Burada geçirdiğim üç saatte gözlemlediğim şeylerden biri de buydu. Ölümsüzlerden nefret eden bu insanlar, yüz yıl önce ölümsüzlere yaptığım soykırımdan çok memnunlardı.

Onların tarafında olduğumu düşündükleri için beni kahramanlaştırmış hatta efsaneleştirmişlerdi. Fânilerin bölgesinde kimin kapısını çalsam beni büyük bir mutlulukla kucaklayıp bana kapılarını açacaklarını anlamıştım. Bir pelerin ve ayakkabıyı bana çok görmeyeceklerini de biliyordum. Ancak sandıkları gibi o yıkımı onların intikamını almak için değil, kardeşim için yapmıştım. Kahramanı oynayıp bu yoksul halkın iyi niyetini suistimal etmek istemiyordum.

Hak etmediğim övgülerini ve hediyelerini kabul etmek istemediğim için kendimi kamufle etmiştim. Buraya gelişimin üzerinde sadece üç saat geçmesine rağmen dönüşüm hızla kulaktan kulağa yayılıyordu. Neyse ki yüzümü kapatan pelerin birilerinin beni tanımasına engel oluyordu. Şimdi içlerinde daha rahat yürüyordum. Soluduğum ruhların çokluğuyla durup, "Çok tuhaf," diye mırıldandım. Bu da neyin nesiydi?

Fânilerin bölgesine daha önce de birkaç kez gelmiştim ancak hiçbir zaman bu kadar çok ruhun enerjisini solumamıştım. Acaba burada bir Koruyucu falan mı vardı? Emin değildim ama sanki bir Koruyucu'nun emrindeki tüm ruhlar burayı didik didik ediyormuş gibi geliyordu. Ruhların bu bölgede ne işi vardı? Üzerinde fazla durmadan yürümeye devam ettim. Yüz yılda burada ne tür değişikliklerin olduğunu öğrenmek için bir kütüphaneye girdim. Eminim tarihçiler bir asırda yaşanan şeyleri tarih kitaplarına geçirmişti.

Kütüphane görevlisine yakalanmadan hemen rafların arasına karışmıştım. Ne tür kitaplara bakacağımı bilmediğim için küçük adımlarla etrafıma bakınıyordum. Acaba Araf'ta olan şeyler için hangi kategorideki kitaplara bakmalıydım? Buradaki kitaplar türlerine göre ayrılmamıştı. Bir rafın önünden geçerken birkaç kitabın sırt kısmında

yazan ismi görünce adımlarım durmuştu. "*Tanrı Tanımaz Asi* mi?" O insanlar bana böyle hitap ettiği için bu kitapların ismi hemen dikkatimi çekmişti.

Uzanıp bu kitaplardan birini alarak buradaki masalardan birine geçtim. "Bakalım kimmiş bu Tanrı Tanımaz Asi?" Bana neden böyle hitap ettiklerini anlamalıydım.

Yarım Saat Sonra

"Bu nasıl bir küfürdür!" Okuduklarımdan sonra bir kütüphanede olduğumu unutup bağırarak kitabı yere fırlattım. Tanrı Tanımaz Asi ben miydim? Bu şahsıma yapılan çok büyük bir hakaretti!

Zırvalıklarla dolu bu kitabı biraz kurcalayınca okuduklarımla kan beynime sıçramıştı. Başından beri tek iddiam Araf'ta efsaneleşip tarih kitaplarındaki yerimi almaktı ancak bu şekilde değil! Burada yazanlar bir rezaletten başka bir şey değildi. Beni o kadar çok gömmüşlerdi ki *orada yazıldığı gibi bir kadın mıyım* diye bir an kendimden şüpheye düşmüştüm. Araf'a geldiğim günden beri sorun çıkartan, her şeye karşı çıkan, sistemin işleyişiyle alay eden, tanrılara küfredip buradaki insanları hor gören bir asi olduğumu kaleme almışlardı.

"Saçmalık, ben hiç küfretmem!" Sinirle söylenerek hemen kütüphaneden ayrıldım. Bu insanlar yeni jenerasyona beni böyle mi anlatıyordu?

Okuduğum o satırların birinde bile dillere destan güzelliğim, zarif vücudum, nezaketim ve kraliçe ruhumdan bahsedilmemiş. Tüm aristokratların leydilerinden daha hanımefendi olduğumu, hiçbir zaman kibarlığımdan ödün vermediğimi, bir kraliçe olmak için doğduğumdan falan hiç bahsedilmemişti. "Kıskanç ve haset insanlar!" Kısık bir sesle söylenerek adımlarımı hızlandırdım.

"Cadıların soyundan geliyormuşum, çarmığa gerilip yakılmalıymışım, hadi be oradan! Sizsiniz cadı soyu!" Yanından geçtiğim bir çöp variline sinirden tekme attım. "Ben Avcıların soyundan geliyorum, ne cadısı! Ayrıca yazıldığı gibi bebekleri kurban edip kanlarını hiç

içmedim!" O kitapta yazan çoğu şey beni yeni nesle kötü göstermek için uydurulmuştu.

"Burada tüm bu saçmalıklar dönerken siz nasıl sessiz kaldınız!" Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Eminim Tanrı Tanımaz Asi ününü almam sizin de hoşunuza gitmemiştir!" Aldığım lakabın içinde bile nefret ettiğim tanrılar vardı.

"Neden şu lakap konusunda bana bir iyilik yapmıyorsunuz?" Masmavi gökyüzünü izlerken sevimli olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyi dudaklarıma kondurdum. "Kraliçe ve tanrıça gibi seçenekleri bence düşünebiliriz." Gökyüzü güneşli ve berrak olmasına rağmen bir anda şimşekler çakınca az kalsın küfredecektim. Beni duyduklarını ve bu konuda bir şey yapmayacaklarını daha iyi gösteremezlerdi.

"İyi, Tanrı Tanımaz Asi olsun! Sonuçta burada rencide edilen sadece ben değilim." İkinci bir şimşek çakmasıyla hemen sustum. Üçüncü bir uyarı yerine doğrudan kafama yıldırım yağdıracaklarını anlamak zor değildi.

Önüme dönüp homurdanarak kaldırım kenarında yürümeye devam ettim. "Merak ediyorum, acaba cezamda herhangi bir indirim olacak mı?" Bir kez daha gökyüzüne baktım. "En azından şartlı tahliyeyi düşünemez misiniz? Ben artık avukatımı istiyorum!"

Onlarla daha fazla konuşmayıp buranın tadını çıkarmaya karar verdim. Yüz yıllık bir esaretten sonra Kız Kardeşler beni tekrar Kader Sarmalı'na ışınlamadan özgürlüğün tadını çıkarmalıydım. Bu kadar çok insanı bir arada görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki gördüğüm bu insanlar mutluluktan beni ağlatabilirdi. Bir asırdır gördüğüm tek yüz bana ait olduğu için şimdi birilerini görmek bana kendimi çok tuhaf hissettiriyordu.

Kimse yüzümü göremese de pelerinin altında etrafıma mutluluk bakışları atarak geziniyordum. İnsanları izliyor, gördüğüm çocuklarla tebessüm ediyor, temiz havayı içime çekiyordum. Bir asırdan sonra gelen özgürlük bana canlılık ve dizginlenemez bir enerji veriyordu. Bir antikacının önünden geçmek üzereydim ki koşarak dışarı çıkan bir çocuk bana çarpınca durmak zorunda kalmıştım.

Dokuz veya on yaşlarındaki erkek çocuğu düştüğü yerden başını kaldırarak bana bakıyordu. Çocuk çipil çipil bakan ela gözlerini kırpıştırdıkça dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyordu. Sevimli

bir çocuktu, üstelik ela gözleri ve kahve saçları bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatmıştı. Sol kolunun iç tarafındaki ok dövmesi onun bir Koruyucu olduğunu gösteriyordu.

Tam çocuğu yerden kaldıracaktım ki içeriden çıkan bir kadın hemen onun yanında diz çöktü ve "İyi misin canım?" diyerek kalkmasına yardım etti. Bu kadını tanıyordum. Berrak'ın fânilerin bölgesinde ne işi vardı? Evet, bu Koruyucuların liderinin kızı Berrak'tı.

Onu unutmam mümkün değildi çünkü geçmişte Savcı'yı onunla evlendirmek istemişlerdi. Savcı'nın annesi Zülüf Hanım'ın kendi için istediği tek gelin Berrak'tı. Küçük çocuk ara ara bana kaçamak bakışlar atıp onun önünde diz çöken kadına, "İyiyim anne," deyince şaşırdım. Berrak'ın bir çocuğu mu olmuştu? Anlaşılan burada çok şey değişmişti.

İçeride çıkan adamı görünce nefes dahi alamadım. Olduğum yerde öylece dururken çarpıntısı kesilmeyen kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Bir asırdır görmediğim ela gözlere bakmak ayaklarımı yerden kesmişti. Hiç değişmemişti, hâlâ en son bıraktığım gibiydi. Değişmesini de beklemiyordum, yüz yıl önce tam bu aylarda zamanı yıkmıştım. Yani onu en son bıraktığım zamandaydı. Savcı Gevheri tüm heybetiyle tam karşımdayken gözlerimi dahi kırpmadan onu izliyordum.

Gökyüzündeki kızıl güneşin dalgaları saçlarına değdikçe kahve tutamları daha dolgun ve parlak görünüyordu. Bir zamanlar onun yumuşak saçlarına gönlümce dokunur, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip sevdiğim yüzünü seyrederdim. Güneşten dolayı gözlerini hafifçe kıstığı için alnında belli belirsiz çizgiler görünüyor, göz çevresinde çok az kırışıklıklar beliriyordu. Altın orana sahip yüzüne baktıkça onu daha da yakışıklı buluyordum. Savcı gördüğüm en karizmatik erkeklerden biriydi.

Büyük bir özlemle baştan ayağa onu izlerken dudaklarımda içli bir nefes dökülmüştü. Bir zamanlar ondan bu kadar uzak durmazdım. Geniş kollarının arasına girer, kokusuyla rahatlar ve göğsüne sokularak onun güvenli kollarının arasında kendime yer edinirdim. Şimdiyse gizlendiğim pelerinin altında onu izlerken bir yabancının çekingenliğine sahiptim. Neden onunla burada karşılaştım ki?

Yürüyüp kolunu Berrak'ın omzuna atmasını beklemiyordum. Onu göğsüne çekerek başını eğdi ve ona gülümseyen kadını aşkla izleyip, "Artık gidelim mi?" deyince sanki tüm dünyam bir anda altüst oldu. Savcı neden ona bu kadar yakın davranıyordu?

Berrak uzanıp gözlerimin önünde Savcı'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurup, "Gidelim hayatım," diye gülümseyince buz kesmiştim. İkisinin birbirine attığı bakışlar fazla flörtüz ve aşk doluydu. Küçük çocuğun elini tutarak yanımdan ayrıldıklarında bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek arkalarından bakıyordum.

"Baba gitmeden önce sirke uğrayalım mı? N'olur, bunu yapalım baba." Çocuğun Savcı'ya söyledikleriyle yerimde sendeleyip dizlerimin üzerine düşmüştüm. Baba mı?

Berrak ile evlenmiş ve bir de çocuğu mu olmuştu?

Düştüğüm yerden kalkamamıştım. Arkalarından bakarken yaşlar gözlerimden süzülüyordu. Gördüğüm bu mutlu aile tablosundan nefret ederek onları izliyordum. Kız Kardeşler bana onun evlendiğini söylediğinde kalbimin en derinlerinde buna inanmamıştım. İçten içe kardeşlik ritüeline katılmam için bana yalan söylediklerini düşünmüş, acımı hafifletmiştim. Bizzat gözlerimle gördüğüm bir aile tablosunda yalana yer yoktu. Savcı gerçekten evlenmişti. Tüm hayatımın en acı manzarasını izlerken gözyaşlarım birbiri ardına akıyordu.

Bir zamanlar sevdiğim, âşık olduğum adam karısı ve çocuğuyla gittikçe benden uzaklaşırken öylece arkalarından bakıyordum. Düştüğüm bu kaldırım kenarında kullanılıp bir kenara atılmış gibi onları izliyordum. Ben zamanın bile olmadığı bir yerde yüz yılımı geçirirken Savcı burada kendine bir aile kurmuştu. Başka bir kadını sevmiş, ona dokunup sevişmiş ve ondan bir çocuk yapmıştı. Bir zamanlar sadece bana adadığı kalbini başka bir kadın ve çocukla doldurmuştu.

Sıktığım ellerimi kanatırcasına yere geçirip başımı gökyüzüne kaldırdım ve boğazımı yırtarcasına haykırdım. "Bunu hak etmedim!" Bu kadarını hak etmemiştim. Benim onlar için yarattığım bu yeni dünyada beni çok kolay unutmuş, keyfine bakıyordu.

Başım öne düştüğünde omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Hani adımın hakkını veren biriydim? Hani adımın anlamı gibi vazgeçilmez bir kadındım? Bunlar Savcı'nın sözleriydi! "Ona kırılmaya hakkım yok." Sözcükler boğazımdan güçlükle çıkarken

boğuk bir şekilde hıçkırdım. "Gözlerinin önünde ablasını öldürdüm, bizden zaten olmazdı." İçimizden biri yoluna bakıp kendi hayatını kurdu diye ona kızamaz veya kırılamazdım. Sarı saçlarım yüzümü kapatırken sesli bir şekilde ağlıyordum. Canım çok yanıyordu.

"Olamaz, iyi misin küçüğüm?" Kız Kardeşlerden birinin sesini duyunca kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Dağınık saçlarımın arasından bakınca tapınaktaki bahçede olduğumu gördüm. Araf'ta göreceğim başka hiçbir şey kalmadığı için beni kafesime geri getirmişlerdi.

Burnumu çekerek ayağa kalkıp Tılsım'ı kucağıma aldığımda gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Tapınağa doğru zayıf adımlar atarken ağlamaktan boğuklaşan bir sesle, "Ritüel için gereken hazırlıkları yapın," dedim. "Size katılacağım."

✦

Pul pul dökülmüş eski boy aynasında kendimi izlerken yeşil gözlerimin akı ağlamaktan kızarmıştı. Araf'a yaptığım o küçük ziyaretten sonra bir daha kendimi toparlayamamıştım. Savcı'dan nefret ediyor, onun için acı çektikçe kendimden de nefret ediyordum. O gün Araf'tan dönünce hastalandığım için kız kardeşlik ritüelini yapamamıştık. Bir şifacı ve ölümsüz olmama rağmen çektiğim acı beni yataklara düşürmüştü. Bu öylesine basit bir hastalık değildi, günlerce ateşler içinde yanacak kadar ağır bir hastalığın pençesinde kıvranmıştım.

Oysaki ben bir fâniyken bile hiç hastalanmaz, grip bile olmazdım. Şifacı vücudum tüm hastalıklardan beni korur, içime giren tüm bakteri ve mikropları yok ederdi. Ölümlüyken bile hastalığın ne olduğunu bilmeyen ben, günlerdir yatak döşek yatıyordum. Beni yataklara düşüren asıl şeyin kırılan kalbim olduğunu biliyordum. Tepetaklak olan bir psikoloji ve paramparça olan bir kalp beni acılar içinde kıvrandırmıştı.

Kendimi toparlamam için Kız Kardeşler benimle yakından ilgilenmiş, şifalı bitkiler ve efsunlu büyülerle bir şekilde eski sağlığıma kavuşmama yardım etmişlerdi. Bugün düne göre daha iyiydim ancak hâlâ çok hasta ve hâlsiz hissediyordum. Diğer günlerin aksine bugün

yataktan çıkacak kadar kendimi toparlayabildiğim için kardeşlik ritüelini daha fazla erteleyemezdik.

Üzerimde Oyunbaz kırmızısı bir elbise vardı. Yarım kollu elbisenin uzun tülden etekleri yerlere kadar uzanıyordu. Hep olduğu gibi ayağımda yine ayakkabı yoktu. Törene özel Kız Kardeşlerin bana verdikleri ayakkabıları giymemiştim. Bir Oyunbaz olduğum için güçlerimi bastıran ayakkabıları sevmiyordum. Boynumda yakut bir mücevher, kulaklarımda saf elmastan sarkık küpeler vardı.

Zamanı yıkmak için bir zamanlar kestiğim sarı saçlarım bu bir asır içinde o kadar çok uzamıştı ki arada kısaltmama rağmen kalçamın altına kadar geliyordu. Bir ara tekrar kırıklarından almalıydım. Sanırım ritüel için hazırdım. Yatağın üzerinde durup kulaklarını dikerek beni izleyen Tılsım'a güçlükle tebessüm ettim. "Doğum günü kızına şöyle bakıp durma. Yüz yirmi beş yaşına ben de harika bir kutlamayla girmeyi isterdim ama payımıza düşen bir ritüelmiş."

Madem bu hapishaneden hiç çıkamayacaktım, öyleyse ben de buranın bir parçası olacaktım. Kız Kardeşlerden biri olursam hiç olmazsa kendimden başka yedi kişiyi daha görür ve tüm günümü bir tavşanla geçirmezdim. Artık bu cehennemi kendim gibi olan insanlarla paylaşmaya ihtiyacım vardı. Tılsım'ı kucağıma alarak odamdan çıktım. Kabul töreninden sonra onlardan biri olacağım için tapınaktaki işler için iş bölümünü onlarla konuşacaktım. Sekizinci kardeş olduktan sonra da tüm bu yeri ben temizlemeyecektim herhâlde.

Tılsım ile en alt kata inip ritüelin yapılacağı salona doğru yürürken bir anda kucağımdan atladı ve tam tersi bir yöne doğru zıplamaya başladı. "Tılsım buraya gel!" Peşinden koşarak onu yakalamaya çalıştım. Doğum günüm gibi önemli bir günde gerçekleşecek bir törende beni yalnız bırakamazdı.

Tılsım yavru bir tavşana göre çok hızlı kaçtığı için bir türlü onu yakalayamıyordum. Yetişip onu yakalamak için tam üzerine eğiliyordum ki tekrar zıplıyordu. Daha önce benden hiç kaçmamıştı, genelde ne zaman çağırsam gelirdi ancak bugün çok tuhaf davranıyordu. "Tılsım Yahni, dur diyorum sana!" Tam adıyla seslenince bile durmamıştı. Sözlü komutlarıma uymadığına inanamıyordum. Bana sorun çıkartan bir tavşan değildi.

Bugün çok inatçı olan tavşanım beni on dakika boyunca peşinden koşturmuş, bir alt kata daha indirmişti. Bir kez bile merak edip giriş katından daha aşağısına inmediğim için bodrum katında neler olduğunu hiç bilmiyordum. Tılsım karanlık bir tüneli andıran koridora girince, "Hayır, lütfen orası olmaz!" diye panikledim. O taraf çok karanlıktı ve ben karanlıktan korkardım.

Kız Kardeşler beni bekliyordu, birazdan beni aramak için tapınağın her yerine bakarlardı. Eğer burası onlar için özel bir yerse burada olmam onları kızdırabilirdi. Tılsım'ı bırakıp gitmeyi düşündüğüm esnada karanlık koridora girip gözden kaybolunca, "Sana bir süre marul yok!" diye söylenerek duvardaki yanan meşaleyi aldım. Koridorun diğer ucunda hiç meşale olmadığı için çok karanlıktı. Başına ne geleceğini bilmediğim için Tılsım'ı burada bırakamazdım.

Elimdeki meşaleyle yolumu aydınlatarak beni ürküten koridorda yürümeye başladım. Meşalenin alevi hiç olmazsa geçeceğim yolu aydınlatıyordu. Tüneli aratmayan bu küf kokan koridorda düz bir şekilde yürüyünce önüme bir kapı çıkmıştı. Kapı kapalı olduğu için Tılsım içeri girememiş, kapının önünde beni bekliyordu. "Buraya gel bakalım, yaramaz tüy yumağı."

Eğilip onu kucağıma alarak kapıya sırtımı döndüm. Gitmek için birkaç adım atmıştım ki Tılsım tekrar huysuzlanarak kucağımdan atlayıp kapıya doğru zıpladı. Ona dönünce kapının önünde duruyor, kulaklarını havaya dikiyor ve bana bir şey anlatmak ister gibi kan kırmızısı gözlerini dikip bana bakıyordu.

"Bebeğim, çok tuhaf davranıyorsun ve bilgin olsun, anne şu anda çok korkuyor. Bu ürkütücü yerden gidelim artık. Kız Kardeşler her an gelebilir." Bir kez daha onu kucağıma alıp gitmeye çalıştım ancak yine kucağımdan atlayıp kapıya doğru zıpladı. Az önce yaptığı gibi kapının önünde dikilip bana bakınca sinirden bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Pekâlâ, gidip içeride ne olduğuna bakalım!" Umarım bu tüy yumağı yüzünden başım derde girmezdi.

Demir kapının sürgüsünü çekerek kapıyı sonuna kadar açtıktan sonra eğilip Tılsım'ı kucağıma aldım. Bir kolumla Tılsım'ı tutarken diğer elimde meşale vardı. Kapıdan geçince karşıma çıkan merdivenle suratımı astım. "Yine mi merdiven?" Anlaşılan bir kat daha aşağıya inecektik. Tapınağın içinde böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum.

Ürkek adımlarla merdivenden inmeye başlayınca bir şey dikkatimi çekmeye başlamıştı. "Tılsım sen de bunu görüyor musun?" Merdivenin sağında ve solunda olan duvarlardaki toz ve örümcek ağları merdivenin basamaklarında yoktu. Sanki burası sıklıkla kullanılıyormuş gibi basamaklarda kalın toz tabakası birikmemişti. Bu çok ilginçti. Kız Kardeşler buraya her gün geliyor olmalıydı.

Mahzene inince hangi yöne gideceğimi bilmediğim için meşaleyi etrafıma tutmaya başladım. "Bebeğim, beni buraya kadar getirdiysen hangi yönü izleyeceğimizi de biliyor olmalısın." Dizlerimi bükerek Tılsım'ı yere bıraktım. "Anneye gideceği yönü göster lütfen." İşlerim olduğu zamanlarda Tılsım tüm gün tapınakta dolaşırdı. Çok meraklı bir tavşan olduğu için burada girmediği delik yoktu.

Eminim kapıyı açık bıraktıkları bir zamanda Tılsım buraya daha önce de gelmişti. Bana göstermek istediği bir şey olduğundan beni peşinden buralara kadar getirdiğini biliyordum. Tılsım en az benim kadar zeki bir tavşandı. Belki konuşamıyordu ama etrafındaki insanların konuştukları her şeyi anlıyordu. Öyle olmasaydı onu yere bırakınca ondan istediğim şeyi yapmaz ve mal gibi bana bakıp dururdu. Ancak Tılsım beni anladığı için bir yöne doğru tekrar zıplamaya başlamıştı.

Onu takip ederken Tılsım hakkında bir gerçeği daha yeni fark ediyordum. Biraz düşününce bizi anladığını sadece bana gösterdiğini, Kız Kardeşlerin yanında sıradan bir tavşan gibi davrandığını hatırladım. Yalnız kaldığımızda gel dediğimde gelir, git dediğimde giderdi. Ancak Kız Kardeşlerden birileri etrafımızda olunca hiçbir komutuma uymaz, beni anlamıyormuş gibi davranırdı. Kalbim hızlanmıştı. Tılsım bunca zamandır onları kandırıyordu!

O gerçekten özel bir tavşandı. Artık bundan hiç şüphem yoktu çünkü o, yoktan var edilen bir tavşandı. Hayvanlar ölünce ruhları kaybolurdu. Onlar için sadece bu dünya vardı, öldüklerinde hayat onlar için biterdi. Araf'ı yıktığımda içindeki tüm canlılar gibi Tılsım da ölmüştü. Ancak sekiz yıl önce Tılsım'ı bir gece yatağımda bulmuştum. Tanrılar veya içlerinden biri Tılsım'ı yoktan var ederek bana göndermişti.

Bu küçük tavşan bir tanrının kutsamasıyla var olduğu için çok özel bir hayvandı. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim? Bu yüzden

etrafında konuşulan her şeyi anlıyor, anlamıyormuş gibi istediği kişileri kandırıyordu. Onun sıradan bir tavşan olduğunu düşünen Kız Kardeşler şu zamana kadar kim bilir onun yanında neler konuşmuşlardı. Tılsım onların en karanlık sırlarını biliyor olabilirdi.

Önceleri bana yönümü gösteren pusulam vardı, görüyordum ki artık pusulam Tılsım'dı. O hiç büyümeyecek, yaşlanmayacak ve benimle sonsuzluğumu paylaşacaktı, değil mi? Başımı kaldırıp mahzenin örümcek ağlarının sarktığı tavanına baktım ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Onca yıllık hayatımda bugün ilk kez bir konuda tanrılara teşekkür etmiştim. "Eğer beni duyuyorsanız Tılsım'ı bana gönderdiğiniz için tüm kalbimle size teşekkür ederim."

Önüme dönüp Tılsım'ı takip ederken yanından geçtiğim gri duvarlardaki portrelerle duraksadım. "Tılsım bir dakika bekle hayatım." Duvara yaklaşıp meşaleyi yan yana duran yedi portreye doğru tuttum. İğrenerek ilk portredeki örümcek ağlarını ellerimle çekip çerçevenin camındaki tozları sildim. Kalın toz tabakasının altından çıkan güzel surata hayranlıkla bakıyordum.

Portrede tıpkı benim gibi altın sarısı saçlara sahip olan güzel bir kadın vardı. Uzun yüzü ve sivri çenesi çok kadınsıydı. Kâkülü kaşlarının altına kadar uzanmıştı ve ince dudaklarında güzel bir gülümseme vardı. Portresinin kenarında el yazısıyla *Veinira* yazıyordu. Bu onun adı olmalıydı. Bir adım yana kayarak diğer portredeki örümcek ağlarını ve tozları sildim. "Beisira," diye yazan ismi okurken karşıma çıkan güzelliğe bakıyordum.

Sırasıyla tüm portreleri sildiğimde her birinde farklı bir kadının güzel yüzü beni karşılamıştı. Sarışın, esmer, kumral, kızıl hatta gri saçlı bir kadının portresiyle bile karşılaşmıştım. Her birinin adı birbirine çok benziyordu. Seivira, Hesuira, Femiari, Kainire ve Loisari. Tam yedi portre ve yedi isim. Bunlar Kız Kardeşler olmalıydı. Düşündüğüm gibi korkunç yaratıklar değillermiş. Bana kendilerini hiç göstermedikleri için onların ürkütücü yaratıklar olduğunu zannetmiştim.

Duvarın yanından geçtiğimde sadece beş adım ilerleyebilmiştim çünkü yeni portrelerle karşılaşmıştım. Yaklaşıp ilk sıradaki çerçevenin camını sildim. Bu portrede de beni güzel bir kadın karşılaşmıştı ancak ismi diğer yedi çerçevedekiyle uyumlu değildi. Burada yazan isim

Mihri'ydi. Yanındaki çerçeveyi silince bu kızın da adı Mahinur'du. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama içgüdülerim bana burada bir terslik olduğunu söylediği için sırasıyla tüm çerçeveleri silip onların yüzlerine ve isimlerine bakmaya başlamıştım.

Diğer yedi çerçeveden ayrı duran tam elli sekiz çerçeveyi hızlıca silip isimlerine bakmıştım. Birinin bile ismi ilk yedi çerçevedeki isimlerle uyumlu değildi. Gülfem, Nazenin, Balhun, Hakiye ve diğer birçok isim ilk yedi isimle uyumlu değildi. Elli dokuzuncu çerçevenin camını sildiğimde karşılaştığım yüz ve isimle irkilerek arkaya doğru sıçradım. "Elzem..."

Nabzım hızlanmıştı.

Kocaman açtığım gözlerle portreme bakıyordum. "Bu da neyin nesi?" Güçlükle konuşurken aklım başımdan gitmişti. O kadar iyi resmedilmişti ki sanki aynaya bakar gibiydim. O tıpatıp bendim! Üzerindeki kırmızı elbise dikkatimi çekince kanım donmuştu. Yarım kollu kırmızı elbisesi benim üzerimdeki elbisenin aynısıydı. Boynundaki yakut mücevher, kulağındaki elmas küpeler bile benim şu anda taktığım şeylerdi. Tüm bunlar fazla ürkütücüydü.

"Kahretsin, bu da nedir!" Ben üzerimdeki şeyleri yarım saat önce giymiştim ve o esnada odamda bir ressam yoktu. Olsaydı bile yarım saat içinde beni her şeyimle bu kadar hızlı ve eksiksiz bir şekilde çizemezdi.

Bire bir resmedilen portremin bir tapınağın mahzeninde ne işi vardı? Elli dokuzuncu sırada yani sonuncu sıradaydım, şu anda ilk yedi portredekilerle yaşayan bir tek bendim. Başımı çevirip uzun duvarda yan yana duran tüm çerçevelere baktım. Bundan ne çıkarmalıydım? Tıpkı şu anda benim yaptığım gibi bu portredeki elli sekiz kadın da bir zamanlar bu tapınakta yaşamış mıydı?

"Size ne oldu?" Midem kasıldığında korku tüm vücudumu ele geçirmişti. Bir zamanlar burada yaşayan herkesin portresi bu duvara asıldıysa o zaman tüm bu kadınlar şimdi neredeydi? İçimden bir ses kendi rızalarıyla buradan ayrılmadıklarını söylüyordu. Tabii ayrıldılarsa.

Tılsım beni beklediği için tam duvarın yanından ayrılacaktım ki garip bir hisle ürktüm. Başımı çevirip duvara asılı olan tüm portrelere baktım, hepsi de tam karşısına bakacak şekilde çizilmişti ancak onlara

arkamı dönünce sanki gözlerini dikip bana bakıyorlardı. Bunu düşünecek kadar içimde korkunç bir his belirmişti. Onlar tarafından izlenilip takip edilme hissi içime çöreklenmişti. Tüylerimi diken diken eden bu portrelerin yanından koşarak kaçtım. Tılsım'ı alıp hemen bu lanet yerden ayrılmak istiyordum.

Korkudan çok hızlı koştuğum için kulağımdaki küpelerden biri düşmüştü ama dönüp onu almadım. Tılsım zıplayarak bir kapıdan içeri girince kaşlarımı çatıp, "Buraya gel artık!" diye ona kızdım. "Bana mezarlık gibi hissettiren bu yerden çıkmak istiyorum!" Bu yer beni dehşete düşürüyordu.

Tılsım'ın peşinden girdiğim yer dışarıdaki portrelerden daha ürkütücüydü. Burada sunak gibi taş bir yapıt vardı. Sunağın üstünde açık bir kitap duruyordu ve bu yerin her yerinde mumlar yanıyordu. Devasa yerin tam ortasında suyu kan kırmızısı akan bir süs havuzu vardı. Suyu kanı andıran havuzunun içinde bileklerinden yukarı uzanan yedi el anıtı vardı. Bu ellerin her biri çeşme görevi görüyordu, avuçlarının tam ortası delik olduğu için oradan fışkıran kırmızı su parmaklarının arasından havuza akıyordu.

"Nasıl bir su kırmızı olabilir?" Mumlar burayı aydınlattığı için elimdeki meşaleyi duvara asarak havuza yaklaştım. Havuzun beton kenarına oturup elimi suyun içine daldırdığımda burnuma gelen kan kokusuyla dehşete kapıldım. Bu gerçek bir kan olamazdı, değil mi?

Korkudan aklımı kaçırmak üzereydim, daha ben elimi kan havuzunun içinden çekmeden bir şey elimi yakaladı. Çığlık attığımda elimi sıkıca yakalayan şey beni aşağıya çekerek havuzun içine düşürmüştü. Havuzun içine düşünce çıkmaya çalıştım ancak bir şeyler kollarımı ve bacaklarımı yakalayıp beni derinlere çekiyordu. Yüzerek yukarı çıkmaya çalışıyordum fakat buna izin vermiyorlardı. Kafamı kanın içine sokuyorlar, omuzlarımdan bastırıp beni havuzun dibine batırıyorlardı.

Midemi bulandıran kan ağzımdan ve burnumdan içime girerken sanki boğuluyordum. Ne kadar çırpınırsam çırpınanayım yukarı çıkmama izin vermedikleri için daha fazla onlara direnememiştim. Kan havuzunun en derinlerine çekilirken dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi açtım. Gördüğüm tek şey yoğun bir kandı, daha ilerisini göremiyordum çünkü su gibi berrak bir şeyin içinde değildim.

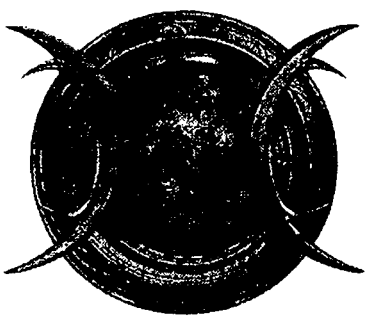
Bu kan gölünün içinde birileri ayak bileklerimden asılarak beni aşağıya çektiğine göre burada yalnız değildim. "*Gözlerini kapat, sana göstermemize izin ver, Elzem.*" Birinin sesini kulağımın çok yakınında duyunca benden istediği şeyi yaptım. Ne gösterecekse bir an önce gösterse iyi olurdu, uzun süre nefesimi tutamazdım. Bir kan gölünün içinde havasızlıktan ölmek istemiyordum.

Bakalım bu sefer başıma ne gelecekti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Bölüm 17
Üç Yıkımın Sahibi

"Yeni bir ün kazanmıştım ve artık herkes benim için üç yıkımın sahibi diyordu. Belki de haklılardı ama ben üç yıkımın sahibi değil, ta kendisiydim. Aklım, kalbim ve ruhum... Yıkım içindeydi."

Gözlerimi kapattığım an kendimi bambaşka bir yerde bulmuştum. Ne kan gölü vardı ne de ben artık o kanın içindeydim. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakınca hâlâ tapınakta olduğumu gördüm. Burası tapınağın odalarından biriydi. Saçlarını arkadan sıkıca topuz yapan bir hizmetçi odanın penceresini siliyordu. Buradaki her şey daha canlı ve daha yeniydi. Pencerelerin kirişleri eskimemiş, duvar ve tavanlarda çatlaklar oluşmamıştı.

Bana sırtı dönük hizmetçiye doğru bir adım atıp, "Sen de kimsin?" diye sordum merakla. "Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

Tam arkamdan, "O seni duyamaz," diyen bir sesle irkildim. "Şu anda benim anılarımdasın."

Arkamdaki şeyin ne olduğunu bilmediğim için neyle karşılaşacağımı bilmemek korkudan tir tir titrememe neden oluyordu. Cesaretimi bulmaya çalışarak derin derin nefesler alırken yavaşça arkama döndüm. Bir yaratık yerine normal bir insanla karşılaşınca elimi kalbime bastırarak rahat bir nefes aldım.

"Beni çok korkuttun!" demiştim ki yüzüne dikkatlice bakınca şoke olarak, "Mihri?" diye fısıldadım. Bu o kızdı! "S-sen elli dokuz portrenin en başındaki kızsın." Onu karşımda görmeyi beklemediğim için şaşkınlıktan kekelemiştim.

Siyah gözlerinin ardında hüzünlü bir ifade belirdiğinde incecik bir sesle, "Evet, ben elli dokuz portrenin en başındaki kızım," diyerek başını usulca salladı. "Aynı zamanda Kız Kardeşlerin ilk kurbanıyım." Beni işaret etti. "Biraz daha gerçeklere uyanmazsan sen de o duvardaki kurbanlardan biri olacaksın ama son olmayacaksın."

"Seni anlamıyorum."

Güzel yüzünde can yakıcı bir duygu belirirken dudağının köşesi titredi. "Bizimle aynı sonu yaşama diye seni kanlarımızın içine çektik, Elzem." Arkaya doğru bir adım atarken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kanlarımızın içine derken? O kan havuzundaki fokurdayan kanlar duvarda resmi olan elli sekiz kadının kanı mıydı?

Camları silen hizmetçi yerdeki kovasım alıp kapıya yürüyünce onun yüzünü görüp şaşırdım. Bu Mihri'ydi. Siyah saçlarını sıkıca topuz yapan bu kömür karası kız Mihri'ydi. Onun anılarında olduğumuz için

geçmişini izlediğimizi biliyordum. Mihri giden kızın arkasından burukça bakarak, "Bir zamanlar bu tapınakta hizmetçiydim," diye mırıldandı. Geçmişinin peşinden o da dışarı çıkınca onu takip ettim.

Tapınağın koridorlarında yürürken bana etrafımızı gösterdi. "Çok güzel değil mi?" Bunu inkâr edemezdim. Tapınağın bir zamanlar bu kadar görkemli ve güzel olduğunu bilmiyordum. Bu kadar çok penceresi olduğunu bile bilmiyordum. Her yerden içeriye ışık giriyordu. Yukarıdaki kubbesi bile camdandı. Capcanlı renkleri içinde barındıran tapınak küçük bir saray gibiydi. Merdivenin korkulukları altın yaldızdandı. Tertemiz silinen merdivenlere kırmızı halı serilmişti.

Koridorlarındaki altın ve gümüşten büstler göz kamaştırıyor, şamdanlardaki anıt yazmalar insanın içinde tarihe karşı merak uyandırıyordu. Aşağıya inerken korkuluklara dolanan sarmaşıklardan sarı güller açmıştı. Her şey o kadar güzel ve canlıydı ki tapınağın son hâlinden çok başkaydı. Yanımda yürüyen Mihri, "Burası bir zamanlar tanrılar tarafından kutsanan yedi kız kardeşin eviydi," diye anlatmaya başladı.

Aşağıya indiğimizde elimi tutarak beni dışarıya çıkardı. Gökyüzündeki kızıl güneşi ilk kez bu güzellikte görüyordum. Masmavi berrak gökyüzünü yüz yıldır Kader Sarmalı'nda hiç görmemiştim. Mihri gözlerini yumarak havanın kokusunu içine çekti. "Tanrılar yedi asil şövalyesine bu cenneti sundu. Hizmetlerinin karşılığında onları ödüllendirmek için Kader Sarmalını yarattılar." Gözlerini açarak bana tapınağın bahçesinin dışındaki alanı gösterdi. "O dönemlerde Kader Sarmalı'nda huzur ve mutluluk vardı."

Sessizliğimi koruyarak onu dinlerken gözlerimin içine acı çektiğini gösteren içli bir ifadeyle bakıp, "Burası kutsanan insanların diyarıydı, Elzem," diyerek başını salladı. "Bir zamanlar burada sadece Kız Kardeşler değil, onların tebaası da yaşıyordu. Dışarıdaki tüm o korkunç yaratıklar o dönemlerde yoktu. Göllerimiz yosun tutmaz, suyu hep berrak olurdu. Sularımızın içinde korkunç canavarlar yaşamazdı. Mağaralarımız kana susayan yaratıkların inleri değildi. Ekip hasat yaptığımız toprağımızın altından korkunç yaratıklar fışkırmazdı. Kader Sarmalı'nda bize zarar verecek küçük bir yılan bile yoktu." Şimdilerde ise nereden ne çıkacağını bilmediğimiz ürkütücü bir yerdi.

"Tanrıların bizim için yarattığı küçük cennetimizde insanlarımız geceleri bile kapılarını kilitlemezdi." O günlere özlem duyduğunu dolan gözlerinden ve titreyen sesinden anlayabiliyordum. "Bizler mutlu ve huzurluyduk."

"Peki, ne değişti?"

Başını çevirip bahçenin bir yerine bakınca Kız Kardeşleri gördüm. Sarmaşık güllerle çevrili cam kamelyanın içinde sohbet eden, gülüşerek etrafına neşe saçan yedi kardeşe bakıyordum. Mahzendeki portrelerinin bire bir aynısıydılar. Üzerlerindeki rengârenk tülden kıyafetleri iç gösteriyordu. Boyunlarındaki kolyenin taşı elbiseleriyle aynı renkteydi. Saçlarına çiçekten taçlar takıyorlardı. Buradan bakınca peri kızlarına benziyorlardı.

Ben büyülenmiş gözlerle onları izlerken Mihri'nin onlara olan bakışları düşmancaydı. "Onlar bu diyarın koruyucuları ve kraliçeleriydi. Bir insanın kendi için isteyeceği her şeye sahiplerdi. Cennetten bir ülke, mutlu bir halk ve sonsuz zenginlik." Yanında duran ellerini sıktığında gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "Ancak bu onlara yetmedi. Güzelliğin kölesi oldukları için hırslarının kurbanı oldular."

"Kastettiğin güzellik sonsuza kadar hep güzel kalmak ve hiç yaşlanmamak mı?"

Mihri bana başını sallarken gözlerini birbirinden farklı ve güzel görünen yedi kardeşten ayırmıyordu. "Zaten her biri çok güzeldi ve ölümsüzlerdi ancak onların istediği güzellik Tanrıça Afrodit'in güzelliğiydi. Yeryüzü ve gökyüzünün en güzel varlıkları olmayı arzuluyorlardı." Kız Kardeşlerin boynunu süsleyen kolyeleri gösterdi. "Kader Sarmalı'nı dengede tutan ve dışarıdaki tüm kötülüklerden koruyan tılsımlarını kötü bir amaç için kullanacakları kimsenin aklına gelmemişti."

Tılsım mı? Buz Festivali'nin av turunda klan liderleri bizi buraya gönderirken görevimiz Kız Kardeşlerin tılsımını onlara götürmekti. Hiçbirimiz bunu başaramamıştık, bu korkunç yerde canımızı zor kurtarmıştık. Lider Revan'ın bahsettiği tılsım kızların boyunlarındaki kolyelerin taşı mıydı? Etrafımızdaki her şey değişmeye başlayınca Mihri'nin beni başka bir anısına götürdüğünü anladım.

Bahçedeyken şimdi kendimizi çift kanatlı büyük bir kapının ardında bulmuştuk. Kapıyla bakışırken Mihri yutkunarak, "Şeytan onların hırslarını ve sonsuz güzelliğe duydukları açlığı cehennemde hissetti," diye mırıldandı. "O gün ilk kez cennet diyarımızda karanlık ve ürkütücü bir enerji hissetmiştim." Kolunu kaldırıp bana önünde durduğumuz kapıyı gösterdi. "Şeytan diyarımıza gelmiş ve Kız Kardeşleri vesveseleriyle zehirlemeye başlamıştı."

Tekrar etrafımızdaki şeyler değişince şimdi kendimizi farklı bir yerde bulmuştuk. Bir salondaydık ve salonda yuvarlak bir masa vardı. Masanın etrafında yedi kardeş oturmuş, masadaki kitabı inceliyordu. Kitabın kara kapağının birçok yerinde insan veya hayvan derisini andıran şeyler vardı. Tuhaf olansa sayfaları da ince deridendi ve eski dilde yazılan el yazmasının rengi kan kırmızısıydı. Sanki mürekkebi kandandı.

"Şeytanın kitabı," diyen Mihri bana küçük bir açıklama yapmıştı. "Son ziyaretinde onlara verdiği kitap." Bu kitabı aldıklarına göre şeytan onları vaatleri ve vesveseleriyle kandırmayı başarmıştı.

Başımı kapıya doğru çevirince aralık kapıdan bir hizmetçinin onları gizlice izlediğini gördüm. O hizmetçi Mihri'ydi. Mihri o gün kapı aralığında içeriyi gözetlemeseydi şimdi bana bu odada olanları gösteremezdi. Kız Kardeşler kitabın üzerine eğilmiş, bir konuda tartışıyorlardı. Veinira kardeşlerini ikna etmek için kısık bir sesle, "Bunu yapabiliriz," diyerek hızlıca başını salladı. "Tek yapacağımız kitapta bahsedilen ritüeli yapmak."

Yine her biri farklı bir renk giydiği için rengârenk görünüyorlardı. Bu sefer kıyafetleri farklıydı ancak kamelyadakiyle aynı renklerdeydi. Anlaşılan her birinin sevdiği bir renk vardı. Belki de tılsımlarının taşının renginde giyinmeyi seviyorlardı. Gümüşten saçları olan Loisari bembeyaz tülden kıyafetinin içinde göz kamaştırırken saçlarında papatyadan tacı vardı.

Loisari, "Ben bunu istemiyorum," diye karşı çıktı. Kardeşlerini ikna etmek için her birine sırasıyla bakıp dudaklarını büzdü. "Her şeye sahibiz, açgözlülük yapmanın ne gereği var?"

Portrelerinden yüzlerini ve isimlerini gördüğüm için kaşlarını çatan sarışın ve kâküllü kızın Veinira olduğunu biliyordum. Onun elbisesi sarıydı ve saçlarında sarı çiğdemden taç vardı. "Bu kadar yumuşak kalpli olma, Loi." Kardeşini kendisiyle aynı düşünmeye zorlayarak masadaki elini tuttu. "Tüm kâinatın en güzel yedi kızından biri olduğunu düşünsene. Bu olduğunda muhafızlarımızın komutanı daha fazla seni görmezden gelemez."

"Karneus'un kalbini bu şekilde çalmayı doğru bulmuyorum." Loisari inatçı bir tutum sergileyerek onlara masadaki ürkütücü kitabı gösterdi. "Güzellik uğruna halkımdan kimseyi kurban etmeyeceğim." Kati bir suretle konuşup başını kaldırdı. "Ben bu diyarın yedi kraliçesinden biriyim. Onurumu ve kalbimi halkımın kanıyla kirletmeyeceğim."

"Loi aptallık etmeyi kes!" Bu konuşan kızıl saçlı kız Hesuira'ydı. Altısının aldığı birçok karara Loisari hep karşı çıkıyormuş gibi ona duyduğu tahammülsüzlüğü gözlerinde yer edinmişti. "Bu krallığı sen tek başına yönetmiyorsun. Şu zamana kadar verdiğimiz her kararda hepimiz hemfikir oluyoruz ancak bir tek sen bize sorun çıkartıyorsun." Kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. "Senin derdin nedir?"

"Ben şeytanla anlaşma yapmam!" Loisari ellerini masaya vurarak ayağa kalktığında boynundaki kolyenin beyaz taşı onun etrafına bembeyaz bir ışık saçmıştı. Güçlerini tılsımlarından alıyor olmalılardı ki tılsımın taşı

onların hislerine göre ışıldıyordu. "Bizler kutsanan şövalyeleriz. Şeytanla anlaşma yapmanın hepimiz için korkunç sonuçları olacaktır."

"Onu sen de duydun, Loi!" Mavilerin içindeki Kainire ayağa kalkıp kardeşine yaklaştı. "Bu ritüelden halkımız ve diyarımız kötü etkilenmeyecek."

"Tanrı aşkına, o bir şeytan! Bizi kandırmak için duymak istediklerimizi söyledi." İnatçılığı ve kararlılığıyla takdirimi kazanan Loisari çatık kaşlarla kardeşinden uzaklaştı.

"Şu saçma kitaptan kurtulun ve bu korkunç ritüeli yapmaktan vazgeçin çünkü size izin vermeyeceğim." Loisari içinde taşan bir kızgınlıkla sırasıyla tüm kardeşlerine bakıp her birini tehdit etmekten geri durmadı. "Sizin güzellik hırslarınız yüzünden halkımdan kimseyi kurban etmeyeceğim. Eğer bunu yapmaya kalkışırsanız sizi durdurmak için elimden gelen her şeyi yaparım!" Bunları söyledikten sonra salonun arka kapısını kullanarak burayı terk etmişti. İyi ki ön kapıyı kullanmamıştı, bunu yapsaydı Mihri ona yakalanmamak için kaçmak zorunda kalırdı. Biz de burada olanları göremezdik.

Loisari hepsine resti çekerek gidince burada kalan altı kardeş sinirli gözlerle onun çıktığı kapıya baktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Seivira. "Her konuda olduğu gibi yine bizi desteklemiyor."

"Ondan çok sıkılmaya başladım." Bunu söyleyen Beisira'ydı. "Her konuda bize sorun çıkarması artık canımı sıkıyor."

"Neden ondan kurtulmuyoruz?" Bu fikri ortaya atan Femiari'ydi. "Onsuz bu diyarı daha iyi yönetebiliriz." Kanım donmuştu. Kurtulmak istediği kişi kendi kardeşiydi.

Sırf fikir çatışması yaşıyorlar diye ondan kurtulmak korkunç bir düşünce yapısıydı. Biz Itır ile doğduğumuz günden bu yana neredeyse hiçbir konuda uzlaşamazdık. Fikirlerimiz birbirine hep ters düşerdi. Ancak ondan kurtulmayı istemek şöyle dursun, tüm hayatımı onu korumaya adamıştım. Yüz yıldır burada olmamın sebebi bile Itır'dı. Bunlarsa onlarla aynı fikirde değil diye kendi kardeşlerini gözden çıkartıyorlardı.

"Şu an için ondan kurtulamayız." Veinira kız kardeşlerine masadaki korkunç kitabı gösterdi. "Ritüeli yapmak için bizden olan ve aynı kanı taşıyan yedinci kardeşe ihtiyacımız var."

Hesuira yüzünü sertçe ovuşturarak, "Loi'nin nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun," diye burnundan soludu. "Bir kez hayır dediği şeyi asla kabul etmez."

"Onu bize katılmaya mecbur bırakacağız." Seivira'nın bu konuda korkunç bir planı varmış gibi gözlerindeki şeytani ifadeyle sırıtıyordu.

"Gidelim, Loi'ye nasıl boyun eğdireceğimizi biliyorum." Altısı birden kapıya yürürken Sevira, "Onu merhametinden vuracağız," demişti.

Onlar ön kapıya yürürken onları gözetleyen Mihri yakalanmamak için hemen kapıdan uzaklaşmıştı. Böyle olunca da bu odadaki işimiz bitmişti. Etrafımızdaki her şey değiştiğinde Mihri'nin sıradaki anısına yolculuk yaptığımızı anladım. Her şey değiştikten saniyeler sonra kendimi tekrar tapınağın mahzeninde bulmuştum. Ayaklarımın üzerinde güçlükle duruyordum çünkü tapınakta yoğun bir sarsıntı meydana gelmişti. Sanki burası yıkılmak üzereydi.

Buradaki tüm canlı renkler kayboluyor, tavan ve duvarlarda çatlaklar oluşuyordu. Her an bir enkazın altında kalacakmışız gibi paniklediğim için Mihri'ye dönüp, "Neler oluyor?" diye sordum.

Parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirerek beni bir yöne çekti. "Acele etmeliyiz, Elzem. Uzun süre kan havuzunun içinde kalamazsın." Evet, belki de şu anda boğulmak üzereydim.

Mihri beni kan havuzunun olduğu odaya getirdiğinde içeride gördüklerimle kalbim kasılmış, dizlerimin bağı çözülmüştü. Olamaz, Kız Kardeşler Loisari'nin tüm itirazlarına rağmen ritüeli yapmaya başlamıştı. Loisari burada olmadığı için onların sebep olduğu korkunç şeyi görmüyordu. Yaptıkları korkunç tören için Mihri'yi kurban seçmişlerdi. Mihri'nin cesedi süs havuzunun içindeydi. Kolları ve bacakları açık bir şekilde suyun yüzeyinde öylece duruyordu. Göğsünde buz saçağını andıran kristal bir hançer vardı.

Mihri'nin vücudundan akan kan havuzun içindeki mavi ve berrak suyu kırmızıya boyarken gözleri açık bir şekilde can vermişti. Yanımda dikilen Mihri'nin gözlerinden bir damla yaş süzülürken cesedini izliyordu. "Neyin peşinde olduklarını öğrenince halkı uyarmak istedim ancak daha ben tapınaktan çıkmadan beni yakaladılar."

El ele tutuşup daha önce hiç duymadığım bir dilde büyü sözlerini mırıldanan altı kızı gösterdi. "Hepsi benim kanımı içerek bu ritüele başladı. Bu da kitapta yazan şeylerden biriydi."

Kız Kardeşler buranın her yerini mumlarla donatmıştı. Tebeşir tozuyla yerde yedi ucu olan bir yıldız çizmişler ve her yıldızın içinde onları temsil eden simgeleri kanla yazmışlardı. O kanın Mihri'ye ait olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sunağın üstünde duran şeytanın kitabının yanında yeşim taşından bir kadeh vardı. Şeffaf kadehin içinde hâlâ Mihri'nin kanının birazı duruyordu. Altı kardeş yerdeki yıldızın bir ucunda duruyordu ancak yıldızın yedinci ucunda kimse yoktu. O yerin sahibi Loisari'ydi.

Kız Kardeşler el ele tutuşup başlarını mahzenin kubbesine kaldırmış, yüksek sesle büyü sözlerini tekrarlıyorlardı. Hepsinin alnının tam ortasında kandan tuhaf bir işaret vardı. Mihri'nin kanıyla alınlarına bir şeyler çizmişlerdi ancak bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Siz ne yaptınız!" Loisari koşarak içeri girdiğinde gördükleri karşısında dehşete düşmüştü. Tapınaktaki sarsıntıyı hissedince soluğu hemen burada almıştı.

Onları tehdit etmesinin bile kız kardeşlerini durdurmadığını görmek güzel yüzünün sararmasına neden olmuştu. Kardeşlerinin alınlarındaki kanlı sembole, içinde durdukları yıldıza ve dudaklarından süzülen kana baktıkça aklını kaçıracak gibi oluyordu. Havuzun içinde yatan hizmetçisini gördüğündeyse boğazını yırtarcasına, "Mihri!" diye haykırıp ona koşmuştu. Loisari gerçekten iyi biriydi. Hizmetçisi için bile ağlayıp feryat edecek kadar iyi bir kraliçeydi.

Loisari hemen havuzun kenarına çöküp Mihri'yi oradan çıkarmak istedi ancak kardeşlerinin yarattığı rüzgâr onu mahzenin duvarına doğru fırlatmıştı. Sırtı duvara sertçe çarparak yere düştüğünde, "Durun!" diye bağırarak boynundaki kolyeyi sıktı. Dağınık bembeyaz saçlarının arasından kızgınlıkla kardeşlerine bakıp, "Burayı yok ediyorsunuz, durun!" diye haykırınca büyük bir patlama meydana gelmişti.

Loisari onları durdurmak için tılsımının gücünden yardım almak istemişti. Ancak kardeşleri onun tılsımını sahtesiyle değiştirmişlerdi. Loisari tılsımını tuttuğu an taşın rengi siyaha dönüşmüş ve kara dumanlar çıkartarak onu ele geçirmeye başlamıştı. Loisari acıyla haykırdığında göğsü patlayacakmış gibi beli arkaya doğru bükülmüştü. Omurgasından kırılan kemiklerin sesini duyabiliyordum.

Ters bir açıyla ayakları ve elleri üzerinde duruyordu. Elleri neredeyse ayaklarına değecek bir şekilde arkaya bükülmüştü. Vücudu bir okun yayını andıracak şekle girmişti. Başı kollarının arasında yerdeydi ve saçları yüzünü kapatıyordu. Sahte tılsımın içinden çıkan siyah dumanlar zift gibi köklere dönüşerek derisinin altına sızmış ve vücudunun her yerini kaplamıştı. Bu öylesine korkunç bir manzaraydı ki bunu görmemek için gözlerimi bile kapatmayı düşünmüştüm.

Loisari'nin iç organlarına sızan köklerin uçları onun ağzından ve kulaklarından görünüyordu. Sahte tılsımın içindeki o şey her neyse Loisari'yi ele geçirmişti. Bir süre sonra sırtı sertçe yere çarptı ve gözlerinin akı siyaha dönüştü. Ağzının içinde ve kulak deliklerinde görünen köklerin uçları onun içine çekildiğinde Loisari yavaşça ayağa kalktı. Kırılan kemiklerine rağmen ayağa kalkmasının sağlayan şey içindeki o garip bitkisel yaratıktı.

Loisari bir kuklayı aratmayan hissizlikle ayağa kalkıp sunağa yaklaştı. Ona bakınca bile artık Loisari'ye dair hiçbir şey göremiyordum. Sunaktaki yeşim kadehini alıp parmağını kana daldırıp alnının tam ortasına bastırdı. Tıpkı kız kardeşleri gibi o da alnına tuhaf bir sembol çizip kadehteki tüm kanı içmişti. Mihri'nin kanı dudaklarından süzülürken yürüyüp yıldızın onun için olan ucunda durdu. Kardeşlerinin ellerini tutarak onlarla aynı büyü sözlerini mırıldanmaya başlamıştı.

"Ona ne oldu böyle?" Mihri'ye onu gösterirken gözlerimi Loisari'den ayırmıyordum. "İçindeki o kök canavarı da neyin nesi?"

"Kök canavarı değil." Mihri onu izlerken bir gözyaşı da Loisari için dökmüştü. "Kız kardeşlerinin ihaneti sonucu ortaya çıkan bir büyü. Sevgi nefrete dönüştüğünde bunun korkunç sonuçları olabilir."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"İstedikleri güzelliği alamayacaklar."

Sinirle burnumdan nefesimi sertçe verdim. "Çünkü şeytan onları kandırdı, değil mi? Loi başından beri haklıydı." Mihri başını salladığında başımı çevirip korkunç ritüeli izlemeye devam ettim.

Kız Kardeşler birbiri ardına büyü sözlerini haykırırken havuzun içindeki su gittikçe daha koyu kırmızı rengini alıyordu. Onların tiz sesinden çıkan büyü sözleriyle havuzdaki tuhaflıklar beni korkutmaya başlamıştı. Havuzun kanlı suyu kaynamaya başlamış gibi fokurduyordu. Suda baloncuklar oluşmaya başladığında Mihri'nin cesedi bir anda suyun içine batmıştı. Sanki bir şey onu yakalamış gibi ortadan kaybolmuştu. Mahzendeki sarsıntılar şiddetini arttırdıkça havuzun içinden yedi el yukarı çıkıyordu.

Bir heykelin taş elleri avucu delik bir şekilde havuzun tam ortasında belirmişti. Toplamda yedi eldi, her kardeşi simgeleyen bir el. Kız kardeşler bir kez daha haykırırcasına anlayamadığım büyü sözlerini tekrarlayınca büyük bir patlama yaşandı. Her biri mahzenin bir yerine savrulduğunda mahzendeki sarsıntı durdu ancak şimdi de onların haykırışları başlamıştı.

Her biri savrulduğu yerde acılar içinde kıvranırken vücutları korkunç bir değişim gösteriyordu. Çığlıkları birbirleriyle yarışırken Loisari'nin içindeki yaratığın onun ağzından dışarı çıktığını gördüm. İçindeki kara kökler tüm ağzını dolduracak şekilde dışarı çıkıyordu. Tamamen Loisari'nin içinden çıkınca kısa sürede küle dönüşüp toz şeklinde yerde yok oldu. Kendine yeni gelen Loisari daha olanları idrak edemeden o pürüzsüz derisi değişmeye başlamıştı.

Teninin rengi balçık gibi gri bir renge dönmeye başladığında tırnaklarını yere geçirerek acılar içinde haykırdı. Kendi rızasıyla ritüele katılmamış olabilirdi ama o da bunun bir parçası olmuştu. Kardeşleri

bu günaha onu da ortak etmişlerdi. Değişimlerinin her bir saniyesi çok sancılı ve korkunçtu. Derileri yılan sırtı gibi gri bir pulla kaplanmıştı. Ellerinin yerini sivri tırnakların olduğu pençeler almıştı. Dudakları morarmış, köpek dişleri uzamıştı.

Kafalarının üstündeki çiçekli taç bir geyiğin boynuzları gibi bir şekle bürünmüş ve kafataslarına yapışmıştı. Ağızlarının içinde bir değil, üç sıra diş oluşmuştu ve hepsi de çok sivriydi. Dilleri bir kertenkelenin dili gibi uzamıştı. Arkalarında bir okun ucunu anımsatan uzun kuyrukları çıkmıştı ve bu kuyruk normal bir uzunlukta değildi. Gerçekten çok uzundu. Sırtlarının tam ortasında yarasa kanadını andıran siyah kanatlarına bakıyordum. Onlar tam olarak neye dönüşmüşlerdi.

Bembeyaz olan yüzümü görünce Mihri elimi tutarak hemen beni buradan çıkardı. Mihri beni peşinden çekerek çerçevelerin olduğu duvarın yanına getirdi ama duvar bomboştu. Tek bir portre bile burada yoktu. Sadece iki saniye içinde duvarda yedi portre belirmişti. Her bir portrede Kız Kardeşlerin yaratığa dönüşmeden önceki güzel hâli vardı.

Mihri, Loisari'nin güzel portresine nemli gözlerle bakıp, "Bedenleri bir yaratığa dönüştü ve ruhları buraya hapsoldu," diye fısıldadı. "Onları öldürmeden ruhlarını özgür bırakamazsın." Biraz yürüyerek duvarın diğer ucunda duran kendi portresini bana gösterdi. Orada şu an için sadece Mihri'nin portresi vardı. "Aynı şekilde onlar ölmeden kurbanlarının da ruhları özgür kalmayacak." Gözlerinden bir damla yaş süzülürken yalvarırcasına bana döndü. "Elzem bizi özgür bırakmalısın."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Üstelik benim de portrem o duvarda."

"Tapınaktan içeri giren her kadın onların kurbanlarından birine dönüştüğü için portresi duvardaki yerini alır. Ancak sen henüz ölmedin, bu yüzden ruhun portrene hapsolmadı." Ellerini omuzlarıma bastırıp ıslak gözlerini bana diktiğinde dudakları titriyordu. "Kız Kardeşler ölmedikçe Kader Sarmalı'nın üzerindeki kötü büyü kalkmayacak. Yüz yıldır buradasın Elzem, sürekli avlanmana rağmen dışarıdaki o yaratıklardan neden hiç eksilme olmuyor?" Olamaz, o yaratıklar Kız Kardeşlerin kötü enerjisiyle ortaya çıkıyordu!

"Onlar birer kan emiciye dönüştü." Mihri sık sık ritüelin yapıldığı yerin kapısına bakarken yüzünde telaşlı bir şeyler vardı. "Sence neden odalarında hiç pencere yok? Tapınakta sık kullandıkları hiçbir yerde pencere yok, hepsini kapattılar. Aydınlık havalarda dışarı çıktığında onların varlığını hiç yanında hissettin mi? Sadece seslerini duyuyorsun, değil mi?"

Başımı salladığımda, "Çünkü güneşe çıkamazlar," diye anlatmaya devam etti. "Onlar artık ışığın kızları değil, karanlığın köleleri. Işık onlara

zarar veriyor." Bunu daha önce hiç fark etmediğime inanamıyordum. Aydınlık havalarda bahçeye bile çıkmazlardı.

Mihri bana onlar hakkında bilmem gerekenleri anlatırken fazla vaktimin kalmadığını bildiği için çok telaşlıydı. "Kan emiciye dönüştükten sonra karanlıkta dışarı çıkıp her gün kendi tebaalarından birilerini öldürüp kanlarını içerek hayatta kaldılar. Bu neredeyse yüzyıllar boyunca sürdü. Onların evlerini yakıp yıktılar, kanlarını kurutup cesetlerini yediler. Burada hiç insan kalmayana dek onlarla beslendiler."

Mihri'nin elleri omuzlarımdan düştü, aynı şeyi onun ailesine de yaptıklarını belli edercesine yaşlar yanaklarından süzülmüştü. "İnsanlar bittiğindeyse karanlık enerjileriyle ortaya çıkan yaratıklara dadandılar. Ya da senin gibi istemeyerek Kader Sarmalı'na gelen insanları avladılar. Kardeşlik töreni diye bir şey yok, Elzem." Çenesini sıktığında bana tüm gerçekleri göstermek istediği için ifadesi katıydı. "Duvarda gördüğün o kurbanların her biri onlara yüz yıllık bir yaşam veriyor."

"Madem öyle, o zaman neden buraya gelir gelmez işimi bitirmediler?"

"Çünkü senden hemen önce elli sekizinci kızı törenle kurban edip kanını içmişlerdi. Yüz yıllık bir yaşam edinmişlerdi, seni öldürerek sıradaki yüz yılları için bir kurban aramayı istemediler." Beni gösterdi. "Zaten sıradaki ritüel için ellerinde bir tane vardı."

"Anlamıyorum." Kafamı karıştırdığı için bazı şeyleri bir yerlere oturtamıyordum. "Dediğin gibiyse neden bu ritüel için beni ikna etmeye çalıştılar. Hiçbir şey söylemeden bir anda beni kurban edebilirlerdi."

"Bunu yapamazlardı çünkü kurban ritüeli çift taraflı bir rızaya bağlı. Onlar için kendini kurban ederken rızan olmalı. Sadece bu şekilde sahip olduğun hayat onlara geçer."

Dudaklarım O şeklini alıp gözlerimi kocaman açtığımda Mihri'nin geçmişteki pişmanlığı yüzüne tokat gibi çarpıyormuş gibi bakışlarını kaçırmıştı. "Beni kaçırıp buraya getirdiklerinde kurban edilmek istemedim ancak bana başka çıkar yolu göstermediler. Üç yaşında küçük bir oğlum vardı. Eğer kendi rızamla o hançeri kalbime saplamazsam oğlumu gözlerimin önünde öldüreceklerini söylemişlerdi." Oğlu için kendi hayatından vazgeçmişti ama bir işe yaramamıştı, vampire dönüşünce diğer herkes gibi oğlunu da öldürmüş olmalılardı.

Mihri'nin vücudu şeffaflaşmaya başladığında fazla zamanı kalmadığı için telaşlanarak ellerime yapıştı. "Kraliçe Loi'in tılsımı seni onlardan koruyabilir, Elzem!" Gittikçe silinirken artık baskısını ellerimde hissedemiyordum. "Tılsımları onları kardeşlerinden koruyan tek şey! Gümüş Kraliçe'nin tılsımını portresinin arkasındaki duvara..." demişti ki devamını söyleyemeden ortadan kaybolmuştu.

Onunla ben de şeffaflaşmaya başlamıştım. Mihri gidince beni onun anılarından tutan bir güç kalmadığı için bir anda kendimi kan havuzunun içinde bulmuştum. Uzun süre havuzun dibinde kaldığım için ciğerlerime hava gitmiyordu. Ağzımdan baloncuklar çıkarken yüzerek kendimi yukarı taşımayı denedim ama yapamadım. Boğuluyordum ve kendimi havuzdan çıkartamayacak kadar çok kan yutmuştum.

Bedenim gittikçe havuzun derinlerine süzülürken kollarımda ve belimde bazı eller hissettim. Kızların ruhu bir şekilde ölmeme izin vermeyerek beni yukarı çıkarmaya başlamıştı. Yapabilseydim hıçkırıklarla ağlayabilirdim. Onlarla aynı sonu yaşamamı istemedikleri için bana yardım ediyorlardı. Kafam havuzun dışına çıktığında bile kızlar alttan beni tutmayı bırakmamıştı. Kendimi havuzdan çıkartacak gücü bulmadan ruhları beni bırakmayacaktı.

Kafam kanın içinden çıkınca şiddetli bir şekilde öksürerek yuttuğum tüm kanları çıkarmaya çalıştım. İçime çektiğim her hava daha çok öksürmeme neden oluyordu. Saçlarımdan akan koyu akışkan kan vücudumun her yerindeyken yeteri kadar nefes alamıyordum. Durmaksızın öksürmekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Gözlerimi kırpıştırdıkça kirpiklerimin uçlarından kanlar akıyordu. Bu çok iğrençti! Benim gibi temizlik takıntısı olan bir kadının yaşamaktan nefret ettiği bir şey başıma gelmişti.

Güç bela nefes alışlarımı biraz düzene koyunca hemen havuzun kenarına doğru yüzmeye başladım. Her kulaç attığımda etrafa sıçrayan kanlar midemi altüst ediyordu. Ellerimi havuzun kenarlarına bastırarak kendimi yukarı çektim. Havuzdan çıkıp yan tarafa düştüğümde olanları düşünecek veya başıma gelenler yüzünden kendime üzülecek vaktim yoktu. Kız Kardeşler beni bulmadan hemen Gümüş Kraliçe'nin tılsımını almalıydım. Beni onlardan koruyacak tek şey oydu.

Ayağa kalktığım gibi koşarak buradan çıktım. Her adımımla üzerimden şıpır şıpır akan kanlar zemini kirletiyor, ayak izlerimin yerde çıkmasına neden oluyorlardı. Tüm o kızları kandırıp kurban ettiklerine inanamıyordum! Acaba tören başladığında o hançeri kalbime saplamam için beni nasıl kandırmayı düşünüyorlardı? Eminim bunun için de bir planları vardı!

Portrelerin olduğu duvarın yanına geldiğimde gittikçe yaklaşan adım seslerini ve vücutlarının ısısını soluyabiliyordum. Olamaz, tapınağın her yerine bakıp beni bulamayınca hepsi buraya gelmişti. Sadece saniyeler içinde o merdiveni inip beni kıskıvrak yakalayacaklardı. Hiç vakit kaybetmeden Loisari'nin portresinin önünde durdum. Portreyi duvardan söküp yere bıraktıktan sonra duvara baktım ama duvara asılı bir kolye yoktu. Hani buraya saklamışlardı?

"Şimdi ne halt edeceğim!" O yaratıklar gelmek üzereydi. Gittikçe daha çok yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Kara kara ne yapacağımı düşünürken duvardaki küçük tuğlalar dikkatimi çekmişti. "Umarım yanılmam." Hemen buradaki tuğlaları tutup kendime doğru çekmeye başlamıştım. Şu ana kadar denediğim hiçbir tuğla yerinden kıpırdamamıştı.

"Ortaya çık, Elzem!" Onların kızgın sesini duyunca portrenin izinin çıktığı son tuğlaya asıldım.

"İşte bu be!" Kısık bir sesle sevinç naraları atarak yerinde kıpırdanan tuğlayı çıkartıp yere attım. Elimi duvardan açılan delikten içeri sokup tuttuğum soğuk metali çıkardım. Metal kutuyu açınca içinde gördüğüm kolyeyle rahat bir nefes aldım. Onu bulmuştum.

Ceviz büyüklüğünde kar beyaz taşı olan kolyeyi hızlıca boynuma taktım. Kolyenin tılsımlı taşını elbisemin altına saklamayı unutmamıştım. Önce taşı tekrar duvara koydum, daha sonra da portreyi yerine astım. Acele ederek duvardan uzaklaştığımda Tılsım yanıma gelmişti. Tılsım'ın minicik ağzında güçlükle taşıdığı o kristal hançer vardı. Kız Kardeşlerin kurbanlarını öldürdükleri bıçağı minik tavşanım yerde sürükleyerek bana getirmeye çalışıyordu.

"Sen harika bir detaysın, bebeğim." Eğilip hemen hançeri ondan aldım. Elbisemin üstüne taktığım korsenin içine hançeri saklamıştım. Tılsım'a mahzendeki kolonları gösterip, "Oraya git ve saklan küçüğüm," dedim. "Gördüğün gibi annenin biraz işleri var. Avlanırken ayak altında dolaşman dikkatimi dağıtabilir."

Tılsım beni buraya getirerek başıma onca sorun açmamış gibi şimdi uslu uslu sözümü dinlemiş ve ona söylediğim kolonların yanına gitmişti. Bir kolonun arkasına saklanıp kafasını dışarı çıkartarak bana bakınca kıkırdadım. "Kafanı bile dışarı çıkarma. O yaratıklardan biri bile burada olduğunu anlarsa seni bana karşı kullanmaya kalkışabilir."

Tılsım kafasını kolonun arkasına çekti ama üç saniye içinde önce kulaklarını, daha sonra da kafasını tekrar dışarı çıkartınca kanlı yüzümü sertçe ovuşturdum. "Sana gerçekten marul ve havuç yok!" Beni deli ediyordu.

"Aman Tanrım, bu hâlin de nedir?" Kız Kardeşlerden birinin yapmacık endişesini duyduktan kısa süre sonra etrafımı sarmışlardı. Can sıkıcı olan tek şey bana kendilerini göstermemeleriydi. Onları görürsem korkup hepsinden kaçarım diye bunu yapmıyorlardı.

Onlarla savaşmak için olması gereken en yanlış yerdeydim, mahzende tek bir pencere bile yoktu. Buranın hiçbir yerinden içeriye ışık sızmıyordu. Tez canlı davranarak başımı derde sokmak istemediğim için son

anda strateji değiştirdim ve hayıflanarak üzerimdeki kanlara baktım. Kanla yıkandığım için sırılsıklam olmuştum.

"O baş belası tavşan yüzünden bir kan havuzunun içine düştüm!" Kaşlarımı çatarak onlara arka tarafta bir yeri gösterdim. "Bana bunu önceden söyleseydiniz tavşanımı yakalamak için havuza bu kadar yaklaşmazdım." Yüzümdeki kanları silmeye çalışırken yapış yapış olan ellerime öğürerek baktım. "Bu çok iğrenç! Tapınakta neden bir kan havuzu var?"

"Hiçbir fikrimiz yok." İçlerinden biri beni kandırmaya çalışarak yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Buraya mahkûm edildiğimizde biz de o havuzun neden orada olduğunu anlayamamıştık. Tanrıların neyin peşinde olduğunu kim anlayabilir ki?"

Bunu uzatmayıp hiç soru sormadan durumu kabullenmiş gibi yapabilirdim ancak bu onları şüphelendirirdi. Havadan bile nem kapan kuşkucu bir kadın olduğumu bildikleri için konuyu kapatmam her şeyi bildiğimi anlamalarına neden olurdu. Bu yüzden oynadığım rolün hakkını vererek, "Havuzun içinde yedi elin heykeli var," diye üzerlerine gitmeye başladım. "O havuz sizden önce de varsa o zaman neden içinde sizlerin sayısında el var?"

"Bu konuda bazı varsayımlarımız var." Bunu diyen Veinira'ydı. Mihri'nin anılarında onları görüp dinlediğim için artık seslerinden kimin konuştuğunu ayırt edebiliyordum. "Tanrılar bizi lanetleyip buraya sürgün ettiklerinde havuzun içindeki o heykel ortaya çıktı. Büyük ihtimalle artık buranın bir parçası olduğumuzu göstermek için."

"Hımm," diye mırıldanıp takındığım gizemli ifadeyi korudum. "Peki, ya bu tablolar ne anlama geliyor?" Yürüyüp kendi tablomun önünde durdum. "Bu da ne?" Gördüklerimle bu sefer rol yapmıyordum, gerçekten şoke olmuştum. İlk baktığımda portrem fazla temizdi ve kulağımda iki küpe vardı. Kaçarken küpelerden biri kulağımda düşmüştü ve portremde bir kulağımda küpe yoktu.

Boynumdaki mücevher tılsımın zincirini iyi saklıyordu ancak dikkatli bakınca zincirin bazı yerleri hafifçe görünüyordu. Kız kardeşler bunu fark etse bile o zincirin ucunda bir tılsım sakladığını anlayamazlardı. Tılsımın taşını elbisemin altına gizleyerek çok doğru bir şey yapmıştım. Portrede beni şoke eden tek şey bu değildi. Tıpkı benim gibi portrem de kan içinde kalmıştı. Sarı saçlarım kanın rengini alıp sönükleşerek kafama yapışmıştı. Yüzüm gözüm hep kan içindeydi.

Aradaki tek fark benim üzerimdeki kanlar akıyordu ancak onda hareket eden hiçbir şey yoktu. Şaşkınlıktan güçlükle konuşup Kız Kardeşlerin vücut ısısını hissettiğim yöne döndüm. "Yanından geçerken fazla

temizdi ancak ben kanın içine düşünce o da son hâlimi aldı. Nasıl bir portre bunu yapabilir?"

Tapınağa giren her olası kurbanın portresinin duvardaki yerini aldığını ve son hâlimize dönüştüğünü bilmiyormuş gibi davranıyordum. Kanlı portreyi görünce yaşadığım şaşkınlık gerçek olduğu için rol yaptığımı anlayamıyorlardı. Yalanlarını ustaca sıralayan Kainire'nin gülüşünü duydum.

"Sana daha önce söylemeyi nasıl unuttum, hiç bilmiyorum. Ben bir ressamım, Elzem." Bu yalana gerçekten inanmamı mı bekliyordu? "Kullandığım boyalar ve fırçalar büyülü dağlardan geliyor. Bu yüzden yaptığım portreler sahibinin son şeklini alır. Tapınaktaki tüm ziyaretçilerimizin resmini yaparım. Böylece bir zamanlar kimlerin evimizi şenlendirdiğini hep hatırlayabiliriz." Kainire bir süre duraksayıp yapmacık bir mahcubiyetle tekrar konuştu. "Umarım sana sormadan portreni yaptığım için bana gücenmemişsindir."

Bu yalan karşısında onların portresine bakmamak için kendimi zor tuttum. Onların portresi son hâllerini yansıtmıyordu. Bunun nedeni tüm bu facianın baş mimarları olmaları olabilirdi. Eğer onların da en son hâlleri portelerine yansısaydı orada göreceğim tek şey yedi korkunç yaratık olabilirdi. Etkilenmiş gibi, "Vay canına," dedim. "Resim konusunda gerçekten çok yeteneklisin. Belki kardeşlik töreninden sonra bu konuda bana da biraz ders verebilirsin."

"Tabii." Kainire'nin gülüşünü duydum. "Burada çok fazla zamanımız oluyor. Resim konusunda yeterince ilerleme gösterirsen belki fırçalarımı kullanmana bile izin verebilirim."

"Yeterince vakit kaybettik, artık töreni yapmalıyız," diyen Beisira'nın sabırsızlığı sesine yansıyordu. "Ziyaretçilerimiz tapınağa ulaşmak üzere. Bu olmadan önce ritüeli tamamlamalıyız."

Tılsım'ı alıp mahzenin merdivenini çıkarken hemen arkamda beni takip ettiklerini biliyordum ancak onlardan korkmuyordum. Arkadan bana saldırıp bir şey yapamazlardı, sahip olduğum hayatı onlara adamam için o tören yapılmalıydı. "Ziyaretçilerimiz kim?" diye sordum merakla. "Yüz yıldır buraya kimsenin yolu düşmemişti."

"Kimler olduğunu bilmiyoruz ancak yabancıların topraklarımıza girdiğini hissettik. Tapınağı bulmaya çalışıyorlar." Peşimden gelirken Loisari bana cevap vermişti.

Onun sesini duymak bile içimi hüzünle doldurmuştu. Şimdilerde göremediğim o çirkin vücudunun içinde Loi'ye ait hiçbir şeyin kalmadığını biliyordum. Yaratığa dönüştüğü için kötülüğe bulanan kalbinde Gümüş

Kraliçe'ye ait her şey kaybolmuştu. Hiç hak etmediği hâlde artık o da onların kötülüklerinin bir parçasıydı. Onlardan birine dönüşmüştü.

Mahzenden çıkıp törenin yapılacağı salona doğru yürürken onlara kan içindeki berbat hâlimi gösterdim. "Törenden önce yıkansam çok iyi olacak. Misafirlerimizi bu şekilde karşılayıp onları ürkütmek istemiyorum."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Veinira arkamdan beni itekleyerek yürümeye zorladı. "Onları sekizinci kardeş olarak karşılamanı istiyoruz. Törenden sonra biz onları kabul salonuna alırken sen odanda temizlenebilirsin."

Ana kapının önünden geçerken Tılsım hemen kucağımdan atlayıp kapıya doğru zıplamaya başladı. "Tılsım buraya gel!" Onu yakalamak için peşinden gittim, ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni peşinden dışarı çekerek buradan çıkarmayı amaçlıyordu.

Ancak daha biz dışarı çıkamadan çift kanatlı kapı yüzümüze çarparcasına kapanmıştı. Arkamdaki ürkütücü sesleri duyunca kalbim korkuyla çırpınırken derin bir nefes aldım. Neyin peşinde olduğumuzu anlamışlardı. Yavaşça arkamı dönünce onları görüp irkilerek arkaya çekildim. "Eğer törenden sonra size benzeyeceksem sanırım bunu yapmaktan vazgeçtim." Onlarla göz kontağını bozmadan arkaya doğru küçük adımlar atıyordum. "Merak ediyorum, arada aynaya hiç bakıyor musunuz?"

Kertenkeleyi andıran korkunç derilerinde küçük çıkıntılar vardı. Mihri'nin anılarında onların dönüşümünü izlerken derilerinin yılan derisi gibi pullardan oluştuğunu görmüştüm. Ancak zamanla derilerindeki pullar dökülüp yerini timsah derisi gibi tuhaf bir şeye bırakmıştı. Derileri timsahı andırsa da timsah da değillerdi, sırtlarının arkalarında simsiyah yarasa kanatları vardı. Hiç tüy olmayan kanatları ince bir deri gibiydi. Onların kanatları bana siyah bir şemsiyenin katmanlarını hatırlatıyordu.

Ağızlarında taşan sivri dişleri ve dişlerinin arasında sarkan uzun dilleri dehşete kapılmama neden oluyordu. Dik tuttukları kuyrukları kafalarının arkasında sağa sola hareket ediyordu. Korkunç pençeleri ve ayakları vardı. Veinira kız kardeşlerine emir verir gibi, "Onu alın!" dedi hırıltılı bir sesle. "Âşığı her an burada olabilir!" Âşığı derken neyi kastediyordu? Bildiğim kadarıyla bir asırdır çıktığım kimse yoktu. Eski sevgilim Savcı ise karısının koynundan çıkıp buraya gelecek biri değildi.

Veinira'nın talimatıyla yaratıklardan ikisi bana doğru uçunca hemen duvarda asılı duran silahlara koştum. Bazen avlanırken bu silahları kullanır, döndüğümde girişteki duvara asardım. Daha onlar beni yakalamadan duvardaki iki frizbi bıçağını aldım ve arkama döndüğüm gibi bıçaklardan birini havada uçan yaratıklardan birine fırlattım. Bu yüz yılda

kendi klanımın silahını kullanmakta ustalaştığım için artık hiç ıskalamıyordum.

Fırlattığım bıçak Hesuira'nın boynunu yarıp onu yere düşürdüğünde kız kardeşlerinden tiz bir çığlık yükselmişti. Pençelerini yüzlerine bastırıp o kadar yüksek sesle haykırdılar ki tapınağı ayakta tutan kolonlar zangırdamıştı. Bense bir elimde frizbi bıçağını tutarken uzanıp kılıçlardan birini alarak rahat bir duruş sergiliyordum. "Biri gitti, kaldı altı. Şu işi hızlı bitirelim hanımlar." Bir Avcı kızını alt etmek sandıkları kadar kolay olmayacaktı.

Kız kardeşleri kesilen gırtlağı yüzünden yerde saniyeler içinde can verdiğinde hepsi çılgına dönmüş gibi bana saldırdı. İçimi titreten korkunç sesler çıkartarak etrafımı sarmışlardı. İçlerinden biri kuyruğunu bir mızrak gibi kullanıp ayaklarıma sertçe vurarak beni yere düşürmüştü. Daha ben ayağa kalkamadan başka bir kardeş tepeme çöküp pençelerini sırtıma geçirmişti. Tiz bir çığlık çıkarmıştım. Bu çok acıtmıştı. Beni bırakmadan havalandı, havalandı ve beni duvara fırlattı.

Duvara çarpıp yerde yuvarlandığımda kılıcım düşmüştü ancak bıçağım hâlâ elimdeydi. Ağzımdaki kanı tükürerek başımı kaldırdığım an birinin kuyruğu ayak bileğime dolanmıştı. İstediklerinde kuyrukları gerçekten çok uzuyordu! Bileğime dolanan kuyruğu beni süratle ona doğru çekince kendimi zorlayarak öne atıldım ve elimdeki bıçağı onun kuyruğuna geçirdim. Femiari kuyruk acısıyla bağırdığında başka bir kardeşin kuyruğu bir mızrak gibi karnıma saplanmıştı.

Bu aptal tılsım hani beni onlardan koruyacaktı! Karnıma kılıç gibi saplanan sivri kuyruğuyla öne doğru bükülmüştüm. Elimdeki bıçak yere düşerken ağzımda metalin o tuzlu tadını hissetmiştim. Boğuk sesler çıkardığımda ağzımı dolduran kanım dudaklarımdan taşmıştı. Kainire kuyruğunu karnımdan sertçe çekti, onu bir kılıç gibi kullanarak ikinci kez karnıma saplayınca kuyruğunun ucunun sırtımın arkasından çıktığını hissettim. Müthiş bir acının pençeleri arasında kıvranıyordum.

Son bir çare olarak ellerimi yere bastırıp ruhlarını emmek istedim ancak bunu yapamadım, ruhları bir çerçevenin içinde hapisti. "Onu öldürme," diyen Loisari kardeşini durdurdu. "İşimize yaraması için kendi hayatını o almalı."

Kainire kuyruğunu içimden sertçe çekince karnımdan oluk oluk kanlar akmaya başlamıştı. Ellerimi karnıma bastırıp kanamayı durdurmaya çalışırken şiddetli bir acıyla titriyordum. "S-sana ne oldu?" İçlerinden bir tek Gümüş Kraliçe'ye bakıyordum. "Bir zamanlar hizmetçisine bile değer veren o kadına ne oldu?"

Kardeşleriyle birlikte ağır adımlarla bana doğru yürürken Loisari soğukça gülümsedi. Bunu yaparken ağzının içindeki tüm sivri dişleri göründüğü için hoş bir manzara sunmuyordu. "Bahsettiğin o kadın burada değil."

"Hayır." Yüzüm acıyla kasıldığında kanım parmaklarımın arasından akıyordu. "O kadın hâlâ burada bir yerlerde." Hızlı hızlı nefesler alırken kan kaybettiğim için terlemeye başlamıştım. "Sadece nereye bakacağını bilmelisin." Kanlı ellerimi yere bastırıp kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Kanım durmaksızın akarken ayakta zor durduğum için duvardan destek alıyordum. "Sen onlar gibi değilsin, Loi."

Gırtlağından ürkütücü bir ses çıkartarak kuyruğunu kafamın hemen yanına geçirdi. "Bana böyle seslenme!" Kuyruğunu çektiğinde duvarda küçük bir delik açmıştı.

"Böyle seslenmem sana neyi hatırlatıyor?" Şimdilerde simsiyah olan gözlerinin içine bakıp ona kardeşlerini gösterdim. "Sana bir tek kardeşlerin Loi derdi, değil mi? Bir zamanlar çok sevdiğin ama sana ihanet eden kardeşlerin!" diye bağırdığımda Beisira onu manipüle etmeye çalışarak, "Onu dinleme," diyerek hızlıca kuyruğunu boynuma doladı. Yılan gibi boynuma dolanan kuyruğu ayaklarımı yerden keserek beni yukarı kaldırmıştı.

Gittikçe boynumdaki baskısını arttırıp beni boğmaya başlayınca çırpınmaya başlamıştım. Ellerimi kullanarak boynuma dolanıp nefes boruma baskı yapan kuyruğu çekmeye çalıştım ancak hiç işe yaramıyordu. Boynumdaki şeyi bir gram bile gevşetemiyordum. "Tören yedi kardeşle yapılır ama o bizden birini aldı!" Beisira boğazımı biraz daha sıkınca nefessizlikten yüzüm şişmeye başlamıştı. "Artık bir işimize yaramaz!" Diğer beş kardeşten onaylayan mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Beni törende kullanamayacaklarını fark ettiklerinden dolayı benden kurtulmaları için bir engel yoktu.

Havadaki çırpınışlarım fayda etmeyince aklıma gelenle, kalan son gücümle hemen korsemdeki hançeri çıkardım. Can acısıyla hançeri Beisira'ya fırlatarak onu tam kalbinden vurmuştum. Hançerim sol göğsüne saplandığında onunla kardeşlerinden acı dolu bir çığlık döküldü. Hepsi kaybettikleri ikinci kardeş için feryat ederek yüzlerini tırmalıyordu. Beisira'nın kalbine saplanan hançer kuyruğunun boğazımdan çekilmesini sağlamıştı.

Dizlerimin üzerine gürültüyle yere düştüğümde Veinira kaybının acısıyla çılgına dönerek hemen üzerime uçtu. Onunla eş zamanlı yerdeki kılıcı aldım. Daha Veinira'nın pençeleri kalbimi deşmeden kılıcı yerden yukarı doğru savurarak boğazını kesmiştim. Başsız vücudu üzerime

düşmeden yana yuvarlanarak kurtulmuştum. Başı gövdesinin hemen yanına düşmüştü. Ne yazık ki daha bitmemişti. Hâlâ kurtulmam gereken dört kardeş vardı.

Karnımdan ağır yaralandığım için istediğim gibi çevik hareketlerde bulunamıyordum. Henüz kendimi toparlayamadan Femiari'in kuyruğu ayağıma dolandı ve beni yerden kaldırıp buradaki pencerelerden birine savurdu. Camı kırıp bir odaya yuvarlanarak düştüğümde vücudumun her yeri kanıyordu. Sivri camların battığı tenim karnımdaki yaraya eşlik ediyordu. Ellerimi yere bastırarak kalkmaya çalışırken sık sık kan kusuyordum. Burada öleceksem bile hepsini kendimle götürecektim!

Güçlükle dizlerimin üzerinde durduğumda geriye kalan dört kardeş kırılan camın içinden geçerek yanıma uçtular. Bu lanet ışık neden hâlâ buraya uğramıyordu! Burada biraz yardıma ihtiyacım vardı. Çok fazla kan ve efor harcadığım için parmağımı bile kıpırdatamıyordum. Kız kardeşlerden ikisi pençelerini omuzlarıma geçirerek beni ayağa kaldırdığında boğazımı yırtarcasına haykırdım. Sağımda ve solumda kanatlarını çırparak beni havada tutuyorlardı.

Loisari pençelerinin arasında tuttuğu kılıçla bana yaklaşıp sivri dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu. "En başında senden kurtulmalıydık!" Kafamı gövdemden ayırmak için kılıcı savurduğunda gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

Boynumu kesip beni bu hayattan koparan bir kılıç darbesi bekliyordum ancak hiçbir şey olmayınca titreşen kirpiklerimi yavaşça araladım. Loisari'nin kılıcı tutan eli havada kalmıştı. Gözlerini dikip göğüs kafesime bakarken kaskatı kesilmişti. Başımı eğince o kadar sarsıntıdan sonra beyaz tılsımın elbisenin dışına çıktığını gördüm. Loisari kaç asır sonra tılsımını görünce donup kalmıştı. Kılıcı tutan kolu bile titrerken hiç hareket edemiyordu. İçinde bir yerlerde eski Loi'nin hâlâ yaşadığını biliyordum.

Kılıcı tutan kolu yan tarafına düştüğünde uzanıp boynumdaki tılsımın taşına dokundu. Loisari'nin ona dokunmasıyla göğsümün üzerinde duran taş beyaz bir ışık yayınca gözlerim kamaşmıştı. Şimdi Mihri'nin bu kolyeyi neden almamı istediğini anlıyordum. Onu almam için *tılsım seni kardeşlerden koruyacak* diyerek beni kandırmıştı. Bu kolyeyi almamı istemesinin nedeni Loisari'nin bunu görmesiydi. Bir zamanlar ona olduğu iyi kadını hatırlatacak tek şey bu kolyeydi.

Loisari kolyesini boynumdan sertçe çekip aldığında pencerelerinin arasından tılsımın çıkardığı ışık yayılıyordu. Bir zamanlar olduğu kadına ait anıları gelip gidiyor, gözleri sık sık değişiyordu. Şimdilerde gözlerinin akı bile simsiyahtı ancak tılsımın beyaz ışığı ona nüfuz ettikçe ara sıra gri

gözleri geri geliyor, daha sonra tekrar kayboluyordu. Seivira ve Kainire omuzlarımdan beni yakalayıp havada tutarken Femiari kardeşinin yaşadığı bocalamayı görmüştü.

Femiari hemen onu kenara çekip bana yaklaştı. Boğazımı kesmek için pençelerini boynuma doğru savurmuştu ki sırtından giren bir kılıç onun kalbinden çıkmıştı. Femiari acı dolu naralar atarak dizlerinin üzerine düştü, arkasında duran kişiyi görünce şoke olmuştum. Loisari bir elinde tılsımını tutarken diğer elinde kardeşinin kanının olduğu kılıcı tutuyordu. Gümüş Kraliçe geri dönmüştü, tüm güzelliğiyle tam karşımızdaydı.

O diğer kardeşleri gibi kötü niyetli değildi. Kendi rızasıyla o korkunç ritüele katılmamıştı. Bu yüzden tılsımı ona ulaşır ulaşmaz Loisari'yi iyileştirmiş ve saniyeler içinde eski hâline dönüştürmüştü. Elinde kanlı bir kılıç tutarken korkunç hâlinden eser yoktu. Bembeyaz kıyafetlerin içinde bir meleğe benziyordu. Gözlerinden süzülen bir damla yaşla bana bakıp, "Tanrıların kudreti üzerinde olsun," diye ağlayarak bana dua etti. "Beni kurtardın."

Daha Loisari özgürlüğün tadını süremeden Seivira ve Kainire beni bırakıp, "Hain!" diye kükreyerek ona saldırdılar. Gümüş Kraliçe'ye kendini savunma şansı tanımadan onu düşürüp üzerine çullanmışlardı.

Kardeşleri korkunç sesler çıkartıp onu parçalamak ister gibi pençelerini ona geçirdiklerinde, "Hayır!" diye veryansın ederek hemen ayağa kalktım. Aldığım ağır yaralara rağmen adrenalin patlaması yaşayarak kalktığım gibi Loisari'nin düşürdüğü kılıcı aldım.

Kardeşlerini parçalayan korkunç yaratıklara doğru koştum ve kılıcı Seivira'nın sırtından kalbine geçirdim. Kainire hemen Gümüş Kraliçe'yi bırakıp üzerime atıldı. Ancak kılıcı Seivira'nın sırtından çıkardığım gibi bana yaklaşmakta olan Kainire'nin kellesini uçurdum. Yaşadığım acı ve öfke hepsini paramparça etmeyi isteyecek kadar büyüktü. Kılıcı yere atıp zorlanarak Seivira'nın cesedini Loisari'nin üzerinden çektim.

Yanma diz çöktüğümde gördüklerim beni ağlatmaya başlamıştı. "Loi hayır, lütfen bunu yapma!" Asırlar sonra özgürlüğüne kavuşmuşken böyle olması haksızlıktı. Kardeşleri onun göğüs kafesini pençeleriyle deştiğinden beyaz elbisesi kan içinde kalmıştı. Elbisesinin ön kısmı parçalandığı için iç organlarını hatta gittikçe zayıflayan kalbini görebiliyordum.

"B-bunu daha önce yaptım!" Onu kaybetme korkusuyla o kadar çok paniklemiştim ki yaralarını kapatmak daha yeni aklıma gelmişti. "Meliz'in durumu bundan daha kötüydü ama onun bedenini onarmıştım." Ellerimi hemen onun omuzlarına bastırıp şifacı yönümü ortaya çıkardım. "Birazdan daha iyi olacaksın." Ninfaları bulmaya giderken Meliz bundan

daha korkunç bir hâle gelmişti ama onu iyileştirmeyi başarmıştım. Bunu tekrar yapabilirdim.

Tam onun vücudunu onaracaktım ki Loisari kalan son gücüyle bileğimi yakalayıp, "Y-yapma," diye fısıldadı. "Son kız kardeş ölmedikçe tablolardaki kurbanların ruhları özgür kalmayacak."

"Hayır, başka bir yol buluruz! Her zaman bir yol vardır." Şiddetle karşı çıkarak onu iyileştirmeye çalıştım ancak buna izin vermeyerek bana yalvardı.

"L-lütfen." Kesik kesik nefesler alırken sesi cılız ve kısık çıkıyordu. "İzin ver... Gitmeliyim, Elzem." Güzel yüzü acıyla kasılırken dudaklarından kanlar süzülüyordu. "Bir yaratığın bedeninde hiçbir şey hatırlamadan yaşamak daha kolaydı ama..." Hıçkırdığında onunla ağlamaya başladım. "Halkımı katlettim."

"Kendinde değildin." Ona daha iyi hissettirmek istedim ama sözlerim acısını yatıştırmadığı için başını yorgunca iki yana sallamıştı.

"Bu b-benim yaptıklarımı değiştirmez." Ellerimi omuzlarından çekerek onu iyileştirmeme izin vermedi. Yalvaran ıslak bakışlarını görünce içim kan ağlayarak son arzusuna boyun eğmiştim. Halkına yaptıkları için vicdanında bu kadar ağır bir yük varken ölüm isteğine saygı duymaktan başka çarem yoktu. Benim için Itır neyse onun için de halkı bu kadar değerliydi. Bir kraliçenin merhametine ve vicdanına sahip olan iyi bir kadındı.

Kalbinin ritimleri gittikçe yavaşlarken buruk bir şekilde kanlı dudaklarıyla bana gülümsedi. "Bir yaratık olarak ölmeme izin vermediğin için sana teşekkür ederim." Kalan son gücüyle elimi tuttu ve tılsımını avucuma koyup parmaklarımı kapattı. "Bu artık senin."

"Hayır, majesteleri." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken, "Bunu istemiyorum," diye hıçkırdım. "Siz de giderseniz ben tek başıma burada ne yapacağım!"

Son nefeslerini verirken gözlerimin içine anlamlı bir şekilde bakıp bana acı dolu bir gülüş sundu. "Kader Sarmalı yedi kraliçenin yaşam enerjisiyle yaratıldı. Bu yüzden iyiliğimiz ve kötülüklerimize göre değişim gösteriyor. Biz yedi kraliçe bir zamanlar iyi insanlarken burası cennet gibiydi. Bizler korkunç yaratıklara dönüştüğümüzdeyse burası korkulan bir yere dönüştü. Ölümümle birlikte tarih üzerindeki üç yıkıma sahip olacaksın. İlk yıkımın Araf'tı, ikincisi zamanı yıkmaktı ve şimdi..." Şiddetli bir şekilde öksürmeye başladığında kustuğu kanların içinde, "Kader Sarmalı," dedi. "Kız Kardeşlerin hepsi ölürse burası yıkılıp evrende kaybolacak."

"Hassiktir ama ya!" Yaşadığım şoktan ağzımdan kaçırdıklarım ölmek üzereyken bile onu güldürmüştü.

"Sen büyük yıkımlar için doğmuşsun, Elzem Akay. Artık bundan eminim." Acaba bundan memnun muyum sanıyordu? Sicilime iki yıkım işlenmişken üçüncüsü beni iyice Araf'takilerin diline düşürürdü. Mihri bana Kız Kardeşler ölünce bu diyarın yıkılıp yok olacağını söylememişti. Gümüş Kraliçe öldüğü an burası yıkılırsa bana ne olacaktı?

Loisari elimi biraz daha sıkarak parmaklarımın arasındaki beyaz tılsımı hissetmemi sağladı. "Benim tılsımım kardeşlerimin tılsımından çok farklı. Bunu taşıyan kişiyi tüm kara büyülerden korur. Bu yüzden onu senden aldığım an üzerimdeki büyü kalktı." Konuşmak bile canını yaktığı için hızlı hızlı nefesler alırken kısa bir an duraksamıştı. "Araf'ta Gümüş Kraliçe'nin tılsımını arzulamayan kimse yok." Çünkü Araf'ta kara büyü çok yaygındı. Herkes kendini düşmanlarının büyüsünden koruyacak bir taşı isterdi.

Gözlerimdeki ifadeden onu doğru şekilde anladığımı gören Loisari, "Tılsımı iyi koru ve yanından hiç ayırma," diye fısıldarken gözleri gittikçe kapanıyordu. Bu beni daha çok ağlatmıştı, ölmesini istemiyordum.

Loisari'nin elimi tutan parmakları gevşerken, "Elzem..." diye yorgunca mırıldadı. Sanki artık acı bile hissetmiyordu, kaçınılmaz sona çok yaklaşmıştı. "Araf'a gittiğinde sana halüsinasyon gösterdik. Sevdiğin adam hiç evlenmedi, yıllardır seni bekliyor." Beni kandırmanın pişmanlığıyla gözlerinden birkaç damla yaş süzülürken, "B-burada," diyerek tekrar öksürmeye başladı. "Senin için geldi..." Bu ondan duyduğum son sözler olmuştu. Kalbi durup eli elimin üstünde yere düştüğünde haykırarak gözyaşlarımın akmasına izin vermiştim. O ölmüştü.

"Majesteleri," derken omuzlarım sarsılacak kadar çok ağlıyordum. Onun ölümü Savcı hakkında söylediği gerçeklere sevinmeme engeldi.

Gümüş Kraliçe'yi tanıyalı çok olmamıştı ama ona yapılanlar ve yaşamak zorunda kaldıkları beni çok etkilediği için onunla bir bağ kurmuştum. Onu doğru düzgün tanıyacak fırsatı bulamadan gözlerimin önünde ölmüştü. Onu kurtaramamış ve kardeşlerinden koruyamamıştım. Kendimi ona bu kadar yakın hissetmemin nedeni belki de onda kendimden bir şeyler bulmamdı. Doğruya doğru, yanlışa da yanlış diyen bir kadındı. Kardeşlerinin açgözlülüğü yüzünden böyle ölmeyi hak etmemişti.

Loisari'nin ölümüyle zeminde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Zemin yarılıyor, kolonlar sallanıyor ve tavanda sarsıntılar meydana geliyordu. Olamaz, Gümüş Kraliçe'nin yıkımla ilgili söyledikleri yalan değildi. Kader Sarmalı gerçekten de yıkılmaya başlamıştı. Loisari'ye son anlarında eşlik ederken şifacı vücudum aldığım ağır yaraları onarmaya başladığı için ayağa kalkacak gücü kendimde bulabilmiştim.

Son kez Loisari'ye bakıp dizlerimi bükerek ona saygılarımı sundum. "Huzur içinde uyuyun, majesteleri," diye fısıldadığımda boğazımı tırmalayan bir hıçkırık dudaklarımdan firar etmişti. O saygı duyulması gerekilen bir kadındı.

Bu diyar saniyeler içinde yerle yeksan olacağı için, "Tılsım!" diye bağırarak koşmaya başladım. Minik tavşanımı bulmak için koşarken bir yandan da Loisari'nin bana verdiği kolyeyi boynuma takıyordum. Vücudumdaki küçük yaralar kapanmaya başlamıştı ama karnımdaki derin yaranın tamamen iyileşmesi biraz zaman alacaktı. Hâlâ kanamaya devam ettiğinden bu beni yavaşlatıyordu.

Tılsım saklandığı yerden çıkıp bana doğru gelmeye çalışınca hemen aramızdaki mesafeyi kapattım. Onu kucağıma aldığım gibi koşarak tapınağın çift kanatlı kapısından dışarı çıktım. Dönüp arkama bakınca özgür kalan ruhları gördüm. Kız Kardeşler ölünce onların tüm kurbanları tablolardan kurtulmuş, bir ışık hüzmesi şeklinde tapınağın kapısından, pencerelerinden ve bacalarından çıkıp gökyüzüne süzülüyordu. En azından onları kurtarabilmiştim.

Zemindeki sarsıntı şiddetini arttırınca önüme dönüp koşmaya devam ettim. Arkamda büyük bir gürültü duysam da dönüp bakmadım, tapınağın kolonlarının devrildiğini ve tapınağın yıkıldığını biliyordum. Bastığım yerlere çok dikkat etmeliydim çünkü yerde açılan büyük yarıklar hemen hemen her yerdeydi. Sadece bir saniye önce bastığım yer hemen sonra kocaman çatlaklar çıkartarak yıkılıyordu. Her yerde püsküren gayzerlerden kaçmak da çok zordu.

"Bunu bir kez daha yaşayacağımı hiç sanmıyordum!" Araf ve zamanı yıktıktan sonra resmen Kader Sarmalı'nın yıkılmasına da neden olmuştum. Gerçek anlamda gittiğim her yere yıkım getiriyordum! Eminim beni izleyen tanrılar da büyük şoktaydı, beni buraya hapsederken burayı da yıkacağımı beklemiyorlardı. Hadi ama bu kadarını ben bile beklemiyordum!

İçinde bulunduğum diyar yıkılırken nereye kaçıp saklanacağımı hiç bilmiyordum. Tam önümde açılan devasa çukurun içinden püskürerek lavlar çıkınca çığlık atarak son anda lav çukurunun içine düşmekten kurtulmuştum. Ancak yukarı fışkıran lavların bir kısmı vücudumun bazı yerlerine sıçrayıp yakmaya başlamıştı. Canım o kadar çok yanmıştı ki tanrılara lanetler yağdırarak, "Biliyorum, buna ben sebep oldum ama bu sefer gerçekten istemeyerek oldu!" diye haykırdım. "Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Çıkartın artık beni buradan!"

"Elzem!" Tam arkamda Savcı'nın sesini duyduğumda bir anda her şey benim için durmuştu. Arkamda bir yerlerdeydi, belki bana çok yakın

belki de çok uzaktı. Yıkılan bir diyarda beni durduran tek şey onun sesiydi. Ruhunu hissediyor, varlığını soluyordum. Araf'ta gördüğüm halüsinasyonlar gibi değildi, bu sefer gerçekti. Tek yapmam gereken arkama dönüp ona bakmaktı.

Ruhunun bana olan yakınlığına odaklanınca aramızda yirmi adımı geçkin bir mesafe olduğunu anladım. Yalnız değildi, buraya tek başına gelmemişti. Onları buraya gelmeye nasıl ikna ettiğini hiç bilmiyordum ama Savcı'nın yanında Azınlıkların Klan Lideri Cihangir, Tenebris Lideri Abraham, Işıktan Gelenlerin Kadın Lideri Mihrimah, Bilgelerin Lideri Revan, Koruyucuların Lideri Ayvaz, Muhafızların lideri Feti ve klan liderim Gazi de vardı. Sanki tüm klan liderleri yaşayıp yaşamadığımı görmek için buraya bizzat gelmişti.

Trajik olansa buraya gelmiş ve yeni bir yıkıma daha tanık olmuşlardı. Hiçbirine dönmedim. Ayaklarımın hemen önünde açılan devasa lav çukuruna bakarken dönüp onlara bakmıyordum. Savcı bir kez daha, "Elzem," dediğinde onun titreyen sesinden bana olan özlemini ve hâlâ ilk günkü gibi sevdiğini anladım.

"Buraya hiç gelmemeliydiniz, Savcı Hoca," dedim ruhsuzca. Etrafımızdaki dünya yıkılırken, gayzer püskürtürken ve yer altındaki lavlar gökyüzüne fışkırırken çok hissizdim. "Geri dönün, bu dünya yıkılmak üzere."

"Benimle gel." Adım adım bana yaklaştığını adım seslerinden duyabiliyordum. "Elzem n'olur benimle gel, birlikte dönelim."

"Dönmek mi?" Hissiz bir şekilde gülerek sadece iki adım uzağımda duran cehennem çukuruna baktım. Bir volkanı aratmayacak kadar korkunç bir görüntüydü. "Geçmişi unutamam."

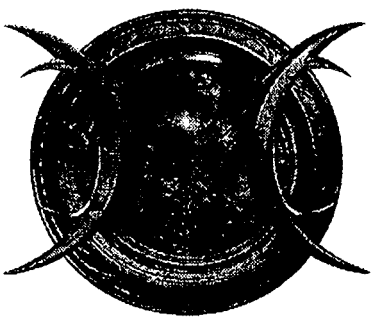
Öne doğru bir adım attığımda arkamda Savcı'nın, "Elzem dur!" diyen korku dolu sesini işittim ama umursamadım. Benim için endişeleniyor, can çekişiyor ve acı çekiyordu. Sadece bir adım ötesi ölümdü ve o bunu çok iyi biliyordu.

"Daha önce de dediğim gibi, Savcı Gevheri." Bir adım daha öne attım ve onun korkusu bu cihana sığmadı. "Bir daha asla sana dönmeyeceğim!" Hemen sonra kendimi bir volkandan farkı olmayan lav çukurunun içine attım.

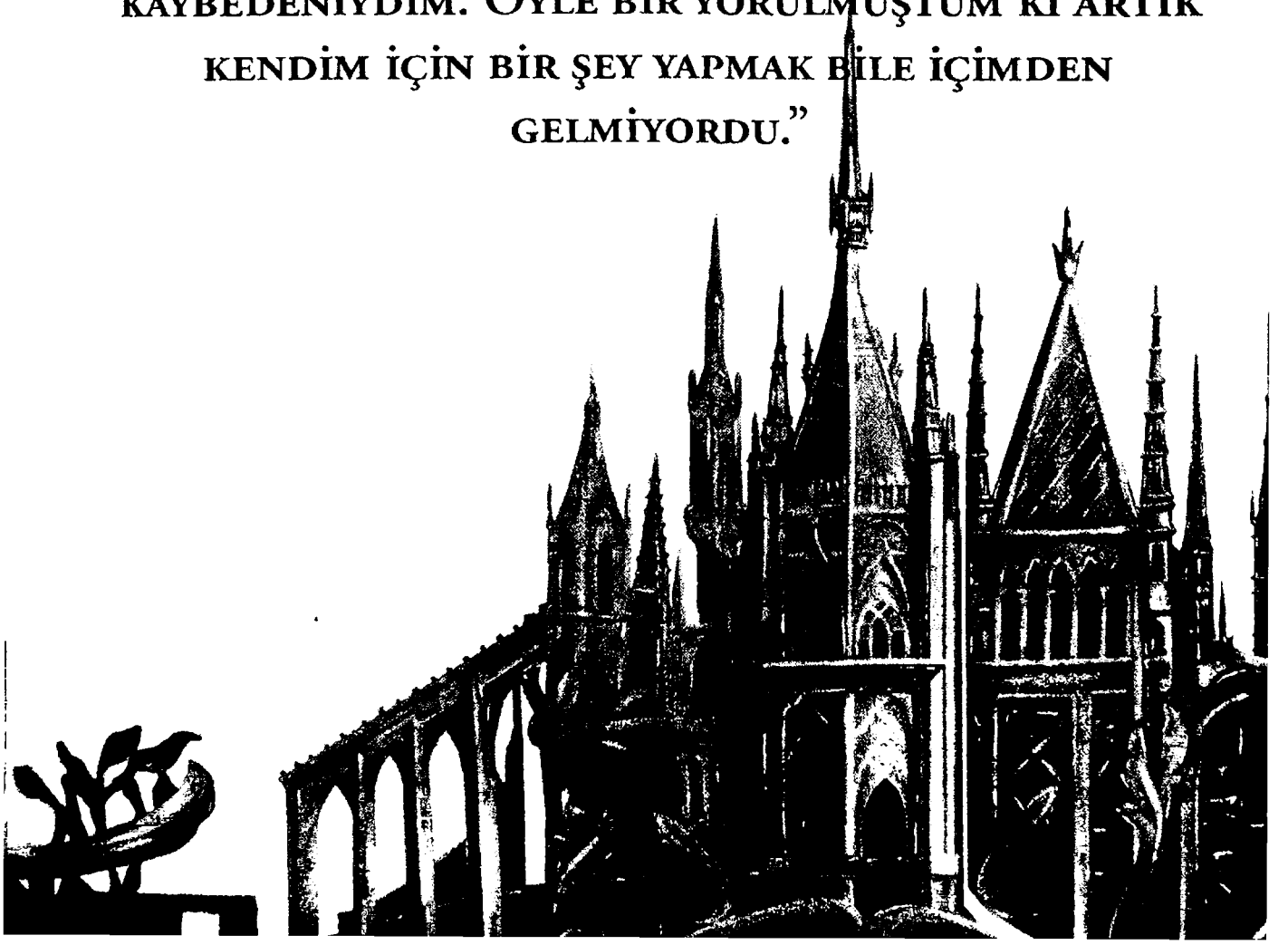
Savcı'nın gür sesinden çıkan, "Elzem!" feryadı ondan duyduğum son şey olmuştu. Beni görmesi ve tekrar kaybetmesi aynı saniyelerin içinde yaşanmıştı.

Merhaba ve sonsuza dek elveda.

Bölüm 18
Yarının İsyan Kızı

"Bir gün durursam, öleceğimi bilmeden durmayı her şeyden çok istiyordum. Kazandığım tüm o savaşların tek kaybedeniydim. Öyle bir yorulmuştum ki artık kendim için bir şey yapmak bile içimden gelmiyordu."

02/01/2026

Yaptığımız seçimler çoğunlukla geleceğimizi oluştururdu. Kız Kardeşleri öldürmek benim seçimimdi. Bunu yaptığımda son uğradığım yerin yıkılacağını bilmeden hepsinden kurtulmuştum. Gümüş Kraliçe dışında hiçbirinin ölümü beni üzmemişti. Ya duvardaki bir çerçevenin içindeki yerimi alacaktım ya da hepsini öldürecektim. Kader Sarmalı'nın onların yaşam enerjisiyle var olduğunu bilmeden Kız Kardeşlere savaş açmıştım. Peki, gerçeği bilseydim onlara boyun eğer miydim? Hiç zannetmiyordum.

Şimdi düşünüyordum da gerçeği bilseydim belki de yüz yıl beklemez, en başında onlardan kurtulmaya çalışırdım. Özgür kalmamın tek yolu kafesimi kırmaktan geçiyorsa bunu hiç düşünmeden yapardım. Kader Sarmalı'nı yıktığım için zerre kadar pişman değildim. Aynı şekilde Savcı ve diğerlerini orada bıraktığım için de pişman değildim çünkü Bilgelerin Lideri Revan'ın onları tam zamanında oradan çıkardığına emindim. Liderler yıkılmak üzere olan bir dünyada kalacak kadar aptal değildi.

Savcı ile gitmediğim içinse hiç pişman değildim. Onu sevmem geçmişte birbirimize çektirdiğimiz acıları unutturmayacaktı. Bir daha hiçbir koşulda Araf'a ve Savcı'ya dönmeyi düşünmüyordum. Onu unutamasam bile daima önüme bakacak ve onsuz yaşamanın bir yolunu bulacaktım. Tabii hâlâ yaşıyorsam? Bir cehennem çukuruna atlamışken yanıp küllerime dönüşmüş olabilirdim. Ancak hâlâ bunları düşünüyorsam demek ki henüz ölmemiştim.

Kulağıma gelen bir monitörün sesiyle gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Güçlükle kirpiklerimi araladığımda tavandaki yoğun ışık gözlerimi kamaştırmıştı. Gördüğüm beyaz ampul kalp atışlarımı hızlandırmış, yutkunmama neden olmuştu. Ampul mü? Bir asırdır elektriğin bile olmadığı bir yerde yaşamışken tavandaki ampulü yadırgamıştım. Yaşadığım heyecanı gizlemeden başımı yavaşça çevirip yan tarafıma bakınca kalp ritimlerimi gösteren monitörü gördüm. Nabzım hızlanmıştı.

Bu gerçek miydi?

Kendi dünyama dönmüş olabilir miydim?

Yatağımda, etrafıma tuhaf gözlerle bakarken gereksiz yere umutlanmak istemiyordum ancak gördüğüm her şey modern çağa aitti. Bir hastane odasında olduğumu anlamamın üzerinden henüz beş saniye geçmeden

içeri giren doktor ve hemşireyle ağlamaya başladım. Gerçekten geri dönmüştüm! Bir asır sonra gördüğüm beyaz önlüklü doktorlarla gözyaşlarımı tutamamıştım. Burası benim dünyamdı, doktor önlükleri bile aynıydı.

O lav çukuru bir geçit kapısı değildi. Oradan atlayınca ölümsüzlerin evreninden çıkıp kendi dünyama döneceğimi bile bilmiyordum. Orada yapmak istediğim tek şey doğduğum günden beri çektiğim tüm bu acılara son vermekti. Yüz yirmi beş yılın tek bir gününde bile dolu dolu mutlu olmamıştım. Acı, keder, ihanet ve bir şeylerle savaşmak hayatımın her anında vardı. O kadar çok yorulmuş ve kırılmıştım ki artık bunun son bulmasını, sefil hayatımın oracıkta bitmesini istemiştim.

Orada yaptığım şey bir intihar değildi, orada yaptığım şey bir savaşçının kalkanını ve kılıcını yere bırakmasıydı. Savaşmayı bırakmış ve kendim için onurlu bir ölüm istemiştim. Ben bunu intihar olarak adlandırmıyordum çünkü hayatımı sonlandırmaya çalışırken bile cehennem veya Ölüler Diyarı gibi bir evrende gözlerimi açacağımı ve yeni bir savaşa hazırlanacağımı biliyordum.

Ancak ne cehennemde açmıştım gözlerimi ne de Ölüler Diyarı'nda. Bu seferki uyanışım kendi dünyamaydı, yani olmam gereken bir yere. Bu yüzden yatağımda oturup başımı eğerek durmaksızın ağlıyordum. Bir daha hiçbir zaman gelemeyeceğimi düşündüğüm bir yerde olmak mutluluk gözyaşları dökmemi sağlıyordu. Doktor ve hemşireler etrafıma doluşmuş, bana nasıl olduğumu veya bir yerimin ağrıyıp ağrımadığını soruyordu ancak hiçbirine cevap vermiyordum.

Şu anda konuşacak durumda değildim. Önce yaşadığım bu mutluluğu ve heyecanı kucaklamalıydım. Tılsım Yahni bir yerlerden fırlayıp kucağıma atladığında ona sarılarak daha çok ağladım. Oradan atlarken Tılsım kucağımda olduğu için benimle o da buraya gelmişti. Bizi ölüme sürüklediğimi düşündüğümde bile onu arkamda bırakamamıştım. O benim bana mühürlü tavşanımdı. Ben nereye gidersem peşimden gelirdi. "Teşekkürler anneciğim." Hıçkırıklarla ağlarken tüylerini okşuyor, birbiri ardına ona birçok öpücük konduruyordum. "Çok teşekkür ederim, bebeğim." Bizi kafesimizden kurtaran Tılsım Yahni'ydi.

Eğer o beni tapınağın mahzenine indirmeseydi belki de hâlâ Kader Sarmalı'nda olacaktım. Düşüncesi bile kanımı donduruyordu ama belki de duvardaki portreme hapsolacaktım. Kız Kardeşler benim için hazırladıkları ritüelde elime bir hançer tutuşturup onlardan biri olmak için önce fedakârlık yapmam gerektiğini söyleyebilirdi. Sekizinci kardeş olmak için kendimden vazgeçmemle ilgili birçok yalanla beni kandırmaya çalışabilirlerdi.

Savcı'nın beni unutup Berrak ile evlendiğini düşünürken kalp acısıyla büyük bir aptallık yapabilirdim. Konu aşk olunca aptallaşmayacak kimse yoktu. Kalbimin acısı orada gördüğüm şeyin bir halüsinasyondan ibaret olduğunu anlamama engel olmuştu.

"Bize isminizi söyleyebilir misiniz?" diyen bir hemşirenin sesiyle gözyaşlarımı silerek başımı kaldırdım. Tıpkı yanındaki doktorlar gibi bana tuhaf bakışlar atan hemşire, "Dün gece bir kaldırım kenarında yaralı bulunmuşsunuz." Gözleri sık sık kan kokan elbisemin karın kısmına kayıyordu. "Sizi bulan kişi buraya getirdiğinde karnınızdan yaralandığınızı savundu ancak kontrol edince herhangi bir yara bulamadık."

Bulamazlardı da... O kişi beni hastaneye getirene kadar iç organlarımdaki hasar iyileşmiş, deforme olan derim kendini onarmış olmalıydı. Şu anda cildimde en küçük bir kesik izinin bile olmadığına emindim. Bir şifacı olmanın böyle anlarda büyük bir avantajı vardı. Başımda dikilip benden bir yanıt bekleyen sağlıkçılara bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kapının hemen dışında ifademi almak için bekleyen bir polis memuru olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Dünyamda prosedürün nasıl işlediğini iyi bildiğimden tüm sorulardan kaçmak için, "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Kim olduğumu ve bana ne olduğunu hatırlamıyorum." İçine düştüğüm kan havuzu yüzünden leş gibiydim. Vücudumdaki kanlar kurumuş, üzerimdeki elbise emdiği kan yüzünden kalıplaşmıştı ve saçlarım onlara dokunamayacağım kadar sertleşmişti. Başımı oynatınca bile saçlarımda kuruyan kanlar kepek gibi yatağa dökülüyordu.

Yüzümde kuruyup kalın bir tabaka oluşturan kan yüzünden şu anda korkunç göründüğümü biliyordum. Yataktan çıkıp banyo kapısını doktorlara gösterdim. "Hatırladığım kadarıyla tüm sorularınıza cevap vermeye çalışacağım ama öncesinde banyo yapabilir miyim?" Korku filmlerinden fırlamış gibi görünürken bu hâlde kimseyle konuşmak istemiyordum.

Buradakiler de yıkanmam gerektiğinin farkında oldukları için bana daha fazla sorun çıkarmadan beni yalnız bırakmışlardı. Tılsım'ı alıp banyoya girerek kapıyı içeriden kilitledim. Beni kimin bulduğunu bilmiyordum ama devlet hastanesi yerine özel bir hastaneye getirdiği için ona minnettardım. En azından odamın banyosunda yıkanacağım küçük bir alan vardı. Sıcak suyu açarak hızlıca soyundum. Tılsım'ın önünde ilk kez soyunmadığım için beni çıplak görmekle bir sorunu yoktu.

Tılsım Yahni banyoda oradan oraya zıplarken sıcak suyu açıp içine girdim. Önce kendimi yıkayacaktım, daha sonra da Tılsım'ı. Yine bana sorun çıkartacağını biliyordum ama onun da temizlenmeye ihtiyacı

vardı. Yukarıdan akan ılık su vücudumla buluştuğunda rahat bir nefes almıştım. "Burada olduğuma hâlâ inanamıyorum."

Banyoda bulduğum sabun ve şampuanların hepsini kullanarak üzerimde tek bir kan pıhtısı kalmayana dek kendimi yıkadım. Köpürttüğüm saçlarımın arasına parmaklarımı daldırıp saçlarımda ve kafa derimdeki tüm kanları çıkarmıştım. Kanın kirlettiği kırmızı su vücudumdan gidere akarken bir saat boyunca banyodan çıkmamıştım. Köpüklü süngeri vücudumun her yerine sürtmüş, tamamen temizlendiğime ikna olana kadar kendimi keselemiştim.

Bir süre sonra vücudumda akan tek şey duru suydu. Sürekli kaçıp durmasına rağmen Tılsım'ı da yıkayıp önce onun tüylerini kurutmuş, daha sonra ıslak saçlarımın icabına bakmıştım. Banyoda saç kurutma makinesini gördüğümde hazine bulmuşum gibi mutlu olmuştum. Çoğunlukla zenginlerin tercih edeceği çok lüks bir hastane olduğu için banyodaki dolapları karıştırınca bir tarak bile bulmuştum.

Eşantiyon ürünlerini andıran ince tarakla saçlarımdaki düğümlerini açmak beni biraz uğraştırmıştı ama artık daha iyi durumdalardı. Sarı saçlarıma dokununca herhangi bir düğümle karşılaşmadan parmaklarımın arasından geçiyordu. Vücuduma bir havlu sararak yerdeki Tılsım'ı alıp banyodan çıktım. Bir hemşire bulup giyeceğim bir şeyler veya bir hasta önlüğü istemeyi düşünüyordum. Ancak yatağımın üzerinde beni bekleyen bir elbise vardı.

İç çamaşırı veya ayakkabı değil, sadece Oyunbaz kırmızısı bir elbise. Bu elbiseyi yatağıma bırakan kişi sanki bu rengi sevdiğimi biliyormuş gibi bana kan kırmızısı bir elbise almıştı. Odamın kapısını kontrol ettikten sonra havluyu yere atıp hemen elbiseyi giydim. Yarım kollu, bisiklet yaka elbisenin kalın kumaşı kış mevsimine uygundu. Camdan dışarıya bakınca bile hafifçe çiseleyen karı görüyordum. Başımı çevirip duvardaki takvime bakınca iç çektim.

2 Ocak'taydık, yani doğum günümden bir gün sonrası. Gümüş Kraliçe'nin tılsımını elbisenin yakasından içeri sokarak çıplak ayakla kapıya yürüdüm. Tılsım yerde zıplayarak bana eşlik ederken odadan çıkıp etrafıma baktım. Koridorun iki yanında insanlar vardı ancak tüm o insanların içinde bu tarafa doğru yürüyen ikiliyi hemen tanımıştım. İkisi de Avcılardandı. Tüm tedavimle bizzat o ilgilenmiş olmalı ki Doktor Uraz beyaz önlüğünün içinde göz kamaştırıyordu.

Yanında ise iş insanı arkadaşı Sıraç Akay vardı. Kendi aralarında konuşarak bu tarafa yürürken, "Abi!" diye haykırmam Sıraç'ın hemen başını kaldırmasını sağlamıştı.

Abimin adımları yere kenetlendiğinde yeşil gözlerine akın eden yaşlarla, "Elzem," diyebilmişti güçlükle. Döndüğümü zaten biliyormuş gibi beni gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Emin değildim ama dün gece beni bu hastaneye getiren oymuş gibi bakıyordu. Gözlerini dahi kırpmadan beni izlerken yeşil harelerinden taşan bir damla yaş yanağına süzülmüştü. Sanki koşup bana sarılmak istiyordu ama dizlerinin bağı çözülmüş gibi bunu yapamıyordu.

Sıraç yaşadığı heyecan ve beklenmedik dönüşümle bana gelemeyince kollarını açtı. Benim ona gitmem için kollarını açınca koşarak aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuna atladım. Abim belimi yakaladığında ayaklarımı yerden keserek beni kendi etrafında birkaç tur çevirmişti. Hemen ardından bana sımsıkı sarılıp, "Kardeşim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Elzem'im, geri döndün, abim." Şükreder gibi çıkan sesi ağlamaklıydı.

Abim beni göğsüne hapsetmişti, bana olan sarılışı bir daha hiç bırakmak istemiyormuş gibiydi. Öyle bir sarılıyordu ki sarılışının sertliğini kaburgalarımda hissediyordum. Sıraç Akay küçük kardeşini bir asır önceki yıkımda kaybeden bir adamdı. Şimdiyse hiç ummadık bir anda beni bulmuştu. Bana sımsıkı sarılıyor, sarı saçlarımın her bir tutamını okşuyor ve kokumu içine çekerek saçlarıma bir sürü öpücük konduruyordu.

"Gerçekten sen misin?" diye sessizce ağlarken sanki burada olduğuma hâlâ inanamıyor gibiydi.

Beni hissetmesi ve burada olduğuma ikna olması için uzun süre onun kollarından çıkmamıştım. "Buradayım abi." Benim için bir asır süren bir ayrılıktan sonra birbirimize yeniden kavuştuğumuz için mutluluk gözyaşlarını akıtan sadece o değildi. "Buradayım, her şeyin başladığı yerde." Yüzümü onun göğsüne gömüp hıçkırdım. "Burada olduğuma inanamıyorum." Bugünün hiç gelmeyeceğini sanmıştım. Sanırım tanrılar yüz yıllık bir esaretin benim için yeterli olacağını düşünüp beni özgür bırakmışlardı.

Abim, çenemi tutarak başımı yavaşça göğsünden ayırırken tüm vücudu titriyordu. Üzerime eğilip bana yakından baktığında yüzümü titreyen ellerinin arasına almıştı. Titreşen kirpiklerinin arasından engel olamadığı yaşlar akarken, "Bu gerçekten sensin," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı. Bu bana hıçkırığına engel olmak için yaptığı bir şeymiş gibi gelmişti.

Yüzüme dokunarak beni hissederken, "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı içli bir sesle. "Ama olmasını sağlayan tüm güçlere minnettarım." Tekrar başımı göğsüne yasladı ve kollarını bana sarıp şükreder gibi büyük bir nefes aldı. "Seni düşünmediğim tek

bir anım bile olmadı." Ruhundaki yoğun mutluluk sözlerinin gerçekliğini doğruluyordu. Aklının hep bir köşesinde olduğumu biliyordum.

Sıraç bir kez daha burnunu saçlarıma gömüp saçlarımın kokusunu içine çektiğinde dudaklarımda yıllar sonra gerçek bir gülümseme vardı. Birbirimizden hiç ayrılmak istemiyorduk. Onun güvenli kollarının arasında sonsuza kadar durabilirdim. "Bu duygusal anı bölmek istemezdim ama biz Avcıların bazı cevaplara ihtiyacı var," diyen Uraz'ın sesini duydum. "Gecenin bir yarısı ormanda bulduğumuz bu sarışından öğrenmek istediğim çok şey var."

"Ormanda mı?" Yavaşça abimden ayrılıp Uraz'a döndüm. "Beni bir kaldırım kenarında bulduklarını söylediler."

Uraz elindeki hasta dosyasını yanına indirirken gözlerinde muzır parıltılar vardı. "Sıraç ile ikimiz biraz kafa dinlemek için iki günlüğüne şehir dışına gitmiştik. Ormanın içinde küçük bir kulübe kiralayıp avlanarak biraz stres atmayı düşünüyorduk. Ancak gecenin bir yarısı av köpeğim çıldırmış gibi havlayıp kapıyı tırmalamaya başladı." Gözleriyle beni işaret etti. "Köpeğimin doğaüstü bir şeylerin varlığını hissettiğini anlayınca tüfeklerimizi alarak ona kapıyı açtık."

"Ormanın içinde Uraz'ın köpeğinin izlerini takip ederken yaklaştıkça yoğun bir enerji hissettik." Abim bunları söylerken üşüdüğümü düşündüğü için üzerindeki ceketini çıkartıp omuzlarıma bıraktı. "Gecenin bir yarısı ağaçların içinden geçerken her adımla soluduğum yoğun enerji tüm vücuduma yayılıyordu." Islak gözlerle beni izlerken bana olan bakışlarında yılların özlemi vardı. "Çok tanıdık bir enerjinin sıcaklığı içime işlemişti."

"Sonra seni gördük," dedi Uraz. "Yerde karlar içinde yatıyordun ve köpeğim başında havlayıp oraya gitmemizi bekliyordu."

"Gözlerime inanamadım." Abim kolunu omzuma atarak beni göğsüne çektiğinde gözlerinden kontrol edemediği yaşlar akıyordu. "Oradaydın, her şeyiyle sendin ama gerçek olduğuna inanamadım." Sesi titrediğinde dudaklarını saçlarımın tepesine bastırmıştı. "En kötüsü kanlar içindeydin ve ben bir kez daha seni kaybetmekten çok korktum."

Sıraç'ın kollarının arasına sokulurken çok hızlı atan kalbinin ritimlerini duyabiliyordum. Ona yaşattığım şaşkınlık ve heyecandan kalbi duracakmış gibi hızlı atıyordu. Demek bu yüzden hastanedelerdi, beni buraya getiren onlardı. Tanrılar beni kendi dünyama gönderdiklerinde abimin beni bulacağı bir yere atmışlardı. Eğer Sıraç ve Uraz beni tam zamanında bulmasaydı belki de sabaha kadar donarak ölecektim.

Artık odamda neden kırmızı bir elbise olduğunu anlıyordum. Ben uyurken bu elbiseyi abim bana almıştı. Bir Oyunbaz olduğum için

kırmızı bir elbisenin beni mutlu edeceğini düşünmüş olmalıydı. Büyük ihtimalle bana elbise alırken dönüşümün şaşkınlığını yaşadığından iç çamaşırı ve ayakkabı almayı akıl edememişti.

Sıraç ve Uraz hastanedeki taburcu işlemlerimi yapıp karnımı doyurmam için beni güzel bir restorana götürmüştü. Yemeklerimizi yerken bir yandan da onlara son yüz yılda yaşadıklarımın kısa bir özetini geçmiştim. Araf ve zamandan sonra Kader Sarmalı'nı da yıktığımı duyunca Uraz kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Abim ise dudaklarında küçük bir gülümsemeyle yemek boyunca beni izlemişti. Gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmamış, yemem için birçok yiyeceği tabağıma doldurmuştu.

Buradaki hiçbir Avcı'nın radarına takılmak istemediğim için Oyunbaz enerjimi dışarıya kapatmıştım. Yemekten sonra benim ısrarlarımla Sıraç beni bir güzellik salonuna götürmüştü. Tabii öncesinde bir mağazaya uğrayıp bana yeni ayakkabılar ve iç çamaşırı almıştık. Göğüslerimin uçları elbisenin kumaşından belli olduğu için daha ben söylemeden Sıraç arabayı bir mağazanın önüne çekmiş ve beni arabada beklediğini söylemişti.

Tabii arabadan inmeden hemen önce bana kredi kartını uzatmayı da unutmamıştı. Bu dünyaya ikinci kez doğmadığım için kayıtlara geçen bir kimliğim veya herhangi bir banka kartım yoktu. Şu anda kayıtlara geçen sadece üç Akay çocuğu vardı ve benim adım resmî kayıtlarda yoktu. Burada henüz adı duyulmayan gayrimeşru biriydim.

Mağazada bedenime uyan iç çamaşırlarını satın aldıktan sonra bir kabine girip aldıklarımı giymiştim. Tıpkı satın aldığım topuklu ayakkabıları da giyerek mağazadan çıkmam gibi. Sıraç beni eve götürmek konusunda çok sabırsızdı ancak önce güzellik salonuna uğramak için onu ikna etmiştim. Bir asırdan sonra ailemin karşısına en güzel hâlimle çıkmak istiyordum.

Saçlarımı en iyi losyonlarla tekrar yıkatmış, uçlarından kırıklarını aldırmış ve düzleştirip fön çektirmiştim. El ve ayak tırnaklarıma manikür yaptırmış, gül kurusu renginde oje sürdürmüştüm. Yüzüme ise hafif bir makyaj yaparak oradan ayrılmıştım. Sıraç ile tekrar yola çıktığımızda bu sefer sorularıyla onu darlayan bendim. "Hayatında biri var mı?" Parmağında yüzük olmadığına göre hâlâ bekârdı.

Direksiyonu ustaca kullanırken gözlerini hareket hâlindeki yoldan ayırmıyordu. "Hayatımda birden fazla kadın var." Dudağının köşesi

kıvrıldığında omzunun üzerinden bana çapkınca baktı. "Tek gecelik ilişkilerin adamı olduğumu unutmuş olamazsın."

Homurtuyla karışık sesler çıkartırken ona olan sinirli bakışlarım hayat biçimini onaylamadığımı gösteriyordu. "Sende hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel." Aklıma gelenlerle koltukta kıpırdanıp yönümü ona çevirdim. "Soya ile görüşüyor musun?"

Soya'nın adını duymak bile gerilmesine neden olmuştu. Duymayı beklemediği bu isimle ne kadar bocaladığını görebiliyordum. Geniş omuzları kasılmış, kaşları belli belirsiz çatılmıştı. "Yeni yaşamımda o can sıkıcı Gorgon'u hiç görmedim." Aklına gelenlerle çenesi kasılmıştı. "Itır'ın doğumuna kadar hayatımın küçük bir bölümünde bulunduğunu hatırlıyorum ama o yıllarda henüz bir çocuktum."

Sıraç sıktığı dişlerinin arasından bir küfür savurup direksiyonu sertçe sıkmıştı. "O kaçığın bana dadılık yaptığını hatırladıkça kan beynime sıçrıyor!" Kahkaha attım. Bu tam da Soya'nın yapabileceği bir şeydi. Sıraç'a her hatırladığında sinirleneceği bir anı bırakmış.

"Önceki hayatında onunla ilk kez ne zaman karşılaşmıştın?"

"Sanırım geçen yıldı."

"Geçen yıl karşına çıktı mı?"

Sinirlenerek, "Hayır!" dedi sertçe. "Dediğim gibi onu hiç görmedim ve görmek de istemiyorum." Ruhunda soluduğum şeylerse bunun tam tersiydi. Acaba hayatındaki tek gecelik ilişkilerin nedeni Soya'yı unutma çabası olabilir miydi? Sıraç nefret ettiği ölümsüzlerden birine âşık olduğunu kabul etmek istemese de gerçek buydu, ona âşık olmuştu.

"Karşına çıkması gereken zamanda çıkmadıysa o zaman hep istediğin oldu. Seni unutup peşini bıraktı." Kinaye barındıran sözlerim sinirlerini bozuyordu ama bunu benden gizlemeye çalışarak rahat davranmaya çalıştı. "Acaba şu anda kiminle?" Damarına basar gibi güldüm. "Belki de Ölüler Diyarı'nın gardiyanıyla birliktedir. Garez'in ona körkütük âşık olduğunu bilmeyen yok."

"Sikik zırvalıklarını neden kendine saklamıyorsun?" Umurunda değilmiş gibi davranarak önüne döndü ama elinin altındaki direksiyonu sıkıyordu. Üstelik çenesi kaskatıydı. "O Gorgon onu öldürmeye çalışan bir piçle birlikte olmak istiyorsa kendi bilir!"

"Abi, kabul et artık, o Gorgon'a abayı yakmış durumdasın."

"Elzem, canımı sıkmaya devam edersen yeni döndü falan demem, seni o camdan aşağı atarım!"

Gülerek önüme döndüm. "Sohbetin de hiç çekilmiyor."

"Şu gönlünü kaptırdığın Koruyucu'yla işler nasıl gidiyor?"

"Sıraç, canımı sıkmaya kalkışırsan yeni döndüm falan demem, seni o camdan aşağı atarım!" dediğimde şimdi gülen oydu. İkimizin de aşk hayatı koca bir fiyaskoydu.

"Yavuz nasıl?" diye sorduğumda Sıraç'ın dudağının köşesi yavaşça yana doğru kıvrılmıştı. "Geçen hafta gelmiş olsaydın Süreyya ile nişanına yetişebilirdin." Abim nişanlanmış mıydı?

"Hadi canım." Yavuz adına mutlu olurken bir kızla nişanlanma cesareti gösterebildiği için şaşkındım. "Bu iş nasıl oldu? Yavuz bir kıza açılmaya bile korkan biri."

"Yeni yaşamında öyle biri değil." Sıraç, Yavuz'un şimdilerde dönüştüğü kişiden çok memnunmuş gibi gözleri ışıldıyordu. "Önceki hayatındaki o ödlek adamdan yakından uzaktan alakası yok. Sanırım en baştan başlayıp sevgi dolu bir ailede büyümek ona gereken öz güveni ve cesareti aşıladı." Omuzlarını kaldırıp yavaşça indirdi. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etse az kalır." Çünkü zamanı yıkarak ona yeni bir hayat şansı sunan bendim.

"Süreyya önceden nasılsa şimdi de öyle. Onda değişen hiçbir şey yok. Tıpkı eskisi gibi hâlâ bir Avcı olmaktan nefret ediyor." Abim gülerek başını salladı. "O kadar korkak ki küçük bir böcek görünce bile Yavuz'un arkasına saklanıyor. Bizimki nişanlısının böyle olmasından şikâyetçi değil."

"Niye şikâyet etsin ki bir zamanlar o da Süreyya gibi biriydi." Artık değiştiğine göre nişanlısını dışarıdaki tüm tehlikelerden koruyacak güçteydi. İşte şimdi ilişkileri bir düzene girmişti.

"Doğa'yı hiç gördün mü?" diye sorduğumda Sıraç'ın tadı kaçmış gibi yakışıklı suratında içli bir ifade belirdi.

"Onu en son ailesinin cenazesinde görmüştüm." Yolu kontrol edip omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde nefret ettiği bir kabulleniş vardı. "Geçen yıl anne ve babasını trajik bir kazada kaybetti. Ebeveynleri iyi ve sağlıklı insanlardı. Bir sarhoşun arabayı şuursuzca kullanması yüzünden ikisi de hayatlarını yitirdi."

Sıraç'ın bakışlarından ne anlatmak istediğini çok iyi anladığım için, "Mara'nın ailesi ne durumda?" diye sordum.

Yüzündeki hüzün ve kederde değişen hiçbir şey olmadı. "Altı ay önce babasını kalp krizinden kaybetti. Annesi ise kanserin pençelerinde."

Burnumun direği sızlarken duyacaklarımdan korkarak, "Annem ve babam nasıl?" diye fısıldadım.

Evimizin bulunduğu sokağa girerken abim derin derin nefesler alarak, "Babam iki yıl önce geçirdiği beyin kanaması yüzünden güçlükle hayata döndü ama felç kaldı," deyince gözlerimden bir damla yaş süzülmüştü.

"Şükürler olsun ki annem iyi ama her an ona da bir şey olacak diye endişeliyim."

Dudaklarımdan dökülen tek bir cümle tüm bu olanların nedenini açıklıyordu. "Araf kendine ait olanı bırakmaz." Sıraç da başını sallayarak beni onaylamıştı. Ailelerimizin başına gelen felaketlerin nedeni kızların olması gereken tarihte Araf'a dönmemesiydi. Normal şartlarda geçen yıl Araf'a dönmeleri gerekiyordu, önceki hayatımızda bu böyle olmuştu.

Ancak kızlar oraya dönmemişti. Bu yüzden onları bu dünyada tutan sevdiklerini kaybetmeye başlamışlardı. Aynı şey benim için de geçerliydi, ben de dört melez Kalkan'dan biriydim. Bizler burada kaldıkça ailelerimizin başına gelen felaketler hiç son bulmayacaktı. Ta ki hepsini kaybedene kadar. Bizi buraya bağlayan tüm köklerimiz ortadan kalkınca geri dönmekten başka çaremiz kalmayacaktı. Bizim buradaki varlığımız sevdiğimiz insanların hayatını tehlikeye atıyordu.

Omuzlarım çöktüğünde kısık bir sesle, "O cehenneme dönmek istemiyorum," diye mırıldandım. "Orası korkunç bir yer."

Sıraç uzanıp dizlerimin üzerinde duran elimi sıkarak ona dönmemi sağladı. Yüzündeki küçük bir tebessümle bana göz kırptı. "Dönmenizi istemiyoruz. İyiliğimiz için gitmeye kalkışmayın, hepimiz başımızın çaresine bakabiliriz." Ama babam bunu yapamamıştı.

Tamamen doğal yollardan gerçekleşen bir beyin kanamasının nedeni Itır'ın burada olmasıydı. Babam bunu bilmesine rağmen felç kalmaktan kendini kurtaramamıştı. Tıpkı Doğa'nın ailesi ve Mara'nın babası gibi. Babam henüz onlar gibi ölmemişti ama onu kaybetmeyeceğimizin bir garantisi yoktu. Aynı şekilde annem ve abilerimi kaybetme riski de büyüktü. Ya bu dünyada tüm sevdiklerimizi kaybederek yaşayacaktık ya da onları korumak için kendimiz gibi olan insanların arasına dönecektik.

Onca zamandan sonra daha yeni eve dönmüşken şimdi de sevdiklerimi kaybetme endişesi taşıyordum. Konak görüş açımıza girince Sıraç'ın gülüşü genişledi. "Sen beni üç saat boyunca güzellik salonunun kapısında bekletirken Doğa'yı aradım. Konağa gelmesini rica ettim ama neden burada olduğunu henüz bilmiyor." Muzırca beni izlerken uzanıp yanağımdan makas aldı. "İyi bir karşılamayı hak ediyorsun."

Tüm sevdiklerimin şu anda evde olması kalbimin göğsümden dışarı fırlamasına neden olabilirdi. "Sanırım heyecanlandım."

"Onları heyecanlandıracağından daha fazla değil."

Sıraç arabayı konağın bahçe kapısının önünde yavaşlatınca güvenlik kulübesindekiler bizim için kapıyı açtı. Araba bahçeye girdikten kısa süre sonra durmuştu. Sıraç arabanın etrafından dönüp tam bir centilmen gibi kapımı açıp bana elini uzatınca gülümsedim. Onun elini tutarak

arabadan indiğim esnada dışarı fırlayan Yavuz'u gördüm. Henüz bizi görmemişti ve birinden kaçar gibiydi. Bunu yaparken dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı.

Sadece saniyeler içinde Yavuz'un peşinden bir beyzbol sopasıyla çıkan Itır'ı görmüştüm. "Piç kurusu!" diye bağırarak Yavuz'u avluda kovalıyordu. "Bu sefer annem bile seni kurtaramayacak!"

"Itır," diye mırıldanırken yerimde donakalmıştım. Henüz beni görmemişti ama bu önemli değildi. Kardeşimi görmenin mutluluğunu yaşarken hiçbir şey düşünecek durumda değildim.

Yüz yıllık esaretimin sebebini hüzünlü gözlerle izliyordum. Onu böyle görmek bile bir asır boyunca çektiğim tüm acılara değdiğini anlamamı sağlıyordu. Yirmili yaşların ortasında kocaman kız olmuştu. Kardeşimi izleyen gözlerim nemli, zihnim bulanıktı. Onu gördüğüm an kalbim bir anda çarpmaya başlamıştı. Sanki dünya tam burada, Itır'ın siyah gözlerinin değdiği yerde başlamıştı. Bendeki nasıl bir kardeş sevgisiydi ki onda tek bir kusur bulamıyordum.

Yavuz'un peşinden koştukça dalgalanan siyah saçlarının tek bir teli için dünyaları yakardım. Capcanlı bakan o kuzguni siyahlarına kaç ömür harcardım, ne o biliyordu ne de ben. Yavuz onu sinirlendirdiği için kaşları hafifçe çatıktı ve dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Ruhuna konsantre olunca orada soluduğum mutluluk ve sıcaklık beni ağlatabilirdi. Eskiden ruhu bile buruk ve aile sevgisine açtı. Yeni hayatında açlığına ihtiyaç duyduğu her şeye kavuştuğu için artık tamamlanmış gibiydi.

Onu en doğru ellere emanet ederek gitmiştim. Ailem için kendi hayatımdan, aşkımdan ve özgürlüğümden vazgeçerek onlara ikinci bir şans vermiştim. Buna değdiğini görmek onlar uğruna çektiğim tüm acıları görmezden gelmemi sağlıyordu. Daha fazla dayanamayıp biraz yüksek bir sesle, "Itır," diye ona seslendiğimde Yavuz'u yakalamak için bu tarafa sırtını dönmüştü. Ancak sesimi duyunca adımları yere mıhlandı.

Aradan geçen bir asır bile ona ablasının sesini unutturamamış olmalı ki avlunun ortasında öylece kalakalmıştı. Itır'ın sırtıyla bakışırken ruhunun sesime karşı gösterdiği değişimi soluyordum. Sadece bedeninde değil, ruhunda da devasa bir sarsıntı meydana gelmişti. Gerçekten sesimi duyup duymadığından emin olamamıştı. Ya arkasını döndüğünde yoksam? Bu ihtimalin onda yaratacağı korku ve hayal kırıklığını bedeninin tepkilerinden görebiliyordum.

Omuzları gerilirken derin derin nefesler alarak göğüs kafesinin içindeki kalbini kontrol etmeye çalıştı. Oldukça yavaş bir şekilde arkasını dönünce onunla göz göze geldik. "Elzem..." Dudaklarından adım güçlükle dökülürken yanında duran elinin parmakları gevşedi ve beyzbol sopası

yere düştü. Tıpkı o sopa gibi Itır da düşmek üzereydi ancak son anda yanındaki duvardan destek almıştı.

Şaşkın gözlerle beni izliyor, burada olduğuma inanamıyordu. Sanki onun beyninin bir oyunu veya bir hayalden ibaretmişim gibi bana bakarken yerinde sendelemişti. "A-abla," diyen fısıltısı güçlükle duyuluyordu. Gözlerini yumduğunda sıktığı elini sol göğsünün üzerine basmıştı. Kalbinin sızısını dindirmek ister gibi göğsüne baskı uygularken gözlerini bir süre açmamıştı.

Bunun bir rüya veya hayalden ibaret olduğuna çok emin olduğu için kirpiklerini bir süre kapalı tuttu. Fakat gözlerini tekrar açınca değişen bir şey olmamıştı, hâlâ buradaydım ve ortadan kaybolmamıştım. "Yavuz," dedi acı çeken cılız bir sesle. En az onun kadar şoke olan Yavuz'a bulunduğum yeri gösterip, "Orada," diye yutkundu. "Sen de..." Gözleri dolmuştu. "Ablamı..." Dudakları titrediğinde hıçkırdı. "Görüyor musun?" Parça parça konuştuğunda birinin onu onaylamasına ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

Ona doğru küçük adımlarla yürürken dolan gözlerle burukça gülümsedim. "Ablana merhaba demek yok mu, Itır?"

İkinci kez sesimi duyunca yaşlar gözlerinden boşalmıştı. Hep bu anın hayalini kurmuş gibi boynunu bükerek bana doğru sarsakça bir adım attı. "Elzem." Onca zaman sonra beni tekrar karşısında görmek ayaklarını yerden kesmişti. Her adımını güçlükle atıyor, yaklaştıkça daha fazla ağlıyordu. "N'olur gerçek ol abla," diye yalvarırken daha bana ulaşmadan ortadan kaybolacağımdan çok korkuyordu.

"Ablam n'olur gerçek ol," dedi ağlayarak. Sanki bir rüya görüyordu ve her an biri onu uyandıracakmış gibi çok endişeleniyordu. "Hayaline aldanıp o kadar çok bir boşluğu kucakladım ki." Tam karşımda durduğunda titreyen bacakları yüzünden her an dizlerinin üzerine düşebilirdi. "Bu bir rüyaysa bile gitme, Elzem." Omuzları sarsılarak ağlarken bana olan muhtaçlığından eksilen hiçbir şey olmadığını görmek canımı yakıyordu.

Itır karşımda zangır zangır titrerken bana dokunmak için elini uzattı ancak yapamadı. Eli içimden geçer diye korktu, bana dokunmaya cesaret edemedi. Hayal bile olsam biraz daha onunla kalmam için bana dokunmaya bile korkuyordu. "Rüya değil gerçeğim, Itır." Onun yapamadığı şeyi yaparak yüzünü ellerimin arasına aldığımda irkilmişti. Soğuk havada üşüyen ellerimi yanaklarında hissetmek onu gerçeklere uyandırdığı için ürpermişti.

Alnımı alnına yasladığımda ılık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Buradayım kardeşim," diyerek gözlerimi yumdum. Gözyaşlarım kapalı

kirpiklerimin arasından akarken yakınlığımızın sıcaklığını soluyarak, "Geri döndüm," diye fısıldadım. "Sana geldim Itır, sana geldim."

Nihayet döndüğüme ikna olunca gözyaşları içinde, "Elzem döndün!" diye haykırıp boynuma atladı. Kollarını boynuma sımsıkı dolayıp bana sarılırken başını omzuma yaslamış ve sesli bir şekilde ağlamaya başlamıştı. "G-gerçekten bu sensin." Gözyaşları yüzünden zor konuşurken bir yanı hâlâ döndüğüme ikna olmamıştı.

Itır benim dünya üzerinde sahip olduğum ve değer verdiğim en önemli şeylerin başında olduğu için tekrar ona kavuşmak beni dağıtmıştı. Gözyaşlarımız birbirleriyle yarışırken burada olduğuma inanamayan sadece o değildi. Benim de bir yanım hâlâ bunu başarmış olmamın şaşkınlığını yaşıyordu. Itır'a sarılıp saçlarının kokusunu içime çekmek bile hiç uyanmak istemediğim bir rüya gibi geliyordu. Bu öylesine bir mutluluktu ki ayaklarım yere basmıyordu.

"E-Elzem?" Annemin kekeleyen şaşkın sesini duyunca yavaşça Itır'dan ayrılıp ona döndüm. Annem, Doğa ve Mara kapının önünde durmuş, bembeyaz bir suratla beni izliyorlardı. Pencereden beni görmüş olmalılar ki üçü de apar topar dışarı çıkmıştı. Hayalet görmüş gibi şaşkınlardı.

Annem hayaletimin bile burada olmasını sevmiş gibi içimi sızlatan gözlerle beni izliyordu. Hep bir gün bana kavuşma umudu taşıdığını biliyordum. Yıllarca hayalini kurduğu bir düş bugün gerçekleşmiş gibi yoğun bir heyecan içindeydi. Kendini zorlayarak bana doğru zayıf adımlar atarken her adımıyla gözlerinden bir damla yaş süzülüyordu. Gözlerinin önünde bir kez bile sarılamadığı kızının silüeti vardı ve o, gördüğü şeyin gerçekliğini sorguluyordu.

Munure Akay'ın yıllar süren bekleyişi bugün son bulunca nefes alışları hızlanmıştı. İkimiz de nefes dahi almadan baştan ayağa birbirimizi izliyor, karşımızdakinin iyi olduğundan emin olmak istiyorduk. Annemin siyah saçlarına aklar düşmüştü ama onu hastane odasında gördüğüm zamandaki kadar çok değildi. Saçlarındaki aklar ilerleyen yaşının izleriydi. Tıpkı yüzündeki çizgiler gibi. Ancak hâlâ çok güzel görünüyordu. Bu havada omzuna bir şal bile almadan onu dışarı çıkartan zamansız dönüşümdü.

Bir annenin sevgi ve özlem dolu gözleriyle baştan ayağa beni izlerken şu an için tek önceliği nasıl olduğumdu. İyiysem ve bir yerim acımıyorsa onun için yeterliydi, diğer hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Nasıl geri dönebildiğimi merak bile etmiyordu; ilgilendiği tek şey burada, onunla olmamdı. Can sıkıcı soruları sonraya saklamıştı.

Annemin bana doğru attığı her adımıyla sanki vücudu biraz daha ağırlaşıyor, aramızdaki kısacık mesafeyi onun için aşılmaz bir hâle getiriyordu. Bir an önce bana kavuşmak istediği için acele ettikçe adımları

birbirine dolanıyordu. Tökezleyip yağmurun çamurlaştırdığı toprağın içine düşünce, "Anne!" diye öyle bir acıdım ki... Ona doğru koşarken gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Bu anın hayalini kuran bir tek o değildi.

Dönüşümün onda yarattığı sarsıntıya yenildiği için o bana gelememişti ama ben aramızdaki mesafeyi kapatmış ve hemen yanına diz çökmüştüm. Birbirimizi o kadar çok özlemiştik ki ağlamadan bunu yapmanın bir yolunu bulamıyorduk. Annemin ıslak bakışları kıyamayan gözlerle üzerimde gezinirken, "Rüyalarımdaki gibisin," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Önceki hayatımda rüyalarımda beni ziyaret eden o kız gibisin."

Yüreğimden kopan bir kan pıhtısı gözyaşına dönüşerek süzüldü sol gözümden. "Rüya değildi o."

Hıçkırdığında dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Biliyorum." Elini uzatıp parmak uçlarıyla yanağıma dokunurken sanki beni tanımaya çalışıyordu.

"Neden söylemedin?" Biraz sitemle ama bolca özlemle bu soruyu sorarken her an bayılacakmış gibi duruyordu. "Rüyama girdiğinde neden kızım olduğunu söylemedin?"

"O an için bu önemsiz bir detaydı," dediğimde daha çok ağladı, onun için kızı olduğumu bilmesi en önemli detaydı. Annemin süzülen gözyaşlarında sadece hüznün can kırıkları yoktu, aynı zamanda vücudumdaki titremeyi durduran bir anne sıcaklığı vardı. Bana olan özlemini, verdiği değeri ve kaybettiğimiz yıllar için akıyordu tüm gözyaşları.

İlk kez elleri yüzümde geziniyor, parmak uçları kirpiklerime kadar değiyor ve engelleyemediği bir çabayla yanında, hemen burada olduğuma emin oluyordu. Gerçekliğime ikna olduğu her saniye öyle bir ağlıyordu ki döktüğü her damla yaşla sanki biraz daha parçalanıyordum. İkimiz için de bu anın gerçekliği imkânsız gibi hissettiriyordu ama gerçekti. Yıllar sonra anne-kız ilk kez aynı evrende ve aynı yerdeydik.

Annem bir an için gözlerini kapattı ve ciğerlerine giren nefesi keserek, "Sen gerçeksin," diye fısıldadı hıçkırarak. "Bir rüyada değilim." Derin derin nefesler aldığında tekrar açtığı gözlerinden ne kadar acı çektiğini görebiliyordum. "Seni koruyamadığım için çok üzgünüm."

"Şşş." Yanağımı avucuna yaslayarak içli gözlerle onu avutmaya çalıştım. "Artık buradayım anne, her şey geçti."

Daha fazla dayanamayıp beni göğsüne çektiğinde sarılışı fazla aceleci ve beklenmedikti. "G-geçmedi ama şu an için bu önemli değil." Gözyaşlarının içinde kesik kesik konuşurken parmakları saçlarımın her bir tutamında acı çekercesine gezinmişti. "Ah, Elzem." Hıçkırıkla karışık yüksek

bir feryat döküldü dudaklarından. "Bensiz nasıl büyüdün?" Gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımdan yuvarlanmıştı. Onu olduğundan daha fazla üzmemek için *hiç kolay olmadı* diyemedim.

Annem burnunu saçlarımın tepesine gömüp kokumu içine çektiğinde soluduğu her nefes dua gibiydi, her gözyaşı ah ediyordu. İkimiz de kayıp giden bir ömrün acısıyla birbirimize sarılıyorduk. Annemin saçlarımdan gezinen elleri, birbiri ardına saçlarıma kondurduğu öpücükler o kadar iyi geliyordu ki bunun nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini anlayamıyordum. Öte yandan ona sarılıyor, teninin sıcaklığını, kokusunun güzelliğini tanıyordum. Tüm bunlar daha önce yaşamadığım duygulardı.

Annemden ayrılmam hiç kolay olmamıştı ama Sıraç ikimizin de üşüteceğini, havanın çok soğuk olduğunu söyleyince mecburen ayrılmıştık. Yavuz, Doğa ve Mara'ya sarılmak da benim için bol ağlamaklı ve duygusal bir karşılama olmuştu. Birbirimizi gerçekten çok özlemiştik. İçeri girip babamı tekerlekli sandalyede gördüğümdeyse kimse hıçkırıklarımı durduramamıştı. Babam yıllar sonra beni yeniden görmenin mutluluğunu yaşamıştı, bense onu bir tekerlekli sandalyede görmenin hüznünü.

Karşılama faslı düşündüğümden daha uzun sürmüştü. Nihayet salona geçtiğimizde herkes etrafımı sarmış, bitmek bilmeyen sorularla beni biraz yormuştu. Son yüz yıldır nerede olduğumu ve neler yaptığımı çok merak ettikleri için hiçbirini kırmamış ve başımdan geçen her şeyi anlatmıştım. Tüm bu süre zarfında Tılsım ayaklarımın önünde Berna Hanım'ın onun için getirdiği havucu kemirip durmuştu. Akşama kadar bizimkiler başımdan hiç ayrılmamıştı. Sanki bir an beni yalnız bıraksalar döndüklerinde bulamayacakmış gibi korkuyorlardı.

Bir Hafta Sonra

Döndüğüm günden beri annem beni gözünün önünde ayırmak istemediği için hiç evden çıkamamıştım. Bundan şikâyetçi değildim, zamanımın büyük bir bölümünü onlarla geçirmeyi seviyordum. Ancak kızlar evde tıkılıp kalmamdan çok rahatsız olduğu için bu geceyi dışarıda geçirmem konusunda ısrar etmişlerdi. Kız kıza takılacağımız bir gece olacaktı ama anneme on ikiden önce döneceğimize söz vermiştik.

Seçkin bir gece kulübüne gelmiş, bazen dans ediyor bazense içiyorduk. Dört Kalkan bugün hiçbir şey düşünmeden güzel bir gece geçirmek istemiştik. Ancak Doğa daha şimdiden sarhoş olduğundan yine kederlenmeye başlamıştı. "Asil'i çok özledim, bence geri dönmeliyiz artık."

"Oraya dönmek istemiyorum!" Itır şiddetle karşı çıkarak kaşlarını çattı. "Tüm sevdiklerim burada, orada beni bekleyen hiçbir şey yok."

"Gerçekten yok mu?" Doğa'nın gözlerinin ardından imalı bir parıltı geçti. "O adı yasaklı Azınlık'ı hiç mi özlemiyorsun?"

Itır kısa bir an göz ucuyla bana bakınca çatık kaşlarımı görüp hemen önüne döndü. "Hayır, o sapığı özlemem için bir neden yok." Keşke hızlanan kalbi de sözlerini onaylasaydı. Gediz'in konusu açılınca bile kalbi rotasından şaşıyordu. Böyle anlarda bir Oyunbaz olmaktan nefret ediyordum çünkü insanların sadece ruhlarını solumuyor, aynı zamanda vücut tepkilerini de seziyordum.

"İster burada kalalım ister Araf'a dönelim, Itır," dedim sert bir sesle. "O uçkur delisi piç kurusuyla kati suretle görüşmeyeceksin." Bu konuda asla müsaademi alamazdı. İkisinin birlikteliğine şiddetle karşıydım. "İkimiz de Gevheri erkeklerinden uzak duracağız."

Mara gözlerini kısarak masada öne eğildi. "Savcı'yı gerçekten unuttun mu?"

Barın önünde duran yakışıklı adamı onlara gösterip sırıttım. "Yarım saattir onunla kesişecek kadar unuttum o Koruyucu'yu." O sarışın adam içeri girdiğimden beri gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Gözlerimin içine bakarak kadehi hafifçe havaya kaldırıp bir yudum aldığında dudağımın köşesi kıvrılmıştı. Bu geceyi yalnız geçirmek zorunda değildim.

"Elzem kes şunu!" Itır flörtleştiğim adama ters gözlerle bakarak bana döndü. "Sırf Savcı'yı unuttuğunu bize ve kendine kanıtlamak için tanımadığın birinin kollarına atılamazsın!"

"Tek gecelik ilişkilere açığım." İçkimi yudumlarken umarsızca güldüm. "Biraz eğlenmenin kime ne zararı var?"

"Sana." Doğa huzursuz gözlerle beni izlerken benden daha çok içmesine rağmen uzanıp elimdeki kadehi aldı. "Onu aldatırsan Araf'a döndüğümüzde Savcı'nın yüzüne nasıl bakacaksın?"

"Savcı ile olan ilişkim yüz yıl önce bittiğine göre onu aldatmış sayılmıyorum." Benden aldığı kadehi geri aldım. "Ayrıca Araf'a bir daha hiç dönmeyeceğim."

"Dönmek zorundayız." Mara son derece ciddi bir şekilde bize bakarken mavi gözlerinde korktuğumuz birçok gerçek vardı. "Geçen yıl dönmeliydik hatta bunu Doğa ve Itır'a da söylemiştim çünkü kalırsak olacakları görmüştüm." Doğa'nın gözleri dolduğunda Mara iç çekerek, "Burada kalırsan aileni kaybedeceğini sana söylemiştim," dedi. "Gitmezsem babamın öleceğini biliyordum." Başını çevirip kısa bir an Itır'a baktı. "Babana olacakları sana söylemiştim." Mara bir kâhin olduğu için geleceğe yönelik görüler görüyordu.

"Neden tek başına gitmedin?" diye sordum. "Olacakları gördüysen neden kızları bekledin ki? Araf'a yalnız da gidebilirdin." Soya'yı bulup tek başına gitseydi hiç olmazsa kendi ailesini kurtarabilirdi.

Babasına olanları hatırlayınca Mara'nın gözlerinde bir damla yaş akmıştı. "Denedim." Başını ağır ağır salladı. "Doğa ve Itır benimle dönmeyi kabul etmeyince yalnız gitmeyi denedim. Ancak Soya geçit kapısını açmak için Avcıların soyundan gelen üç kişiye daha ihtiyaç olduğunu söyledi. Benim için üç Avcı bulabilirdi ama kapı açıldığında onlar da benimle Araf'a savrulurdu."

Durum böyle olunca Mara onları Araf'a mahkûm etmek istememişti. Bizler Araf'taki klanların melezleri olduğumuz için Araf'a aittik ancak Avcıları oraya bağlayan bir şey yoktu. Peşimizden birilerini sürüklemek yerine aynı anda gitmeliydik. İlkinde olduğu gibi bunu yine birlikte yapmalıydık çünkü oraya giden sonsuza kadar orada kalacaktı.

Mara hafifçe eğilerek başını ellerinin arasına aldı, sık sık gördüğü görülerden kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. "Biz burada kaldıkça sadece ailelerimiz değil, konuştuğumuz, yakın olduğumuz hatta selam verdiğimiz insanlar bile ölecek. Araf durmayacak, kendisine ait olanı alana kadar bize hayatı zehredecek." Mavi gözlerini bana diktiğinde bakışları puslanmıştı. "Dönüşümüz hemen olmak zorunda, Elzem çünkü sıradaki kurban annen." Itır ile kaskatı kesildiğimizde kulübün sıcak havası buz kesmişti.

Ölüm sırası annemde miydi?

Ona daha yeni kavuşmuşken bu kadar erken kaybetmek istemiyordum. Burada kalırsam annem ölecekti, gidersem de bir daha onu hiç göremeyecektim. Neresinden tutsam elimde kalıyordu. Gözlerimin ardı sızlarken tam Mara'ya annemin nasıl öleceğini soracaktım ki, "Hiçbir işe yaramaz," diyerek başını iki yana salladı. "Bir benzerini Doğa'nın ailesinde ve kendi babamda yaşadım. Nasıl öldüklerini gördüğüm için engel olmaya çalıştım ama ben bir kazayı önlerken ertesi günü yeni bir felaketle sınanıyorlardı. Olacakların hepsini göremediğim için uzun süre onları koruyamadım."

Doğa gözlerinden akan bir damla yaşla onu onayladı. "Mara bana aileme olacakları anlattığında nasıl öleceklerini önceden bildiğimiz için bunu durdurabilirim zannetmiştim." Masadaki içki şişesine uzanırken hıçkırıklarla ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Mara ile ilk konuştuğumda gitseydim belki onlar hiç ölmeyecekti ama onlardan ayrılmak istemedim. Bencillik yaptığımın farkında değildim." Itır ile ikimiz de onunla aynı pişmanlığı yaşamayalım diye uyaran gözlerle bizi izliyordu.

"Onları bir daha hiç göremesem de bir yerlerde yaşadıklarını bilmeyi isterdim. Keşke onları kaybetmeden önce bu gerçeği fark etseydim." Kadehini doldururken yaşadığı suçluluk yüzünden başını kaldırıp bize bakamıyordu. "Onlar benim gerçek ailem değildi, yirmi dört yaşına girdiğimde önceki hayatımı hatırlayınca bunu anlamıştım ama hiç üzülmedim, bir insanın sahip olacağı en iyi aileye sahiptim."

Doğa anne ve babasıyla geçirdiği anıların içinde kaybolmuş gibi gözlerinde dalgın bir ifade vardı. "Her şeyi hatırladığım dönem Soya ilk kez beni görmeye gelmişti. Beni başka bir ailenin çocuğuyla değiştirmenin Asil'in fikri olduğunu söylemişti." Titreşen kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş süzüldüğünde burukça gülümsedi. "Bunun için Asil'e sonsuza kadar borçlu kalacağım, onun bu planı sayesinde mutlu bir aile ortamında büyüyüp iyi bir çocukluk geçirdim."

Merakla ona doğru eğilip gözyaşları için masadaki peçeteyi uzattım. "Gerçek aileni görmeye hiç gittin mi?"

"Sadece bir kere." Ona verdiğim peçeteyle yüzünü silerken derin bir nefes almıştı. "Yerime geçen kızla çok mutlulardı, onun kendileri gibi bir Avcı olmadığını biliyorlar ama bunu sorun etmiyorlar. Bunu görmek beni mutlu etti, o kızın bir zamanlar yaşadığım şeyleri yaşamasını istemezdim. Ben onun ailesiyle mutluydum ve şükürler olsun ki o da benim ebeveynlerimle mutluydu." Asil burada olmasa bile Doğa'ya iyi bir yaşam vermeyi başarmıştı.

Artık onu burada tutan bir ailesi olmadığından Doğa kalmak için bir sebep göremiyordu. Asil'e olan özlemi de burada kalmasını güçleştiriyordu. Geri dönmek istiyordu ama bunu bizimle yapmak istediği için gidemiyordu. Soya'yı bulup onun için Araf'a açılan kapıyı açmasını isteyebilirdi ancak bunu yapmıyordu. İlkinde olduğu gibi dördümüzün aynı anda oraya gitmesini istiyordu. Aynı şeyi Mara da istiyordu ancak Itır ile ikimiz dönmeyi istemiyorduk.

Bizim tüm ailemiz hâlâ hayatta olduğu için onlarla benzer umutsuzluğu yaşamıyorduk. Ancak burada kalmaya devam edersek yakında onlardan bir farkımızın kalmayacağını biliyorduk, burada geçirdiğimiz her günle sevdiklerimiz ölüme biraz daha yaklaşıyordu.

Tadımız kaçtığı için kulüpte daha fazla durmayıp oradan ayrılmıştık. Zaten annemin bize dayattığı saate de çok az kalmıştı. Bu yüzden kulüpten çıkıp saat on iki olmadan eve gelmiştik. Doğa artık burada yaşamadığı için yolda onu evine bırakmıştık. Mara hâlâ evimizde çalıştığından o bizimle gelmişti. Eve geldiğimizde annem bizi kapıda karşılamıştı. Bunu görmek içimi burkmuştu, gece geç saatlere kadar uyumayıp bizi beklemişti.

Odama çıkıp üzerimi değiştirdiğim sıra annem yanıma geldiği için henüz uyumamıştım. Dönmemin üzerinden henüz çok zaman geçmediği için annem beni gözünün önünden ayıramıyordu. Yatağımın üzerinde sırtını yatak başlığına yaslayarak oturuyordu. Başımı dizlerine yasladığım sırada saçlarımı okşayıp gecemin nasıl geçtiğini soruyordu. Bense kendimi onun sihirli parmaklarına bırakmıştım. Demek ki anne şefkati ve dokunuşu böyle hissettiriyormuş.

"Anne," diye mırıldanırken çektiğim acı sesime yansıyordu. "Itır ile ikimiz burada kalamayız, bunu biliyorsun, değil mi?" Kalırsak onları kaybedeceğimizi biliyorlardı.

Annemin parmakları saçlarımın üzerinde hareketsiz kaldığında yüreğinde kopan yangını soludum. Uzun süre onlarla olamayacağımızı o da biliyordu ama beni yeni bulmuşken bu kadar erken kaybetmeyi istemiyordu. "Bana gitmekten bahsetme, Elzem."

"Anne..."

"Lütfen," diyen sesi kısık ve ağlıyormuş gibi çıkmıştı. "Biraz daha kalamaz mısınız? Elzem daha yeni döndün."

Başımı dizlerinden ayırarak yanına oturduğumda gerçekten ağladığını gördüm. "Yalvarırım ağlama." Uzanıp yanağını ıslatan yaşları sildim, her an beni de ağlatabilirdi. Son zamanlarda çok sık ağlayan bir kadına dönüşmüştüm ama bunun geçici bir durum olduğunu biliyordum. Her zaman bu kadar kolay ağlayamazdım. Bir asır süren esaretten sonra biraz duygusallaşmıştım.

"Bizi kaybetmek istemediğin için kalmamızı istiyorsun ancak kalırsak biz sizi kaybedeceğiz." Yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda ıslak gözlerine bakmak beni kahrediyordu. "Itır ile ikimiz sırasıyla tüm ailemizin kaybını yaşayacağız. Annemizin ölümünü görecek, babamızın mezarının başında ağlayacak ve abilerimizin ölümleriyle sarsılacağız."

Düşüncesi bile yüreğimi yasa boğarken, "Tüm bunlar olduğunda nasıl yaşarız?" diye sordum. "Nasıl bunun üstesinden gelebilir ve hiçbir şey olmamış gibi devam ederiz?"

Annem tam bir şey söyleyecekti ama sözlerimin ağırlığıyla diline pelesenk vurulmuş gibi tek kelime edemedi. Olaylara bizim penceremizden bakınca bizim acımızın daha büyük olacağını anlamıştı. Gidersek onlar sadece iki kızlarını kaybedeceklerdi ancak kalırsak biz onlarla her şeyimizi kaybedecektik. Bir anne olarak bu olduğunda nasıl paramparça olacağımızı, bir daha hiç toparlanamayacağımızı öngörüyordu. Onlara olan her şey için kendimizi suçlayıp bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı artık anlıyordu.

Gözlerinde taşan yaşlarla bana sımsıkı sarılıp hiç bırakmak istemezcesine kollarını bana doladı. "Hiç olmazsa birkaç gün daha," diye yalvardı. Gitmekten başka bir çaremiz olmadığını bildiği için fazladan birkaç gün için ağlayarak bana yalvarıyordu. "Biliyorum, burada kalamazsınız ama bir süre daha kalın lütfen." Burada geçireceğimiz her günle hayatları biraz daha tehlikeye girerken bunu nasıl yapabilirdik?

Annemin bizden istediği birkaç günlük süreyi kabul etmiş ve üç günümüzü onlara adamıştık. Kızlarla bunu konuştuğumda onlar da benimle aynı fikirde olduğu için üç gün sonra gitme planımızı onaylamışlardı. Ne yazık ki istesek de bunu daha fazla erteleyemezdik. Doğa o üç günde buradaki dostlarıyla vakit geçirmiş, yarım kalan tüm işlerini bitirmeye çalışmıştı. Mara ise bir daha annesini hiç göremeyeceğini bildiği için annesiyle küçük bir tatile çıkmış ve üç gün boyunca dönmemişti.

Buraya ilk döndüğümde Mara'nın annesi kanser olduğundan sık sık hastaneye yatıyordu. Ancak buna daha fazla göz yummayıp Berna Hanım'ın vücudundaki tüm kanser hücreleri emmiş, iç organlarındaki hasarı onarmıştım. Doktorlar gerçeği bilmediği için Berna Hanım'ın yeni testleriyle şoke olmuş, bunun bir mucize olduğunu düşünmüştü. Belki de ilk kez o gün Mara gözyaşlarına boğularak gerçek ve içten bir şekilde bana teşekkür etmişti.

Babam da artık tekerlekli sandalyede değildi, onun da bacak kaslarında tıkanan damarları açmış, beyin zarındaki yırtılmayı onarmıştım. Bunun için herhangi bir cerrahi işlem yapmama gerek yoktu, bir şifacı olduğum için sadece dokunarak insanları iyileştirebiliyordum. Keşke bu işler fânilerde olduğu gibi ölümsüzlerde de bu kadar hızlı sonuç verseydi. Onlar genelde kara büyü sonucu ağır yaralar aldıkları için onlardan birini iyileştirmek çok sancılı ve bazen de imkânsızdı.

Sahip olduğumuz üç günü ailemle en güzel şekilde geçirmiştik. Hep birlikte Isparta'daki dağ evimize gitmiş, küçük bir tatil yapmıştık. Bazen avlanmış, bazen terasta mangal yapmış bazense şömine başında bir şeyler atıştırarak sohbet etmiştik. Tüm bu süreçte annem boynundaki fotoğraf makinesini hiç çıkarmamıştı. Bir daha bir arada olamayacağımızı bildiği için her fırsatta fotoğraflarımızı çekmişti.

Yeterince fotoğrafımız olmasına rağmen annem bol bol anı biriktirmek istemişti. Yalnızken çekti, onunla birlikteyken çekti ve hep birlikteyken fotoğraflarımızı çektirdi. Bundan gerisi canımı yakacak kadar

hızlı olmuştu. Son kez birlikte akşam yemeği yemiştik ama sessizlik içinde geçen bir akşam yemeğiydi. Alışmaya başladığım o neşeli sohbetler hiç yapılmamıştı çünkü bugün gideceğimiz geceydi.

Saat ilerledikçe daha fazla birlikte olmaya çalıştık. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar bize bol bol nasihatler verdiler. Yetişkin olabilirdik ama ailemizin gözünde hâlâ çocuk olduğumuz için sürekli ne yapıp yapmayacağımızı anlattılar. Biz kızlar her defasında onları onaylayarak içlerini rahatlatmaya çalıştık. Zaman geldiğindeyse annemin bizim için hazırladığı sırt çantalarını almıştık. Akşam yemeğinde Doğa da bizimleydi çünkü hep birlikte yola çıkacaktık.

Avluya çıktığımızda Mara da annesiyle birlikte dışarı çıkmıştı. Aynı vedayı o da yaşadığı için Mara'nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Ne yazık ki annesi de ondan farklı görünmüyordu. Onlar kendi aralarında son kez konuşurken Yavuz yanıma geldi. Gözlerinde biriken yaşları gizlemeye çalışarak ellerini omuzlarıma koydu. "Kimsenin orada sen ve Itır'ı üzmesine izin vermeyeceğine söz ver," deyince başımı salladım.

"Lütfen bizi düşünerek üzülme. Başımın çaresine bakacağımı ve Itır'ı hep koruyacağımı biliyorsun."

"Biliyorum ama..." Boğazında bir düğüm oluştuğunda devamını getirememişti. Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak acı çekercesine, "Gitmek zorunda mısınız?" diye sorduğunda sesi boğuktu. "Daha yeni dönmüşken gitmen saçmalık!" Neden gitmek zorunda olduğumuzu iyi biliyordu ama bunun olmasından nefret ediyordu.

"Böyle konuşarak beni üzme lütfen." Gözlerime akın eden yaşları durdurmaya çalışarak ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Bu bir son değil, rüyalarla iletişim kurmanın bir yolunu bulacağız. Hepimiz bu büyü üzerinde çalışacağız." Onu neşelendirmek için gülüşümü genişletip, "Anlayacağın bizden kurtulmak bu kadar kolay değil," dedim. "Rüyalarına girdiğimde Süreyya ile işlerin nasıl gittiğini bana anlatman için çok fazla vaktimiz olacak." Bundan sonra onlarla rüyalarda buluşacaktık.

Yavuz daha fazla dayanamayıp beni kollarının arasına çekerek bana sarıldı. "Nerede olursan ol, seni hep seveceğimi bilmeni istiyorum," diye mırıldandığında ona daha sıkı sarıldım.

"Ben de abi, ben de seni hep seveceğim."

Yavuz, Itır'la vedalaşmak için ona doğru yürüyünce Sıraç yanıma geldi. Çektiği acıyı gizlemeye çalıştığını, şu anda göründüğü kadar güçlü olmadığını biliyordum. "Sarışın," diyerek bileğindeki ip bilekliği çıkartıp benim bileğime taktı ve avucumun içini öptü. Onu hatırlatacak küçük bir şeyi yanımda götürmemi istemişti. "Farklı dünyalarda olsak bile seni hep hissederim."

Sıraç yüzümü iri ellerinin arasına alarak son kez bakar gibi yüzümü seyrediyordu. "Canını yakan bir şeyler olursa rüyalarıma gelip bana bunu anlat," diyerek bana bir vedanın kırık tebessümüyle gülümsedi. "Öyle bir şey olursa yanına gelmenin bir yolunu bulurum ve seni üzen herkesin gazabı olurum." Yavuz'un yapamadığını Sıraç yapmış ve beni ağlatmıştı.

"Canımı yakacak tek şey senin acı çekmen," dedim ıslak gözlerle. "Sen mutlu olursan bunu hisseder ve ben de mutlu olurum." Beni hızla göğsüne çekip dudaklarını saçlarıma bastırdığında onun kollarında ağlıyordum.

"Abi lütfen mutlu olmanın bir yolunu bul. Bizim yokluğumuz seni bu dünyaya küstürmesin." Yavuz aradığı mutluluğu Süreyya'da bulmuştu. Yokluğumuzda Süreyya'nın onu teselli edeceğini ve acısını bir nebze hafifleteceğini biliyordum. Ancak Sıraç yalnızdı, ısrarla kalbinin arzuladığı aşktan kaçıyordu. Sıkıcı bir iş insanı olmak yerine artık aşkı kucaklamasını istiyordum.

Abim saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çekti, ikimiz de bu ayrılığa hazır değildik. Zor olsa da Sıraç'tan ayrıldım. Sıraç aynı şeyleri Itır'a da hatırlatırken babam yanıma gelmişti. Bir gecede on yıl yaşlanmış gibi kederliydi bana bakışları. "Kız çocukları tıpkı kuşlar gibidir," dediğinde ben babamı ilk kez ağlarken görüyordum. "Zamanı geldiğinde mutlaka yuvadan uçarlar."

Dudaklarını büküp yalvarırcasına saçlarımı okşadı. "Kanatlarını kimsenin kırmasına izin verme kızım." Babamın bizim yüzümüzden döktüğü gözyaşlarından boğuluyordum. Gözyaşları biz çocuklara ölümü yaşatıyorsa babalar hiç ağlamamalıydı.

"Bizi düşünüp üzülme, biz iyi olacağız baba," diye fısıldadım. "Kardeşimin yeni yaşamında ona çok iyi bir baba olduğun için çok teşekkür ederim." Aynı şeyleri benim için yapamadığı için acısı katlanmıştı. Ancak daha fazla ağlamasına izin vermeyerek ona sarıldım. "Seni affettim." Bu onu daha çok ağlatmıştı, bunu hak etmediğini düşünüyordu. "Seni tüm kalbimle affediyorum, baba."

Geçmişte ne yaşanırsa yaşansın o benim babamdı ve yokluğumda hatalarını telafi edip Itır'a çok iyi bakmıştı. Sadece bunun için bile onu affetmiştim. Bir baba sıcaklığını son kez onun kollarında yaşadım. Yeni bir başlangıç yapmak istemiştim ve istediğim başlangıç buradaki hayatıma son noktayı koymuştu.

Ve annem... Nihayet sıra ona gelince asıl şimdi gerçek acıyı tatmıştım. Siyah gözleri bir çocuğun masumiyetiyle dolu dolu bakarken, "Adının hakkını hep verdin," dedi kısık bir sesle. "Sen benim hep vazgeçilmezim oldun."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, "Anne..." demiştim ki beni susturdu.

"Geceleri yalnız dışarı çıkma, sen karanlıkta çok korkarsın." Ağlayarak başımı salladım. Benim hakkımda pek bir şey bilmiyordu, öğrenecek kadar çok zamanımız olmamıştı ama döndüğümden beri geceleri odamın ışığını hep açık bıraktığım için karanlıkta korktuğumu anlamıştı.

Yüzümü ellerinin arasına alıp son kez bana dokunurken burukça bana gülümsemişti. "Sen yarınların isyan kızısın, Elzem," diye mırıldandığında ağlamaktan sesi çatlamıştı. "Üç yıkımın tek sahibi güçlü bir kadınsın." Hızlı hızlı nefesler alırken ayakta zor duruyordu. "Kimsenin seni doğrularından şaşırtmasına ve korkutmasına izin verme."

Uzanıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu ve biraz geriye çekilip dünya gözüyle son kez beni seyretti. "Yanında olamasam da ben hep seninleyim. Asla kendini kimsesiz ve yalnız hissetme. Tek bir gözyaşına senin için Araf'a bile gelecek bir ailen var."

"Biliyorum anne." Ona daha iyi hissettirmek için gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. "Siz hep kalbimin bir yerlerinde olacaksınız. Siz mutlu olduğunuz sürece ben de gittiğim yere tutunabilirim."

Annem parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken daha fazla ağlayarak beni üzmek istemedi ama akan gözyaşlarını da durduramıyordu. "Kardeşini sana ve seni de ona emanet ediyorum," dediğinde ona sarılmak için daha fazla bekleyemedim.

"Sık sık rüyana gireceğim ve sen uyanana kadar sana her gün orada yaptığım şeyleri anlatacağım," diye onu teselli ettiğimde annem ağlayarak, "Söz mü?" deyince sessiz kalmıştım. Hâlâ verdiği sözleri tutamayan bir kadındım, bu yüzden ona bu konuda söz vermemiştim. Söz verirsem tutamam diye korkmuştum.

Şu ana kadar tutabildiğim tek sözüm Savcı'ya verdiğim sözdü. Bir daha onun dünyasına ve ona dönmeyeceğim konusunda söz vermiştim ama elimde olmayan sebeplerden ötürü oraya dönmek zorundaydım. Verdiğim bu sözü keyfimden bozmuyordum, geri dönmekten başka çarem kalmamıştı. Araf'a dönmekten nefret ediyordum ancak ailemin güvenliği için bunu yapmalıydım. Neyse, en azından Savcı'ya verdiğim sözü yüz yıl tutmuştum, bence bu da bir gelişmeydi.

Bizimkilerden ayrılmak hiç kolay olmamıştı ama bir saatin sonunda nihayet konaktan çıkmıştık. Benim arabamla yola çıktığımız için arabayı ben kullanıyordum. Sıraç'ın bizi bırakmasını veya ailemizin bize eşlik etmesini istememiştik, bu gitmemizi imkânsız bir hâle getirirdi. Hepsi bu gece Soya ile buluşup Araf'a gideceğimizi biliyordu. Gitmeye karar

verince Soya'nın bir şekilde bundan haberi olmuştu. Dördümüze bir mesaj atıp gece yarısında bahsettiği yerde olmamızı istemişti.

Gecenin bir yarısı Soya'nın bize attığı konuma giderken hepimiz fazla sessizdik. Arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Bu ayrılığın altından kalkabilir miyiz, bilmiyordum. Her an vazgeçip geri dönebilirdim. Ailemi daha şimdiden çok özlemiştim. Soya bizi ıssız bir ormana çağırdığı için arabayla bir yere kadar gidebilmiştik. Daha sonra sırt çantalarımızı alarak yürümek zorunda kalmıştık. Gecenin bir yarısı telefonlarımızın feneriyle ormanın içinde ilerlemek hiç kolay değildi.

Üstelik karanlık korkum olduğu için kızları yavaşlatıyordum. Itır'ın koluna sıkı sıkıya yapışarak hareket ediyordum. Etraftaki hayvanların çıkardığı sesler sürekli sıçramama neden oluyordu. Itır beni rahatlatmak için yanımdan hiç ayrılmıyordu fakat korkumdan eksilen bir şeyler olmuyordu. Itır hayıflanarak, "Elzem, daha ne kadar kaldı?" diye sitem etti. "Şu lanet korkun yüzünden tırnaklarını bana geçirmen canımı sıkıyor." Kolunu haddinden fazla sıkıyordum.

Yerdeki kuru dallara dikkatli bir şekilde basarken, "Sadece bir dakikalık yolumuz kaldı," dedim. "Soya'yı bulmamız an meselesi." Başımı telefondaki konumdan ayırmıyordum.

Bir süre sonra ağaçlar seyrelmeye başladığı için rahat bir nefes almıştık. Soya burayı önceden hazırlamıştı. Her yerde ağaçlara asılı meşaleler vardı. Yanan meşalelerin alevi burayı aydınlatıyordu. Elinde büyük ve kalın bir kitap tutan Soya bizi bekliyordu. Soluduğum yoğun gücün kaynağı olduğu için gözlerimi ondan ayırmıyordum. Kumral saçları yılan sesleri çıkartıp dalgalanıyor ve kafasının üzerinde hareket ediyordu.

Benimle yarışır bir güzelliğe sahip olması her defasında canımı sıkıyordu. Hiç değişmediğini görmek beni şaşırtmamıştı, o da benim gibi sonsuz bir yaşama mühürlenmişti. Yuvarlak yüzündeki yumuşak hatlar ona masum bir güzellik katıyordu ama göründüğü kadar masum değildi. Binlerce insanı katleden biri masum sayılmazdı. Uzun ve kıvrımlı kirpikleri bu uzaklıkta bile dikkat çekiyordu. Soya'nın yüzündeki her detay hayranlık uyandırıyordu.

Bakan herkesi taşa çeviren gözlerine efsunlu lensler takmak dışında tüm güzelliğiyle tam karşımızdaydı. Mumlar dizerek oluşturduğu büyü halkasının kenarında durmuş, bizi bekliyordu. Safir onun boynuna atkı gibi dolanarak ona şirinlik yapıyordu. O yılanı görünce minik tavşanımı çantamda tutmanın iyi bir fikir olduğuna daha çok ikna oluyordum. Safir'in Tılsım'a saldırmasını görmek hoşuma gitmezdi.

"Merhaba kızlar." Soya bize gülümseyerek her birimize sırasıyla baktı. "Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Beni özlediniz mi?"

Hepimizin duygularına tercüman olarak, "Hayır," dediğimde alınganlık yapmak yerini kıkırdadı.

"Ah, Elzem, hiç değişmiyorsun, hâlâ fazla sivri dillisin." Aklına ne geldiyse bu onu iyice keyiflendirdi. "Kader Sarmalı'ndan ne istedin?"

Daha ben cevap vermeden Soya sinirlerimi bozarak kahkaha attı. "Meliz'den öğrendiğime göre Araf'taki herkes bunu konuşuyormuş. Anladık, seni hapsettikleri yerden çıkamıyorsan oraya yıkmak gibi kötü bir alışkanlığın var ama neden bunu liderler oradayken yaptın?" Bir kez daha şen gülüşüyle ormanı inletti. "Orada olup klan liderlerinin suratlarını görmek isterdim."

"Bunu görecek kadar çok kalmadım orada." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "O esnada lavlarla dolu bir çukura atlamakla meşguldüm."

"Ve bunu Savcı'nın gözleri önünde yaptın." Bunun için beni kınıyormuş gibi güzel yüzünde eleştirel bir ifade vardı. "Savcı'nın nasıl hissedeceğini zerre kadar umursamadın, değil mi? Bu dünyadaki enerjini hissedip Meliz'e buraya döndüğünü söylemeseydim Savcı öldüğünü düşünmeye devam edecekti. O iyi biri, Elzem," diyerek derin bir nefes aldı. "Seni bu kadar çok seven birine neden bu kadar çok acı çektiriyorsun?"

"O herifin ablası yüzünden ben kardeşimin ölümünü gördüm!" Kaşlarımı çatarak dik dik ona bakmaya başladım. "Sakın bana bunda Savcı'nın suçu olmadığını söyleme çünkü Afra'yı Ölüler Diyarı'nda kurtaran oydu!"

Soya beni sağduyulu olmaya zorlayarak, "Afra'yı kurtarmanın ikiniz için ağır sonuçları olacağını bilemezdi," dedi yumuşak bir sesle. "Aradan bir asır geçti, ona karşı biraz bağışlayıcı olamaz mısın?"

"Konuşmayı bırakıp şu kapıyı açacak mısın yoksa ailemin yanına geri mi döneyim?"

Savcı konusunda benimle uzlaşamayacağını anlayınca mecburen sustu. Soya bize mumlarla oluşturduğu dairenin içini gösterdi. "Gelin hadi, başlayalım o zaman." Hınzırca her birimize bakıp inadıma yapar gibi, "Meliz'e önceden söylediğim için Araf'takiler bu gece geleceğinizi biliyor," dedi. "Dönüşünüzü sabırsızlıkla bekliyorlar."

Araf'tan ve oradaki insanlardan nefret ediyordum!

Soya ritüele başlamadan hemen önce çantasından çıkardığı kitabı bana uzatınca şaşırdım. Bu benim *Büyü ve Kalkan* kitabımdı. Onca zaman bunu benim için sakladığına inanamıyordum. Kitabı alırken tebessüm ederek, "Teşekkür ederim," dedim. "*Büyü ve Kalkan*'daki büyüler çok işime yarıyor."

"*Büyü ve Kalkan* mı?" Doğa gözlerini kısarak elimde tuttuğum kitabın adına bakıyordu. "Kitabın adı *Mühür ve Kalkan*."

Başımı eğip kitabın adını tekrar okudum ama yanılmıyordum, *Büyü ve Kalkan* yazıyordu. Kafa karışıklığıyla Soya'ya baktığımda gülümsedi. "Bu eski kadim cadılardan birinin büyü kitabı. Asıl ismi *Mühür ve Kalkan* ama onu ellerinde tutan kişinin yegâne ihtiyaçlarına göre adı değişebilir." Şaka mı yapıyordu?

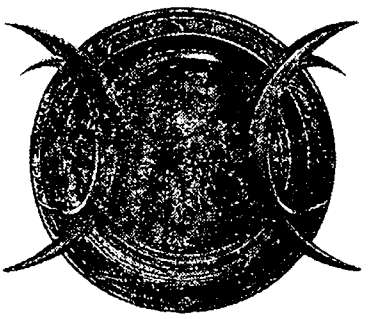
Geçmişi düşününce bu kitabı ilk bulduğumda üstünde *Mühür ve Kalkan* yazdığını hatırlamıştım. Ancak daha sonra onu her elime aldığımda üstünde *Büyü ve Kalkan* yazdığı için bir süre sonra kitabın gerçek adını unutmuştum. Büyüye her ihtiyacım olduğunda bu kitaba başvurduğum için benim ihtiyaçlarıma göre adı değişim göstermişti.

Gözlerimi yumup derin derin nefesler alarak kitaba tekrar baktığımda bu sefer kitap bana gerçek adını gösterdi. *Mühür ve Kalkan.* Tebessüm ederek onu sırt çantama koydum. Çantamda ihtiyaçlarıma göre adını değiştirip beni aldatan bir kitap, tanrılar tarafından kutsanan bir tavşan ve boynumda da Gümüş Kraliçe'nin tılsımı varken Araf'taki insanlar kolay kolay beni yıkamazdı.

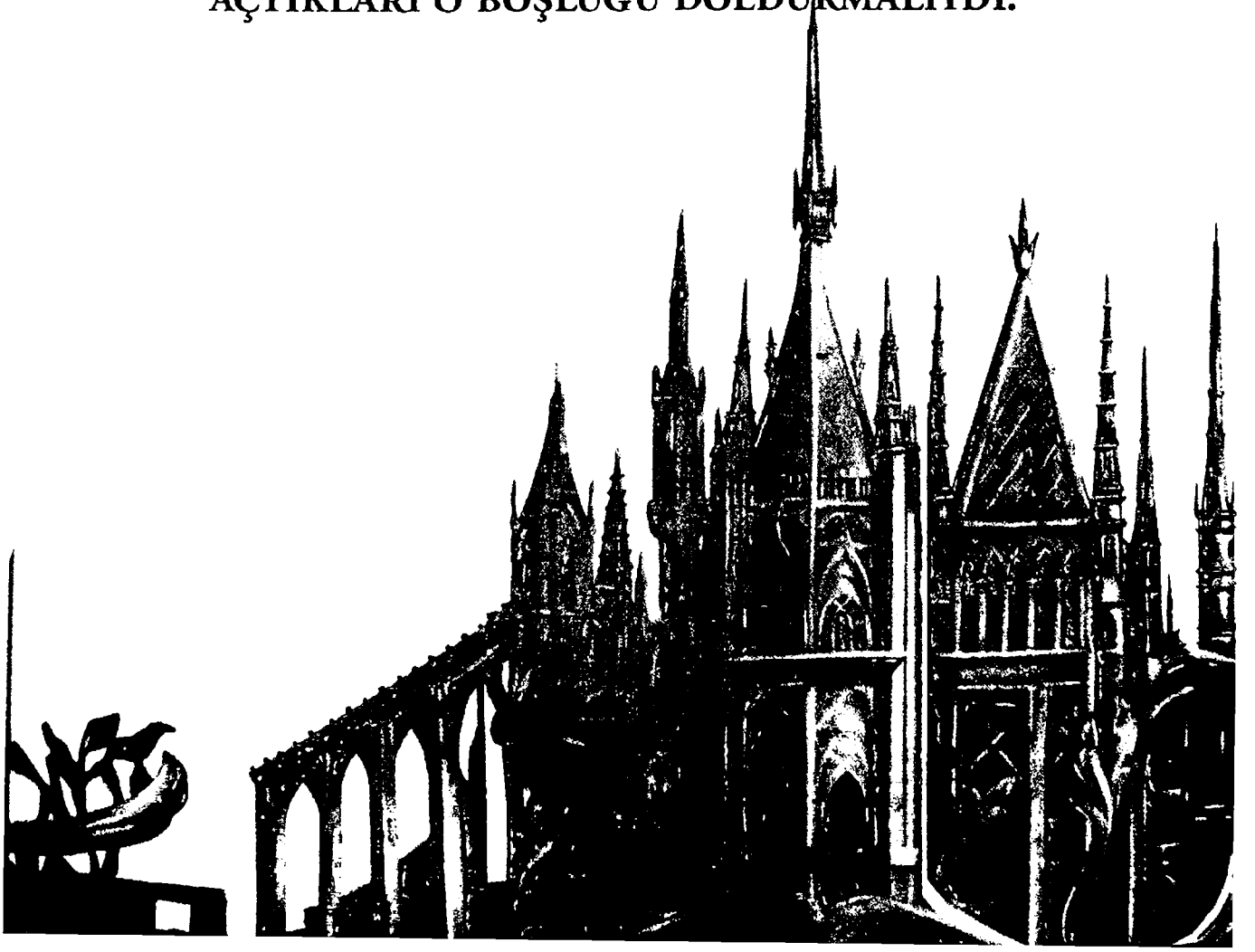
Artık geri dönmeye hazır olduğum için Soya'ya bakıp büyü halkasının içindeki yerimi aldım. "Kimse gelmeden şu işi bitir lütfen." Nefret ettiğim bir evrene kendi ayaklarımla gidiyordum.

Umarım bu sefer işler benim için yolunda giderdi.

Bölüm 19
Fazla Yakın Fazla Uzak

"Kalbinde bir uçurum taşıyan kişinin gülüşü, bakışı ve duruşu da mesafeli olurdu. Aradaki mesafeyi kapatmak isteyenler önce yürekte açtıkları o boşluğu doldurmalıydı."

Vücudumda bir ürperti hissedince inleyerek gözlerimi açmaya çalıştım. Yorgunluk hissi dört bir yanımı sardığı için bir türlü uyanamıyordum. Çok hâlsizdim ve bu daha çok uykumu getiriyordu. En son olanları hatırlamaya çalıştım. Sıra bana gelince Soya'nın dediği gibi kitaptaki büyü sözlerini tekrarlamıştım. Her şey ritüele uygun gitmişti. Son hatırladığım büyü halkasının içinde açılan bir girdabın biz dört Kalkan'ı yuttuğuydu.

Gözlerimi araladığımda bir yatakta olduğumu gördüm. Yanan şömine sayesinde odanın içi sıcaktı. Nerede olduğumu anlamak için yataktan çıkıp etrafıma baktım. Bu odayı hatırlıyordum. İçinde Osmanlı motifleri taşıyan bu odada daha önce kalmıştım. Sanırım Azınlıkların şehri Elümhan'daydım. Kalede olduğumu anlamamı sağlayan şey bana tahsis edilen güzel odaydı. Buraya ilk kez geldiğimde de bu odada kalmıştım.

Soya'ya küfretmek istiyordum, bilerek geçit kapısını Elümhan'a açmıştı. Bana *bu klanın gelini olacaksın* der gibi bizi buraya getirmişti. Acaba kızlar neredeydi? Etrafıma bakarak odanın içinde gezinirken boy aynasının önünde durdum. Gördüklerim beni sinirlendirdi, ben uyurken birileri üzerimi değiştirmişti. Kendi dünyama ait kıyafetleri üzerimden çıkarmışlar ve Araf'a ait kıyafetlerden birini bana giydirmişlerdi.

Üzerimde pudra tonlarında güzel bir elbise vardı. Açık yakası ve tülden uzun kolları olan şık bir elbiseydi. Elbisenin etekleri yerlerde sürünüyordu. Kapım açıldığında elinde beyaz gül buketiyle içeri giren bir hizmetçiyi gördüm. Uyandığımı görünce yaşadığı şaşkınlık ve heyecan yüzünden az kalsın gülleri yere düşürecekti.

"L-leydim," derken o kadar çok öne eğilmişti ki az kalsın yere kapaklanacaktı. "Uyandığınızı görmek çok güzel." Ruhunu soluyunca bile benden korkuyor mu yoksa hayranlık mı duyuyor, anlayamıyordum.

"Kardeşim ve diğer Kalkanlar nerede?" Çıplak ayaklarla ona doğru yürürken hizmetçi kız saygıda kusur etmemek için ısrarla başını kaldırmıyordu. "Lütfen şu başını kaldırıp bana yanıt verir misin?" Buraya daha önce geldiğimde Elümhan Kalesi'ndeki hizmetçiler beni insan yerine bile koymamışlardı. Anlaşılan yüz yılda çok şey değişmişti.

Korkudan kaynaklanan bu saygıyı hak ettiğimi biliyordum, ülkelerini yıkarak hepsini Ölüler Diyarı'na gönderen ve daha sonra geri getiren bir kadındım. Buradaki kimse artık beni hafife almayacağını ve bana

saygısızlık yapamayacaklarını öğrenmişti. Bunu onlara zor yoldan öğretmiştim. Klan liderlerinin bile bana karşı olan tutumunun değiştiğini adım gibi biliyordum.

Onların gözleri önünde önce Araf'ı, daha sonra zamanı ve en sonunda da Kader Sarmalı'nı yıkmıştım. Liderler de dâhil olmak üzere artık Araf'taki herkes büyük yıkımların kadını olduğumu biliyordu. Damarıma basarlarsa neler yapabileceğimi çok iyi bildikleri için kolay kolay beni karşılarına almaya cesaret edemezlerdi. Benden kurtulmak sandıkları kadar kolay değildi. Bükemedikleri bileği öpmekten başka çareleri yoktu.

En önemlisi buradaki herkes artık beni yanında ve kendi safında isteyecekti. Benim gibi tehlikeli bir kadın yanında olduğu kişilere büyük bir avantaj sağlardı. Hepsi bunu bilecek kadar zekiydi. Karşımda duracak cesaretleri olmadığı için müttefikliğimi isteyeceklerdi. Araf'a ilk geldiğimde toy bir fâniyken defalarca tüm bu insanların bir gün bana saygı duyacağını söyleyip durmuştum.

Güzellikle olmasa da zor yollarla bana saygı duymalarını onlara öğretmiştim. Bunun olması için illa anladıkları dilden konuşmak gerekiyormuş. Zamanı yüz yıl geriye aldığım için ölen tüm Ninfalar hâlâ yaşıyordu. Koloninin yerini sadece Meliz, Soya ve ben biliyordum. Soya burada yaşamadığı için bir tehdit değildi ancak Meliz ile ikimiz onları daima korkutacak bir bilgiye sahiptik. Bu bize Araf'ta büyük bir avantaj kazandırdığı için koloninin yerini kimseye söylemeyecektik.

Meliz'in de bu kadar aptal olduğunu sanmıyordum. Koloniyi bulurlarsa kozaların olduğu ağacı yakıp onlara tehdit oluşturan Ninfaları ortadan kaldırırlardı. Buna izin verecek değildik.

Hizmetçi kız güçlükle başını kaldırıp yüzüme bakmak için kendini zorlamıştı. "Diğer Kalkanlar kaledeki odalarında istirahat ediyorlar, efendim. Dünden beri hepiniz uyuyordunuz."

"Dünden beri mi?"

Hafifçe başını sallayarak beni onayladı. "Sizleri kaleye yakın bir ormanda baygın bulmuşlar. Döndüğünüzden beri uyuyorsunuz." İçinde bulunduğum odayı bana gösterdi. "Gelişiniz çok ani olduğu için odanızı hazırlamak için fazla vaktimiz olmadı. Zülüf Hanım gardırobunuz için birçok elbise temin etti." Bana bunları söylerken başıyla dolabın olduğu tarafı gösteriyordu. "Akşam yemeği için istediğiniz kıyafeti giyebilirsiniz."

"Akşam yemeği mi?"

"Şey... Klan liderleri Elümhan'da leydim," diyerek beni şaşırttı. "Döndüğünüzün haberini alınca bu sabah hepsi buraya geldi. Efendi Cihangir

dönüşünüzün şerefine kalede bir şölen organize etti. Herkes aşağıda sizi bekliyor."

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak kuru bir sesle, "Ne hoş bir karşılama," dedim. Araf'a ilk geldiğimde benden kurtulmaya çalışan herkes, ikinci gelişimi kutluyordu. Tüm bunların bir göz boyama olduğunu ve hâlâ benden hoşlanmadıklarını bilecek kadar aklım başımdaydı. Düşmanlarını yakınında tutmak için ona bir zeytin dalı uzatıyorlardı. Fırsatını bulsalar hemen benden kurtulurlardı.

İçeri birkaç kız daha girince daha ben sormadan karşımda duran hizmetçi, "Leyla Hanım'ın size tahsis ettiği nedimeleriniz," deyince ikinci kez şoke olmuştum. Artık nedimelerim mi vardı? Savcı'nın annelerindeki bu değişim beni hayretler içinde bırakmıştı. İlk gelişimde odama hizmetçi kıyafeti bırakan, bana zavallı muamelesi yapan ve tüm yemeklerime soğan koyan bu kadınlar, şimdi bana prensesler gibi davranıyordu.

Odama giren dört nedimeyle kısaca tanıştıktan sonra hepsi beni hemen şölen için hazırlamaya başladı. Gardıroptan aldıkları, beni bir peri kızı gibi gösteren simli beyaz bir elbiseyi bana giydirmiş ve elbisenin arkasındaki bağcıklarını sıkıca bağlamışlardı. Ayaklarıma cam gibi şeffaf bir ayakkabı geçirmişler, boynuma inciden gerdanlık takmışlardı. Odamdaki altın varaklı kutuların içi pahalı mücevherlerle dolup taşıyordu.

Nedimelerim ince boynumu ortaya çıkartacak şekilde saçlarımı arkadan topladıkları için saçlarımın uçları omuzlarıma değiyordu. Benimle ilgilenirken her biri beni iltifatlara boğuyordu. Açıkçası bu kadarına gerek var mıydı, bilmiyordum ama bundan rahatsız da değildim. Onların bu ilgisi ve tutumu kraliçe ruhumun egosunu okşuyordu. Omuzlarımın üzerine elbisemle aynı renkte bir pelerin bıraktıklarında sanırım dışarı çıkmaya hazırdım.

Odamdan çıkarken dört nedimem birkaç adım arkamda beni takip ediyordu. Kalenin kolonları arasında yürürken aklıma gelenlerle durdum. "Ben uyurken beni ziyaret eden oldu mu?"

Kızlar birbirleriyle göz göze geldiğinde her an hepsinin dudaklarında bir kıkırtı dökülebilirdi. Birbirlerine attıkları bu ima dolu bakış da neyin nesiydi. İçlerinden biri, "Sadece Efendi Savcı," dediğinde bana olan kinaye dolu bakışları canımı sıkmaya başlamıştı. "Aslında dünden beri yanınızdan hiç ayrılmadı. Zülüf Hanım şölen için hazırlanması konusunda ısrar edince odanızdan ayrıldı." Onun odamdan çıkması ve benim uyanmam aynı dakikaların içinde gerçekleşmiş olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden önüme dönüp yürümeye devam ettim. Bu sefer beni durduran şey tam karşımda bu tarafa doğru gelen ikiliydi. Afra'yı görmek bile öfkeyle dolmama neden olmuştu. Değil yüz yıl, aradan

bin yıl da geçse ona olan kinim ve nefretim son bulmayacaktı. Evlenmiş olmalı ki karnı burnundaydı. Kocaman karnı bugün yarın doğum yapacağını gösteriyordu. Anlaşılan ben Kader Sarmalı'nda hizmetçilik yaparken o, hayatını en baştan kurmuştu.

Itır için zamanı geriye sarmam en çok bu şeytanın işine yaramıştı. Konu kardeşim olmasaydı hayatta zamanı yıkmaz ve bu insanlara yeniden başlama şansı sunmazdım. Araf bugün huzurlu bir yerse hepsi bunu bana borçluydu. Afra'nın doğumuna çok az kaldığı için yürümekte zorlanıyordu. Koluna girdiği o adamdan destek alarak yürüyordu.

Yanındaki adamın ruhunu soluyunca olduğum yerde donakalmıştım. Canavar? Yaşadığım şok etkisi yüzünden ayakta durmaktan güçlük çekiyordum. Yirmi dört yıl boyunca içimde yer edinip bedenimde yaşayan bir yaratığın ruhunu hemen tanımıştım. Gerçi şu anda pek yaratığa benzemiyordu. Onu gerçek formunda ilk kez gördüğüm için yaşadığım şaşkınlık azımsanamazdı.

Gerçek adı Bahoz'du, değil mi? En az Gazi'nin büyük oğlu Raven gibi iri biriydi. Kocaman bir vücudu, şişkin kol kasları vardı. Afra gibi zarif ve ince bir kadının yanında dev gibiydi. Tek bir koluyla Afra'yı sarsa hiç zorlanmadan onun tüm kemiklerini kırabilirdi. Ondan bir çocuk yaptığına göre ikisinin arasındaki dengeyi bir şekilde koruyabiliyordu. Bu adamın canavar hâli bile yere göğe sığmazken insan hâli ortalama bir fiziğe sahip olamazdı. Bu çok absürt olurdu.

Tıpkı Afra gibi Bahoz da Azınlıklardan biriydi. Simsiyah saçları olan, kuzguni gözlere sahip yakışıklı bir adamdı. Erkeksi yüzü ve Herkül'ü andıran kaslı vücuduyla tüm kadınları kendine hayran bırakan biriydi. Geçmişte aramızda yaşanan onca şeye rağmen ondan nefret etmek çok güçtü. Ona bakınca bile içimde engel olamadığım bir sevgi, aramızdaki tuhaf dostluktan kaynaklanan sıcak bir his beliriyordu.

Bahoz'u bu hâliyle görmek zamanı geriye sarmanın iyi bir şey olduğunu gösteriyordu. Üzerindeki laneti kaldırmıştım ve bunun bilincinde bir şekilde beni izliyordu. Bana olan bakışlarında azımsanamayan bir sevgi, paha biçilmez bir saygı ve sonsuz bir minnet vardı. Göz göze geldiğimizde bana olan özlemi siyah gözlerindeki yerini almıştı. Daha fazla dayanamayıp adımlarımı ona doğru attım.

Yanında Afra'nın olmasını umursamadan koşarak boynuna atladığımda gülerek belimi yakaladı ve beni yukarı kaldırıp kendi etrafında birkaç tur çevirmişti. Kaslı kollarıyla beni yukarı kaldırırken hiç zorlanmamıştı. Bir abinin küçük kardeşine duyduğu o güçlü sevgiyle bana bakarken gözleri dolmuştu. "Canavar, güzeli çok özledi," dediğinde kollarımı sımsıkı boynuna dolamıştım. Neredeyse ağlayacaktım.

Hisli bir sesle, "Güzel de canavarı çok özledi," diye mırıldandım. Bu onunla aramızdaki bir hitap şekliydi.

Ona o kadar sıkı sarıldım ki hiç bırakmak istemezcesine. Kimse aramızdaki bağın büyüklüğünü anlayamazdı. Biz onunla birbirimizin canını çok yakmış ancak tüm o acıların içinde birbirimize tutunmuştuk. O benim gerçek anlamda her şeyim olmuştu. Düşmanım, dostum, sırdaşım, dert ortağım ve koruyucum. Beni olduğum bu güçlü kadına dönüştüren en büyük etkenlerden biri de oydu. Tek bir bedende iki farklı ruh olmuştuk. Yirmi dört yılımı paylaştığım bu adamdan daha iyi kimse beni tanıyamazdı.

Uzun süre beni kollarının arasından bırakmamıştı. Bunu yaparken Afra'dan çekinmemiş veya onun kıskanacağını düşünmemişti. Bizi tanıyan herkes aramızdaki şeyin aşktan çok öte bir duygu olduğunu bilirdi. Ne Afra ne Savcı ne de bir başkası Bahoz ve beni birbirinden kopartabilirdi. Aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu bilen kimse dostluğumuza karışamazdı. Bu hoşlarına gitsin veya gitmesin herkes buna saygı duymak zorundaydı.

Bir süre sonra Bahoz yavaşça beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Bunu yaparken üzerime eğilmiş ve yüzümü ellerinin arasına almıştı. Sanki onun kanından biriymişim gibi bana bir aile sıcaklığını sunan gözlerinin içi parlıyordu. "Dönüşün neden bu kadar uzun sürdü?" İri parmakları yanaklarımı okşarken küçük bir serzenişte bulunarak, "Seni hep bekledim," diye itiraf etti. "Herkes öldüğünü ve doğum sıranı kaçırdığını düşündüğünde bile ben bir gün geri geleceğini biliyordum."

"Bundan nasıl bu kadar emin oldun?"

"Çünkü seni ben yetiştirdim." Kalbimi titreten bir gülümsemeyle beni tekrar kollarının arasına çekti ve çenesini saçlarımın tepesine yaslayarak özlemle iç çekti. "Benim büyüttüğüm o küçük kadın ölüme bile kafa tutar, geri dönmenin bir yolunu bulurdu." Kollarını bana sardığında onun şişkin kol kaslarının arasında kaybolmuştum. "Bir kez daha beni yanıltmadığın için teşekkür ederim."

Kalbimde yeşeren bir mutlulukla gülümsedim. Onun kolları bana ihtiyacım olan huzuru veriyordu. "Eski hâline döndüğünü görmek güzel."

Başını eğip dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Bunun için sana sonsuza dek borçlu kalacağım." İçinden taşan minnet titreyen sesine yansıyordu.

Yavaşça Bahoz'un kollarının arasından çıktığımda Afra herhangi bir art niyet taşımadan bizi izliyordu. Bu kadın çok iyi rol yaptığı için ruhuna konsantre olunca ruhundaki şeffaflık beni şaşırtmıştı. Önceki hayatında boğazım keserek onu öldürmeme rağmen bana karşı kin veya nefret gütmüyordu. Onu öldürmeden hemen önce yaptıkları için yaşadığı

pişmanlık onu çok değiştirmişti. Eskisi gibi bir kadın olmadığını görebiliyordum. Karşımda geçmişteki hatalarından ders alan biri vardı.

Hepsi bu da değildi, Afra'nın da ruhunda bana karşı duyduğu yoğun bir mahcubiyet ve minnet vardı. Bunu onun için yapmasam da zamanı yıktığım için her şeye en baştan başlayabilmişti. En önemlisi sevdiği adamın laneti ortadan kalkmış ve ona yeniden kavuşmuştu. Sandığı gibi Bahoz ona hiç ihanet etmemiş olmalı ki aralarındaki buzlar erimişti.

Afra tüm iyi niyetiyle bana doğru bir adım atıp belli belirsiz gülümsedi. "Geri dönmene çok sevindim." Sinir bozucu olan tek şey dönmeme gerçekten sevinmesiydi. Bu kadın bana yaptıkları yüzünden pişman olabilirdi ama bu benim de her şeyi unutacağımı ve onunla arkadaş olacağımı göstermezdi. Bana bulaşmadığı sürece hayatını istediği gibi yaşayabilirdi.

Hiçbir koşulda onunla yakın olmayı düşünmediğim için, "Seni görmek de güzel," dedim mesafeli bir sesle. Afra'ya söylediğim tek şey bu olmuştu, hemen sonra Bahoz'a dönüp Afra'nın şişkin karnını gösterdim. "Babası gibi güçlü bir erkek olacağına eminim. Tüm içtenliğimle seni tebrik ederim, Bahoz." Çocuğun cinsiyetini benden öğrenmenin şaşkınlığını yaşarken ona gülümsedim. "İnan bana o bir erkek." Şifacı bir Oyunbaz olduğum için anne karnındaki bebeğin ruhundan cinsiyetini anlayabiliyordum.

İkisi birbirine bakarken yaşadıkları sevinç ve mutluluğu görebiliyordum. Yanlarından geçip gitmeden hemen önce Bahoz'a Afra'yı gösterip, "Onu odanıza götür," dedim. "Senden saklıyor ama kasılmaları var. Tahminen sabaha karşı doğum yapacak. Şimdiden onun için bir ebe ayarlasan iyi olur çünkü bu kadının doğumunu ben yaptırmam." Bahoz gülerek hemen karısını kucağına alıp onu buradan götürmeye başlamıştı. Yalan söylemiştim, doğumuna daha birkaç hafta vardı. Bu birkaç haftada Bahoz'un onu odasından çıkarmaması işime gelirdi, Afra'yı görmek istemiyordum.

Afra neyin peşinde olduğumu bildiği için onun kucağından inmeye çalışırken, "İndir beni yere!" diye ciyaklıyordu. "Herkes burada, bu şöleni kaçıramam."

Giden ikilinin arkasından bakarken Bahoz adımlarını hızlandırmıştı. "O şölen, karım ve çocuğumdan daha önemli değil."

"O kız beni görmemek için yalan söylüyor, kasılmalarım yok. Sana bırak beni diyorum! Ayrıca ne zaman doğuracağımı Elzem nereden bilebilir, belki de yanılıyordur."

"O bir şifacı, Afra. Bu tür konularda bir şifacının yanılgı payı çok düşük."

"Anlamıyor musun, bilerek bunu yapıyor! Benden nefret ettiği için bu gece aşağıda olmamı istemiyor."

"Senden nefret etmiyor."

"Hayır, ediyor. Bana nasıl baktığını görmemiş olamazsın."

Bahoz'un gülüşünü duydum. "İnan bana senden gerçekten nefret etseydi şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Onun kollarından kurtulmaya çalışan Afra'nın çatılan kaşlarını görmüştüm. "Bu ne demek şimdi?"

Bahoz gittikçe onu benden uzaklaştırırken sesi oldukça keyifli geliyordu. "Nefret ettiği insanları uzun süre yaşatmaz."

"Koskoca bir ülkeyi katlederek Ölüler Diyarı'na gönderdiği için bunu bilmeyen yok!"

"Afra onunla tekrar uğraşmanı istemiyorum."

"Gerçekten onunla bir sorunum yok artık." Afra çırpınmayı bırakıp gücenerek başını eğdi. "Onu savunduğun kadar beni savunmuyorsun."

Bahoz'un adımları durdu. Başını eğip kollarında suratını asan karısına tebessüm ederek bakıyordu. "Onunla aynı kandan olmasak da Elzem benim kız kardeşim gibi. Ona çok şey borçluyum ve onun nasıl bir hayat yaşadığını benden daha iyi kimse bilemez." Yüzünü ona nazlanan Afra'nın yüzüne yaklaştırıp onun gözlerine dalıp gitmişti. "Onun artık mutlu olmasını istiyorum, Afra. Karım ve kardeşimin iyi geçinmesini istiyorum, hepsi bu." Benden kardeşim diye bahsederken bunu tüm kalbiyle söyler gibiydi. İçten ve tam bir dürüstlükle.

Afra surat asmayı bırakıp Bahoz'un omzunun üstünden kısa bir an bana baktı. Bir kez daha bana zeytin dalı uzatarak nefesini sesli bir şekilde verdi. Tam bir şey söyleyecekti ki, "Hiç şansın yok," dedim kati suretle. "Ezelî düşmanlarımdan biri olan Meliz'i bile affedip onunla dost oldum çünkü Meliz, kardeşime değil bana saldıran biriydi." Ona sırtımı dönerek buradan uzaklaşmaya başladım. "Sen yapılmaması gereken tek şeyi yaptın."

Bana yapılanları bile bir yerde affedebilirdim ama kardeşimin canını yakanlara affım olmazdı. Hatalarından ders alıp pişman olduğu için geri dönüşüm Afra için bir tehdit oluşturmuyordu. Ancak bu onunla yakın olacağım anlamına da gelmiyordu. İkimiz de birbirimizden uzak durarak kendi hayatımızı yaşarsak aramızda herhangi bir sorun çıkmazdı.

Uzun koridoru geçip merdivene yönelmiştim ki bu koridorun diğer ucunda yürüyen Savcı'yı gördüm. Zamanın acımasızca silip süpürdüğü onca hatıranın ardında onu görmeye hazır değildim. Herkes kendine en yakın olan merdivene yönelmişti. Ben güney kanadındaki merdivenlerdeydim, o ise kuzey kanadındaki merdivene yönelmişti. Basamakları

inerken kısa bir an başını bu tarafa çevirince beni gördü ve adımları durdu.

Yüz yıl boyunca aradığı hazineyi bulmuş gibi gözlerinin tutsağı olmuştum. Kolay kolay gözlerini kaçıran bir kadın olmadığım için bakışlarını ilk çeken ben olmazdım. O da değildi. Diğer merdivenin ortasında öylece durmuş, adım adım basamakları inmemi izliyordu. Onun hizasına geldiğimde ise adımlarını bana uydurup benimle inmeye başlamıştı. Farklı merdivenlerde birbirimizi izleyerek inerken aramızdaki uçurum iki merdiven arasındaki mesafeden daha fazlaydı.

O benim için mazide kalan eski bir sevgili, bense onun için yıllardır yollarını gözlediği bir kadındım. Ben bir asır önce ondan ayrılmıştım ancak o, sanki hiç benden ayrılmamış ve hâlâ onun sevgilisiymişim gibi bakıyordu. Oysaki güzel ve kötü olan her şeyin üstünden yıllar geçmişti. Aynı görünsek bile aslında çok değişmiştik. Şimdilerde hiçbir şey aynı gelmiyordu ya da ben çok değişmiştim.

O hâlâ umut eden bir adamdı, bense aşka küsmüş bir kadın.

Bakmamam gereken yasaklı birine kaçamak bakışları atıyormuşum gibi gerilmiştim. Ne yazık ki bakışlarım gibi ısınan vücudumu, hızlanan kalbimi ve yıllar sonra açığa çıkan duygularımı dizginleyemiyordum. Özellikle o gözlerini dahi kırpmadan beni izlerken...

Her basamakla biraz daha indiğimiz için bana duyduğu özlemi iri vücuduna sığmıyordu. Aradan geçen onca yıldan sonra beni karşısında sağlıklı bir şekilde görmesi onda hayal ettiğimden daha büyük bir mutluluk yaratmıştı. İyiydim, buradaydım ve hâlâ yaşıyordum. Bu Savcı için dünyadaki tüm güzelliklere bedel bir mutluluktu. Hiç değişmemişti, hem de hiç. Bir gram bile yaşlanmamıştı, hâlâ onu nasıl bıraktıysam öyleydi.

Önceki hayatımızın zamanıyla kıyaslarsak şu anda içinde bulunduğumuz zaman, Araf'ı yıkmaya hazırlandığım zamandı. Bu yüzden son bıraktığım gibiydi. Görünüş olarak en son bıraktığımız gibi olabilirdik ama aslında bizde çok şey değişmişti. Savcı ile göz göze geldiğimizde bunu daha iyi anlamıştım. Ela irisleri benim yeşillerimle buluştuğu an aslında birçok şeyin değiştiğinin farkındaydık. Birbirimizin gözlerinde eskiye dair bir şeyler arıyor ancak bulamıyorduk.

Eskiden sahip olduğumuz o sıcaklığı sonsuza dek yitirmiş gibi eksikliğini hissediyorduk. Aslına bakarsak onun gözleri hâlâ ilk günkü sıcaklığıyla bana bakıyordu ancak benim bakışlarımda aradığı duyguyu bulamıyordu. Bakışlarımdaki mesafe ikimizin arasına koyduğum bir duvar gibiydi. Zamanın ve yaşanmışlıkların yarattığı bu soğuk duvar tüm mesafelerden daha uzak ve aşılması güçtü.

Savcı gözlerime baktıkça orada ne görüyorsa bu ruhundaki mutluluğu söndürüyor, gözlerindeki canlılığı katlediyordu. O da artık biliyordu, geri dönmemin onunla bir ilgisi olmadığını biliyordu. Son basamakla birbirimize doğru yürürken adımlarım geri geri gidiyor, bende çok uzaklara gitme hissi uyandırıyordu. Ancak yapamazdım. En azından bir selamı hak ediyordu.

Orta alanda buluşarak karşı karşıya gelmiştik. Uzun boyundan dolayı başımı hafifçe kaldırmış, onu izliyordum. Yıllar sonra kavuşan iki kişi birbirine ne derdi? Ne demeliydim veya o ne diyecekti? Gergin bir şekilde ona bakarken bu sessizlik gittikçe daha ağır, daha boğucu ve daha hüzünlü olmaya başlıyordu. Onun evinde şerefime verilen bir kutlamada karşılaşmışken birbirimize söyleyeceğimiz ilk şey ne olmalıydı?

Bu konuda benden daha gergin olduğunu bildiğim için elbisemin kenarlarını tutarak dizlerimi hafifçe büktüm ve ona selam verdim. "Sizi tekrar görmek çok hoş, Savcı Hoca."

Burnunun direği sızlamış gibi ela gözlerine keder nakşedilmişti. Yaşadığımız onca şeye rağmen hâlâ ona selam vermemi beklemiyordu. Oysaki bu cihanda dizlerimi büküp selam verdiğim nadir insanlardan biriydi. Sıktığı yumruğunu sol göğsünün üzerine bastırıp başını hafifçe eğerek selamımı aldı. "Sizi görmek de çok hoş, Elzem Hanım." Benden o kadar çekiniyordu ki tepkimi kestiremediği için bana sen bile diyemiyordu. Sanki en küçük bir yanlışta bulunsa gözlerinin önünde yok olacakmışım gibi korkuyordu.

Bakışlarımı ondan çekip bir şey arar gibi etrafıma bakındım. "Kale çok büyük, kutlamanın yapıldığı salonu bulamıyorum." Nedimelerime sorsam kolayca öğrenirdim ama bunu yapmamıştım. Oldukça mesafeli gözlerle Savcı'ya bakıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Gideceğim yere kadar bana eşlik eder misiniz?"

"Zevk duyarım." Girmem için kolunu uzatınca uzun eldivenlerin takılı olduğu elimi onun kolundan geçirdim. Birlikte yürürken nedimelerim arkamızdan bıyık altından gülerek bizi takip ediyordu.

Savcı'nın kolunda ilerlerken vücut ısım gittikçe artıyordu. Bunu dışarıya yansıtmamaya çalışıyordum ancak ona bu kadar yakın olmak düşündüğümden daha fazla beni heyecanlandırmıştı. Onun da göründüğü kadar rahat olmadığını biliyordum. Rahat tavırlar sergilese de ruhunda soluduğum şeyler bunun tam tersiydi. Dinmek bilmeyen, gittikçe kendini katlayan yoğun bir özlemin pençelerinde kıvranıyordu. Benimle böyle iki yabancı gibi yürümektense beni yanında geçtiğimiz şu kolonlardan birine yaslamayı, soluğum kesilene kadar dudaklarımdan öpmeyi istediğini biliyordum.

"Fazla sessizsiniz," dedim kibar bir sesle. "Sohbetiniz de hiç çekilmiyor doğrusu."

Derin derin nefesler alırken omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. Onu zorladığım bu resmiyetten nefret etmiş gibi bakıyordu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ne konuda?"

"Her konuda."

Onu bu kadar germişken soğukkanlılığıma ve sakin tutumuma inanamıyordu. Gözlerinde beliren şaşkınlık yerini belirsizliğe bıraktığında bana olan sitemini soluyordum. "Onca zamandır nasıl dönmezsin?" Bir anda resmiyeti bırakmasıyla kolundaki elimi çekmeye kalkıştım. Tekrar ondan uzaklaşmamı istemediği için elini elimin üstüne koyarak beni durdurdu. Ters ters bana bakarken dilini ısırıp, "Demek istediğim, neden hiç geri dönmediniz?" diyerek ilk cümlesini düzeltti.

Önüme dönüp tekrar yürümeye başladığımda beni izlediğini bildiğim için rahat görünmeye çalışıyordum. "Tutulduğum yerden çıkmam imkânsızdı."

"Sizin lügatinizde imkânsız diye bir şeyin olmadığını sanıyordum?" İğneleyiciydi. "Gerçekten isteseydiniz Kader Sarmalı'ndan çıkmanın bir yolunu bulurdunuz."

"Buldum zaten." İnce omuzlarımı hafifçe kaldırarak indirdim. "O yeri yıkarak çıktım."

"Öncesinden bahsediyorum." Ona bakmıyor olabilirdim ama yüzümde gezinen bakışlarının esaretinden kurtulamıyordum. "Sonda yaptığınız o yıkımı neden en başta yapıp geri dönmediniz?"

Başımı çevirip gözlerimi onun gözlerine kenetledim. "Geri dönmek için bir sebebim yoktu."

Binlerce parçaya bölünen ruhunun, vücudunu acıya boğmasını değişen gözlerinde izledim. Kısık ama yakıcı bir sesle kendisini kastederek, "Gerçekten dönmek için bir sebebiniz yok muydu?" diye sordu.

Gözlerime akın eden yaşları soğuk bir gülümsemeyle savuşturdum. "Yoktu," diyerek son söylediklerimi destekledim. "Dönmek için bir sebep bulamadım." Gittikçe sararan yüzündeki tüm kan çekilirken acı çeken gözleri beni acımasız bir kadın olmakla suçluyordu.

Önümüze döndüğümüzde şölenin yapıldığı salona geldiğimiz için daha fazla konuşamadık. Savcı'nın kolunda içeri girdiğimde Araf'ın tüm seçkin ailelerinin burada olduğunu gördüm. Herkes büyük salonun bir yerlerine dağılmış, kendi aralarında konuşuyordu. Ancak benim içeri girmemle salondaki tüm sesler kesilmiş, yerini meraklı bakışlara ve fısıltılara

bırakmıştı. Bu gece buraya gelen çoğu kişi gerçekten yaşayıp yaşamadığımı görmek için gelmişti.

Beni burada capcanlı bir şekilde görmek tüm bu insanları şoke etmişti. Hepsinin dudaklarında hayret nidasıyla karışık, "Tanrı Tanımaz Asi," diye anlamsız şeylerin çıkması beni sinir ediyordu. Bana daha güzel bir ün verebilirlerdi.

Klan liderleri beni karşılamak için kalabalığın içinden çıktıklarında omuzlarımı dikleştirdim. Savcı'nın kolundan çıkarak ben de onlara doğru yürüdüm. Önlerinde durduğumda diğer iki yıkım yetmezmiş gibi Kader Sarmalı'nı da başlarına yıktığım için hepsinin kızgınlığını soluyordum. Onlar da son gün Kader Sarmalı'na gelmeseydi. Kız Kardeşleri öldürürken liderlerin oraya geleceğini bilemezdim.

Acaba bende olumlu yönde herhangi bir değişiklik var mı diye hepsi merakla beni izliyordu. Daha önceleri olduğu gibi yine liderlerin karşısında dizlerimi büküp eğilmediğimde bu, buradaki fısıltıları arttırmıştı. Klan liderleri artık beni bu hâlimle kabul etmiş olmalılar ki bu sefer beni saygısız olmakla suçlamamıştı. Oyunbazların lideri Gazi bir adım öne çıkarak bana tebessüm etti. "Hoş geldin, küçük melez." Artık yüz yirmi beş yaşında olduğumu düşünürsek ben kendime küçük demezdim.

"Lordum," diyerek o ve eşi Sare'ye gülümsedim. "Sizleri tekrar görmekten büyük bir mutluluk duydum."

Gazi'nin karısı Sare yanıma gelip içten bir kucaklamayla bana sarıldı. "İyi olmana çok sevindim." Bana çok şey borçlu oldukları için beni görmenin mutluluğunu yaşadığını ruhundan soluyordum. Gazi ve Sare'nin ilgisinde yapmacık gelen hiçbir şey yoktu.

Sare'den ayrıldığımda Kırım tam karşımda durup yumruğunu sol göğsüne bastırarak başını hafifçe eğdi. Bunu yaparken gözleri özlem duyduğu bir dostunu tekrar görmenin mutluluğuyla parlıyordu. "Evine, ailene ve klanına hoş geldin, Elzem."

Dizlerimi hafifçe bükerek selamını aldığımda arkasında duran klan liderlerinden birkaç homurtu çıkmıştı. Kırım'a onlardan daha çok saygı duyduğumu gösterirken dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı. "Sizi bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmezdim general," diye ona takıldığımda gülüşü büyüdü.

"Halkının da seni çok özlediğinden emin olabilirsin." Neredeyse gülecektim. Yalnız olmadığımız için doğrudan beni özlediğini ifade edemiyordu.

Liderlere döndüğümde Işıktan Gelenlerin lideri Mihrimah, Gazi'ye sataşarak, "Melezinin tanrılarla arasındaki sorunu bilmesem onlar tarafından kutsandığını düşünürdüm," diye güldü. "Her defasında kıl payı

kurtuluyor." Daha sonra bana dönüp oldukça dostane bir şekilde, "Hoş geldin," dedi. "Burada olduğunu görmek çok güzel." Mihrimah, Oyunbazların müttefiki olduğu için sözlerinde samimi olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca. "Karşınızda olmaktan onur duydum." Daha sonra diğer liderlere yani Abraham, Feti, Revan ve Ayvaz'a küçük bir tebessüm sundum. "Sizleri gördüğüme de çok sevindim." Bu dördünü görmekten hiç memnun değildim ama bunu bilmelerine gerek yoktu. Belki de biliyorlardı.

Son olarak Cihangir'in karşısında durup ona belli belirsiz gülümsedim. "Ben ve kızları kalenizde ağırlama nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Diğer tüm liderlerin aksine Cihangir tarafsız, çıkarsız ve ön yargısız bir şekilde beni izliyordu. Beni gördüğüne gerçekten sevindiğini ihtiyatlı bakan gözlerinde görebiliyordum. "Seni tekrar aramızda görmekten şeref duydum. Kendini evinde hisset, burası artık senin de evin." Cihangir son kısmı fazla imalı söylemişti. Üstelik bunu yaparken gözleri kısa bir an Savcı'nın olduğu yöne kaymıştı.

Cihangir'in son sözleriyle ne demek istediğini anlayan liderlerin ne kadar rahatsız olduğunu gördüm. Ben hepsi için bir tehdit barındırıyordum ve aynı zamanda yanında olacağım kişilere de büyük bir avantaj sağlıyordum. Böyle bir kadının Azınlıkların gelini olması hepsinin sinirlerine dokunuyordu. Savcı ile aramda olan her şey yıllar önce bitmişti ama buradaki herkes için ben Gevherilerin müstakbel gelinlerinden biriydim.

Bir süre daha klan liderleriyle ayaküstü sohbet etmiş, onların beni içine çektikleri tüm konuşmaların bir parçası olmuştum. Yüz yıl boyunca neler yaptığımı hepsi çok merak ediyordu. Kendi hakkımda konuşmayı sevmediğim için sordukları tüm sorulara kısa ve kibar yanıtlar vermiştim. İki taraf da birbirinin bam teline basmamıştı. Ne ben onların canını sıkacak terslikte konuşmuştum ne de onlar.

Son olanlardan sonra onlar benim damarıma basmayacaklarını iyi biliyorlardı. Aynı zamanda ben de daha fazla hiçbiriyle uğraşmak istemiyordum. Bir hizmetçiden aldığım kırmızı şarabı küçük yudumlarla içip bir köşede klan liderleriyle sohbet ediyordum. Şölendeki diğer tüm konukların kaçamak bakışları benim üzerimdeydi. Bana bakmalarının birçok nedeni vardı ama şu an için en önemli nedenleri klan liderlerini etrafıma toplamamdı.

Araf'ın en üst mertebesinde olan liderlerin hiçbir şey yaşanmamış gibi benimle konuşması diğerlerini hayrete düşürüyordu. Oysaki klan liderleri aptal insanlar değildi. Bana olan dostane tutumlarının nedeni

iyi insanlar olmalarından kaynaklanmıyordu. Onlar sadece düşmanlarını yakınlarında tutuyor ve artık burada sorun istemediklerini ufak ufak bana aşılıyorlardı. Yine rahat durmayıp başlarına büyük belalar açmamı istemiyorlardı.

Koruyucuların Lideri Ayvaz yönünü bana doğru çevirerek meraklı gözlerini kıstı. "Artık kendi dünyana dönmeyeceğine göre burada ne yapmayı düşünüyorsun?" Bana içinde bulunduğumuz kaleyi gösterdi. "Azınlıkların klanında mı yaşayacaksın?"

"Sicim varken neden Elümhan'da yaşasın?" Gazi'nin iğneleyici bakışları anında Ayvaz'ı buldu. "O bir Oyunbaz ve onun yeri halkının yanı."

"Katılıyorum." Bunu diyen Gazi'nin karısı Sare'ydi. "Sicim Kalesi'nde Elzem için her zaman bir yer var."

"Peki, Cihangir'in oğluyla evlendiğinde?" Ayvaz bu sözleriyle ikisini susturmuştu. Anlaşılan yokluğumda uzun vadeli sulh imzalasalar da her fırsatta birbirleriyle itişmeye devam ediyorlardı. Ayvaz, Gazi'nin canını sıkarak ona beni gösterdi. "Küçük melezinin Savcı'yla olan mazisini bilmiyor olamazsın. Mazi alevlendiğinde onu Oyunbazlardan biriyle evlenmesi için zorlamayacaksın, değil mi?"

"Ne münasebet," dedim sakince. "Kiminle evleneceğime benden başka kimse karar veremez. Ayrıca şimdiki planım Muhafızların topraklarına, yani Sulakkar'a dönmek." Muhafızların Lideri Feti'ye dönüp, "Tabii siz de müsaade ederseniz, lordum," dedim. "Akademiye kaydımı yaptırıp gereken tüm eğitimi almak istiyorum." Sırasıyla tüm liderlere bakıp derin bir nefes aldım. "Akademiden mezun olup bir öğretmen olmak istiyorum."

Buraya büyük amaçlarla döndüğümü düşündükleri için hepsi afallayarak birbirine bakıyordu. Sessizliğini koruyarak gecenin başından beri beni izleyen Savcı bile şaşırmıştı. Klan liderleri bir kez daha canlarını sıkacak büyük planlarla geldiğimi düşünüyorlardı ancak bir öğretmen olmak istediğimi duymak hepsini bozguna uğratmıştı. "Evet, bir akademisyen olmak istiyorum ama öncesinde hepinizden bir talebim var."

Cihangir neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışarak pütürlü bir sesle, "Talebin nedir?" diye sordu.

"Toprak," diyerek hepsini şaşırtmaya devam ettim. "Araf'ta bir toprağın veya mülkün olduğu sürece söz sahibisindir." İlk olarak klan liderim Gazi'ye baktım. "Oyunbazların lanetini kaldırdığımda sizden istediğim araziler konusunda ısrarcıyım. Sicim ve Keng ülkesini birbirine bağlayan sınırdaki o üç köyü istiyorum." Sisli Tepe ve Yasaklı Köprü'yü içinde barındıran üç kırsal köyün ne zaman işime yarayacağını bilemezdim.

Bunu daha önce de ondan talep ettiğim için Gazi bu konuda yeteri kadar düşünmüş olmalıydı. Oyunbazlar için yaptığım onca şey karşılığında bana istediğim köyleri vermeyi kabul etti. Başını sallayarak uzlaşma yoluna gitti. "Danışmanıma gereken tüm belgeleri hazırlamasını söyleyeceğim. Yarın sabah istediğin üç köy senin olacak." Tapunun bu kadar hızlı elime ulaşacağını bilmek beni mutlu etmişti.

Şimdiki bakışlarımın hedefi Muhafızların Lideri Feti'ydi. "Sulakkar'daki akademide küçük bir hisse talep ediyorum." Onu şoke ederek hemen Abraham'a döndüm. "Neresi olduğu fark etmez, Akindere'de bir arsa talep ediyorum." Tebessüm ederek diğer liderler Revan, Mihrimah, Ayvaz ve Cihangir'e bakmaya başladım. "Aynı şekilde Hanizdar, Lux, Karsins ve Elümhan'da da arsa talep ediyorum."

Hepsi kaşlarını çatsa da Revan ilk karşı çıkan kişi olmuştu. "Neden şehirlerimizde sana toprak verelim?"

"Çünkü vermek zorundasınız." Kibar bir sesle konuşup tatlı dilimle onları iğnelerken oldukça sakindim. "İlk geldiğim günden beri sizlerin bana olan kaba tutumunu, hor görüp tuzağa düşürmenizi unutmadım. Bu ülkeyi yıkmamdaki en büyük faktörlerden biri de sizlersiniz." Geçmişi onlara hatırlatarak kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Bir Aykırı olduğum için beni çıkardığınız o darağacında en öndeki seyircilerimdiniz."

Kaskatı kesildiklerinde bir adım arkaya çekilerek başımı kaldırdım. "Zamanı yıkarak geriye alıp bu ülkeyi tekrardan var ettiysem bunun bir karşılığı olmalı. Eğer sizlerle uzlaşmamı ve geçmişte bana yaptıklarınızı unutmamı istiyorsanız taleplerimi kabul ederek iyi niyetinizi bana göstermelisiniz." Bunları söylerken saçlarımı arkaya savurmak için elim boynuma doğru gitmişti ama nedimeler saçlarımı topladıkları için bunu yapamamıştım.

Omuzlarımı dikleştirerek korkusuzca hepsine gözdağı verdim. "Aksi takdirde kendim için planladığım sıradan öğretmenlik hedeflerimi rafa kaldırır ve yeni hedeflerin peşine düşerim."

Asil'in babasının çenesinde bir kas seğirdiğinde dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Bizi tehdit mi ediyorsunuz?"

"Ah, hayır lordum," diyerek hepsinin sinirleriyle oynamaya başladım. "İyi niyetinize gerçekten inanmak istiyorum ve inanmamın da tek yolu taleplerimi karşılamanız." Onları köşeye sıkıştıran ben değilmişim gibi gülümsemem her birini zıvanadan çıkartıyordu. "Sizler istediğim toprakları bana devredin, ben de kendim için planladığım sakin hayatı yaşayayım. Bunu düşünmeniz için sizi yalnız bırakayım." Sözlerimi tamamlayıp yanlarından ayrıldım.

Yaşadıklarımdan sonra güce ve yıkıma doymuştum. Savcı başından beri haklıydı. Güç ve iktidar insana yıkımdan başka bir şey getirmiyordu. Yeterince acı çekmiş ve çektirmiştim. Bundan sonra daha huzurlu ve sakin bir hayat istiyordum. Doğduğum dünyada ben bir öğretmendim, burada da sıradaki hedefim bir öğretmen olmaktı. Akademiye yazılıp benim gibi Oyunbazlarla aynı sınıfta eğitim görecek ve mezun olup tıpkı Savcı gibi oradaki öğretmenlerden biri olacaktım.

Kızları bulmak için kalabalığın içine karıştığımda Itır dışında hiçbirini görememiştim. Kardeşimin yanına gittiğimde kendi sınıfındaki Tenebrislerle konuştuğunu gördüm. Itır'ın arkadaşları bizi yalnız bıraktığında, "Doğa ve Mara nerede?" diye sorabildim.

Gülerek, "Bilmiyorum," dedi ama siyah gözleri muzırca bakıyordu. "Asil ve Dehliz'le olduklarına eminim. Seviştiklerini tahmin etmek zor değil."

"Gelir gelmez mi?"

Şaşkınlığımı gören Itır'ın gülüşü büyüdü. "Yıllar süren bir ayrılıktan sonra daha fazla bekleyeceklerini sanmıyorum."

"Elümhan'dan ayrılana kadar gözümün önünde ayrılmıyorsun." Onu uyardığımda bana gözlerini devirerek onu bekleyen arkadaşlarına doğru yürüdü.

"Rahatla Elzem, o Azınlık'la sevişmeyi düşünmüyorum." Bunları söyleyerek benden uzaklaşmıştı ancak içindeki yoğun tutkuyu görebiliyordum. Gediz'in olduğu yöne bakmamak için kendine güçlükle hâkim oluyordu. Gediz tüm gece gözlerini onun üzerinden çekmemişti. Tıpkı Savcı'nın bana yaptığı gibi o da kardeşimi göz hapsine almıştı.

"Elzem?" diye bir ses duyunca kalbimin hızına inanamadım. Aceleyle arkamı döndüğümde Meliz'i görmek burnumun direğini sızlattı.

Onca yıldan sonra onu burada, tam karşımda görmek bende tarifi olmayan buruk bir acı yaratmıştı. Meliz'i görene kadar hayatımdaki yerinin burukluğunu anlayamamıştım. Onunla yaşadığımız birçok badireden sonra ister istemez yakınlaşmıştık. Eski bir dostu görmenin hüznüyle ikimiz de buruklaşmıştık. Kendi bedeninin içinde çok güzel görünüyordu. Bedenine yeniden kavuştuğunu görmek bile beni ağlatabilirdi. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordum.

Ondan bedenini aldığım gibi geri vermiştim. Bu kadın hayatımın birçok yerinde olduğundan benim için değerli biriydi. Siyah elbisesinin içinde adım adım bana yaklaşırken gözlerine akın eden yaşlara güçlükle hâkim oluyordu. "Öldüğünü sanmıştım." Konuşurken sesinde küçük bir titreme vardı. Tam karşımda durduğunda birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk. "Gerçekten bu sensin."

Onu bu kadar yakından görmek soluğumu kesiyordu. "Merhaba..." dedim ancak cümlem eksik ve yarımdı. Çok daha fazlasını söylemek isterken dudaklarımdan çıkan sadece bir kelime olmuştu. Tüm bu süre zarfında ne yaptığını çok merak ediyordum.

Meliz kendini zorlayarak, "Merhaba," dediğinde ikimiz de sessizleşmiştik. Ne diyeceğimizi, bu karşılaşma faslını nasıl yürüteceğimizi bilmez bir hâlde birbirimize bakıyorduk. Bir asırdan sonra tekrar karşılaşmışken bu konuşma için önceden çalışmamıştık.

Aramızdaki sessiz bakışma ikimiz için de gerginlik boyutuna ulaşınca ensesini kaşıyıp, "Acaba..." demişti ki hızlıca başımı salladım.

"Bir seferliğine mahsus neden olmasın."

"Daha ne soracağımı duymadın."

"Sarılmak istiyorsun, iblis." Başımı kaldırdım. "Ruhunu soluyabiliyorum." İnce omuzlarımı dikleştirip, "Bir seferliğe mahsus sana izin vereceğim," diyerek saçlarımı arkaya savurmak istedim. Ancak yapamadım çünkü saçlarım açık değildi. O nedimelerin bir daha saçlarıma dokunmasına izin vermeyecektim.

Sergilediğim kibirli tutumum karşısında Meliz geri adım atarak sinirlerimi bozdu. "Sarılmak istediğimi de nereden çıkardın?" Gülmemeye çalışarak gözleriyle beni gösterdi. "Ama belli ki sen sarılmak istiyorsun."

"Ne münasebet." Arkaya çekilerek hemen aramıza biraz mesafe koydum. "Sence bir iblise sarılmak ister miyim? Bu kraliçe ruhum için büyük bir hakaret olurdu, Meliz. Sırf alçak gönüllükten sana izin vermiştim."

"Aradan geçen bir asırda bile hiç değişmemişsin. Hâlâ fazla küstah ve kibirlisin."

"Rica ederim bana hakaret etmeye son ver..." demiştim ki daha cümlemi bitirmeden Meliz bir anda bana sarılınca bunu hiç beklemediğim bir anda yaptığı için şaşkınlıktan öylece kalakalmıştım.

Meliz bana o kadar sıkı sarılıyordu ki bunu yaparken Tenebris gücünü üzerimde kullandığının farkında değildi. Biraz daha böyle devam ederse tüm kemiklerimi sıkabilirdi. Onu bu konuda uyarmak üzereydim ki şiddetle çarpan kalbini hissedince dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Düşündüğümden daha çok beni özlemişti. Yanımda duran kollarımı kaldırıp sarılışına karşılık verdim. Bu sorunlu kadından kurtulmak mümkün değildi.

Bir süre sonra birbirimizden ayrılıp konuyu bizden uzaklaştırmak için ona Itır'ı gösterdim. İkimiz de yoğun duygusallıktan hoşlanmıyorduk. "Umarım kızına da sarılmışsın. Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

Meliz, Itır'ın olduğu yöne baktığında tüm keyfi kaçmış gibi gülüşü solmuştu. "Dünden beri onunla konuşmaya çalışıyorum ama beni görmezden gelmekte çok iyi." Bir türlü Itır ile aralarındaki buzları eritemiyorlardı. Ne yazık ki Itır onu kolay kolay kabul etmeyecekti.

Gecenin kalanını hep Meliz ile geçirmiştim. Onunla bir köşeye çekilip aradan geçen yıllarda neler yaptığını uzun uzun konuşmuştuk. Öğrendiğime göre artık eskisi gibi Araf'ta dışlanan biri değildi. Kendine Sulakkar'da büyük bir ev almış ve orada yaşıyordu. Akademinin olduğu topraklarda yaşadığını öğrenince çok sevinmiştim, birbirimize hep yakın olacaktık. Ona neden Sicim'de yaşamadığını sorunca sessizleşmiş ve kısa bir an Kırım'ın olduğu yöne bakmıştı.

Kırım bize sırtı dönük bir hâlde Oyunbazlardan bir kadınla sohbet ediyordu. Meliz o ikisine buruk gözlerle bakınca bunun nedenini anlayamadım. Meliz'in kalbinde kopan devasa bir acının kaynağını bilmiyordum. Ta ki o ikisinin de parmağındaki yüzükleri görene kadar. "Olamaz." Gözlerimi belerterek hızla Meliz'e döndüm. "Kırım evlendi mi?" Meliz dururken başka bir kadınla mı evlenmişti?

Meliz bakışlarını onlardan çekip önüne döndü, Kırım ile aynı yerde olmak bile canını yakıyordu. Bu şölen bizim için verilmemiş olmasaydı eminim Kırım ve karısını görmemek için buraya gelmezdi. Gözleri dalgın bir şekilde yere bakıyordu. Kırım ile aynı çatı altında olmak bile onun için katlanılmazdı. Çektiği yoğun acıyı soluyordum. "Neden?" diye sordum şaşkınca. "Neden onunla evlendi?"

Meliz, Itır'ın yanımıza gelmek için bu tarafa doğru yürüdüğünden habersiz, "Çünkü onu aldattım," dediğinde Itır'ın adımları Meliz'in tam arkasında durmuştu. Meliz yoğun bir acıyla bana bakarken dudakları titriyordu. "Yapmak zorundaydım yoksa Itır hiç doğmayabilirdi. Annenin bedenini çaldığım için Itır'a hamile kalmıştı. İkinci kez bunu yapmasaydım belki de hiç doğmayacaktı." Duyduklarıyla Itır kaskatı kesilmişti. Belki de bunları duymalıydı, aksi takdirde Meliz'e karşı olan ön yargısı kırılmayacaktı.

Itır'ın onu duyduğunu Meliz anlamasın diye kardeşime uzun süre bakmayarak gözlerimi karşımdaki kadının acı çeken yüzüne diktim. Meliz ise Kırım'ı karısıyla görmeye dayanamasa da onlara kaçamak bakışlar atıyordu. Dokunsam ağlayacak gibiydi. "Bir geceliğine bile olsa Ragıp ile olursam aramızdaki şeyin biteceğini söyledi."

Boğazım düğümlendiğinde vücudundaki tüm acıyı söküp alana kadar ona sarılmak istiyordum. "Ve sen de onu kaybetme pahasına babamla oldun."

Başını usulca sallarken gözlerinden süzülen tek bir damla yaşı kimse görmeden hemen silmişti. "Pişman da değilim çünkü kızım yeniden doğdu ve yaşıyor."

Itır daha fazla burada duramayıp hemen uzaklaşmıştı. Meliz'in onun için nelerden vazgeçtiğini duymak ona nefes aldırmadığından yalnız kalacağı bir yere gitmişti. "Onlar ne zamandır evli?" diye sorduğumda Meliz başını kaldırıp bana baktı. Yüzü acıyla kasılırken dudaklarında buruk bir tebessüm vardı.

"Yirmi beş yıldır." Midem kasılmıştı. Yani Itır'a hamile kaldığından beri. Meliz babamla olur olmaz Kırım ona duyduğu öfkeden hemen evlenmiş olmalıydı.

Başımı çevirip Kırım ve yanındaki kadına odaklandım. O Oyunbaz kadın da tıpkı Meliz gibi sarışındı ve yeşil gözleri vardı. Bunu görmek bile bana katlanılmaz bir acı vermişti. Kırım evlenmek için Meliz'in fiziksel özelliklerine benzeyen bir kadını seçmişti. Sanki ona Meliz'i hatırlatacak bir kadını arzulamıştı. Hafif şişkin karnıyla hamile olduğu her hâlinden belli olan kadın gülümseyerek Kırım'a bir şeyler anlatıyordu. Kadının ruhuna odaklanınca kocasına duyduğu yoğun aşkı soludum.

Ancak aynı aşk Kırım'ın ruhunda yoktu. Karısını üzmemek için dudaklarındaki küçük bir tebessümle onu dinliyordu ancak bunu yaparken ne gözlerinin içi gülüyordu ne de ruhunda ona duyduğu aşk vardı. Artık evliydi ve yakında bir çocuğu olacaktı ancak mutlu değildi. Öyleymiş gibi rol yapıyordu lakin mutluluğun yakınında bile değildi. Kısa bir an başını bu tarafa çevirince Meliz'i gördü. İşte şimdi kasvetli ruhunda devasa bir aşk belirmiş, ölü bakan gözlerinde bir yaşam belirtisi oluşmuştu.

Meliz'e hâlâ âşıktı.

Ancak Meliz doğrudan ona bakmadı bile. Kırım'ın ona baktığını görünce hemen ona sırtını dönüp artık onun için yasak bir kadın olduğunu ona gösterdi. Kırım şimdilerde Meliz ile birkaç saniye göz göze gelmeye bile hasret kalmış gibi gözlerini yummuştu. İri vücudunu saran pişmanlığı solumuştum. Öfke anında hareket edip evlendiği için çok pişmandı, bu yaptığıyla Meliz'i sonsuza dek kaybetmişti. Öfkesine yenildiği için ikisini de mutsuz bir hayata mahkûm etmişti.

Artık bir araya gelmeleri çok zordu, aralarında üçüncü bir kadın ve bir çocuk vardı. Bunu onlara yapan Kırım'dı. Meliz'in Itır'a olan düşkünlüğünü nasıl göz ardı edebilmişti? Kızı için Araf'ı yıkmamda bana yardım eden bir kadının yaptığı şeyi nasıl ihanet olarak görebilmişti? Meliz'in annemin bedeninde babamla bir gece geçirmesini ihanet olarak görmüyordum. Kırım da görmemeliydi.

Kırım yanlış bir evlilikle Meliz'i kaybedince yaptığı hatayı fark etmişti ama her şey için artık çok geçti. "Mutsuz bir evlilik," diyerek iç çektim.

"Ama gerçek bir evlilik," diyen Meliz derin bir nefes alarak bakışlarını bana çıkarmıştı. "Artık bir önemi de yok." Buruk bakan gözleriyle beni gösterdi. "İstediğim tek şey sen ve Itır." Bunları söylerken gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığı için kirpikleri titreşiyordu. "Kırım tercihini yaptı Elzem, bana düşen de buna saygı göstermek. Yoruldum," diye fısıldadığında ruhundaki ıstırabı solumamak için tüm algılarımı devre dışı bırakmak isterdim.

Yeşil gözleri yaralı bir şekilde bana bakarken, "Yoruldum," diye tekrarladı. "Hep savaşan taraf olmaktan çok yoruldum. Kırım bile benim için savaşmayı seçmemişken onun için mücadele etmeyeceğim." Bunun için onu zorlayamazdım da çünkü ortada bir kadın ve bebek vardı. Artık ona yasak olan bir adam için onu teşvik etmeyecektim. Benim yapacağım tek şey bunu atlatması için hep yanında olmaktı.

Meliz bir kez daha gözleriyle beni gösterdi. "Bir tek sen," diyerek yorgunca gülümsedi. "Bir tek sen şu zamana kadar benim için bir şeyler yapmaya çalıştın ve hâlâ çalışıyorsun. Kırım senin gibi savaşmadığı için ondan vazgeçtim. Acıtıyor mu?" Başını hızlıca salladı. "Evet, çok acıtıyor ama benim için savaşmayan biri için daha fazla küçülmek istemiyorum." Bu yaptığı gurur değildi, hayal kırıklığıydı. Kırım onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Unutacaksın," diyerek kolunu tuttum. "Kimse unutulmaz değil sonuçta."

"Sen Savcı'yı unutabildin mi?"

"Üzerinde hâlâ çalışıyorum."

Gediz'in bize doğru geldiğini görünce ikimiz de kendimize acımayı bırakmıştık. Meliz onu izlerken gülmemeye çalışıyordu. "İkisinin arasından çekilip Itır ile olmasına izin vermelisin."

Kaşlarımı çatarak şiddetle karşı çıktım. "O sapık kardeşimin yanına bile yaklaşamaz."

"İkinci hayatında bu serserinin hâlâ bakir olduğunu söylesem bana ne kadar inanırsın?" Gözlerimi büyüterek ona baktığımda Meliz gülerek başını salladı. "Tekrar doğduğunda bu sefer şaşırtıcı bir şekilde kadınlarla düşüp kalkmadı. Yirmi dört yaşına kadar Itır'ı hatırlamıyordu ama sanki hatırlamazken bile içindeki boşluğu hissediyordu. Tüm gününü Asil ve Hafız'la geçiriyordu, üstelik bu onun en iyi yirmi dört yılıydı."

Adım adım bize yaklaşan Gediz'i izlerken sinsice sırıtıyordu. "Yirmi dört yaşına girip Itır'ı hatırladığında her günü büyük bir ıstıraba dönüştü. Yıllardır Itır'ı beklediği için hayatına hiçbir kadını almadı. İnanması

güç ama tek gecelik ilişkileri bile olmadı." İşte bunu duymayı beklemiyordum. Gediz gibi bir çapkının yıllarca Itır'a sadık kalması inanması güç bir olaydı.

Gediz yanımıza gelip bileğimi tutarak beni peşinden sürüklemeye başladı. "Konuşmalıyız, Elzem!" Sinirli bir şekilde beni buradaki insanlardan en uzak köşeye çekip karşıma dikilmişti. Çatık kaşlarının arasında derin çizgiler oluştuğunda kızgınlıkla bana bakıyordu. "Itır'a benden uzak durmasını söylemeyi kes artık! Yıllardır onun gelmesini bekliyorum ve döndüğünden beri benden kaçıyor."

Omuzlarımı dikleştirerek ona ters ters bakmaya başladım. "Senden kaçmasını istemiyorsan kardeşimi kovalamayı bırak. Git kendine başka bir kadın bul."

"Bunu yapmayı istemiyor muyum sanıyorsun?" Yüzünü sertçe ovuşturduğunda her an elinin tersiyle bana bir tane geçirebilirdi. "Sürekli beni yok sayan bir kadına tutunmayı ben istemedim!"

"Bu konuşmayı seninle yapmak istediğimden emin değilim." Yanından geçmek istediğimde kolumu kabaca tutarak gitmeme izin vermedi.

"Beni dinleyeceksin!" Agresif bir tutumla beni durdurduğunda sinirden çenesini sıkıyordu. "Ona olan hislerime inanman için daha ne yapmalıyım?" Kolumu bırakıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde yıllardır süren bu bekleyişi onu çıldırtmak üzereydi. "Başkalarının hayatına burnunu sokmak yerine artık kendi hayatınla ilgilen!"

Bana sürekli bağırdığı için sinirlenerek tam ona kızacaktım ki, "Onu seviyorum, Elzem," dedi bu sefer daha kısık bir sesle. Bu itirafı yaparken bile çok zorlandığını gizleyemiyordu. Geniş omuzları düşerken burnundan derin derin nefesler alarak başını salladı. "Kardeşini gerçekten çok seviyorum. Sana yemin ederim ki ona hep sadık olacağım. Siktir, yıllardır yaptığım tam olarak bu!"

"Dinle..."

"Hayır, sen beni dinle!" O kadar sinirliydi ki beni konuşturmamaya kararlıydı. Kısa bir an etrafımıza baktı. Kimsenin bizi dinlemediğine emin olduktan sonra bana doğru bir adım daha atarak dibime kadar girmişti. "Korkuyorum." Afallayarak gözlerimi büyüttüğümde Gediz acı çeken gözlerle kendi sözlerini onayladı. "Bir kez daha onun elini onu kaybettikten sonra tutmaktan çok korkuyorum. Bu sefer ona geç kalmak istemiyorum."

Rızamı almadan Itır'ın asla onunla olmayacağını bildiği için yalvaran gözlerle bana bakıyordu. "Sana yalvarıyorum, aramızdan çekil artık. Sandığın gibi onu üzmeyecek ve kırmayacağım." Buna yemin eder gibi kararlı bir şekilde konuşurken bana olan bakışları can çekişir gibiydi. "Eğer

benim yüzümden onun gözlerinden bir damla yaş akarsa gelip canıma okuyabilirsin. Bana bir şans vermeden beni yargılamayı bırak."

Ona ne diyeceğimi bilmez bir hâlde bakıyordum çünkü Itır'ı gerçekten sevdiğini görebiliyordum. Dudaklarından çıkan her söz kalbinin doğruluk süzgecinden geçtiği için yalan söylemediğini biliyordum. Itır öldüğünde bile onun için ne denli acı çektiğini görmüştüm. Itır'ı sevdiğine şüphem yoktu. Ne yazık ki Itır da onu seviyordu. Bunu gizlemeye çalışıyordu ama Gediz'in duygularının karşılıksız olmadığını biliyordum.

Daha nereye kadar onların karşısında durabilirdim ki? Sadece Gediz'e değil, kardeşime de acı çektiriyordum. Beni çiğneyip Gediz'le olamıyordu ama yanında olmasını istediği tek kişi Gediz'di. Itır benim Savcı'yla olan ilişkime hiç karışmamıştı. Bundan nefret etsem de aynı özgürlüğü ona tanımalıydım. Gediz bu kadar değişmeseydi hiçbir güç kardeşimle olmasına müsaade etmemi sağlayamazdı. Ancak ona bakarken bile gözlerinde Itır'dan başka kimseyi göremiyordum.

Belki de bir şansı hak ediyordu. Artık o çapkın adam değildi. "Kardeşimi üzersen kimse seni benden kurtaramaz," dediğimde olumsuz bir cevap vereceğimden çok emin olan Gediz kaşlarını çatmıştı. Tam bana kızmaya hazırlanıyordu ki ne dediğimi idrak edince donup kaldı.

Sertçe yutkunduğunda ilk otuz saniye hiç kıpırdayamamıştı. Gözlerindeki inanamayan ifadeyle beni izliyordu. Ona karşı ön yargımı bildiği için hiçbir zaman onu onaylamayacağımı düşünüyordu. "Yani şimdi sen..." Emin olmak için işaret parmağıyla beni gösterip soluğunu tuttu. "Bize müsaade veriyor musun?"

"Kardeşimi üzmemen şartıyla evet."

"Sen müthiş bir şeysin!" Gediz yaşadığı mutluluktan haykırırcasına bağırırken herkesin bize bakması umurunda bile değildi. Belimi kavrayıp beni havaya kaldırarak kendi etrafında çevirince artık herkes bize bakıyordu.

"İndir beni, İnsan Yıkımı!" Bağırarak ondan kurtulmaya çalıştım ama beni yukarıda tutan kollarından kurtulmak hiç kolay değildi.

Gediz yüksek sesle gülerken beni indirip hızlıca yanağımdan öptü ve Itır'ı bulmak için hemen kapıya yürüdü. Yanağımı tutup onun arkasından şoke olmuş bir hâlde bakıyordum. Savcı'nın ise kaşları çatıktı ve giden kardeşinin arkasından ölümcül gözlerle bakıyordu. Savcı kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler alarak bana doğru yürüyünce hemen ona sırtımı dönüp Hafız'ın yanına gittim.

Bunu yaptığımda Savcı'nın ruhunda yükselen devasa öfkeyi solumuştum ama umursamadım. Benden uzak durmalıydı. Hafız şöminenin yanında ayakta durarak tek başına içkisini yudumluyordu. Beni görünce

tebessüm ederek, "Kimden kaçıyorsun?" diye sordu ancak gözleri arkamdan bir yere kayınca gülüşü büyüdü. "Ondan sonsuza kadar kaçamazsın."

"Peşimi bırakırsa kaçmama da gerek kalmaz."

Onun yanında durduğumda Hafız şimdi gülmüyordu, aksine son derece ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. "Savcı'ya haksızlık yaptığını düşünüyorum. Yokluğunda neler çektiğine bizzat tanık oldum."

"Lütfen Savcı konusunu kapat." Sırtımı şöminedeki ateşe çevirerek biraz ısınmaya çalıştım. "Döndüğümden beri herkes bana Savcı'dan bahsediyor ve bu artık sinirlerime dokunuyor."

"Siz kızların Gevheri erkekleriyle sorunu nedir?" Hafız bunu gerçekten merak ediyormuş gibi gözlerini kısmıştı. "Mara döndüğünden beri Dehliz'den, sen Savcı'dan ve Itır da Azınlık'tan kaçıyor. Bu herifler sizi yıllardır bekliyor ancak siz döndüğünüzden beri onların yüzüne bile bakmıyorsunuz."

"Anlaşılan Asil ve Doğa cephesinde işler yolunda," dediğimde Hafız belli belirsiz gülümseyerek başını salladı.

"İkisi dünden beri odanın dışına çıkmadı. Anlaşılan çıkacak söylentileri zerre kadar umursamıyorlar."

"Peki, sende ne var ne yok?" Konuyu bizden uzaklaştırmaya çalışarak onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım. "Hayatında bir kadın yok mu?"

Hafız'ın gözleri doğrudan bir noktayı bulunca kime baktığını merak ederek başımı çevirdim. Savcı'nın annesinin yanında duran Bülbül'ü görünce gözlerimi irileştirdim. "Buzlar kraliçesiyle mi çıkıyorsun?"

Hafız panikle bana dönerek, "Sessiz ol," diye beni uyardı. Bunu yaparken birileri beni duydu mu diye etrafımızı kontrol ediyordu. Bülbül'ün canını sıkacak bir söylenti çıkmasını istemiyordu. "Onunla aramızda bir şey yok." Başını iki yana salladığında derin derin nefesler alıyordu. "O sadece..."

"Sadece ne?"

"Kafamı karıştırıyor!" dedi sertçe. Bülbül'ün olduğu tarafa sinirle bakıp bana döndü. "Onu anlamıyorum, bazen fazla yakın bazense fazla uzak."

Gülmemeye çalışarak dibine kadar girdim. "Yakın olduğunda ne hissediyorsun?"

Bunu ciddi anlamda düşünüp öyle anlarda nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Gözleri uzaklara daldığında hissettiği yoğun duygularla iç çekmişti. "Bana yakın olduğu zamanlar sanki etrafımdaki her şey yok oluyor ve geriye bir tek o kalıyor."

"Senden uzak durduğunda nasıl hissediyorsun?"

Yüzü karardığında kaşlarını usulca çatmıştı. "Benden her uzak durduğunda etrafımdaki her şey duruyor ve kaybolan bir tek o oluyor." Bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi sıkıntı içinde, "Onun olmadığı bir dünya fazla cansız ve soluk geliyor," diye sitem etti. Hafız ona âşık olmuştu.

Gülüşümü saklamak için yanaklarımın içini dişlediğimde muzır bakışlarımdan ne söyleyeceğimi anladığından, "Farkındayım!" diye homurdanarak laflarımdan kaçmak için benden uzaklaştı. Giden adamın arkasından sırıtarak bakıyordum. En azından Bülbül'e âşık olduğunun farkındaydı.

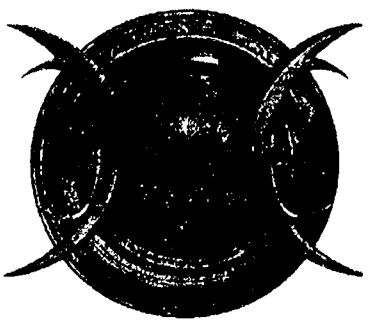
Gecenin kalanında yemekler yenmiş, herkes içip bol bol eğlenmişti. Cihangir, Azınlıklara yakışır bir şölen vermişti. Savcı dışında herkes bu geceden çok keyif almıştı. Savcı ise tüm gece gözlerini benden ayırmamıştı. Ben onu görmezden geldikçe birbiri ardına içki içmişti. Kaç kadeh devirdiğini hiç bilmiyordum. Savcı'nın körkütük sarhoş olduğunu anlayınca hemen müsaade isteyip odama çekilmiştim.

Çok içtiği için herkesin içinde yanıma gelip yanlış bir şey yapmasını istememiştim. Tüm gece çatık kaşlarla bana bakıp içtiğinden karşıma dikilip öfkesini bana kusması an meselesiydi. Odama geldiğimde nedimelerim üzerimi değiştirmeme yardım etmişti. Benim için şöminenin ateşini harladıktan sonra nihayet beni yalnız bırakmışlardı. Üzerimdeki uzun gecelikle yatağa girince Tılsım hemen kucağıma atladı.

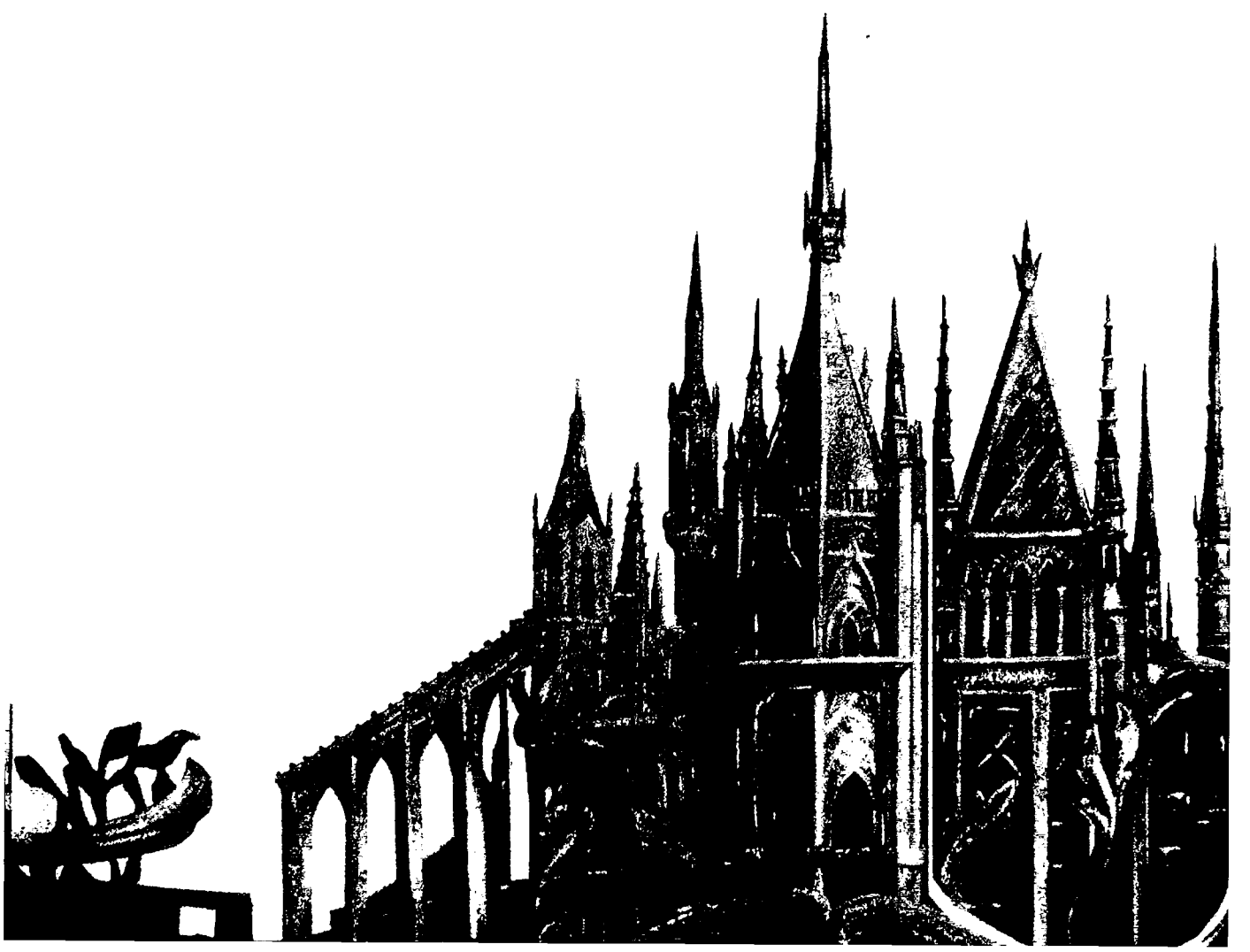
"Seni unutmuştum." Onu kollarımın arasına alarak gülümsedim. "Nerelere kayboldun?" Bu küçük ufaklık her deliğe kolayca girdiği için nereden çıkacağı hiç belli olmuyordu.

"Hadi uyuyalım, Tılsım," diye esnedim. "Bizim için zor bir geceydi." Elümhan Kalesi'nden ayrılana kadar bir şekilde Savcı'dan uzak durmalıydım. Onu bu kadar özlemişken uzun süre onu görmezden gelmek de hiç kolay değildi ama bir yolunu bulmalıydım.

Bölüm 20
Gevheri Erkekleri ve Kalkanlar

"Şimdilerde açamadıkları o kördüğümler, bir zamanlar heves ettiğim her şeyi boğazıma dizmeleriydi."

Bugün diğer günlerden farklı olarak Elümhan Kalesi'nde gergin rüzgârlar esiyordu. Büyük salonda toplanan tüm klan liderlerini bu kadar rahatsız eden şey Elzem'in talepleriydi. Hiçbiri kendileriyle aynı ırktan olmayan birine şehirlerinden toprak vermek istemiyordu, bu daha önce hiç yapılmamış bir şeydi. Bir Tenebris şehrinde sadece onlar gibi olan Tenebrislerin toprağı olabilirdi ya da Koruyucuların topraklarında onlarla aynı ırktan olmayan kimse mülk sahibi olmazdı. Bu tüm klanlar için geçerli bir durumdu.

Toplantıda içlerinde rahat olan bir tek Oyunbazların Lideri Gazi'ydi çünkü o, sınırdaki üç köyü onunla aynı ırktan olan birine veriyordu. Fakat aynı şey diğerleri için geçerli değildi. "Bunun böyle olacağı belliydi." Bilgelerin Lideri Revan koltuğunda rahatsızca otururken diğer liderleri Elzem'e karşı kışkırtıyordu. "Şehrimde Bilge olmayan kimse mülk sahibi değil. Farklı bir ırktan olmayan bir melezi şehrimde toprak sahibi yapmayacağım."

"Bu kız gelir gelmez canımızı sıkmanın bir yolunu buldu." Tenebrislerin Klan Lideri Abraham masadaki suya uzanırken kaşları çatıktı. "Bir Oyunbaz'a mülkümde toprak vermeyeceğim."

"Gerçek anlamda sorun çıkarmak için doğmuş olmalı." Koruyucuların Lideri Ayvaz yüzünü sertçe ovuşturarak sinirli gözlerini Gazi'ye dikti. "Neden bu kadar sessizsin yoksa bir melezi Sicim'de mülk sahibi mi yapacaksın?"

"Bunu neden yapmayayım?" Gazi rahatlığıyla her birini kızdırarak koltuğuna yaslandı. "Sizleri kızdıran şey farklı bir ırktan birinin talep ettiği topraklar," dedi sakince. "Elzem sizin klanınızda olsaydı talep ettiği küçük bir parsel toprağı ona vermeyi sorun etmeyeceğinizi biliyorum. Sizden farklı olarak ben o üç köyü karşı ırktan birine değil, bir Oyunbaz'a veriyorum." Masanın önünde duran tapu belgelerini onlara gösterdi. "Ben ve halkım için birçok fedakârlık yapan birini ödüllendirmeyi yanlış bulmuyorum."

"Peki, sence bizler senin klanındaki bir Oyunbaz'ı ödüllendirmek istiyor muyuz?" Muhafızların Lideri Feti dizinin üzerinde duran yumruğunu sıkıyordu. "O akademiyi bir Oyunbaz'ı hisse sahibi yapmak için yaptırmadım!"

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Cihangir?" Işıktan Gelenlerin Lideri Mihrimah sessizliğini bozarak gözlerini Cihangir'e dikmişti. "Sence bir meleze topraklarımızdan arsa vermeli miyiz?"

"Bunu yapmamız Cihangir'in işine gelir," diyen Ayvaz tükürürcesine konuşmuştu. "Ne de olsa o kız onun müstakbel gelini."

Elzem henüz onun gelini değildi ama Cihangir bunun olmasını isterdi. Elzem'in gelini olmasını istemesinin nedeni onun tek başına tüm liderleri dize getirmesi değildi, oğlunun mutluluğu için bunu istiyordu. Savcı'nın gözleri Elzem dışında kimseyi görmüyordu. Bunu sadece Cihangir değil, karısı Leyla ve Savcı'nın annesi de artık anlamıştı. Bu yüzden o iki kadın bencilliği bırakmış ve Elzem'i kabullenmeye başlamıştı. Ancak bu sefer de Elzem, Savcı'ya yakın olmaya yanaşmıyordu.

O ikisi günlerdir aynı kalenin içinde saklambaç oynuyordu. Elzem hiçbir koşulda Savcı'yla yalnız kalmıyor, herkesin katıldığı ortak yemekler dışında Savcı'yla aynı ortamlara bile girmiyordu. O melez kız biraz daha böyle devam ederse Savcı'dan bir ayyaş yaratabilirdi, Elzem ondan uzak durdukça Savcı daha çok içiyordu. Cihangir bu konuda ne yapacağını bilmiyordu ama daha fazla oğlunun acı çekmesine göz yummayacaktı.

Cihangir masadaki sessizliğini bozarak, "Elzem Akay'ın nasıl bir kadın olduğunu hepimiz biliyoruz," diyerek derin bir nefes aldı. "Kız gittiği her yere yıkım getiriyor. Önce Ölüler Diyarı'na gitti ve oradan kovuldu. O yerden de bir şeyleri yıkarak çıktığına çok eminim." Cihangir adaletiyle ve sağduyusuyla bilinen bir lider olduğu için şimdi hepsi susmuş onu dinliyordu.

Buradaki her bir klan liderine ihtiyatlı gözlerle bakan Cihangir, "Ölüler Diyarı onu orada tutamadı," diyerek başını salladı. "Geri döndü ve Araf'ı yıkarak bizi çıktığı yere, yani Ölüler Diyarı'na gönderdi. Bu da yetmezmiş gibi zamanı yıkarak hepimizi yüz yıl öncesine savurdu. Tanrılar onu Kader Sarmalı'na hapsetti ancak bu sefer de orayı yıkarak çıktı." Konu Elzem olunca Cihangir'deki tüm çareler tükeniyordu, o baş belası çocuk iflah olmaz bir yaratıktı.

"O kız tanrılara bile meydan okuyan bir kaçık," diyerek sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. "Bu seferki dönüşünün bize neye mal olacağını bilmiyoruz. Akademide eğitim görerek sakin bir hayat yaşaması hepimizin işine gelir. Uyuyan devi uyandırmanın lüzumu yok." Geceden hazırlattığı ve bizzat mührünü bastığı tapuyu onlara gösterdi. "Elümhan'dan küçük bir araziyi ona devrettim."

"Bu saçmalık!" diyen Abraham ilk karşı çıkanlardan biri olmuştu. "Bugün bir arsa ister, yarın daha fazlasını. Sırf üç yıkımın sahibi diye her istediğini ona verecek miyiz?"

"Açgözlülük yapıp daha fazlasını isterse o zaman onunla ne yapacağımızı düşünürüz," diyen Cihangir bu masadaki herkesi ikna etmeye kararlıydı. "Ancak bunu yapacağını sanmıyorum. Tıpkı bizim gibi o da çok değişmiş ve bazı şeylere doymuş." Ellerini masada birleştirerek hafifçe öne eğildi. "Elzem'in bizlere karşı olan bu tutumu yersiz değil. Buraya ilk geldiği günden beri ona yapmadığımızı bırakmadık. İyi niyetimizi ona göstermedikçe bu düşmanca tutumu değişmeyecek."

O kızı karşılarına almak büyük bir hata olurdu. Bunu en iyi bilenlerden biri de Mihrimah olduğu için, "Cihangir'e katılıyorum," dedi. "Kızdaki liderlik ışığını ve kıvrak zekâsını görmüyor olamazsınız. Meydan okursak karşılık verir, durursak durur. Tanrıları bile kendi oyununda yenen bu yaratıkla zıt gitmenin bir anlamı yok. Akademide sakin bir hayat yaşaması hepimizin işine gelir. Bırakalım da bunu yapsın."

"Bunu yapması için istediği arsaları ona vermeliyiz," diyen Gazi gülmemeye çalışarak ayağa kalktı. "Onun akademideki tüm masraflarını ben karşılayacağım. Dersleriyle ilgilenmesi aklını yıkım ve vahşetten uzaklaştıracaktır. İleride istediği gibi bir öğretmen olursa öğrencileriyle ilgilenmekten bizlerle uğraşmaya vakti olmaz."

Gazi kapıya doğru yürürken meleziyle gurur duyuyormuş gibi tebessüm ediyordu. Şu zamana kadar kimsenin diğer klanlarda toprağı olmamıştı. Bunu yapan ilk kişinin Oyunbazlardan biri olması onu gururlandırıyordu. Sırf Elzem daha fazla onların canını sıkmasın diye tüm liderlerin ona kendi şehrinde bir arazi vereceğini biliyordu. Gazi, Elzem'in o arsaları kullanmayacağını veya değerlendirmeyeceğini de çok iyi biliyordu.

Elzem'in Araf'taki her şehirde mülk sahibi olmayı neden istediğini tahmin edebiliyordu. Bir yerde toprağınız varsa o bölgeye istediğiniz zaman gidebilirdiniz. Bunun için önceden liderlere bir pusula gönderip giriş izni istemesine gerek yoktu. Elzem aslında diğer klanlarla zerre kadar ilgilenmiyordu, istediği tek şey Araf'ın her bölgesinde ona ait bir toprak olmasıydı.

Bu onu Araf gibi bir yerde daha varlıklı ve mülk sahibi gösterecek bir şeydi. Sakin bir hayat yaşamak istese de belki bir gün lazım olur diye her bölgeden bir toprak alacaktı. Elzem Akay hiçbir işini şansa bırakacak bir kadın değildi. Geleceğini teminat altına almadan yeni bir başlangıç yapmayacaktı.

Liderler kendi aralarında Elzem'i tartışa dursun, Itır cephesinde de işler pek yolunda değildi. Gediz ile aynı yerde bulunmak bile Itır'ı çok geriyordu. Daha önce onun yakınlarındayken hiç bu kadar tuhaf hissetmemişti. Gediz onu ruh kapanında öptüğünden beri Itır'da bir şeyler değişmeye başlamıştı. Ona karşı hissettiği bu duygularla ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Bu da yetmezmiş gibi bir de Mara'yla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Kalenin bahçesinde küçük bir yürüyüş yapmak istemişlerdi ancak Mara sızlanıp durduğu için Itır'ın keyfi kaçmıştı. "Mara bırak şu inadı," diye burnundan soludu. "Dehliz'den hoşlanıyorsun işte, neden ısrarla ondan kaçıyorsun?"

Mara küçük adımlarla onun yanında yürürken suratını asmakla meşguldü. "Paragöz biri olduğumu düşünüyor."

Itır durup kısa bir an ona baktı. "Zaten öyle değil misin?"

Mara sinirlenerek elindeki büyü kartlarını daha hırslı bir şekilde karıştırmaya başladı. "Öyleyim ama ona parası için yaklaştığımı düşünecek."

"Bir dakika, parası için ondan hoşlanmıyor musun?"

Mara her an Itır'ın gırtlağına yapışabilirdi. Sinirden kart destesini sıkarken, "Onun parası umurumda değil!" diyerek kaşlarını çattı. "Eğer öyle olmasaydı onu ilk gördüğümde üzerine atlamaz mıydım?"

Itır başını iki yana sallayarak güldü. "Birine âşık olacağını hiç düşünmezdim."

"Ben de senin."

"O Azınlık'a âşık değilim!"

Onun bu savunması karşısında Mara sırıttı. "Ben Azınlık demeştim." Itır tek kelime etmeden homurdanarak gözlerini kaçırdığında Mara'nın gülüşü büyümüştü.

Küçük bir sessizlikten sonra Itır gözlerindeki muzır bakışları saklamaya çalışarak Mara'ya döndü. "Sence Zülüf ve Leyla Hanım'ın nesi var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Rolünü ustaca oynayan Itır kaşlarını bükerek ciddi görünmek için kendini zorlamaya başladı. "General dün gece kalenin dışında ölümcül bir yara almış olabilir. Leyla Hanım'ın sekiz hizmetçi ve üç muhafızı karşısına alıp konuştuğunu gördüm. Onlara bu olayın dışarı sızmamasını söylüyordu. Gevheri ikizleri de oradaydı, Dehliz solgun ve hasta görünüyordu." Mara'nın elinde tuttuğu kart destesi yere düştüğünde Itır doğru yolda olduğunu anlamıştı.

Yüzüne acıklı bir ifade kondurarak dudaklarını büzdü. "Leyla Hanım'ın Dehliz'in koluna girdiğini gördüm. Ona henüz iyileşmediğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu." Mara'dan hiç ses çıkmayınca Itır yönünü ona doğru çevirdi ancak Mara bembeyaz bir suratla donup kalmıştı.

Dehliz'in başına bir fenalık gelmiş olma düşüncesi bile suratının kireç gibi solmasına neden olmuştu. Yerinde rahatsızca kıpırdandığında dudaklarını güçlükle aralamıştı. "Dehliz hasta mıydı?"

Itır iyice abartıp, "Ölüyor gibiydi," diyerek gerçekleri çarpıttı. "Belki de şu anda çoktan öldü." Mara'nın mavi gözlerindeki endişesini gördü. Ayakta bile zor durduğu içinde yanındaki çitlerden destek almıştı.

"Ben..." dedi fakat devamını getiremedi. "Benim biraz uykum var, sen bensiz devam et." Mara aceleyle konuşup hemen kaleye doğru yürüyünce Itır güldü. Dehliz'e gittiğini daha iyi belli edemezdi.

Mara hızlıca kaleye girip merdivenlere tırmanmaya başlamıştı. Üst kata çıkar çıkmaz Dehliz'in odasının olduğu koridora girince Leyla Hanım'ı gördü. Zülüf Hanım ile Dehliz'in odasından çıkıyorlardı. Mara onlara hızlıca bir selam verip içeri gireceği esnada Leyla Hanım onu durdurarak yolunu kesti.

"Ne yaptığını sorabilir miyim, Bilge?" Bilgelerden biri olduğu için Mara kendisine böyle hitap edilmesine alışkındı. Buradaki çoğu kişi adı yerine ona klanının ismiyle sesleniyordu.

Mara sık sık Dehliz'in kapısına bakarken güçlükle bakışlarını Leyla Hanım'a çıkarmıştı. "Generali görmek istiyorum."

Leyla Hanım her an bir sinir krizi geçirebilirdi. Cihangir bu kızları gelini olarak seçtiğini tüm liderlere açık bir şekilde belirtmişti. Kalkanların şerefine verdiği davet herkese oğullarının eşlerini onayladığını gösteriyordu. Leyla Hanım farklı klanlardaki gelin adaylarından hoşlanmıyordu fakat hep olduğu gibi önceliği oğullarının mutluluğuna vermişti. Ancak müstakbel gelinleri ya onun oğullarından kaçıyor ya da doğrudan odasına girmeye çalışıyordu. Bu kızlar Araf'ın örf ve âdetlerinden bihaberdi!

Leyla Hanım artık eskisi gibi kızlara karşı ön yargılı olmadığı için onların itibarını düşünüyordu. Evlenmeden önce Mara'nın Dehliz'in odasına girmesi birçok skandala sebep olabilirdi. Kızlar ve oğulları bir rezalete imza atmadan önce Cihangir ile konuşup düğünlerinin bir an önce yapılmasını isteyecekti. Kalkanlar buraya yabancı oldukları için kuralların önemini yeteri kadar bilmiyorlardı.

Düğün uzadıkça oğulları da çığırından çıkmaya başlamıştı. Kızlar he dese hemen onları yatağa atacaklardı! Yılların bekleyişi hepsinin canına tak ettiği için onları zapt etmek hiç kolay değildi. Leyla Hanım derin bir nefes alıp Mara'ya bakarak ona oğlunun kapısını gösterdi. "Bu kapı hep açık olacak ve odada yalnız olmayacaksınız." Kendi nedimelerinden birini Mara'ya gösterdi. "Saime refakatçin olarak yanında kalacak. Odada on dakikadan fazla kalamazsın, anlaşıldı mı?"

Mara hızlıca başını sallayıp Dehliz'in odasına girince Leyla Hanım kaşlarını çattı. Az önce söylediklerini hiç dinlememiş gibiydi! Leyla Hanım nedimesine dönerek, "İçeri gir ve Mara çıkana kadar yanlarından ayrılma," dedi. "İkisinin âdetlerimize uygun şekilde davrandıklarına emin ol." Nedimesi içeri girince o da Zülüf Hanım ile buradan ayrıldı. Gençlerle uğraşmak onu çok yormuştu.

Mara içeri girdiğinde gündüz vakti yatakta uyuyan Dehliz'i görünce sarsıldı. Buraya gelirken Itır'ın yalan söyleme ihtimaline tutunmuştu ama yalan değildi, Dehliz gerçekten hastaydı. Küçük adımlarla Dehliz'in yatağına yaklaşırken sağ omzunu çapraz bir şekilde saran sargıya bakıyordu. Onunla içeri giren nedimeye dönerek, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Dehliz'in yatağının kenarına oturduğunda gözlerini ondan ayırmıyordu. Terliyordu, hem de hafife alınmayacak bir şekilde terliyordu. Nemli saçları yüzüne yapışmış, alnındaki ter damlacıkları yüzüne doğru süzülüyordu. Ateşler içinde yanmasına rağmen teni fazla solgundu. Mara ona ne olduğunu anlayamıyordu. Nedime odanın kapısını sonuna kadar açarken, "Dün gece Elümhan sınırında asilerin başlattığı isyanı durdurmak için gitti," diye küçük bir açıklama yaptı.

"General sabaha karşı geri döndü. Saldırıda küçük bir yara aldığı için bunu hekimlere gösterme gereğinde bulunmadı fakat durumu gittikçe kötüye gitmeye başladı," dedikten sonra ona Dehliz'in sargılı omzunu gösterdi. "Omzuna gelen ok zehirliymiş. Leyla Hanım kalenin hekimlerini çağırdığı için zamanında müdahale ettiler ancak vücudunun zehirden arınması biraz zaman alabilirmiş." Mara yutkunarak titreyen elini Dehliz'e doğru uzattı.

Sargının üzerinden yarasına dokunduğunda hiçbir şey hissetmeyince rahatlayarak elini çekti. Mara bir kâhindi, kötü bir şey olsaydı görürdü. Dehliz iyileşecekti fakat ters giden bir şeyler vardı. Mara sorunun ne olduğunu anlamak için bu sefer de Dehliz'in elini tuttu, yine bir şey görmeyince sertçe yutkundu. Neden hiçbir şey görmüyordu? Dehliz'e ne zaman dokunsa mutlaka ikisinin geleceğiyle ilgili bir şeyler görürdü fakat şimdi hiçbir şey görmüyordu.

Pelerinin iğnesini çıkartıp iğnenin ucunu kendi avucuna batırdı. Avucunun içini çok az kanattıktan sonra aynısını Dehliz'in avucuna da yaptı. Birbirine karışan kan her zaman bir şeyler görmesine neden olurdu. Tekrar Dehliz'in elini tutarak sıktığında Mara'nın gözlerinin mavisi bembeyaz olmuştu. Evet, sonunda bir şeyler görmeye başlamıştı. Odadaki nedime hiç ses çıkarmadan Mara'yı izliyordu. Kâhinin değişen gözlerini ve kaskatı olan bedenini izleyince onun ne gördüğünü merak etti.

Birkaç saniye sonra Mara'nın gözleri normale dönünce, "Ne gördünüz?" diye dayanamayıp sordu. Mara yataktaki adamı izlerken rahat bir nefes almıştı.

"Hâlâ kaderlerimiz bir." Bir an Dehliz yazgısından silindi diye endişe etmişti. Sonuçta gördükleri değişkendi.

Mara elini çekeceği esnada elini saran parmakların varlığıyla hiç kıpırdayamadı. Başını kaldırınca Dehliz'in gözlerini araladığını gördü.

Uykulu gözlerle Mara'yı izlerken bakışlarında sitem vardı. "Benden kaçmaman için illa yaralanmam mı gerekiyordu? Eğer öyleyse daha sık yaralanmaya özen gösteririm."

Mara o uyanmadan odadan çıkmayı planladığı için hazırlıksız yakalanmıştı. "Kaçmıyordum." Kaçıyordu.

Dehliz doğrulmaya çalışınca yarasına dikkat ederek oturmasına yardım etti. Nedime onlara biraz mahremiyet sağlamak için odanın bir köşesine çekilmişti. Dehliz sırtını yatağa yasladıktan sonra sitemli gözlerle Mara'yı izlemeye başlamıştı. Yıllardır onun dönmesini bekliyordu ancak Mara geldiği günden beri ondan saklanıp duruyordu.

Avucundaki birkaç damla kanı Mara'ya gösterdiğinde bakışları alaycıydı. "Kanla olan bir temasta gördüğün şeyleri karşındakine de gösterdiğini biliyorsun, değil mi?" diye sorarken vücudu zehirle mücadele ettiği için fazla yorgun hissediyordu.

Mara, "Evet," deyince dudağının kenarı kıvrıldı.

"Az önce gördüklerini gördüğümün farkında mısın?" Mara nihayet olanları idrak ettiği için kaskatı kesilmişti. Dehliz onun irice açtığı mavilerini ve kızaran yanaklarını izlemeyi sevmişti. "Benimle ilgili müstehcen şeyleri çok sık görüyor musun?" diye sorduğunda Mara telaşa kapılarak onu susturmak istedi fakat nedimenin kısık kıkırtısı hepsini duyduğunu gösteriyordu!

Nedimeyi kontrol eden Mara kaşlarını çatarak Dehliz'e dönüp onu azarladı. "Sessiz ol." Ulu orta yerde bu kadar rahat konuşabildiğine inanamıyordu. "Bu gördüğüm şeyler senin fesat emellerinden kaynaklı imgeler. Daha önce bir kez bile görmedim," diye yalan söylediğinde Dehliz kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı.

"Evlendiğimiz günü sürekli görüyorsun ama düğün gecemizi daha önce hiç görmediğini mi söylüyorsun? Buna inanmamı bekleyemezsin."

Dehliz onu iyice köşeye sıkıştırınca Mara utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Az önce ikisinin kanını akıtarak ellerini birleştirdiğinde düğün gecelerini görmeyi o da beklemiyordu. Dehliz ile çırılçıplak hâldeki o görüntüleri hatırladıkça yanakları daha çok kızarıyordu. Dehliz, Mara'nın utançla kaplı yüzüne tebessüm ederek bakıyordu. Onu gerçekten çok özlemişti. Yeni hayatında tekrar İkra ile evlenmek gibi bir hata yapmamıştı.

Karısı olmasını istediği tek kadını uzun zamandır bekliyordu ve gelini artık evindeydi. Mara çok utandığı için çözümü yine kaçmakta bulmuştu. Ayağa kalkacağı esnada Dehliz elini tutarak onu durdurdu. "Kaçma artık benden." Bunları söylerken ciddi bir ifadeyle Mara'ya bakıyordu. "Sevgini nasıl kazanacağımı bana söyle?" Onun kalbini nasıl kazanacağını bilmeliydi.

Bunu gerçekten bilmek istiyordu, daha fazla Mara'nın ondan köşe bucak kaçmasına izin vermeyecekti. "Eğer istediğin altın ve paraysa sahip olduğum her şeyi son kuruşuna kadar ayaklarına serebilirim. Seni ne mutlu ediyorsa onu bana söylemelisin. Bir erkeğe kalbini açmanın tek yolu gerçekten para mı?" diyerek onun gözlerine baktı. "İlgilendiğin tek şeyin para olduğuna inanmak istemiyorum."

Mara'nın omuzları çöktü, Dehliz'in sorgulayıcı bakışları ona kendini kötü hissettiriyordu. "Artık değil," diye itiraf etti. "Eskiden belki ama son zamanlarda para ilk önceliğim değil." Bu yalan değildi, Dehliz'in sevgisi onun için tüm hazinelerden daha kıymetliydi.

Utangaç bir ifadeyle parmaklarını Dehliz'in parmaklarının arasından geçirdiğinde aşırı heyecandan titriyordu. "Bir an önce iyileşmelisin general, bana vermen gereken bir gelecek var," dediğinde Dehliz'in tebessüm eden yüzüne bakıp gülümsedi. Artık kaçmak yerine kendi mutluluğunun peşinden koşacaktı. Dehliz'le ilgili gördüğü geleceği onunla inşa etmek istiyordu.

"Sonunda aynı dili konuşmamıza sevindim." Dehliz bunu söyledikten hemen sonra daha fazla dayanamayıp Mara'yı kendisine doğru çekti ve onun dudaklarına kapandı. Yıllardır bunu yapmak için çıldırıyordu.

Odadaki nedime onların birbirini yıllardır beklediğini bildiği için ikisine de sırtını dönmüştü. Birbirlerinin dudaklarında kaybolan bu ikiliyi Leyla Hanım'a şikâyet etmeyi düşünmüyordu. Mara yakında bu kalenin leydilerinden biri olacaktı. Generalin müstakbel gelininin düşmanlığını kazanacak bir şey yapmak istemiyordu.

Itır'ın bazı şeyleri abartarak anlatması bugün Mara ve Dehliz'in arasındaki gerginliğe son vermişti. Itır ise planının işe yarayıp yaramadığını bilmeden askerlerin antrenman yaptığı alana doğru yürüdü. Ne zaman canı sıkılsa yumruklarını konuşturacak şeyler yaparak rahatlıyordu.

Gediz ile nasıl konuşacağını bilmediği için canı çok sıkkındı. Birkaç yumruk atmak belki Gediz'i aklından çıkarması için işe yarayabilirdi.

Sinirden güldü. "Sanki mümkünmüş gibi." Medusa'nın torununun aşk acısı çektiği görülmüş şey değildi. O sapık onun ayarlarıyla oynamıştı!

Itır eğitim alanına geldiğinde az kalsın küfredecekti. Gediz'i aklından çıkarmak için kendi ayaklarıyla Gediz'in olduğu bir yere gelmişti. Hafız ile kılıçlarla müsabaka yapıyorlardı. Yürüyüp açık alana çıkarak, "Hafız," diyerek ona yaklaştı. "Yerini bana ver." İkisi dövüşmeyi bırakıp ona dönmüştü.

Hafız gülerek başını iki yana salladı. "Ah, şu Tenebrisler. Verir misin desen ölmezsin, Itır," dedikten sonra dövüş alanının dışına çıktı. "Senindir."

Itır yürüyüp Gediz'in karşısına geçince ikisi Hafız'a döndü. Neden orada dikiliyordu? Hafız onları kızdırarak omuzlarını silkti. "Buradan bir yere ayrılmıyorum," diyerek onların sessiz isteğini geri çevirdi. "Itır'ın bir refakatçiye ihtiyacı var." Gediz'le burada yalnız kalması hoş olmazdı. Bu yüzden onlardan biraz uzakta ikisini izleyecekti. Itır buranın âdetlerini bilmiyordu ve Gediz kural tanımıyordu. İkisini bir skandaldan korumanın tek yolu yanlarında kalmasıydı.

Gediz önüne dönüp destursuz bir şekilde sahaya çıkan kızı izledi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Gerçekten onunla dövüşmeyi mi düşünüyordu?

Itır omuz silkerek kılıcını kınından çıkardı. "Bir müsabaka da benimle yap," deyince Gediz kaşlarını çattı. Belli ki onunla konuşmak istiyordu ama normal kadınlar gibi konuşmak varken neden kılıçlarla bir müsabakayı seçiyordu? Bu hatun Araf'takilerden daha vahşiydi.

Gediz elindeki kılıcı kenara atıp, "Başla," derken kılıçla dövüşmeyeceğini göstermişti. Itır kılıçlar konusunda henüz yeteri kadar iyi değildi.

Itır da kılıcını kenara atarak ona doğru yürüdü. "Kazanan için bir ödül olmayacak mı?" diye sorduğunda Gediz'in dudağının köşesi kıvrılmıştı.

"Gerçekten kazanacağını mı düşünüyorsun?" İlk hamleyi yapan Itır'ın yumruğundan başını eğerek kurtulmuştu. Bu Amazon kızın ona karşı hiç şansı yoktu.

Hafız sırtını saman balyasına yaslayarak onları izliyordu. İkisi dövüşmeye başlamıştı fakat Gediz hep savunmada kalarak Itır'ın darbelerini savuşturuyordu. Böyle yapması karşı tarafı kızdırdığı için Itır gittikçe daha sert hareketlerde bulunuyordu. Hafız başını iki yana sallayıp homurdandı. "Normal bir şekilde konuşmayı bilmiyorlar."

Hafız sitem ettiğinde yanı başında bir ses duydu. "Çünkü içlerinden biri Tenebris ve Tenebrisler yumruklarıyla konuşmayı sever." Hafız duyduğu sese doğru dönünce Bülbül'ü gördü. Elinde kilden bir testi ve bakır bardak tutuyordu. Bu kadını hep fazla ürkütücü bulmuştu ama çekici bir yanı da yok değildi.

Bülbül'ün tuttuğu testiyi gösterdi. "O elindeki nedir hatun?"

Bülbül onu şaşırtarak yanına oturdu. "Zülüf Hanım, Efendi Ge..." demişti ki hemen sustu çünkü Gediz'in adını zikredemezdi. "Oğluna hurma şırası gönderdi." Bardağı hurma şırasıyla doldurup Hafız'a uzattı. "İster misiniz?"

Hafız ona uzatılan şıraya dik dik bakıyordu. Bülbül'ün neyin peşinde olduğunu anlamıyordu. Bazen onunla hiç konuşmuyordu bazense hiç beklemediği anlarda Hafız'a yakın davranıp aklını karıştırıyordu. Hafız'dan nefret mi ediyordu yoksa ondan hoşlanıyor muydu? Bunu bir türlü anlayamıyordu. Bu belirsizlik onu çıldırtıyordu.

Bülbül, Hafız'ın hurma şırasını almadığını görünce yanlış fikirlere kapıldı. İçinde zehir olduğunu falan mı düşünüyordu?

Bülbül bardağı dudaklarına yaklaştırıp birkaç yudum içti. Daha sonra tekrar Hafız'a uzattı. "Şimdi içebilirsiniz."

Hafız umursamaz bir tavırla önüne döndü. "Zehir olmasa bile kesin büyü yapmışsındır. O şeyi kendin iç, beyaz cadı."

Bülbül afallayarak ona baktı. "Size neden büyü yapayım ki?" Bunu sorarken oldukça şaşkındı. Araf'ta bir türlü anlayamadığı üç kişiden birine bakıyordu. Diğer ikisi de onun arkadaşlarıydı. Bu üçünün kafası herkesten bağımsız çalışıyordu.

Hafız sahadaki ikiliyi izlerken inatla başını çevirip yanında oturan kıza bakmıyordu. "Kadınların büyü yapmak için bir nedene ihtiyaçları yok."

"Ama şu zamana kadar hiçbir kadın size büyü yapmadı, değil mi? Kadınlar size kötülük yapmaz."

"Neden?"

"Çünkü onlara iyi davranıyorsunuz."

Hafız omzunun üzerinden ona bakarak onun gri gözlerine dalıp gitmişti. "Sana da iyi davrandığımı mı söylüyorsun?"

Bu sefer bakışlarını ondan çeken Bülbül olmuştu. "Benim dışımdaki tüm kadınlara iyi davranıyorsunuz hatta benim gibi olan hizmetçilere bile," diye ruhsuzca konuştuktan sonra bardağı ve testiyi yere bırakıp ayağa kalktı. "Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ama sebepsiz yere kimseye zarar vermem." Gitmek için arkasını dönünce Hafız içinden kendisine küfretti. Onu kırmıştı!

Bu buz kütlesinin kırılmak için bir kalbi olup olmadığından bile emin değildi fakat yine de suçluluk çekmeye başlamıştı. "Bekle hatun," diyerek onu durdurdu. Bülbül ona dönünce yerdeki bardağı alıp tüm şırayı içti. "Şimdi oldu mu?" Bülbül boş gözlerle ona bakmaya devam etti. Şimdi neden ona böyle bakıyordu ki? İstediği gibi şırayı içmişti işte.

Bülbül tekrar onun yanına oturunca bu kadının ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Gediz bir an evvel işini bitirsin diye dua eder olmuştu, yanındaki beyaz cadı onu geriyordu. Ayağa kalkıp gidemiyordu da bunu yapmak her kadını incitebilirdi. Bülbül gözlerini ona dikip doğrudan onu izlemeye başlamıştı. "Sizce ben çok çirkin veya çok mu korkuncum?"

Sorduğu soru Hafız'ı güldürebilirdi. Kimsede olmayan gümüş gözleri eşsizdi. Bakışlarıyla insanın içini delip geçiyordu. Beyaz saçları gözleriyle uyum içindeyken kan kırmızı dudaklarının rengini yeni fark ediyordu. Bülbül olağanüstü bir güzellikteyken ona çirkin demek haksızlık olurdu. Fakat bu ürkütücü biri olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu.

"Bunu neden bana soruyorsun?" diyerek ona sataştı. "Savcı'ya sorsan sana gerçeği söyler."

"Efendi Savcı'nın değil, sizin cevabınızı bilmek istiyorum."

Hafız sinirli bir şekilde nefesini koyuverdi. "Ne kadar güzel olduğunu benden mi duymak istiyorsun?"

"Evet."

Açık sözlülüğü karşısında Hafız'ın dili tutulmuştu. Bu beyaz cadı onu nasıl bozguna uğratacağını iyi biliyordu. "Güzelsin Bülbül." Sözcükler dudaklarından ondan bağımsız döküldüğünde büyülenmiş gözlerle aklını başından alan kadını izliyordu. "Ne yazık ki çok güzelsin."

Bülbül gözlerini birkaç kez kırpıştırmıştı. "Ne yazık ki mi?"

"Güzelliğin soğuk karakterinin yanında sönük kalıyor."

"Sizce soğuk biri miyim?" Tanrı aşkına, ona neden soruyordu ki!

Sabrı tükenen Hafız, "Değil misin?" diye onu azarladı. "Ne zaman sana yaklaşmaya kalkışsam benden uzaklaşıyorsun. Uzak durduğumda da şimdi olduğu gibi kendin bana geliyorsun. Benden ne istiyorsun, Bülbül?"

Bülbül susup önüne döndüğünde Hafız sinirden çenesini sıktı. Yine aynı şeyi yapıyordu. Susmak yaptığı en iyi şeydi. "Neden adın Bülbül?" Bülbül'ün ona cevap vermeyeceğinden çok emindi, bu konuda bir tek Savcı'ya açıklama yapıyordu.

Fakat Bülbül onu şaşırtarak suskunluğunu bozdu. "Bir zamanlar hayatımda bir guguk kuşu vardı." Güçlükle duyulan bir sesle konuşup bakışlarını yere indirdi. "Guguk kuşları tembel ve kurnaz hayvanlardır. Kuluçkaya yatmazlar, bunun yerine yumurtalarını başka kuşların yumurtalarına benzeterek onların yuvasına bırakırlar. Bunu çoğunlukla saz bülbüllerine yaparlar." Tüm bunları Hafız da biliyordu ama konuyu nereye bağlayacağını merak ederek sessizliğini korudu.

"Anne kuş geri döndüğünde yuvasındaki düşmandan habersiz yumurtalarını bekler." Bülbül eğdiği başını kaldırmadan Hafız'ın bilmek istediği geçmişin anıları içinde kaybolmuştu. "Guguk kuşu ilk kuluçkadan çıkan olursa yuvadaki tüm yumurtaları aşağıya atarak öldürür. Guguk kuşları yeni yumurtadan çıktığında kuyruğunun üzerinde çok hassas bir doku vardır. Bu yüzden hareket ettikçe yuvada ona temas eden yumurtalardan rahatsız olur. Hepsini yuvadan atarak onlardan kurtulur."

Bir süre sustuktan sonra tekrar konuşmak için kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. "Eğer üvey kardeşlerinden sonra doğarsa bu sefer de biraz büyüdükten sonra hepsini öldürür. Sivri, çengelli gagasıyla onları öldürür çünkü yuvadaki kuşlar farkında olmadan onun hassas olduğu dokuya temas ederler. Yuvada bir guguk kuşu varsa diğer tüm kuşlar ölmeye mahkûmdur." Hafız soluğunu tutarak onu dinliyordu, devamında anlatacaklarını merak ediyordu.

Bülbül ellerini yerdeki samanların üzerinde gezdirdi. Kar yağdığından askerler üzerinde oturmak için buraya saman balyası taşımıştı. "Üvey bir kız kardeşim vardı, onu severdim ve onun da beni sevdiğini

sanıyordum," diyerek iç çekti. "Fakat onun bana karşı hisleri kıskançlık ve nefretten başka bir şey değilmiş. Sürekli ailemi bana karşı kışkırtırdı lakin o yıllarda bunu anlamazdım. Bir gün çok ileri gitti ve sevgilisiyle anlaşıp onu benim odama gönderdi." Hafız'ın vücudu kaskatı olmuştu. Bülbül bunları ruhsuzca anlatırken Hafız ondan daha fazla etkilenmeye başlamıştı.

"Uyuyordum." Geçmişi hatırlamak bile canını çok yaktığı için yerdeki samanları avuçlayarak sıktı. "Onun odada olduğunu bile bilmiyordum. Sonra kız kardeşimin bağırışlarıyla gözlerimi açtım. Sevgilisi hemen yanıma gelip bağırmayayım diye ağzımı kapatmıştı. Bir fâniydim ve korkuyordum. Dışarıdaki koşuşturmaları duyuyordum. Kapı açılmadan hemen önce bana sarılmıştı. Babam bizi o hâlde görünce yanlış anladı."

Güzel gözlerine yaşlar akın ettiğinde Hafız'ın bunu görmemesi için başını iyice yere eğdi. "Kız kardeşim dışarı çıkıp köylüleri kışkırtıyordu. Bağırarak, '*Yetişin, ablam odasına bir erkek alarak adımızı lekeledi,*' diyordu. '*O adam babama bir şey yapmadan yetişin!*' diyen sesini duyuyordum. Artık herkesin haberi vardı." Tüm bunlar daha dün yaşanmış gibi Bülbül her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

"Daha sonra ihtiyar heyeti toplandı. Tabii ben bu sırada babamdan çok kötü dayak yiyerek kilere kapatılmıştım. Köyün ahlakını bozup diğer kızlara yanlış örnek olduğum için hakkımda infaz kararı çıkarmışlardı." Hafız kaşlarını çattığında Bülbül ona nasıl hissettirdiğinden habersiz başından geçenleri kısık bir sesle anlatmaya devam etti. "Kardeşimin sevgilisine kimse bir şey yapmadı, onlara göre tek suçlu onu odasına alan kadındı." Aradan yıllar geçmiş olabilirdi lakin Bülbül'ün bu konudaki yarası hiç eskimiyordu.

Başını çevirip Hafız'a baktı, duyduklarından sonra Hafız'ın yüzü sararmış, şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. "Babama defalarca bir suçum olmadığını anlattım ama beni tekmelerken sesim ona ulaşmadı. Köylüler toplandığında ve babam en önde saçlarımdan sürükleyerek beni dağa sürüklediğinde bile sesimi ona duyuramadım."

Bülbül o günü düşündükçe saç diplerinin nasıl kanadığını bir kez daha hatırlıyordu. Köylüler onları takip ederken babası yolmuştu tüm saçlarını. Onu uçurumun tepesine çıkarmak için saçlarına asıldıkça saçları kökünden koparak babasının elinde kalıyordu. Dizleri yerdeki

taşlara sürtünmekten kanıyor ve bedeni yediği dayaklardan morarıyordu. Bülbül o gün yaşadıklarını bir türlü unutamıyordu.

Tırnaklarını avuçlarının içine bastırarak derin derin nefesler aldı. "Beni yüksek bir uçurumun üzerine çıkardılar," diye fısıldadı. "Babamla köylüler tam karşımdaydı ve sırtım uçuruma dönüktü. Hepsinin ellerinde koca koca taşlar vardı." Gülüşü ilk kez o gün solmuştu. Hafız'ın gözlerine baktı ve "İlk taşı babam attı," dedi kısık bir sesle.

Onu öldürmek için ilk taşı çok sevdiği babası atmıştı.

Bülbül elini kaldırıp kalbinin üzerine bastırdı. "Babamın attığı taş göğsüme çarptı, nefes alamadım. Göğsüme çarpan taş sanki oracıkta kalbimi buza çevirip öldürdü. O kadar çok acıtmıştı ki o gün babamın gözlerine son kez baktığımı hatırlıyorum. Sonra köylüler beni taşlamaya başladı. Onların attıkları taşlar beni uçuruma itti. Savrularak düşerken öleceğimden çok emindim fakat öyle olmadı." Bülbül bakışlarını kaçırıp avuçlarındaki tırnak izlerine baktı. O gün ölmeyi ne çok isterdi.

Hafız konuşacak durumda olmadığı için sessizlik içinde onun devam etmesini bekledi. Bülbül'ün geçmişinde böyle hazin bir mazinin saklı olduğunu tahmin bile edemezdi. Bülbül ona bakarak gümüş rengindeki saçlarına dokundu. "Biliyor musunuz, bir zamanlar saçlarım siyahtı ama hepsi babamın ellerinde kaldı. Gözlerim elaydı ancak rengi soldu ve bu hâle geldi. Tenim canlı ve kalbim sıcaktı ama her şey gibi onlar da değişti." O uçurumdan düştükten sonra bir daha asla eskisi gibi olamamıştı.

Gözlerinden süzülen bir damla yaşı hızlıca silmişti ama daha fazlası akmak için gözlerini zorluyordu. "Yere düştüğümde bedenim paramparça oldu ama ruhum Ölüler Diyarı'na gitmek yerine ölmek üzere olan bir çocuğun bedenine süzüldü. O çocuğun ruhu vücudunu terk edip gökyüzüne süzüldüğünde benim ruhum onun bedenine hayat verdi. Tanrılar Zamanın Efendisi olarak beni seçmiş ve bana yeniden başlamam için bir şans vermişlerdi.

O çocuğun bedenine girdiğim an sarı saçları beyaza dönüştü ve mavi gözleri gri oldu. Kimsesiz bir çocuktu ve artık o çocuk bendim, tanrılar beni o bedene hapsetmişti. Üstelik köle bir çocuktu. Bir yıl içinde beş farklı aileye satıldım ama ürkütücü buldukları bir çocuğu kimse uzun süre yanında tutmadı." Kölelik hayatında Bülbül'ün çok fazla sahibi olmuştu.

"Son sahibim beni severdi ancak o da çok hastaydı. Öldükten sonra bana olacaklar yüzünden endişelendiği için beni Efsun Hanım'a sattı. Daha sonra Efendi Savcı beni Efsun Hanım'dan satın aldı ve gittiği her yere beni de yanında götürdü." Savcı'yla akademide olduğu zamanlarda boş durmak yerine Bülbül orada çalışıyordu. Savcı akademinin dışına çıkınca Bülbül de onunla akademiden ayrılıyordu. Tıpkı şu anda ikisinin Elümhan'da olması gibi.

Bülbül nemli gözlerini Hafız'ın gözlerine kenetleyip burukça tebessüm etti. "İşte bu yüzden adım Bülbül, bir guguk kuşu yüzünden yuvamdan kovulup buralara sürgün edildim."

Bütün bunları Hafız'a anlatmasının sebebi kendisine karşı olan ön yargılarını kırmak istemesiydi. Araf'ta her şey yeni yeni rayına otururken Bülbül artık geleceği için bir şeyler yapmak istiyordu. Her yıl ailesinin evini uzaktan izlemek yerine kendi için bir şeyler yapmalıydı. Bugün taşlandığı gündü ve her yıl yaptığı gibi bugün ailesinin mezarına gitmek yerine Hafız'a gelmişti.

Ona her şeyi anlatırken aslında kendi içinde ailesini ve geçmişini geride bırakmıştı. Bugünden sonra yas tutmak yerine Takva'nın tavsiyesine uyup mutlu olmaya çalışacaktı. Henüz Hafız ile aralarında bir şey yoktu ama gelecekte evlendiklerine göre belli ki bu değişecekti. Onların bir şey yapmasına gerek yoktu, kaderleri bir yazıldığı için ikisi de bundan kaçamazdı. Aradan geçen zaman onları birbirine yaklaştıracaktı.

Hafız onun geçmişinde böylesine korkunç bir trajedi yattığını hayal dahi edemezdi. Bülbül'ün anlattığı şeyler ona karşı daha korumacı olmasını sağlamıştı. Bülbül'ü izlerken bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğini bakışlarıyla çok belli ediyordu. Bülbül'ün bunu nasıl karşılayacağını umursamadan elini uzatıp bir tutam saçına dokundu. "Saçların bu hâliyle de çok güzel." Avucundaki saç tutamını okşarken bakmaktan büyük bir keyif aldığı o gözlerinin esiri olmuştu. "Ve gözlerin... Onlar da çok güzel ve aynı zamanda eşsiz."

Hafız'ın dudaklarından çıkan her kelime onu heyecanlandırırken Hafız'ın dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Uzun zamandır merak ettiği bir sorunun yanıtını ondan almayı umut ederek, "Acaba bir çocuğun olsa saçları sana mı benzer yoksa babasına mı?" diye ortaya bir yem attı.

Bülbül boş bulunup, "Onun saçları sana değil, bana benzeyecek," deyince ağzından kaçırdıklarıyla dilini ısırdı. Hafız'ın hınzır bakışlarıyla karşılaşınca utançla inleyerek aceleyle ayağa kalktı. Kaçarcasına Hafız'ın yanından ayrıldığında Hafız gülmemeye çalışarak onu izledi.

"Biliyordum," diye mırıldanırken keyfine diyecek yoktu. Bülbül Zaman Leydisi olduğu dönemlerde geleceğe gidip ikisini birlikte görmüştü. Son zamanlarda Hafız hep bundan şüpheleniyordu ve şüphelerinde yanılmamıştı. Hafız giden kadının arkasından uzun süre baktı. Gönlünü kaptırdığı kadınla gelecekte evlendiklerini bilmek gün içinde başına gelen en iyi şeydi. Artık Bülbül istese de ondan kurtulamazdı.

Keyifli bir şekilde önüne döndü ama Itır ve Gediz'e bakınca yüzünü buruşturdu. "Artık bitirecekler mi bu savaşı?" Onları beklemekten burada soğuktan donmuştu.

Itır nefes nefese kalmış bir şekilde bu sefer Gediz'e vurmayı başarmıştı. Yumruğu onun karın boşluğunu bulunca, "Nihayet!" diyerek geriye çekildi. Dakikalardır ona vurmaya çalışıyordu fakat Gediz ona karşılık vermediği gibi hep savunmada kalıyordu.

Gediz karnındaki acıyı yok sayıp doğruldu. "Nihayet mi?" diye alay etti. "Ben izin vermeseydim sence bana vurabilir miydin?" Bilerek son hamlesini savuşturmayıp ona vurmasına izin vermişti. "Duş almam gerekiyor, neden bu işi uzatmak yerine artık konuşmaya başlamıyorsun?" Itır'ın buraya onunla dövüşmek için gelmediğini biliyordu. İkisi de yeterince efor harcadığına göre artık konuşabilirdi.

Fakat sorun şu ki Itır ne söyleyeceğini bilmiyordu. Üstelik Gediz aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu. Böyle bir durumda nasıl bir konuşma başlatabilirdi ki? "Söylemek istediğim bir şey var ama bu konuda bana yardım etmelisin," diyerek alnındaki teri sildi. "Sen konuyu aç, ben de söyleyeceğim şeyi söylerim."

Gediz kafası karışmış bir hâlde onu izliyordu. "Açmam gereken konuyu söylersen sana yardım edebilirim."

"Ne olduğunu sen bulmalısın."

"Bir başkasını ilgilendiren bir durum mu?"

"Hayır."

"O zaman bizi ilgilendiren bir durum?"

"Evet."

Onu kıvrandıran şeyi anlamıştı ama aptalı oynayarak gülüşünü bastırdı. "Pekâlâ, küçük bir varsayımda bulunayım. Ruh kapanında seni öperken bana karşılık vermiştin. Anıların geri gelince bunun bir hata olduğunu fark ettin. Şimdi bana bu hiç yaşanmamış gibi davranmayı mı teklif edeceksin?"

"Hayır."

"Itır bana biraz yardımcı olur musun? Evet ve hayırla bir yere varamıyorum. Derdin neyse açık açık söyle hatun," diyerek ağaca astığı ceketini alıp giydi. "Bana bu işin yürümeyeceğini söylemeye mi geldin?" Böyle bir şey söylerse ne yapardı, hiç bilmiyordu. Onu bu kadar beklemişken ve ona körkütük abayı yakmışken onun tarafından reddedilmeyi kaldıramazdı.

Gediz içindeki endişeleri bastıramaya çalışırken rahat görünmek için güldü. "Merak etme, daha fazla etrafında dolanmaya niyetim yok. Kalede senden daha güzel kadınlar da var." Onu bırakıp Hafız'a doğru yürüdü ama daha şimdiden söylediklerine pişman olmuştu. Değil kalede, bu cihanda Itır'dan daha güzel bir kadın yoktu. Gediz'in gözleri bir tek onu güzel görüyordu.

Itır son duyduklarından sonra yutkunarak, "Kalede benden daha güzel kadınlar mı var?" diye sordu. Asıl sormak istediği o varken Gediz'in diğer kadınları güzel bulup bulmadığıydı. Seven biri sevdiğini diğer herkesten daha güzel görürdü.

Gediz ona sırtı dönük bir şekilde durdu. Tam karşısına bakarken, "Evet, var," diyerek onun da canını yakmaya çalıştı. Ona verdiği acı Itır'ın ona yaşattıklarıyla kıyaslanamazdı.

Itır onun sırtıyla bakışırken kaşları çatılmıştı. "Peki, senin için benden daha güzel bir kadın var mı?" diye sorunca Gediz iç çekti. Bu sorunun cevabını o da çok iyi biliyordu.

Gediz yavaşça ona dönerek hislerini bastırmaya çalıştı. Onsuz geçirdiği tüm o yılların acısını çıkarmak ister gibi ters bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki bunu yapamadı. Bir kez daha ona kıyamadı, can yakıcı tüm cümleleri yutarak derin bir nefes aldı. "Senden daha güzel kadınların olup olmaması umurumda değil, benim için artık senden daha güzeli yok," dediğinde Itır tebessüm ederek ona yaklaştı. Küçük bir gülümsemesi bile Gediz'in soluğunu kesiyordu.

Itır yanaklarının içini dişleyerek gözleriyle onu gösterdi. "Benim için de senden başkası yok." Bu konuşmayı yapmak için kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. "Bu sabah Elzem odama geldi, aramızdan çekildiğini söyledi."

Gediz'in gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. "Bunun anlamı artık inadı bırakıp bana yakın olacağın mı?" Itır'ın gülümseyerek başını sallaması uzun zaman sonra ona rahat bir nefes aldırmıştı.

Gediz sabırsız adımlarla Itır'a yaklaşıp tam karşısında durdu. "Dokunabilirim de değil mi?" Elini uzatınca Itır gülerek geriye çekildi.

"Bu konuda Elzem'den henüz izin çıkmadı. Seninle adımın karışacağı en küçük bir skandalda ruhunu emeceğini söyledi. Bazı şeyleri evlenmeden önce yasakladı." Gediz onun ne demek istediğini anlamıştı. Sorun değildi, onu bekleyebilirdi. Bunca zamandır beklediği kadını biraz daha beklerdi.

Ama yapmak için yanıp tutuştuğu bir şey vardı. Itır'a elini uzattı. "Elini tutmama Elzem bir şey demez herhâlde?" dedikten sonra etrafını kontrol etti. Hafız ve egzersiz yapan askerlerden başka burada kimse yoktu. Özellikle etrafta kadın görmediği için mutlu olmuştu, buradaki erkekler kadınlar gibi çok konuşmayı sevmezdi. Bu konularda birbirlerinin arkasını kollayıp sessiz kalırlardı.

Tıpkı onun gibi Itır da daha fazlasını arzuluyordu ancak ilk günden kendini Gediz'in kollarına atmayı doğru bulmuyordu. Aralarındaki şeyi ağırdan alacağını ablasına söz vermişti. "Elimi kısa bir anlığına tutman bir skandala yol açmaz."

Gediz ilk kez bir kadının elini tutmayı her şeyden çok istiyordu. Bunu en son çocukken yapmıştı ve o günden sonra annesinin elini bile tutmaktan kaçınmıştı. Yıllar sonra elini tuttuğu tek kadın Itır'dı ve bunu yaparken Itır yaşamıyordu. Şimdi Gediz onun elini yaşarken tutmalıydı ki avuçlarındaki yas hissi yerini umuda bıraksın.

Itır, Gediz'in ona uzattığı eline bakınca boğazı düğüm düğüm oldu, yutkunamadı. Bunun ikisi için ne anlama geldiğini o da iyi biliyordu. O ölüm anından kolay kolay kurtulamazken onu nasıl geri çevirebilirdi ki? En az Gediz kadar o da geçmişi geride bırakmayı istiyordu. Elini Gediz'in avucuna bıraktı. "Bizden gerçekten olur mu?"

Gediz avucundaki eli sıkarken artık ikisinden bir çift olacağından emindi. Itır'ın eli sanki parmaklarından kayıp kalbine uzanıyormuş

gibi onu esir almıştı. Hissettiği bu duyguyu sevmişti. Sadece eline dokunmak bile ona tarifi olmayan bir mutluluk veriyorsa daha fazlasını istemeye hakkı vardı. Avuçlarında tuttuğu bu eli hiç bırakmak istemedi. Birileri görecek mi kaygısı yaşamadan doyasıya onun elini tutup tüm vaktini onunla geçirmek istiyordu. Gediz uzun zaman sonra bir kadının elini tutmanın ve o kişinin Itır olmasının mutluluğunu yaşıyordu.

Onu hiç bırakmak istemezcesine elini tutuyordu. Acaba Itır onun karısı olmayı ister miydi? Şu zamana kadar evlilik bir kez bile aklına uğramamıştı fakat Itır geri döndüğünden beri evlilikten başka bir şey düşünemiyordu. Daha önce biri ona bir kadınla evlenmek için yanıp tutuşacağını söyleseydi gülüp geçerdi fakat şimdi her şey kökünden değişmişti.

"Itır." Yavaşça onun üzerine eğildi. "Senin dünyanda erkekler bir kadınla evlenmek istediklerini nasıl belirtirler?" diyerek Itır'ı şoke etti. Bu fazla mı hızlı olmuştu? Keşke önceden bu konuda Asil'den bir şeyler öğrenseydi, onu sarsmadan bir kadına nasıl evlilik teklifi yapıldığını bilmiyordu.

Itır'ın donmuş yüzüne bakıp Hafız'a doğru dönünce Hafız, "Hiç bana bakma, daha önce evlenmedim," diyerek güldü. "Sen bildiğin şekilde devam et, en kötü ihtimalle birkaç yumruk daha yersin." Hafız'ın işe yaramaz tavsiyelerine yüzünü buruşturarak Itır'a döndü.

"Bir ara evlenelim mi?" diye sordu ama bu da hiç olmamıştı sanki.

Neden yüzüne şaşkınca bakmak yerine bir tepki vermiyor ki! Bu hâli Gediz'in daha çok gerilmesine neden oluyordu. Hızlı hızlı nefesler alırken onu kendine getirmek için avucundaki eli biraz sıktı. "Itır seninle evlenmek istediğimi nasıl belirtebilirim?" Eğer ona söylerse Gediz de buna göre bir şeyler yapabilirdi. Bir evet demek bu kadar zor olmamalıydı. Burada kıvrandığını görmüyor muydu?

Itır nihayet kendisine gelip, "Ablama sormalıyım," deyince bu sefer Gediz'i afallatan o olmuştu.

"Ablana mı soracaksın?" Bunu gerçekten yaşadığına inanamıyordu. "Ablanla evlenmek istesem gider ona sorarım." Küfürle karışık homurtular çıkartarak kaşlarını çattı. "Bana cevap vermek yerine neden ona soruyorsun? Onun iznine göre mi evet veya hayır diyeceksin?" Çıldırmak üzereydi. Elzem her yerden çıkıyordu. Âdeta kaynanası gibi tepelerinden inmiyordu!

Itır onun sinirli hâline bakıp güldü. "Hayır, Elzem'e seninle evlenmek istediğimi söyleyeceğim ama büyüğüm olduğu için rızasının olup olmadığını sormalıyım."

Onun son söyledikleriyle Gediz rahatlayarak nefesini verdi. "İyi, en azından kabul ettin," dedikten sonra başını hızla kaldırıp Itır'a baktı. "Kabul mü ettin?" Afallayarak kendisini gösterdi. "Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun? Emin misin? Tamam, her kadın benimle evlenmek ister ama sen herkes değilsin, yani fazla zorsun." Durdu ve kafası karışmış bir hâlde Itır'a baktı. "Hayır diyeceğinden çok emindim."

"Hayır dememi mi bekliyordun?" Şimdi kaşlarını çatan Itır'dı. "Nasıl olsa ben hayır derim diye mi evlenelim dedin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet."

"Evet mi? Yani gerçekten o amaçla sordun?"

"Hayır!"

"Az önce evet dedin."

"O anlamda bir evet değildi!" Gediz delirmek üzereydi.

Itır elini çekerek hemen ondan uzaklaştı. "İyi, şimdi de ben hayır diyorum!"

"Bunu yapamazsın, az önce evet dedin."

"Asla evet demedim, *Elzem'e evlenmek istediğimi söyleyeceğim* dedim."

"Evlenmek istediğin kişi kimdi?"

"Sendin."

Gediz güldü. "Centilmen bir erkek olduğum için teklifini kabul ediyorum, evlenebiliriz." Şaşkınlıktan Itır'ın ağzı bir karış açılmıştı. Evlenmek isteyen o değil miydi? Saçma ve karışık bir konuşmanın sonunda ne ara evlenme teklifi eden kişi kendisi olmuştu? Az önce ne konuştuklarını bile anlamamıştı!

Aceleyle aralarına mesafe koyarak Gediz'den uzaklaştı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Sen!" dedi ancak daha fazla dayanamayıp yumruğunu onun çenesine geçirdi. "Sen pisliğin tekisin, Azınlık!" dedikten sonra, "Tamam," diyerek sinirle başını salladı. "Evlenelim!" Onu bırakıp öfkeli adımlarla kaleye doğru yürüdü. Bu adama katlanamıyordu!

Gediz dudaklarındaki kanı silerken gülümseyerek giden kızı izliyordu. Hafız'ın, "Siz ikiniz derhâl bir hekime görünün," diyen sesiyle ona dönünce Hafız'ın şaşkın yüzünü gördü. "Az önce olanlar da neydi? Konuşmanın başı iyiyken sonu nasıl yumrukla bitti?"

Gediz tüm dişlerini göstererek gülerken arkadaşına doğru yürüdü. "Fazla ateşliydi, değil mi?" Mest olmuş gibi iç çekti. "Bitiyorum bu hatuna."

Hafız yaratık görmüş gibi ona bakıyordu. "Ateşli miydi? Yüzüne yumruk atarken evliliği onayladı ve sen bunu ateşli mi buluyorsun?" Hafız bu serseri arkadaşının kafa karıştıran zevklerini hiçbir zaman anlamayacaktı.

"Gidip bir şeyler içelim mi?"

"Asil olmadan sana uzun süre katlanamıyorum, Azınlık. Yalnız başına iç."

"O zaman gidip Asil'i bulalım. Işığıyla neler olduğunu merak ediyorum."

"Senin gibi yumruk yemediğine bahse girerim."

"İşte bu yüzden her zaman sıkıcı bir ilişkisi olacak."

Asil cephesinde işler pek iyiye gitmiyordu. Sabah gözlerini açtığında Günışığı'nı kollarında bulmak güne güzel bir başlangıç yapmasını sağlamıştı. Fakat günün devamında babasının huzuruna çağrılması iyiye işaret değildi. Tenebrislerin lideri uzun zaman sonra oğlunu huzuruna çağırıyorsa bunun altında iyi bir sebep arayamazdı. Salona geldiğinde anne ve babası dışında diğer liderleri de burada görmüştü. İhtiyar heyeti kim bilir yine hangi can sıkıcı konu için toplanmıştı?

Hepsi gözlerini Asil'e dikip otururken Asil kurbanlık koyunlar gibi neden ayakta dikildiğini sorguluyordu. Konuşmak için bir şeyleri veya birilerini daha bekler gibiydiler. Çok geçmeden kapı açıldı ve içeriye kendi aralarında konuşan arkadaşları girdi. Hafız, "Sence bizi neden çağırdılar?" diye sorarken Gediz rahatça gülmüştü.

"Belki de canları sıkıldı ve *yine bu üçüne sürgün kararı çıkartalım* dediler. Bir grup ihtiyarı dinleyeceksem daha fazla içkiye ihtiyacım

var." Gediz başını kaldırıp buradaki herkesin kınayan bakışlarıyla karşılaşınca yüzünü buruşturdu. "Bu ifadeyi çok iyi biliyorum, kesin sonumuz sürgün." Asil ve Hafız gülüşünü saklamaya çalışıyordu. Liderler ise bu üç saygısızın asla uslanmayacağını düşünüyordu. Onlar burada yokmuş gibi rahat davranıyorlardı.

Hafız ve Gediz de Asil'in yanındaki yerini alınca Hafız kısık bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Asil omuz silkti. "On dakikadır beni ayakta bekletmeleri dışında pek bir şey olduğu yok."

Gediz buradaki herkesin onu dinlediğini bilmesine rağmen arkadaşlarına koltuklardan birini gösterdi. "En fazla iki dakika beklerim, daha sonra otururum." Üçü tekrar gülmeye başlasa da liderler sinirden renkten renge giriyordu.

Koruyucuların Lideri Ayvaz tahammülsüz gözlerle onları izliyordu. "Kendi klanınızın yüz karası olduğunuzun farkındasınız, değil mi?" Ayvaz bu üçünün Koruyuculardan olmadığına şükrediyordu.

Gediz pişkince, "Yüz karası mı?" diye sordu. "Normalde yüzünüz aktı da biz mi kararttık?"

Işıktan Gelenlerin Lideri Mihrimah, "Hâlâ akademiden mezun olmadığınızı duydum," diyerek onları iğneleyince Asil sessizliğini bozdu.

"Bunun için suçlanması gereken kişi Savcı değil mi? Her yıl bizi inatla sınıfta bırakan o. Eğer akademinin kurallarında küçük bir değişiklik yaparsanız mezun olabiliriz." Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi saklayamıyordu. "Gerçekten tüm derslerden geçmemiz şart mı?" En azından bir dersten kalmak öğrenciler için sorun olmamalıydı. Ya kuralları esnetsinler ya da Savcı'nın işine son versinler. Aksi takdirde asla mezun olamayacaklardı.

"Akademideki kurallar değişmeyecek." Bunu diyen Gazi'ydi. "Neden akademiyi bırakıp kendi klanınıza dönmüyorsunuz? Artık çocuk değilsiniz."

Hafız güldü. "Ben zaten kendi klanımdayım," diyerek onlara küçük bir hatırlatma yaptı. "Akademi Sulakkar topraklarında."

Muhafızların Klan Lideri Feti, "Ama klanından bağımsız hareket ediyorsun," diyerek kaşlarını çattı. "Orduya katılmalısın Hafız, kaledeki generallerden biri olmanı istiyorum." Hafız afalladığı için ne diyeceğini bilemedi. Şu zamana kadar klanı tarafından görmezden gelinmişken

şimdi ona ordudan yer mi veriliyordu? Hem de generallerden biri olması isteniyordu. Bu liderlere bugün ne olmuştu?

Cihangir kendi oğluna döndüğünde bakışları uzlaşmacıydı. "Sen de artık serseriliği bırakıp buraya yerleşmelisin. Bir aile kurmak istiyorsan onlara hak ettikleri saygın yaşamı vermelisin. Sürekli benim gölgem altında yaşayamazsın. Aylaklığı bırakıp burada Aybars ve Dehliz'e yardım et." En küçük oğluna yeni bir başlangıç yapması için bir fırsat daha sunmuştu.

Aybars klanın ticari işleriyle görevliydi, Dehliz ise orduyu komuta ederdi. Savcı asla bunların bir parçası olmadığı için klanın dışında bir yaşam seçmişti. Dehliz tek başına çok zorlandığı için ona yardım edecek birilerine daha ihtiyacı vardı. Dehliz, babasına bu kişinin Gediz olması gerektiğini söylemişti. Tanrı biliyor ya, Cihangir bu konuda Gediz'e hiç güvenmiyordu. Sorumsuz oğlu ilk günden orduda iç savaş çıkartabilirdi fakat Dehliz, Gediz'e bir şans vermeleri konusunda onu ikna etmişti. Üstelik Savcı da bu kararı destekliyordu. Gediz'e büyük bir sorumluluk verilmedikçe asla düzelmeyeceğini söylüyordu.

Cihangir bazen Gediz'in neden böyle asi ve başına buyruk olduğunu sorguluyordu. Tek sebebi kardeşinin ölen karısı olmamalıydı. Evet, çocukken yengesine duyduğu saplantılı sevgi onu çok değiştirmişti ama biraz düşününce tek sebebinin bu olmadığını anlıyordu. Gediz annesinden bile daha çok sevdiği birini kaybetmişti ve o yıllarda atlatacak diye herkes onu kendi hâline bırakmıştı. Daha sonra değişmeye başlamış, değiştikçe Cihangir onu cezalandırmıştı.

Böylelikle Gediz kural tanımaz bir asiye dönüşmüştü. Aldığı her cezayla daha fazla isyankâr biri olmuştu. Cihangir ara ara düşünüyordu: O kayıptan sonra ilk hatasında onu cezalandırmak yerine yanında olsaydı her şey farklı olabilir miydi? Bu yüzden liderlerle bir araya gelip bu üçünü tekrar klanlara kazandırmaya karar vermişlerdi. Onlara sorumluluk verilmedikçe değişip değişmeyeceklerini asla anlayamazlardı.

Üçü de kendi klanlarında en iyisi olmaya adaydı fakat yeteneklerini klanlarına faydalı olmak için kullanmak yerine arada serserilik yaparak harcıyorlardı. Şu anda karşılarında duran bu üç saygısız çocuk belki de ileride herkesin gıpta ettiği bireyler olabilirlerdi. Sonuçta iyi bir kılıç elde etmek için demiri büyük bir sabırla dövmek gerekirdi. Zor olan bu üçlü, doğru şekilde yontulunca ortaya muazzam bir sonuç çıkabilirdi.

Şimdi ise Abraham'ın gözleri kendi oğlunun üzerinde oyalanıyordu. Abraham'ın Asil'den yaşça büyük iki oğlu daha vardı fakat biri kadın düşkünü, diğeriyse sarhoşun tekiydi. İkisi de işe yaramazdı ve ikisinde de liderlik vasfı yoktu. Fakat Asil öyle değildi. Kabul etmek istemese de Asil her yönden ona benziyordu. Abraham gibi güçlü, kılıçta rakip tanımaz ve stratejik biriydi. Üstelik Asil, Ninfaların kraliçesini öldürerek iyi bir savaşçı olduğunu herkese kanıtlamıştı.

Abraham'ın tahtına ondan sonra oturacak en iyi aday Asil'di. Diğer oğulları klanın başına geçerse halkı büyük bir sefalete sürükleyebilirdi. Liderlik vasfı olmayan biri klana liderlik yapamazdı, bu yüzden klanı Asil'den başkasına emanet edemezdi. Fakat Asil'in de bir kusuru vardı ve bu göz ardı edilecek bir kusur değildi. Asil kendisine eş diye çok yanlış bir kadını seçmişti. Abraham yaptığı hatayı anlayıp pişman olması için onu klandan bile kovmuştu.

Ancak Asil'in pişman olup af dilemesi şöyle dursun, yıllardır Akindere'ye bir kez bile uğramamıştı.

Asil'in dayanamayıp döneceğini düşünmüştü ancak küçük oğlu fazla inatçıydı. Yıllardır o kadına olan ısrarını sürdürüyordu. Sanki hâlâ kırılan kılıcı için babasına kızıp yemek yemeyi reddeden o çocuktu. Abraham onun için daha sağlam bir kılıç yaptırana kadar yemek yemeyen o çocuk gibi davranıyordu. Asil çocukluktan bu yana hep böyle biriydi. Bir şeyi isteyince istediği olana kadar asla geri adım atmazdı.

Abraham'ın ona verdiği yeni kılıcı beğenmeyerek çocuk yaşta kendi kılıcını dövüp işleyecek kadar inatçı bir çocuktu. Ta o zamanlarda Asil ile başının dertte olduğunu anlamıştı. Ama babasına sırtını dayamak yerine kendi işini kendi yapmasını sevmiş ve onunla gurur duymuştu. Şimdi yine aynı şeyleri yaşıyorlardı. Işıktan Gelen o kadını kılıcı gibi sahiplenmişti ve ona sahip olmak için babasına karşı geliyordu.

Pekâlâ, madem istediği buydu, o zaman bu ihtiyar ona istediğini verecekti. Eğer oğlu ısrarla o kadını istiyorsa o zaman Asil için onu kabul edecekti. Oğlunu kaybetmemek için ikisinin evliliğine göz yumacaktı. Bu kararı kendi rızasıyla vermiyordu, Asil onu buna mecbur bırakmıştı. "O kadını hâlâ istiyor musun?" diye sorduğunda Asil hiç düşünmeden, "Her şeyden çok efendim," dedi.

Abraham zorunlu bir kabullenmeyle başını ağır ağır salladı. "Madem öyle, benimle klana geri dön, yapmamız gereken bir düğün var,"

deyince oğlunun yüzünde oluşan tebessümü gördü. Abraham uzun zamandır Asil'in ona bakarken gülümsediğini görmemişti. Şimdiyse bir baba olarak en doğru kararı verdiğini anlıyordu. Belki de Cihangir haklıydı, belki de farklı klanlarla olan evliliklere artık izin vermelerinin zamanı gelmişti.

Şimdi tüm liderler onların vereceği kararı bekliyordu. İlk konuşan Hafız olmuştu. "İstediğim zaman bu ikisini göreceğim," diyerek klan liderine baktı. "Sadece bu şartla kabul edebilirim."

Aynı şartı Gediz de dile getirdi. "İkisi istedikleri her an önceden ulak göndermeden benim klanıma gelebilecek ve ben de aynı şekilde onların klanına gidebileceğim," diyerek babasına baktı. "Aksi takdirde akademiye geri dönerim."

Asil de başını sallayarak onları onayladı. "Kendi klanlarımıza dönsek bile bu konuda bize ayrıcalık tanınmalı. Onları görmek istediğim her an önceden liderlerinden izin almak için ulakla uğraşmak istemiyorum. Aynı şeyler onlar için de geçerli olmalı." Üçü önceden izin çıkarmadan canları istediği gibi birbirini görmeye devam etmek istiyordu.

Liderlerin hepsi hiç düşünmeden kabul edince afalladılar. Hafız şaşkınca, "Bu kadar kolay kabul edeceğinizi beklemiyorduk," deyince Cihangir güldü.

"Sanki hayır desek bu konuda bizi dinleyeceksiniz. Daha çocukken sen ve Asil'i kaç kez izinsiz bir şekilde kendi topraklarımda yakaladım, bilmiyorum. Bugün bile davetli olmadığınız hâlde burada olacak kadar yüzsüzsünüz."

Cihangir oğlunun arsız arkadaşlarına alıştığı için artık çat kapı çıkıp geldiklerinde onları hiç sorgulamadan evinde ağırlıyordu. Aynı bela diğer liderlerin de başında olduğu için hepsi üçünü bu konuda kendi hâllerine bırakmıştı. Ne yaptılarsa bir türlü onları ayırmayı başaramadıkları için bir süre sonra görmezden gelmeyi öğrenmişlerdi.

Üçü salondan gayet keyifli bir şekilde ayrılmıştı. Nihayet Araf'ta hak ettikleri mevkiye geleceklerdi. Bunu kutlamak için bir şeyler içmek isterken Meliz ile karşılaştılar. Gediz onun üzerindeki eflatun elbiseyi hemen fark etmişti. Meliz çoğunlukla siyah giyindiği için bu rengi ona çok yakıştırdı. Ona doğru yürürken baştan ayağa Meliz'i inceleyip güldü. "Muhteşem görünüyorsun, akşama bir işin var mı?"

Arkadaşları ona küfrederken Meliz kıkırdadı. "Asılman gereken kişi ben değilim, kızım," diyerek Itır'ın annesi olduğunu bu sapığa bir kez daha hatırlattı.

"Ben de zaten kızın hakkında konuşmak için akşam benimle buluşmanı istiyorum," diyerek yanındaki arkadaşlarını gösterdi. "Endişe etme, yalnız olmayacağız. Bu ikisi de bizimle olacak." Meliz, Itır'ın annesiydi, bu yüzden evlenmek için onun da onayını almalıydı. Gediz'in önceki hayatından gelen kadınlarla ilgili kötü bir şöhreti vardı. Bir kadınla ne zaman yalnız kalsa herkes yanlış anladığı için arkadaşları da onlarla birlikte olmalıydı. Bazen gerçekten kötü şöhretinin kurbanı oluyordu.

Meliz giden üçlünün arkasından boş boş bakarak önüne döndü. Gediz'in onunla konuşmak istediği konuyu az çok tahmin edebiliyordu. Itır ile evlenmek istediğini tahmin etmek zor değildi. Meliz merdivene yöneldiğinde yukarıdan inen Kırım'ı görünce kaskatı kesildi. Kırım da onu görünce durmuştu. Dün geceyi saymazsak Meliz neredeyse yirmi beş yıldır onu hiç görmemişti. Itır için Munure'nin bedenine girdiği gün aralarındaki ilişki bitmişti.

Meliz, Kırım'ın karısının hamile olduğunu duyduğunda evlendiğini öğrendiği günden daha fazla gözyaşı dökmüştü. Kırım'ın hep istediği çocukları Meliz ona veremezdi. Başka bir kadınla evlenmiş ve onunla gerçek bir ilişki yaşamıştı, yani ona dokunmuştu. Bu da Kırım'a olan tüm umutlarını tüketmişti. *Keşke o da Elzem gibi Aykırı bir Oyunbaz olsaydı* diye çok gözyaşı dökmüştü. O zaman tıpkı Elzem'in yaptığı gibi Kırım da kendi lanetini kontrol edebilirdi fakat Kırım bir Aykırı değildi ve onlar hiçbir şekilde birlikte olamazdı.

Zor olsa da ikisi de artık bunu kabul etmişti. Yıllardır birbirinden uzak, farklı hayatlar yaşıyorlardı. Meliz hâlâ uzaktan onu seviyordu ve Kırım'ın da onu unutamadığını bakışlarından anlıyordu. Bu yasaklı aşkı derinlere gömerek hiç yaşanmamış gibi devam edeceklerdi. Meliz derin bir nefes alarak basamakları çıkmaya başladı. Kırım'ın karşısında durunca yumruğunu göğsüne bastırarak ona selam verdiğini gördü. En azından bir selamı Meliz'e çok görmüyordu.

Meliz elbisesinin eteklerini tutarak onun karşısında dizlerini hafifçe büktü. "Uzun zaman oldu, general." Tebessüm etmek için kendisini zorladı. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsunuz."

Kırım bu yüzleşmenin bir gün yaşanacağını biliyordu fakat bu şekilde olmasını beklemiyordu. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim," derken artık evli bir adam olduğu için aradaki mesafeyi koruyordu. "Kızınız nihayet Araf'a geri döndü, bunun için sizi kutlarım." Meliz'le böyle iki yabancı gibi konuşmak canını yakıyordu fakat gerçek buydu: Onlar artık iki yabancıydı.

Meliz onun karşısında güçlü durmaya çalışıyordu ancak bu hiç kolay değildi. Elzem'den öğrendiği gibi acısını içine gömdü ve dudaklarına küçük bir tebessüm kondurdu. "Duyduğuma göre karınız hamileymiş," diyerek Kırım'ın gözlerine baktı. "Kutlarım general. Dilerim sağlıklı bir şekilde doğar ve babasının onunla gurur duyacağı bir çocuk olarak büyür."

Kırım'ın bir şey söylemesine izin vermeden bakışlarını ondan çekti. Dolan gözlerini kontrol edemeyince hızlıca, "İzninizle," diyerek yukarı çıkmaya başladı. Geri dönüp yakasına yapışarak *bunu nasıl yapabildin* demeyi çok istese de yapmamıştı. Ondan hesap sormaya bile hakkı yoktu. Tıpkı arkasında bıraktığı adamın içinde kopan fırtınaları dindiremediği gibi kendi yürek yangınını da dindirecek bir merhemi yoktu. Farklı insanlarla farklı hayatlar sürmek onların kaderiydi.

Klanların hepsi bir şekilde farklı klanlarla olmayı başarırdı fakat ruh emici olan Oyunbazlar bir tek kendi klanlarındaki kişiyle olabilirdi. Elzem ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değildi. Eğer bir Aykırı olmasaydı ya kendi klanındaki biriyle olmak zorundaydı ya da sonsuza kadar kimseyle olamazdı. Meliz'in en büyük talihsizliği bir Oyunbaz'a âşık olmasıydı.

Güç bela kendisini odasına attığında kapıyı arkasından kapatarak dizlerinin üzerine düştü. Daha fazla dayanamayıp ellerini yere bastırdı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Canı hiç olmadığı kadar çok yanıyordu. İçinde onu yakıp tüketen bir ateş vardı ve o ateşi söndüremiyordu. Yalnız başına ne kadar ağladığını bilmiyordu ama omuzlarına dokunan bir el onu durdurmuştu. Meliz başını kaldırdığında Itır'ı görmeyi beklemiyordu.

Islak gözlerini aceleyle silerken, "Senin odamda ne işin var?" diye sordu.

Itır onun karşısında diz çökerek derin bir nefes aldı. "Annemin odasında olmamın nesi yanlış?" Hemen ardından Meliz'i kollarının arasına

çekip acısını yatıştırmaya çalıştı. "O herif için kendini üzme, anne. O piç seni hak etmiyor." Anne kelimesini duymak bile Meliz'i o kadar dağıtmıştı ki hıçkırarak ona sımsıkı sarıldı.

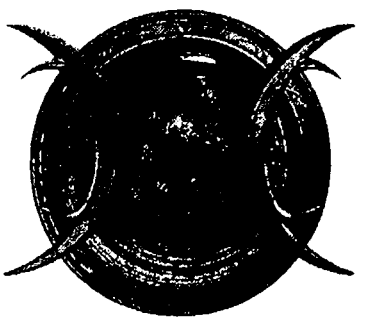
Itır onun ağladığını görünce bir kez olsun annesini mutlu etmek istemişti ve işe yaramıştı. Evet, Itır artık ona karşı tepkili değildi. Kırım'la olanları duyduktan sonra eskisi gibi Meliz'den nefret etmiyordu. Onun için her şeyini feda eden bir kadını daha fazla görmezden gelemezdi. Meliz onun annesi olabilirdi ama şimdi kollarında küçük bir çocuk gibi ağlarken fazla savunmasızdı.

Itır kollarını ona sararken, "Geçecek," diye fısıldadı. "Biliyorum, şu anda hiç geçmeyecek gibi geliyor ama zamanla eskisi kadar acıtmayacak," diyerek onun yarasına şifa olmaya çalıştı. Meliz'i böyle görmeye alışık olmadığı için ne yapacağını bilmiyordu. Böyle anlarda Elzem'in yokluğunu daha çok arıyordu çünkü o, bir şekilde Meliz'i sakinleştirmeyi biliyordu.

Meliz uzun zaman sonra kızının kokusunu içine çekerken burukça gülümsedi. Bu koku için yaptığı hiçbir şeyden pişman değildi. Itır ona sarılıyor ve onu annesi olarak kabul ediyordu. Meliz bu anı yıllardır beklediği için verdiği karardan asla pişman olmamıştı. Sevdiği adamı kaybetmiş olabilirdi ama kızını kazanmıştı. Itır'ın annesi olması için artık elinde ikinci bir şansı vardı. Bu şansı en iyi şekilde değerlendirip kızının yanında olacaktı.

Bazı şeyler büyük fedakârlıklar yapılmadan kazanılmıyordu.

Bölüm 21
Sevilmeye değer bir şeyler kaldı mı?

"İnsanlardan bir şeyler beklemeyi bıraktığımda kazanmaya başladığımı hissettim çünkü insanlar, beklentileri boşa çıkarmak için vardır."

İki Yıl Sonra

Terasta kahvesini içen Munure Hanım'm düşünceleri çok uzaklara dalıp gitmişti. Kızlarını özlüyordu, hem de çok özlüyordu. İstediği zaman onları görememek onu çok üzüyordu. Ancak onların iyi olduğunu biliyordu çünkü Elzem'le Itır bazı geceler rüyalarına giriyor, oradaki hayatları hakkında anneleriyle uzun uzun konuşuyordu. Rüyalar aracılığıyla kızlarının onlarla iletişime geçmesi de olmasaydı onlara duyduğu özlemden ölebilirdi.

Berna Hanım'ın, "Hava soğuk efendim," diyen sesini duyunca derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Aşçısı yanında durup endişeli gözlerle ona bakıyordu. "İyi misiniz, Munure Hanım?" Buna verecek bir cevabı yoktu.

Karşısındaki sandalyeyi ona gösterdi. "Otur lütfen, Berna," dediğinde sadık dostu karşısındaki yerini almıştı. "Nasıl başarıyorsun?" diye sordu. "Mara'nın yokluğuna dayanmayı nasıl başarıyorsun?"

Berna Hanım sesli bir şekilde havayı içine çektiğinde ondan daha mutlu değildi. "Buna mecburum. Mara'nın yokluğuna dayanmaktan başka çarem yoktu." Kızlar bu dünyaya ait değildi. Gitmeleri gerekmişti ve gitmişlerdi.

Berna Hanım yoksul bir kadındı. Kızına burada vereceği daha iyi bir hayat yoktu. Mara gittiği yerde en başından başlayıp kendi hayatını kurmuştu. Rüyalarına her girdiğinde annesine bahsettiği o genç adam her konuda Mara'nın yanındaydı. Mara burada bulamadığı her şeyi Araf'ta bulabilirdi. İşte bunlar Berna Hanım'ın sabretmesine yardımcı oluyordu. Mara'nın yokluğu canını çok yakıyordu fakat orada sevdiği adamla mutlu olması ona dayanma gücü veriyordu.

Munure Hanım burukça ona gülümsedi. "Çok hızlı büyüdüler. Bir gün gideceklerini hep bildiğim için hiç büyümesinler istedim. Sıraç uzun zamandır ayrı bir evde yaşıyor, biliyorsun. Yavuz da evlendiği için kendi evine çıktı. Küçük kızım Araf'tan biriyle evlenmiş ve en büyük kızım yine kafasının dikine gidiyor." Kızlar onların rüyalarına girip orada olan her şeyi anlattıkları için tüm bunları biliyorlardı.

Itır ve Mara iki kardeşle evlenerek aynı eve gelin gitmişlerdi. O evin bekâr bir oğlu daha vardı ve Itır'ın ona söylediğine göre o da Elzem'i seviyordu. Aynı zamanda Elzem'in akademideki öğretmenlerinden biriydi.

Ancak Elzem ısrarla ondan uzak duruyordu. Munure Hanım bunları Itır'dan duyunca Elzem'in o adamı sevmediğini düşünmüştü. Ancak Elzem ne zaman onun rüyalarına girse Munure Hanım özellikle Savcı'nın konusunu açıyor ve Elzem'in tepkisini ölçüyordu.

Elzem de onu seviyordu. İnatçı kızının kaçırdığı gözlerinden bunu anlıyordu. O hâlde neden aşktan kaçıyordu? "Elzem Hanım'ın nasıl biri olduğunu siz de iyi biliyorsunuz." Berna onu neşelendirmek için hafifçe güldü. "Bazı konularda bir keçi kadar inatçıdır. O genç adam onu gerçekten seviyorsa Elzem'in inadını kırmanın bir yolunu bulacaktır."

Sinirleri bozulan Munure Hanım güldü. "Elzem ona hayır dedikçe onu dersinde bırakıyormuş."

Kendini tutamayan Berna'nın dudaklarından tatlı bir kıkırtı dökülmüştü. "Elzem Hanım gibi her konuda çok iyi olan biri için sınıfta kalmak çok aşağılayıcı olmalı." Munure Hanım sadece gülümsemekle yetinmişti. O ikisinin nereye kadar didişeceğini çok merak ediyordu.

Munure Hanım biraz daha Mara'nın annesiyle sohbet ettikten sonra odasına girdi. Tüm gün atölyede çok yorulduğu için kocası çoktan uyumuştu. Dün Elzem annesini rüyasında ziyaret ettiği için bugün babasının sırası olduğunu söylemişti. Ragıp Bey'in yüzündeki huzuru gören Munure Hanım tebessüm etti. Belki de rüyasında Elzem'i görüyordu. Kocasını uyandırmamaya dikkat ederek onun yanma kıvrıldı.

Başını yastığa yaslayınca aklı yine Sıraç ile meşgul olmuştu. Yavuz'la Itır evlenip kendi yuvasını kurmuştu ancak Sıraç'la Elzem'de hiçbir değişiklik yoktu. Bu gidişle ikisi de evde kalacaktı, ısrarla mutluluktan kaçıp duruyorlardı. Oğlu kendini şirketteki işlere boğan bir işkolikti. Kızı ise öğretmen olmayı kafasına koyan bir diktatördü. Evlenince de istediği mesleği edinebilirdi. Her anne gibi o da çocuklarının bir yuva kurduğunu görmek istiyordu.

✦

Sıraç iş çıkışı arkadaşlarıyla bir kulüpte buluşup bir süre vakit geçirdikten sonra oradan ayrılmıştı.

Arabayı kullanırken aklı anne ve babasıyla meşguldü. Kız kardeşleri gittiğinden beri onları özlemek dışında hayatında bir değişiklik yoktu. Gitmelerinin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen kardeşlerini çok özlüyordu. Kızların Araf'ta daha mutlu olacaklarını tahmin ettiği için onların yokluğuna alışmaya çalışıyordu. Itır için endişelenmiyordu, Elzem onu

korurdu. Elzem için ise hiç endişelenmiyordu çünkü aklı olan ona bulaşmazdı.

Arabasını kaldığı rezidansın otoparkına bıraktıktan sonra asansöre bindi. Anıları geri gelince daha önce kaldığı rezidansta aynı daireyi kiralamıştı. Asansör durunca koridora çıkarak düz bir şekilde yürümeye başladı. Karşı dairesinin önünde duran bir kadın görünce kalbinin hızına inanamamıştı. Bir an yanlış gördüğünü bile düşünmüştü. Neredeyse her gün iş çıkışı buraya geldiğinde Soya'yı görmeyi ummuştu. Ancak o hiç gelmemişti.

Sıraç ne zaman dairesinin kapısının önünde dursa karşı daireye bakar ve *acaba döndü mü* diye düşünürdü. Onun tüm bekleyişlerine rağmen dönmemişti ve hiç dönmeyecekmiş gibi hissettirmişti. Soya'nın konusu açıldığında bile Sıraç onunla ilgili her şeyi inkâr ederdi ancak söyledikleri ve hissettikleri birbirine eş değildi. Hafızasına kavuştuktan sonra yaptığı ilk şey en iyi dedektiflerden oluşan kalabalık bir ekip kurmaktı. Onu aramadığı tek bir günü bile olmamıştı.

Bu kadın saklanmayı iyi biliyordu. O gün kızlar Araf'a gitmek için yola çıktıklarında Sıraç hemen arkalarında onları takip ediyordu. Onlar için geçit kapısını Soya'nın açacağını bildiğinden onu kıskıvrak yakalamayı ummuştu. Ancak yolunun üstünde yaşanan bir kaza yüzünden Elzem'in arabasını kaybetmişti. Böylece bir kez daha Soya'ı elinden kaçırmıştı.

Soya izini kaybettirdiği gibi bir gece ansızın çıkagelmişti. Soya'nın dairesi uzun zamandır boştu fakat şimdi buradaydı, geri dönmüştü. Ona sırtı dönük kadın kucağında büyük bir kutu tutarak kapıyı açmaya çalışıyordu. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi. "Son zamanlarda çok fazla kilo aldın, Safir," diyerek kutuya bakıp konuşan kişi Soya'dan başkası değildi. Sıraç'ın soluğu kesilmişti. Rüya görmüyordu, bu gerçekten oydu.

Soya izlendiğinden habersiz başını eğmiş, kolunun altındaki kutuya sitem ederek bakıyordu. "Seni taşımakta güçlük çekiyorum. Bundan sonra sana fare yok, tekrar kurbağa diyetine dönüyorsun." Anlaşılan bir şekilde yılanını da bulmayı başarmıştı. Sıraç sebepsiz yere Safir'in yaşını da merak etmişti.

Kucağında kutuyu tutarken bir eliyle çantasını karıştıran kadına arkadan yaklaştı. Anahtar kartını bulmaya çalışıyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Sıraç ses çıkarmadan ona yaklaştığı için Soya sıçrayarak arkasını döndü. Tabii bu esnada çantasından çıkardığı kart da yere düşmüştü.

Sıraç bir yabancının gözleriyle ona bakıyordu. Onu hatırlamıyormuş, hiç hafızası geri gelmemiş gibi davranıyordu. Yakından ona bakınca onda değişen hiçbir şeyin olmadığını gördü. Eskisi gibi güzel yüzünü çirkin maskelerin ardına saklıyordu. Saçlarını gizleyen kısa bir peruk takmıştı.

Yüzünde iğrenç et benleri vardı ve gözlerini saklayan lenslerle çirkin gözlüğü yine aynıydı. Her şey ilk karşılaşmalarında olduğu gibiydi.

Sıraç usta bir oyunculuk çıkartıp onu tanımazlıktan geldi. Eğilip yerdeki kartı aldıktan sonra onun için kapısını açtı. Ona afallayarak bakan kadına kartı uzattı fakat Soya donmuş bir hâlde onu izliyordu. Sanki ikinci kez bu daireyi Sıraç'ı görmek için kiralamamış gibiydi. Büyük ihtimalle yıllar sonra onu görmenin heyecanını yaşıyordu. Belki de onu şaşırtan asıl şey Sıraç'ın onu tanımamasıydı.

Herkes hafızasını geri kazanmışken Sıraç neden onu hatırlamıyordu? Soya'nın şu anda bunları düşündüğünü şoke olan yüzünden anlıyordu. Sıraç oynadığı oyunu sürdürerek ona elinde tuttuğu kartı gösterdi. "Almayacak mısınız?"

Soya ona uzatılan kartı görmüyordu, beklediği karşılama bu değildi. Geri döndüğünde Sıraç'ın onu hatırlayacağına çok emindi. Herkes hafızasına kavuşmuşken bu Avcı neden ona yabancı gözlerle bakıyordu? Soya onun rol yapacağına zerre kadar ihtimal vermediği için hayal kırıklığıyla dolmuştu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yılların ardından beklediği kavuşma bu değildi.

Sıraç tıpkı eskisi gibi ona bakıyordu fakat eskisi gibi değildi, Soya'yı tanımıyordu. Öfkesi usul usul onu zehirlemeye başladığında güçlükle sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. İlk seferinde bile Sıraç'ı kendisine âşık etmesi hiç kolay olmamıştı, şimdi tekrar aynı şeyi yapabilir miydi, bilmiyordu. Üstelik artık ona gerçek hâlini de gösteremezdi, Sıraç onun bir Gorgon olduğunu bile hatırlamıyordu. Hiçbir şey hatırlamadığı için ne yazık ki o hâlâ aynı adamdı, yani ölümsüzlerden nefret eden biri.

Soya buraya onun için gelmişti. Aslında daha önce gelecekti ancak bir türlü bunu yapamamıştı. Son zamanlarda başı hiç beladan kurtulmadığı için Sıraç'a gelmeden önce tüm o sorunların icabına bakmalıydı. Kızları Araf'a gönderdikten sonra bile küçük bir sorun yaşamıştı. Tanrıların Cehennem Köpekleri izini bulduğu için peşine düşmüşlerdi. Soya geçidi kızlar için açtıktan sonra hemen oradan uzaklaşmıştı. Henüz ormandan çıkmadan etrafı yaratıklarla sarılmıştı.

Çoğunu cehenneme göndermeyi başarmıştı lakin sayıca çok üstünlerdi. Yaralandığı için bir mağaraya sığınmak zorunda kalmıştı. Zaten ne olduysa hep o lanet mağarada olmuştu. Araf'ta neyse de fânilerin dünyasında da mistik güçleri olan mağaraların olduğunu bilmiyordu. Sığındığı mağara tüm ölümsüz güçlerini emmeye başlamıştı. Dakikalar içinde kendisini buruş buruş derisi olan yaşlı bir kadın olarak bulmuştu.

Sızlayan romatizmaları ve ağrıyan kemikleri yüzünden yığıldığı yerden bir türlü ayağa kalkamamıştı. Yaşlı biri olmak korkunç bir deneyim

olduğu için artık yaşlanmaya karşı bir fobisi oluşmuştu. O mağarada, genç olarak geçirdiği tüm o yılların karşılığını yaşlanarak ödemeye başlamıştı. Yaşlı bedeni yüzünden ayağa bile kalkamıyordu! Mağaranın gücünü sunakta yanan bir ateşten aldığını fark edince ateşe ulaşmaya çalışmıştı. Hızla güç kaybeden bedeni yüzünden hareket edemiyordu.

Güçlükle çantasındaki su matarasını çıkartıp kapağını açmayı başarmıştı. Ancak Safir'i ateşi söndürmesi için ikna etmesi hiç kolay olmamıştı! Tek yapması gereken su matarasını dökmemeye çalışarak ağzında tutmak ve sunağa yaklaşıp matarayı ateşin içine atmaktı. Cılız bir ateş olduğu için mataradaki su onu söndürmek için yeterliydi. Üstelik matarası plastik olduğundan ateşin içinde eriyip delinirdi. Böylelikle akan su ateşi söndürürdü. Safir'in işi her açıdan çok kolaydı.

Fakat ateşten korkan Safir'i cesaretlendirmesi tam iki yılını almıştı! Evet, bu lanet hayvanın ateş korkusunu yenmesi iki yıl sürmüştü. Soya yerde son nefeslerini vermeye başlayınca Safir'in aklı başına gelmiş ve ateşi söndürmüştü. İki yıl boyunca mağaranın içinde can çekişmek işkence gibiydi. Safir'in hakkını yiyemezdi, onunla yemeğini paylaşıp ona bol bol fare getirmişti!

Mataradaki suyu Safir bir hafta içinde tükettiği için Soya hep yerdeki kirli su birikintisiyle idare etmek zorunda kalmıştı. Artık yaşlı bedeni ölmeye hazırlandığı esnada Safir inat etmeyi bırakıp ateşi söndürmeye ikna olmuştu. Soya matarayı yanındaki su birikintisiyle doldurmaya çalışırken bile çok acı çekmişti. Safir matarayı ağzına alıp ateşin içine atmayı başarınca bedeni kaybettiği gücü toplamaya başlamıştı.

Bir yılan gibi deri değiştirip âdeta küllerinden doğarak çıkmıştı oradan. Özgürlüğüne iki gün önce kavuşmuştu ve o günden beri Safir cezalıydı. Cezası kalkana kadar sadece sebzeyle beslenmek zorundaydı. Ayrıca bu tembel hayvan mecbur kalınca çok da güzel avlanabiliyormuş! Madem öyle, şu zamana kadar neden onu hep fare ve kurbağa peşinden koşturmuştu?

Eğer arada hatırı sayılır bir mazileri olmasaydı hemen ondan kurtularak kendisine yeni bir Safir bulabilirdi. Soya, Sıraç'ı çok beklettiğini fark edince elindeki kartı aldı. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kapısı açık olan dairesini gösterdi. "Yeni taşındım da henüz buraya alışamadım." Tanışmak için ona elini uzattı. "Ben Soya Gizel." Bunu tekrar yaşamaları can sıkıcı bir durumdu.

Sıraç onun elini sıkıp, "Sıraç Akay," derken peruğunun altındaki saçlarının kıpırtısını hissedecek kadar ürpermişti. Bu küçük temasları bile Soya'nın aklını başından alıyordu. Fakat Sıraç elini çekerek, "Tanıştığımıza

memnun oldum," dedi ve kendi dairesine doğru yürüdü. Hepsi bu kadar mıydı?

Bu adamın doğum ebesiydi ve kısa süreliğine onun bakıcısı olmuştu. Yıllardır büyümesini beklemişti ve sonunda büyümüştü. Fakat o kısa bir tanışma faslından sonra ona arkasını dönüp gidiyor muydu? Hemen şimdi bu nankör adamı bir taşa çevirebilirdi! Soya onun gitmesini engellemek için, "Akşam yemeği yediniz mi?" diye hızlıca konuştu. Daha önce onu bu şekilde dairesine çağırmıştı, belki yine işe yarardı. "Burada yeni olduğumdan komşularımla tanışmak için bir yerden başlamalıyım."

Sıraç kapısıyla bakışırken ona sırtı dönük olduğu için belli belirsiz gülümsedi. Soya'nın onu durduracağından adı gibi emin olduğu için kartını cebinden çıkartırken özellikle oyalanmıştı. Yüzündeki gülümsemeyi yok edip ifadesiz bir şekilde ona doğru döndü. "Komşularla iç içe olmaktan pek hoşlanmam." Bilerek teklifini reddetmişti. Bakalım bu çatlak kadın onu dairesine çekmek için ne gibi mazeretler sunacaktı.

Soya karşısındaki suratsız adamı yumruklama isteğini bastırıp gülümsedi. "Ama çok güzel yemek yaparım." Külliyen yalandı, dolabı konservelerle doluydu ve dondurucuda Safir'in yemekleri olan donmuş kurbağalar ve fareler vardı. Sıraç dondurucuyu açmadığı sürece sıkıntı yoktu.

Sıraç sakince başını iki yana sallayarak onu kızdırmaya devam etti. "Güzel yemek yaptığınıza eminim fakat yemeği beklemeyecek kadar yorgunum."

"Dışarıdan sipariş verebilirim."

"Aç olmadığımı anlatmaya çalışıyordum."

"O zaman musluğumu tamir edebilirsiniz, sürekli su sızdırıyor." Sıraç anlamadan iki dakikada musluğu bozabilirdi hatta tek bir yumrukla kırabilirdi.

"Bu işlerden hiç anlamam."

"Yatağımın ayağında sorun var. Benim için düzeltebilir misiniz?" Yatak odasındaki heykelleri camdan aşağıya atmak ve yatağın bir ayağını kırmak ne kadar zor olabilir ki?

"Bu konuda da pek becerim yok."

"Perdeleri dün yıkamıştım, asmama yardım edebilir misiniz?" Soya odadaki tüm perdeleri saniyeler içinde kökünden sökebilirdi.

"Üzgünüm ama bu konuda anneme bile yardım etmem. Ev işlerinden hiç anlamam." Bir kez daha onu geri çevirince Soya'nın kaşlarını çatmasına kahkahalar atabilirdi.

Gittikçe sinirlenen kadın dişlerinin arasından, "İyi!" dedi. "Size beceriksizliğinizle kolaylıklar diliyorum!" İçeri girip kapıyı sertçe kapattı. Çok bile dayanmıştı.

Sıraç dairesine girdikten sonra gülerek koltuğa oturdu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. Soya'nın üst üste sıraladığı bahaneleri çok hoşuna gitmişti. Anlaşılan o da Sıraç'ı unutmuş değildi. Ayağa kalkıp yatak odasına girdiği esnada kapısı yumruklanmaya başladı. Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Pes etmeyi bilmiyor." Bakalım bu sefer ne gibi bahaneler sıralayacaktı.

Kapıyı açınca Soya nefes nefese karşısında duruyordu. "Soya Hanım," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Yine ne var?"

"Yılan."

"Yılan mı?"

Karşısında duran kadın ürkmüş gibi kendi dairesine bakıyordu. "Evimde bir yılan var. O çok korkunçtu, kocamandı ve sivri dişleri vardı!" Anlaşılan küçük oyununa Safir'i de dâhil etmişti.

Soya dehşete kapılmış gibi çıktığı daireye tedirgin gözlerle bakıyordu. "Evimde bir yılan varken orada kalamam. Bu gece sizde kalabilir miyim?" İçeriye girmek için yanından geçeceği esnada Sıraç onu ensesinden yakaladı. Küçük bir çocuğu çeker gibi Soya'yı öne çekerek dairesinden uzaklaştırdı. "Gidip şu yılanı bulalım." Soya ona ters ters bakarken kendi kapısını çekerek onun dairesine girdi.

Soya arkasından kızgın gözlerle bakarak Sıraç'ı takip ediyordu. İkisi onun dairesine girdiğinde Soya koltuğu işaret ederek korkmuş gibi rol yapmaya devam etti. "Oradaydı, koltuğun altında."

Sıraç koltukların altı olmak üzere her yere baktı fakat Safir'i bulamadı. Soya etrafına bakarak, "Belki de mutfağa girdi," dediğinde Safir'in hangi cehenneme gittiğini merak ediyordu.

Oysaki ona planın tüm detaylarını anlatmıştı. Safir koltuğun altında, Sıraç'ın görebileceği şekilde kuyruğunu sallayacaktı. Sıraç onu yakalayıp öldürdüğünde Soya kahramanını bir kahve içmeye ikna edebilecekti. Bu aptal yılan planın tam olarak neresini anlamamıştı? Çok basit ve masum bir plandı. Soya'nın mutluluğu için seve seve kendini feda edemiyorsa ne işe yarardı ki?

Sıraç yatak odası dışında evin her yerini aramıştı ama Safir'den en küçük bir iz yoktu. Yatak odasına girmesine izin vermemişti, kazara taşa çevirdiği insanları görmesini istemiyordu. Sıraç karşısında durup alay edercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. "Gördüğünüz gibi burada yılan yok. Belki de daha inandırıcı yalanlar bulmalısınız." Bunları söyledikten sonra gidince Soya yumruklarını sıktı. Safir'i bu sefer kesinlikle öldürecekti. Ne cüretle onu yalancı konumuna düşürürdü.

Alt tarafı kuyruğunu birkaç kez sallayacaktı! Sıraç gittikten sonra kapıyı kapatan kadın, "Safir!" diyerek tısladı. "Çık ortaya korkak yaratık!"

Gözlerindeki lensleri çıkartıp kutusuna koyduktan sonra salonu incelemeye başladı. Her şeyi kırmızı görürken salonda herhangi bir canlının vücut ısısı yoktu.

Yatak odasına girdiğinde dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Korkunun kokusunu alıyorum, Safir," diyerek sırıttı. "Bugün koleksiyonumun bir parçası olmaktan kaçamazsın." Ona çok bile katlanmıştı.

Yastığının hareket ettiğini görünce yatağa yaklaştı. Elini yastığın altına sokarak Safir'i başından yakaladı. "Demek buraya saklandın." Onu dışarı çıkartıp yüzüne yaklaştırınca Safir korkuyla gözlerini kapattı. Kıkırdayarak yüzünü Safir'e yaklaştırdı. "Ödlek." Onu alıp yatak odasından çıktı. Gözlerine bakınca neler olacağını iyi bildiği için buna cesareti yoktu.

Safir'i mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra yeniden lensleri taktı. Dolabın kapağını açarken anlamsız mırıltılar çıkartıyordu. "Bakalım sana yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz?"

Bir turp alıp Safir'e dönerek gülümsedi. "Bu nasıl?" Safir huysuzca ona tıslayınca kaşlarını çattı. "Nankörlük etme, her gün sana et bulamam. Ayrıca hâlâ cezalısın!" Turpu Safir'in önüne koydu. "Ye bunu."

Turptan uzak duran Safir'in gözleri dondurucudaydı. "Bugün oradan sana yiyecek çıkmaz," dedikten sonra sebzelikten patates ve soğan alıp masaya koydu. Sandalyeye oturduktan sonra tabağındaki sebzelere baktı. "Evde yiyecek olarak sadece patates, soğan ve turp kalmış. Bunları yiyeceğiz." Bu üçünden yemek yapmasını bilmediği için çiğ bir şekilde yemek zorundalardı. Safir'in yemekleri dondurucuyu istila etmeseydi orayı donmuş gıdalarla doldurabilirdi. Ah, konserveleri hâlâ duruyordu!

Hemen ayağa kalkıp raftan birkaç tane konserve ve bir kaşık alarak yerine oturdu. Barbunya konservesinden bir kaşık alınca iç çekti. "Çok soğuk ve tadı bayat. Neden sürekli bunları yemek zorundayım?" Yemek yapmayı hem bilmiyor hem de öğrenmeye çalışmıyordu. Yapabildiği tek yemek makarnaydı ve makarnadan nefret ediyordu. İsteseydi şu ana kadar aşçılık sertifikasını alırdı fakat dolu dizgin geçen hayatımda yapmaya üşendiği tek şey yemekti.

İkisi masadaki üç sebzeye somurtarak bakarken yemeye gönüllü değillerdi. Soya dışarıdan gelen güzel bir kokuyu soludu. Biri yemek yapıyor olmalı ki kokusu onun dairesine kadar geliyordu. "Çok açım, Safir," diye sızlanarak ayağa kalktı. Dondurucuyu açıp poşetlerden birini aldı ve poşetin içindeki kurbağayı tabağa koydu.

Tabağı alıp masaya bir kâse suyla Safir'in önüne bırakmıştı. "Yemeğin çözülünce karnını doyur," dedikten sonra mutfaktan çıktı. Askıdaki montunu alırken hâlâ Safir'e bir şeyler anlatıyordu. "Cezan kalktı sanma, sadece bu gecelik af yasasından faydalanıyorsun. Mutfağı temiz

bırakmazsan yarınki yemeği unut." Yemek için dışarıdan bir şeyler almalıydı.

Soya evden çıkınca yemek kokularının Sıraç'ın dairesinde geldiğini anladı. Bugün bir kez daha onun kapısını çalamayacağı için mecburen dışarıda yemeliydi. Asansöre doğru yürürken elindeki poşetlerle asansörden inen bir adamı gördü. Adam kırklı yaşlarındaydı ve aynı anda birçok poşet taşıyacak kadar da güçlüydü. Saçlarını kazıdığı için ışığın altında saçsız başı parlıyordu. Atletik bir vücudu olduğunu görebiliyordu fakat boyu çok uzun değildi.

Adam poşetleri taşırken birbirine sürtünen poşetlerden birinin altı delindiği için içindeki her şey dökülmüştü. İki elinde poşetlerle duran adam söylenerek dökülen şeylere bakıyordu. Soya tebessüm ederek ona yaklaştı. "Ben hallederim." Çantasından küçük bir torba çıkardı. Çoğu zaman bu torbanın içine Safir'in yemeklerini koyduğu için çantasından hiç çıkarmazdı. Ona bu torbayı ne amaçla kullandığını söylemesine gerek var mıydı?

Soya eğilip yere saçılan eşyaları toplayarak torbaya koydu. Birkaç kadın çorabı, iki adet ruj, poşetin delinmesine sebep olan makas ve makyaj ürünleri vardı. Başını kaldırınca adamın parmağındaki yüzüğü görüp tebessüm etti. Anlaşılan eve dönerken eşi onun için uzun bir liste hazırlamıştı. Yerdeki her şeyi toplayıp karton torbasına koyduktan sonra adama uzattı.

Henüz adını bilmediği adam Soya'nın uzattığı torbayı elleri dolu olduğu için güçlükle almıştı. "Teşekkür ederim. İş çıkışı bütün bunları bulmak işkence gibiydi ama evde beni bekleyen kadına hayır demek çok zor." Karısına olan ilgisi Soya'nın çok hoşuna gitmişti. Asla sahip olamayacağı aile sıcaklığını başkalarında görmeyi seviyordu.

Soya küçük bir tebessümle, "Rica ederim," dediği esnada yerde küçük bir paket gördü. Anlaşılan onu torbanın içine koymayı unutmuştu. Bu bir prezervatifti. Soya eğilip yerdeki paketi aldığında adamın değişen yüzünü gördü. Utanmış ve mahcup olmuş bir hâlde elinde tuttuğu şeye bakıyordu.

Soya prezervatifi ona veremeden bir kapı açıldı ve elindeki çöp poşetiyle Sıraç dışarı çıktı. "Bu kapıcı hangi cehennemde," diye söyleniyordu. Çöpü çıkarmak zorunda kaldığı için sinirliydi.

Soya ve karşısındaki adamı görünce bir an duraksar gibi olmuştu ama kendini toparlayıp yürümeye devam etti. Yanlarına gelip de Soya'nın elindeki şeyi görünce kaşlarını çatarak durdu. "O elindeki şeyle ne yapıyorsun?"

"Bu bana ait değil," dedi.

O sırada Sıraç sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Orasını anladık, kadınların kullandığı bir şey değil. Sende ne işi var?" Sıraç'ın artık onunla resmî bir şekilde konuşmadığını fark etti. Bu da neydi şimdi?

Adam gergince, "Bana ait," deyince Sıraç'ın delici bakışları şimdi de onu bulmuştu.

"Sana ait bir şey neden onun elinde?"

Ecel terleri dökmeye başlayan adam, "Poşetten düştü," diye açıklama yaptığında Sıraç sert bir hareketle Soya'nın elindeki paketi aldı. Adamın poşetlerinden birinin içine koyuncu zavallı adam hemen yoluna devam etmişti.

Soya şaşkınca Sıraç'a bakıyordu. "O şey neydi?" Prezervatifin ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu. "Üzerinde bir şeyler yazıyordu ama ne olduğunu anlamadım."

Sıraç şimdi ona ne olduğunu nasıl açıklayacaktı? Az önce elindeki prezervatif paketini tutarken normal bir şeyi tutar gibiydi. Anlaşılan bu dünyaya ait çoğu şeyi hâlâ bilmiyordu. Ona cevap vermek yerine, "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yemek yiyecektim, açık bir yer var mı diye bakacağım."

Onun gibi peşinde birçok tehlike olan bir kadın geceleri dışarı çıkmamalıydı. Sıraç derin bir nefes alarak cebindeki kartı ona uzattı. "İçeri geçip beni bekle," dedikten sonra onun yanından ayrıldı. "Çöpü atıp geliyorum." Gecenin bir vakti onu tek başına dışarıya gönderecek değildi. Gerçi bir Gorgon'a kimse bir şey yapamazdı ama Sıraç'ın içi rahat etmezdi.

Soya elindeki kartı sıkıca tutarken giden adamın arkasından tebessüm ederek baktı. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan Sıraç onu evine davet etmişti. Yürüyüp kartı kapının güvenlik sistemine okutarak içeri girdi. Sıraç gelince zili çalmakla uğraşmasın diye kapıyı onun için açık bırakmıştı. Burnuna gelen kokularla mutfağa girince tebessümü büyüdü. Harika bir kahvaltı masasıyla karşı karşıyaydı.

Sıraç menemen yapmış ve yumurta haşlamıştı. Büyük bir özenle doğradığı sebzeleri görünce iç çekti. Bu saatte yemek yetişmeyeceği için kendisine kahvaltılık bir şeyler hazırlamıştı. Çay demlenmişti ve masada sadece bir bardak vardı. Tabak, çatal ve kaşık bile sadece bir kişilikti. Anlaşılan Soya'yı davet etmek planlarının arasında yoktu. Bu herif hâlâ fazla kalpsiz ve soğuktu. Soya onun yerine oturup kendisine çay doldurdu. Tavayı önüne çektikten sonra bir parça ekmek alarak menemene yumuldu. Mağaradan kurtulduğundan beri doğru düzgün bir şeyler yemeye zamanı olmamıştı. Üstelik Sıraç menemeni çok güzel yapmıştı.

Çöpü attıktan sonra kapıyı açık bulan Sıraç, Soya'ya kızarak içeri girdi. Onun yerine bir başkası da içeri girebilirdi. Soya'dan hiç ses çıkmayınca kapıyı yavaşça kapattı. Önce salona baktı fakat onu bulamadı. Mutfağı kontrol edince gördüğü manzara ona tebessüm ettirmişti. Soya neredeyse masadaki her şeyi silip süpürmüştü. Elindeki ekmekle menemen tavasını sıyırdığını görünce içi burkuldu. Kısacık zamanda hepsini yemişti fakat hâlâ doymamış gibiydi. Bu kadın ne kadar zamandır yemek yemiyordu?

Soya başını kaldırıp Sıraç tarafından izlendiğini görünce hemen ayağa kalktı. Gözleri masayı bulunca her şeyi yediğini yeni fark edip daha da utandı. Onu evinden kovarsa bunun için ona kızamazdı. "Üzgünüm," diyerek bu duruma uygun bir açıklama yapmaya çalıştı. "Son zamanlarda doğru düzgün yemek yiyecek vaktim olmadı." Mağaradan daha yeni kurtulmuştu ve midesine giren en son yiyecek bir kurbağaydı.

Sıraç'ın sorular sorup onu utandırması bekledi fakat o, "Ben çayları koyarım, sen içeriden bizim için film seç," demişti. Soya afallayarak ona bakıyordu. Yemeğini yediği için ona kızmayacak mıydı? Ya da evinden kovmayacak mıydı?

"Gitmemi istemeyecek misiniz?"

Sıraç ifadesiz gözlerle ona mutfak kapısını gösterdi. "Salona geçmeni istiyorum."

Soya daha fazla şansını zorlamadan hemen mutfaktan çıktı. Sıraç'ın filmlerine bakınca sertçe yutkundu çünkü bu filmlerin bir benzeri kendi dairesinde de vardı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? İlk seferde onun dairesinde izledikleri filmin burada da olduğunu görünce onu çıkardı. Filmi başlatıp koltuğa oturunca Sıraç elinde tuttuğu çay tepsisiyle içeri girdi. Tepsiyi ortadaki sehpaya koyduktan sonra çayını alarak koltuğa oturdu. Bunu yaparken ikisinin arasına bir kişilik mesafe bırakmıştı.

İlgisiz gözlerle televizyona bakarken Soya'yı yok sayıyordu. "Filmin konusu ne?"

Soya kendi çayını alırken iç çekti. "Bir iblisi anlatıyor. Kendi türünden olmayan birine âşık olup onun için hayatından vazgeçiyor."

Sıraç çayını yudumlarken alayla güldü. "İblisler mi? Böyle şeylere inanmıyorsun değil mi?"

"İnanmadığımız her şeyin varlığını inkâr edemeyiz."

"Ne yani, okuduğumuz tüm o saçma şeylerin gerçek olduğunu mu iddia ediyorsun? İblisler, şeytanlar, ruhlar ve Gorgonlar sence gerçek mi?"

"Gorgon mu?"

Sıraç başını sallayarak umursamaz bir tavır takındı. "Onlar hakkında da bir şeyler duymuştum." Soya'nın gözlerinin içine bakarken ne kadar

eğlendiğini ustaca saklıyordu. "Korkunç ve çirkin yaratıklar olduğunu söylerler."

Sinirden kaşlarını çatan Soya daha fazla dayanamayıp, "Yalan!" diye onu tersledi. "Gorgonlar kâinat üzerindeki en güzel yaratıklar. Zaten güzellikleri yüzünden hepsi lanetlenip bir canavara dönüştü, tanrılar onların güzelliğini kıskandı!"

Sıraç gülmemeye çalıştı. "Sonuçta hepsi korkunç bir yaratığa dönüştü, değil mi?" diyerek üzerine gitmeye devam etti.

Soya önüne dönerek, "Hepsi değil," diye somurttu. "Kız kardeşlerin çocukları lanetten etkilenmedi. İki kuzenin ikisi de çok güzeldi ama içlerinden biri öldü. Şimdi geriye tek bir Gorgon kaldı."

"Bu daha kötü ya, onunla soyu tükenmiş olacak."

Ne yazık ki bu konuda haklıydı, Soya yaşayan son Gorgon'du ve öldüğünde soyu onunla son bulacaktı. Bir erkekten çocuk sahibi olsa bile bebeğin Gorgon olarak doğması çok küçük bir ihtimaldi. Kuzeninin tüm çocukları hep iblis olarak doğmuştu. Bir Gorgon'un doğması için anne ve babasının Gorgon olması gerekliydi.

Sıraç'ın filme yoğunlaştığını görünce yerinden kayarak ona biraz daha yaklaştı. Sıraç'ı kontrol ederken çaktırmadan ona yaklaşmanın yollarını arıyordu. Ona sarılmayı çok istiyordu ama bunu yaparsa Sıraç onun canına okurdu. Acaba esniyormuş gibi yapıp kolunu omzuna mı atsa? Bazı filmlerde böyle yaptıklarını görmüştü ama bu hareketi yapan genelde erkekler oluyordu. Soya kadın erkek ayırt etmediği için ilk adımı atmaktan çekinmezdi. Ancak Sıraç erkeklere özgü bir taktiğin kendi üzerinde kullanılmasına ne tepki verirdi, işte bunu kestiremiyordu.

Sıraç gözlerini ekrandan ayırmıyordu ama Soya'nın gittikçe ona yaklaştığının farkındaydı. Biraz sonra iyice sınırı geçeceğini bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Başını çevirince burnunun dibine kadar giren kadını gördü. "Sence de çok hızlı gitmiyor musun? Daha yeni tanıştık."

Soya rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. "Seni yıllardır tanıyor gibiyim," diyerek ona sevimlice tebessüm etti. "Sen de öyle hissetmiyor musun?" Hayır, hissetmiyordu çünkü zaten yıllardır tanışıyorlardı.

Sıraç rolüne devam ederek, "Bana hiç tanıdık gelmiyorsun," dedi kısaca.

"İyice bak, mutlaka bir yerden tanıdık gelirim."

"Hayır, seni daha önce hiç görmedim."

"Ama yeterince bakmıyorsun ki!"

Sıraç derin bir nefes alıp uzun uzun onu izlemeye başladı. "Seni tanımıyorum." Soya'yı hayal kırıklığına uğrattıktan sonra elindeki çay bardağını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Soya'nın elindeki bardağı da

alıp onu da sehpanın üzerine koymuştu. Bu oyunu uzatmayı isterdi ama yıllardır arzuladığı kadın dibine kadar girmişken ona daha fazla karşı koyacak gücü yoktu.

Ellerini uzatıp Soya'nın belini kavradı ve onu dizlerinin üzerine oturttu. Soya şaşkınlık içinde gözlerini belertip, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken sesi çok kısık çıkmıştı.

Sıraç nefes dahi almadan onu izlerken derin bir nefes aldı. Dudaklarına kapanmamak için kendini zor tutuyordu. "Yakından bakıyorum." Uzanıp Soya'nın gözlüklerini çıkardı. Soya kaskatı bir şekilde onun dizlerinde otururken Sıraç'ı engelleyecek herhangi bir şey yapmamıştı. Sıraç'ın ellerini yüzünde hissetmek bile kalbinin ritmini değiştiriyordu. Yüzündeki sahte benleri söküp koltuğa bırakan adama gülümsedi. Evet, Sıraç onu hatırlıyordu.

Sıraç önce gözlüklerini, daha sonra da benleri çıkarmıştı. Bunu yaparken gözlerini Soya'nın gözlerinden ayırmadan peruğu da çıkardı. Peruğun altındaki fileli boneyi dikkatli bir şekilde çıkartınca saçları omuzlarından salınarak döküldü. Sıraç büyülenmiş gibi onu izlerken, "İşte bu kadını tanıyorum," diye fısıldadı.

Elini Soya'nın kumral saçlarına doğru uzatınca saçları bukleler hâlinde Sıraç'ın eline uzandı. Kafasının üzerinde uçuşan canlı saçları tıpkı kedi yavrusu gibi Sıraç'ın eline sürtünüyordu. Saçları onun eline dolanarak kendilerini sevdiriyordu. Sıraç avuçlarındaki ipeksi saçları okşarken, "Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu. "Onların bana gelmesini sen mi sağlıyorsun?"

Soya onun ellerine sürtünen saçlarını izlerken başını yavaşça iki yana salladı. "Daha önce de dediğim gibi saçlarım kontrolümün dışında hareket eder. Bir Gorgon'un duyguları saçlarına yansır," dedikten sonra Sıraç'ın gözlerine baktı. "Nefret ettiğim kişilerin yanında ölü taklidi yaparlar ve hiç hareket etmezler ama..."

"Ama?"

"Ama sevdiğim kişilerin yanında gün ışığı gibi cıvıl cıvıl açarlar. Yerinde duramazlar ve o kişiye doğru çekilirler."

Duymayı beklediği sözlerle Sıraç'ın dudakları kıvrıldı. "Bu sözlerden ne çıkarmalıyım? Beni sevdiğini mi? Peki, sence ben bir ölümsüzle olur muyum?"

Soya güldü. "Olman gereken tek kadın benim Avcı. Sence bir başkasıyla olmana izin verir miyim? Ya da kâinat üzerinde sevdiğim adama yaklaşmaya cesaret edecek bir kadın olabilir mi? Oldu diyelim, peki onu yaşatır mıyım?" diye onu tehdit ettiğinde Sıraç onun bu deli dolu hâllerini bile çok özlediğini fark etti. Bu kaçık kadını her şeyiyle özlemişti.

"Başka kadın olmayacak." Bunun sözünü ona vererek Soya'yı daha çok kucağına çekti. "Ve başka adam da olmayacak, anlaştık mı?"

Soya hızlıca başını salladı. "Artık beni öpeceğin kısma geçebilir miyiz? Uzun zamandır bunu bekliyorum," diye itiraf edince Sıraç yüksek sesle gülerek onu göğsüne çekip sımsıkı sarıldı.

"Gerçek anlamda bir belasın." Onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi kollarının arasında tutarken göğsündeki güzelliği izliyordu. Bu kaçık kadın bir şekilde onun kalbine sızmayı başarmıştı.

Soya gözlerini yumarak Sıraç'ın kalp atışlarını dinlemeye başladı. Sıraç onun hayatındaki ilk erkek değildi. Asırlar süren uzun yaşamında hayatında sayısız erkek olmuştu. Ancak ilk kez bir Avcı'yla birlikte oluyordu ve aynı zamanda onu peşinden koşturan ilk erkek Sıraç'tı. Onunlayken yaşadığı bu duygu ona hiç tatmadığı huzuru yaşatıyordu. Sıraç'ın üzerine eğildiğini hissetti. Saçlarının kokusunu içine çekti ve "Özür dilerim," diyerek dudaklarını Soya'nın saçlarına bastırdı.

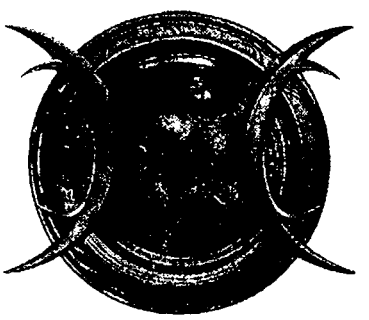
Sıraç ondan değil, saçlarından özür diliyordu. Daha önce keserek incittiği saçlarından şimdi özür diliyordu. Soya gözlerini açarak kafasını kaldırdı. "Ne zamandır hatırlıyorsun?" diye sorduğunda Sıraç'ın elleri onun saçlarıyla oynuyordu.

"Diğer herkes gibi yirmi dört yaşma girince." Avuçlarında kıvrılan saçlara gülümsedi. "Saçlarını seviyorum." Soya bunu zaten biliyordu.

Daha önce saçları Sıraç'a doğru uzanınca o anki yüz ifadesini görmüştü. Saklamaya çalışmıştı ama onunla oynayan saçları sevmişti. Soya ellerini onun omzuna koyarak üzerine eğildi. "O adamın poşetinde düşürdüğü paket neydi?" diyerek onunla uğraşmaya başladı.

Sıraç onu kucağına alarak ayağa kalktığında yeşil gözlerinde dizginlenemez bir şehvet vardı. "Birazdan ne olduğunu öğrenirsin," dedikten sonra daha fazla dayanamayıp onu öptü. Kollarında tuttuğu kadını soluksuz bir şekilde öperken yatak odasına yürümüştü.

Bölüm 22
FİNAL

"Onun gözleri yılların bile eskitemediği bir ayna gibiydi. Ne zaman baksam orada yalnızca ben, bir tek ben vardım. Ben ki yarınların isyan kızı, herkesi dize getirmiş ama bir tek ona yenilmiştim."

Akademideki ikinci yılımdı ancak hâlâ birinci sınıftaydım çünkü Savcı sınıf atlamama izin vermiyordu! İki yıldır beni dersinde bıraktığı için yerimde sayıyordum. Büyü akademisinin en saçma kurallarından biri de sınıf geçmek için tüm öğretmenlerden tam puan almamızdı. Kendi dünyamda olduğu gibi burada da okul birincisiydim. Neredeyse tüm büyülerde ustalaşmıştım ve savunma sanatlarında rakiplerime geçit vermiyordum. Ancak Savcı'nın dersleri de bana geçit vermiyordu.

Adam resmen öğretmenlik hayallerimin önündeki en büyük engeldi. Onunla aynı akademinin içinde birbirimizi görmezden gelmek çok zordu. Oyunbazlarla aynı sınıfta ders görüyordum. Haftanın dört gününü Oyunbazların sınıfında, bir gününü ise karma derslerde geçiriyordum. Savcı'nın dersime girdiği tek gün karma derslerin olduğu gündü. Cuma günlerini birbirimiz için çekilmez kılıyorduk.

Ne yazık ki bugün de cumaydı, yani akademinin en büyük sınıfındaydık. Normalde her klanın sınıfı farklıydı ancak haftada bir ortak sınıfta buluşurduk. Büyü sözlerini mırıldandıktan sonra kazanımdaki fokurdamayla soluğumu tutmuştum. Büyünün tamamlanmasını beklerken başımı kaldırıp sınıftaki diğer öğrencileri izledim. Ben bitirmek üzereydim ama çoğu yeni başlamıştı.

"Hocam ökse otunu hangi sırayla kullanıyorduk?" Koruyuculardan bir kızın sesiyle Savcı masasında kitap okumayı bıraktı.

"Yaban otu ve deniz kestanesinden hemen sonra, Elfin." Başını kaldırıp kısa bir an kızın kazanına bakınca kaşlarını belli belirsiz çattı. "Sırayı karıştırmışsın, kalk oradan."

Koruyucu kız kalkmak üzereydi ki kazanındaki fokurtu şiddetlenmişti. Kazan zangırdayarak sallandığından içinde kaynayan şey kan kırmızı dumanlar çıkartıyordu. Savcı hemen yerinden kalkıp ona doğru yürüdü. Bunu yaparken adımları aceleciydi. "Elfin sana uzaklaş dedim!"

Elfin denen kız hemen sıradan çıktı ancak yeteri kadar uzaklaşmadan kazanı patladı. Tıpkı düdüklü tencere gibi içinde kaynayan kırmızı balçığı püskürterek patlamıştı. Kazan tavana çarpıp kızın kafasına düşmek üzereyken Savcı onu tuttuğu gibi göğsüne çekmişti. Böylelikle onu üzerine düşmekte olan ağır metalden korumuştu. Ancak kızın kazanından püsküren şeyler ona en yakın oturan öğrencilerin üzerine sıçramıştı. Ben de onlardan biriydim!

Yüzümün bir kısmına sıçrayan kırmızı şeyle öğürerek, "Bu iğrenç!" diye cırladım. O şey elbiseme hatta saçlarıma bile gelmişti.

Tam arkasındaki yere çarpan ağır kazanla kız soluğunu tutarak Savcı'ya bakmaya başladı. Geri tepen bir büyü onu çok korkutmuş olmalı ki öğretmeninin kollarında âdeta tir tir titriyordu. Yeterince sakinleştiyse artık ayrılabilir mi ondan? Kızın toy ruhuna odaklanınca titremesinin nedeninin korku olmadığını anlayıp kaşlarım çattım. Akademinin gözde öğretmenlerinden birinin kollarında olmak onu heyecanlandırmıştı.

Engel olamadığım kıskançlık ateşi kalbimin tam ortasına kurulup cayır cayır yanmaya başlamıştı. Savcı kızın iyi olup olmadığından emin olmak istediği için onun belini bırakmayı unutmuştu. Elfin denen kız onun kollarındaydı ve elleri Savcı'nın göğüs kafesine yaslıydı. Savcı'nın ruhuna konsantre olunca orada en küçük bir beğeni ya da rahatsız olacağım bir duygu göremedim. Öğrencisi için endişelenen bir öğretmenden fazlası değildi. Ancak aynı şeyleri öğrencisi için söyleyemezdim.

Savcı onun iyi olduğunu anlayınca yavaşça kollarını çekip ondan uzaklaştı. "Bir dahaki sefere büyü için size yazdığım sırayı karıştırmamaya çalış."

Ona abayı yaktığını gizleyemeyen Elfin, "Teşekkür ederim," diye kuş gibi cıvıldadı. "Siz olmasaydınız ciddi bir şekilde yaralanabilirdim." Kafasına düşen üç kiloluk bir kazan onu öldürmezdi. Belki de öldürürdü. Savcı'ya olan heyecanlı bakışlarını gördükçe o kazanın kafasına düşmesini isterdim.

Elfin yerine geçmek için Savcı'ya sırtını döndü. Hemen yan sıramda oturduğu için kısa bir an bana bakıp sırıtınca şaşırdım. Bu da neyin nesiydi? Sırf Savcı yanına gelsin diye büyü sırasını bilerek karıştırmış olabilir miydi? Bana olan o sırıtışı benimle uğraştığını

gösteriyordu. Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Kime bulaştığı hakkında zerre kadar fikri yoktu.

Soğukkanlılığımı koruyup, "Elfin," diye ona seslendim. "Bir şey unutmadın mı?" Üzerime sıçrayan ve midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramayan üzerimdeki iğrenç sıvıyı ona gösterdim. "Bir özür gibi mesela?"

Dudaklarını büzerek beni yok saydı. "Kazara olan bir şey için neden senden özür dileyecekmişim?"

Sıramdaki tüm Oyunbazlar ona haddini bildirmem için bana bakınca onların kışkırtıcı bakışlarına kayıtsız kalarak önüme döndüm. Elfin bana ağzımın payını vermiş gibi sırasında keyiflendiğinde onu görmezden geldim. Masamın üzerindeki kavanozlardan birinin içindeki çöl tuzunu alıp kazanımın içine attım. Kimse görmeden bunu gizli bir şekilde yapmıştım. Kazanın üzerine eğildiğimde çıkan dumanlar gözlerimi buğulandırıyordu.

Kısık bir sesle Savcı'nın bize öğrettiği büyü sözlerinin tam tersini mırıldanıp geri çekildim. Hemen yanımda oturan Tılsım'ı kucağıma alıp gülümsedim. "Gitme vakti bebeğim."

Tılsım'ı kucağıma alıp yürüdüğümde Savcı iki sıranın tam ortasındaydı. Koruyucular ve Oyunbazların sırasının ortasında dururken aynı zamanda Elfin ve benim sırama da çok yakındı. Yolumu keserek iri vücuduyla geçmeme izin vermedi. "Nereye gittiğinizi sorabilir miyim, Elzem Hanım?" Oldukça mesafeli bir sesle konuşup sert bakışlarıyla yerime geçmem için beni uyardı. "Henüz sizden istediğim büyüyü yapmadınız."

Ona sevimlice gülümseyerek sinirleriyle oynamaya başladım. "Tam olarak benden istenilen büyüyü yaptım hocam." Yanından geçerek kapıya yürüdüm.

Kapıya yaklaştığımda arkamda büyük bir gürültü koptu ve sırama en yakın olan öğrencilerin bağırışlarını duydum. İçlerinde Elfin'in cırlayan tiz sesi ve Savcı'nın küfredişi keyfimi yerine getirmişti. Dönüp arkamda bıraktığım enkaza bakmadan sınıftan çıktım. Benim yarattığım patlama daha büyük olduğu için kazanımın içindeki şeylerin Savcı'nın bile üzerine sıçradığına emindim. Kazara olan bir şey için kimseden özür dilemeyecektim.

Sınıftan çıkıp yıkanmak için odama doğru yürürken koridorda hizmetçileri azarlayan Elif Kâhya'yı gördüm. Çatık kaşlarla ona doğru yürüdüğümde hemen kendine çekidüzen vermişti. Önceki yaşamında ruhunu emerek onu öldürmüştüm. Zamanı yıkmasaydım bu cadı Ölüler Diyarı'nda bile olmayacaktı. "Görüyorum ki sizde iyi yönden hiçbir gelişme yok, Elif Hanım."

Mizgin ve Rana'nın yanında durarak bu cadının karşısına dikildim. "Sizi son kez uyarıyorum, çalışanlara daha yumuşak davranın. Aksi takdirde sonuçlarına katlanırsınız." Bir kez daha onun sefil ruhuyla beslenmemi istemiyorsa canımı sıkmayı bırakmalıydı.

Daha önce ona yaptıklarım yüzünden benden ödü kopan kadının bana ters bir şey söylemesi şöyle dursun, büküldüğü yerden başını kaldırıp yüzüme bile bakamıyordu. "O-onlara kızmıyordum, sadece işlerini daha özenli yapmaları için uyarıyordum."

"İşlerini yeteri kadar özenli yaptıklarına eminim." Sert bakışlarımla ona geçmişi hatırlatıp iğneleyici bir tavır takındım. "İşlerini düzgün yapanlara karşı bile nasıl bir tutum sergilediğinizi çok iyi biliyorum." Bir zamanlar her şeyi doğru ve eksiksiz yapmama rağmen bana nefes aldırmamıştı. "Burada işini düzgün yapmayan biri varsa o da sizsiniz. Siz buranın müdürü veya efendisi değilsiniz. Sizin de bir çalışan olduğunuzu unutmayın ve altınızdakilere karşı daha merhametli olun."

Bir zamanlar ben akademide ona yakalanmamak için onunla saklambaç oynardım. Son iki yıldır da o beni gördüğü her yerde yolunu değiştiriyordu. Ruhunu emerken ona verdiğim o katlanılmaz acıyı bir türlü unutamadığı için beni her gördüğünde Azrail'i görmüş gibi yüzü sararıyordu. Hızlıca başını sallayıp, "Siz nasıl isterseniz, efendim," dedi ve kaçarcasına gitti.

Onun arkasından bakarken yüzümü buruşturarak, "Meymenetsiz cadı," diye mırıldandım. Arada kızı Cennet olmasaydı bu kadını çoktan akademiden attırmıştım ancak Cennet burada olmaktan çok mutluydu. Sık sık annesinden kaçıp odama geliyor, benden onu çalıştırmamı istiyordu. Cennet de bir Aykırı'ydı ve çok tehlikeli bir yeteneği vardı.

Bana söz verdiği gibi Aykırı olduğunu ve nasıl bir yeteneğe sahip olduğunu herkesten saklıyordu. Hatta annesinden bile. Evet, Araf'ta artık Aykırılar için özel bir yasa çıkmıştı ve diğer herkesle aynı yaşam

hakkına sahiptik. Ancak Cennet tüm boyutlara kapı açabiliyordu, cehenneme ve hiçliğe bile. Biri bunu fark ederse onu kuklası yapıp yeteneğini korkunç emelleri için kullanmaya kalkışabilirdi.

Bu yüzden gizlice Cennet'e ders veriyor, Aykırı tarafını nasıl dizginleyeceğini ona öğretiyordum. Cennet'i seviyordum, aynı şekilde onun da beni çok sevdiğini biliyordum. Benimle vakit geçirip Tılsım'la oynamaya bayılıyordu. Sırf onun için annesini ikinci kez öldürmüyordum veya onu akademiden gönderemiyordum. Elif cadısı giderse Cennet de gitmek zorunda kalırdı. Küçük arkadaşımdan ayrılmak istemiyordum.

Mizgin giden kadının arkasından bakıp güldü. "Senden bu kadar çok korkmasını sağlayacak ne yaptın?"

"Ruhuyla beslenmek dışında mı?" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir şey."

Rana üzerime sıçrayan iğrenç şeyi görünce yüzünü buruşturdu. "Berbat kokan bu şey de nedir?" Kızlar diğer herkese efendim diye hitap eder ve onların karşısında asla rahat konuşmazdı. Ancak bir zamanlar ben de onlar gibi burada bir hizmetçi olduğum için benim yanımda kendilerini kasmıyorlardı. Yanımda rahat olmalarından memnundum.

Elime bulaşıp daha fazla midemi bulandırmasın diye yüzümün bir yanından sümük gibi akan kırmızı şeye dokunamıyordum. "Bir hadsizin patlayan kazanı yüzünden bu hâldeyim."

"İğrenç görünüyorsun."

"Rana, sen bunu hatırlatmasan da farkındayım," diye onu azarladım. "Sadece iğrenç görünmüyorum, aynı zamanda iğrenç hissediyorum." Çıktığım karma sınıfı onlara gösterdim. "Geri dönüp o kızın suratını oradaki kazanlardan birine bastırmak istiyorum."

Rana gülerek tam bana bir şey söyleyecekti ki merdiveni inen öğretmeni görünce Mizgin ile hemen yanımdan ayrıldılar. Etrafımızda birileri varken asillerden biriyle laubali olamıyorlardı. Evet, ben de artık buradaki asillerden biriydim. Liderler onlardan istediğim arazileri bana vermişlerdi. Tapuyu teslim ederken her birinin kaşları çatıktı. Araf'taki her klanda toprak sahibi olan bir tek bendim. Hepsi bu da değildi.

Klan liderim Gazi sadece bana o üç köyü vermekle kalmamıştı, aynı zamanda akademideki tüm eğitim masraflarımı karşılıyordu. Bunu iyi niyetinden yapmadığını, başlarına yeni bir bela açmamam için yaptığını iyi biliyordum. Akademide sakin bir hayat yaşamam işlerine geliyordu. Açıkçası bu benim tercihim olduğu için onlara nasıl hissettirdiğimle zerre kadar ilgilenmiyordum.

Güce ve iktidara fazlasıyla doymuştum. Gücü ellerinde tutan kişinin aslında göründüğü kadar mutlu olmadığını anlamıştım. Üç yıkım yapıp Tanrı Tanımaz Asi sıfatı alacak kadar güçlüydüm. Ancak o anların hiçbirinde mutlu değildim. Arzuladığım güç bana saf acı ve yüz yıl süren bir yalnızlık getirmişti. Bu yüzden tahtı da iktidarı da onların olsundu. Ben artık beladan uzak bir yaşam sürmek istiyordum.

Kız kardeşim ve dostlarım mutluysa gerisi benim için hiç önemli değildi. Şükürler olsun ki son iki yıldır her şey yolundaydı. Doğa iki yıl önce, dönüşümüzden sadece üç hafta sonra Asil'le evlenmişti. O artık Tenebrislerin geliniydi. Üstelik Doğa hamileydi. Yakında bir çocukları olacaktı. Mara ile Itır ise geçen yıl çifte düğün yaparak Dehliz ve Gediz ile evlenmişti. Cihangir'in oğullarına yaptığı düğün dillere destandı. Tam iki hafta süren düğün uzun süre konuşulmuştu.

Kızlarla iletişim hâlindeydik. Bazen onlar beni görmek için Sulakkar'a geliyordu, bazense ben onlar için klanlarına gidiyordum. Birkaç ayda bir mutlaka görüşüyorduk. Sulakkar'daki tek dostum Meliz'di. Hafta içleri akademide kalıyordum ancak hafta sonları kasabaya gidip Meliz'in evinde kalıyordum. Bugün cuma olduğu için kalan derslerimi verip yine kasabaya gidecektim. Meliz yemek yapmaya kalkışmadığı sürece iyi bir ev arkadaşıydı.

Merdiveni inen öğretmen beni görünce duraksadı. "Bu hâlin nedir, Elzem?" diye sorarken baştan ayağa beni süzüp gülmemeye çalışıyordu.

"Kan banyosu yaptım, hocam," diye homurdandığımda gülümseyerek adımlarını bana doğru attı. Titizliğimden dem vurarak bana sataştı.

"Hâlâ kusmaman şaşırtıcı." Bunun için nasıl bir çaba verdiğimi hayal bile edemezdi.

Güntekin Bey akademiye yeni atanan öğretmenlerden biriydi. Bilgelerin klanında olduğu için Bilgelerin sınıfı onundu. Onu bir tek cuma günleri karma derslerde görüyordum. Yerine geldiği diğer ırkçı öğretmenden daha iyi ve insancıldı. Savcı'nın yaşlarında gösteriyordu ama gerçek yaşı bunun çok daha üstündeydi. Üç yıkımın tek sahibi ve herkesi tedirgin eden biri olduğum için buradaki çoğu öğretmen bana karşı çok mesafeliydi.

Ancak Güntekin Bey öyle değildi. Bana karşı insancıl biriydi ve farklı bir klanda olmama rağmen çoğu öğretmen gibi ırkçılık yapmıyordu. Burada sevdiğim nadir öğretmenlerden biriydi. Karşımda durduğunda kehribar rengi gözleri muzırca ışıldayıp yüzüme bulaşan iğrenç şeye bakıyordu. "Yıkanınca gidecek mi?"

"Gitmezse Koruyucuların soyunu tüketirim," dediğimde bana bunu yapanın bir Koruyucu olduğunu anladığı için güldü.

"Üzerinde kurumadan yıkarsan çıkacağına eminim."

"Kurumaması için de hemen yıkanmalıyım." Ona tebessüm ederek, "İzninizle," dedim. Ancak yanından geçeceğim esnada önüme geçerek beni durdurmuştu.

"Bu hafta sonu için planın nedir?"

Anlamadım?

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" Tam arkamda Savcı'nın sert sesini duyunca kısık bir sesle inledim. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Savcı gelip yanımda durarak Güntekin Bey'in tam karşısında durmuştu. Sakin görünebilirdi ancak sakin olmakla yakından uzaktan alakası yoktu. Kıskançlık gibi kötü bir duygu tarafından kuşanmışken omuzları gergindi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu ancak vücut dili de fazla agresifti. Çenesini sıkarak karşısındaki adamdan bir cevap bekliyordu. Onun vereceği yanlış bir cevapta Savcı'nın neler yapacağını kestiremiyordum.

Bu herif iki yıldır beni sınıfta bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda yanıma tek bir erkek yaklaştırmıyordu. Oyunbazların sınıfı onun görev alanının dışında kalmasına rağmen müdahale edip sıra arkadaşımı bile değiştirmişti çünkü eski sıra arkadaşım bir erkekti! Olası bir skandala engel olmak için derin bir nefes alıp, "Biraz daha sakin olmanızı talep ediyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Kazanımdaki sıvıyla yıkanan Savcı bunun da sinirini taşıyarak dişlerini sıkıp, "Reddedildi!" diyerek yine beni kızdırmıştı. Şu zamana kadar bir talebimi bile kabul etmemişti.

Savcı delici bakışlarını Güntekin'e dikerek kaşlarını biraz daha çattı. "Sana bir soru sordum." Soğuk sesi kopmak üzere olan bir fırtınanın habercisiydi. "Neden onun hafta sonu planıyla ilgileniyorsun?"

Akademide hatta Araf'ta Savcı'nın bana olan sahiplenici tutumunu bilmeyen kimse olmadığı için Güntekin Bey belli belirsiz gülümsedi. "Kasabada kalacaksa kendimi akşam yemeğine davet ettirmeyi planlıyordum," diyerek beni bozguna uğrattı. Savcı'nın parmakları avuç içine bükülüp yumruk olduğunda Güntekin Bey konuya yanlış bir şekilde girdiğini anlayıp dilini ısırdı. "Elzem'in ev arkadaşını görmenin tek yolu bu." Bir dakika, ev arkadaşı mı?

Gözlerimi büyüttüm. Meliz'den mi hoşlanıyordu? Biraz düşününce şu zamana kadar bunu nasıl fark etmediğimi anlayamadım. Meliz ne zaman beni görmek için akademiye gelse Güntekin Bey mutlaka bir şekilde yakınlarımızda oluyordu. Bunun tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama değildi. O başından beri Meliz'in onu fark etmesi için çabalıyordu. Meliz, Kırım'dan sonra kendini erkeklere kapattığı için Güntekin Hoca'nın çabalarının farkında bile değildi.

Savcı da durumu anlayınca en az benim kadar şaşırmıştı ama rahatlamıştı da çünkü benim yüzümden birinin daha suratını dağıtmak zorunda kalmayacaktı. "Üzgünüm," diyerek Güntekin Bey'e gülümsemeye çalıştım. "Meliz'in eve birilerini davet etmem konusunda çok katı kuralları var." Bunları söyledikten sonra ikisinin yanından ayrıldım. Yalan söylememiştim, Meliz bu konuda gerçekten çok katıydı.

Oyunbazların odalarının olduğu koridora girip hemen kendi odama geçtim. Hizmetçilerden birinden banyoyu hazırlamasını isteyince beni fazla bekletmeden odama sıcak su taşımıştı. Yıkanıp üzerimdeki şeyden arınınca rahat bir nefes almıştım. Günün devamında kalan son üç derse girdim. Hafta sonunu çok zorlandığım bir büyünün üzerinde çalışarak geçirmek istiyordum. Bu yüzden kasabaya gitmeden önce akademinin yakınındaki ormana gelmiştim.

Bu büyü için gereken malzemeleri kasabanın pazarında bulamayacağımı biliyordum. Pelerinimi takıp hasır bir sepetle akademiden ayrılmıştım. Listemdeki bitkileri toplamak beni çok uğraştırdığı için

havanın kararmak üzere olduğunu daha yeni anlıyordum. Etrafıma bakıp güneşin yavaş yavaş batmaya başladığını görünce kanım dondu. "Sepete atla, Tılsım." Daha fazla oyalanmadan gitmeliydik. Bir türlü karanlık korkumun üstesinden gelemiyordum.

Tılsım hemen sepete atlayınca yerdeki sepeti alıp atımı bağladığım yere yürümeye başladım. Telaşa kapıldığım için adımlarım aceleciydi. Ağaçların arasından hızlıca geçip atımı bağladığım yere gelince onu bulamadım. Midem kasıldığında korku dolu gözlerle etrafıma bakıyordum. Hava kararmadan atla daha hızlı ormandan çıkardım ancak onu bıraktığım yerde yoktu.

"Burada yalnız değiliz." Kısık bir sesle mırıldanıp etrafıma tedirgin bakışlar atıyordum. Biri atımın yularını açıp onu serbest bırakmıştı. Kaybedecek vaktim olmadığı için hemen tekrar yürümeye başladım. Buradan bir an önce çıkmalıydım.

Birileri benimle uğraşıyordu!

Gözlerimi yanan ateşten hiç ayıramıyordum. Ne yazık ki zamanında ormandan çıkamamıştım. Yaşadığım panik ve karanlık korkusu yön bulma duygumu körelttiği için kaybolmuştum. Hava tamamen kararmadan önce tüm odunları bir yere yığmış, bulduğum sivri taşlarla ateşi yakabilmiştim. Sabaha kadar bu ateşin sönmesini istemediğim için buraya birçok odun yığmıştım. Sık sık ateşe odun atıp onu diri tutuyordum.

"Bana bunu yapanı bulursam elimden kurtulamayacak!" Tılsım'ı kucağıma bastırıp çıtırtılar çıkartarak yanan ateşi izliyordum. Birileri karanlıktan korktuğumu biliyor olmalı ki beni takip edip atımı serbest bırakmıştı.

Yazın ortasında olduğumuz için şanslıydık. Kara kışta ormanda mahsur kalmanın ölümcül sonuçları olabilirdi. Duyduğum vahşi hayvanların sesleri beni korkutmuyordu. Daha onlar bana yaklaşmadan hepsinin ruhunu emerek onlardan kurtulabilirdim ancak aynı şeyi karanlık için yapamıyordum.

Keşke onu da emerek güneşi geri getirebilsem.

"Meliz beni çok merak etmiş olmalı." Suratımı asarak Tılsım'ın yumuşak tüylerini okşamaya devam ettim. Tüm hafta sonlarımı onunla geçirdiğim için haber vermeden ortadan kaybolmam onu endişelendirecekti.

Üstelik bu hafta sonu ona yardım edeceğime söz vermiştim. Meliz'in kasabada güzel bir evi ve küçük bir dükkânı vardı. Gününün çoğunu o dükkânda geçirerek kendini meşgul ediyordu. Terzi dükkânı çok şirindi. İkimiz beraber orayı dekore etmiştik. Boş vakitlerimde onun dükkânı için Orta Çağ'a özgün bir şeyler tasarlıyordum, Meliz ise onları dikip satıyordu. Ben tasarımda, Meliz ise dikişte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordu.

Birlikte pazara gidiyor, mutfak için gereken gıda ve sebzeleri alıyorduk. Onunla kaldığım zamanlarda yemekleri ben yapıyordum, o da temizlik görevini üstleniyordu. Aslına bakarsak yaptığı temizlikten memnun olmayıp evi tekrar temizleyen de bendim. Evin etrafındaki bahçemize bir şeyler ektiğimiz için benim evde olmadığım zamanlarda onlarla Meliz ilgileniyordu.

Kumaş dükkânlarını birlikte gezip tasarladığım kıyafetler için en uygun kumaşları birlikte seçiyorduk. Güldüm. Sık sık birbirimizle didişsek de iki yıldır Meliz'le birbirimize tutunarak iyi bir yaşam sürüyorduk. Biz iki kadın kimseye ihtiyaç duymadan başımızın çaresine bakıyorduk. Ara ara hâlâ Savcı konusunda beni sıkıştırıyor, ondan uzak durarak kendime acı çektirdiğimi söylüyordu ama ona kulaklarımı kapatıyordum.

Ne yazık ki Savcı'ya duyduğum aşktan eksilen hiçbir şey olmamıştı hatta aradan geçen her günle duygularım katlanarak artıyordu. Ancak geçmişi unutmuş değildim, ablası yüzünden kız kardeşime olan şeyleri bir türlü aşamıyordum. Şimdilerde Itır ve Afra yaşadıkları hayattan çok memnun ve mutlulardı. Böyle olmasından da memnundum. Ancak onların sebep oldukları travma yüzünden ben bir türlü Savcı ile olamıyordum.

Tam arkamda duyduğum çıtırtılarla irkilerek hemen ayağa kalktım. Nabzım boğazımda attığında Tılsım'ı göğsüme bastırarak, "Kim var orada?" dedim yüksek sesle.

Bir Oyunbaz olduğumu hatırlayınca hemen sürpriz ziyaretçimin ruhuna odaklandım. Soluduğum ve aşinası olduğum güçlü ve tanıdık

ruhunu soluyunca rahatlayarak nefesimi verdim. Bu Savcı'dan başkası değildi. Onun burada ne işi vardı? Adım adım bu tarafa yaklaşırken yerde bastığı dallardan çıkan sesler ürkütücüydü. Birkaç dakikanın ardından ağaçların arasından çıkınca onu görebilmiştim. Sırtında ok ve yayını taşıyan adam gecenin bir vakti avlanmaya çıkmış gibi rahattı.

Onu görünce sinirli görünmeye çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. "Beni mi takip ediyorsunuz?" Aklıma gelenlerle kaşlarım çatılmıştı. "Atımı serbest bırakan sizdiniz!"

Bana cevap vermeden önce baştan ayağa beni süzdü. İyi olduğumu görünce bana belli etmeden tuttuğu nefesi usulca vermişti. "Neyden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok." En az benim kadar mesafeli bir sesle konuşup ağır adımlarla bana doğru yürüdü. "Takva senin akademiden çıkıp ormana girdiğini görmüş. Elfin'in atına atlayıp peşinden geldiğini söyledi." Burnundan nefesini sertçe vererek gözlerini gözlerime kenetledi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için buraya geldim."

Ona inanmamam için hiçbir sebep yoktu, Savcı öğrencilerinden birine iftira atacak biri değildi. Bu da demek oluyordu ki o Elfin denen kız peşimden gelip atımı serbest bırakmıştı. Büyü için gereken otları bulmaya kendimi o kadar çok kaptırmıştım ki o kızın yakınlarımdaki ruhunu solumamıştım. Savcı'nın açıklamasında çıkardığım bir diğer şeyse Takva'yı peşime takmasıydı. Beni takip ettirmeseydi bugün burada olduğumu anlayamazdı.

Ona beni takip ettirmenin çok yanlış ve uygunsuz bir şey olduğunu söylemedim, ne söylersem söyleyeyim bunu yapmayı bırakmayacağını biliyordum. Döndüğüm günden beri gözlerini üzerimden ayırmadığı için nerede ne yaptığımı bilmek istiyordu. Bunun derin bir korkudan kaynaklandığını biliyordum. Hayatıma başka bir erkeği alırım diye çok endişeliydi. Ucuz numaralarla sevdiği erkeği kıskandıran bir kadın değildim.

Ondan uzak durarak ona en büyük acıyı yaşatırken bir de onu kıskandırarak hayatı ona zehretmek istemiyordum. Bu konuda Savcı da biraz bana benziyordu. Ben ondan kaçtıkça canımı yakmak için başka kadınlarla flört etmiyor veya teselliyi başka kollarda aramıyordu.

Çizgisini bozmayarak sabırla ona döneceğim günü bekliyordu. Bunun asla olmayacağını kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

Bakışlarımı ondan çekerek kalktığım yere geri oturdum. Aklımda Elfin denen kızdan alacağım intikam varken ateşi izliyordum. Savcı okunu ve yayını yere bıraktıktan sonra oturacak o kadar yer varken gelip yanıma oturdu. Ben ateşi izliyordum, o da beni. Karanlıkta yolculuk yapmaktan hoşlanmadığımı bildiği için sabaha kadar buradan bir yere ayrılmayacağımın farkındaydı. Beni bırakıp gitmek yerine yanımda kalıp güvende olduğumdan emin olmak istiyordu.

Yanımda kalmasının bir mahsuru yoktu ancak nefes dahi almadan beni izlemesi bende kontrol edemediğim duyguları ortaya çıkartıyordu. Aklını kendimden uzaklaştırıp bakışlarını benden çekmesi için, "Elfin sizden hoşlanıyor," diyerek konuşacak bir konu açtım. Uzanıp solumdaki odunlardan birini ateşe atıp ateşi harladım. "Tüm bu taşkınlıklarının sebebi size beslediği hisler."

Konuyu Elfin'den açınca ona bakamasam da bakışlarını benden çekip ateşi izlemeye başladığını anlamıştım. "Elfin sadece akademideki öğrencilerimden biri. Onun gençlik hevesleriyle ilgilenmiyorum."

"Ben de öğrencilerinizden biriyim." Ateşin titreyen alevlerini izlerken ona karşı iğneleyiciydim. "Bana olan bu ilginiz hiç etik değil."

Küfür ve argo sözlerden hoşlanmadığımı çok iyi bilmesine rağmen, "Etik kurallar sikimde değil," diyerek canımı sıktı. "Sana âşık olduğumda öğrencilerimden biri değil, akademide bir hizmetçiydin."

"O dönem ya öğrencilerinizden biri olsaydım?"

Keyifsiz çıkan gülüşünü duydum. "Değişen bir şey olmazdı." Kısa bir an duraksayıp ciğerlerine baskı yapan nefesi sesli bir şekilde verdi. "Sen en başından beri beklediğim kadındın."

"Geçmiş zaman eki kullanıyorsunuz." Ona dönerken son cümlesinde beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu saklamıyordum. "Artık öyle değil miyim?"

Başını çevirip omzunun üzerinde bana baktığında ela gözlerinden büyük bir sitem kopmuştu. "Hâlâ öyle olduğunu biliyorsun. Israrla benden kaçsan da sana olan hislerimde eksilen hiçbir şeyin olmadığını biliyorsun."

"Yanlış hisler."

"Kime göre yanlış?" Kaşları usulca çatıldı, yılların bekleyişi yoğun bir öfke olarak ona dönüyordu. "Senin dışında aramızdaki şeyi yanlış bulan kimse yok."

Gözlerimi onun sert bakışlarından kaçırarak önüme döndüm. "Aramızda hiçbir şey kalmadı. Bunu kabullenmedikçe yolunuza devam edemezsiniz."

"Senin yaptığın bu mu?" Kelimeler dudaklarından zorla çıkıyormuş gibi sesi pütürlüydü. "Yoluna devam etmek."

"Evet ve gayet iyi idare ettiğimi düşünüyorum."

"Ama ben sensiz idare edemiyorum!" Sert bir sesle beni susturduğunda sonu gelmeyen bu ayrılığın canına tak ettiğini görebiliyordum. "Sen nasıl başarıyorsun, bilmiyorum ama yapamıyorum, Elzem." Diline pelesenk vurmak ister gibi sinirle dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı ancak boğazını dağlayan kelimeleri içinde tutamadı. "Sensiz yapamıyorum, bunun bir yolu yok."

Önüme dönerek, "Bunları konuşmak istemiyorum," dediğimde kolumu tutarak kaba bir hareketle beni kendisine doğru çevirdi.

"Beni dinleyeceksin!" Ortada yanan ateş yüzünün bir kısmına yansıyarak sert yüz hatlarını gözler önüne seriyordu. Bu gece bana kendini dinletmeye kararlı olduğu için kolumu bırakmıyordu. "Bana kestiğin bu ceza ne zaman son bulacak?"

Gözlerinde gördüğüm acının bir benzeri benim içimde kök salıyordu. Bunu ikimiz için daha da karmaşıklaştırmaması için kolumu kurtarmaya çalıştım. "Bu ceza değil."

"Ama ödül de değil!" Bir kez daha sert bir sesle konuşarak kolumu daha sıkı tutup beni yerime çivilemişti. Kaşları büküldüğünde içten gelen bir isyanla, "Sensizlik bir ödül olamaz," dedi bu sefer daha kısık bir sesle. "Neden bana karşı bu kadar acımasızsın?"

Hayatında olmadığım tüm bu sürede çektiği acının sızısı tüm vücudunu titretmişti. "Geçmişte sana karşı hatalarımın olduğunu kabul ediyorum ama bunun cezasını sensiz geçirdiğim bir asırda fazlasıyla çektim." Ona karşı daha insaflı olmam için gözleriyle bana yalvarırken aynı zamanda bakışlarında benim için savaşacağını gösteren bir şeyler vardı. "Geçmişte olanları unutmak senin için bu kadar zor mu?"

Aramızda bir sessizlik yaşandı, bir şeyler söylemem için âdeta bana yalvarıyordu. Artık benden ayrılık cümleleri yerine güzel bir şeyler

duymak istiyordu. Bu onun için hayati bir ihtiyaçmış gibi ela gözlerinde yoğun bir yakarış vardı. "Bir seferliğine olsun Afra veya Itır'ı düşünmeyi bırakmalısın. Geçmişte ne yaşanırsa yaşansın ablam ve kardeşin yaşıyor. Her şey eskide kaldı. Afra ve Itır'ın bile arası artık iyi fakat sen..." Burnundan nefesini sertçe vererek kolumdaki elini çekti. "Fazla kincisin!"

"Afra'nın hak etmediği bir kin değil."

İnanamayan gözlerle bana bakarken sinirden delirmek üzereydi. "Ben bu kinin ne kadarını hak ediyorum?" İçini burkan bir gerçeği bana gösterirken yüz ifadesi kederle kasılıyordu. "Kız kardeşini öldüren ben değildim, Afra'ydı. Ancak benim ablamı kardeşin değil, sen öldürdün. Gözlerimin önünde yaptın bunu." Parmaklarını saçlarına daldırıp her bir tutamını hırsla dağıtırken derdimin ne olduğunu anlayamıyordu. "Karşılaştırdığımızda senin yaptığın daha ağır ama ben hepsini unutmaya hazırım çünkü üzerinden bir asır geçti!"

Onun karşısında güçlü durmaya çalışarak, "Ben sizin gibi değilim," dedim ancak titreyen sesim ona göstermeye çalıştığım gibi güçlü olmadığımı ele veriyordu. "Siz bazı şeyleri aşmış olabilirsiniz ama ben bunu yapamıyorum."

"Aşmak için çaba göstermiyorsun." Gece ilerledikçe havanın serinliği yavaşça artarken kalbindeki kırılmanın tek sebebi soğuk hava değildi. "Bana karşı olan bu tutumunu gördükçe bazen ne düşünüyorum biliyor musun, belki de son olanlar ihtiyacın olan bahanendi."

"Bu doğru değil," diye aceleyle savunmaya geçtim, beni yanlış anlamasından endişelenmiştim. "Yaprak dalından sıkılmamıştı ki neden sonbahar bahanesi olsun?"

"Gerçekten öyle mi dersin?" Bana inanmadığını görmek bu konuşmayı tek taraflı sonlandırmama neden oluyordu. Bilerek bizi farklı hayatlara mahkûm etmiyordum ama aşamadığım ve üstesinden gelemediğim çok şey vardı.

"Ben... Sadece korkuyorum." Onu afallatan itirafım gözlerimi kaçırmama neden oldu. "Hiç kolay şeyler yaşamadım, hepsi de çok kötüydü." Dudaklarımda kaçan iç çekiş uğultulu havayı bir bıçak gibi yarıyordu. "Gülünç ama mutlu olmaktan korkuyorum, sanki devamında daha büyük acılar yaşayacakmışım gibi geliyor." Daha büyük

acılar, daha büyük kayıplar ve daha büyük kalp ağrısı. Mutluluk yerini hep hüsran ve acıya bırakıyordu.

Mutluluktan kaçmamın tek yolu da Savcı'dan uzak durmaktı. Geçmişte yaşadıklarımın sanrıları peşimi bırakmadığı için şimdilerde mutlu olmaktan bile korkuyordum. Kendim için inşa ettiğim tekdüze hayatımda belki kalbimin arzuladığı mutluluk yoktu ancak huzur vardı. Bunun bozulmasını istemiyordum. Doğduğum günden beri yaşadıklarımdan o kadar yorulmuştum ki artık tek bir savaşı daha kaldıracak gücüm yoktu.

Çenemde bir el hissettim, Savcı'nın parmakları yavaşça çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı. Gözleri ilk günkü gibi bir aşkla bana bakarken, "Kolay şeyler yaşamadığının farkındayım," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Ama kolay şeyler de yaşatmadın be güzelim." Kendini kastederek hayıflandı. "Bırak şu inadı, en baştan başlayalım."

Çenemi hafifçe okşayarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ben dersimi fazlasıyla aldım. Sana yemin ederim ki bir daha kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim. Bunun için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım." Sıcak sesi kalbimin ritimlerini arttırırken ılık nefesi dudaklarıma çarpacak şekilde bana yaklaşmıştı. "Sana yalvarıyorum bana bir şans daha ver."

İki yıldan sonra kirpiklerimin arasından süzülen bir damla yaşın varlığını silemedim. "Bunu yapamam," dedim güçlükle. Bu yakınlıkta gözlerinin içine bakarak onu reddetmek çok zordu. "Bu o kadar kolay değil."

Yüzümü avuçlarının arasına aldığında nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. "Sandığın kadar zor da değil." Başparmağıyla yanağıma akan bir damla yaşı yavaşça silerken yılların özlemiyle yüzümü izliyordu. "Korkan sadece sen değilsin."

Yüzümdeki ellerinin varlığı sinirlerimi yatıştırışken kuruyan dudaklarımı ıslatarak araladım. Bu hareketimle gözleri dudaklarıma kaydığı için sertçe yutkundu. "Sizi korkutan nedir?"

"Sensin." Bakışlarını güçlükle dudaklarımdan ayırıp gözlerime kenetledi. "Yüz yıldır seni bekliyorum Elzem, tam yüz yıldır." Acı bir gülümseme kondu dudaklarına. "Geri döndün ama bana değil." Kurduğu cümledeki her kelimenin yüreğime baskı yapan bir ağırlığı

vardı. O ise kırılacak bir eşyaymışım gibi yüzümü nahifçe tutuyor, bana serzenişte bulunuyordu.

"Benim dışımda etrafımdaki herkes mutlu, gıpta ederek onları izliyorum." Parmakları yavaşça yüzüme düştüğünde ona yaşattığım tüm o anın içinde kaybolmuş gibi başını eğdi. "Artık herkes bana vazgeçmem gerektiğini söylüyor. Bana asla dönmeyecek bir kadını beklemekle hayatımı ziyan ettiğimi söylüyorlar. Belki de onları dinlemeliyim ama yapamıyorum."

Uzanıp elimi tutarak sol göğsünün üzerine bastırdı. Elimi saran parmaklarının varlığı ve bana atan kalbinin şiddeti ona yaptığım haksızlığı tokat gibi yüzüme çarpıyordu. "Kalbimin her odacığı seninle dolmuş, öyle ki orada bana bile yer yok." Dudakları düz bir çizgide buluştuğunda sol göğsünün üzerindeki elimi hafifçe sıktı. "Kendi kalbim bile artık bana ait değil. Eğer öyle olmasaydı bana tüm bu acıları yaşatan bir kadında bu kadar ısrarcı olmazdım."

Elimi bıraktığında elimde onun parmaklarının sıcaklığını aramıştım. Savcı derin derin nefesler alıp beni izlerken boğazında bir yumru varmış gibi aldığı nefesler yetersizdi. Bir türlü bana ulaşamamak içine çektiği her nefesi ona zehrediyordu. "Döndüğünde her şeyin daha güzel olacağını zannetmiştim ama bana güzelliklerle gelmedin. Aynı akademinin içinde her gün seni görüyorum ama yakınımda değil, uzağımda."

Bakışlarını benden çekip yönünü ateşe çevirdiğinde çenesi kaskatıydı. "Bir Oyunbaz olduğun için ben senin sınıf öğretmenin değilim. *Haftanın dört günü Oyunbazların sınıfında neler yapıyorsun*, diye düşünmekten kafayı sıyıracağım. *Ya kendi sınıfında kendi türünde olan bir erkekten hoşlanırsa*, diye düşünmediğim tek bir anım bile olmuyor!" Yüzünü ovuşturduğunda başına ağrılar giriyormuş gibi başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Her an birine kalbini kaptıracaksın diye aklım çıkıyor, beni çok kolay unutmuş gibisin!"

İnsan ne kadar çok severse sevginin yerini o denli büyük bir acı alıyordu. Savcı'nın korkuları ondan daha fazla benim canımı yakıyordu, ona böyle hissettirdiğimin farkında bile değildim. Daha fazla acı çekmesin diye kız öğrenciler dışında hiçbir erkekle yakın olmuyor, onu kıskandıracak her türlü eylemden kaçınıyordum. Sıra arkadaşımı

değiştirmesinin nedenini bile anladığım için karşısına çıkıp ondan hesap sormamış ya da canını sıkacak bir şeyler söylememiştim.

Tüm bunları yapmayınca daha iyi hissedeceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Savcı'ya daha iyi hissettirecek tek şey bendim. Ne yazık ki onunla aynı durumdaydım. Sandığı gibi onu unutmamıştım. Ondan daha iyi rol yapmam onu unuttuğum anlamına gelmiyordu. O hislerini tüm çıplaklığıyla dışarıya yansıtan biriydi, bense bu konuda fazla ketumdum. Sadece diğer insanları değil, ona bile onu unuttuğumu düşündürecek kadar iyi rol yapmıştım.

Bir kez daha ikimiz de sustuk ve yanan ateşi izlemeye başladık. Sessizlikle gelen ağır bir gerginlik vücutlarımızı istila ederken birbirimize daha fazla ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Sanki birinin ettiği veryansın diğerinin kulaklarına ulaşmıyordu. Sadece iki dakika süren bir sessizlikten sonra Savcı daha fazla dayanamadı. Sözlerim gibi suskunluğum da canını sıkıyor olmalı ki rızamı bile almadan bana yaklaştı. Kolunu omzumun üzerine atarak beni göğsüne çekmesine inanamadım.

Onun kolunun altından çıkmaya çalışarak, "Savcı Hoca bu çok uygunsuz bir davranış," demiştim ki omzumu daha sert kavrayarak beni göğsüne yapıştırdı.

"Kapat artık çeneni!" Tüm vahşiliğini konuşturan bu herif beni tersleyerek kıpırdamama izin vermemişti. "Daha fazla bu saçmalığı sürdürmeyeceğim. Hoşuna gitsin veya gitmesin senden uzak durmayacağım! İyi bir şey söylemeyeceksen susmanı tavsiye ederim."

"Yoksa ne olur?"

"Sesini kesene kadar seni öperim." Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp tek kelime etmediğimde bu onu güldürdü.

Başım onun göğsüne yaslıyken onu daha fazla kızdırmayı göze alamadığım için çırpınıp kurtulmaya çalışmıyordum. Aslında kurtulmak da istemiyordum. Savcı'nın kollarının arasına girene kadar ondan uzak durmak kolaydı ancak şimdi o bıraksa bile ben ondan ayrılacak durumda değildim. Kalbinin şiddetli çıkan sesi tüm korkularımı bastırdığı için uzun zamandır olmam gereken tek yer burasıymış gibi geliyordu.

Onun kolları yuvammış gibi hissettiriyordu. Yanan ateşi izlerken Savcı'nın kokusuyla gevşiyordum. Ben hiç kıpırdamadan onun

göğsünde huzur buluyordum ama rahat durmuyordu. Bir kolu beni sarıp göğsünde tutarken diğer kolu usulca havalanmıştı. Parmakları özlemini çektiği saçlarımla buluştuğunda gözlerimi yumdum. Ellerini yavaşça saçlarımda gezdirip her bir tutamına büyük bir iç çekişle dokunuyor, saçlarımı okşuyordu.

Bunu yaparken aynı zamanda kısık bir sesle konuşup beni yatıştırıyordu. "Korktuğunu biliyorum ama benden sonsuza kadar kaçamazsın, Elzem." Başını eğip burnunu saçlarıma gömdüğünde içim titremişti. "Kimse acı çekmemek için mutluluktan kaçmıyor. Yanında olacak ve seni korktuğun her şeyden koruyacağım."

Burnunu saçlarımın tepesine sürterek kokumu uzun uzun içine çekti. Ciğerlerini benim kokumla doldurmak ister gibi sesli nefesler alıyordu. "Belki acı da çekeceğiz ama yalnız değil, birlikte. Seninle sadece mutluluğu değil, acıyı da bölüşeceğiz." Dudaklarını saçlarıma bastırak öptü. "Sen ve ben değil, artık *biz* olmanın vakti gelmedi mi?"

Onun dokunuşları ve yumuşak sesleriyle mayışırken, "Eğer bu bir evlenme teklifiyse iki yıldır beni dersinde bırakan bir adamla evlenmeyeceğim," diye homurdandım. "Beni dersinizden geçirmenizi talep ediyorum, Savcı Hoca."

Onun kollarının arasında olmamın mutluluğunu yaşarken uzun zaman sonra dudaklarına ilk kez gerçek bir gülüş konmuştu. "Reddedildi."

"Beni haksız yere dersinizden bırakıyorsunuz."

"Bunun için yapabileceğin hiçbir şey yok," diyerek sinirlerimi bozdu. "Benden uzak durduğun sürece asla dersimden geçemeyeceksin." Onun dersinden geçemezsem hiçbir zaman üst sınıflara çıkıp mezun olamazdım. Ne yazık ki akademinin bu konudaki kuralları çok katıydı. Savcı birine kafayı takınca onu hiçbir şekilde dersinden geçirmiyordu.

Bunu en son üç silahşorlara yapmıştı. Liderler bile bu konuda Savcı'nın fikrini değiştiremediği için o üçü akademiden mezun olamamıştı. Kaç yıl okursa okusunlar Savcı'nın onları sınıftan geçirmeyeceğini anlayınca vazgeçmek zorunda kalmışlardı.

Şimdilerde Asil kendi klanında Doğa ile birlikteydi. Tabii aynı zamanda Akindere'de büyük sorumlulukları vardı. Gediz'se Elümhan'daki generallerden biri olmuştu. Ona bir şans verildiğinde büyük

başarılar elde eden biri olduğunu son iki yılda babasına ve tüm ailesine kanıtlamıştı. Babasının ona olan güvensizliği Gediz'in asilik yapıp tüm gün aylaklık yapmasına neden olmuştu.

Ancak Cihangir ona doğru bir adım atıp sorumluluk verince Gediz herkesi şaşırtarak gerçek potansiyelini göstermişti. Şimdilerde baba ve oğlun arasındaki buzlar erimeye başlamıştı. Gediz orduyu komuta ediyor, hava kararduğında karısının kollarına dönmek için dakikaları sayıyordu. Itır ile çok mutlu bir evlilikleri vardı. Gediz sadece ailesini değil, beni de çok yanıltmıştı. Onun hakkında duyduğum endişelerin çok yersiz olduğunu bana kanıtlamıştı. Gözleri Itır'dan başka kimseyi görmüyordu ve kardeşimi çok mutlu ediyordu.

Itır her anlamda bir Amazon kadını olduğu için Mara gibi kalede sefa sürüp kocasının yollarını gözlemiyordu. Bazı anlarda Gediz'i ikna ediyor ve işlerinde ona yardım ediyordu. Karı koca Elümhan şehrinin sınırlarını güçlendirip yaşadıkları yeri asilerden ve dışarıdan gelen isyancılardan koruyordu. Onların çok hararetli ve ateşli bir ilişkileri vardı. Şaşırtıcı bir şekilde çok uyumlu oldukları için daha şimdiden Elümhan halkının takdirini kazanmışlardı.

Cihangir orduda Itır'a da bir rütbe vermişti ama Itır'ın rütbesi Gediz'in daha altında olduğu için bu onu çıldırtıyordu. Gediz bir generaldi, Itır ise ondan emir alan komutanlardan biri. Itır ne zaman bir konuda Gediz'e sinirli olsa, karısı onunla barışana kadar Gediz ona emirler verip duruyordu. Bu Gediz'i çok eğlendiren ama Itır'ı deli eden bir durumdu. Sırf Gediz işkencelerine son versin diye onunla barışmak zorunda kalıyordu. O ikisinin birbirleriyle anlaşma şekli çok farklıydı.

Hafız cephesinde de işler yolundaydı. Hafız bir Muhafız olduğu için buradaydı, yani Sulakkar'da. Kaledeki askerlerin komutanlarından biriydi. En az Asil ve Gediz kadar o da tüm klan liderlerini şaşırtan biri çıkmıştı. Son iki yılda birçok görevi komuta ettiği için aldığı madalyalarla bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu herkese göstermişti. Bülbül ile de iki yıldır görüşüyorlarmış. Geçen ay ikisi evlenene kadar onların gizlice görüştüklerini bile bilmiyorduk.

Klan Lideri Feti en iyi muhafızlarından biri olan Hafız'a hak ettikleri gibi iyi bir düğün yapmıştı. Hepimiz oradaydık ve onlar gerçekten çok mutluydu. Kırk yıl düşünsem Hafız ve Bülbül'ün aşkla

birbirlerinin gözlerinde kaybolacaklarını düşünemezdim. Etrafımızdaki insanlar sırasıyla evlenmişti. Onların düğününe katıldıkça Savcı'nın kızgın bakışlarından nasibimi fazlasıyla almıştım.

Evlenmek istediği kadın ona sorun çıkardığı için davet edildiğimiz her düğüne sinirli bir şekilde gidiyordu. "Sizden ayrıcalık istemiyorum, Savcı Hoca," diye konuyu tekrar eğitim hayatıma getirdim. "Hak ettiğim şekilde beni dersinizden geçirin."

Saçlarıma küçük öpücükler kondurarak aklımı başımdan alırken sesi fazla huzurlu geliyordu. "Dersimden geçmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

"Bana verdiğiniz tüm büyü ve ödevleri yapıyorum. Bunu nasıl hak etmediğimi düşünürsünüz?"

"Bahsettiğim şey derslerdeki performansın değil, bana karşı takındığın tutum."

"Bu eğitim alanını kapsamıyor. Tanrı aşkına, buradaki müfredat nasıl işliyor?" diye sitem ettiğimde gülerek yavaşça benden ayrıldı. Ela gözlerinin ardında muzır parıltılar belirdiğinde yine neyin peşinde olduğunu bilmiyordum.

"Dersimden geçmenin bir yolu var?"

"Nedir o?"

Gözlerimin içine bakarak ceketinin iç cebine elini daldırdı. Cebinden çıkardığı küçük kutuyla dilimi yutmuştum. Kutudan çıkardığı yüzüğe inanamayan gözlerle bakıyordum. Klanımın renginde kan kırmızı bir taşı olan yüzüğü çıkartıp elime uzandı. Yüzüğü parmağıma takmadan kısa bir an gözlerimin en derinine baktığında tüm vücudum titredi. "Artık hocam yerine bana *kocam* der misin?" diyerek hayatımda duyduğum en tuhaf evlilik teklifini yaptı.

Hayır yanıtını kabul etmediği için ona cevap bile vermemi beklemeden yüzüğü parmağıma takmıştı. Şaşkınca önce ona, daha sonra da parmağımdaki yüzüğe bakıp duruyordum. "Bunu ne zamandır yanınızda taşıyorsunuz?"

Beni tutup kollarının arasına çekmeden hemen önce, "İki yıldır," dedi ve hemen ardından beni öptü. Dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla omurgama soğuk bir his geçmişti. Titreyişlerimi onun kollarında dindirmek istercesine kollarımı boynuna dolayıp onu

üzerime çektim. Dudaklarımız birleştiği an kontrolünü kaybeden sadece o değildi.

Nefes dahi almadan birbirimizi soluksuz bir şekilde öperken sırtım yerle buluşmuştu. Karanlık bir ormanın içinde bana ışık olan tek şey Savcı'ydı. Onun dokunuşları yanan ateşten daha güçlü ve yakıcıydı. Yüz yıl süren bir bekleyişten sonra birleşen dudaklarımız tüm irademizi kırmıştı. Savcı'nın elleri elbisemin bağcıklarına ulaştığında onun gömleğinin düğmelerini açıyordum. Birbirimizin dudaklarında kaybolurken ellerimiz sabırsız ve aceleciydi.

✦

Elümhan

"Artık yataktan çıkmalıyız," diye sızlandığımda Savcı beni susturmak için tekrar öpünce kıkırdadım. "Annelerin her an baskın yapabilir." Dudaklarıma soluğumu kesen bir öpücük bıraktıktan sonra dudakları boynuma kaydı.

Parmakları rahat durmayıp geceliğimin bağcıklarını açarken, "Haftaya evleniyoruz," diye keyifli bir sesle mırıldandı. "Nişanlımla ne yaptığımdan kime ne?"

Onun kışkırtıcı dokunuşlarına karşı koyamadığım için tam kendimi ona bırakmıştım ki dışarıdan, "Elzem hangi cehennemde?" diyen Leyla Hanım'ın sesini duyunca kaskatı kesildim. "Terzi onu bekliyor, gelinliğinin provası yapılmalı." Leyla ve Zülüf Hanım kapıyı bile çalmadan odaya dalınca hemen Savcı'yı üzerimden ittim. Bu kadınlar izin bile almadan odaya girecek kadar ne yaşıyorlardı, hiç bilmiyordum.

Neyse ki üzerimizde çarşaf vardı. Benim açımdan sorun yoktu, sabaha karşı geceliğimi giymiştim. Ancak o çarşaf olmasaydı Savcı'yı çırılçıplak görmeleri an meselesiydi. Savcı'nın annesi Zülüf Hanım oğlunu yatağımda görünce kısık bir sesle kızıp hemen kapıyı arkalarından kapattı.

"Burada ne işin var?" diye sorarken oğlunu parçalamak ister gibi bakıyordu.

Kayınvalidelerimin karşısında yatakta uygunsuz bir vaziyette olmak beni utandırmıştı ancak Savcı çok rahattı. Onlara unutulmayacak bir

anı yaşatmak istemediği için çarşafı beline kadar çekti, daha sonra da annelerinin gözlerinde oluşan kınamayı taklit ederek, "İçeri girmeden önce kapıyı çalamaz mısınız?" diye sordu sakince.

Leyla Hanım kanepenin üzerinde duran yastığı alıp Savcı'nın suratına sertçe fırlattı. "Sana düğüne kadar bu odadan uzak dur demiştim!"

Savcı suratına çarpan yastığı alarak sakince yanına koyup elimi tuttu. "Neden uzak duruyormuşum?" Bunu söylerken annelerine bakıyordu ve aynı zamanda onların gözleri önünde elimi tutuyordu. "Yüz yıldır Elzem'i bekliyorum, beni ondan uzak tutamazsınız."

Leyla Hanım fenalık geçiriyormuş gibi elinin tersini alnına koydu, bir yandan da kimse duymasın diye kısık bir sesle kızmaya devam ediyordu. "O zaman yüz yıl önce onunla evlenseydin!"

Savcı homurdanarak şikâyet eder gibi beni onlara gösterdi. "Bana evet demesinin yüz yıl sürmesi benim suçum değil."

"Benim de suçum değil." Omuzlarımı silkerek Leyla Hanım'a dik dik baktım. "Her şey sizin kızınızın suçu."

"Konumuz Afra değil." Zülüf Hanım beni azarlayarak geceliğin açık yakasından oğlunun tenimde bıraktığı morluklara baktı. "Bu hâlde gelinlik provası yapamazsın." Her an baygınlık geçirecekmiş gibi elbisesinin yakasını çekiştiriyordu. "Düğüne kadar sana Savcı'yı odana almamanı söylemiştim!"

"Rica ederim bana kızıp durmayın." Elimi Savcı'nın elinden çekerek yataktan çıktım. "Oğlunuzu odamdan kovsam da gitmiyor."

Savcı gülmemek için yanaklarının içini dişlemeye başladı. "Elzem, burası benim odam." Olamaz.

Yüzüm kıpkırmızı olduğunda Zülüf ve Leyla Hanım da bunu yeni fark etmiş gibi kısık sesle küfürle karışık bana dönmüşlerdi. İki kadın hesap soran bakışlarını bana dikince Savcı'ya ölümcül bakışlarımı atıp onlara döndüm. "Göründüğü gibi değil."

Leyla Hanım abartılı bir ifadeyle boynumdaki morlukları gösterdi. "Görünen buysa..." Savcı'nın üzerindeki çarşafı gösterdi. "Görünmeyeni merak etmiyoruz." Bir zahmet o kadarını da merak etmesinler.

İkisi bizi yeterince utandırdıktan sonra kapıya yürüyüp, "Elzem hızlıca giyinip gel," dediler. "Seni dışarıda bekliyoruz." Düğüne kadar bize nefes aldırmamaya kararlılardı.

Onlar dışarı çıkınca yataktaki yastıklardan birini alıp sertçe Savcı'nın suratına geçirdim. "Adi herif!" Burasının onun odası olduğunu herkese hatırlatmak zorunda değildi.

Savcı'nın bana sataşmasına izin vermeden giyinip hemen odasından çıktım. Zülüf Hanım dağınık saçlarımı düzeltmiş, Leyla Hanım da pelerinini çıkartıp omuzlarıma atarak açık boynumu gizlemişti. Nedimelerinin ağzı çok sıkı olduğu için bu odada yaşanan şeylerin dışarı sızmayacağına emindim. Duyulsa bile onların sandığı gibi korkunç bir skandal olmazdı, bir hafta sonra evleniyorduk. Zülüf ve Leyla Hanım odama kadar bana eşlik ederken Savcı'nın odasından uzak durmamı ve onu da odama almamamı bir kez daha bana hatırlatmışlardı.

Geçmişte yaşadıklarımız hepimize büyük bir ders olduğu için artık Savcı'nın anneleri bana karşı düşmanlık gütmüyordu. Savcı'nın yıllarca bende ısrarcı olması onların taş kalplerini yumuşatmıştı. Tenimdeki morluklar hemen geçmeyeceği için gelinlik provasını yarına ertelemiştik. Şifacı vücudum birkaç saat içinde tenimdeki tüm izleri kapatırdı ama bunu onlara söylememiştim.

Elümhan'a geldiğimizden beri düğün hazırlıkları için bana nefes aldırmadıklarından gelinlik provası bekleyebilirdi. Savcı'nın evlilik teklifini kabul ettiğimi duyan Cihangir hemen bir pusula göndermiş ve bizi Elümhan'a çağırmıştı. Buraya geldiğimizde düğün için gereken hazırlıkları çoktan başlattıklarını görmüştüm. Cihangir ve Itır nişanlılık sürecinin fazla uzun sürmesini istememişlerdi, aradaki o boşlukta tekrar Savcı'yı terk etmemden korkuyorlardı.

Nedimelerin getirdiği sıcak suyla banyo yaptıktan sonra saçlarımı kurutarak açık bıraktım. Yakası kapalı bir elbise giyip omuzlarıma pelerinimi atarak odamdan çıktım. Savcı bir türlü yataktan çıkmama izin vermediği için kahvaltıya çok geç kalmıştım. Ben merdivenleri inerken Savcı da yeni odasından çıkmıştı. Yanıma geldiğinde o da banyo yaptığı için saçları nemliydi. "Neden banyo yaptın ki?" Kısık bir sesle onu azarlayıp saçlarımı ona gösterdim. "İkimizin de saçları nemli, ne yaptığımızı anlayacaklar."

Savcı elimi kolundan geçirerek benimle merdivenleri inerken gülüyordu. "Banyo yapmasaydım bile bir şey değişmezdi. Bu kaledeki herkes her gece ne yaptığımızı biliyor. Bir zamanlar onların da yaptığı

şeyi yapıyoruz diye bize kızamazlar." Sır verir gibi yüzünü bana yaklaştırdı. "Leyla anne ve babam evlenmeden önce çok mu uslulardı sanıyorsun? Leyla annenin ikizlere hamile olduğu anlaşılmasın diye hemen evlenmişler." Kendimi tutamayıp güldüm. Kadın evlenmeden önce hamile bile kalmış ama gelinlerine kızıyordu.

Aşağıya inip Savcı'nın kolunda yemek salonuna girdiğimde herkes yemek masasının etrafındaydı. Klan liderleri de düğüne katılacaktı ama henüz gelmemişlerdi. Cihangir'in söylediğine göre onlar düğüne iki gün kala kalede olacaktı. Doğa güzel haberi aldığı için daha fazla bekleyemeden dün Asil ile önden gelmişti. Itır ve Mara bu evin gelinleri olduğundan zaten buradaydı. Bülbül ve Hafız ise dün ikindiye doğru aramıza katılmıştı.

Masadakilere selam verip yerimize geçtiğimizde hizmetçi kızlar hemen bizim için de bir servis açmıştı. Masadaki herkesin ima dolu bakışları bizi bulunca utanmaya başlamıştım. Nemli saçlarımıza bakıp bıyık altından sırıtıyorlardı. Gediz çayını yudumlarken yine rahat durmadı. "İkinizin de banyo yapması tesadüf mü?" Cihangir bizi utandırmamak için masadaki konuşmayı duymuyormuş gibi davranıyordu.

"Başka kim banyo yapmış?" Aptalı oynayarak başımı çevirip yeni görüyormuşum gibi Savcı'nın nemli saçlarına baktım. "Sen de mi banyo yaptın?" Masadan birkaç kıkırtı yükselirken Savcı gülüşünü zor bastırıyordu. Kimsenin bu yalanı yemeyeceğini iyi biliyordu.

Doğa'ya zorla bir şeyler yedirmeye çalışan Asil, "Anlaşılan iyi bir gece geçirmişsiniz," diyerek Cihangir'in öksürmesine neden oldu. "Günışığı hamile kaldığından beri bizde o da yok." Cihangir sinirden uyarı anlamında öksürüp duruyordu.

"Asil yeter, yemeyeceğim daha fazla." Doğa onun elini iterek Asil'in zorla ona yedirmeye çalıştığı şeyi itti. "Ağzıma kadar doldum, dur artık." Bunları söylerken eli kocaman olan karnındaydı.

Doğuma iki ayı kaldığı için karnı çok büyümüştü. Hamileyken yolculuk yapması yasaktı ancak Doğa beni görmek için çok ısrar edince Asil mecburen onu getirmişti. Doğa'nın at sırtında yolculuk yapması sakıncalı olduğu için dört atın çektiği konforlu bir arabayla buraya gelmişlerdi. Tabii yanlarında da onlara eşlik eden bir düzine asker vardı.

"Günışığı'm, son zamanlarda hiçbir şey yemiyorsun." Asil karısının üzerine titrerken bir lokma daha alması için onu ikna etmeye çalışıyordu. "Daha şimdiden çok zayıfladın, biraz daha ye." İşin komik tarafı Asil onun zayıfladığını söylerken çok ciddiydi.

Hafız gözlerini kısıp bebek yüzünden kilo alan Doğa'yı izledi. Daha sonra kafası karışmış bir hâlde arkadaşına döndü. "Gözlerinde bir sıkıntı mı var senin?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Karın şişman." Gediz doğrudan bunu ona söylerken Hafız kısık sesle gülüyordu. Gediz ise ona Doğa'yı gösterip gereksiz dürüstlüğünü konuşturdu. "Sandalyeye zor sığıyor ve sen onun zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evlenip bir aile kurmalarına rağmen çocuk gibi birbirlerine sataşmaya devam ediyorlardı. Asil sinirlenerek tabağındaki salatalıklardan birini Gediz'in kafasına attı. "O şişman değil, öyle olsa bile bu kimseyi ilgilendirmez! Kilo alsaydı onu her kucağıma aldığımda ağırlığından bunu anlardım."

"Sen bir Tenebris'sin, her şey sana hafif geldiği için bunu anlayamazsın." Mara ona çıkışarak Doğa'yı gösterdi. "İki kişilik yer kaplıyor, şişmanlamış işte."

"Şişman mıyım ben?" Doğa zaten çok duygusal bir kızdı, bir de hamile kalınca hormonları durmaksızın çalışıyordu.

Doğa gözleri dolarak başını eğince Asil kaşlarını çatıp masadakilere kızgın bakışlarını çıkardı. "Karımı ağlatırsanız düğünden önce cenazenizi yaparım!" Daha sonra Doğa'ya dönüp onun dolgunlaşan yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şişman değilsin, öyle olsan bile benim için bir şey değişmezdi." Karısının nazıyla oynarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Doğa ona gülümsediğinde Gediz yüzünü buruşturdu. "Bu ikisinde değişmeyen tek şey aşırı romantizmleri."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Itır ona bir şeyleri hatırlatmak için hınzırca sırıttığında bu sefer yalandan öksüren Gediz olmuştu.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum hatun." Onun bu çıkışıyla Itır gülerek başını iki yana salladı. Anlaşılan yalnız kaldıklarında Gediz de karısına karşı fazla romantikti.

Başımı çevirip Hafız ve Bülbül çiftine baktım, daha taze evliler olduğu için ikisi de kendi aralarında kısık sesle konuşup gülüşüyorlardı. Çok tatlı görünüyorlardı. Dehliz ve Mara'ya baktığımda ise neredeyse gülecektim. Onlar da didişiyordu. Mara bir konuda Dehliz'e tripli olmalı ki onun konuşma çabalarını görmezden geliyordu.

Dehliz sandalyesinde ona doğru kayarak, "Bunu daha nereye kadar uzatacaksın?" diye sordu kısık bir sesle. İkisi tam karşımda oturduğu için onları duyuyordum. "Dün gece de beni odadan kovdun zaten."

Mara sinirle tabağındaki şeylere otopsi yaparken o bıçağı her an kocasına saplayabilirdi. "Seni kovmamı fırsat bilip eminim o hizmetçinin odasına gitmişsindir."

"Hiçbir yere gitmedim, babamın çalışma odalarından birinde kaldım." Dehliz onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle konuşup Mara'nın bıçak tutan elini tuttu. "Bana askıntılık yapan o nedimeyi kaleden kovduğumu duymuş olmalısın." Yavaşça Mara'nın elindeki bıçağı bir kenara bırakıp güzel karısının yüzünü aşkla izledi. "O kızın İkra'nın kaleye soktuğu casuslarından biri olduğunu biliyorsun. Babamla görüştüm, onun ailesiyle konuşacak. Eğer İkra bir kez daha böyle bir şeye teşebbüs ederse ailesiyle birlikte Elümhan'dan sürülecekler." Anlaşılan Dehliz'in eski karısı rahat durmuyordu.

Mara bu kadarını bilmediği için çatık kaşlarını düzelterek gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten babanla konuştun mu?"

Dehliz tebessüm ederek Mara'nın avucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Konuşmamam için bir sebep yoktu. Kimsenin seninle aramıza girmesine izin vermeyeceğim." Mara'nın bakışları yumuşadığında gönül rahatlığıyla önüme dönmüştüm. Dehliz onun uzun süre üzülmesine izin verecek biri değildi.

Cihangir ve Leyla Hanım masadakilere bakarken içten içe sinir krizleri geçiriyordu. Büyük ihtimalle onlar aile büyüklerinin yanında birbirlerine gülümseyemiyordu bile ama oğulları bu konuda iflah olmazdı. Her biri onların yanında karısının içine düşüyordu. Aybars bile bu konuda onları kızdıran kişilerden biriydi. O da evlendiği için en az bu masadakiler kadar anne ve babasını kızdırıyordu. Bugün bile kahvaltı masasında değillerdi, Aybars ne zaman evde olsa karısının odasından çıkmıyordu.

Dudaklarımdaki küçük tebessümle bu masadaki dostlarımı izliyordum. Düğünüm için toplanıp buraya gelen tüm bu insanların bendeki yeri büyüktü. Zülüf Hanım ile sohbet eden Meliz'e baktığımda tebessümüm büyümüştü. Kim derdi Meliz ile bu kadar yakın olacağımızı? Ya da ruhumdaki canavarın bir insana dönüşüp masanın diğer ucundaki yerini alacağını nereden bilebilirdim? Bahoz hemen Afra'nın yanında oturuyordu ve iki yaşındaki oğlu Afra'nın kucağındaydı.

Gözlerim Itır'ı bulduğunda kalbimde oluşan sevginin sıcaklığı beni kuşatmıştı. Kardeşim aynı zamanda eltilerimden biri olacaktı. Hep istediğimiz gibi evlenince bile onunla hiç ayrılmayacaktık. Hepsinden önemlisi o iyiydi ve mutluydu. Gediz, Asil ve Hafız'a baktığımda bakışlarım yumuşamıştı. Birçok konuda bana yardımı dokunan üç silahşorların hayatımdaki yeri azımsanamazdı.

Doğa tüm engelleri aşarak sevdiği adamla kendi yuvasını kurmuştu ve yakında anne olacaktı. Mara ve Dehliz ise henüz bilmiyordu ama bu odadaki tek hamile kadın Doğa değildi. Bir şifacı olduğum için Mara'nın rahminde büyüyen bebeği hissedebiliyordum. Bunu onlara söyleyerek sürprizi bozmak istemiyordum. Mara, Dehliz ile birlikte olduğu için kâhinlik yeteneğini kaybetmişti, bu yüzden hamile kaldığını önceden görmemişti. Kâhinler bakire olurdu ve ilk cinsel birliktelikleriyle bu yeteneklerini yitirirdi.

Mara geleceği görme yetisini kaybettiği için hiç üzülmemişti hatta bunun bilincinde olarak kendini Dehliz'in kollarına atmıştı. Araf'ta kâhinleri uzun süre yaşatmadıkları için hayatını tehdit eden bir yetenekten kendi isteğiyle kurtulmuştu. Bundan kurtulmak istemesinin bir diğer nedeni de her şeyi önceden görmenin ona yaşattıklarıydı. Gelecek gizemini koruduğu sürece insan mutlu olabilirdi. Gelecekte bizi neyin beklediğini bilmek her zaman iyi bir şey değildi.

Dehliz'in hayatına girmesiyle Mara bu dünyada para ve zenginlikten daha değerli şeyler olduğunu fark etmişti. Dehliz'i dünyadaki hiçbir zenginliğe değişmeyeceğini biliyordum. Onun adına da çok mutluydum.

Bülbül ise hayatımda çok büyük bir yeri olan insanlardan biriydi. Zamanı yıkmamda bana yardım etmeseydi şimdi tüm bu insanlar bu masada olmayacaktı. Aradığı aşkı ve özlemini duyduğu yuvayı

Hafız'da bulmasından memnundum. Son olarak başımı çevirip Savcı'ya baktığımda onun da beni izlediğini gördüm. Masanın altından parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bana göz kırptı.

Onunla yaşadığım bu mutluluk öylesine büyüleyiciydi ki sırf bunun için bile o Elfin denen kıza teşekkür edebilirdim. O aptal kız atımın kaçmasına neden olmasaydı Savcı ile konuşacak doğru anı bulamazdık. Ondan hep kaçıp durduğumdan belki de bunun için doğru anı hiç bulamayabilirdik. Elfin farkında olmadan o gün evliliğimizin ilk temellerini atmıştı. Bu yüzden çıldırıyor olmalıydı çünkü o gecenin sabahında parmağımda bir yüzükle akademiye dönmüştüm.

Savcı bir konuda haklıydı, mutluluktan uzun süre kaçamazdım. Ben de kaçmayı bırakmış ve sevdiğim adama teslim olmuştum. Şimdi ona baktıkça bunu yapmak için geç bile kaldığımı anlıyordum. Savcı benim kaderim ve yazgımdı. Aradan bin yıl da geçse biz birbirimizden ayrılamazdık. Nereye gidersek gidelim yolumuz hep birbirimize çıkardı.

Şimdilik onun öğrencilerinden biriydim ama akademiden mezun olunca tıpkı onun gibi ben de eğitmen olacaktım. Aynı yerde çalışıp birbirimizden hiç ayrılmayacaktık. Birlikte Elümhan'a gelip sevdiklerimizi sık sık ziyaret edecek ve yine birlikte akademiye dönecektik. Öncesinde de öğretmendim ve tekrar öğretmen olarak sevdiğim adamın yanında olacaktım. Savcı'nın başından beri bizim için istediği, artık benim de çok istediğim o huzurlu ve sakin hayatımızın tadını çıkartacaktık.

Üstelik Meliz de Sulakkar'daydı ve ben son iki yılda olduğu gibi düzenli bir şekilde onunla görüşecektim. Meliz'i asla ihmal etmezdim, o benim için çok değerli biriydi. Bir gün Kırım'ı unutup tekrar âşık olduğunu görmeyi iple çekiyordum. Umarım böyle bir gün gelirdi çünkü Meliz mutluluğu herkesten daha çok hak ediyordu.

Tüm dostlarım düğünümde beni yalnız bırakmamak için bir masanın etrafına toplanmıştı. Onları izlerken ister istemez Araf'a ilk geldiğim günleri hatırlıyordum. Mara benden ölesiye nefret ediyordu, Doğa fazla zayıftı ve Itır düşmemi dört gözle bekliyordu. Meliz benden intikam almak için fırsat kolluyordu ve ben yabancısı olduğum bir şehirde nasıl hayatta kalacağımızı düşünüyordum. Araf'tan nefret etmiş, yana döne dönüş yolunu bulmaya çalışmıştım.

Araf kendine ait olan dört kadının gitmesine izin vermemişti. Tüm bu süreçte canımızı yaktığı kadar bize çok şey de öğretmişti. Hizmetçi olduğum günlerde insanları küçümsememeyi öğrenmiştim. Meliz ile iş birliği yaptıktan bir süre sonra en değerli dostlukların bazen kurt postuna gizlendiğini öğrenmiştim. Itır'ın ihanetinden ders çıkartıp kendi hatalarımı görmüştüm. Savcı'yı tanıdığımda ise gerçek aşkı tatmıştım. Araf benden aldıkları kadar çok şey vermişti.

Avcıların gelişiyle kendi dünyama gitmeye hazırlandığım esnada Araf benden kardeşimi almıştı. Kardeşimi alarak bir kez daha bana *sen buraya aitsin* demişti. Fakat ben de durmamıştım. Tanrılardan ve Ölüler Şehri'nden alacağım bir can varken duramazdım. Dipteydim ve kaybetmek üzereydim. Bir canım dışında elimde hiçbir şey kalmamıştı. Ben de elimde kalan son şeyi, yani hayatımı masaya koyarak büyük bir kumar oynamıştım. Ya kardeşimi ölümün kollarından çekip alacaktım ya da onunla ölecektim.

Bir hayata karşılık yüzlerce hayatı feda ederken gözümü bile kırpmamıştım. Öfkem koskoca bir şehrin sonunu getirmiş, büyük bir yıkıma sebep olmuştum. Buna rağmen durmamıştım çünkü tanrılardan herkes için alacağım yeni bir başlangıç vardı. Kardeşim, sevdiğim adam, yakın arkadaşlarım ve tüm insanlık ölmüşken bile yas tutmamıştım. Canım o kadar çok yanmıştı ki bunu tarif edemezdim.

Dizlerimin üzerine düşüp boğazım yırtılırcasına bağırmak ve dolu dolu ağlamak istemiştim. O yıkımı yaparken hissettiklerim böyle şeylerdi fakat henüz duramazdım. Yıktığım şehri daha yaşanabilir kılmak için rolüme devam etmeliydim. Tanrıları silinmek istediğime inandırmak için önce benim kendi içimde yalanıma inanmam gerekiyordu. Aksi takdirde aileme ve Araf'takilere asla yeni bir başlangıç veremezdim.

Tanrılar bana baktıklarında herkesin sonunu getirerek silinmek isteyen bir kadın gördükleri için bana istediğimi vermediler. Bu şekilde hayatta kalabilmiştim. Aslında ikinci bir hayatı ceza olarak bana sunarken tam olarak istediğim şeyi vermişlerdi. Evet, onları kandırarak kendi hayatımı onlardan almıştım. Beni Kader Sarmalı'na sürgün etmek ağır bir ceza olabilirdi ama bir yolunu bulup orayı da yıkarak çıkmıştım.

Ben sonun başlangıcını görerek kazanmıştım.

Tünelin sonundaki ışığa ulaşmak için sahip olduğum tüm ışıkları söndürerek o tünelden çıkmıştım. Kimse kolay olacak dememişti fakat kimse bu denli zor olacağını da söylememişti. Evet, ben kazanmıştım lakin bu hiç kolay olmamıştı. Kanlı bir savaşın içinden ellerimi kirleterek çıkmak hiç kolay değildi. Ne çok ah, ne çok minnet vardı üzerimde.

Ben Elzem Akay olmanın bedelini en ağır şekilde ödeyerek kazanmış ve *Tanrı Tanımaz Asi* namını almıştım. Daha Araf'a adımımı attığım ilk gün iddia ettiğim şeyi öyle veya böyle gerçekleştirmiştim.

"*İddia ediyorum, kimse adımı unutmayacak! Ben Elzem Akay, bu şehirde bir tarih yazacağım!*" diyen sesim hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Bugün ilk kez geleceğimle ilgili düşler kurmaya başlamıştım. Belki ileride yeni sorunlar kapımıza gelip çatacaktı fakat biz hep birlikte tüm sorunların üstesinden gelecektik. Birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız hiçbir şey yoktu. Bu masada oturan ekip sayıca az olabilirdi ama bir orduyu devirecek kadar güçlüydü. Ben bu ekibin lideri değil, bir parçasıydım.

Şu anda burada olan insanlarla zorlu bir maceranın üstesinden gelmeyi başarmıştık. Tanrılar ve tüm düşmanlarım istedikleri gibi oyunlar oynayıp bana tuzak kursunlar, artık yalnız değildim. Her türlü fırtınaya birlikte göğüs gerecek dostlar edinmiştim. Uzun ve zorlu bir yolculuktu fakat yola çıkan azimli, yoldaşları ise fazla sabırlıyken kazanmayı başarmıştık.

Dalıp gittiğimden dolayı Savcı beni kendime getirmek için avuçlarındaki elimi hafifçe sıktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ona gülümseyip bana kendimi değerli hissettiren ilgili bakışlarında kayboldum. "Sonsuza kadar beni hep böyle sevmeni talep ediyorum." Bakalım bu talebime de *reddedildi* cevabı verebilecek miydi?

Savcı'nın dudağının köşesi kıvrıldığında sonunda ona cazip bir taleple gitmişim gibi gözlerinin içi parladı. "Kabul edildi."

Ve Savcı Gevheri ilk kez bir talebimi kabul etti.

SON

TEŞEKKÜR

Bu satırları yazmak belki de dört kitaplık bir serinin tamamını yazmaktan daha zor benim için. Ne yazık ki bu sadece bir kitabın sonu değil, aynı zamanda benim yıllara yaydığım bir yolculuğun son durağı. Asla bitmesini istemediğim, son satırları yazarken bile içimde bir burukluk bırakan bir öykü. Medusa evreni benim için hep tatlı bir uyku gibiydi. Düşlerimde onların olduğu ve hiç uyanmak istemediğim güzel bir rüya. Fakat hiçbir rüya sonsuz değildir.

Bu seriye başladığımda içimde çok büyük bir endişe vardı. İlk kez fantastik dalında bir kurgu yazıyor, kalemim büyülü bir evrenin kapılarını aralıyordu. Hayal gücüm en baştan yepyeni bir dünya yaratabilir miydi? Çoğu zaman arzuladığım ama bir parçası olmaktan korktuğum o dünyayı gerçekten yazabilir miydim? Heyecanla ilk kelimelerini yazana kadar bu konudaki endişelerim hiç bitmemişti.

Bu kitap benim için gerçek dünyadan bir kaçıştı. Belki de bana bu kitabı yazdıran şey kaçmak istediğim tüm o gerçeklerdi. Bu kurguyla ben bir anlığına da olsa hayatın bana dayattığı her şeyden uzaklaştığımı hissettim. İnsan bazen çok yorulur ve durup biraz soluklanmak ister. Burada yarattığım evrenle kendime ve benim gibi olan tüm okurlarıma bir sığınak oluşturduğuma inanıyorum.

Her bir klan bir mücadele, her biri bir diğerinin aynasıydı. Onlara bir hayat vermek beni çok uğraştıran şeylerden biriydi. Yedi klan, farklı bayraklar, onların şehirleri, sembolleri ve yeteneklerini ilmek ilmek işledim. Çok zorlandım ama hayal gücümün sınırlarını zorladıkça ortaya çıkan sonuçtan çok keyif aldım. Sanki her savaşçının içinde bir parçam gizliydi. Onları yazan ben olabilirdim ama onlardan öğrendiğim çok şey oldu.

Onlar bana savaşmayı, mücadeleyi etmeyi ve asla vazgeçmemeyi öğretti. Başta Elzem olmak üzere ben onlarda imkânsız görünen her şeyin ne kadar mümkün olabileceğini öğrendim. Umuyorum ki seriyi okumaya başladığınızda sizler de benimle aynı hisler içinde olacaksınız.

Bu yolculukta yanımda olan herkese minnettarım. En büyük destekçilerimden biri de eşimdi. O hiçbir zaman benim için sadece bir hayat arkadaşı olmadı, hep bundan daha fazlasıydı. Her zaman beni

dinleyen, her konuda destekleyen ve tüm kararlarımda yanımda olan çok değerli biri. Ben kitap âşığı bir kadınım, o ise kitap okumaktan hazzetmeyen bir adam. Büyük ihtimalle yazdığım bu satırları hiç görmeyecek ama bir gün görürse diye ona da küçük bir şey söylemek istiyorum.

Teşekkür ederim... İyi ki varsın.

Bu seride bana desteğini sunan herkese çok şey borçluyum, özellikle de editörüme. Serinin son kitabını yeniden yazmalıydım ama yıllar önce başladığım ve sonlandırdığım bir evrene tekrar girmekte zorlanıyordum. Zeynep Karadeniz sadece kitaplarımın editörlüğünü yapmadı, aynı zamanda kalemime ayna tutan isimlerden biriydi. Yeri geldiğinde bana kurguyu hatırlatan, yeri geldiğinde beni motive eden ve çoğunlukla beni hep ileriye itip kulağıma, *devam etmelisin* diye fısıldayan Zeynep'e kalpten teşekkürlerimi sunuyorum.

Zamanla bir editörden daha fazlası oldun.

Ve bu hikâyenin sayfalara taşınmasında çok büyük emeği olan yayınevimdeki tüm o güzel insanlara... Hayal gücümün okurlarımla buluşmasında büyük katkısı olan, her detayıyla yakından ilgilenen ve arka planda çok büyük emek veren Ephesus Yayınları'na ve oradaki güzel insanlara sonsuz teşekkürler.

Son olarak sevgili okuruma...

Sen hep benimleydin. Yanımda olan tüm okurlarımın yeri bende çok değerli. Bu satırları okuyorsan sen de onlardan birisin. Sen benimle bu evrenin bir parçası oldun. Benim kelimelerle kurduğum bu dünyanın asıl savaşçısı hep sendin. Desteğini hissetmek, yalnız olmadığımı bilmek ve her karakterle senin de düştüğünü fakat eskisinden daha güçlü ayağa kalktığını bilmek... İyi ki varsın ve sen, harika bir detaysın.

Her sayfayı seninle paylaşmak, yazdığım bir seride seni ağırlamak benim için tarifi olmayan bir sevinç. Bu son kitapla birbirimize veda ediyor olabiliriz ama inanıyorum ki burada senin için bıraktığım bu evrenin kapıları sana hiç kapanmayacak. Daima yanımda olduğun için çok teşekkür ederim. Umuyorum ki başka bir hikâyede seninle tekrar karşılaşacağız ve yeni bir maceraya atılacağız.

Tüm okurlarıma sonsuz sevgiler...

Maral Atmaca